Liễu Tàng Dương

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 1

Hậu Hồng gia đầy bí ẩn

Tuyết tan khá nhiều. Nhờ tiết xuân càng lúc càng lộ rõ và thổi từng luồng khí ấm áp đến xua tan nỗi băng giá ảm đạm đã từng ngự trị suốt một mùa đông dài tưởng chừng không bao giờ kết thúc.

Cũng như bao thiếu niên khác cùng trang lứa, Hồng Phi Ngọc cho dù đã vượt ngưỡng niên kỷ mười bốn mười lăm nhưng vẫn còn háo hức và hăm hở trông chờ một năm mới nữa lại đến.

Nhưng không như mọi năm, tâm trạng háo hức của Hồng Phi Ngọc năm nay bỗng bị bầu không khí khẩn trương chợt hiện hữu khắp Hồng gia bảo làm cho chùng lắng tan biến đến non nửa.

Từng gia nhân trong Bảo đều lo theo nỗi lo của Bảo chủ, đến nỗi họ chẳng còn thiết gì đến tâm trạng háo hức, cần một ai đó để chia sẻ của Hồng Phi Ngọc vốn là Thiếu bảo chủ duy nhất của họ.

Mà Hồng Phi Ngọc đang thật sự cần được cùng ai đó chia sẻ niềm vui. Với những gia nhân thì kể như vô ích, vì họ đang bận bịu lo toan

với những đại sự đã và đang làm cho Hồng gia bảo bỗng mang sắc thái khẩn trương. Còn với những đứa bé khác hơn, là tử là tôn và là cốt nhục của nhiều gia nhân vốn dĩ đã chọn Hồng gia bảo làm nơi lưu ngụ vĩnh viễn thì Hồng Phi Ngọc cho rằng chúng không đáng cùng vị Thiếu bảo chủ sẻ chia tâm trạng.

Vậy là Hồng Phi Ngọc chỉ còn lại duy nhất mỗi một người để chia sẻ: mẫu thân.

Vừa nghĩ đến mẫu thân, Hồng Phi Ngọc chợt có cảm giác vừa băn khoăn vừa hoang mang. Vì tình trạng khẩn trương gần đây của Hồng gia bảo như cũng làm mẫu thân của Hồng Phi Ngọc thay đổi tính khí, nghiêm khắc hơn và ít cơ hội cùng chàng trao đổi những điều vụn vặt vốn là chuyện vẫn thường xảy ra trước đây, giữa Hồng Phi Ngọc và mẫu thân trong thâm tình mẫu tử.

Như ngay lúc này chẳng hạn, Hồng Phi Ngọc nghĩ mẫu thân chắc chắn đang sắp đặt mọi việc ở phía hậu bảo thay vì nhàn rỗi cùng những thị tỳ thân tín đặt thơ xướng họa nơi khuê các như trước kia vẫn từng diễn ra.

Tự chép miệng thành tiếng lộ vẻ miễn cưỡng, như những gia nhân luống tuổi trong bảo vẫn hay làm mỗi khi gặp điều bất như ý, Hồng Phi Ngọc chợt quay người thả từng bước chân buồn bực đi về phía hậu bảo.

Nhưng trẻ con thì dù sao cũng vẫn là trẻ con, tâm trạng hoang mang buồn bực không thể kéo dài quá lâu ở một trang thiếu niên kiêu dũng và luôn hiếu động như Hồng Phi Ngọc.

Mọi cảnh vật xung quanh dần thu hút, trả lại cho chàng trạng thái háo hức muốn khám phá tất cả mọi bí ẩn cứ càng lúc càng đến theo từng bước chân di chuyển của chàng.

Và kỳ thực quả là có nhiều điều đang chờ đợi Hồng Phi Ngọc khám phá. Huống chi phạm vi của Hồng gia bảo vốn dĩ là to rộng so với tầm nhận thức bé bỏng, cho dù chàng có thân phận là Thiếu bảo chủ. Và có nhiều nơi chốn nếu trước đây chàng từng nhìn thấy từng biết và từng am hiểu thì lúc này do chúng bị tuyết phủ kín suốt một mùa đông dài và bây giờ đang tan đi nhờ xuân sắp đến nên chúng lại mang một sắc thái bí ẩn khác, trở thành một nơi chốn kỳ lạ đầy hấp dẫn đòi hỏi được khám phá.

Điều gì đến phải đến, Hồng Phi Ngọc vì mãi mê sục sạo, mong khám phá mọi điều bí ẩn, nên dần dần quên đi chủ ý đích thực là đi về phía hậu bảo để tìm mẫu thân, cho dù hướng di chuyển của Hồng Phi Ngọc vẫn là đi về phía hậu bảo.

Có những lùm cây um tùm bị tuyết phủ kín dưới chân, chỉ chừa những lõm nhỏ bên trên nhờ tuyết đã tan nên lộ ra những tán lá cây mang màu xanh nhợt nhạt. Điều gì đang diễn ra ngay bên trong và bên dưới lùm cây bị tuyết phủ, Hồng Phi Ngọc tự đặt nghi vấn và quyết tâm khám phá tìm hiểu điều kỳ bí này.

Hoặc giả có những mô tuyết cao nghều nghệu nhưng vì gặp tiết trời ấm áp làm cho nền đất ấm hơn so với khí hậu bên ngoài nên tuyết tan bắt đầu từ bên trong làm cho mớ tuyết lâm cảnh rỗng ruột phải sụp xuống từ một góc, hóa thành một hố sâu hun hút, tạo ra một điều bí ẩn khác cần được Hồng Phi Ngọc khám phá.

Thiên nhiên vốn có đầy dẫy mọi điều bí ẩn và Hồng Phi Ngọc càng mãi mê khám phá thì càng tiến chậm đến phía hậu bảo so với dự định ban đầu.

Nhưng dẫu sao cuối cùng chàng cũng đi đến hậu bảo.

Toan mở miệng cất tiếng gọi mẫu thân, Hồng Phi Ngọc vụt ngậm

chặt miệng và nhón chân chui dần vào một lùm cây um tùm khác cũng có dáng vẻ bên ngoài đầy bí ẩn như những lùm cây nãy giờ Hồng Phi Ngọc đã tự khám phá.

Nhưng bây giờ chàng chui vào không phải để mong khám phá điều bí ẩn nào cả, mà là vì một nguyên nhân khác, vì một nhân dạng đang thu lu ngồi sẵn ở tận bên trong lùm cây.

Hồng Phi Ngọc thâu liễm nội nguyên, lặng lẽ tiến đến thật gần và không để nhân vật nọ phát hiện.

Đoạn chàng khẽ khàng chạm tay vào đầu vai nhân vật nọ :

- Tiểu Mã, ngươi...

Bị chạm vào người, nhân vật nọ kinh hãi vội quay mặt lại, cho thấy đó cũng là một trang thiếu niên có độ tuổi trạch Hồng Phi Ngọc.

Và vì nhận ra người vừa đưa tay chạm vào là Thiếu bảo chủ của Hồng gia bảo, gã nọ liền thôi kinh hãi, đổi thành vẻ mặt nghiêm trang và đặt một ngón tay lên cửa miệng :

- Suỵt! Thiếu bảo chủ đừng gây kinh động.

Vì là cùng độ tuổi và vì được gã nọ gọi là Thiếu bảo chủ nên Hồng Phi Ngọc vừa cười cười vừa gục gặc đầu tỏ vẻ hiểu biết :

- Ngươi vẫn tính trò sục sạo, tìm hiểu những bí ẩn như thường khi ta và ngươi đã cùng nhau tiến hành. Hãy nói mau, ngươi vừa phát hiện điều bí ẩn gì ở đây? Liệu có thể chia sẻ cùng ta chăng?

Gã nọ vẫn giữ nguyên nét mặt nghiêm trọng, nếu không muốn nói là lúc này đã xuất hiện thêm vẻ lo âu. Gã thì thào :

- Không phải chuyện đùa đâu, Thiếu bảo chủ. Nhưng Thiếu bảo chủ đến thật đúng lúc.

Thiếu bảo chủ hãy nhìn kìa!

Vừa thì thào như thế gã vừa tự ý dịch người nép qua một bên, tạo

một khoảng trống tương đối nhỏ ngay bên cạnh gã. Tuy vậy, khoảng trống đó vẫn đủ chỗ cho Hồng Phi Ngọc lách người ngồi len vào. Và Hồng Phi Ngọc cũng y cách của gã Tiểu Mã lúc nãy, vừa ngồi len lén vào vừa đưa mắt nhìn xuyên qua bên kia bụi lùm.

Để khi nhìn thấy những gì Tiểu Mã đã nhìn, Hồng Phi Ngọc cũng thì thào và nghiêm mặt :

- Chẳng phải phần lộ thiên bên kia là hậu bảo, nơi mẫu thân ta đáng lẽ phải hiện diện sao? Tại sao La tổng quản tự ý tìm đến, lại còn cùng một nhân vật dường như rất xa lạ đưa nhau đến đây giao đấu sinh tử.

Gã Tiểu Mã cũng đã dán mắt vào từng kẽ lá của lùm cây, nhìn trận giao đấu vẫn đang tiếp diễn ở phần lộ thiên bên kia, trận tử đấu như lời Hồng Phi Ngọc vừa nhận định :

- Họ chỉ mới động thủ sau một lúc lâu cùng nhau đàm thoại. Thiếu bảo chủ quả quyết chưa từng nhìn thấy nhân vật kia lần nào?

Hồng Phi Ngọc cau mày :

- Chỉ nhìn từ sau lưng, ta e khó thể giải quyết. Tuy vậy, cứ theo sắc phục tuyền màu lam của nhân vật kia thì theo ta nhớ độ đôi ba năm trở lại đây, quả thật chưa có nhân vật nào như thế đến bái phỏng Hồng gia bảo. Mà ngươi bảo họ đã cùng nhau đàm đạo một lúc lâu? Họ đã nói những gì?

Tiểu Mã nhún vai :

- Đến võ công như Thiếu bảo chủ cũng e không thể nghe những gì họ nói, với khoảng cách quá xa như thế này. Huống chi họ lại còn thì thầm to nhỏ, tiểu nhân làm sao nghe được.

Hồng Phi Ngọc lầu bầu :

- So với ta, về mọi phương diện ngươi đều tỏ ra bằng hoặc hơn chứ

không hề kém. Chỉ mỗi tội là võ công như không thích hợp lắm với ngươi. Phải chăng đó là do ngươi không chịu chú tâm và chuyên cần khổ luyện?

Tiểu Mã gượng cười :

- Tiểu nhân vốn tối dạ, lại còn mang thân phận nô bộc, dù có muốn chuyên cần khổ luyện cũng e không có thời gian. Đương nhiên không thể so bì với thiếu chủ nguyên là nhân vật có tư chất thiên bẩm thông tuệ.

Hồng Phi Ngọc phổng mũi :

- Ngươi đừng khen quá lời. Kỳ thực đấy chỉ là hổ phụ sinh hổ tử, ta chỉ không muốn thấy phụ thân ta thất vọng vì Hồng gia chỉ có mỗi một hậu nhân duy nhất là ta. Mà này, sao ngươi ngẫu nhiên đến đây và còn lén lút như có ý dò xét La tổng quản?

Tiểu Mã đáp :

- Bổn bảo Hồng gia đang gặp họa sát thân, là lệnh tôn - Bảo chủ đã nói như thế và ra nghiêm lệnh dặn mọi người phải cảnh tỉnh đề phòng. Tiểu nhân do thân thủ chẳng bằng ai nên được Nhị đầu mục cắt đặt dò xét từng động tĩnh nếu xuất hiện ở phía hậu bảo này. Mong Thiếu bảo chủ đừng nghĩ đấy là tiểu nhân có ý định dò xét Bảo chủ phu nhân.

- Ôi chao! La tổng quản vậy là nguy rồi.

Và Hồng Phi Ngọc cũng suýt nữa bật kêu tương tự vì phát hiện vị Tổng quản họ La chợt bị nhân vật lam y quật liên tiếp mấy loạt kình chỉ mạnh vào người.

Do diễn biến này nên câu chuyện giữa Tiểu Mã và Hồng Phi Ngọc tạm thời gián đoạn.

Và cả hai cùng thất thần như nhau khi nghe La tổng quản vừa bật

gào vừa tìm phương đào tẩu :
- Độc thủ Hắc Cốt chưởng? Ngươi là thuộc hạ của ác ma Hắc Cốt Tôn Giả? Bọn Hắc Cốt giáo các ngươi quả thật dám tìm đến Hồng gia bảo gây hấn đúng như lời đồn đại trên giang hồ gần đây?
Và hiện tình xảy ra đúng như những gì Hồng Phi Ngọc và Tiểu Mã đang tận mắt mục kích, lam y nhân vừa tung người đuổi theo La tổng quản vừa phát lên những loạt cười sặc sụa, khí thế ngạo mạn tột cùng :
- Đến Võ Đang, Thiếu Lâm, bổn giáo còn xem không ra gì, một Hồng gia bảo bé nhỏ cớ sao ta không dám ra tay triệt hạ. Họ La ngươi đừng mong chạy thoát. Ha ha...
Nhờ mục kích như thế Hồng Phi Ngọc và Tiểu Mã mới có cơ hội lần đầu tiên chứng kiến thuật phi thân thượng thừa đang được La tổng quản thi triển, để chỉ một thoáng sau đã chạy thoát khỏi sự truy đuổi của lam y nhân Hắc Cốt giáo. Và khi La tổng quản chạy đến một bờ vực, chia cắt giữa phần lộ thiên ở hậu bảo và phạm vi sinh hoạt của Hồng gia bảo, bất chấp khoảng cách ngăn chia đôi bờ vực là có đến sáu trượng hơn, La tổng quản chỉ cần dẫm mạnh chân là bật tung người lao đi dễ dàng, vượt qua quãng trống, bỏ rơi hoàn toàn lam y nhân, kẻ không đủ bản lãnh công phu phi thân để lao vượt đi như La tổng quản vừa thực hiện.
Lam y nhân có vẻ như bất ngờ vì diễn biến này, y sững người nhìn theo La tổng quản và không biết rằng diện mạo đầy hung ác của y đang được Hồng Phi Ngọc và Tiểu Mã tha hồ nhìn, đồng thời cũng ghi nhận thật kỹ vào tâm khảm.
Sau đó khi Lam y nhân hậm hực quay người bỏ đi, Hồng Phi Ngọc bấy giờ mới dám bật ra tiếng kêu thảng thốt và kinh ngạc :

- Khinh công của La tổng quản quả nhiên danh bất hư truyền. Nhưng công phu bá đạo của lam y nhân Hắc Cốt giáo còn đáng sợ hơn bội phần. Điều này càng khiến ta thêm lo ngại cho gia mẫu, sao mãi đến lúc này vẫn không thấy người xuất hiện.

Và Hồng Phi Ngọc nôn nóng chui người ra khỏi lùm cây, khiến Tiểu Mã thất kinh đưa tay ngăn lại :

- Thiếu bảo chủ định đến tận đấy tìm Bảo chủ phu nhân ư? Tiểu nhân e Thiếu bảo chủ chỉ phí công vô ích.

Hồng Phi Ngọc giận dữ vì bị Tiểu Mã ngăn cản :

- Ngươi bảo là vô ích vì cho rằng gia mẫu đã bị lam y nhân Hắc Cốt giáo sát hại?

Tiểu Mã gượng cười :

- Tiểu nhân không hề có ý nghĩ đó mà ngược lại, nếu mãi đến lúc này vẫn không thấy Bảo chủ phu nhân xuất hiện, tiểu nhân tin rằng có lẽ phu nhân đang ở tiền sảnh, nơi Bảo chủ đang ngóng chờ tin hồi báo từ các phái.

Hồng Phi Ngọc cười lạt :

- Giữa các phái và bổn bảo bấy lâu nay không từng giao hảo. Ngươi dựa vào đâu mà cho rằng gia phụ đang mong ngóng chờ tin từ phía họ? Hay là ngươi sợ lam y nhân, không dám cùng ta đến hậu bảo tìm gia mẫu, cố tình nói như thế để có cớ bỏ đi, hầu bảo lưu cho chính sinh mạng của ngươi?

Tiểu Mã cúi gầm đầu và thở dài :

- Thiếu bảo chủ muốn nghĩ về tiểu nhân như thế nào cũng được. Và kỳ thực tiểu nhân chỉ muốn mau chóng báo tin Hắc Cốt giáo xuất hiện để Bảo chủ và mọi người tiện bề thu xếp ứng phó.

Hồng Phi Ngọc quả quyết đứng lên, vừa chui ra ngoài lùm cây vừa

bảo :
- Ngươi vẫn là kẻ nhát đảm như độ nào ta và gia mẫu đã nhận định. Được rồi, phần báo tin là phận sự của ngươi, hãy đi đi! Riêng ta sẽ không yên tâm nếu chưa tận mắt nhìn thấy gia mẫu vẫn an toàn. Ta sẽ đến hậu bảo một mình. Hừ!
Tiểu Mã chợt chép miệng, cũng miễn cưỡng chui ra ngoài lùm cây, đi bám sát theo sau Hồng Phi Ngọc :
- Kỳ thực phía hậu bảo là nơi tiểu nhân không tiện đến. Nhưng nếu Thiếu bảo chủ đã có lệnh, tiểu nhân cung kính bất như tòng mạng.
Hồng Phi Ngọc quay mặt lại, miệng điểm một nụ cười hài lòng :
- Ta và ngươi tuy thân phận có khác nhưng dù sao vẫn cũng đã từng cùng nhau vào sinh ra tử, thân tình chẳng khác nào thủ túc. Ta biết thế nào ngươi cũng không thể bỏ mặc ta.
Và ta đã đoán đúng.
Với nụ cười như thế Hồng Phi Ngọc càng thêm thoăn thoắt tiến nhanh hơn về phía hậu bảo nhưng không biết rằng vào lúc nào, ở sau lưng Hồng Phi Ngọc, Tiểu Mã cũng lẳng lặng điểm một nụ cười hài lòng, khác với thái độ miễn cưỡng lúc nãy.
Hồng gia bảo có địa hình khá kỳ quặc. Hoặc nói đúng hơn Hồng gia bảo có phạm vi lưu ngụ gồm hai phần hữu biệt, và được ngăn cách bởi một vực sâu là nơi lúc nãy La tổng quản đã nhờ khinh công thượng thừa mới có thể vượt qua.
Tiểu Mã lo lắng khi cùng Hồng Phi Ngọc đứng từ bờ vực bên này nhìn qua bờ vực bên kia :
- Muốn đến hậu bảo chúng ta không thể không vượt qua miệng vực này, nhưng khinh công của tiểu nhân thì...
Hồng Phi Ngọc cười đắc ý :

- Ắt ngươi nghĩ ta có thể dùng khinh công thượng thừa để lao vượt qua khoảng không những sáu trượng như thế này ư? Hà hà... chuyện đó hãy chờ đến khi ta luyện hết sở học Hồng gia và luyện đến đại thành. Còn bây giờ đây là phương cách để giúp ta và ngươi cùng vượt qua vực. Hà hà...

Và bằng một cử chỉ mơ hồ, Hồng Phi Ngọc chợt vung tay làm cho một vật lấp lánh sáng xuất hiện bay qua bờ vực bên kia. Để khi vật nọ chạm vào bờ đá và cắm sâu vào, tạo thành một tiếng động khô khan như tiếng chim thiết va mạnh, Tiểu Mã mới gật gù bật kêu khâm phục :

- Tiểu nhân vẫn nghe Bảo chủ phu nhân vốn có xuất xứ từ Tây Vực, nơi có nhiều dị bảo mà người Trung Nguyên chỉ có thể nghe chứ hiếm khi được nhìn thấy, lời này quả chẳng sai ngoa. Phải chăng Thiếu bảo chủ vừa ném ra Thiên Tỵ Sách ngàn năm và định dùng như một phương tiện để vượt qua miệng vực?

Ở trong tay Hồng Phi Ngọc lúc này vẫn còn nắm giữ một sợi tơ lóng lánh sắc vàng với một đầu đã vươn qua bên kia bờ vực nhờ nối kết với vật lấp lánh sáng lúc nãy đã được Hồng Phi Ngọc ném đi, cắm sâu vào vách đá và hiện tạo thành một đoạn dây mỏng manh căng ngang giữa hai bờ vực Hồng Phi Ngọc cau mày hoang mang :

- Dị bảo này ngoài ta ra chỉ có song thân phụ mẫu là biết đến sự tồn tại. Sao ngươi có thể biết và còn gọi đó là Thiên Ty Sách ngàn năm?

Tiểu Mã phì cười :

- Có lần đề cập đến các võ phái, chẳng phải chính Bảo chủ lệnh tôn đã thuận miệng giảng giải về mọi dị bảo hiếm có trên giang hồ đấy sao? Nhờ vậy, thoạt nhìn qua sợi tơ mỏng mảnh này tiểu nhân đoán nếu là vật vô dụng ắt Thiếu bảo chủ không bao giờ đắc ý bảo đã có

cách vượt qua vực sâu. Đủ hiểu đó là Thiên Ty Sách ngàn năm.
Hồng Phi Ngọc đành gượng cười :
- Ta thật lấy làm lạ vì với tâm cơ mẫn tiệp như thế lẽ nào ngươi không đủ tư chất để luyện công như ngươi luôn nhún nhường thừa nhận.
Tiểu Mã đượm sắc buồn :
- Thân phận mỗi người mỗi khác. Tiểu nhân cũng mong có ngày luyện được thân thủ như Thiếu bảo chủ lúc này, nhưng thất vọng vẫn hoàn toàn thất vọng.
Hồng Phi Ngọc vội xua tay :
- Vẫn có câu Hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân, chỉ cần ngươi kiên trì nhẫn nại ta tin chắc ắt có ngày ngươi toại nguyện. Nào, chúng ta hãy mau mau vượt qua.
Nhờ Hồng Phi Ngọc đứng bên này và giữ cho sợi tơ Thiên Ty Sách được căng ra, Tiểu Mã chỉ sau vài lượt bám tay và di chuyển trên sợi tơ đã an nhiên vượt qua bên kia bờ vực.
Tiếp đó, Tiểu Mã thu Thiên Ty Sách và cũng nhổ bật ngọn tiểu đao nối kết với Thiên Ty Sách ra khỏi vách đá, đồng thời ném ngược tiểu đao qua bên kia miệng vực cho Hồng Phi Ngọc.
Đón lấy ngọn tiểu đao, Hồng Phi Ngọc tự tay cắm vào bờ vách đá bên này. Và chờ khi Tiểu Mã giữ căng Thiên Ty Sách, chàng mới trổ thuật phi hành lao qua, hạ thân ngay bên cạnh Tiểu Mã, chỉ sau một lượt điểm chân lên sợi tơ. Tiểu Mã buột miệng khen :
- Có thân thủ cao minh dĩ nhiên cách di chuyển cũng lợi hại hơn bội phần. Thiếu bảo chủ đâu cần bám tay một cách vất vả như tiểu nhân lúc mới rồi.
Hồng Phi Ngọc tươi cười, vừa dùng thủ pháp linh hoạt để thu lại

ngọn tiểu đao vốn còn cắm sẵn ở bờ đá bên kia vừa giải thích :
- Có thể nói sở học của Hồng gia so với Thất đại phái cũng lợi hại không hề kém.
Nếu ngươi thật sự ngưỡng mộ, ta có ý này, chờ khi đại họa qua đi, ta sẽ thỉnh cầu gia phụ nhận và truyền sở học của Hồng gia cho ngươi. Thế nào?
Tiểu Mã chỉ tỏ vẻ vui mừng một nửa, phần còn lại thì thập phần lo ngại :
- Mỹ ý của Thiếu bảo chủ có lẽ tiểu nhân chỉ dám tâm lĩnh mà thôi. Bởi do tư chất của tiểu nhân quá kém, e rằng lệnh tôn khó chấp nhận.
Hồng Phi Ngọc xua tay gạt đi :
- Nhân định ắt thắng thiên. Vả lại nhận định tư chất ngươi như thế nào là do gia phụ quyết định, ngươi cần gì giữ mãi mặc cảm, tự ty một cách quá đáng? Thôi, đi nào.
Với dáng vẻ quyết tâm đang có về chuyện sẽ dẫn kiến Tiểu Mã với phụ thân, Hồng Phi Ngọc càng thêm tự tin, tiến những bước dài về phạm vi hậu bảo, mau chóng vượt qua phần lộ thiên là nơi mà khi nãy đã xảy ra động thủ giữa lam y nhân Hắc Cốt giáo và La tổng quản.
Nhưng Hồng Phi Ngọc bỗng nghe Tiểu Mã gọi giật lại :
- Thiếu bảo chủ chớ quá nôn nóng. Hãy nhìn xem đây là dấu vết gì?
Sắp bước vào một thạch động to rộng, tiếng kêu của Tiểu Mã làm cho Hồng Phi Ngọc đình bộ và kịp dừng chân ngay bên ngoài động khẩu. Và khi nhìn theo hướng tay Tiểu Mã chỉ, Hồng Phi Ngọc lập tức nhìn thấy một vệt nám đen in sẫm màu ngay trên bờ vách đá bên tả động khẩu. Hồng Phi Ngọc hoang mang nhìn vào dấu vết kỳ quái

nọ :
- Đã có người lẻn đến đây vào bên đêm? Dấu vết này là do khói từ ngọn đuốc thắp sáng cháy ám vào?
Tiểu Mã ngập ngừng :
- Đuốc là để soi tỏ đường đi. Vì lẽ này, người đó ắt hẳn phải có dụng ý khác mới cố tình để ngọn đuốc cháy sát vào bờ vách đá, không cần cho ánh sáng chiếu vào lòng động khẩu. Thiếu bảo chủ nghĩ có đúng không?
Hồng Phi Ngọc thoáng sững người :
- Người cho rằng kẻ đó đã cố tình săm soi tìm kiếm trên vách đá? Tìm cái gì?
Tiểu Mã bảo :
- Tiểu nhân chỉ dám phỏng đoán đến thế thôi. Còn tìm điều gì hoặc vật gì tiểu nhân làm sao biết.
Hồng Phi Ngọc gục gặc đầu :
- Nhưng nhất định phải có điều gì đó để kẻ nọ tìm, ắt là người đã nghĩ thế, đúng không?
Nếu là vậy, cũng không có gì là muộn nếu chúng ta lo tìm mẫu thân ta trước, sau sẽ bỏ thời gian quyết làm sáng tỏ điều này. Được chứ?
Hồng Phi Ngọc hỏi cho có hỏi và đã xăm xăm tiến vào thạch động, khiến Tiểu Mã cũng phải theo chân.
Trong thạch động to rộng hoàn toàn không có lấy một bóng người, mặc dù hãy còn có rất nhiều những vật dụng cho thấy ở phía hậu bảo chỉ có mỗi một thạch động này là nơi duy nhất thuận tiện cho việc lưu ngụ nghỉ ngơi.
Hồng Phi Ngọc bảo :
- Không có dấu vết của bất kỳ sự động thủ nào. Có lẽ đúng như

ngươi đoán, mẫu thân ta đã kịp ly khai hậu bảo trước lúc La tổng quản chạm địch nhân.

Tiểu Mã tán đồng :

- Chứng tỏ Bảo chủ phu nhân vẫn bình an vô sự. Thiếu bảo chủ hẳn đã yên tâm?

Hồng Phi Ngọc bật kêu :

- Ngươi muốn nhắc ta về vệt khói ám trên vách đá bên ngoài? Ta cũng đang nôn nóng muốn khám phá đây. Đi nào!

Nhưng vừa quay mặt nhìn ra ngoài thạch động, Hồng Phi Ngọc đã bật kêu lên :

- Úy! Ngươi có nhìn thấy gì không, Tiểu Mã?

Tiểu Mã ngơ ngác :

- Nhìn thấy gì, Thiếu bảo chủ?

Hồng Phi Ngọc cau mặt và lập tức động thân lao ra ngoài :

- Trừ phi là ta vừa bị hoa mắt, bằng không đích thị là ta đã phát hiện có một bóng nhân ảnh vừa thấp thoáng lao ngang qua ngay bên ngoài. Mau đuổi theo, Tiểu Mã.

Nhưng do thân thủ bất đồng nên lúc Tiểu Mã ra đến bên ngoài thì bóng nhân ảnh của Hồng Phi Ngọc cũng đã mất hút.

Lo sợ cho Hồng Phi Ngọc nhiều hơn là lo cho bản thân, Tiểu Mã vội kêu toáng lên :

- Mau quay lại thôi, Thiếu bảo chủ. Đừng quá mãi mê đuổi theo, sa bẫy địch nhân thì khốn :

Tiểu Mã vừa dứt lời, từ phía sau chợt vang lên loạt thanh âm lạnh lùng tợ tiếng Diêm Vương gọi hồn :

- Kẻ sa bẫy chính là tiểu oa nhi đa sự ngươi chứ chẳng phải ai khác, hãy ngoan ngoãn nạp mạng nào, tiểu tử. Hà... hà...

Và cũng lạnh lùng như vậy, một luồng lực đạo cực kỳ uy mãnh chợt từ phía sau lao thốc vào Tiểu Mã, hầu như minh định câu "ngoan ngoãn nạp mạng" là câu nói thật, tuyệt đối không hề đùa.
Sự thể này khiến Tiểu Mã rúng động tận tâm can, đành vội dịch hết người qua bên, mưu cầu sự sinh tồn, mặc dù biết kẻ địch không dễ gì buông tha.
Quả nhiên đúng như Tiểu Mã nghĩ, địch nhân ở phía sau buông tiếng cười lạnh, thoạt khi Tiểu Mã dịch người tìm cách tránh chiêu :
- Nếu để một tiểu oa nhi như ngươi thoát chẳng hóa ra bản nhân là người vô dụng ư?
Hãy nhận lấy số phận dành sẵn cho ngươi đây. Hừ!
Và luồng lực đạo nọ cũng chuyển dịch, bám theo Tiểu Mã như hình với bóng.
Đến lúc này Tiểu Mã bỗng quát lên một câu đắc ý :
- Loài cuồng cẩu đừng nghĩ dễ cắn trộm bổn thiếu gia. Bởi niên kỷ ta tuy nhỏ nhưng đởm lược và cơ trí ta có thừa, hãy xem đây.
Đang dịch người cật lực qua bên tả, Tiểu Mã đột ngột oằn thân, chuyển ngay qua bên hữu, nhanh như chiếc thoi đưa.
"Vù..."
Nhờ có phản ứng thần tốc và linh hoạt như vậy nên cuối cùng Tiểu Mã cũng kịp thoát luồng lực đạo có uy lực tợ như lưỡi hái của tử thần kia, khiến địch nhân giận dữ quát to :
- Giỏi cho tiểu oa nhi lắm mưu nhiều kế, lần này thì đừng mong thoát. Đỡ!
"Ào..."
Vẫn biết thế nào địch nhân cũng có phản ứng như thế này, Tiểu Mã vừa thoát chết chiêu đầu liền vội vàng ngã thân dài trên đất và cứ thế

lăn người mãi qua một bên, bất chấp nền đất gồm toàn những mẩu đá tai mèo nhấp nhô lởm chởm.

Vì thế ngọn kình thứ hai của địch nhân chỉ quật vào nền đất, tạo thành tiếng chấn kình vang dội và dư lực của nó lúc tác động vào càng khiến Tiểu Mã lăn đi nhanh hơn mà thôi.

"Ầm!"

Và đang lúc dư âm của tiếng chấn kình còn mãi vang dội, từ phía xa chợt đưa đến câu quát hỏi đầy lo lắng của Hồng Phi Ngọc, Thiếu bảo chủ Hồng gia bảo :

- Tiểu Mã, có địch nhân xuất hiện ở phía ngươi thật sao? Hãy yên tâm chờ ta đến!

Tiểu Mã cả mừng, vừa tiếp tục lăn vừa khẩn trương gào vang :

- Thiếu bảo chủ hãy đến nhanh, tiểu nhân e không thể chi trì lâu hơn!

Và Hồng Phi Ngọc đã kịp đến nhưng là đến để hỏi một câu ngơ ngác :

- Địch nhân đâu Tiểu Mã?

Nghe hỏi, Tiểu Mã vụt hiểu, liền ngừng lăn và lồm cồm đứng dậy đảo mắt nhìn quanh.

Để khi thấy xung quanh chỉ còn mỗi một mình Hồng Phi Ngọc hiện diện, Tiểu Mã nhăn nhó và hậm hực :

- Lại vô ảnh, khứ vô hình, lẽ nào lúc chạy đến Thiếu bảo chủ không nhìn thấy bất kỳ nhân vật nào từ đây bỏ chạy đi?

Hồng Phi Ngọc trợn mắt nhìn khắp người Tiểu Mã :

- Nếu khắp thân ngươi không có đầy những vết trầy xước, hoặc nếu lúc nãy tai ta không hề nghe rõ tiếng chạm kình, có lẽ ta phải nghĩ ngươi đã gặp một địch nhân tưởng tượng.

Tiểu Mã lúc bấy giờ mới tự nhìn vào thân và càng thêm nhăn nhó do

phát giác vẻ ngoài của bản thân lúc này trông thật thảm hại :
- Thân thủ của địch nhân thật khó lường, đến dung diện mặt mũi như thế nào tiểu nhân cũng chưa kịp nhìn thấy. Điều kỳ lạ là tại sao đối phương vừa nghe thanh âm của Thiếu bảo chủ đã vội vã bỏ đi, trong khi thực lực của y có lẽ vẫn thừa để lấy mạng cả tiểu nhân lẫn Thiếu bảo chủ.
Hồng Phi Ngọc chợt xạ mắt nhìn vào một chỗ trên nền đất, chỉ cách nơi Tiểu Mã đứng độ một trượng hơn :
- Bảo đối phương có thân thủ khó lường, lời của ngươi quả phần nào đúng. Hãy nhìn vào vạt đất kia, phải là người có công phu tu vi cực kỳ thâm hậu mới đủ năng lực san phẳng cả một nền đất đá vốn lởm chởm là thế. Ngươi không kịp nhìn thấy diện mạo của đối phương thật sao?
Tiểu Mã tiến đến gần vạt đất Hồng Phi Ngọc vừa đề cập và kinh hãi nhặt lên một mẩu đá tai mèo không hiểu sao bỗng bị sạm đen như có ngọn lửa cực nóng cháy xém vào :
- Độc thủ Hắc Cốt chưởng? Nhân vật vừa bất ngờ xuất hiện định lấy mạng tiểu nhân không lẽ là lam y nhân Hắc Cốt giáo từng cùng La tổng quản động thủ?
Hồng Phi Ngọc rùng mình nhìn quanh, sau đó cũng bàng hoàng khi phát hiện những mẩu đá bị cháy xém như Tiểu Mã vừa nhặt không phải chỉ có một vài mẩu :
- Ngươi nghĩ sao, Tiểu Mã, nếu ta đoán vệt ám khói trên vách đá không phải do lửa từ ngọn đuốc cháy sạm vào mà là do Độc thủ Hắc Cốt chưởng?
Tiểu Mã cũng rùng mình, vội tiến đến bờ vách đá bên tả động khẩu, tay mang theo mẩu đá tai mèo bị cháy xém. Để sau khi so sánh, Tiểu

Mã bật kêu :

- Là hai dấu vết hoàn toàn khác nhau, Thiếu bảo chủ. Vệt ám khói trên vách đá nếu chạm vào ắt phải dính vào tay. Không như mẩu đá này suýt bị cháy thành than nên không hề dính tay tiểu nhân. Thiếu bảo chủ xem đây.

Vừa kêu Tiểu Mã vừa lấy tay tả vuốt mạnh vào vệt ám khói trên vách đá, sau đó xòe cả hai tay cho Hồng Phi Ngọc nhìn, với một tay quả nhiên bị bụi khói dính vào đen thui đen thủi, còn tay còn lại thì vẫn giữ sắc màu tự nhiên là màu da.

Nhưng thay vì nhìn vào hai bàn tay đang xòe rộng của Tiểu Mã, Hồng Phi Ngọc không hiểu sao cứ trợn mắt nhìn mãi vào vách đá. Tiểu Mã lấy làm lạ cũng đưa mắt nhìn và thấy nơi có vệt tay Tiểu Mã vừa chạm vào do lớp bụi than bám bên ngoài đã bị dây bẩn sang tay Tiểu Mã nên lúc này trên bề mặt vách đá ở chỗ đó chợt lộ rõ một dấu khắc hình chữ thập. Tiểu Mã kêu :

- Có ký tự? Ai đã lưu ở đây ký tự này và chữ “thập” mang ý nghĩa gì?

Để đáp lời, thanh âm giọng nói của Hồng Phi Ngọc chợt khàn đi :

- Mau lùi lại, Tiểu Mã. Đó không phải là ký tự mà là chỗ phát động cơ quan. Thật không ngờ ở hậu bảo Hồng gia lại ám tàng cơ quan chất chứa điều bí ẩn như thế này.

Tiểu Mã vừa lùi lại, Hồng Phi Ngọc liền tiến đến thế chỗ. Tiếp đó với phần mũi sắc bén của ngọn tiểu đao vốn được cột dính vào sợi tơ Thiên Ty Sách khi nãy đã dùng, Hồng Phi Ngọc vừa ấn vào vừa rạch mạnh xuôi theo vết khắc hình chữ “thập”.

“Cách... Cách...”

Hồng Phi Ngọc rạch đến đâu chuỗi tiếng động lách cách cũng vang lên theo đến đấy.

Để khi dừng tay, vách đá trước mặt chàng vụt tách lộ, phơi bày một bí môn dẫn sâu vào một bí đạo âm u.

Tiểu Mã nghe lạnh khắp người :

- Quả nhiên có một bí đạo. Không lẽ đây mới là nơi Bảo chủ phu nhân dùng để nghỉ ngơi dưỡng thần mỗi khi có việc phải đi đến hậu bảo? Thiếu bảo chủ có ý định tiến vào để xem xét chăng?

Hồng Phi Ngọc chưa kịp đáp thì xuất hiện chênh chếch trên bầu trời là một vật tỏa sáng sắc hồng rực rỡ. Hồng Phi Ngọc tái mặt khẽ kêu :

- Hồng Vụ Phi Hỏa Quang! Tín hiệu gọi mọi người đến ngay tiền sảnh Hồng gia bảo.

Chúng ta đành phải gác chuyện này lại thôi, Tiểu Mã.

Đoạn chàng lại ấn mạnh mũi tiểu dao vào vết khắc chữ “Thập” làm cho bí môn từ từ khép lại trước vẻ mặt và ánh mắt nuối tiếc thất vọng của Tiểu Mã.

Sau đó cũng y cách đã vượt qua vực sâu, Hồng Phi Ngọc cùng Tiểu Mã khẩn trương đến ngay tiền sảnh Hồng gia bảo, theo tín hiệu triệu tập là Hồng Vụ Phi Hỏa Quang vừa tỏ sáng trên bầu trời mà ai ai cũng nhìn thấy.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 2
Nội tình thần bí Kim Sa hội

Sắp đi đến tiền sảnh, chợt có một bóng người xuất hiện và gọi Hồng Phi Ngọc :

- Thiếu bảo chủ mau theo thuộc hạ. Đây là mệnh lệnh của phu nhân.

Hồng Phi Ngọc cau mày nhìn nhân vật trung niên đang nghiêng mình thủ lễ, chờ đưa đường nếu chàng thuận tình. Hồng Phi Ngọc ngờ

vực :
- Đã phát tín hiệu Hồng Vụ Phi Hỏa Quang, lẽ nào ý gia phụ không phải muốn mọi người đến tiền sảnh?
Nhân vật trung niên chợt chùng giọng xuống vắn tắt giải thích :
- Phát tín hiệu triệu tập là phu nhân. Do tình hình đã có biến động ngoài ý muốn nên cũng thay đổi luôn nơi hội diện. Thiếu bảo chủ không cần đến tiền sảnh.
Tiểu Mã nghe đến đây vội lên tiếng bẩm báo :
- Nhất định là do sự xuất hiện của Hắc Cốt giáo. Nhị đầu mục, tiểu nhân theo lệnh Nhị đầu mục, đã đến giám sát khu vực hậu bảo và phát giác sự xuất hiện của chúng.
Nhân vật trung niên vừa được Tiểu Mã gọi là Nhị đầu mục chợt gật đầu và khi lên tiếng thì vẫn lễ độ phát thoại với Hồng Phi Ngọc :
- Bọn Hắc Cốt giáo đến sớm hơn chúng ta nghĩ. Thiếu bảo chủ đừng chần chờ nữa, hãy đến ngay chỗ phu nhân, cùng bọn hạ nhân liệu phương đối phó.
Hồng Phi Ngọc bắt đầu tỏ ra lo ngại, nôn nóng bảo :
- Nếu là vậy phiền Nhị đầu mục dẫn đường cho. Mọi người đã đến đông đủ chưa?
Nhị đầu mục cười lạt :
- Nuôi quân ba năm chỉ có dụng một ngày. Thiếu bảo chủ yên tâm, toàn thể gia nhân bổn bảo đã đến đủ, quyết không để lũ ác ma hoành hành bá đạo. Mời Thiếu bảo chủ theo chân thuộc hạ.
Dứt lời Nhị đầu mục quay người, đi men theo dãy nhà ngang, tiến thẳng về phía có bóng dáng của một khu rừng ẩn hiện.
Cũng theo chân Nhị đầu mục như Hồng Phi Ngọc, Tiểu Mã chợt hỏi :
- Sau khu rừng vốn là tuyệt lộ, đã bị dãy núi trùng điệp chắn. Bổn bảo đang lâm phải tình huống như thế nào đến nỗi phát hiện đành chọn vị thế bất lợi làm nơi hội diện, như muốn cùng bọn Hắc Cốt giáo quyết một phen sinh tử?
Hồng Phi Ngọc nghe thế vụt sững người, tinh thần rung động đến sắc diện cũng biểu lộ vẻ hoang mang tột cùng :
- Phải đấy, Nhị đầu mục. Tình thế của bổn bảo đã lâm cảnh nguy khốn đến vậy thật sao?
Nhị đầu mục vẫn thoăn thoắt đi trước dẫn đường.
- Thiếu bảo chủ có nghe câu “chỉ trong tử lộ mới tìm thấy sinh lộ” không? Đây là ý của phu nhân. Còn diễn biến thế nào, tình cảnh bổn bảo ra sao, chỉ cần Thiếu bảo chủ đi đến nơi ắt sẽ minh bạch mọi sự.
Họ đi tắt ngang khu rừng và địa hình quả đúng như lời Tiểu Mã đã nói, toàn bộ mọi cảnh quang trước mặt đều bị dãy núi trùng điệp

chắn ngang, khiến họ nếu không muốn thị tuyến bị ngăn cản buộc phải phóng tầm nhìn xuôi mãi theo chiều dốc lên cao của sườn nói. Ở trên đó, đứng sừng sững từ một gộp đá cao là một nhóm người thoạt nhìn qua Tiểu Mã đã nhận ra ngay họ đều là những nhân vật cao niên luôn tỏ ra trung thành với Hồng gia bảo sau quãng thời gian dài họ được Hồng gia bảo cưu mang bao bọc.
Đứng tách biệt với nhóm nhân vật này và ở một gộp đá khác cạnh đó, như Tiểu Mã cũng vừa nhìn thấy là một phu nhân với ba nhân vật trung niên nghiêm cẩn hầu cận xung quanh.
Cũng vừa vặn lúc đó, Tiểu Mã nghe Hồng Phi Ngọc cất tiếng gọi dành cho phụ nhân nọ :
- Mẫu thân...
Cảnh rừng núi đang yên tĩnh và là sự yên tĩnh khẩn trương của một Hồng gia bảo bất ngờ gặp cảnh nguy khốn tột cùng, tiếng kêu của Hồng Phi Ngọc làm cho phụ nhân nọ giật mình quay đầu lại và kêu thất thanh :
- Ngọc nhi sao cũng đến đây nạp mạng? Hãy mau mau chạy đi.
Hồng Phi Ngọc đang gọi mẫu thân, nghe mẫu thân hốt hoảng bảo chạy, liền chấn động đưa mắt nhìn Nhị đầu mục :
- Sao gia mẫu lại bảo ta chạy, trong khi Nhị đầu mục theo mệnh lệnh...
Tiếng quát của Tiểu Mã chợt vang lên, cắt ngang câu Hồng Phi Ngọc đang hỏi Nhị đầu mục :
- Chúng ta lầm kế rồi, Thiếu bảo chủ. Đã có gian nhân tiềm nhập bổn bảo, lệnh khi nãy của Nhị đầu mục chỉ là giả lệnh. Và lão cũng là một trong những gian nhân. Chúng ta hãy mau chạy thoát thân, sau sẽ nghĩ cách giải cứu mọi người. Nhân vật Nhị đầu mục phá lên cười sằng sặc :
- Tiểu Mã ngươi và Thiếu bảo chủ có nhận ra gian kế thì cũng quá muộn. Còn mong tìm cơ hội thoát thân ư? Ha... ha...
Vẫn tiếp tục cười, Nhị đầu mục chỉ đảo người và khoa tay vài lượt là đã thi triển thủ pháp vi diệu chế ngự huyệt đạo của Hồng Phi Ngọc và Tiểu Mã, dễ như trở bàn tay. Mục kích thân thủ này của Nhị đầu mục, Hồng Phi Ngọc giận dữ quát :
- Hồng gia bảo đã đắc tội gì với lão? Sao lão bấy lâu này vẫn giấu kín thân thủ mãi đến bây giờ mới xuất đầu lộ diện?
Đáp lại câu quát hơi giận dữ của Hồng Phi Ngọc, từ một nơi nào đó ở sâu trong chân núi chợt vang lên tiếng gầm phẫn nộ :
- Đủ rồi. Bọn vô sỉ các ngươi muốn thế nào cứ nói, Hồng Khắc Ngụy này nguyện đáp ứng. Với điều kiện bọn ngươi không được gây bất

kỳ tổn thất nào cho thê tử ta, cho toàn thể gia nhân bổn bảo.
Nghe tiếng quát này, Hồng Phi Ngọc lại một phen nửa rùng mình, nửa chấn động, cố gọi thật to vào sâu trong chân núi :
- Phụ thân! Điều gì đã xảy ra? Bọn họ là ai? Sao cố tình lập kế khống chế mọi người để uy hiếp và buộc phụ thân phải làm theo ý họ?
Lão Nhị đầu mục cười lạnh, vươn tay chộp Hồng Phi Ngọc và ném mạnh lên cao, hướng về phía gộp đá có mẫu thân chàng đang đứng giữa ba nhân vật trung niên :
- Thiếu bảo chủ muốn biết bọn ta là ai và đang muốn gì ở lệnh tôn thì cứ lên trên kia nhìn sẽ rõ.
Hồng Phi Ngọc bị ném như một phế vật và được một trong ba nhân vật trung niên nọ đưa tay đón bắt. Sau đó đặt chàng đứng cạnh phụ nhân vốn là mẫu thân của chàng. Và có lẽ cũng bị ba nhân vật trung niên nọ khống chế.
Tiểu Mã đưa mắt nhìn theo và phát hiện kể từ lúc Hồng Phi Ngọc được đứng cạnh mẫu thân đã sửng người nhìn chằm chằm mãi một nơi nào đó ở phía bên kia và cũng là nơi nằm khuất lấp ngay phía dưới chân gộp đá, một nơi mà Tiểu Mã cứ đứng ở dưới này nhìn lên thì không bao giờ phát hiện điều gì đang xảy ra ở nơi đó. Không những thế kể cả mẫu thân của Hồng Phi Ngọc và nhóm nhân vật độ hai mươi người trung thành với Hồng gia bảo cũng từ hai gộp đá cùng chú mục nhìn vào nơi đó. Tiểu Mã bật hỏi :
- Nếu Tiểu Mã này nhớ không lầm, trước đây từng nghe lão nói ở bên trong dãy núi vốn tồn tại một nơi kỳ lạ, phải chăng đấy là nơi lão và những kẻ đồng bọn đang uy hiếp Hồng bảo chủ.
Lão Nhị đầu mục cười lạt :
- Ngươi tuy võ học không bằng ai nhưng trí nhớ và thái độ nhanh nhảu đoảng của ngươi thì không ai bằng. Đã vậy, có lẽ số phận của ngươi đã được định đoạt, hãy lên trên đó mà chung chia cảnh ngộ với lũ xấu số kia. Hừ!
Cũng y như cách mà Hồng Phi Ngọc đã nếm trải, toàn thân Tiểu Mã vụt bay bổng lên cao, đến tận đỉnh gộp đá, nơi có nhóm nhân vật trung thành với Hồng gia bảo đứng sẵn, thì người đưa tay đón đỡ Tiểu Mã chẳng phải ai khác mà chính là La tổng quản. Vì thế lúc được đặt đứng xuống, Tiểu Mã bĩu môi nhìn La tổng quản :
- Hóa ra La tổng quản từ lâu đã đồng mưu cùng với Tứ vị Đầu mục, đều là những kẻ luôn được Hồng bảo chủ dùng biệt nhãn để đối đãi. Phải chăng trận giao đấu vừa xảy ra ở hậu bảo chỉ là ngụy tạo hầu che đậy gian kế giữa bọn lão và Hắc Cốt giáo Lam y nhân?
La tổng quản lạnh lùng nhìn Tiểu Mã :

- Ngươi đừng quá tự phụ, cho những gì ngươi suy đoán đều đúng, vẫn có câu “họa từ miệng họa ra.” Lời nói này chẳng phải trước đây ta từng dạy dỗ giáo huấn ngươi ư? Bởi ngươi không nghe, không chịu để vào tai những lời ta giáo huấn nên bây giờ hậu quả dù thế nào ngươi cố gánh lấy cũng đừng trách ai.
Tiểu Mã quay mặt, nhổ ra một bãi nước bọt :
- Không như lão, cùng là người tứ cố vô thân như nhau, nhưng lão lại là hạng lấy oán báo ân, phản lại Hồng bảo chủ, là người đại lượng, cưu mang lão. Tiểu Mã này thà chết, quyết không bao giờ nghe theo những lời giáo huấn xuất phát từ hạng phản phúc là lão.
La tổng quản sa sầm nét mặt, lập tức vươn tay điểm vào Á huyệt Tiểu Mã :
- Trẻ tuổi như ngươi, biết gì chuyện ân oán giang hồ mà lên mặt bình phẩm, mắng người này là phản, thóa mạ kẻ khác là vô ân? Phải chăng tiểu oa nhi ngươi vì chưa thấy quan tài nên chưa sa lệ?
Bị điểm vào á huyệt, Tiểu Mã dù muốn nói cũng không thể mở miệng, hậm hực nhìn quanh, sau đó đưa mắt nhìn vào một nơi mà lúc này hầu như ai ai cũng chăm chú nhìn. Nhờ đó Tiểu Mã phát hiện ở gộp đá bên này chỉ có mỗi một mình lão tổng quản họ La là nhân vật duy nhất còn ung dung cử động, kỳ dư mọi người điều bị chế ngự huyệt đạo. Cho thấy số nhân vật bội phản Hồng gia bảo rốt cuộc chỉ có năm người, là lão Nhị đầu mục và La tổng quản cùng với ba nhân vật trung niên ở gộp đá bên kia đang giám sát từng động tĩnh nhỏ nhặt của Hồng Phi Ngọc và mẫu thân. Với phát hiện này, Tiểu Mã thầm ước ao, phải chi có kỳ tích xuất hiện, khiến những ai trung thành với Hồng gia bảo bất ngờ được giải huyệt, có lẽ tất cả sẽ thừa khả năng xoay chuyển cục diện, chế ngự và trừng trị năm kẻ bội nghĩa vô ân đáng chết kia. Nhưng mọi ước ao hy vọng của Tiểu Mã đành vụt tắt khi mục quang chạm vào cảnh đang diễn ra ở dưới kia. Nơi tuy chỉ thấp hơn hai gộp đá có mọi người đang đứng độ năm sáu trượng chiều cao, nhưng lại hiểm nghèo, khiến bất kỳ ai nếu lỡ sảy chân lọt vào đó ắt chẳng còn chút cơ may nào thoát thân. Và đó là cảnh ngộ đang xảy đến cho một lão nhân, dù niên kỷ đã cao nhưng dáng vẻ bên ngoài vẫn còn uy nghi quắc thước. Vây quanh lão nhân là ba nhân vật lạ mặt, rộng hơn chút nữa là tứ bề vách đá chẳng hiểu sao đều nhẵn bóng, dù có tìm một chỗ bấu tay hay đặt chân để leo lên cũng không hề thấy. Với hiện tình và địa thế như vậy, giả dụ lão nhân có khinh công cao cường, không cần chạy lấy đà vẫn có thể bật thẳng người lao vượt khỏi một địa huyệt thiên nhiên cao đến năm sáu trượng, thì do bị ba nhân vật lạ mặt kia vây hãm, lão nhân cũng

chẳng có cơ hội thi triển thuật khinh công thượng thặng đó. Lão nhân nọ tay thủ kiếm, mắt gờm gờm nhìn ba nhân vật kia :
- Sao bọn ngươi không nói rõ chủ ý muốn gì ở ta?
Một trong ba nhân vật kia cười nhẹ :
- Hồng Khắc Ngụy, Bảo chủ Hồng gia bảo uy danh vốn bất phàm. Bọn ta nào dám bất kính áp đặt ý muốn của riêng bọn ta cho Hồng bảo chủ. Chỉ xin Hồng bảo chủ chỉ giáo một vài cao chiêu.
Lão nhân Hồng Khắc Ngụy cười mai mỉa :
- Nếu muốn lĩnh giáo cao chiêu của Hồng Khắc Ngụy ta, so về võ học vẫn kém võ lâm Thất đại phái. Nguyên cớ bọn ngươi đưa ra nghe không được thuận tai lắm, nhất là khi bọn ngươi dùng sinh mạng của bao nhiêu người trên kia uy hiếp ta nhảy xuống đây chỉ để cùng bọn ngươi so tài cao hạ.
Nhân vật nọ lạnh giọng :
- Người khác thì có thể tin Hồng Khắc Ngụy ngươi có thân thủ không bằng người, riêng bọn ta thì không. Và vì muốn lão thất phu ngươi phải thi triển hết toàn bộ chân tài thực học, hừ, bọn ta đâu còn phương cách nào đành tạm dùng sinh mạng thê tử của chính ngươi để buộc ngươi ra tay.
Hồng bảo chủ bật cười vang dội :
- Đa tạ bọn ngươi đã quá đề cao Hồng Khắc Ngụy ta, cho rằng ta có bản lãnh thượng thừa, nhưng gần sáu mươi năm hiện hữu trên cõi đời vẫn cố tình che giấu bản lãnh thật. Chỉ tiếc cho bọn ngươi chỉ biết một mà không biết hai. Vì lẽ nào Hồng Khắc Ngụy ta có bản lãnh cao minh nhưng thủy chung vẫn bị mang tiếng kém, để các phái xem thường, khiến uy danh Hồng gia bảo ngày càng sa sút? Ha ha...
Ba nhân vật nọ bị tràng cười khích nộ càng quát vang :
- Bọn ta không tin Hồng Khắc Ngụy ngươi là một khi lâm cảnh thập tử nhất sinh vẫn khăng khăng chịu chết, không hề bộc lộ chân tài thực học. Đỡ chiêu!
Cả ba hậm hực lao vào phát chiêu với dụng ý dồn Hồng bảo chủ vào tử địa. Tay vẫn lăm lăm thủ kiếm, Hồng Khắc Ngụy dùng bộ pháp linh hoạt ảo diệu lần lượt tránh thoát từng chiêu công của ba nhân vật :
- Kim Sa Ưng Trảo công? Hóa ra bọn ngươi đều có xuất thân từ Đại Mạc, là thuộc hạ của Kim Ưng Thiên Vương.
Sáu bàn tay khoằm khoằm tợ móng vuốt chim ưng của ba nhân vật nọ như được dịp bộc lộ rõ hơn những chiêu thức đặc thù chuyên dùng để chộp, vồ, cấu, xé của những ngón tay ưng trảo săn chắc và cứng như thuyết luyện, nhắm vào bất kỳ phần nhục thể nào của Hồng Khắc Ngụy :

- Kim Ưng Thiên Vương tạ thế đã lâu, bổn hội một thời gian dài hầu như không còn lai vãng đến Trung Nguyên, Hồng Khắc Ngụy ngươi làm thế nào chỉ thoạt nhìn đã nhận biết công phu sở trường của Kim Sa hội? Trừ phi chính ngươi đã từng dùng thân phận khác, lên đến Đại Mạc chí ít cũng một lần. Đúng không, đỡ!
Hồng Khắc Ngụy vẫn ung dung tránh thoát sáu bàn tay ưng trảo và luôn đánh trúng vào lúc tối hậu, khiến không ai ngỡ Hồng bảo chủ có thể thoát, dù cuối cùng vẫn thoát :
- Kim Ưng Thiên Vương, Bắc Hải Lãnh Tuyệt Vương cùng Quái Tăng Vương Tây Vực, ba mươi năm trước từng liên thủ gieo rắc kinh hoàng khắp võ lâm Trung Nguyên. Chuyện đó đối với Hồng Khắc Ngụy ta như chỉ mới xảy ra có một đôi ngày. Bảo sao ta không thể nhớ và dễ dàng nhận biết từng công phu tuyệt học của lũ Tam Vương độc ác này?
Ba nhân vật nọ gầm vang :
- Chớ nói nhảm. Lúc tiến nhập Trung Nguyên, từng cao thủ bổn hội đều giữ kín thân phận, chưa một lần để lộ công phu tuyệt học khiến bất kỳ ai khác có thể nhận ra xuất thân.
Hồng Khắc Ngụy ngươi dù có tài thông thiên triệt địa cũng không thể nào am hiểu tỏ tường như thế. Trừ phi chính là kẻ bọn ta đang tìm, một nhân vật duy nhất ở Trung Nguyên chỉ để mọi người nghe biết danh và không hề cho ai xem thấy mặt. Ngươi không dám thừa nhận điều đó sao? Đỡ chiêu!
Đến lúc này đấu pháp của ba nhân vật Kim Sa hội chợt thay đổi, lợi hại hơn với những móng vuốt ưng trảo lại đem theo từng luồng kình khí tuôn ra ngùn ngụt. Khí thế bỗng tăng của phe đối phương khiến Hồng Khắc Ngụy, Bảo chủ của Hồng gia bảo lần đầu tiên phải xuất lực tung nhiều loạt kiếm chiêu, phát tỏa ra kiếm phong ngút ngàn.
Lão cũng gầm vang :
- Hóa ra bọn ngươi nghĩ Hồng Khắc Ngụy ta chính là Thần Hành Vạn Biến, Vĩnh Hận Tam Vương - Vô Diện thư sinh, một nhân vật kỳ bí nhất võ lâm Trung Nguyên hiện nay sao? Nếu ta đúng là Vô Diện thư sinh, bọn ngươi tìm đến thế này phải chăng chỉ là để nạp mạng? Thật đáng trách cho lũ ấu trĩ bọn ngươi. Nhưng không sao, cho dù ta không là Vô Diện thư sinh, chỉ với sở học Hồng gia cũng đủ để ta cho lũ Kim Sa hội bọn ngươi nếm mùi lợi hại. Đỡ kiếm!
Kiếm pháp của Hồng gia bảo cũng lợi hại không kém gì bộ pháp mà từ đầu đến giờ Hồng bảo chủ đã luôn luôn vận dụng thi triển. Vì thế, ngay khi phát chiêu, kình khí từ kiếm chiêu có thừa uy lực để hóa giải và vô hiệu hoàn toàn mọi thức Ưng Trảo công do ba nhân vật Kim

Sa hội vây bủa. Thấy vậy, một trong ba nhân vật nọ bỗng cất giọng trầm trầm quát :
- Kiếm pháp Hồng gia chỉ là vẻ ngoài, kỳ thực mọi chiêu thức đều xuất xứ từ Lục Trầm kiếm pháp. Điều bí ẩn này của Hồng gia ngươi nghĩ bọn ta chịu bỏ phí thời gian cho thuộc hạ tiềm nhập Hồng gia bảo mà không thể phát hiện sao? Ta tiết lộ như vậy để ngươi biết thế nào là thủ đoạn của Kim Sa hội. Tiến hành đi!
Sau tiếng quát của nhân vật này, trên gộp đá có nhiều nhân vật trung thành với Hồng gia bảo đứng vì bị khống chế, chợt lão Nhị đầu mục xuất hiện từ lúc nào không ai hay biết, cất giọng đếm :
- Đây là sinh mạng đầu tiên chịu uổng tử vì Hồng Khắc Ngụy ngươi vẫn cố tình che giấu thân phận, không thừa nhận bản thân là Vô Diện thư sinh. Một!
Và Tiểu Mã thật sự rúng động khi tận mắt mục kích hành động lạnh lùng độc ác của Nhị đầu mục lúc lão thản nhiên dùng một chiêu thức Ưng Trảo bấu nát thiên linh cái của một gia nhân trung thành với Hồng gia bảo.
Nhìn máu huyết và thi hài nát bét đầu của nhân vật nọ đổ tuôn, nếu Tiểu Mã không bị chế ngự á huyệt có lẽ đã bật kêu thất thanh vì quá kinh hãi và phẫn nộ.
Nhưng nếu Tiểu Mã không thể kêu là thì ở gộp đá bên kia đã có tiếng Hồng Phi Ngọc kinh hoàng gào vang :
- Bọn ác nhân các ngươi độc ác thế sao? Bọn họ có tội tình gì khiến lũ ngươi nhẫn tâm hạ thủ?
Đáp lại tiếng gào của Hồng Phi Ngọc, La tổng quản bằng giọng khàn đục chợt ra lệnh :
- Nguyên ủy sự việc như thế nào sau này sẽ có lúc Thiếu bảo chủ minh bạch. Còn bây giờ, hừ, phiền lão Đại chế trụ á huyệt của Thiếu bảo chủ hộ cho.
Lập tức lão Đại đầu mục đứng cạnh Hồng Phi Ngọc liền ra tay điểm ngay vào Á huyệt theo mệnh lệnh của lão họ La. Điều này vô tình làm cho Tiểu Mã biết bốn nhân vật được gọi là Đầu mục đều có bối phận kém hơn so với La tổng quản.
Mục kích cái chết bi thảm của một gia nhân, Hồng bảo chủ vì phẫn hận nên kiếm chiêu phát ra chợt tăng cao uy lực :
- Người của Hồng gia bảo hễ chết một mạng thì bọn Kim Sa hội các ngươi phải chết lại bằng một mạng. Đỡ!
Ba nhân vật Kim Sa hội nọ bật cười :
- Từng chiêu từng thức sở học Hồng gia bọn ta đều hiểu rõ. Lão thất phu ngươi nếu cứ dùng mãi những chiêu này có khác nào tự ý tìm

chết? Xem đây. Ha... ha...
Và họ vung tay phát chiêu công, lao xuyên qua vùng kiếm quang mịt mù do Hồng bảo chủ thi triển một cách dễ dàng, đủ minh chứng họ am hiểu hầu như tường tận từng chiêu từng thức của sở học Hồng gia thật.
Đã vậy, chính chiêu công của ba nhân vật này bỗng làm cho Hồng bảo chủ rúng động phải bật kêu :
- Độc thủ Hắc Cốt chưởng? Hóa ra bọn ngươi vừa là người Kim Sa hội vừa là giáo đồ của lão ma Hắc Cốt Tôn Giả.
Cũng chính lúc này, qua ánh mắt làm hiệu của La tổng quản, lão Nhị đầu mục đã đột ngột buông tiếng đếm lạnh lùng thứ hai :
- Sinh mạng thứ hai phải uổng tử đây.
Và lão Nhị đầu mục vung trảo, hủy nát Thiên linh cái của gia nhân thứ hai chỉ vì tội là người của Hồng gia bảo.
“Oa...”
Thêm cái chết oan uổng nữa của người kế tiếp, điều này làm cho Hồng bảo chủ điên tiết đến phát cuồng. Lão gầm vang :
- Nếu muốn lấy mạng Hồng Khắc Ngụy này, ta sẵn sàng dâng bằng cả hai tay cho bọn ngươi. Chỉ mong bọn ngươi đừng sát hại họ là những người vô tội.
Ba nhân vật Kim Sa hội cười rú lên, và có một nhân vật cao ngạo phát thoại :
- Bọn ta đâu đã vội cần đến sinh mạng Hồng Khắc Ngụy ngươi. Mà chỉ cần ngươi bộc lộ thân thủ bất phàm từng giúp ngươi vang danh là Vô Diện thư sinh. Hãy ngoan ngoãn thực hiện nếu không muốn thấy gia nhân của ngươi phải uổng mạng một cách vô ích nữa.
Ha... ha...
Có lẽ không cam tâm nhìn thấy từng gia nhân trung thành bị sát hại hết người này đến người kia, mẫu thân của Hồng Phi Ngọc đành miễn cưỡng lên tiếng khuyên bảo Hồng bảo chủ :
- Sao lão gia không thừa nhận thân phận thật, chí ít là nhờ đó lão gia có thể một mình thoát thân? Sau nữa là cứu tử cho nhiều sinh mạng sẽ vì lão gia mà chết uổng.
Hồng bảo chủ ngửa mặt gào vang :
- Phu nhân à! Không lẽ đến phu nhân là người đã cùng ta chung chăn gối suốt ngần ấy năm mật thiết mà cũng nghĩ Hồng Khắc Ngụy ta là nhân vật đã hóa thân thành Vô Diện thư sinh sao? Nếu là vậy, lẽ nào ta lại để lũ ác độc vô lương này chế ngự và rồi đây sẽ tuần tự hạ thủ từng người thân ngay trước mặt mà không có cách gì giải cứu. A, lũ vô lương, ta quyết liều chết cùng bọn ngươi. A...

Như người phát cuồng, Hồng bảo chủ vừa há to miệng gào la vừa loang nhanh trường kiếm, phát chiêu toán loạn và ba nhân vật Kim Sa hội.
Trong lúc này, lão Nhị đầu mục cũng như người bị hóa ngây, càng sát hại nhiều sinh mạng lão càng thêm cao hứng. Do đó lão đã liên tiếp vung hết lượt trảo này đến lượt trảo khác và tuần tự hạ thủ đến sinh mạng thứ tám hay thứ chín gì đó, làm cho máu huyết và thi thể của nhiều người vô tội ngập tràn khắp bề mặt gộp đá chỉ vỏn vẹn rộng độ năm bảy trượng vuông.
Và Tiểu Mã càng mục kích cảnh này càng thêm rúng động, cứ phập phồng lo sợ vì không biết lúc nào sẽ đến lượt bản thân bị mất mạng oan uổng.
Đúng lúc đó, vì mãi vẫn không thấy Hồng bảo chủ thi triển bất kỳ loại tuyệt học nào khác lạ, để có thể bảo chính là nhân vật từng hóa thân của Vô Diện thư sinh, một trong ba nhân vật Kim Sa hội chợt cất giọng lễ độ hỏi :
- Nương nương định lẽ nào, vì xem ra dường như họ Hồng không hề là Vô Diện thư sinh?
Nhân vật này gọi ai là Nương Nương? Tiểu Mã dù đang thập phần lo hoảng sợ vẫn tự đặt nghi vấn như thế, và lạ thay, người đáp lời lại chính là mẫu thân của Hồng Phi Ngọc, phu nhân của Hồng Khắc Ngụy, Bảo chủ Hồng gia bảo. Vị phu nhân này lạnh lùng bảo :
- Bọn ngươi thật vô dụng, đến chuyện đó cũng hỏi ý ta sao? Giết!
Tiểu Mã chấn động tột cùng.
Tương tự, Hồng bảo chủ cũng giật mình bật kêu :
- Phu nhân, hóa ra nàng chính là....
Ba nhân vật Kim Sa hội đã ra tay, khiến Hồng bảo chủ không còn cơ hội nói thêm bất kỳ lời nào nữa.
Và như Tiểu Mã đang nhìn thấy, Hồng bảo chủ vì mãi bàng hoàng do nhận ra nhân vật chủ mưu toàn bộ thảm trạng này là vị Bảo chủ phu nhân nên mọi phản ứng quá muộn khi bị ba nhân vật Kim Sa hội đồng loạt ra tay.
Họ tung mọi sát thủ quật vào Hồng bảo chủ, làm cho lão muốn thoát thân đành chỉ còn mỗi một cách thực hiện. Đó là vận toàn lực cắm ngập thanh trường kiếm vào vách đá nhẵn bóng, sau đó để tận dụng thời gian, lão nhờ lực đạo đang nắm chặt đốc kiếm để đột ngột tung người lên cao, có lẽ với mong muốn duy nhất là lao lên khỏi miệng địa huyệt đang bị bầu tử khí bao trùm.
Nhưng...
“Cạch...”

Hồng bảo chủ hoặc do vận lực quá mạnh, hoặc vì quên rằng phần tiếp giáp giữa chuôi và thân kiếm quá mỏng mảnh nên ngay khi tỳ mạnh người lên, chuôi kiếm lập tức gãy lìa, lãm chỗ đặt tay duy nhất vừa có đã bất ngờ mất đi.
Hồng bảo chủ loạng choạng suýt ngã, tạo cho cơ hội mấy loạt sát thủ của ba nhân vật Kim Sa hội quật liên tu bất tận vào.
"Ầm... Ầm..."
Xương cốt của Hồng bảo chủ lập tứ vỡ toang, máu huyết nhuộm hồng từng mảng trên tứ bề vách đá nhẵn bóng.
Đó là lúc Tiểu Mã lần đầu tiên nghe Bảo chủ phu nhân đột ngột phát lên tràng cười lanh lảnh, biểu thị một tâm địa tột cùng độc ác.
- Ha... Ha... Hãy giết hết... Giết tất cả cho ta. Bất kỳ ai có liên quan đến Hồng gia bảo đều phải chết. Ha... ha...
Trên gộp đá bên này, Tiểu Mã bàng hoàng tột độ khi phát hiện vị Tổng quản họ La đã bất ngờ cùng lão Nhị đầu mục lần lượt tung nhiều loạt kình lợi hại, quật bừa vào Tiểu Mã và số gia nhân Hồng gia bảo cho đến lúc này vẫn may còn giữ được mạng.
Nhìn sinh mạng bản thân đang bị một ngọn kình uy hiếp, Tiểu Mã chỉ biết nghiến răng và mở to mắt nhìn trừng trừng vào bọn ác nhân đang như hung thần ác sát, chực chờ du hồn Tiểu Mã vào Quỷ Môn Quan.
Đang căm phẫn tột cùng là thế, Tiểu Mã đột ngột phát hiện ở nội thể bỗng có sự đổi thay là huyệt đạo Định Thân nếu nãy giờ vẫn bị chế ngự thì chính lúc này chợt tự giải khai.
Với diễn biến này, huyệt đạo giải khai quá muộn để Tiểu Mã có thể có phản ứng kịp lúc, ít nào là để tránh thoát ngọn kình đang ào ào quật bủa vào, Tiểu Mã đành mạo hiểm chờ ngọn kình lao đến thật gần. Và nhân đà ngọn kình vừa chạm vào, Tiểu Mã nghiến răng nương theo lực chấn kình xuất hiện, tự ý bật tung người, lao bừa xuống địa huyệt, nơi đang có nhiều thi thể khác cũng bị La tổng quản và lão Nhị đầu mục quật cho rơi vương vãi xuống.
Đang bị rơi, Tiểu Mã suýt nữa bật kêu khi phát hiện có một trong nhân vật Kim Sa hội cố tình tung người lên và giẫm mạnh cả hai chân vào người Tiểu Mã.
Nhưng vì kịp hiểu đó là phương cách duy nhất để ba nhân vật Kim Sa hội tự nhảy lên khỏi địa huyệt, họ cần mượn những thân hình bất động đang rơi xuống để tạo đà nhảy tiếp lên cao, nên Tiểu Mã cố nén lòng chịu cho qua lực giẫm chân quá mạnh của nhân vật nọ.
Đã vậy, do Tiểu Mã bị nhân vật nọ giẫm vào, nếu nhân vật nọ nhờ đó lao tiếp lên cao thì ngược lại Tiểu Mã càng bị ấn mạnh thêm xuống

dưới. Khiến lúc chạm đến nền đá cứng của địa huyệt, cú chạm quá mạnh làm cho toàn bộ xương cốt của Tiểu Mã như bị gãy lìa.
Nhưng như thế vẫn chưa hết, những thi thể bất động từ bên trên cứ tiếp tục rơi xuống, rơi chậm hơn so với Tiểu Mã. Và có không ít thi thể rơi đúng vào chỗ Tiểu Mã vừa rơi, liên tiếp tạo thành lực va chạm mạnh làm cho Tiểu Mã đã đau càng thêm đau, đến phải ngất đi.
... Trong mơ hồ, một loạt gào bi phẫn bỗng lồng lộng vang lên, xoáy vào màng nhĩ Tiểu Mã, vô tình giúp Tiểu Mã hồi tỉnh. Đó là tiếng gào của Hồng Phi Ngọc, vừa là Thiếu bảo chủ vừa là bằng hữu trạc niên kỷ của Tiểu Mã :
- Hài nhi hận mẫu thân... Từ nay về sau hài nhi hận mẫu thân...
Vừa hồi tĩnh nhờ vào loạt gào này, Tiểu Mã chợt rung động tâm can khi nghe thanh âm lạnh lùng của Bảo chủ phu nhân, mẫu thân của Hồng Phi Ngọc vang lên :
- Lão không là phụ thân ngươi, tuyệt đối không liên quan gì với ngươi về huyết thống.
Ngươi còn nói một câu hận ta nữa, đừng trách ta là mẫu thân lại nỡ đối xử tuyệt tình với ngươi. Nghe rõ chưa?
Nhưng Hồng Phi Ngọc vẫn bi phẫn gào lên :
- Hài nhi không tin. Hài nhi mãi mãi là người của Hồng gia. Hài nhi chỉ có một thân phụ. Bảo chủ Hồng gia bảo mới chính là thân phụ của hài nhi. Hự!
Đột ngột có tiếng Hồng Phi Ngọc kêu hộc lên, khiến Tiểu Mã không thể không nghĩ Hồng Phi Ngọc vậy là đã bị chính thân mẫu hạ thủ.
Quá phẫn nộ vì hành vi tàn độc và bất cận nhân tình của một nhân vật đáng lẽ phải luôn luôn thể hiện tình mẫu tử, Tiểu Mã chợt uất hận tột cùng, khiến nộ khí bỗng dâng trào, làm cho nghịch hành khí huyết, tâm can đảo lộn, mắt hoa mày choáng, và lập tức lại lâm vào cảnh hôn mê ngất lịm.
* * * * *
Tỉnh lại đã lâu nhưng vẫn cố tình nằm yên nghe ngóng, sau đó khi hoàn toàn tin chắc xung quanh không hề có bất kỳ dấu hiệu nào của sự sống hiện diện, ngoại trừ bản thân, Tiểu Mã mới dám cho phép mình thở hắt một hơi dài nhẹ nhõm.
Nhưng vừa thở ra xong, Tiểu Mã mới cảm nhận khắp thân thể ngoài những nỗi đau âm ỉ xuất phát từ tận xương cốt thì còn bị tê dại đến mất hết mọi cảm giác.
Lo sợ, vì cho rằng bản thân lâm cảnh này là do thương thế quá nghiêm trọng khiến rơi vào tình huống bán thân bất toại, Tiểu Mã xuất hạn mồ hôi và nghiến răng dụng lực quyết làm cho tứ chi cử

động.
“May quá!” Tiểu Mã nghĩ thế khi phát hiện tứ chi dù sao vẫn còn cử động, không đến nỗi bán thân bất toại như thoạt đầu đã lo. Đồng thời Tiểu Mã cũng nhận ra khắp thân bị tê dại mất cảm giác là do từ bên trên có khá nhiều thi thể rơi đè lên. Chịu cảnh này quá lâu, trải qua thời gian hai lần tỉnh lại, Tiểu Mã tự tán thán, bản thân không bị chết vì ngạt cũng là điều thật sự may.
Cựa quậy thân mình để ngoi lên trên, thoát cảnh bị đè, điều đầu tiên Tiểu Mã nhận thức là thời lúc này đã về chiều, trời đã chập choạng tối, chỉ một lúc nữa thôi là màn đêm buông phủ sẽ ngăn cản hoàn toàn thị lực của Tiểu Mã.
Tiểu Mã đứng lên và thở dài :
- Ta phải vượt thoát địa huyệt trước khi trời tối hoàn toàn, khó lòng nhận ra đường đi.
Như đã nói, địa huyệt thiên tạo này là nơi không thể dễ dàng cho bất kỳ ai vượt thoát, trừ phi kẻ đó đã có sẵn khinh công thượng thừa, tuy vậy Tiểu Mã chưa đạt mức thượng thừa về khinh công nhưng vẫn không hề tỏ ra hoảng hốt, lo lắng phải làm như thế nào để vượt thoát địa huyệt.
Vì thế, Tiểu Mã hoàn toàn thất tỉnh, bình thản đưa mắt nhìn khắp tứ bề vách đá hầu như nhẵn bóng chẳng có lấy một chỗ bấu tay hay đặt chân. Đang nhìn như thế, toàn thân Tiểu Mã chợt rúng động, đến nỗi mục quang như đờ ra khi phát hiện một hình hài quen thuộc đang nằm yên bất động giữa nhiều thi thể khác.
Tiểu Mã khẽ kêu thành một tiếng bàng hoàng :
- Thiếu bảo chủ! Chao ôi... vậy là cuối cùng toàn bộ Hồng gia bảo đều bị sát hại?
Đến Thiếu bảo chủ dù là cốt nhục vẫn bị chính tay mẫu thân hạ thủ. Mụ là ai? Sao trên đời lại có hạng người độc ác đến như vậy, thua cả dã thú dù không có suy nghĩ nhưng “hùm dữ không nỡ ăn thịt con”.
Trước mắt Tiểu Mã, ngoài những thi thể đều là hạng gia nhân trung thành với Hồng gia bảo, ngoài hình hài quen thuộc của Hồng Phi Ngọc còn có thêm năm thi hài khác mà Tiểu Mã không ngờ là họ cũng mất mạng. Đó là thi hài của vị Tổng quản họ La và bốn nhân vật Đầu mục đã cùng nhau tạo phản, gây ra thảm trạng cho Hồng gia bảo.
“Họ đã bị Bảo chủ phu nhân sát hại để diệt khẩu? Hay đã có cao nhân xuất hiện trừng trị họ đúng vào lúc ta hãy còn hôn mê?”
Hoang mang với nghi vấn này, Tiểu Mã tiến đến gần thi hài của Hồng Phi Ngọc. Và sau một lúc lâu sục tìm, Tiểu Mã giật mình lo lắng:

“Trong người Thiếu bảo chủ không còn dị bảo Thiên Ty Sách ngàn năm nữa. Phải chăng kẻ ra tay sát nhân diệt khẩu chính là Bảo chủ phu nhân và mụ đã kịp thu hồi dị bảo trước khi ném toàn bộ mọi thi thể xuống địa huyệt?
Rốt cuộc mụ là ai, có thâm thù đại hận như thế nào với Hồng gia khi nhẫn tâm gây ra cảnh thảm tuyệt nhân hoàn này?”
Trời càng lúc càng tối và vì không muốn chần chừ nữa nên Tiểu Mã đành bùi ngùi nhìn những thi thể thân quen lần cuối :
- Bảo chủ, Thiếu bảo chủ và chư vị thúc bá xin tất cả hãy yên tâm nhắm mắt. Tiểu Mã này dù tài hèn sức mọn nhưng cũng nguyện thay chư vị báo thù, trả lại công đạo cho Hồng gia. Do tình thế quá cấp bách, tôi không thể lo liệu mọi hậu sự cho chư vị. Hành vi kém lễ nghĩa này của tôi, mong tất cả Thiên Tai Chi Linh ngàn lần lượng thứ. Một lễ này xin tạ tội.
Tiểu Mã nghiêm cẩn phục người hành lễ, sau đó nhanh chóng áp mạnh cả hai tay vào vách đá nhẵn bóng, bám người đu lên và từ từ vượt thoát địa huyệt, một việc không thể ngờ là Tiểu Mã có thể thực hiện được mà không cần có khinh công thượng thừa.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 3
Bị hãm hại lọt vào tử cảnh

Do thương thế càng lúc càng nghiêm trọng nên mãi đến lúc tận canh ba Tiểu Mã mới có thể lê lết tấm thân tàn đến được nơi cần đến.
Đó là một cốc núi thâm u, bên ngoài đầy dẫy những tàng cây che phủ, cộng với trùng trùng lớp lớp những thảm cỏ dại mọc hoang cao ngang đầu người và hầu như không hề có bất kỳ một dấu hiệu nào cho thấy đây là nơi từng có người lai vãng.
Cỏ cao, cây dầy, xung quanh là những sườn núi chông chênh nhấp nhô, tất cả càng làm cho màn đêm đen thêm dầy đặc. Tuy vậy, Tiểu Mã dù niên kỷ nhỏ nhưng đởm lược không nhỏ, vẫn một thân một mình tiến sâu vào cốc núi không hề có đường đi lối lại.
Đến trước một huyệt khẩu tận trong cùng cốc núi, Tiểu Mã chưa kịp lên tiếng thì từ sâu bên trong huyệt khẩu đã có một giọng ồm ồm vang ra :
-Ngươi bị nội thương? Là ngươi trái lệnh ta, đã sinh cường dùng

công phu ta truyền cùng người động thủ? Trái lệnh ta là chết, thỏa ước này là do ngươi quên nên lúc này vẫn còn dám đem thân đến tự nạp mạng cho ta hành xử?
Đó là những lời lẽ buộc tội, ám thị sự đe dọa đến sinh mạng. Tiểu Mã không hề tỏ ra lo sợ. Trái lại, vừa thở trút ra một hơi dài mỏi mệt Tiểu Mã vừa lào thào hồi bẩm :
-Lão trượng có am hiểu như thế nào về Kim Sa hội? Chỉ với một phần ba nội công tâm pháp do lão trượng truyền, liệu có đủ cho tiểu bối cũng với bọn người Kim Sa hội động thủ chăng? Là tiểu bối bị bọn họ đả thương suýt mất mạng, phải gắng gượng lắm mới có thể lê thân về đây.
Giọng ồm ồm tỏ ra kinh ngạc :
-Kim Sa hội đã đến Trung Nguyên? Nhưng sao chúng lại xuất hiện ở tận Hồng gia bảo này? Điều gì đã xảy ra? Ngươi liệu có thể gắng gượng thêm một lúc nữa để kể tường tận cho ta nghe được chăng?
Tiểu Mã sắp lả dần :
-Tiểu bối đang cần điều trị nội thương, nghĩa là cần thêm một phần nữa nội công tâm pháp lão trượng đã truyền. Nếu không, tiểu bối e gắng gượng không nổi.
Từ trong huyệt khẩu chợt có một vật trăng trắng là là bay ra, rơi ngay cạnh chân Tiểu Mã :
-Chúng ta đã thỏa thuận cứ mỗi năm, hễ đến dịp xuân về là ta truyền cho ngươi một phần ba tâm pháp. Phải ba ngày nữa mới đến hạn kỳ ta truyền phần thứ hai cho ngươi, không thể phá lệ. Hãy nhận lấy hoàn linh đan bồi nguyên ta vừa ném ra. Dược lực của linh đan ắt sẽ giúp ngươi tạm khôi phục, cho đến khi thuật xong mọi chuyện, ngươi ta hồ điều tức chữa trị nội thương.
Tiểu Mã khom người định nhặt hoàn linh đan là vật trăng trắng vừa mới rơi cạnh chân thì do quá kiệt lực nên ngã chúi luôn xuống đất. Từ đó, với tư thế nửa nằm nửa ngồi, Tiểu Mã vừa ngấm ngầm vận công giúp dược lực của linh đan mau chóng công hiệu vừa cùng lão nhân kỳ bí trong huyệt khẩu đối thoại. Tiểu Mã than van :
-Sớm hơn đôi ba ngày cũng đâu có gì sai biệt, lão trượng sao cứ làm khó tiểu bối sau bao việc tiểu bối đã làm thay cho lão trượng gần trọn một năm qua?
-Đừng nói nhảm, phí phạm thời gian của ta để tiếp nhận nội công tâm pháp thượng thừa của ta. Một năm qua ngươi nào đã làm được những gì đáng kể. Bất quá ngươi chỉ đưa đến ta những thông tin vô bổ, rốt cuộc vẫn chưa khám phá lai lịch và nhất là xuất thân của mụ Bảo chủ phu nhân. Ngươi đừng đòi hỏi quá nhiều, vô công thì bất thụ

lộc, ngươi rõ chưa?
Tiểu Mã thở dài :
-Nhưng lần này thì khác, tiểu bối đã có thể cho lão trượng biết phần nào xuất thân của mụ Bảo chủ phu nhân.
-Nói đi.
Tiểu Mã chép miệng :
-Lão trượng còn nhớ lần trước lúc tiểu bối đã bẩm báo rằng việc lập ra những nhân vật Đầu mục ở Hồng gia bảo đã bắt nguồn từ chủ ý của mụ Bảo chủ phu nhân độ năm sáu năm về trước?
-Nhớ! Khi đó ngươi có đoán Bảo chủ phu nhân là người có xuất thân từ Đại Mạc, không quan hệ gì đến phía Tây Vực như trước kia ta vẫn ngờ. Sự thật thì thế nào?
Tiểu Mã mỉm cười :
-Hóa ra tiểu bối đã đoán đúng. Vì ngày hôm nay La tổng quản và bốn nhân vật Đầu mục đã đồng loạt phản lại Hồng gia bảo, lập kế sát hại toàn bộ Hồng gia, kể cả Bảo chủ Hồng gia bảo. Và trước lúc táng mạng, Bảo chủ Hồng gia bảo đã nhận ra lai lịch thù nhân, gọi là người Kim Sa hội.
-Hừ! Hồng Khắc Ngụy bị phu nhân hạ thủ thật sao? Lẽ nào giữa họ không hề có tình phu thê?
Tiểu Mã bĩu môi :
-Đến cốt nhục của mụ là Thiếu chủ Hồng Phi Ngục cũng bị chính tay mụ sát hại.
Hạng mất nhân tính như mụ làm gì biết quý trọng tình mẫu tử phu thê?
-Hãy kể lại từ đầu xem nào.
Tiểu Mã đành phải thuật lại toàn bộ sự việc để sau đó chợt nghe lão nhân kỳ bí đang ẩn trong huyệt khẩu bật kêu thất thanh :
-Ngươi nghe có lầm không? Mụ có ý ngờ trượng phu của mụ chính là nhân vật đã ba mươi năm qua làm rung động giang hồ, Vĩnh Hận Tam Vương Vô Diện thư sinh?
Tiểu Mã kinh nghi :
-Thân thủ của Vô Diện thư sinh là thế nào mà lão trượng bảo đã làm rúng động giang hồ suốt ba mươi năm dài?
-Chuyện đó ngươi bất tất phải quan tâm vì không liên quan gì đến câu chuyện chúng ta đang đề cập. Mụ có nêu được chứng cớ gì không, hay chỉ nghi ngờ thế thôi?
Tiểu Mã thất vọng vì mất cơ hội tìm hiểu thêm về nhân vật Vô Diện thư sinh :
-Mụ chỉ đa nghi thế thôi. Vì kỳ thực, cuối cùng Bảo chủ Hồng gia bảo

cũng táng mạng không hề có thân thủ bất phàm như đáng lẽ phải có nếu quả thật Bảo chủ đúng là Vô Diện thư sinh.
-Nhưng mụ có bảo vì sao mụ nghi ngờ và quyết tâm tìm giết cho được Vô Diện thư sinh chăng?
Tiểu Mã lắc đầu :
-Người của Kim Sa hội đã mập mờ cho hay, đó là vì Vô Diện thư sinh có mối huyết hải thâm thù với họ.
-Hừ! Ngươi tận mắt nhìn thấy Hồng Khắc Ngụy đã chết?
Tiểu Mã gật đầu :
-Kể cả La tổng quản và bốn nhân vật Đầu mục cũng chịu chung số phận. Tiểu bối trước lúc thoát khỏi địa huyệt vẫn còn nhìn thấy thi thể của họ.
-Hừ! Ngươi lại nói nhảm nữa rồi. Vì lúc kể, ta chỉ nghe ngươi bảo rằng ngươi có nhìn thấy những thi thể kia, đâu có lời nào đề cập chuyện ngươi vẫn nhìn thấy thi thể của họ Hồng?
Tiểu Mã thoáng chấn động vì sự thật này, nhưng vẫn nói cứng :
-Là tiểu bối kể sót đấy thôi. Quả thật vẫn còn có thi thể của Hồng bảo chủ ở đó.
Giọng ồm ồm chợt tỏ ra hoài nghi :
-Há lẽ trước kia ta đã ngờ sai, mụ Bảo chủ phu nhân không phải là người có xuất thân từ Tây Vực?
Tiểu Mã ngập ngừng :
-Tuy mụ có cất giữ dị bảo Tây Vực bên người nhưng dựa theo sự biến xảy ra hôm nay e rằng mụ không liên quan gì đến Tây Vực.
-Ngươi bảo bên người Hồng Phi Ngọc không còn dị bảo Thiên Tỵ Sách nữa?
Tiểu Mã minh định :
-Sự thật là vậy.
-Và ngươi đã thoát khỏi địa huyệt là nhờ công phu Hư Không Bích Hổ ta đã chỉ điểm cho ngươi?
Tiểu Mã tự hào :
-Mọi công phu do lão trượng truyền thụ đều tỏ ra lợi hại. Nếu không phải thế, huyệt đạo bị chế ngự đâu kịp thời giải khai đúng lúc, sau đó tiểu bối còn tự thoát khỏi địa huyệt để quay về đây?
Giọng ồm ôm chợt chùng lại :
-Có phải ta đã căn dặn ngươi không được tự ý dùng những công phu ta truyền chăng?
Sao lần này ngươi dám trái lệnh?
Tiểu Mã ngẩn người :
-Đang lúc thập tử nhất sinh, không lẽ tiểu bối cũng không được phép

dùng để tự cứu mình?
Đáp lại câu hỏi có phần hữu lý của Tiểu Mã là một thanh âm đanh gọn :
-Hiển nhiên là không được.
Và ngay lúc đó, từ huyệt khẩu bỗng bắn xạ về phía Tiểu Mã một luồng kình lực cực kỳ thâm hậu, làm cho không khí xung quanh Tiểu Mã như cũng bị đặc quánh lại.
“Ào...”
Tiểu Mã kêu thất kinh :
-Ối... Lão trượng quyết lấy mạng tiểu bối thật sao?
Miệng thì kêu nhưng khi thấy luồng kình lực vẫn cứ ào ào đổ ập đến, Tiểu Mã lập tức phục người nằm sát xuống mặt đất, kịp lúc nhượng cho luồng kình lao phớt ngay bên trên lưng, thoát chết trong gang tấc.
Tuy vậy, dẫu thoát chết nhưng vừa nhận thấy ở ngay bên cạnh chợt xuất hiện một ngách đá hẹp ăn sâu xuống tận bên dưới nền đất, Tiểu Mã cũng vội vàng quăng mình vào đó nhanh không thể tả.
Hành động này của Tiểu Mã không hề thừa. Vì ngay khi Tiểu Mã vừa chui vào ngách đá mất hút, ở cạnh đó liền xuất hiện một bóng đen.
Bóng đen này vừa xuất hiện đã buông tiếng cười lạnh :
-Tiểu cẩu ngươi dù trá ngụy, quỷ kế đến mấy cũng đừng mong toàn mạng dưới chưởng của ta. Vĩnh biệt tiểu tử. Hừ!
Và bóng đen xuất kình, tung một chưởng lực uy mãnh quật vào ngách đá.
“Ầm!”
Không chỉ có ngách đá vỡ tung mà còn nhiều tảng đá chồng chất trên cao cũng vì sự chấn động cùng đổ ào xuống dưới, phủ lấp hoàn toàn nơi Tiểu Mã vừa tự ý chui vào.
Một lúc sau, chờ cho mọi thanh chấn động đều lắng dịu, bóng đen nọ cùng với giọng ồm ồm cố hữu chợt lẩm bẩm những lời đắc ý :
-Chỉ có người chết mới ngậm miệng vĩnh viễn, không thể tiết lộ bất kỳ dấu vết nào về ta, tiểu tử ngươi hãy yên tâm nhắm mắt. Mỗi năm cứ dịp xuân về ta sẽ thắp cho ngươi một nén hương, gọi là cảm kích những gì ngươi đã làm cho ta suốt một năm qua. Hừ!
Và chỉ “vút” một tiếng, bóng đen chợt biến mất hoàn toàn, đương nhiên là không để lại bất kỳ dấu vết nào cho thấy đã từng có bóng đen hiện diện.
Trong khi đó dưới tầng tầng lớp lớp những tảng đá đè chồng lên nhau, Tiểu Mã dù toàn mạng và đang thu lu ngồi trong một góc hẹp, nhưng sau bao sự biến vừa xảy ra vẫn không tránh khỏi tâm trạng sợ

hãi tột cùng. Tiểu Mã bụng bảo dạ :
“Hóa ra lão giết ta không vì ta vi phạm thỏa ước với lão. Chỉ là lão muốn giữ kín hành tung mà thôi. Cũng may ta đã kịp đề phòng, nhất là với những lần gần đây mỗi khi ta đến tìm lão đều có cảm giác bồn chồn và nơm nớp lo sợ. Biết thế nào cũng có ngày này nên ta không thể không lưu tâm ghi nhận sự tồn tại của ngách đá, nhờ đó bây giờ ta toàn mạng.
Nhưng liệu ta có thể thoát cảnh bị chôn sống như thế này hay không, e rằng còn phải trông chờ vào số phận đã dành sẵn cho ta. Chỉ hy vọng Hoàng Thiên hữu nhãn, đừng quá sớm tuyệt đường Mã Nguyên Vũ này. Hà...”
Nơi Tiểu Mã đã mạo hiểm quăng mình vào, do chỉ là một ngách đá hẹp nên phần rỗng bên trong chỉ vừa vặn cho người có thân hình nhỏ nhắn như Tiểu Mã ngồi.
Muốn thoát chết, Tiểu Mã chỉ còn mỗi một cách là cố lay động và đẩy bật thật nhiều tảng đá đã rơi xuống và đang phủ kín lấp bên ngoài.
Nhưng khi thử thực hiện điều này Tiểu Mã hoàn toàn thất vọng, bởi chàng không thể lay hoặc làm cho nhích động bất kỳ một tảng đá nào mà tay Tiểu Mã có thể động chạm đến.
Thứ nhất, đấy là do vị thế ngồi của Tiểu Mã không phù hợp cho việc trụ tấn lấy đà để đẩy tảng đá. Thứ hai cho dù đã xoay sở và tìm được vị thế thích hợp để lấy chỗ chịu tấn nhưng với sức lực có hạn như Tiểu Mã quả là không thấm gì so với quá nhiều những tảng đá đang đè chất chồng bên ngoài.
Tuy vậy, đang lúc xoay người choải chân chịu tấn, chợt một chân của Tiểu Mã do tình cờ ấn mạnh vào một chỗ đất mềm nên bị cắm thụt vào.
Phát hiện có chồ đất mềm và chưa biết đó là điềm may hay rủi, Tiểu Mã toan thu chân về để tiện bề xem xét thì bỗng có một lực đạo xuất hiện níu giữ ngay chiếc chân đó.
Theo phản ứng tự nhiên, Tiểu Mã vội co mạnh chân về thì lực đạo nọ cũng tăng lên vừa níu chặt lấy chân Tiểu Mã vừa kéo toàn thân Tiểu Mã về phía đất mềm.
Thất kinh về điều này, Tiểu Mã vội chỏi mạnh chân còn lại, đồng thời đưa hai tay lên phía sau đầu, tìm chỗ bấu mạnh vào ngách đá, cố giữ sao cho thân hình đừng bị kéo nữa vào chỗ đất mềm kỳ dị nọ.
Nhưng họa vô đơn chí, chân thứ hai của Tiểu Mã chỏi đâu không chỏi, lại chỏi ngay vào chỗ cạnh chân thứ nhất đang bị một lực đạo kỳ bí lôi kéo. Và lập tức chân thứ hai cũng chịu chung số phận với chân thứ nhất, là lực đạo nọ cùng một lúc níu giữ chặt cả hai chân

của Tiểu Mã.
Bị níu giữ cả hai chân, Tiểu Mã chỉ có thể chi trì tình trạng bị giằng co trong một khoảng thời gian cực ngắn. Sau đó, khi lực bấu giữ ở hai tay lâm cảnh mỏi rã rời, lực níu kéo thì vẫn mạnh như lúc ban đầu, toàn thân của Tiểu Mã vậy là càng lúc càng bị kéo phụp vào chỗ đất mềm kỳ lại. Đến nổi Tiểu Mã đành buông xuôi mặc cho tình thế đưa đẩy, muốn ra sao thì ra.
Chỗ đất mềm như càng lúc càng nhão ra khiến lực đạo nọ càng kéo Tiểu Mã đi thì càng di chuyển nhanh chóng và dễ dàng hơn, làm Tiểu Mã có cảm nhận đang bị lôi đi tuồn tuột, Đã vậy, đất nhão xung quanh cứ quấn chặt khắp thân người, xộc vào mũi vào tai làm chàng vừa khó chịu vừa ngỡ như sắp chết ngạt đến nơi.
Tiểu Mã vội bế kín hơi thở, thầm cầu mong hoặc cảnh trạng này mau chóng qua đi hoặc nếu phải chết vì ngạt thì càng chết nhanh càng tốt.
Và điều đó rồi cũng xảy đến với Tiểu Mã. Do không thể nín nhịn hô hấp được mãi nên khi cần đổi hơi chỉ suýt nữa Tiểu Mã há hốc mồm để trút ra trọc khí. Nhưng do bản năng cầu sinh kềm hãm, Tiểu Mã chợt hiểu, nếu mở miệng ra ắt sẽ tạo cơ hội cho bùn đất xộc cả vào mồm làm bế kín khí quản ắt phải chết, nên vừa ngậm kín miệng cố chịu đựng vừa giận dữ vùng vẫy vung loạn tứ chi.
Vì xung quanh đều là bùn nhão nên lúc vùng vẫy, Tiểu Mã vô tình quơ loạn hai tay, tình cờ chộp được một vật vừa to vừa mềm vừa dài thậm thượt.
Nghĩ vật này ắt là vật cứu tinh không cầu mà được, Tiểu Mã nắm lấy thật chặt, tạo thành chỗ tựa vững chắc để cố thu hai chân về.
Tiểu Mã chỉ làm bừa như thế nào ngờ lại phát hiện lực níu kéo kỳ bí ở hai chân chợt giảm đi. Vui mừng vì điều này, Tiểu Mã càng vận lực nhiều hơn, vừa bấu chặt hai tay vào vật nọ vừa thu rút toàn thân về.
Ngỡ sẽ thoát, nào ngờ toàn thân Tiểu Mã lại bị một lực đạo khác vừa cuốn quanh vừa giằng xé thân thể.
Bị đau buốt, Tiểu Mã đành há miệng kêu vang.
Nhưng vừa há miệng bùn nhão liền xộc vào, khiến Tiểu Mã tỉnh ngộ, sợ hãi, lại ngậm chặt miệng.
Do có diễn biến này xảy ra nên lực bấu giữ của hai tay Tiểu Mã vào vật to mềm nọ chợt lơi đi. Vậy là thoắt một cái vật nọ bỗng rơi tuột khỏi tay Tiểu Mã.
Sợ vật cứu tinh duy nhất mất đi, Tiểu Mã một lần nữa cuống cuồng quơ loạn hai tay.
Và lần này ở cả hai tay Tiểu Mã đều bất ngờ nắm phải hai vật to

mềm như nhau.
Không cần biết đó là vật gì, xuất phát từ đâu và tại sao có hình thù bên ngoài hầu như giống hệt nhau qua cảm giác vừa có ở cả hai tay, Tiểu Mã chỉ cần biết níu giữ thật chặt hai vật nọ, quyết lần này không để chúng tuột thoát đi như lần mới rồi.
Chính lúc đó, lực đạo đang cuộn quanh thân Tiểu Mã chợt tăng mạnh, khiến nhục thể lúc bị thít chặt vào làm cho Tiểu Mã có cảm nhận xương cốt toàn thân sắp đến lúc bị vỡ vụn.
Đau buốt đến tận tâm can, Tiểu Mã nổi hung vừa oằn người vừa dùng hai chân đạp bừa.
Vừa co chân đạp được một vài lượt, Tiểu Mã chợt có cảm nhận sự co duỗi ở hai chân như đã dễ dàng hơn, dường như vây bọc chung quanh Tiểu Mã lúc này không còn là bùn nhão nữa mà là làn nước mênh mông bao trùm, vừa giá lạnh đến không ngờ.
Nghi hoặc khôn xiết, Tiểu Mã vội hé mở hai mắt.
Vừa hé mắt nhìn, chỉ suýt nữa Tiểu Mã kêu hoảng :
“Hóa ra hai vật ta đang nắm giữ ở trong tay chính là hai trong nhiều xúc tu to lớn của một loài thủy quái? Ôi chao, khắp thân ta lại còn bị hai xúc tu khác quấn chặt? Nếu ta không mau tìm cách thoát, một là bị xúc tu to lớn kỳ vĩ của thủy quái quấn đến chết, hai là thế nào cũng bị chết đắm giữa làn nước mênh mông giá lạnh này. Ôi... nhưng làm thế nào để thoát đây?!”
Đúng như Tiểu Mã vừa thầm lo sợ, giữa lớp sáng nhờ nhờ của làn nước giá lạnh bao quanh, Tiểu Mã nhìn thấy phần đầu cũng là phần thân to bằng cái đầu của một loài thủy quái kỳ lạ, với nhiều xúc tu vừa dài vừa to đang cùng một lúc thực hiện nhiều phần việc khác nhau. Có hai xúc tu của thủy quái đang bị Tiểu Mã tình cờ nắm giữ, hai xúc tu gần đó thì đang cuộn quanh thân Tiểu Mã. Năm bảy xúc tu còn lại thì đang ngoe nguẩy tứ tung dò đường để thủy quái dễ dàng di chuyển, những cái khác thì lượn qua lượn lại quanh Tiểu Mã như muốn tìm chỗ để cuộn vào như thoạt đầu đã cuộn được vào hai chân Tiểu Mã.
Kinh hoàng vì không ngờ bản thân lại phải đối đầu với một loài thủy quái chưa từng nghe ai nói đến bao giờ, nhất là sợ đôi xúc tu nọ quấn chết. Tiểu Mã vội vàng tìm cách đối phó, cần nhất là không để chết ngạt do đã bế kín hô hấp quá lâu.
Do chủ ý đã có, Tiểu Mã lập tứ vận dụng toàn bộ công phu nội thể, dẫn lưu đến hai lòng bàn tay, thi triển sở học và bắt đầu vận xoắn vào đôi xúc tu của thủy quái vẫn đang bị Tiểu Mã nắm giữ.
Với công phu sở học vừa vận dụng, thoạt tiên Tiểu Mã có ý mừng vì

phát hiện ở thủy quái đã bắt đầu có biểu hiện sợ hãi. Đó là những xúc tu còn lại của thủy quái cùng quơ loạn, khiến hai xúc tu đang quấn quanh thân Tiểu Mã cũng nới lỏng ra.
Tiểu Mã không bỏ lở cơ hội, vội vùng vẫy hai chân, uốn vặn thân mình và mau chóng thoát cảnh bị hai xúc tu nọ kềm chế. Nhân đó, Tiểu Mã tận dụng lực bám giữ từ hai tay vào đôi xúc tu của thủy quái, vừa quẫy chân trong làn nước giá lạnh nhờ nhờ, vừa bật ngoi người lên thật nhanh.
“Ào...”
Nhờ đó chỉ một thoáng sau Tiểu Mã đã có thể nhô đầu lên khỏi mặt nước và vội vàng thổ trọc khí để hít nhanh vào người những làn thanh khí đang hết sức cần đối với Tiểu Mã lúc này. Nhưng vừa thổ nạp xong, từ nội thể của Tiểu Mã xuất hiện một chấn động nhẹ. Và chấn động này sau đó lan nhanh khắp cơ thể tạo cảm giác kỳ quái là mắt hoa mày choáng và lục phủ ngũ tạng thì nóng bừng lên bần thần khó tả.
Tứ chi cũng vì thế mà bủn rủn khiến hai tay Tiểu Mã đang nắm giữ đôi xúc tu nọ chợt xuội đi, tạo cơ hội cho thủy quái thu hai xúc tu về và thoát vòng kềm tỏa như lúc nãy Tiểu Mã đã thoát.
Đúng lúc này làn nước xung quanh Tiểu Mã chợt xoáy động mạnh làm cho Tiểu Mã chưa kịp hiểu điều gì đang xảy ra thì ngay trước mặt cũng nhô cao trên mặt nước. Tiểu Mã nhìn thấy một vật thật to có hình thù kỳ quái với hai đốm sáng đỏ tợ than hồng cứ nhấp nha nhấp nháy chiếu xạ những tia sáng kỳ quái vào hai mắt Tiểu Mã.
Cũng lúc này toàn thân Tiểu Mã lại bị một vài lực đạo cùng một lúc ập vào quấn quanh và xiết chặt, khiến Tiểu Mã phải hiểu đấy là bản thân lại bị những xúc tu của thủy quái tấn công.
Nhưng không như lần mới rồi, lần này toàn thân Tiểu Mã vì đang lâm cảnh bủn rủn ngoài ý nghĩ, khiến sức lực chợt tan biến đi nên Tiểu Mã dù không muốn vẫn chấp nhận để thủy quái dùng xúc tu uy hiếp.
Và vì Tiểu Mã không có phản ứng gì kháng cự nên thân thể Tiểu Mã từ từ bị nhấc lên, cao hơn mặt nước những một hai trượng Bị treo lơ lửng trên không, Tiểu Mã kinh hoàng nhìn xuống và bấy giờ mới hiểu vật thật to với hình thù kỳ quái lúc nãy đã hiển hiện trước mặt Tiểu Mã chính là phần đầu và cũng là phần thân của thủy quái. Hai xúc tu to dài đang đưa Tiểu Mã lên cao cũng được xuất phát từ phần thân mang hình thù kỳ quái nọ, chứng tỏ hai đốm sáng đỏ kia chính là đôi mục quang to đến kinh khiếp của thủy quái.
Thủy quái vẫn đang chiếu xạ những tia nhìn khủng khiếp vào Tiểu Mã, một sinh vật nhỏ nhoi so với tấm thân kỳ vĩ của thủy quái và lập

tức nó hung hãn quật mạnh Tiểu Mã trở lại vào làn nước giá lạnh.
“Bùng...”
Bị quật mạnh nhưng toàn thân thì vẫn bị thủy quái dùng xúc tu giữ chặt, Tiểu Mã thừa hiểu vì sao thủy quái lên cơn cuồng nộ.
Thân hình Tiểu Mã lại được nâng lên cao có nghĩa là Tiểu Mã sắp bị thủy quái quật nữa xuống làn nước, Tiểu Mã nhắm mắt thở dài :
“Đã là số chết ta chạy đến đây cũng không thoát chết. A... nếu biết trước thế này, lúc nãy ta đâu dại dùng công phu Hư Không Bích Hổ làm cho thủy quái đau ở hai xúc tu đã bị ta nắm vào. Có sinh vật nào lúc bị đau lại không tỏ ra cuồng nộ, huống hồ thủy quái được cao xanh phú cho một thân hình kỳ vĩ với quá nhiều cánh tay tha hồ vùi dập ta là tác nhân vừa làm cho nó đau! Hà...”
“Bùng... Bùng...”
Tiểu Mã bị quật liên hồi kỳ trận, không biết bao nhiêu lượt mà nói. Và Tiểu Mã tin chắc rằng bản thân thế nào cũng chết. Mặc dù thế với đà cuồng nộ lúc này của thủy quái thì Tiểu Mã dù có chết cũng bị thủy quái quật mãi quật mãi, quật cho đến lúc tâm trạng cuồng nộ của thủy quái nguôi ngoai thì thôi.
“Nhưng lúc nào thì thủy quái mới nguôi ngoai đây?”
Dường như đó là ý nghĩ và cũng là nghi vấn cuối cùng của Tiểu Mã, trước khi bị chìm vào vô thức, bước vào cõi âm ty. Vì toàn thân Tiểu Mã chỉ sau vài lượt bị quăng vật và vùi dập đã bị nhói buốt tận tâm can khiến thất khiếu đều xuất huyết lai láng. Nhất là miệng đã và đang thổ ra từng ngụm huyết, phun ra có vòi, không thể nào kềm chế được.
...
Lâu thật lâu sau đó, khi dần dần quay trở lại, Tiểu Mã mơ hồ nghĩ bản thân đang vật vờ trôi dần vào ngưỡng cửa Quỷ Môn Quan.
Có cảm nghĩ này vì Tiểu Mã mơ hồ phát hiện bản thân đang bồng bềnh trôi. Và không hiểu sao Tiểu Mã lại mơ hồ nhận thấy có cả thân hình cao to kỳ vĩ của thủy quái cũng bồng bềnh trôi cạnh Tiểu Mã.
Chỉ đến khi nhận thức quy hồi hoàn toàn, giúp Tiểu Mã minh bạch bản thân vẫn còn sống, không thật sự chết như Tiểu Mã đã nghĩ, thì Tiểu Mã mới hiểu bản thân trôi bồng bềnh vì đang nằm vắt ngang, nửa trên tấm thân bất động của thủy quái và một nửa thì vật vờ nhúng vào làn nước, không những thế quấn quanh thân Tiểu Mã lúc này cũng là đôi xúc tu to dài của thủy quái nhưng lại là những xúc tu mềm oặt và bất động.
Thoạt phát hiện bản thân đang cận kề phần thân to lớn của thủy quái, Tiểu Mã chỉ chực kêu hoảng vì khiếp sợ. Nhưng ngay sau đó

lúc chỉ khẽ cựa mình đã thoát khỏi từng vòng quấn hờ của đôi xúc tu nọ, Tiểu Mã nhẹ thở phào vì hiểu ra thủy quái đã chết.
“Nhưng tại sao thủy quái lại chết? Nếu bảo là do ta thì hết sức phi lý. Vì ta làm gì có đủ lực để sát hại loài thủy quái to lớn khủng khiếp này? Trừ phi đã có ân nhân xuất hiện, cứu nguy cho ta. Nhưng vị ân nhân ấy đâu?”
Muốn tìm lời đáp, Tiểu Mã vội đưa mắt tìm quanh.
Nhờ đó toàn bộ cảnh quang xung quanh lần lượt đập vào mục quang Tiểu Mã.
Đầu tiên là cảnh bình lặng của làn nước giá lạnh vẫn đang hiển hiện xung quanh Tiểu Mã. Và bồng bềnh nổi lên giữa làn nước là phần thân to như chiếc thuyền con của thủy quái.
Trên chiếc thuyền là Tiểu Mã. Giữ chiếc thuyền nổi lên trên mặt nước là cả thẩy tám xúc tu vươn rộng tứ bề của thủy quái. Còn bao bọc xa xa và xung quanh làn nước là những rặng núi um tùm cây cỏ, hoang vắng và âm u, tịnh không có lấy một bóng người.
Tiểu Mã từ từ trườn người lên, nằm hẳn lên trên thân thủy quái, sau đó ngồi nhổm dậy và cố tình lớn tiếng kêu :
-Tiểu sinh là Mã Nguyên Vũ, đa tạ vị ân công nào đã trượng nghĩa ra tay giúp tiểu sinh thoát chết vì thủy quái. Nếu không có gì bất tiện xin ân công hiện thân cho tiểu sinh có cơ hội hành lễ bái tạ.
Thanh âm của Tiểu Mã tuy không đủ lớn, do khắp thân thể vẫn còn đau âm ỉ, chứng tỏ thương thế chưa có dấu hiệu thuyên giảm phục hồi nhưng vì cảnh vắng lặng xung quanh nên thanh âm đó cũng vang đến tận hang cùng hẻm cụt.
Nhưng tất cả chỉ có thế mà thôi, hoàn toàn không có thêm một thanh âm nào khác vang lên gọi là đáp lại lời Tiểu Mã.
Chợt hiểu, Tiểu Mã lại lên tiếng với thái độ dè dặt và am hiểu :
-Có thể ân công không muốn xuất hiện vì lo ngại tiểu sinh sẽ quấy rầy chỗ ân công thanh tu. Nếu là vậy tiểu sinh nguyện khắc ghi mãi đại ân này của ân công và xin có lời tạ từ ở đây. Bái biệt!
Do có cử động này nên Tiểu Mã suýt nữa té nhào xuống nước.
Kinh hồn hoảng vía, Tiểu Mã đành ngồi im và lo ngại nhìn thân hình thủy quái không hiểu sao lại nhấp nhô xao động với những xúc tu như cũng đang uốn éo quẫy lượng chung quanh.
“Thủy quái vẫn còn sống? Hay là do cử động của ta khiến thân hình của thủy quái cũng nhấp nhô xao động?”
Không thể biết đâu là lời giải thích hợp lý, là do thủy quái vẫn sống hay là vì cử động của bản thân mà ra, Tiểu Mã đành kính nhi viễn chi, nơm nớp lo sợ, dõi nhìn trừng trừng vào thân hình thủy quái.

Một lúc sau thấy vẫn không có thêm diễn biến nào khác lạ, Tiểu Mã chợt động tâm vội vục cả hai tay vào nước và từ từ khuấy động. Dùng hai tay thay cho đôi mái chèo, Tiểu Mã làm cho thân hình thủy quái từ từ chuyển dịch tiến chậm đến vùng rừng núi âm u hoang vắng gần nhất.
Tiểu Mã càng chèo đi càng nhìn thấy những xúc tu như cũng đang uốn éo sinh động hơn, khiến chàng càng hoang mang, không hiểu đấy là biểu hiện cho thấy thủy quái vẫn còn sống hay kỳ thực chỉ là do làn nước bị khuấy động mà tạo thành cảm giác này.
Nỗi sợ hãi cũng theo đó tăng dần lên và bắt buộc Tiểu Mã chèo mạnh tay hơn, mong sớm thoát xa thủy quái mau chừng nào tốt chừng ấy.
“Chỉ cần ta lên đến bờ, giả như thủy quái vẫn sống cũng không còn cơ hội uy hiếp sinh mạng ta.”
Với chủ ý này, ngay khi phát hiện khoảng cách đến bờ chỉ còn một vài trượng mà thôi, Tiểu Mã đã vội vàng nhoài người xuống nước, tiện chân đạp mạnh vào chân thủy quái đẩy nó trôi ngược ra xa. Và cũng nhân cái đạp chân đó, Tiểu Mã chỉ sau vài lượt bươn người đến bờ đã dễ dàng tiến sát mép đá, nơi có một vài nhánh cây hoang dại mọc vươn ra.
Đúng lúc này, ở mặt nước ngay phía sau lưng Tiểu Mã chợt vang lên hàng loạt tiếng quẫy đạp.
“Bùng... Bùng...”
Tiểu Mã kinh tâm vừa huơ tay vơ vội và nắm vào nhánh cây trước mặt vừa ngoái đầu nhìn lại phía sau.
“Chao ôi. Hóa ra lúc này chỉ là một giấc ngủ của thủy quái. Bởi ta đạp mạnh vào lại thủy quái tỉnh giấc, bây giờ nó lại cuồng nộ nữa đây. Ta phải chạy thôi.”
Và Tiểu Mã níu mạnh nhánh cây, khẩn trương thu người lên cao, kịp thoát khỏi một xúc tu chợt vươn đến bất ngờ định chộp vào Tiểu Mã trong gang tấc.
“Ào...”
Đã nhận biết thủy quái có tất cả tám xúc tu và chiều dài của mỗi xúc tu là đến một hai trượng, nên khi bật thoát mình lên nhánh cây Tiểu Mã lập tức cuống cuồng trèo lấy trèo để, thoăn thoắt di chuyển sâu vào bờ.
“Rào... rào...”
Những nhánh cây ở phía sau vừa bị Tiểu Mã vượt qua chợt chuyển động rào rào, cho Tiểu Mã biết những nhánh cây đó đã bị hành hạ thay cho Tiểu Mã khi bị thủy quái dùng xúc tu quật loạn vào.

Thêm một lúc ngắn ngủi nữa, khi Tiểu Mã tin chắc bản thân đã thoát ra xa tầm phạm vi của thủy quái, do quá mỏi mệt, Tiểu Mã vội buông người nằm thở dốc trên nền đá nhám nhúa và lạnh.
Chợt có nhiều tiếng động lạ vang lên cạnh chỗ Tiểu Mã nằm.
Khó có thể nghĩ đó là thủy quái, vì nó dù sao vẫn là sinh linh sống ở dưới nước đâu thể lê thân lên chỗ cạn, nên Tiểu Mã vẫn vững dạ nằm yên, chờ đến lúc hết mệt hẳn hay.
Bỗng
- Oái!
Tiểu Mã bật kêu vì ở tay tả chợt nhói đau lên giống như bị một vật sắc nhọn chọc vào.
Kinh nghi, Tiểu Mã nâng cao tay tả lên nhìn :
-Chao ôi... là loài quỷ quái gì thế này?
Tiểu Mã vừa kêu vừa vung mạnh tay, hy vọng sẽ làm cho một sinh vật kỳ quặc đang ngoạm một đầu vào tay Tiểu Mã bị văng ra.
Nhưng sinh vật đó vẫn cứ ngoạm chặt, không những thế, thân hình mềm oặt và nhỏ bé của sinh vật kỳ lạ nọ cứ càng lúc càng phình to khiến Tiểu Mã thêm thất kinh hồn vía.
Tiểu Mã ngồi bật dậy, toan dùng tay hữu chộp vào và bứt sinh vật no ra khỏi tay tả.
Chợt cánh tay hữu của chàng cũng bị nhói đau, không chỉ ở một chỗ mà đến vài ba chỗ là ít.
Đưa mắt nhìnt hì Tiểu Mã phát hiện cũng là những sinh vật kỳ lạ nọ đang đeo đẳng bám vào những chỗ gây cho Tiểu Mã cảm giác đau nhói.
Hồn bất phụ thể, không thể hiểu từ đâu xuất hiện những sinh vật kỳ lạ đến thế, Tiểu Mã vùng đứng dậy là kinh tâm khi nhìn thấy xung quanh nơi bản thân vừa nằm nghĩ mệt hiện đang có nhiều thật nhiều những sinh vật tương tự cứ lổn nhổn bò đến chân.
“Ào...”
Tiểu Mã hoảng hồn bỏ chạy, bất chấp đã có thêm một vài chỗ nhói đau ở dưới chân và ở đâu đó sau lưng.
Đây là nơi có địa hình hoàn toàn xa lạ với Tiểu Mã. Vì thế chỉ đến khi chạy đến một chỗ thật thoáng đãng, nơi mà những lùm cây hoang dại chỉ lác đác xuất hiện xa xa ở xung quanh, Tiểu Mã mới dám dừng chân đứng lại.
Thì “Phịch”
Sinh vật đầu tiên đã ngoạm vào cánh tay tả của Tiểu Mã chợt bất ngờ rơi xuống ngay trước mặt Tiểu Mã.
Nhìn vào sinh vật nọ, thân hình nó đã no tròn, căng lên và trương

phình tuyền một màu đỏ, Tiểu Mã vụt hiểu đấy là sinh vật nọ đã hút no máu huyết của chính Tiểu Mã.
Tiếp sau đó, lần lượt những sinh vật tương tự sau khi đã hút thỏa thuê đến căng no những máu huyết của Tiểu Mã, chúng cũng tự buông mình và rơi xuống.
Tiểu Mã đếm được tất cả mười hai con và thất kinh khi nhìn thấy chúng lần lượt chuyển từ màu đỏ như máu sang sắc màu đen bầm.
TIếp nữa những sinh vật nọ bỗng oằn thân lăn lộn, đầu tiên là những con đã rơi xuống trước, sau đó mới đến những con còn lại.
Chúng oằn thân như thế được một lúc rồi nằm yên, như những sinh linh sau khi ăn uống no thỏa cần đắm chìm vào giấc ngủ mãn nguyện.
Nhưng không phải chúng ngủ, Tiểu Mã nhận định như thế khi phát hiện rằng chúng nằm yên vì đã chết.
Đang sững sờ vì lần đầu nhìn thấy những sinh vật kỳ lạ, việc phát hiện tất cả chúng đều bỗng dưng lăn ra chết càng khiến Tiểu Mã sửng sốt hơn.
Tiểu Mã đứng đờ người như thế một lúc khá lâu, sau đó bỗng quay người chạy ngược lại chỗ cũ.
Những sinh vật kỳ lạ lúc nãy đã biến mất, nhưng chỉ cần Tiểu Mã đứng thêm một lúc nữa thì có lẽ do đánh được hơi người chúng lại rì rào bò lổn nhổn xuất hiện.
Tiểu Mã vẫn đứng yên, cố tình để cho một vài sinh vật nọ ngoạm vào chân. Sau đó chàng quay lui, đi trở lại chỗ thoáng đãng lúc nãy.
Một lúc sau, cũng như những con trước đó, những sinh vật đang ngoạm vào chân Tiểu Mã cũng buông thân rơi xuống, sau khi đã hút thỏa thuê máu huyết Tiểu Mã, và cuối cùng chúng cũng chết, toàn thân chuyển từ màu đỏ sang đen bầm.
Tiểu Mã lặng cả người :
-Chúng hút máu của ta, sau đó đều chết là máu ta có độc ư? Phải rồi, là do hoàn linh đan bồi nguyên gì đó lão nhân kỳ bí trong huyệt khẩu đã bảo ta dùng. Trong linh đan có độc?
Thảo nào lão yên tâm bỏ đi, không cần biết ta có bị chết vì loạn thạch đè lên hay không.
Bởi vì lão ta tin chắc ta phải chết. Dùng loạn thạch phủ kín ta chỉ là lão muốn che giấu hoàn toàn xác ta mà thôi. Hóa ra bấy lâu nay ta chỉ bị lão lợi dụng. Nay do sự lợi dụng chẳng còn, lão phải sát nhân diệt khẩu. Lão đã bảo, chỉ có người chết mới vĩnh viễn ngậm câm miệng.
Lão là ai? Sao lại đối xử tàn độc với ta như vậy, trước là lợi dụng,

sau giết đi để bịt đầu mối?
Đang lúc này ở xa xa, tiếng thủy quái cuồng nộ đập loạn mặt nước vẫn thỉnh thoảng vang đến tai Tiểu Mã, khiến Tiểu Mã vụt hiểu lý do nào làm cho thủy quái lúc nãy bỗng rơi vào giấc ngủ chập chờn thay vì cuồng nộ tiếp tục quật tan xác Tiểu Mã.
Tiểu Mã nhớ lại, do bị thủy quái vùi dập nên xuất huyết ở thất khiếu, mà máu huyết của Tiểu Mã lại ngấm độc, là chất độc đó đã làm cho thủy quái dù có sức mạnh phi thường vẫn bị bần thần bủn rủn khắp thân, tuy không chết nhưng vô tình lại tạo cơ hội cho Tiểu Mã toàn mạng.
“A... Ta toàn mạng là nhờ chất độc lão thất phu kỳ bí đã cố tình dùng để giết ta, không hề có bất kỳ ân công nào xuất hiện tương trợ cả. Là ta nên cảm kích hay oán hận lão đây? Đa tạ hoàng thiên đã ban cho Mã Nguyên Vũ này toàn mạng. Phần lão, ta nhất định sẽ dành kinh ngạc cho lão sau này. Ha... ha... “ Tiểu Mã thầm cười và vội vàng quay trở lại chỗ có nhiều sinh vật kỳ lạ nọ. Chàng cố tình để chúng hút thêm nữa những máu huyết có độc ắt sau này sẽ gây họa đến thân.
Mãi đến khi toàn thân chợt lả đi vì mất nhiều máu huyết, Tiểu Mã mới thôi, không dám để cho những sinh vật này hút thêm nữa.
Cảm giác đói cũng dâng cao khiến Tiểu Mã tuy chỉ muốn tìm chỗ nghĩ ngơi nhưng đành phải lê thân đi tìm vật thực.
Núi rừng hoang vu ở đây như chưa từng có dấu chân người đặt đến. Tiểu Mã phát hiện một cội cây trĩu quả và quanh gốc là những quả chín rụng đa số thì đã thối rữa, còn số ít vẫn còn dùng được.
Dùng quả cây thay cho thức ăn, Tiểu Mã ăn đến no căng mới tìm chỗ đánh một giấc thỏa thích.
Thức dậy, Tiểu Mã lại ăn, sau đó tìm đến chỗ những sinh vật nọ, tiếp tục cho chúng hút máu.
Mãi đến ngày thứ ba, lúc phát hiện lũ sinh vật nọ dù hút máu mãi vẫn không có hiện tượng bật lăn ra chết, Tiểu Mã mới yên tâm vì biết rằng mọi chất độc đã được hút sạch, không còn lo hậu họa về sau nữa, chỉ khi đó Tiểu Mã mới dám nghĩ đến chuyện tìm đường thoát hiểm.
Nhưng sau gần hai ngày tự đi dò xét khắp nơi, Tiểu Mã có phần thất vọng khi nhận ra bản thân đã tình cờ lọt vào một tuyệt cốc, không có lối dẫn vào không có nẻo thoát ra.
Tiểu Mã thở dài :
“Là trời cao muốn thử lòng nhẫn nại của ta đây. Nhưng không sao, ở đây có sẵn nước uống, có nhiều loại quả cây tha hồ ăn, lo gì không

có ngày ta sẽ tìm thấy nẻo thoát cảnh sinh cầm!”
Nghĩ như vậy, Tiểu Mã bắt đầu tự lo thu xếp cho bản thân nơi ăn chốn ở.
“Cần nhất là chỗ ở không quá xa nguồn nước, cũng không quá gần những chỗ có cây cối um tùm, phòng ngừa nơi này còn nhiều loại sinh vật lạ có thể bất ngờ xuất hiện gây hại!”
Để tìm một chỗ lưu ngụ như đã nghĩ, Tiểu Mã cũng phải mất hai ngày dò xét từng ngóc ngách của dãy núi trùng điệp vây kín tứ bề xung quanh. Và cuối cùng cũng có một thạch động tương đối rộng nhưng lại kín đáo, đủ đáp ứng mọi yêu câu như đã đề ra.
Sau một lúc lâu dọn quanh chỗ nghỉ ngơi, Tiểu Mã tình cờ phát hiện tại một góc khuất chợt mọc nhô lên một mô đá tròn ủm.
Thoạt nghĩ: “Trong thạch động này nếu để mô đá như thế này nằm mãi đây e trông không được thuận mắt.”
Tiểu Mã vốn dĩ có tánh tự lập và cầu toàn nên tìm cách để xoay nạy hoặc bẩy hòn đá đó lăn ra ngoài.
Nhưng sau khi xem xét kỹ hòn đá và phát hiện nó như là vật dính liền thành một khối với nền động, tuyệt đối không thể bẩy đi, Tiểu Mã thở dài và dùng tay vỗ vỗ vài lượt lên mô đá.
Và Tiểu Mã kinh tâm vì bất chợt nghe những loạt vỗ của mình vào mô đá lại phát ra những thanh âm có tiếng vang, hoàn toàn khác với tiếng động đùng đục nếu dùng tay vỗ vào đá.
“Đây không phải một mô đá bình thường. Dưới mô đá dường như là một nơi rỗng.
Phải chăng còn một bí động nữa ở phía dưới, và mô đá này chỉ là vật che đậy, ngụy trang, giấu kín lối xuất nhập bí động?”
Thêm lo ngại vì nghĩ nơi đây vốn có người từng lưu ngụ và lúc này có lẽ bản thân đã vô tình phát hiện và khuấy động chỗ lưu ngụ vốn dĩ luôn yên tĩnh của nhân vật đó, Tiểu Mã từ từ lùi lại, định tâm sẽ tìm nơi khác để dung thân nhường thạch động này cho người đó là nhân vật đã đến đây trước Tiểu Mã có lẽ từ rất lâu.
Nhưng một chuyển biến kỳ lạ bỗng từ từ xuất hiện, lọt vào mắt Tiểu Mã. Đó là mô đá nọ từ từ chuyển dịch, đầu tiên là lắc lư qua lại, làm cho nền động dưới chân Tiểu Mã cùng lay chuyển lắc lư. Sau đó mô đá từ từ chìm xuống tạo thành một vành đai kẽ hở vốn là chỗ tiếp giáp giữa nền động và mô đá tròn ủm đang động đậy nọ. Và từ vành đai kẽ hở đó chợt phát ra một chuỗi tiếng kêu phì phì thật dài, làm cho Tiểu Mã càng nghe càng kinh tâm tán đởm.
Và thay vì quay người tháo chạy, Tiểu Mã lại sững sờ kinh ngạc nhìn mô đá nọ càng lúc càng chìm mất đi, lưu lại ngay chỗ đó là một

miệng huyệt tròn vành vạnh và sâu hun hút.
Tâm trạng hiếu kỳ chợt thúc đẩy Tiểu Mã tiến đến gần miệng huyệt. Và khi nhìn vào đó Tiểu Mã phải buột miệng kêu :
-Thiên địa quỷ thần ơi, lại có giống rùa to lớn đến ngần này sao?
Tiểu Mã cứ thất thần nhìn mãi vào phần rỗng ở ngay bên dưới miệng huyệt, kinh tâm nhìn một mai rùa cực to đang nặng nề di chuyển về một phía, để lại phía sau là một địa đạo ngầm chỉ dẫn đến bên dưới nền động là kết thúc.
Mãi đến khi lão Đại Quy nọ đi khuất Tiểu Mã mới tỉnh ngộ và tìm cách leo xuống miệng huyệt, nơi đang có một địa đạo ngầm có thể đưa chàng đến một chỗ hy vọng sẽ là nẻo thoát sinh.
Khoảng cách từ miệng huyệt đến phần đáy của địa đạo là vài ba trượng. Do đó để leo xuống mà không sợ ngã gãy chân, Tiểu Mã đành dùng đến công phu Hư Không Bích Hổ, như độ nào đã nhờ đó mà leo thoát địa huyệt ở Hồng gia bảo.
Lúc đã đứng an toàn ở bên dưới và nhìn lên, Tiểu Mã càng thêm thất thần vì đoán ra lão Đại Quy nọ to lớn là ngần nào. Cũng bởi vì quá to lớn nên khi lão Đại Quy chui vào đây, phần chỏm trên của mai rùa mới nhô lên khỏi nền động bên trên, làm cho Tiểu Mã nhìn thấy phần chỏm cứ ngỡ đấy là một mô đá có hình dạng tròn ủm một cách tự nhiên. Và cũng do Tiểu Mã vô tình vỗ vào lưng, làm lão Đại Quy có lẽ đang ngủ phải tỉnh giấc, lão Đại Quy nặng nề bỏ đi nên Tiểu Mã mới tình cờ phát hiện địa đạo ngầm này.
Nhìn xuôi theo địa đạo có ánh dương quang mờ mờ từ xa rọi chiếu đến, Tiểu Mã mừng rỡ vừa vội vừa cẩn trọng đi theo dấu vết lão Đại Quy.
Địa đạo không quá dài, chỉ độ đôi ba chục trượng là cùng, để khi Tiểu Mã đi hết chiều dài của địa đạo đành thất vọng nhìn làn nước mênh mông trước mặt.
“Vẫn là một mặt nước bị cô lập bởi một vành đai rừng núi bao quanh! Hóa ra lão Đại Quy cũng như thủy quái nọ đều là những sinh vật dù to lớn khác thường nhưng đã từ lâu vẫn chịu cảnh bị sinh cầm ở đây. Có khác chăng là thủy quái nọ không thể sống trên cạn, lão Đại Quy đã tự tìm cho mình một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi và đó là nơi ta đã đến và phá hỏng giấc ngủ của lão.”
Tiểu Mã đang nghĩ như thế thì làn nước trước mặt bỗng bị xao động dữ dội, để ngay sau đó Tiểu Mã thấy từ dưới đáy nước chợt vươn lên cao tua tủa những xúc tu. Chúng bắt đầu quật loạn xạ vào một chỗ nào đó giữa mặt nước.
“Có xúc tu vươn lên là có thủy quái xuất hiện, và thủy quái nếu cuồng

nộ thế này ắt là đang có ai đó hoặc sinh vật nào đó gây thành nỗi khó chịu cho thủy quái. A..., ra là lão Đại Quy! Lão xâm nhập thủy giới của thủy quái nên thủy quái mới nổi hung đánh đuổi lão?"
Đúng như Tiểu Mã đang thầm đoán, từ nơi có những xúc tu của thủy quái quật ầm ầm, một chiếc mai rùa vừa to vừa cứng chợt trồi lên, sau đó nhô thêm nữa một cái đầu đen mốc với lớp da xù xì bao quanh. Đó chính là lão Đại Quy vừa bị Tiểu Mã khuấy động khiến phải rời chỗ cạn, xâm nhập thủy giới có lẽ chỉ giành riêng cho thủy quái lưu ngụ.
Lão Đại Quy nhờ có chiếc mai cứng nên dù bị thủy quái dùng xúc tu quật ầm ầm cũng vô sự. Đó là nguyên do khiến lão Đại Quy thản nhiên nghênh chiến cùng thủy quái diễn khai một trận thủy chiến mà trên đời này có lẽ chỉ có một mình Tiểu Mã được dịp mục kích.
Và đây có lẽ là một trong nhiều trận thủy chiến đã từng diễn ra giữa hai sinh vật to lớn này. Bằng chứng là thủy quái nọ sau khi nhận biết kẻ tử đối đầu là lão Đại Quy, những xúc tu của nó thôi, không còn quật ầm ầm một cách vô hiệu lên chiếc mai vững như thành đồng vách sắt của lão Đại Quy nữa. Nó thay đổi đấu pháp và bắt đầu dùng một thứ đấu pháp có lẽ đã từng giúp nó thắng lão Đại Quy.
Những chiếc túc xu chợt cử động linh hoạt hơn, vây quanh chiếc mai của lão Đại Quy và tìm cách quấn vào tứ chi hoặc ngoáy thẳng vào đầu cổ là những điểm yếu của đối thủ.
Tiểu Mã ngơ ngẩn nhìn cách biến hóa linh hoạt của những xúc tu. Chúng thoạt cứng thoạt mềm và có những cử động như thủ thức của một đại cao thủ đang dùng võ học cùng địch nhân giao chiến.
Thủy quái có đến tám xúc tu nên cùng một lúc phô diễn đủ tám thủ thức khác nhau.
Có xúc tu vươn dài để sờ soạn, như chiêu thức cầm nã thủ từ võ học của con người. Có xúc tu cuộn lại và tìm điểm yếu của lão Đại Quy chộp vào, tương tự chiêu thức trảo công mà Tiểu Mã từng mục kích ở ba nhân vật Kim Sa hội.
Cứ như thế, Tiểu Mã càng nhìn càng say mê và hết nhìn vào chiêu thức của chiếc xúc tu này lại nhìn đến xúc tu khác để quan sát chiêu thức.
Được một lúc, khi phát hiện lão Đại Quy đại bại và cố dấu hiệu như sắp sửa bỏ chạy lên bờ, Tiểu Mã lo ngại, sợ Đại Quy trút nỗi hận lên mình nếu cứ đứng ướn ra đấy cho lão Đại Quy phát hiện, nên đành quay người bỏ đi trước, với ý nghĩ "có tránh voi cũng chẳng hổ mặt nào".
Tiểu Mã không dám quay lại chỗ thạch động đã được Đại Quy chọn

và chiếm ngụ trước. Tiểu Mã lại đi về phía cội cây, nơi có sẵn nhiều trái cây chín đỏ đang chờ Tiểu Mã tìm đến ăn thay cho vật thực.
Đêm đó nằm thao thức dưới cội cây, Tiểu Mã vừa ngấm ngầm đề phòng, sợ có nhiều sinh vật lạ xuất hiện tấn công, vừa ngẫm nghĩ về trận thủy chiến đã mục kích giữa thủy quái và lão Đại Quy.
Mãi nghĩ Tiểu Mã chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay, chỉ đến khi sáng bạch mới giật mình tỉnh giấc.
Phát hiện bản thân vẫn bình yên vô sự, Tiểu Mã thầm tự trách :
“Sao ta lại mất cảnh giác, dám mạo hiểm với sinh mạng, tự ý ngủ quên ở một nơi hớ hênh đầy dẫy những nguy hiểm như thế này? May mà ta vẫn vô sự bằng không bụng làm dạ chịu chẳng thể than trách ai. Hừ!”
Và Tiểu Mã ngồi bật dậy nhìn quanh tình cờ phát hiện ngay cạnh thân có nhiều sinh vật đỏ thẩm đang nhun nhúc bò và bâu kín vào những quả cây chín đỏ hoàn toàn tiệp màu với chúng.
Tiểu Mã thất kinh hồn vía vội đứng bật dậy và lùi ra thật xa.
Khi đó từ trên những cành cây oằn trĩu những quả chín đỏ liền xuất hiện những con vật tương tự loại hầu vượn. Chúng cũng có sắc lông đỏ thắm và đang hăm hở từ trên cây buông mình rơi xuống, tranh nhau nhặt lấy những quả cây đã bị lũ côn trùng màu đỏ bâu đầy.
Lũ Xích Hầu dường như rất thích chí khi vừa nhặt vừa tọng vào mồm những quả cây có lũ côn trùng bám vào. Khiến Tiểu Mã càng nhìn càng hiểu đó chính là thức ăn khoái khẩu của lũ Xích Hầu.
“Lũ Xích Hầu đúng ra chỉ hay ăn quả cây, vậy tại sao ở đây chúng lại thích ăn quả cây bị lũ côn trùng kỳ lạ nọ bám vào và không hề ngó ngàng gì đến những quả cây chưa bị lũ côn trùng xâu xé? Phải chăng những quả cây này tuy cùng một cội cây sản sinh ra nhưng lại có đến hai loại khác nhau? Và trong đó có một loại được lũ côn trùng bám vào, sau nữa là đến lượt lũ Xích Hầu thích ăn quả cây nọ, nhưng vì khó có thể phân biệt. Xích Hầu đành chọn quả có côn trùng bám vào? Hay chủ ý của chúng là dùng côn trùng thay cho thức ăn?”
Nhờ nhìn thấy cảnh trạng kỳ lạ này nên Tiểu Mã vụt hiểu. Đó là những ngày vừa qua do Tiểu Mã chỉ đến đây nhặt quả cây để ăn khi cảm thấy đói, và chưa hề tìm đến đây vào lúc sáng sớm tinh mơ như thế này, nên khi tìm đến thì những quả cây có lũ côn trùng bám vào đã sớm bị lũ Xích Hầu thu dọn sạch chỉ mãi đến hôm nay Tiểu Mã mới biết thêm sự tồn tại của hai loài sinh linh kỳ lạ khác. Và cả hai đều chọn một loại quả cây để ăn, không phải loại đã được Tiểu Mã nhặt ăn, chắc là thế.
Do hoang mang không hiểu mùi vị của loại quả cây nọ ra sao, Tiểu

Mã bạo gan, cũng nhào đến và tranh nhặt một quả với một trong những con Xích Hầu.
Bị Tiểu Mã tranh giành, con Xích Hầu nọ giận dữ, chực xông vào Tiểu Mã.
Nhưng có lẽ vì kịp thấy vóc hình của Tiểu Mã cao to hơn nó bội phần, con Xích Hầu miễn cưỡng lùi lại, sau đó chu miệng bật ra tiếng rít dài.
Nghe tiếng rít, những con Xích Hầu đều ngưng ngay việc nhặt quả cây, để cùng nhau nhìn lom lom vào Tiểu Mã.
Chợt hiểu đó là tiếng rít cầu viện và vì sợ lũ Xích Hầu cùng nhau ùa vào tấn công nên Tiểu Mã vội vàng bỏ chạy, không quên cầm theo quả cây đã tranh được với con Xích Hầu nọ.
Chạy được một quãng Tiểu Mã dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau.
“May thật! Lũ Xích Hầu vì ăn chưa no nên thay vì đuổi theo ta đã quay trở lại với việc nhặt nhạnh những quả cây chúng ưa thích.”
Nhờ đó Tiểu Mã có cơ hội nhìn lại thứ quả cây đang cầm trên tay.
Đó là thứ quả cây mà về hình dáng màu sắc đều không khác gì so với những quả cây Tiểu Mã đã ăn. Có khác chăng thì đây là thứ quả cây bị lũ côn trùng có sắc màu đỏ kỳ dị bám vào.
Để nếm thử mùi vị của loại quả này, đầu tiên Tiểu Mã cẩn trọng dùng tay gạt lũ côn trùng xuống. Đến khi quả cây nọ chỉ còn lại thứ quả thủng lỗ chỗ vì bị lũ côn trùng nhấm dang dở trước, mới dám dè dặt đưa lên miệng cắn.
Miếng này tiếp đến miếng kia và mùi vị ngọt ngào đặc dị của loại quả này làm Tiểu Mã càng ăn càng thích thú, chỉ muốn ăn nữa.
“Thảo nào lũ Xích Hầu cũng ưa thích và mỗi sáng đều tranh nhau xuất hiện để nhặt loại quả này ngon ngọt vô chừng, không nhạt nhẽo như những thứ quả mấy ngày nay ta đã ăn.”
Nhưng khi Tiểu Mã định quay lại cội cây để nhặt thêm những quả ngon ngọt này thì tình cờ chàng phát hiện có một đốm đỏ chợt xuất hiện ở mu bàn tay bên tả. Ngỡ đó là máu nước đỏ của quả cây vừa bị dây vào, Tiểu Mã vội lấy tay này chùi tay kia.
Nhưng lạ thay, Tiểu Mã dù cố lau chùi đến mấy thì đốm đỏ nọ vẫn không mất đi. Trái lại, chàng còn thấy có một vài đốm đỏ khác xuất hiện.
Hoảng kinh và Tiểu Mã hiểu vì sao lũ côn trùng và nhất là lũ Xích Hầu có sắc lông đỏ kỳ dị, đấy là do chúng ăn phải loại quả cây ngon ngọt này. Tiểu Mã đành quay người chạy thật nhanh về phía hồ nước.
Đến mép nước, không kịp cởi bỏ y phục, Tiểu Mã lao ào xuống và kỳ

cọ thật kỹ những chỗ có đốm đỏ xuất hiện những đốm đỏ.
Được một lúc thì "ầm" sau lưng một tiếng, khiến Tiểu Mã thất kinh quay đầu nhìn.
Những xúc tu lại xuất hiện và đang nhanh chóng vươn dài về phía Tiểu Mã.
Chợt hiểu đấy là do bản thân lúc lao xuống nước đã đánh động thủy quái, Tiểu Mã vội phóng người lên bờ.
Nhưng, soạt, đã có một xúc tu kịp chạm vào Tiểu Mã và đang chuẩn bị cuộn quanh thân để lôi Tiểu Mã đi.
Thất kinh, Tiểu Mã vội trầm người qua một bên, đồng thời vung loạn tứ chi để mong mau chóng gỡ thân mình ra khỏi xúc tu nọ. Chính vì lẽ đó Tiểu Mã tuy thoát nạn nhưng đành thất vọng nhìn y phục vô tình bị xúc tu nọ cuốn phăng đi.
Không chút ngần ngại, cũng là không dám ngần ngại vì tấm thân trần trụi, Tiểu Mã chỉ biết xông bừa lên bờ và chạy tránh xa phạm vi có thể bị thủy quái vươn xúc tu đến.
Chạy đến chỗ an toàn, Tiểu Mã nhìn lại mình thì kinh thay, khắp thân Tiểu Mã hầu như chỗ nào cũng lốm đốm đỏ :
"A..., may là ta chỉ mới ăn thử có một quả. Nếu ăn nhiều hơn không khéo ta sẽ hóa thành xích nhân với toàn thân đỏ hừng hực. Không biết chừng còn mọc thêm lớp lông mao đỏ, trở nên đồng loại với lũ xích hầu. Chao ôi, từ nay ta xin chừa, không dám hồ đồ như thế nữa!"
Từ đấy, Tiểu Mã đành cam chịu và cảm thấy khốn khổ mỗi khi bị những đốm đỏ nọ đập vào mắt. Để khỏi nhìn, nhất là y phục không còn, Tiểu Mã buộc phải tìm những đoạn dây rừng phủ đầy lá để quấn khắp người, che kín lấp những đốm đỏ mà mỗi lần nhìn là mỗi lần tự giận thân.
Thời gian trôi qua, Tiểu Mã càng thêm hối hận vì những đốm đỏ nọ không chịu phai lạt theo thời gian mặc dù thứ quả cây ngon ngọt nọ Tiểu Mã tuyệt đối không dám dùng đến.
Nhưng bù lại, về vấn đề thoát cảnh sinh cầm, mãi rồi Tiểu Mã cũng có cái nhìn khái quát về địa hình chốn này, một nơi không hiểu sao đã trở nên hoàn toàn biệt lập với bên ngoài.
Đó là sau thời gian dài quan sát và dò xét, chủ ý là nghiền ngẫm mọi cử động linh hoạt của thủy quái qua tám xúc tu được vận dụng như những cánh tay người, có lần Tiểu Mã phát hiện nguyên nhân thật khiến thủy quái hầu như mỗi ngày đều ít nhất một lần lâm vào trạng thái cuồng nộ. Đấy là thủy quái ngày nào cũng đói, những sinh vật hiếm hoi vẫn còn sống dưới nước kỳ thực không hề đủ để đáp ứng

bản tánh phàm ăn của thủy quái vốn có vóc dáng to lớn ngoài sức tưởng tượng. Hay nói đúng hơn vì đây là địa phương hoàn toàn biệt lập với thế giới bên ngoài nên mặt nước ở đây nếu độ nào vẫn còn nhiều loài thủy ngư cùng nhau sinh sống thì càng về sau càng cạn kiệt đi do bị thủy quái tấn công và ăn thịt để thỏa mãn tính phàm ăn. Và cũng vì thức ăn không còn mà thủy quái lúc nào cũng đói nên bất kỳ sinh vật nào vô tình xuất hiện, động chạm vào nước, gây kinh động và đánh thức tính phàm ăn của nó, nó lập tức phát hiện và lao đến tấn công.
Trước kia lúc Tiểu Mã bị lão nhân bí ẩn trong huyệt khẩu tìm cách sát hại, lão đã phá hủy ngách đá làm cho loạn thạch đè lên chôn sống Tiểu Mã, thì do Tiểu Mã lo tìm nẻo thoát thân, vô tình thọc mạnh chân vào vùng đất mềm, nhất định đó là chỗ tiếp giáp với khu vực biệt lập này và rất gần với một nơi nào đó ngay bên dưới hồ nước có thủy quái chiếm ngụ.
Do cử chỉ đó của Tiểu Mã, nên tiếng động gây ra đã bị thủy quái háu đói phát hiện. Và thủy quái vì nhờ có những xúc tu dài và linh hoạt, đã vươn xúc tu xuyên qua lớp bùn, tóm bắt Tiểu Mã, sau đó lôi kéo và vô tình đặt để Tiểu Mã dù toàn mạng nhưng lại bị sinh cầm ở đây.
Cũng vì tánh háu đói và phàm ăn nên có lẽ từ rất lâu, giữa thủy quái và lão Đại Quy đã xảy ra nhiều thật nhiều những trận thủy chiến. Mà nếu thủy quái thắng có lẽ nào Đại Quy sẽ biến thành thức ăn cho thủy quái. Nhưng vì song phương lâu nay vẫn bất phân thắng bại nên vô hình chung đã hóa thành hai kẻ thù bất cộng đái thiên, khiến lão Đại Quy không mấy khi dám bén mảng đến phạm vi thủy giới của thủy quái. Và ngược lại thủy quái cũng không thể lên cạn để tiếp tục cùng lão Đại quy diễn khai trận tử chiến.
Cảnh sống này càng lúc càng làm Tiểu Mã có cảm giác tù túng, chỉ muốn sớm có ngày thoát khỏi cảnh sinh cầm.
Và như Tiểu Mã nhận định, nếu muốn thoát hiểm e chỉ có mỗi một nẻo đào sinh duy nhất, đó là chàng lọt vào đây theo phương cách nào thì cũng phải theo phương cách đó thoát đi.
Muốn vậy Tiểu Mã phải mạo hiểm lặn xuống đáy hồ, tìm lại khu vực bùn lầy trước kia đã bị thủy quái phát hiện và lôi kéo đến tận bên trong.
Nhưng hồ nước lại là thủy giới riêng biệt của thủy quái, chỉ cần Tiểu Mã mon men đến gần và lỡ tay gây kinh động là thủy quái xông đến tấn công ngay.
“Cách duy nhất để ta thoát hiểm là phải vượt qua thủy quái. Hoặc đánh lừa nó hoặc cùng nó khai chiến và diệt trừ nó.”

Và cũng vì có ý định này nên từ lâu Tiểu Mã đã chú tâm quan sát, vừa là học hỏi vừa là nghiền ngẫm hầu phát hiện mọi yếu điểm và cũng là sơ hở của thủy quái.
Cũng để quan sát kỹ hơn, Tiểu Mã đã không ít lần khuấy phá giấc ngũ dài của lão Đại Quy, làm cho lão Đại Quy phải quay lại hồ nước và cùng thủy quái gây thành nhiều trận thủy chiến kinh thiên động địa.
Nhờ đó, Tiểu Mã nếu đã học được những chiêu công lợi hại của thủy quái thì qua lão Đại Quy lại học được tánh nhẫn nại để lừa dịp phản công, tương tự cũng phát hiện được những nhược điểm của cả hai.
Như lần này chẳng hạn, do bị Tiểu Mã phá khuấy bằng cách vỗ vào lưng lão Đại Quy như độ nào, làn nước ở trước mặt Tiểu Mã đang xao động dữ dội, càng làm cho trận thủy chiến giữa hai sinh vật to lớn thêm hung hãn, tạo cơ hội cuối cùng cho Tiểu Mã thẩm định lại những nhược điểm đã phát hiện ở hai sinh vật này.
Khi cảm thấy đã đến lúc, Tiểu Mã cố gạt bỏ mọi sợ hãi bằng cách nhoài người phóng thật nhanh vào làn nước.
Không phải Tiểu Mã đến để giúp sinh vật này hoặc sinh vật kia đối phó với địch, mà Tiểu Mã chỉ nhân cơ hội cả hai đang mãi mê giao chiến để lo tìm nẻo đào sinh cho riêng mình.
Tiểu Mã cố lánh xa nơi cả hai đang giao chiến, lặng lẽ bơi vòng qua bên kia hồ, đến một nơi mà phần gần bờ chỉ gồm toàn là bùn sình với đủ loại lá cây ẩm mục phủ chồng chất bên trên.
Mùi tanh hôi của lớp bùn bị khuấy động không hề làm Tiểu Mã chùn bước. Trái lại, mùi khó chịu này càng thúc bách Tiểu Mã hành động nhanh hơn, khẩn trương hơn.
Tiểu Mã chui sâu vào lớp bùn, bế kín hô hấp và bươn bả tiến vào độ vài ba trượng.
Ở đấy, đúng như Tiểu Mã đoán, hai tay đang đưa thẳng về phía trước cuối cùng cũng chạm vào bờ đá.
Có một nơi nào đó dọc theo bờ đá này ắt chính là chỗ chỉ bị ngăn cách bởi một lớp đất mềm, là nơi Tiểu Mã đã bị thủy quái phát hiện trước kia.
Tiểu Mã vội lui ra, ngoi đầu lên đổi hơi và lại dấn vào để dò tìm.
Độ mươi mười lăm lần như thế, đúng vào lúc Tiểu Mã định chui vào lần tiếp theo những loạt thanh âm ầm cuối cùng cũng vang lên ngay phía sau Tiểu Mã.
Không ngờ vẫn bị thủy quái phát hiện, Tiểu Mã vì sợ không đủ lực nghênh chiến nên cố đứng yên, hy vọng khi mọi tiếng động không còn ắt thủy quái sẽ hết đường nhìn thấy hoặc dò tìm ra phương vị

Tiểu Mã.
Tuy chỉ làm bừa như thế nhưng may mắn thay Tiểu Mã lại làm cho thủy quái bị mất phương hướng thật.
Thủy quái đã thôi cuồng nộ, thay vào đó là dùng những xúc tu ngoe nguẩy và sờ tìm tứ tung. Thậm chí có lúc một trong những xúc tu nọ đã huơ sượt ngay bên cạnh Tiểu Mã.
Thầm mừng về điều này, Tiểu Mã đắc ý chờ đợi, rồi thế nào cũng có lúc thủy quái vì không phát hiện được gì ắt tự rút đi.
Nhưng họa vô đơn chí, thủy quái không phát hiện được gì thì đúng là có, chỉ rủi cho Tiểu Mã là thủy quái thay vì lui đi thì lại bình thản vương rộng bát chi, thảnh thơi và thanh nhàn nằm nghỉ ngay trên bãi bùn sình nhơ bẩn.
Thủy quái nằm như thế khá lâu, đủ cho Tiểu Mã thức ngộ một điều, rằng bãi lầy này chính là nơi nghỉ ngơi tâm đắc nhất của thủy quái. Vì cứ nhìn vào đôi mắt lờ đờ, chập chờn ngủ của loài thủy quái là rõ. Chỉ vì đây là nơi nghỉ ngơi quen thuộc nên ở thủy quái mới có trạng thức bình tịnh và an nhàn là thế.
Nguy tai, không lẽ ta cứ mãi chịu trận ở đây? Tuy nhẫn nại ta có thừa nhưng liệu đến lúc đói bụng hoặc khát nước, ta có thể chịu đựng mãi được không? Lão Đại Quy ôi lão Đại Quy, sao lão không xuất hiện cho ta nhờ? Chỉ khi lão xuất hiện và lại cùng thủy quái giao chiến ta mới có hy vọng sớm thoát cảnh chịu đựng này.”
Nhưng lão Đại Quy vì chẳng còn bị ai khuấy phá, một khi kẻ khuấy phá duy nhất là Tiểu Mã lại đang bị giam chân ở đây, nên Tiểu Mã càng chờ càng mất dần hy vọng.
Đã vậy, khắp người Tiểu Mã không hiểu sao lại ngứa cả lên, ngứa ngáy đến độ Tiểu Mã có lẽ phải phát khóc vì không dám đưa tay gãi.
“Nếu ta có từng cử chỉ chầm chậm và thật nhẹ, có thể thủy quái khó lòng phát hiện.”
Đúng lúc quá ngứa ngáy buộc lòng Tiểu Mã phải nghĩ liều và hành động liều như thế.
Nhưng thật nghiệt ngã, Tiểu Mã càng gãi thì cảm giác bị ngứa ngáy lại không hề vơi đi, nó chỉ tăng thêm lên khiến Tiểu Mã càng gãi càng mạnh tay.
Và mạnh tay là gây tiếng động.
Vẻ lờ đờ và chập chờn ngủ của thủy quái liền biến mất. Thủy quái giương to đôi mục quang đỏ lừ và bắt đầu cho những xúc tu hoạt động.
Thủy quái có những cử chỉ thật chuẩn xác và trong chớp mắt đã có một xúc tu vươn dài, hướng ngay vào chỗ Tiểu Mã đang vùi mình

dưới bùn.
“Soạt”
Bị xúc tu chạm vào thân, Tiểu Mã dù giật thót mình vì sợ nhưng lại có phần cảm kích do cú chạm làm cho Tiểu Mã đạt được cảm giác đã ngứa.
Tiếp đó khi bị xúc tu từ từ quấn quanh mình, chính động thái xiết chặt của xúc tu làm cho Tiểu Mã sướng rơn người, hơn rất nhiều lần so với việc tự dùng tay gãi.
Thủy quái theo thói quen, cứ bắt được mồi là nâng cao lên, nó dùng xúc tu đưa Tiểu Mã lên cao khỏi mặt bùn.
Bùn bết quanh người Tiểu Mã cũng vì thế mà lệt bệt rơi xuống, để lộ trên da thịt Tiểu Mã từng vệt đỏ hỏn như những lớp da non vừa bị độ nhám nhúa của xúc tu lột bóc đi.
Phát hiện điều này, Tiểu Mã kinh hoàng và ngỡ rồi sẽ đến lượt từng mảnh thịt trên thân cũng bị thủy quái dùng xúc tu bóc ra, cho tận đến lúc Tiểu Mã chết mới thôi. Nỗi kinh hoàng làm Tiểu Mã phải có những phản ứng kháng lại. Tiểu Mã dùng hai tay vừa chộp vừa bấu thật mạnh vào xúc tu của thủy quái đang quấn quanh thân Tiểu Mã.
Có lẽ thủy quái bị nhói đau nên xúc tu nọ chợt lơi ra như muốn thu về.
Tiểu Mã thấy vậy cũng định nhân cơ hội này thoát khỏi vòng kềm tỏa của xúc tu nọ.
Nhưng Tiểu Mã vừa nới lỏng tay, phải làm như thế mới để toàn thân ra khỏi vòng xiết của xúc tu này, thì thủy quái lại vươn một xúc tu khác đến.
Do có cảm nhận sẽ mất mạng nếu để thân thể bị hai xúc tu cùng lúc tấn công, Tiểu Mã động nộ gầm vang :
-Nghiệt súc to gan, vì thấy ngươi có ý đình thủ nên ta mới nới lỏng tay buông tha ngươi.
Nào ngờ đó chỉ là ngụy kế, để ngươi có dịp tấn công ta tiếp. Ta đành phải cho ngươi nếm mùi lợi hại thôi. Xem đây!
Và Tiểu Mã dùng cả hai tay chộp nhanh vào hai xúc tu nọ xiết mạnh.
Nhưng sức lực của Tiểu Mã đâu thể so bì với loài thủy quái có vóc hình cực to. Xúc tu thứ hai dù bị Tiểu Mã chộp giữ ở phần giữa vẫn thản nhiên dùng phần đầu để từ từ cuộn quanh thân Tiểu Mã.
Nó lại xiết chặt, khiến những mảng da đỏ hỏn khi nãy của Tiểu Mã giờ thì bị bật máu.
Cảm giác ngứa ngáy đã không còn, giờ chỉ là những cảm giác đau rát do da thịt non đỏ bị cọ xát mạnh vào bề mặt nhám nhúa của xúc tu. Tiểu Mã càng đau càng rát thì càng thêm động nộ. Tiểu Mã vùng

vẫy và tìm cách vươn người về phía có phần thân cũng là phần đầu của thủy quái.
“Nhược điểm của thủy quái chính là đôi mắt. Muốn thoát nạn hoặc muốn đả bại thủy quái ta cần phải tìm cách chọc mù hai mắt của nó.”
Với ý nghĩ này, Tiểu Mã chợt vùng thoát khỏi vòng kềm tỏa của hai xúc tu ngay khi phát hiện xúc tu thứ hai của thủy quái đột nhiên buông lỏng như tình trạng đã xảy ra với xúc tu thứ nhất.
Vừa vùng thoát, Tiểu Mã vội phi thân, ào nhanh đến phần đầu của thủy quái.
Phát hiện có địch nhân xông đến, thủy quái vội nhắm hai mắt lại, đồng thời dùng sáu xúc tu còn lại vươn lên để ngăn cản và đối phó với địch nhân.
Vừa thấy thủy quái nhắm mắt, Tiểu Mã đắc ý cười vang :
-Phản ứng của ngươi quả không ngoài dự đoán của ta. Ngươi nhắm mắt là lọt vào kế của ta rồi. Ha... ha...
Và Tiểu Mã đột ngột trầm người xuống, sau đó tiếp tục phi thân lao xuyên qua những khoảng trống do sáu xúc tu nọ vì vươn cả lên nên tình cờ để lộ.
Đó là những gì Tiểu Mã đã nghiền ngẫm và phát hiện sau nhiều lần mục kích cảnh thủy chiến giữa thủy quái và lão Đại Quy.
Do vậy, Tiểu Mã lần đầu tiên có cơ hội tiến đến gần phần đầu của thủy quái, nếu không kể đến lần Tiểu Mã đã nằm ngay bên trên thân thủy quái trước kia và đã ngỡ khi đó thủy quái đã chết.
Lao đến nơi, Tiểu Mã vừa đặt chân lên đầu thủy quái liền nắm tay thành quyền, đấm liên tu bất tận vào mô thịt nhám nhúa chính là hai hốc mắt đã nhắm chặt của thủy quái.
Tiểu Mã vừa đấm vừa gầm gừ :
-Ngươi đã sợ ta chưa? Còn dám hung hăng nữa thôi, hử? Dù biết khó thể giết được ngươi nhưng ta tin chắc nếu đánh mãi thế này ắt ngươi sẽ bị tổn thương, có khi cũng bị mù luôn hai mắt. Chỉ khi nào ngươi mù ngươi mới hết hung hăng, phải không? Thì cho ngươi mù này. Đánh này! Đánh nữa này.
Tiểu Mã đánh mãi và dần dần thức ngộ, hoặc gọi đúng hơn là phát hiện ra một điều kỳ lạ. Đó là thủy quái để kháng cự tuy có dùng sáu xúc tu còn lại lần lượt cuộn vào người Tiểu Mã nhưng lạ thay, hết xúc tu này đến xúc tu khác, hễ cuộn vào Tiểu Mã là ngay sau đó bất ngờ buông ra. Cứ tiếp tục như thế cho đến lúc thủy quái chẳng còn dám dùng bất kỳ xúc tu nào để chạm vào Tiểu Mã nữa.
Phát hiện điều này, Tiểu Mã vừa tiếp tục nện vào hai mắt thủy quái vừa ngấm ngầm suy nghĩ.

Sau cùng Tiểu Mã nhận ra đấy là do thủy quái sợ, không dám chạm vào những phần da thịt đỏ hỏn bị bật máu của Tiểu Mã nữa.
“Là máu huyết ta vẫn còn độc? Nếu vậy thì vô lý. Vì nếu là độc, sao bản thân ta vẫn sống đến ngày nay? Mà cũng lạ, dường như những chỗ thịt da đỏ hỏn chính là những vị trí trước đây bị mang những đốm đỏ do ta lỡ ăn phải quả cây lạ. Không lẽ tự thân những đốm đỏ đó có độc? Hoặc không là độc thì cũng là thứ gì đó vô tình biến thành khắc tinh của thủy quái?”
Mãi ngẫm nghĩ nên Tiểu Mã không nhận ra thủy quái vì bị nện đau, lại không có cách gì đối phó lại Tiểu Mã, nên đang cuống cuồng bỏ chạy, mang theo cả Tiểu Mã trên lưng.
Đến lúc phát hiện ra sự thể này, thì Tiểu Mã đã cùng thủy quái lao vun vút ra giữa hồ.
Tiểu Mã cả sợ, càng nện mạnh hơn vào đầu thủy quái :
-Ngươi định đối phó ta bằng cách muốn dìm ta chết ở giữa hồ nước mênh mông này ư?
Mau đưa ta quay vào bờ nào. Quay lại nào.
Nhưng thủy quái càng đau thì càng lao đi cuống cuồng hơn. Để sau cùng, có lẽ là theo thói quen, thủy quái bỗng hùng hục lao trở lại khu vực bùn lầy, là nơi cư ngụ quen thuộc của nó.
Đang mừng rỡ vì cuối cùng cũng được quay trở lại nơi đang cần thám thính hầu tìm lối thoát, Tiểu Mã chợt thất kinh khi phát hiện thủy quái theo đà lao nhanh bồng rúc người thật sâu vào giữa lớp bùn lầy.
Với diễn biến đó, Tiểu Mã chỉ kịp hớp vội vào người một hơi thanh khí thật đầy là đã bị thủy quái đưa tuốt vào giữa lòng đất bùn mềm nhão, chẳng còn nhìn thấy gì nữa.
Quá kinh tâm, Tiểu Mã thay vì tiếp tục nện, vội huơ tay chộp vào hai mô thịt cho là hai hốc mắt của thủy quái và tìm cách trụ vững thân hình ngay trên lưng thủy quái.
Thủy quái vẫn tiếp tục lao đi và soạt một tiếng. Tiểu Mã nghe rất rõ tiếng động này, đồng thời thất kinh vì có cảm nhận đã bị thủy quái bỏ rơi với hai tay Tiểu Mã lúc này chỉ còn nắm giữ hai mô thịt tròn ủm và mềm mại hoàn toàn riêng lẻ mà thôi.
Tiểu Mã thử huơ tay thì càng nhận ra sự thật đó, hai nắm thịt mềm mại nọ cũng tự do di chuyển theo hai tay Tiểu Mã, nghĩa là chúng đã bị bứt rời ra khỏi phần đầu của thủy quái.
Thủy quái đã trốn chạy theo đường nào chỉ có thủy quái là biết.
Riêng Tiểu Mã lúc này thì lại một mình lạc lõng giữa lớp bùn dày đặc.
Sợ cảnh chết ngạt thế nào cũng xảy đến, Tiểu Mã cuống cuồng bươn người đi loạn giữa lớp bùn, dùng hai tay sờ soạng tứ tung,

mong tìm thấy bờ đá hoặc nếu may hơn là quay ngay trở lại mặt hồ là nơi duy nhất bấy lâu nay đã hóa thành chỗ cho Tiểu Mã dung thân. Nhưng không thấy bờ đá đâu cả, lối quay trở lại mặt hồ cũng không có, Tiểu Mã càng thêm cuống cuồng vì thấy mãi vẫn cứ loay hoay giữa lớp bùn mênh mông.
Tiểu Mã bị ngạt dần, những bước đi cuống cuồng chỉ còn là những cử động theo bản năng.
Sau cùng, Tiểu Mã ngất lịm.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 4
Ngẫu nhiên quy hồi Hồng gia bảo

- Kim Xuân tỷ hãy mau bẩm báo đến tiểu thư. Y tỉnh lại rồi.
Tiếng kêu mừng rỡ hàm ý bẩm báo này làm Tiểu Mã bừng tỉnh, thoát nhanh tâm trạng mơ hồ đã ngự trị tâm trí Tiểu Mã một lúc lâu vì không ngờ bản thân vẫn sống.
Có thanh âm thanh thoát và dịu nhẹ nhưng không vì thế mà kém phần uy nghi liền vang lên từ nơi nào đó không xa lắm, lọt vào tai Tiểu Mã :
- Không cần đâu, vì ta đã đoán biết thế nào y cũng tỉnh lại ngày hôm nay. Hãy chỉnh trang phục cho y. Khi nào xong, tự ta sẽ vào gặp y.
Tiểu Mã nghe nói đến y phục, vội mở mắt và tức thì nhìn thấy đôi mắt liếng láu của một nữ lang xinh đẹp không thể ngờ cũng đang nhìn vào mắt Tiểu Mã.
Nữ lang còn thè lưỡi thật dài, nhí nhảnh trêu đùa Tiểu Mã :
- Khiếp. Hôm tình cờ bắt gặp và cứu mạng ngươi, khắp thân ngươi toàn là bùn bẩn, hôi thối không thể tả. Ngươi còn đỏ mặt nhìn ta ư? Lẽ đương nhiên, chính ta chứ không phải Kim Xuân tỷ, và càng không thể là tiểu thư tự tay tắm rửa, khoác y phục cho ngươi. Chuyện nhìn thấy thân hình trần trùng trục của ngươi là điều không tránh khỏi. Và lý ra người phải phát ngượng chính là Hoàng Hạ này. Nhưng ta không ngượng thì thôi, việc gì ngươi cứ đỏ mặt lên như thế. Thôi nào, tiểu thư ắt có chuyện đang cần cùng ngươi thương lượng. Ngươi không thể cứ y phục này, đã mặc từ ngày hôm qua mà diện kiến tiểu thư. Hãy mau mau thay y phục khác. Nhanh lên, kẻo tiểu thư chờ lâu ắt Hoàng Hạ ta lại bị tiểu thư quở phạt.

Ngươi tự mặc được không?
Tiểu Mã ngượng đến chín cả người, đành ngồi bật dậy, nhưng ngay sau đó lại thở dài chán nản :
- Tiểu nhân... Tiểu nhân...
Hoàng Hạ phụng phịu trách Tiểu Mã :
- Đã không đủ lực thì cứ bảo. Đâu phải ta chưa từng giúp ngươi mỗi ngày thay một bộ y phục? Đã năm lần như vậy rồi còn gì. Nếu vì ngươi gắng sức khiến bệnh trạng của ngươi chậm khôi phục, chắc chắn kẻ sắp bị tiểu thư quở phạt là ta. Ngươi làm như thế là cố ý hại ta đấy có biết không?
Tiểu Mã đành lí nhí tạ lỗi :
- Tiểu nhân nào muốn chết. Đâu có ngờ thể lực của tiểu nhân lại mất hết như bây giờ.
Phiền Hoàng Hạ tiểu thư thế này, tiểu nhân thật áy náy khôn xiết. Mong tiểu thư xá tội cho.
Đang giúp Tiểu Mã thay y phục, Hoàng Hạ hành động thật tự nhiên, đúng là nàng đã năm lần giúp Tiểu Mã thay y phục. Nàng bỗng phì cười :
- Ngươi định đùa với ta sao vậy? Ta như thế này mà đáng gọi là tiểu thư sao? Hay là ngươi mãi cho đến bây giờ vẫn chưa biết thế nào là một vị tiểu thư kim chi ngọc điệp? Nên thấy ta thế này liền lầm tưởng là tiểu thư. Hãy nghe cho rõ đây, Hoàng Hạ ta chỉ là hạng nô tỳ thôi. Trừ phi ta đầu thai kiếp khác mới mong thay đổi thân phận nô tỳ đã lỡ mang kiếp này.
Chợt có tiếng nữ nhân khác, già dặn hơn, vừa vang lên vừa tiến đến gần :
- Hoàng Hạ muội nếu muốn thoát phận nô tỳ thì đâu cần chờ đến kiếp sau. Muội chỉ cần thuận ý tiểu thư, nhận lời làm nương tử của vị thiếu gia văn võ song toàn nọ thì lo gì không ngày một ngày hai được người người gọi một tiếng là Thiếu phu nhân, hai tiếng là Thiếu hội chủ.
Tiểu Mã đưa mắt nhìn qua vai Hoàng Hạ, thấy có đến hai nữ nhân cùng một lúc xuất hiện. Một người cao niên hơn, độ hai bảy hai tám và chính là người vừa phát thoại nửa đùa nửa thật với Hoàng Hạ. Nữ nhân thứ hai thì trẻ hơn nhưng uy nghi và trầm lặng hơn.
Chính vì uy nghi trầm lặng nên vừa nhìn thấy ánh mắt phần nào mang ý dò hỏi của nữ nhân trẻ tuổi vừa bước vào, Hoàng Hạ lập tức cúi đầu hành lễ :
- Hoàng Hạ xin tham kiến tiểu thư. Phận sự của Hoàng Hạ đã xong, nếu tiểu thư không còn gì sai bảo, Hoàng Hạ xin lui bước.

Vị tiểu thư cũng trầm lặng gật đầu. Và để giải thích rõ ý nghĩa của động thái gật đầu đó, nữ nhân cao nhiên lên tiếng bảo Hoàng Hạ :
- Trước khi lui, phiền muội mang luôn y phục bẩn ra ngoài, kẻo lại chướng mắt tiểu thư.
Hoàng Hạ tuân lệnh và nhẹ nhàng lui chân, mang theo cả y phục bẩn của Tiểu Mã vừa thay ra, cho dù chỉ dùng có một ngày và nhất là dùng trong trạng thái nằm yên, chưa hề bị dây bẩn dù chỉ là một vết nhỏ.
Vị tiểu thư kim chi ngọc điệp này quá kỳ tính, nếu không muốn bảo là đỏng đảnh cầu kỳ, làm Tiểu Mã lên tiếng không chút thiện cảm :
- Nghe bảo tiểu thư đang cần cùng tiểu nhân thương lượng. Là việc gì, xin tiểu thư chỉ dạy. Nếu là điều phù hợp, tiểu nhân sẽ nhanh chóng có đáp ứng, quyết không để tiểu thư chờ đợi và lưu lại lâu ở một nơi bất tiện thế này.
Nữ nhân cao niên lập tức trừng mắt nhìn Tiểu Mã :
- Ngươi không được vô lễ, nhất là đối với người vì từ tâm đã ra lệnh cho bọn ta cứu ngươi. Nếu vẫn còn tái diễn thái độ này...
Vị tiểu thư nhẹ nhàng xua tay ngắt lời nữ nhân nọ :
- Kim Xuân tỷ chớ vội trách người. Vì vị tất y đã hay biết chuyện y được cứu nguy như thế nào, huống hồ chuyện bảo toàn sinh mạng y còn khó khăn hơn thập bội.
Phát hiện Tiểu Mã nghe xong thoạt có vẻ mặt ngỡ ngàng, vị tiểu thư lạnh lùng bảo :
- Ta nói như thế không phải để các hạ cảm kích. Trái lại, chỉ mong sao các hạ chịu thật tâm cùng ta thương lượng, là chuyện chỉ có lợi và không gây thiệt hại gì cho các hạ.
Hữu ân tất báo, Tiểu Mã nghĩ thế nên giọng nói đỡ gay gắt hơn :
- Là chuyện gì, xin tiểu thư cứ nói, đừng ngại.
Nàng ta hất hàm, ngấm ngầm ra lệnh cho Kim Xuân.
Kim Xuân chợt xòe tay, cho Tiểu Mã nhìn thấy hai vật tròn, màu trắng đục và độ to của cả hai chỉ vừa vặn nằm gọn trong lòng bàn tay tương đối thon nhỏ của Kim Xuân :
- Hai vật này, lúc cứu ngươi đã nằm sẵn trong lòng hai bàn tay của ngươi. Ý tiểu thư ta muốn cho ngươi biết, nếu tiểu thư có tính thích chiếm đoạt của người ắt chỉ cần bỏ mặc ngươi và chờ ngươi chết hẳn là hai vật này đã dễ dàng đổi chủ.
Nghe đến đây, Tiểu Mã mấp máy môi toan hỏi. Nhưng một là kịp nghĩ lại, hai là Kim Xuân vẫn cứ nói không ngừng, nên Tiểu Mã đành ngậm miệng lại, nuốt nhanh vào những lời toan nói và lẳng lặng nghe Kim Xuân đang thao thao bất tuyệt :

- Vì không muốn mang tiếng chiếm đoạt của người nên tiểu thư ta có ý như thế này.
Là mạng ngươi được tiểu thư ta ra tay giải cứu, vậy thì để báo đáp ắt ngươi ưng thuận nhượng lại một trong hai vật này cho tiểu thư. Còn vật thứ hai, hừ, vì thể trạng ngươi không thể ngày một ngày hai khôi phục, thế cho nên...
Vị tiểu thư chợt hắng giọng :
- Việc nào ra việc đấy, sao Kim Xuân tỷ không chờ xem liệu y có ưng thuận chuyện thương lượng thứ nhất không?
Tiểu Mã thở ra nhè nhẹ :
- Sinh mạng này giờ đã rõ là do tiểu thư gia ân cứu lại. Đừng nói là chỉ đánh đổi một vật, dù phải đánh đổi cả hai, tiểu nhân cũng không có gì phản bác.
Kim Xuân lập tức nắm tay lại, thu kín cả hai vật nọ vào lòng bàn tay :
- Ngươi quả là người thông tình đạt lý, vậy thì chuyện thương lượng kế tiếp bất tất phải đề cập đến.
Nhưng vị tiểu thư nọ đã cau mặt, tỏ ý không hài lòng :
- Đưa Phật thì đưa đến tận Tây Thiên, đã cứu người là phải cứu cho trót. Huống hồ chi lời của ta là một lời nặng tựa Thái Sơn, nếu Kim Xuân tỷ chưa gì đã nhanh nhảu như thế thì có khác gì đã vô tình xem ta là kẻ chỉ vì lợi nên nuốt lời?
Kim Xuân tái mặt, vội xòe trở lại bàn tay đang cầm hai vật nọ và phấp phổng nói với Tiểu Mã, ý như muốn phân minh :
- Tiểu thư ta là nhân vật luôn có lòng từ tâm, chuyện vừa rồi chỉ là ta muốn thử lòng ngươi thôi. Kỳ thực, tiểu thư ta đã có sẵn chủ ý, là nếu ngươi thật tâm nhượng luôn vật thứ hai cho tiểu thư ta thì đổi lại, tiểu thư ta sẽ hạ cố truyền cho ngươi một tâm pháp võ học. Để ngươi nếu chịu khó luyện ắt chỉ sau thời gian ngắn là khôi phục ít nhất nửa phần thể trạng của ngươi trước kia. Thế nào?
Tiểu Mã mỉm cười :
- Hóa ra cả tam vị đều là người thuộc giới võ lâm?
Kim Xuân kinh ngạc :
- Ngươi cũng là nhân vật giới giang hồ?
Tiểu Mã thu nụ cười về và thở dài :
- Tiểu nhân chỉ am hiểu võ vẽ vài ba chiêu để hộ thân, nào dám nhận là nhân vật giang hồ.
Kim Xuân cười lạt :
- Lời của ngươi thật khó tin. Nếu không muốn nói là ngươi đang cố tình che giấu lai lịch, và nhất là xuất xứ võ học. Nói mau, ngươi thuộc bang môn phái nào? Sư phụ là ai?

Kim Xuân trở mặt quá nhanh, khiến Tiểu Mã lo ngại, không dám nói ra sự thật. Y đành bịa chuyện :
- Tiểu nhân chưa từng có sư phụ. Nói đúng hơn thì vài ba chiêu võ vẽ của tiểu nhân là do gia phụ chỉ điểm. Vì toàn gia tiểu nhân suốt mấy đời đều theo nghiệp ngư phủ do tổ truyền. Để có thể đương đầu với sóng to gió cả, nhất là khi bất ngờ bị thủy quái tấn công, lẽ đương nhiên từng người của tệ gia đều phải am hiểu một đôi chiêu hai ba thức hầu tự vệ.
Kim Xuân định hỏi nữa thì thời may vị tiểu thư nọ chợt lên tiếng :
- Hãy trở lại chánh đề đi, Kim Xuân.
Kim Xuân miễn cưỡng tuân lệnh :
- Như ta vừa đề cập chuyện thương lượng thứ hai, chủ ý của ngươi là thế nào?
- Nếu quý tiểu thư đã quyết định thu giữ lại vật nọ ắt phải am hiểu tường tận xuất xứ của chúng?
Kim Xuân bĩu môi cao ngạo :
- Tiểu thư ta vẫn thông kim bác cổ, lẽ nào không nhìn ra lai lịch của hai vật này. Đó có phải là...
Vị tiểu thư lại ngắt lời Kim Xuân một lần nữa, và lần này đã hỏi ngay Tiểu Mã :
- Các hạ hỏi như thế là có ý gì? Để dò xét sự thông hiểu của ta hay sự thật các hạ chỉ tình cờ có được hai vật này và không hề biết chúng từ đâu mà có?
Tiểu Mã thở dài :
- Đó là vật tiểu nhân tự tay chiếm được. Dĩ nhiên xuất xứ của chúng tiểu nhân phải biết. Còn ý tiểu nhân khi hỏi tiểu thư là mong muốn được tiểu thư chỉ giáo tận tình. Và nếu được thì xin cho biết cách gọi cũng như nơi thường cư ngụ của loài thủy quái đó. Tiểu nhân muốn tự tay giết thủy quái để báo thù.
Vị tiểu thư gật gù :
- Nếu ta hiểu không sai thì loài thủy quái đã lưu lại hai vật này, ngoài việc làm cho các hạ suýt mất mạng còn gây ra thảm trạng cho toàn gia các hạ?
Tiểu Mã chưa kịp hồi đáp, Kim Xuân chợt phá lên cười :
- Ngươi thật sự muốn tìm lại quái vật Khổng Ngư Thủy Bát Túc có từ thời tiền sử này ư? Và ngươi muốn tự tay tiêu diệt quái vật to lớn đó để báo thù cho toàn gia ngươi thật sao?
Ngươi có biết đấy là ngươi đang mơ mộng viễn vông và tự nuôi ảo tưởng không? Ha ha...
Tiểu Mã kinh tâm, thật không ngờ Kim Xuân lại là một nội gia cao thủ

với tiếng cười phát ra trung khí thâm hậu. Lo sợ cho sinh mạng bản thân, Tiểu Mã đành vờ ngơ ngác :
- Thế nào là mơ mộng viễn vông? Và tại sao lại bảo tiểu nhân đang nuôi ảo tưởng?
Vị tiểu thư chép miệng giải thích :
- Mơ mộng viễn vông vì độ đôi ba ngàn năm trở lại đây, ngoài các hạ vị tất còn thêm ai khác được cơ hội mục kích sự tồn tại của loài thủy quái có tên gọi thật sự là Khổng Ngư Thủy Bát Túc. Còn nuôi ảo tưởng là các hạ phải có thật nhiều phúc phận nên mới toàn mạng khi bị thủy quái to lớn này tấn công. Các hạ muốn báo thù thì mặc nhiên đã vấp phải hai vấn đề nan giải. Thứ nhất không một ai am hiểu nơi chốn loài thủy quái này thường lưu ngụ, thứ hai không riêng gì các hạ mà bất kỳ cao nhân nào khác nếu tự ý đi tìm thủy quái là tự dẫn thân vào chỗ chết. Các hạ rõ rồi chứ?
Tiểu Mã gật đầu :
- Đa tạ tiểu thư điểm hóa. Và vì tiểu nhân không còn cơ hội báo thù, việc khôi phục thể trạng đã trở thành thứ yếu nên tiểu nhân mạo muội xin được nêu chủ ý này.
Kim Xuân cau mày :
- Ngươi không thuận tình giao luôn vật thứ hai cho tiểu thư?
Vị tiểu thư mỉm cười, trách Kim Xuân :
- Các hạ đây vừa nói là có chủ ý khác, ắt có yêu sách khác thay cho tâm pháp võ học ta định dùng để trao đổi. Chuyện dễ thế này lẽ nào Kim Xuân tỷ nghe nhưng không thể đoán ra?
Tiểu Mã ứng tiếng :
- Tiểu thư quả thông tuệ khác thường, nhưng bảo là yêu sách thì e tiểu nhân không dám. Chỉ mong tiểu thư cho biết đã nhìn thấy tiểu nhân ở đâu và tiểu nhân phải làm như thế nào để có thể tự mình đi lại. Chỉ là những mong muốn bình thường, hy vọng được tiểu thư đáp ứng.
Vị tiểu thư ngưng cười :
- Vì cùng là người luyện võ, ta không ngại cho các hạ biết sự thật. Chỗ ta bắt gặp các hạ là một nơi không rõ địa danh nhưng rất gần Hồng gia bảo. Nhưng các hạ không ngạc nhiên khi nghe ta nói điều này?
Tiểu Mã nhoẻn cười :
- Đây là lần đầu tiên tiểu nhân nghe nói đến danh xưng Hồng gia bảo. Có muốn ngạc nhiên cũng không biết bản thân nên ngạc nhiên về điều gì. Vả lại, tiểu nhân hãy còn nhớ, dường như bản thân tiểu nhân vì vô tình rơi vào đầu thủy quái nên bị thủy quái lôi đi một

quãng xa đến một chỗ chỉ có toàn là bùn sình thì bị thủy quái nổi hung làm cho bất tỉnh nhân sự.
Vị tiểu thư gật đầu :
- Thì ở đó chính là một bãi lầy khiến một thường nhân khó thể vượt qua. Ta cũng nghĩ chỉ khi các hạ bị thủy quái lôi đi mới đột ngột xuất hiện ở chốn nguy hiểm đó.
Đoạn nàng thở ra và đề cập đến nghi vấn thứ hai đã được Tiểu Mã nêu :
- Riêng việc muốn đi lại bình thường của các hạ ta e không phải dễ. Vì thú thật, nếu dựa vào cổ thư ta đã đọc thì loại thủy quái này khắp thân hầu như không có độc. Mà kỳ thực, điều xảy đến cho các hạ lại giống y như đã bị độc chất gây ra. Ta phỏng đoán, phải chăng các hạ đã bị trúng độc trước, sau mới bị thủy quái tấn công và vô tình tạo cơ hội cho độc chất ngấm sâu hơn vào lục phủ ngũ tạng của các hạ?
Tiểu Mã thất kinh :
- Tiểu nhân đã bị trúng độc ư? Vậy thì còn gì sinh mạng tiểu nhân?
Nàng cười :
- Hóa ra đến các hạ cũng không hay biết bản thân bị ngộ độc? Nhưng, yên tâm đi, độc chất này không gây chết người, bất quá chỉ làm các hạ mất khả năng tự chủ một thời gian, sau sẽ từ từ khôi phục. Dĩ nhiên là vẫn cần dùng nội công tâm pháp điều nguyên mỗi ngày.
Đã lở giả vờ Tiểu Mã đành giả vờ đến cùng :
- Dùng nội công tâm pháp để điều nguyên ư? Là thế nào?
Vị tiểu thư thở dài, quay qua nhìn Kim Xuân :
- Đúng như ta đã nghĩ. Có lẽ phải phiền đến Kim Xuân tỷ hoặc Hoàng Hạ muội, vừa tận tâm đưa y quay lại cố gia vừa tận tình chỉ điểm y cách tọa công, chỉ có thế mới giúp y mau khôi phục nguyên trạng. Kim Xuân tỷ có thể đảm nhận trọng trách này không?
Kim Xuân vội đáp :
- Hoàng Hạ muội vốn đã quen chăm sóc y. Việc này nếu giao phó cho Hoàng Hạ muội ắt tiểu thư yên tâm hơn.
Nàng ta gật đầu và không lời từ biệt đã thản nhiên quay người bỏ đi.
Còn lại Kim Xuân, Tiểu Mã cười thầm khi nghe Kim Xuân bảo :
- Hoàng Hạ tuy mang thân phận thị nữ nhưng dù sao cũng chưa quen hầu hạ nam nhân.
Ngươi quả có diễm phúc khi được Hoàng Hạ chăm sóc. Ta mong rằng ngươi đừng vì thế mà sàm sỡ hoặc có lời nói cử chỉ mạo phạm đến Hoàng Hạ. Vì nếu có gì bất như ý xảy ra, ta e sinh mạng ngươi khó bảo toàn.

Vừa lúc đó Hoàng Hạ xuất hiện, khiến Tiểu Mã hiểu đấy là do vị tiểu thư đã kịp thời sai phái và căn dặn, bảo Hoàng Hạ đến chăm sóc Tiểu Mã.
Hoàng Hạ tiến đến gần và thản nhiên quay người lại :
- Kim Xuân tỷ có thể giúp muội, đặt y lên lưng muội được không?
Tiểu Mã dù đã dặn lòng là phải cố trấn tĩnh nhưng khi thật sự cùng Hoàng Hạ thân thể chạm thân thể thì mặt mũi vẫn đỏ bừng vì quá ngượng ngùng.
Đã vậy Kim Xuân còn cố tình bắt chéo hai tay Tiểu Mã ra phía trước ngực Hoàng Hạ, miệng bảo :
- Ngươi phải cố mà giữ chặt vào. Kẻo lúc rơi sẽ gây khó khăn cho Hoàng Hạ muội thì không biết nhờ ai đỡ ngươi lên.
Sự thân cận quá ư gần gũi này làm cho Tiểu Mã ngượng không biết để đâu cho hết.
Do đó, dù muốn hay không Tiểu Mã cũng nhắm mắt lại, vô tình không để ý đến chuyện Hoàng Hạ đã khởi hành, khiến Tiểu Mã mất cơ hội nhìn và nhận định rõ nơi lưu ngụ lúc này của ba nữ nhân vừa xinh đẹp vừa có nhiều hành vi hoàn toàn không hiểu nổi.
Một lúc lâu sau, Tiểu Mã chợt nghe Hoàng Hạ hỏi :
- Sao không nghe ngươi lên tiếng? Nếu ngươi không mở miệng, ta đâu thể biết đưa ngươi đi theo lối nào để hồi gia?
Tiểu Mã buột miệng đáp :
- Cứ đưa tiểu nhân đến Hồng gia bảo là được rồi.
Hoàng Hạ lập tức hỏi :
- Hóa ra nơi ngươi lưu ngụ vốn gần Hồng gia bảo?
Tiểu Mã chột dạ, vội mở mắt nhìn và tìm lời giải thích :
- Hoàng Hạ tỷ hiểu như thế là sai rồi.
- Sai? Sai như thế nào?
Tiểu Mã đã bình tâm :
- Như tiểu nhân đã giải thích với quý tiểu thư, tiểu nhân vì bị thủy quái lôi bừa nên nhất thời lúc này đâu thể nhìn qua địa hình lạ lẫm này mà biết theo lối hồi gia? Nhưng vì nghe tiểu thư bảo nơi đã tìm thấy tiểu nhân là gần Hồng gia bảo, tiểu nhân nếu được quay lại chỗ đó thì cơ may tìm thấy nẻo hồi gia ắt sẽ có nhiều hơn.
Hoàng Hạ gật đầu :
- Ngươi giải thích nghe cũng thuận tai lắm. Vậy thì cứ theo ý ngươi đi.
Nhờ mở mắt ra nhìn nên Tiểu Mã có cơ hội mục kích khinh thân pháp thật cao minh đang được Hoàng Hạ thi triển. Chực nhớ người không am hiểu võ công cần phải có phản ứng như thế nào trong tình

huống này, Tiểu Mã vội kêu, cố dùng giọng thật hoảng hốt :
- Chao ôi, Hoàng Hạ tỷ có thể chạy nhanh đến thế này ư? Chậm chậm thôi, không khéo tiểu nhân vì hoa mắt nên buông tay rơi xuống thì khốn.
Hoàng Hạ khúc khích cười :
- Sao bảo ngươi cũng am hiểu võ học? Là ngươi sợ thật hay chỉ giả vờ lừa dối ta?
Tiểu Mã cố tình nới lỏng tay, đấy là hành vi duy nhất mà lúc này Tiểu Mã vẫn còn hành động theo ý bản thân :
- Tiểu nhân đang khiếp hãi đến kinh tâm vỡ mật đây này. Nếu Hoàng Hạ tỷ không chạy chậm lại...
Tiểu Mã ngậm câm miệng vì bất ngờ bị Hoàng Hạ giữ tay lại và nàng còn cố tình kéo cả hai tay Tiểu Mã cho chạm vào đôi bờ nhũ hoa mềm mại của nàng.
Không nghe Tiểu Mã kêu nữa, nàng châm chọc :
- Ngươi thích như thế lắm, phải không? Thích đến quên cả sợ hử?
Tiểu Mã lí nhí :
- Mau đặt tiểu nhân xuống. Tiểu nhân thà nằm bất động ở đây hơn là bị Hoàng Hạ tỷ cợt đùa. Đùa như thế này thật quá quắt.
“Bịch”
Tiểu Mã lập tức bị Hoàng Hạ hất xuống khỏi lưng.
Nàng quay lại khinh khỉnh nhìn Tiểu Mã :
- Bọn nam nhân các ngươi đùa với nữ nhân thì được, đến khi bị nữ nhân đùa thì khinh miệt, gọi đó là hành vi quá quắt ư? Sao lại đối xử bất công như thế?
Tiểu Mã tránh ánh mắt nàng :
- Tiểu nhân chưa từng đùa bỡn nữ nhân. Và đúng hơn thì đây là lần đầu tiên tiểu nhân có sự thân cận như thế này.
- Hừ, ngươi hãy nhìn thẳng vào mắt ta và đáp lời đi. Ta đẹp hay không đẹp?
Tiểu Mã làm theo, đáp một cách thật tâm :
- Hoàng Hạ tỷ rất đẹp. Đó là nói từ tấm bé cho đến tận bây giờ tiểu nhân mới biết thế nào là một nữ nhân xinh đẹp như Hoàng Hạ tỷ đây.
Nàng cười lạnh :
- Ngươi đã nhìn thấy bao nhiêu nữ nhân. Họ kém xinh đẹp hơn ta là kém như thế nào?
Tiểu Mã thở dài, nhắm mắt lại :
- Quanh năm này đến hết năm nọ, tiểu nhân chỉ biết bôn ba vất vả, lo mưu cầu sự sống, có từng nhìn thấy ai đâu mà bảo là nhiều. Mãi đến lúc này tiểu nhân chỉ nhìn thấy quý tiểu thư, Kim Xuân tỷ và Hoàng

Hạ tỷ là ba nữ nhân cùng một lúc xuất hiện ngay trước mặt tiểu nhân.
Và Tiểu Mã nghe tiếng Hoàng Hạ cũng thở dài :
- Nhìn thái độ của ngươi, ta không thể không tin ngươi đang nói thật. Vả lại, đâu phải đây là lần đầu tiên thấy ngươi đỏ mặt chỉ vì những động chạm mà đối với bất kỳ nam nhân nào khác xem là quá tầm thường. Mà thôi, có như vậy âu cũng là may mắn cho ngươi. Chúng ta đi tiếp nào.
Và không như lúc đầu Hoàng Hạ đã nói với Kim Xuân, vì nàng không cần ai giúp đỡ vẫn dễ dàng nhấc Tiểu Mã lên và đặt trở lại lên lưng. Thái độ của nàng nhẹ nhàng hơn, có ý tứ hơn, không còn đặt Tiểu Mã vào tình huống khó xử nữa. Nàng lại thi triển khinh công :
- Liệu ngươi có khiếp sợ thật không, nếu ta vẫn cứ chạy nhanh như thế này?
Thật khó đoán hạng người như Hoàng Hạ là thế nào, nên Tiểu Mã nói đùa :
- Tiểu nhân dù sao cũng là đấng nam nhi, việc gì đã trải qua, đã sợ một lần thì đâu còn sợ lần thứ hai nữa?
Nàng lạnh giọng :
- Ngươi thật khéo nói. Nhưng vị tất có thể làm ta tin là ngươi thật sự đã khiếp sợ như lúc nãy ngươi đã cố ý làm ta nghĩ như thế.
Tiểu Mã cẩn trọng đáp lời :
- Hoàng Hạ tỷ tin hay không thì tùy. Chứ vào lúc này, kỳ thực tiểu nhân đang háo hức muốn biết thế nào là tâm pháp võ học, và nếu nhờ tâm pháp đó tiểu nhân có thể chạy nhảy nhanh như Hoàng Hạ tỷ bây giờ, thì tiếc thay sao lúc nãy tiểu nhân lại ngu xuẩn khước từ hảo ý truyền thụ tâm pháp do chính quý tiểu thư đề xuất.
Hoàng Hạ thản nhiên bảo :
- Nếu ngươi muốn sao không bảo ta?
Tiểu Mã kinh ngạc :
- Hoàng Hạ tỷ định tâm truyền thụ tâm pháp võ học cho tiểu nhân thật sao? Chỉ sợ sau này quý tiểu thư không hài lòng.
Nàng cười :
- Nếu là vậy, người bị trách phạt sẽ là ta, can hệ gì đến ngươi mà chưa gì đã lo sợ?
Tiểu Mã đáp thật lòng :
- Vì một điều lợi cho bản thân nhưng lại gây bất lợi cho kẻ khác, tiểu nhân đâu có quyền hưởng lợi trên nỗi khổ của tha nhân?
- Xì... ngươi đừng giả vờ làm ra vẻ quân tử. Vì danh vì lợi, sẵn sàng trở mặt với bằng hữu đó là điều mà ai ai cũng thản nhiên thực hiện, có thấy ai áy náy bao giờ?

Tiểu Mã cất cao giọng :
- Họ khác, tiểu nhân khác. Tiểu nhân rất xem trọng tình bằng hữu.
- Ngươi đã xem ai thật sự là bằng hữu chưa?
- Có!
- Mấy người?
- Chỉ có một!
- Một đó đối xử với ngươi ra sao?
- Tình thân như thủ túc và đã từng cùng nhau thề đồng sinh đồng tử.
- Đúng là một hảo bằng hữu. Y đâu?
- Chết rồi!
- Chết? Sao ngươi vẫn sống? Vậy còn câu đồng sinh đồng tử thì sao?
Nói đến đây, Tiểu Mã thở dài :
- Liệu tiểu nhân có năng lực báo thù ư?
Hoàng Hạ tỏ ra thông hiểu :
- Hóa ra cũng là do thủy quái sát hại bằng hữu ngươi!
Tiểu Mã đang nghĩ đến Hồng Phi Ngọc và mẫu thân của Hồng Phi Ngọc.
- Đã là quái vật, tiểu nhân e muốn báo thù cũng khó.
Hoàng Hạ đồng tình :
- Đúng là thiên nan vạn nan, nào phải chỉ khó suông. Được rồi, nếu ngươi muốn học tâm pháp võ học, ta sẽ truyền.
Tiểu Mã chối từ :
- Hảo ý này tiểu nhân xin tâm lĩnh. Có lẽ đấy là số phận đã đặt để cho tiểu nhân.
Đột nhiên Hoàng Hạ dừng lại :
- Đến nơi rồi. Đây là Hồng gia bảo. Nói đúng hơn thì Hồng gia bảo cách đây hơn ba năm trước.
Cảnh hoang tàn trước mặt làm cho Tiểu Mã thật sự ngỡ ngàng, không cần giả vờ :
- Hồng gia bảo đã như thế này những ba năm rồi sao?
Hoàng Hạ hết cả nghi ngờ Tiểu Mã :
- Không sai, và ta nghe nói ba năm trước chỉ trong một ngày vỏn vẹn, toàn bộ Hồng gia bảo hơn ba mươi người đều chịu chung số phận, từ Bảo chủ là Hồng Khắc Ngụy cho đến từng gia nhân một.
Tiểu Mã buột miệng :
- Tất cả đều chết, không một ai thoát ư?
- Không hề. Và nếu không có một vài nhân vật từ tâm, có lẽ tất cả đều lâm cảnh tử vô địa táng, thây phơi trắng đồng nội.
Tiểu Mã rùng mình :

- Đúng là một thảm cảnh, chỉ cần nghe không thôi là cũng đủ ghê rợn khắp người.
Chết toàn gia, kẻ nào nhẫn tâm gây ra cảnh thảm tuyệt nhân hoàn này?
Hoàng Hạ tình cờ thố lộ :
- Đã bảo không một ai sống sót, làm sao biết kẻ nào là hung thủ. Huống chi tử cảnh mỗi người mỗi khác, dù muốn qua đó để truy ra hung nhân cũng không dễ dàng.
Tiểu Mã động tâm :
- Họ chết như thế nào?
Hoàng Hạ bảo :
- Có người chết vì độc, có người chết vì loạn đao loạn kiếm. Đều là những cảnh trạng tử vô đối chứng.
Đoạn Hoàng Hạ lại đưa Tiểu Mã đi :
- Bãi lầy, nơi bọn ta phát hiện ngươi còn phải đi một quãng nữa mới đến. Ta hy vọng sẽ kịp đưa ngươi đến đó trước khi trời tối.
Và Hoàng Hạ lao đi, sau đó thì dừng chân ở một khu vực hoang vu và rộng mênh mông :
- Đấy là nơi bọn ta đã tìm thấy ngươi.
Tiểu Mã gượng cười :
- Thật khó tin là tiểu nhân bỗng dưng hiện hữu ở đây. Mà thôi, đã đưa đến là được rồi, Hoàng Hạ tỷ có thể quay về. Tiểu nhân có thể tự lo liệu.
Hoàng Hạ lạnh giọng :
- Dẫu sao ta cũng phải chỉ điểm cho ngươi cách thổ nạp. Vì đó là chủ ý của tiểu thư, mong giúp ngươi mau sớm tự mình đi lại.
Tiểu Mã cảm kích :
- Thật là phiền Hoàng Hạ tỷ. Đại ân này tiểu nhân e khó có cơ hội báo đáp.
Nàng đặt Tiểu Mã ngồi xuống, cho dựa lưng vào một cội cây :
- Ta không cần ngươi báo đáp. Chỉ mong ngươi mau chóng lĩnh hội những gì ta sắp chỉ điểm, đừng phụ lòng ta quan tâm.
Muốn truyền thụ tâm pháp cho một người chưa từng am hiểu gì về võ học, chính Tiểu Mã đã làm cho y thị nghĩ như thế về y, lẽ đương nhiên Hoàng Hạ phải giảng giải nhiều về những điều mà người muốn luyện tối thiểu phải cần biết.
Đó là điều hết sức khó khăn cho Tiểu Mã vì phải giả vờ nghe, sau đó lại phải giả vờ hỏi những điều mà kỳ thực y đều đã am hiểu.
Vì thế, Tiểu Mã nghe thì cứ nghe nhưng trong lòng thì phập phồng lo sợ và thầm tính xem sau khi nghe Hoàng Hạ nói xong thì điều gì nên

hỏi điều gì không, đồng thời phải tỏ thái độ ra sao để Hoàng Hạ không thể nghi ngờ.
Đang thầm lo như thế, chợt Tiểu Mã nghe Hoàng Hạ bỗng dưng quát :
- Kẻ nào vừa gây tiếng động? Nếu có đởm lược thì cứ xuất đầu lộ diện. Nhược bằng không dám, hừ, thì mau cút đi.
Tiểu Mã do đang lâm phải tình trạng đột nhiên mất hết võ công nên dĩ nhiên không thể nghe bất kỳ tiếng động lạ nào như Hoàng Hạ vừa phát hiện. Tuy nhiên Tiểu Mã vẫn tin Hoàng Hạ và bất giác đưa mắt nhìn quanh, không biết nơi hoang vắng này, nhất là vào lúc trời sắp tối, sao lại có người ẩn hiện.
Nhưng tầm nhìn của Tiểu Mã lại bị khống chế phần phía sau. Và đó là phương vị đang phát lên tràng cười, đáp lại câu quát hỏi lúc mới rồi của Hoàng Hạ. Thanh âm đó bảo :
- Thật khó ngờ Hoàng Hạ cô nương thân chỉ là nô tỳ lại có thính lực tinh tường và cao minh đến thế. Khưu mỗ cảm thấy thẹn, tự nhận không thể bằng. Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ.
Ha ha...
Và Tiểu Mã thấy dung diện của Hoàng Hạ chợt thay đổi. Nàng vừa cười gượng, vừa giả lả lên tiếng :
- Là Khưu công tử đấy ư? Sao Khưu công tử đến mà không lên tiếng? Làm tiểu nữ ngỡ đã lọt vào vòng vây mai phục của lũ thảo khấu cường sơn. May thay điều đó không xảy ra.
Tiểu Mã vẫn chưa có cơ hội nhìn tận mặt nhân vật họ Khưu, vì nhân vật này dù đã xuất hiện nhưng vẫn đứng lẩn khuất ở đâu đó phía sau lưng y và lên tiếng :
- Khưu mỗ nếu chưa từng quen biết ắt cho rằng lời vừa rồi của Hoàng Hạ cô nương là muốn mắng khéo Khưu mỗ. Nhưng cũng may, Khưu mỗ chẳng phải thảo khấu cường sơn, nếu không e khó lòng giữ lại sinh mạng cỏn con này, một khi bị hạng cao nhân bất lộ tướng như cô nương hạ thủ.
Hoàng Hạ càng giả lả nhiều hơn :
- Khưu công tử thật khéo đùa. Vì hạng nô tỳ như tiểu nữ làm gì dám nhận mình có bản lãnh cao minh? Thân thủ của tiểu nữ càng khó thể so sánh với Khưu công tử vốn xuất thân từ một đại thế gia, lại còn là cao đồ xuất chúng của...
Giọng lạnh tanh của nhân vật họ Khưu đã vang lên, cắt ngang lời tán tụng hầu như không thật tâm lắm của Hoàng Hạ :
- Xem ra chủ bộc của Hoàng Hạ cô nương không hề tầm thường như vẻ ngoài đã bộc lộ. Liệu cô nương có thể cho tại hạ biết nguyên nhân

thật sự khiến chư vị thời gian qua luôn lai vãng quanh quẩn gần đây chăng? Chư vị định tìm gì?
Hoàng Hạ chợt thở ra nhè nhẹ :
- Sao Khưu công tử vẫn mãi đa nghi? Chẳng phải gia tiểu thư đã có lần phúc đáp, giải thích nguyên nhân việc đến đây chỉ nhằm thỏa mãn tính hiếu kỳ và ưa du sơn ngoạn thủy đó sao? Cớ gì bây giờ Khưu công tử lại nghi ngờ cho chủ bộc tiểu nữ đến đây là để kiếm tìm điều gì đó?
Họ Khưu vẫn lạnh giọng :
- Chư vị luôn tỏ ra kín đáo, xuất thân thế nào cũng chẳng lộ, nhưng lại có tính quảng giao và luôn giao du với đủ mọi hạng người trên giang hồ. Phẩm cách này nếu thoạt nhìn qua ắt sẽ có người lầm nghĩ chủ bộc chư vị đang toan tính dùng nhan sắc hầu thực hiện một mưu đồ nào đó. Nhưng tất cả đều đã lầm, và tất cả đều trở thành đối tượng cho chư vị bỡn cợt. Và kỳ thực, như Khưu mỗ đang thầm đoán, phải chăng chư vị đang quan tâm đến lời đồn rằng Hồng gia thảm tử là do Vô Diện thư sinh gây ra? Chư vị định truy tìm hắn ư?
Hoàng Hạ vội phủ nhận :
- Xin Khưu công tử chớ quá lời. Vì kỳ thực, tuy chủ bộc tiểu nữ có am hiểu chút võ học để phòng thân nhưng việc bỡn cợt với mọi người, nhất là với Khưu công tử đây là điều không bao giờ có.
Họ Khưu gằn giọng :
- Vậy là chư vị chỉ quan tâm đến Hồng gia?
Hoàng Hạ càng khăng khăng phủ nhận :
- Phải chăng Khưu công tử đề quyết như thế vì bất ngờ gặp tiểu nữ xuất hiện ở đây, một nơi vừa gần với Hồng gia vừa là nơi tiểu nữ không nên đến, nhất là vào thời điểm bất tiện như thế này?
Và nàng thở dài, hất hàm chỉ vào Tiểu Mã giải thích với nhân vật họ Khưu vẫn đứng đâu đó phía sau cội cây, nơi Tiểu Mã đang ngồi :
- Là tiểu nữ phụng mạng tiểu thư đưa gã này hồi gia. Nhưng thể trạng gã quá tồi tệ, e không thể tìm thấy lối về.
- Tại hạ đã thấy Hoàng Hạ cô nương đưa gã đến đây. Nếu cô nương không cảm thấy bất tiện, tại hạ nguyện thay cô nương giúp gã tìm thấy lối về.
Hoàng Hạ giật mình :
- Khưu công tử có biết gã?
Bóng dáng một vị công tử hào hoa phong nhã liền lờ mờ xuất hiện trong tầm nhìn Tiểu Mã. Vị công tử mỉm cười :
- Rất tiếc, đây là lần đầu tại hạ nhìn thấy gã.
Hoàng Hạ dịch thân, vừa đứng đối diện vị công tử họ Khưu vừa cố

tình dùng thân che chắn trước mặt Tiểu Mã :
- Đã không quen biết, Khưu công tử lại có nhã ý giúp gã, phải chăng công tử đang có dụng ý?
Họ Khưu bật cười :
- Tại hạ chẳng ngại nói thật. Cô nương đưa gã đến đây, bảo là giúp gã hồi gia, chứng tỏ gã không xa lạ gì với Hồng gia bảo. Nếu chư vị đã bảo không quan tâm gì đến Hồng gia thì tiện đây xin giao gã cho tại hạ. Vì khác với chư vị, tại hạ thật sự rất quan tâm đến Hồng gia.
Hoàng Hạ lại giật mình :
- Là công tử tin vào lời đồn, cho Hồng gia là do Vô Diện thư sinh thảm sát?
Họ Khưu nhún vai :
- Có tin hay không, tại hạ thiết nghĩ chư vị dù sao chỉ là những người nhàn rỗi, đang du sơn ngoạn thủy đó đây, cần gì phải quan tâm, muốn biết tại hạ có tin hay không?
Hoàng Hạ cũng nhún vai :
- Đúng ra chuyện đó không liên quan gì đến tiểu nữ. Nhưng mệnh lệnh tiểu thư là phải đưa gã hồi gia, tiểu nữ đành thất lễ, không thể phụng mạng công tử.
Họ Khưu lại cười :
- Cô nương giấu đầu nhưng lại lòi đuôi. Kỳ thực chư vị vẫn lưu tâm đến chuyện xảy ra cho Hồng gia. Nhưng không sao, cô nương không muốn giao người cũng không hề gì. Vì dù sao tại hạ cũng đang có ý lưu giữ cả hai, mong cô nương chớ phiền trách.
Đoạn họ Khưu vỗ hai tay vào nhau vài lượt và gọi :
- Người đâu? Sao còn không mau xuất hiện, cung thỉnh Hoàng Hạ cô nương về nơi đã chuẩn bị sẵn.
Hoàng Hạ thất sắc, vội nhấc Tiểu Mã đặt lên lưng.
Bóng nhân ảnh của họ Khưu liền chớp động :
- Theo tại hạ, cô nương nên ngoan ngoãn tuân thủ thì hơn. Kẻo lại trách tại hạ là người chẳng biết thương hoa tiếc ngọc. Thật đắc tội.
Hoàng Hạ vừa đặt Tiểu Mã lên lưng thì một chiêu xuất kỳ bất ý của họ Khưu đã vỗ ngay vào người. Hoàng Hạ lạng người nhảy tránh và đáp lại một chiêu cũng thần tốc :
- Công tử vì đưa nhiều người cùng đến nên kể như đã có sẵn mưu đồ. Chính tiểu nữ mới xin công tử đừng trách tội thất lễ. Đỡ!
“Ào...”
Với một chiêu đáp lại của Hoàng Hạ, họ Khưu chợt kinh nghi nhảy lùi :
- Hảo thủ pháp. Với bản lãnh này thật khó tin cô nương chỉ là hạng

nô tỳ có thân phận thấp kém. Hãy dừng tay, chờ minh bạch đôi điều đã.
Nhưng Hoàng Hạ dù đang mang Tiểu Mã trên lưng vẫn nhanh nhẹn bám sát họ Khưu.
Nàng thét :
- Chớ phí lời vô ích. Đỡ chiêu!
“Ào...”
Họ Khưu lần này mạnh tay phát kình :
- Cô nương không muốn dừng cũng không được. Hãy xem đây!
Kình và kình liền chạm nhau nảy lửa.
Ầm!
Hoàng Hạ bị chấn lùi nhưng vẫn ngạo nghễ xông áp vào họ Khưu :
- Thế mà bảo công tử là hạng thương hoa tiếc ngọc. Mỹ ý của công tử, tiểu nữ thật không dám tiếp nhận. Đỡ chiêu!
“Vù...”
Tiểu Mã nhìn kỹ thì nhận ra Hoàng Hạ nói như thế vì sau lần chạm chiêu vừa rồi, người bị chấn lùi nhiều hơn là họ Khưu, chúng tỏ tạm thắng thế là Hoàng Hạ.
Bị Hoàng Hạ công dồn, họ Khưu vừa phát chiêu nghênh đón vừa thủ sẵn lối lùi :
- Cô nương quả là bậc anh thư kiệt liệt, phải chăng thân phận nô tỳ chỉ là giả mạo nhằm phục vụ mưu đồ thần bí chỉ có tam vị là biết với nhau?
Và họ Khưu phát kình, đỡ ngay vào lực đạo của Hoàng Hạ.
Nhưng đột nhiên Hoàng Hạ thu chiêu về và thần tốc quay người tháo chạy :
- Công tử chớ hao phí tâm cơ suy đoán. Hãy để dành câu đó sau này gặp lại gia tiểu thư mà hỏi. Phần tiểu nữ xin cáo biệt.
Tiếng quát của họ Khưu bỗng vang lên thật nhanh :
- Bổn công tử chưa cho phép ngươi đi, vội gì ngươi bỏ đi như thế?
Tiếng quát cũng là mệnh lệnh và lập tức có vài ba bóng nhân ảnh hiển hiện chận lối Hoàng Hạ.
Hoàng Hạ vội đảo người, tìm phương chạy khác :
- Ỷ chúng hiếp cô, đây là hành vi của Khưu công tử luôn tỏ ra hào hoa phóng khoáng đấy ư?
Những bóng nhân ảnh nọ vẫn bám sát theo Hoàng Hạ như âm hồn bất tán. Và họ nhất loạt ra tay khi đã dồn Hoàng Hạ vào giữa vòng vây hãm của họ :
- Ngươi chưa nghe công tử bọn ta nói gì sao? Mau ngoan ngoãn theo chân bọn ta, đừng để đến lúc bọn ta lỡ tay mạo phạm, dù có hối

cũng đã muộn.
Bị phe đối phương ba người cùng một lúc ra tay, Hoàng Hạ thở dài, thản nhiên thu người đình bộ :
- Theo thì theo. Chư vị cần gì phải nặng lời dọa đến tính mạng tiểu nữ như thế?
Họ đã lỡ phát chiêu, việc Hoàng Hạ đột ngột đình bộ ngay giữa phạm vi uy lực họ phát chiêu làm họ có một thoáng ngỡ ngàng, không biết nên thu chiêu về hay cứ tiếp tục, muốn ra sao thì ra.
Lợi dụng một thoáng hoang mang ngỡ ngàng này của họ, Hoàng Hạ chợt cười khanh khách :
- Đa tạ chư vị đã có ý nhân nhượng, tiểu nữ không vì thế mà khách sáo đâu. Cáo từ!
“Vút!”
Chỉ một ngụy kế nho nhỏ đó là đã đủ cho Hoàng Hạ tìm kẽ hở lao ào ra thoát khỏi vòng vây.
Nhưng Hoàng Hạ không thể đắc ý lâu vì bất ngờ bị họ Khưu đón đầu chận lối. Họ Khưu quát :
- Tiện tỳ ngươi thật ranh ma xảo quyệt. Đấy là ngươi tự chuốc họa vào thân, đừng trách Khưu Mễ Phong này hạ thủ chẳng dung tình. Đỡ!
“Ào...”
Hoàng Hạ ngẩn người, nhìn chiêu công của họ Khưu mà kêu hoảng :
- Thì ra Khưu công tử nãy giờ chỉ giả vờ kém thế? Kỳ thực Khưu công tử đã luyện đến thân thủ thượng thừa. Nếu vậy, tiểu nữ thà tuân lệnh, dại gì tự chuốc họa vào thân. Mong công tử nhẹ tay cho.
Và nàng ngừng lại, không hề phản kháng thật, khiến Tiểu Mã thoạt mục kích cũng phải kêu thầm :
“Kế trá ngụy này vừa mới dùng một lần, ả mạo hiểm dùng thêm lần nữa, có khác nào quá xem thường họ Khưu, là kẻ vừa tỏ ra có tâm cơ thủ đoạn đâu kém gì ả?”
Đúng như Tiểu Mã nghĩ, họ Khưu dù thấy Hoàng Hạ tự ý buông xuôi tay, nhưng y vẫn không hề dừng tay hoặc thu chiêu, tạo cơ hội cho Hoàng Hạ lừa gạt như vừa lọc lừa ba nhân vật lúc nãy.
Bất quá họ Khưu đã có phần nhẹ tay, sau đó đắc ý cười hềnh hệch :
- Đừng nghĩ ngươi có thể lừa ta như vừa lừa lũ thuộc hạ vô dụng của ta. Nhưng dù sao, nghĩ tình ngươi đã kịp thời lượng sức, biết đâu là lúc phải dừng lại, ta thật không nỡ nặng tay.
Vậy đừng bảo ta là hạng không biết thương hoa tiếc ngọc nữa nha. Ha ha...
Hoàng Hạ đã bị Khưu Mễ Phong chế trụ huyệt đạo, đành đứng im

nhìn họ Khưu càng cười càng để lộ nhiều ẩn ý đen tối.
Và điều gì đến phải đến, họ Khưu sau một lúc cười hềnh hệch bỗng thản nhiên đưa tay ve vuốt hai bên mặt Hoàng Hạ. Y còn chép miệng, tặc lưỡi, nói lên những lời cợt nhả mà lý ra y không nên nói ở chỗ đông người. Y bảo :
- Đúng là mặt hoa da phấn. Hoàng Hạ cô nương xinh đẹp và mỹ miều thế này tội gì cam chịu mãi thân phận nô tỳ. Nếu nàng thuận ý, hà hà... hãy ngoan ngoãn hầu hạ ta. Đổi lại, chỉ hôm trước hôm sau là nàng được đổi phận, sẽ nghiễm nhiên được mọi người suy tụng, gọi là Khưu phu nhân. Ha ha...
Trông cảnh này thật chướng mắt và Tiểu Mã càng thêm bất bình khi chỉ nghe Hoàng Hạ nhỏ nhẹ phản kháng :
- Tiểu nữ lỡ mang thân phận nô tỳ, mọi định đoạt đều tùy ở chủ nhân. Nếu công tử thương xin cho tiểu nữ về bẩm lại, chỉ cần tiểu thư ưng thuận, Hoàng Hạ này đây lý nào chối từ mỹ ý của Khưu công tử.
Khưu Mễ Phong cười ha hả :
- Nàng lại toan dùng lời ngon ngọt này để lừa ta tha cho nàng ư? Hoàng Hạ ơi Hoàng Hạ, nàng đừng quá xem thường ta như thế. Vả lại, ha... ha... những gì Khưu Mễ Phong này đã muốn, bình sinh chưa một ai dám khước từ. Nhưng vì ý nàng đã thế, ha ha... được rồi, ta cũng xin chiều ý nàng, nhưng chỉ một nửa thôi.
Hoàng Hạ thản nhiên hỏi ngược lại :
- Một nửa là thế nào, công tử?
Và Tiểu Mã không thể không căm phẫn khi nghe Khưu Mễ Phong ung dung bộc lộ ý định tà dâm :
- Là ta sẽ cho nàng về bẩm lại với quý tiểu thư. Nhưng để ta tin chắc rằng đây không phải là thủ đoạn của nàng, hề hề... phiền nàng ngay đêm nay, tại nơi hữu tình này, hãy hết lòng hầu hạ ta.
Và như sợ uổng phí thời gian, xuân tiên nhất khắc tợ thiên kim, họ Khưu lập tức vẫy tay xua ba nhân vật nọ vốn là thuộc hạ của y :
- Nơi này không còn việc cho bọn ngươi. Lui đi, mọi chuyện đã có bổn công tử lo liệu.
Không nín nhịn được nữa, Tiểu Mã bật rít :
- Thật vô sỉ. Thân sinh phụ mẫu nào sinh ra ngươi ắt phải thất vọng vì lỡ sinh ra loài cầm thú như ngươi. Hừ!
Lập tức Tiểu Mã phải đối diện với gương mặt thật đanh ác của họ Khưu. Y cười lạnh :
- Ta chưa định xử trí ngươi ngay lúc này. Nhưng vì ngươi đã muốn, hừ, bổn công tử đành cho ngươi toại nguyện.

Và y vươn tay, lôi Tiểu Mã ra khỏi lưng Hoàng Hạ.
Thấy vậy Hoàng Hạ bật kêu :
- Khưu công tử định giết y?
Họ Khưu cười khành khạch và gục gặc đầu tỏ ra hiểu ý :
- Đã bảo đây là khung cảnh hữu tình, nàng nhắc ta thật kịp lúc. Ta đâu thể để khung cảnh này bị nhơ bẩn chỉ vì thứ máu huyết hôi hám của loại cuồng cẩu vừa to gan sủa loạn.
Nhưng cũng không nên để bất kỳ ai nhìn thấy cảnh sắp xảy ra. Tốt hơn hết ta chỉ cho y nếm chút mùi lợi hại, đâu vội lấy mạng y. Ha ha...
Họ Khưu vừa cười vừa vung mạnh tay ném Tiểu Mã bay về phía bãi lầy, xa thật xa so với nơi y có ý định sẽ cùng Hoàng Hạ hành lạc, thỏa mãn thú tính của y.
Dù bị ném đi, Tiểu Mã vẫn phẫn hận mắng sa sả.
Nhưng sau đó, do rơi vào bãi lầy, khiến thân thể càng lúc càng chìm xuống, Tiểu Mã vì quá lo sợ cho bản thân nên không thiết gì mắng nữa.
Được một lúc, khi toàn thân sắp sửa ngập chìm hoàn toàn, Tiểu Mã đột nhiên nghe thanh âm của Hoàng Hạ vang lên khá khẩn trương :
- Ai bảo ngươi sính cường? Họ Khưu đâu phải hạng để thứ người như ngươi trêu vào?
Ngươi vẫn chưa chết quả là may. Mau nào, hãy nắm vào tay ta nào.
Tiểu Mã bất lực nhìn bàn tay của Hoàng Hạ đã đưa gần trước mặt nhưng không tài nào vươn tay nắm lấy. Tiểu Mã còn thở dài :
- Là tiểu nhân đã gây hệ lụy cho Hoàng Hạ tỷ. Nếu không đưa tiểu nhân đến đây, Hoàng Hạ tỷ đâu bị thất thân vì gã họ Khưu chỉ là loài cầm thú, tiểu nhân...
Hoàng Hạ đã chộp tay vào người Tiểu Mã, khiến câu nói áy náy của y bị ngắt quãng :
- Đủ rồi, chúng ta đi nào. Có thể làm cho Hoàng Hạ này thất thân, họ Khưu chưa đủ tư cách đâu.
Và nàng không nệ hà toàn thân Tiểu Mã đang lấy đầy bùn bẩn, vẫn cứ nhấc lên và đưa y đi nhanh.
Được một lúc, nàng có một thoáng dừng lại đủ để nhét một vật vào người Tiểu Mã, sau đó tiếp tục chạy, nhưng không còn chạy nhanh như lúc mới rồi nữa.
Tiểu Mã lấy làm lạ, khẽ hỏi :
- Vật gì Hoàng Hạ tỷ vừa cất vào bọc áo tiểu nhân?
Hoàng Hạ gắt :
- Ngươi chỉ cần biết đấy là vật ta nhờ ngươi giữ hộ là được rồi. Việc

gì phải lắm lời, hỏi những câu không cần thiết. Hay ta cứu ngươi được, nhưng nhờ ngươi giữ vật đó thì không?
Tiểu Mã áy náy :
- Tiểu nhân chỉ thuận tiện hỏi như thế thôi. Hoàng Hạ tỷ bảo không hỏi thì tiểu nhân không hỏi nữa. Được chứ?
Nàng phì cười :
- Ngươi cũng biết cách lấy lòng nữ nhân thế sao? Hay nam nhân bọn ngươi bẩm sinh ai cũng có bản lãnh này?
Tiểu Mã toan phản bác thì từ phía sau có mấy loạt quát vang lên lồng lộng :
- Tiện tỳ kia rồi!
- Mau đuổi theo, bắt ả đền mạng Khưu công tử.
- Ngươi đừng chạy nữa, nha đầu. Vì trừ phi ngươi chấp cánh bay mới mong thoát khỏi thiên la địa võng của bọn ta.
Hoàng Hạ từ từ dừng lại và thản nhiên nhìn ba nhân vật lúc nãy đang chạy đến và gấp rút vây kín xung quanh nàng. Hoàng Hạ bĩu môi :
- Là Khưu công tử có ý định tiền dâm hậu sát, sai chư vị đuổi theo lấy mạng ta ư?
Họ là ba nhân vật có độ tuổi ngoại tam tuần, nhưng thân phận vẫn chỉ là thuộc hạ của Khưu Mễ Phong. Một kẻ bảo :
- Nha đầu ngươi đừng giả vờ nữa. Thật không ngờ ngươi quá to gan, dám dùng mỹ nhân kế và thừa dịp hạ độc thủ Khưu công tử. Hãy ngoan ngoãn theo bọn ta, chờ Khưu lão gia xử tội.
Vừa dứt lời, nhân vật nọ lập tức động thủ, phát một chiêu lợi hại uy hiếp ngay sinh mạng Hoàng Hạ.
Hai bên tả hữu đều có đối phương chắn lối và hờm sẵn, Hoàng Hạ vì không phương né tránh nên bật ngay chiêu hóa giải, miệng thì hét :
- Dừng tay. Nếu muốn giết Hoàng Hạ này thì cứ giết, nhưng đừng dựng đứng câu chuyện, bảo ta hạ độc thủ Khưu công tử. Chư vị nói như thế có khác nào thầm cầu mong Khưu công tử sớm gặp điều bất hạnh và mau yểu mạng. Hãy dừng tay mau!
“Bùng...”
Chấn kình làm cho Hoàng Hạ bị bức dội, lập tức lọt vào vùng chưởng ảnh do nhân vật thứ hai từ bên tả quật vào. Nhân vật này còn cười độc ác :
- Là thuộc hạ, có ai trong bọn ta lại mong điều bất hạnh xảy đến cho chủ nhân. Nhưng tiếc thay, Khưu công tử lại bị nha đầu ngươi dùng ngụy kế hãm hại. Tội của ngươi đâu chỉ đáng chết một lần. Đỡ!
“Vù...”
Hoàng Hạ do vướng bận Tiểu Mã nên xoay sở khó khăn, vì thế nàng

lại miễn cưỡng cùng nhân vật nọ chạm kình :
- Chớ nói nhảm, Khưu công tử mới đây vẫn còn bình ổn, lại còn thỏa mãn vì được dịp dày vò Hoàng Hạ này. Và nếu Khưu công tử có chết thật thì đấy chính là Hoàng thiên hữu nhãn, đã thay ta trừng trị kẻ dâm ô. Xem chiêu!
“Bùng...”
Lần thứ hai liên tiếp Hoàng Hạ bị bức dội, vậy là đến lượt nhân vật thứ ba xuất chiêu tấn công nàng. Nhưng nhân vật này lại tỏ ra hoang mang :
- Nếu không phải ngươi thì kẻ nào là hung thủ, đã dùng độc sát hại Khưu công tử của bọn ta? Nhất định ngươi phải biết kẻ đó. Nói mau, hay là ngươi muốn chết? Đỡ!
“Vù...”
Tiểu Mã càng nghe càng hoang mang. Và mãi đến lúc này mới vỡ lẽ, khi y nghe Hoàng Hạ bù lu bù loa kêu lên :
- Thân tiểu nữ bị dày vò, phải van xin thật khẩn thiết mới được Khưu công tử tha mạng.
Tiểu nữ lo chạy còn không kịp, làm gì đủ đởm lược lưu lại để nhìn xem chuyện gì sắp xảy đến cho Khưu công tử, chư vị nói thế có khác nào vì thấy tiểu nữ cô thế, lại là phận nữ nhi, nên muốn đổ trút mọi trách nhiệm lên đầu tiểu nữ? Oan tình này tiểu nữ dù chết cũng không bao giờ phục.
Để minh chứng bản thân đang bị oan tình, Hoàng Hạ liền tỏ ra liều lĩnh, bất chấp sinh mạng, đột ngột lao thẳng vào ngọn kình của đối phương và cuồng nộ tìm cách cùng đối phương đồng quy ư tận.
Thái độ này của Hoàng Hạ khiến đối phương kinh tâm. Bởi nếu giữ nguyên chưởng kình, dù giết được Hoàng Hạ thì bản thân đối phương cũng phải trả một giá tương tự. Do vậy đối phương đành hồi bộ, vừa tránh chiêu mạo hiểm của nàng, vừa gỡ thể diện bằng cách phát ra một chiêu khác lợi hại hơn. Vừa hành động như thế đối phương vừa bảo :
- Có gì làm minh chứng rằng lúc ngươi ly khai Khưu công tử vẫn bình an vô sự? Hay đây chỉ là thủ đoạn, hòng lấp liếm che đậy của ngươi.
Có cơ hội để lơi tay vì được đối phương nhượng cho một kình Hoàng Hạ bèn nhân đó thay đổi đấu pháp, với chủ tâm là tránh chiêu vẫn có lợi hơn chạm chiêu. Nàng thi triển một bộ pháp kỳ ảo :
- Bảo tiểu nữ tự minh chứng có khác nào chư vị về hùa nhau, muốn bắt bí tiểu nữ, vì tiểu nữ chỉ có mỗi một cách để chứng minh mà thôi.
Nhờ bộ pháp kỳ ảo nên Hoàng Hạ kịp thoát một chiêu nữa, khiến ba nhân vật nọ cùng hậm hực và đồng loạt xông vào. Một kẻ gắt gỏng :

- Cách minh chứng nào cũng được, miễn đó là minh chứng có đủ thuyết phục.
Hoàng Hạ lại bị vây hãm. Nàng cố tình khích nộ họ, cười lạt :
Cách đó là tiểu nữ phải đem thân này ra cho chư vị minh chứng, xem có phải tiểu nữ đã bị Khưu công tử dày vò chiếm đoạt không. Hóa ra chư vị đúng là loại chủ nào bộc đó, đều có tâm địa dâm tà, chỉ giỏi bức hiếp nữ nhân. Khưu đại thế gia danh chấn giang hồ, nhưng kỳ thực chỉ gồm hạng tâm xà khẩu phật.
Bị Hoàng Hạ thóa mạ, mắng theo kiểu vơ đũa cả nắm, họ động nộ :
- Nha đầu không được hồ đồ, Khưu đại thế gia vốn là danh môn chính phái, đâu thể chấp nhận ngôn từ hí lộng và nhục mạ của ngươi. Hãy nạp mạng mau!
“Ào...”
Họ tuy liên tay phát kình nhưng vì đang lúc cuồng nộ, mạnh ai nấy phát chiêu, nên để lộ nhiều sơ hở.
Biết họ đã trúng kế, Hoàng Hạ vừa ung dung dịch bộ tránh chiêu vừa tiếp tục khích nộ họ :
- Cứ xem quả ắt biết cây, Khưu công tử đã sàm sỡ thế nào, chư vị đều tận mắt mục kích. Sao lại bảo tiểu nữ có lời hí lộng, nhục mạ Khưu đại thế gia? A... hay là chư vị ngấm ngầm thống hận, vì lúc nãy Khưu công tử mắng là vô dụng, nên chính chư vị đã toa rập hạ thủ Khưu công tử, giờ thì đổ trút cho tiểu nữ để tránh tội? Kế di họa Giang Đông này của chư vị khiến tiểu nữ vạn lần bái phục, tự nhận không thể bằng.
Họ bật quát giận dữ :
- Chớ nói nhảm. Khưu công tử chết vì trúng độc. Bọn ta nhất là người của Khưu đại thế gia bình sinh không một ai dùng độc. Đâu thể bảo bọn ta là hung thủ hạ độc hãm hại Khưu công tử.
Hoàng Hạ cũng ứng thanh lên tiếng :
- Tiểu nữ cũng không từng dùng độc. Sao chư vị cứ đề quyết tiểu nữ là hung thủ?
Hoặc giả chư vị do đông hơn nên định áp đảo tiểu nữ, là thiếu phải khuất phục đa, khiến tiểu nữ dù có trăm miệng cũng không thể giải bày.
Họ nhận thấy nếu càng xúc nộ thì càng làm cho Hoàng Hạ dễ tránh chiêu. Có một nhân vật dùng giọng khoan hòa hơn :
- Cứ cho là ngươi không hạ độc, vậy theo ngươi hung thủ có thể là ai?
Hoàng Hạ vẫn cẩn trọng vận dụng bộ pháp, quyết không để lộ sơ hở cho họ lập lại thế vây công. Nàng đáp mập mờ :

- Có thể hạ độc, khiến hạng cao thủ như Khưu công tử uổng mạng như chư vị vừa bảo, thiết nghĩ kẻ đó phải có thân thủ cao minh, trên bậc Khưu công tử bội phần. Sao chư vị không dựa vào đó mà suy đoán và luận ra hung thủ đích thực?
Một trong ba nhân vật nọ chột dạ giật mình :
- Dường như ngươi muốn ám chỉ?
Kẻ đó giật mình, tức là tạo sơ hở cho Hoàng Hạ thần tốc lao thoát đi.
Ả cười nắc nẻ :
- Tiểu nữ chỉ gợi ý thế thôi, tuyệt đối không ám chỉ ai cả. Phiền chư vị cứ ở lại tha hồ đoán, tiểu nữ đành thất lễ, không từ mà biệt vậy.
Để Hoàng Hạ chạy thoát, ba nhân vật nọ vừa giận vừa bẽ mặt vội đuổi theo :
- Ngươi chớ có ma mãnh, đem lối đó ra dọa bọn ta. Ngươi chạy đâu cho thoát!
Tiếng quát đó vừa dứt thì ở phía sau Hoàng Hạ và Tiểu Mã liền có tiếng nổ bụp trên không, sau đó chiếu rọi ra một ánh hỏa quang nhuộm sắc vàng.
Và Tiểu Mã nghe Hoàng Hạ nghiến răng ken két, bật ra tiếng rít phẫn nộ chỉ vừa đủ cho Tiểu Mã nghe. Nàng bảo :
- Không ngờ theo chân Khưu Mễ Phong lại là cả một đạo quân hùng hậu từ Khưu đại thế gia kéo đến đây. Nhưng chúng muốn bắt giữ Hoàng Hạ này chẳng phải dễ. Hừ!
Nàng tăng cước lực, lao thật nhanh, khi chạy hướng đông lúc đảo hướng tây. Khiến Tiểu Mã càng nhìn càng ngưỡng mộ và không hiểu về tính khí đầy tâm cơ thủ đoạn của nàng.
Được một lúc, nàng đột ngột dừng lại, vừa khẩn trương vừa thì thào vào tai Tiểu Mã :
- Bọn chúng đông hơn ta nghĩ, nếu còn mang ngươi theo, cả ta và ngươi e không thể thoát. Ta có chủ ý này...
Tiểu Mã bình thản ngắt lời nàng :
- Vậy là Hoàng Hạ tỷ đừng vì tiểu nhân nữa. Nên tự lo liệu cho Hoàng Hạ tỷ thì hơn.
Nàng khẽ gắt :
- Đừng bao giờ ngắt lời ta như vậy. Và cũng đừng nghĩ ta là hạng tham sinh úy tử, đang định tâm bỏ mặc ngươi. Hãy nghe ta nói đây, ta đã có chỗ tạm giúp ngươi toàn mạng.
Ngươi cứ yên tâm chờ ta ở đấy. Lúc nào có cơ hội ta sẽ quay lại giúp ngươi hồi gia. Rõ chưa?
Đoạn không chờ Tiểu Mã hồi đáp, nàng đột ngột nhấc y lên và cùng y nhảy ào xuống một nơi có địa hình khá sâu.

Đặt Tiểu Mã ngồi tựa lưng vào một chỗ cứng, có thể đoán đó là một vách đá, Hoàng Hạ lại căn dặn :
- Ngồi yên đấy, đừng cựa quậy cũng đừng hồ đồ lên tiếng. Ta sẽ quay lại ngay, sau khi lập kế hoạch lừa bọn chúng đuổi theo ta một hướng khác.
Phát hiện Hoàng Hạ định bỏ đi, Tiểu Mã nhớ lại vật đã bị nàng nhờ giữ hộ, vội kêu :
- Hoàng Hạ tỷ.
Nàng quắc mắt nhìn y :
- Ngươi kêu gì? Hay ngươi nghi ngờ ta là hung thủ đã dùng độc sát hại họ Khưu? Hãy nghe cho rõ đây, họ Khưu toan làm nhục ta, ngươi đã thấy rồi đó. Vì thế, cho dù y chưa kịp thực hiện ý định nhưng dẫu có chết cũng là đáng. Trừ phi ngươi và y cùng là nam nhân nên tỏ ra bất nhẫn, không đồng tình với cái chết của y. Thế nào?
Thái độ nàng quá hung hãn, khiến Tiểu Mã vội giải thích :
- Chính tiểu nhân cũng căm phẫn, tởm lợm khi thấy y bộc lộ tà ý. Nhưng nếu Hoàng Hạ tỷ vẫn chưa bị y xâm phạm tiết hạnh thì lẽ ra, lẽ ra...
Nàng cười lạnh :
- Ngươi muốn bảo ta đừng ác độc, lấy mạng y? Nhưng ta cũng đâu bảo chính ta đã sát hại y? Ngươi không nghe lúc nãy ta đã nói với họ những lời gì ư?
Tiểu Mã ngờ ngợ :
- Tiểu nhân dĩ nhiên có nghe. Và dường như chính Hoàng Hạ tỷ cũng đã đoán biết hung thủ khi bảo họ hãy cố suy đoán?
Hoàng Hạ cười nửa miệng :
- Ngươi muốn biết chăng? Ngươi quan tâm quá nhiều về giới giang hồ đấy. Nhưng cũng đúng thôi, vì chính ta cũng không ngờ ngươi lại tình cờ bị cuốn xoáy vào những phiền toái của giới giang hồ. Hãy nghe đây, có một nhân vật mà bản lãnh và hành tung gần như là huyền thoại. Nhân vật đó thật xuất thần nhập quỷ và từ lâu đã luôn làm bất kỳ ai trên chốn võ lâm đều kiêng dè, ngưỡng mộ và khiếp sợ. Sao lại kiêng dè, sao lại úy kỵ nhưng vẫn ngưỡng mộ? Đó là những điều mà nếu ngươi không phải giới giang hồ thì không bao giờ hiểu nổi. Bất quá ta chỉ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ngươi bằng cách nói ra danh xưng của nhân vật đó thôi. Ngươi hãy nhớ cho kỹ, đó là Vô Diện thư sinh. Hài lòng chưa? Hừ!
Và “vút”, nàng tung bổng người lên cao và lao đi mất hút.
Toan mở miệng kêu nàng, nhắc nhở nàng về vật nàng đã cố tình nhờ giữ hộ, thì Tiểu Mã nghe văng vẳng tiếng kêu la thịnh nộ :

- Ả kia kìa. Đuổi theo!
Tiểu Mã kinh hãi, vội ngậm kín miệng đến thở mạnh cũng không dám, vì sợ sẽ có người phát hiện nơi đang ẩn thân.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 5
Vẫn thảm biến từ Hồng gia bảo

Đêm đã sắp tàn và Tiểu Mã hầu như mỏi mòn chờ Hoàng Hạ quay lại, nhưng...
Đang mơ mơ màng màng, tâm trạng mỏi mòn chờ Hoàng Hạ quay lại chợt làm Tiểu Mã giật mình tỉnh ngủ. Y thầm nghĩ :
- "Ả là người dối trá. Ả luôn luôn dối trá cũng như tiểu thư của ả và Kim Xuân. Có lẽ ả cảm thấy nhẹ nhõm vì không còn ta là gánh nặng nữa. Họa có ngu ta mới lưu lại đây chờ ả.
Ta phải thoát, trước khi ả quay lại kèm theo nhiều phiền toái bất lợi mà thế nào ả cũng đem đến cho ta. A... phải chi ta sớm nghĩ ra điều này và đừng quá tin ả, nếu ta gắng gượng tọa công ngay từ lúc chỉ còn lại một mình ta, biết đâu vào lúc này ta đã khôi phục chí ít là một vài thành công lực. Lúc này mà tọa công e muộn rồi."
Tự than thân trách phận một lúc, sau cùng Tiểu Mã cũng gắng gượng tìm cách đứng lên.
Có vách đá sau lưng, đó là điều thuận tiện nếu Tiểu Mã chỉ muốn tìm cách đứng lên.
Nhưng đến khi đã đứng, thoạt ngước mắt nhìn lên cao, Tiểu Mã liền thất sắc. Vì vách đá vừa giúp Tiểu Mã đứng lên ngoài một chiều cao vượt sức tưởng tượng là ngoài sáu trượng thì đó còn là một vách đá phẳng lì, phẳng đến nhẵn một cách kỳ lạ.
Chưa vội thất vọng, Tiểu Mã thử cố nhìn về ba bề còn lại.
Nhưng than ôi, Hoàng thiên như đã đến lúc muốn tuyệt đường Tiểu Mã thì phải, vì ba bề còn lại cùng là những vách đá, mà lại còn là những vách đá phẳng lì, như vách đá vừa nhìn thấy, rõ là họa thì vô đơn chí, và phúc thì luôn luôn bất trùng lai. Vận may bấy lâu nay luôn giúp Tiểu Mã, giờ thì hết rồi.
"Hết sạch rồi!"
Đó là tiếng Tiểu Mã than thầm, nhưng vừa than xong y bỗng giật nẩy người vì một ý nghĩ khác chợt đến, xông ùa vào và lấp đầy tâm trí.

Toàn thân Tiểu Mã vụt nghe lạnh lạnh đến nổi gai khắp người. Và điều đó làm cho Tiểu Mã bủn rủn tứ chi, không cục cựa nổi, chỉ có trí nghĩa là hoạt động liên tục, hoạt động ngoài mong muốn.
Những ý nghĩ cứ tự nó xuất hiện, tự nó tuôn ra, như sau :
“Nơi này gần Hồng gia bảo? Điều này thì chắc rồi. Và giờ đây ta lại ẩn thân ở một nơi mà ngẫu nhiên làm sao lại là nơi có bốn bề đều là vách đá phẳng đến nhẵn bóng. Ta thừa biết duy nhất chỉ có một nơi ở gần Hồng gia bảo là có địa hình tuyệt đối giống hệt nơi này. Cao xanh ơi cao xanh, quanh đi quẩn lại sau ba năm dài cao xanh cố tình lưu đày ta tại một nơi những tưởng sẽ bị sinh cầm vĩnh viễn. Bây giờ cao xanh lại quyết tình đùa trêu Mã Nguyên Vũ này, bằng cách ném ta vào địa huyệt thiên tạo, nơi ba năm trước đã hóa thành một mộ huyệt chung cho hơn hai mươi sinh mạng Hồng gia. Phải chăng cao xanh cho rằng, vì ta từng là người Hồng gia nên ta phải lưu mạng ở đây cho trọn đạo nghĩa với Hồng gia?
Nếu là vậy, ba năm trước cao xanh để ta sống làm gì? Chỉ để đày đọa ta thế sao? A... ta không phục, có chết ta cũng bất phục! A...”
Có lẽ Tiểu Mã sẽ còn thầm kêu la như thế nữa nếu như không bất ngờ nhìn thấy một vật lạ.
Đó là một manh vải, nhỏ thôi, nhưng không hiểu tại sao thay vì rơi đâu đó xuống nền đáy địa huyệt thì lại phất phơ giữa một nơi lưng chừng vách đá, như thể đang ve vẩy gọi mời Tiểu Mã phải chú tâm.
Tiểu Mã dĩ nhiên phải chú tâm, kể cả chú mục nhìn vào mảnh vải vẫn đang phất phơ nọ. Mảnh vải như được đính hờ vào vách đá, ở một nơi không cao lắm, chỉ ngay tầm đầu của Tiểu Mã là cùng.
“Ai đã đính mảnh vải vào đây? Là Hoàng Hạ muốn trêu ta? Do ả đã quay lại và vì thấy ta chập chờn ngủ nên ả tạm lánh đi, chỉ lưu mảnh vải làm ám thị cho ta? Hay ả ngờ ta là người am hiểu võ học? Ả lánh mặt để từ chỗ nấp lẻn dò xét ta? A... cũng may là ta chưa tọa công, bằng không, hừ...”
Đang nghĩ như thế Tiểu Mã một lần nữa lại nghe gai khắp người.
Và lần này nếu như có cơ hội ắt Tiểu Mã phải kêu lên thật to.
Vì không được phép lên tiếng nhất là ở tình huống này, Tiểu Mã chỉ dám kêu thầm :
“Nơi có đính mảnh vải chẳng phải là nơi trước kia Bảo chủ Hồng gia bảo đã tận lực cắm ngập thanh kiếm bị gãy lìa. Đốc kiếm rời ra, chỉ còn lại phần thân kiếm là vẫn nguyên hiện nằm mãi trong vách đá. Mảnh vải này phải chăng đã được ẩn giấu sẵn trong lòng thân kiếm? Và sau thời gian dài nằm yên, vật che kín mảnh vải đã tự tiêu hủy, làm cho điều muốn ẩn giấu buộc phải hiển lộ. Đó là điều bí ẩn gì? Và

ai là nhân vật cố tình ẩn giấu vật đó trong lòng một thân kiếm?”
Chỉ có một cách nếu Tiểu Mã muốn minh bạch mọi nghi vấn.
Và dù bất lực, nhưng vì bốn bề đều là vách đá liên hoàn, Tiểu Mã vẫn có thể gắng gượng lê thân dựa vào vách đá và bước lần đến chỗ có mảnh vải bí ẩn.
Tiểu Mã cầm mảnh vải gỡ ra. Hóa ra mảnh vải không hề nhỏ như Tiểu Mã lầm nghĩ.
Vì Tiểu Mã kéo đến đâu mảnh vải dài theo đến đấy.
Sau cùng, khi toàn bộ mảnh vải được Tiểu Mã rút ra thì chỉ có một dòng chữ nhỏ được lưu tự ở mãi gần chót cùng của rẻo vải dài mới là điều đáng làm Tiểu Mã lưu tâm.
Nhẩm đọc qua một lượt, Tiểu Mã thoáng lặng người.
Nhưng chỉ một thoáng thôi là Tiểu Mã hoàn toàn định thần lại.
Tiểu Mã cho một đầu rẻo vải có lưu tự vào miệng, đoạn nhai nát nuốt sạch. Sau đó, với rẻo vải dài còn lại, rất dài, Tiểu Mã đành tìm cách nhét trở lại vào chỗ đã lôi ra, đó là phần thân rỗng của thanh kiếm sẽ mãi mãi nằm sâu trong vách đá.
Khi đã hoàn thành, Tiểu Mã phệt người ngồi xuống, thở dốc vì mệt.
“Cũng may ả Hoàng Hạ chưa quay lại.”
Nhớ đến ả, lần này Tiểu Mã lại ngẫu nhiên nhớ đến vật ả đã nhét bừa vào người Tiểu Mã.
“Gởi lời thì nói, gởi gói thì mở.”
Tiểu Mã nghĩ thế và tự cho bản thân có quyền lấy vật đó ra xem.
Tiểu Mã lấy ra, nhìn thật lầu và bật cười một mình :
“Thiên Cang bí lục? Hoàng thiên vẫn chưa tuyệt đường ta. Và đây là Hoàng thiên rộng lượng muốn giúp ta. Ha... ha...!”
Là bí lục ắt có tâm pháp. Và dù là tâm pháp nào cũng vậy, Tiểu Mã chỉ cần có tâm pháp là đủ.
Vì thế, sau khi chú tâm đọc qua vài lượt cho làu thuộc tâm pháp Thiên Cang, y cất vật đó trở lại vào bọc áo, thản nhiên ngồi tọa công.
Giờ thì Tiểu Mã không còn lo lắng, sợ Hoàng Hạ bất ngờ xuất hiện và phát giác chuyện Tiểu Mã có thể tự tọa công điều nguyên rồi. Vì nếu có chuyện đó xảy ra, Tiểu Mã chỉ cần giải thích là y vì hiếu kỳ nên có xem qua Thiên Cang bí lục. Rồi vì chờ mãi Hoàng Hạ nên y buồn, để giải buồn và cũng là để khuây khỏa, lẽ đương nhiên y phải thử thực hiện theo tâm pháp Thiên Cang. Giải thích như vậy là quá danh chính ngôn thuận rồi còn gì. Dù rằng Tiểu Mã không hề hành công theo tâm pháp Thiên Cang, nhưng điều đó nếu tự Tiểu Mã không thổ lộ thì Hoàng Hạ dù có tài thần cơ diệu toán cũng không làm sao biết.

Do yên tâm nên Tiểu Mã bình thản tọa công.
Đến chiều, Hoàng Hạ vẫn chưa thấy quay lại.
“Kệ ả, ta cứ tọa công tiếp. Chí ít phải khôi phục thêm một thành công lực nữa ta mới có thể vận dụng tuyệt kỹ Hư Không Bích Hổ, tự leo thoát huyệt này.”
Tiểu Mã tọa công đến tận lúc nửa đêm. Vậy là đã một ngày một đêm trải qua và ả Hoàng Hạ đã thất hứa. Ả cứ lo cho thân ả và bỏ mặc Tiểu Mã.
Thở trút ra một hơi dài bực dọc, Tiểu Mã tự đứng lên và thi triển tuyệt kỹ, leo thoát địa huyệt.
Màn đêm vẫn dày đặc và bóng dáng Tiểu Mã dần mất hút...
* * * * *
Vận võ phục trắng, tóc búi gọn gàng và được giữ lại bằng một dải lụa cũng màu trắng quấn ngang đầu, với dáng vẻ bên ngoài như thế này Bạch Y Nhân hầu như có đủ lý do để bây giờ bắt đầu sắp bày ra nền đất từng lễ vật đã cố tình sắm sanh và lễ mễ mang đến tận đây.
Và nơi Bạch Y Nhân sắp bày lễ vật, gồm nến, hương, trà, rượu và trái cây là một khoảng đất nhỏ hãy còn bỏ trống giữa ba hàng mộ ước đến ba mươi nấm hoặc hơn.
Sau khi thắp hương, cắm đều trên các nấm mộ, Bạch Y Nhân dừng chân rất lâu trước một nấm mộ được ghi rõ ràng hàng chữ “Bảo chủ phu nhân” trên tấm mộ chí đơn sơ và mộc mạc.
Qua hành vi này của Bạch Y Nhân có thể nhận ra đây là mộ chí duy nhất không ghi rõ tính danh người đã khuất. Trong khi đó tước vị Bảo chủ lại là bối phận cao nhất, vốn được khắc ghi ở nấm mộ bên cạnh, còn kèm theo tính danh là Hồng Khắc Ngụy, đủ chứng tỏ chỉ có Bảo chủ phu nhân là có thân phận cao thứ hai, so với tất thảy mọi nấm mộ còn lại. Vậy mà lạ thay, người nào đã an táng lại sơ suất không chịu ghi rõ tính danh của Bảo chủ phu nhân. Là người đó không tỏ tường nên không biết phải khắc ghi thế nào hay là do Bảo chủ phu nhân kể từ lúc xuất giá tòng phu đã tự ý bỏ đi tính danh riêng trước kia vẫn dùng nên người an táng không dám khắc ghi tính danh của phu nhân vào mộ chí?
Bạch Y Nhân chợt thở dài, lẩm nhẩm thành tiếng :
- Ác lai ác báo! Thật đúng câu “Thiên võng khôi sơ nhi bất lậu”, vì cuối cùng kẻ gieo gió cũng gặp bão.
Là quá bức xúc, lại do không kềm nén nổi tâm trạng đang có nên Bạch Y Nhân mới lẩm nhẩm thành tiếng như thế. Nào ngờ, từ một nơi nào đó ẩn khuất bỗng có thanh âm vang đến, hỏi như muốn cật vấn hoặc muốn cùng Bạch Y Nhân tranh biện. Thanh âm đó hỏi :

- Khi nói ác lai ác báo, các hạ muốn ám chỉ điều gì?
Bạch Y Nhân giật mình vì thanh âm đó vang lên quá đột ngột. Nhưng sau khi kịp trấn tĩnh Bạch Y Nhân tỏ ý bất bình :
- Lẻn nghe chuyện người đã là hành vi đáng lẽ không nên làm. Không những thế các hạ lại còn vượt quá phận, tự ý xen vào tư sự của tại hạ. Điều gì khiến các hạ tự cho mình có tư cách đó?
Đáp lại, từ trên một tàng cây ở cuối ba hàng mộ bỗng có một nhân vật buông người là là rơi xuống. Y cười lạt :
- Muốn biết Bạch Nhật Quang ta có tư cách đó hay không, còn phải chờ xem liệu các hạ có tư cách hoặc bản lãnh hỏi ta câu đó hay không?
Bạch Y Nhân ngẩn người nhìn Bạch Nhật Quang, một nam nhân có dáng cách phong trần và niên kỷ thì có lẽ độ hai mươi bảy hai mươi tám :
- Nếu tại hạ hiểu không sai, dường như các hạ muốn nói đây là nơi tại hạ không thể đến vì không có quyền đến?
Bạch Nhật Quang tiến dần đến chỗ Bạch Y Nhân :
- Không sai! Hoặc nói đúng hơn thì ngay bây giờ các hạ nên nói rõ nguyên nhân vì sao đến đây. Bằng không, tự Bạch Nhật Quang ta cũng có phương cách làm cho các hạ phải nói.
Bạch Y Nhân dao động :
- Thì các hạ cũng nhìn thấy rồi đó. Tại hạ đến để thắp hương, không lẽ đấy cũng là điều không nên làm?
Bạch Nhật Quang thoáng kinh ngạc :
- Đương nhiên ta cũng thấy. Nhưng lẽ nào các hạ đến chỉ vì mỗi một chủ ý này?
Bạch Y Nhân gượng cười :
- Ở một nơi hoang vu như thế này, nếu không phải tại hạ đến để thắp hương thì còn chủ ý gì nữa để làm?
Bạch Nhật Quang cười lạt :
- Điều đó cũng khó nói lắm. Vì các hạ có biết chăng, đã bốn năm trôi qua, kể từ lúc ba mươi hai nấm mộ này hiện hữu chỉ mới có các hạ là nhân vật duy nhất bảo là đến chỉ để thắp hương mà thôi.
Đến lượt Bạch Y Nhân kinh ngạc :
- Nghĩa là đã có rất nhiều người đến nhưng không phải để thắp hương?
Bạch Nhật Quang xạ hàn quang chú mục nhìn Bạch Y Nhân :
- Đó cũng là chủ ý của các hạ. Không lẽ các hạ không dám thừa nhận?
Bạch Y Nhân sa sầm nét mặt :

- Không phải không dám. Mà vì tại hạ không hề có chủ ý nào khác như các hạ đang cố tình áp đặt. Vả lại...
- Sao?
Bạch Y Nhân thản nhiên cùng Bạch Nhật Quang đối nhãn :
- Tại hạ muốn hỏi ngược lại các hạ một câu, cũng là câu các hạ vừa nghi ngờ hỏi tại hạ. Thế nào? Phần các hạ thì có chủ ý gì khi hiện diện ở đây? Lại còn gây khó khăn như không muốn ai đến?
Bạch Nhật Quang cười phá lên :
- Hóa ra các hạ vẫn chưa biết Bạch Nhật Quang ta vì phận sự nên phải có mặt ở đây?
Bạch Y Nhân giật mình :
- Phận sự gì? Do ai sai phái?
Bạch Nhật Quang bĩu môi :
- Là phận sự dò xét, xem những nhân vật nào lai vãng quanh đây. Còn do ai sai phái ư?
Hãy chờ xem các hạ có tư cách để được ta bộc lộ hay không. Hừ!
Bạch Y Nhân hồi bộ, tỏ ý cảnh giác :
- Tại hạ cần phải có tư cách như thế nào theo ý các hạ?
Bạch Nhật Quang khinh khỉnh :
- Trước hết là xưng danh, cũng nói rõ luôn sư thừa xuất xứ. Sau này giải thích nguyên nhân, và phải là nguyên nhân thật sự khiến các hạ xuất hiện ở đây?
Bạch Y Nhân đành nhân nhượng, tự xưng danh :
- Tại hạ họ Mã, tên Nguyên Vũ, vốn là người của Hồng gia...
Bạch Nhật Quang cau mặt, giận dữ ngắt lời Mã Nguyên Vũ :
- Chớ nói nhảm. Toàn bộ Hồng gia ba mươi hai người đều chung số phận, không một người sống sót. Đâu thể bỗng dưng xuất hiện thêm một người nữa là các hạ?
Vẫn thái độ nhân nhượng, Mã Nguyên Vũ cứ khăng khăng minh định :
- Lời tại hạ đều là sự thật. Nếu các hạ không tin, tại hạ chẳng biết làm sao hơn. Vả lại, nếu không phải thế, việc gì tại hạ bỏ công đến đây thắp cho mỗi nấm mộ một nén hương như các hạ vừa nhìn thấy.
Bạch Nhật Quang nhìn Mã Nguyên Vũ từ đầu cho chí chân, có ý dò xét và cũng đổi luôn cách xưng hô :
- Ngươi như chưa đến hai mươi thì phải? Điều này cho thấy bốn năm trước, lúc Hồng gia lâm thảm họa, kỳ thực ngươi vẫn chỉ là một đứa bé?
Mã Nguyên Vũ bỗng thản nhiên chấp nhận lối xưng hô đó, bằng cách gọi Bạch Nhật Quang bằng danh xưng thân thiện hơn :

- Bạch nhân huynh thật tinh tường. Không sai, tiểu đệ chỉ mới mười chín, phải một năm nữa mới đến tuổi đôi mươi. Và bốn năm trước, lúc tiểu đệ có việc phải rời bảo một đôi ngày, thật không ngờ đó lại là quãng thời gian dù ngắn ngủi nhưng vẫn đủ khiến cho Hồng gia bảo lâm thảm biến.
Bạch Nhật Quang ngờ vực :
- Có chuyện trùng hợp, đem lại may mắn cho ngươi thế ư? Ngươi muốn nói kể cả ngươi cũng không có chút khái niệm hoặc manh mối nào về hung thủ đã thảm sát toàn gia họ Hồng?
Mã Nguyên Vũ ung dung thừa nhận :
- Đối với tiểu đệ, khi quay lại và phát hiện Hồng gia bị thảm sát, vì quá hoảng sợ tiểu đệ bỏ chạy còn không kịp, làm gì có đởm lược lưu lại để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra hoặc hung nhân nào đã gây ra thảm trạng. Có thể nói như Bạch nhân huynh vừa bảo, tiểu đệ hoàn toàn không có chút khái niệm nào về kẻ đã gây ra.
Bạch Nhật Quang cười lạt :
- Nghĩa là thời gian qua ngươi vì khiếp sợ nên cứ chui rúc mãi ở chỗ lánh nạn? Mãi đến tận hôm nay, vì ngươi cho rằng không còn gì để sợ nữa nên ngang nhiên quay lại, lần này là lần đầu?
Mã Nguyên Vũ thở dài áy náy :
- Cũng có thể hiểu như Bạch huynh nói. Vì thế, tiểu đệ càng thêm ân hận vì mãi đến hôm nay mới có cơ hội tỏ chút lòng thành với Hồng gia là nơi đã cưu mang đệ suốt thời gian dài côi cút. Bởi nếu không có Hồng gia, sinh mạng đệ ắt hẳn đã mất từ lâu.
Bạch Nhật Quang đột nhiên cười vang :
- Ngươi tưởng có thể nói như thế là ta tin sao? Ngược lại thì đúng hơn, vì ta ngờ rằng hoặc là ngươi biết rõ hung thủ hoặc chính ngươi cũng là đồng bọn với hung thủ. Trên đời này nào thiếu gì những kẻ như ngươi, lấy ân báo oán, tán tận lương tri, dám mưu hại chính người thi ân bố đức. Sao lại giả vờ làm ra vẻ thố tử hồ bi. Thoạt nhìn ngươi là biết ngay, hạng như ngươi đâu dễ qua mặt ta. Vì thế nhanh danh công đạo, ta đành thay Hồng gia trừng trị kẻ có tâm địa độc ác là ngươi. Xem chưởng!
Nhìn Bạch Nhật Quang đột ngột lao đến xuất thủ, Mã Nguyên Vũ vội quát :
- Chậm đã. Trừ phi Bạch nhân huynh có nguyên do xác đáng hơn hoặc cho đệ biết ai đã sai phái đến, bằng không việc động thủ này e rằng chỉ làm mất hòa khí một cách vô ích.
Nhưng Bạch Nhật Quang vẫn giữ nguyên chiêu chưởng, vừa hung hăng quật vào Mã Nguyên Vũ vừa cười cao ngạo :

- Với nguyên do đó nhà ngươi cho rằng chưa đủ xác đáng ư? Được lắm, chờ đến lúc ta thu thập ngươi, giao nộp ngươi cho Thất đại phái hành xử, liệu xem ngươi còn dám giữ mãi khẩu khí ương ngạnh như thế này không! Đỡ!
"Ào..."
Mã Nguyên Vũ vụt xoay người, đồng thời tạt tả thủ quật chéo vào chưởng của họ bạch một kình thần tốc :
- Là Thất đại phái đã sai sử Bạch nhân huynh thật ư? Lời nói này e chỉ là khẩu thuyết vô bằng. Mã Nguyên Vũ này vì không tin nên đành thất lễ. Đỡ!
"Ầm..."
Chỉ một kích vỏn vẹn của Mã Nguyên Vũ, Bạch Nhật Quang đã như chiếc lá mùa thu bị chấn dội một quãng xa. Y vừa lảo đảo, cố ổn định cước bộ vừa kinh hãi nhìn Mã Nguyên Vũ như nhìn quái nhân :
- Ngươi... Ngươi...! Thân thủ của ngươi thật cao minh đến thế này sao?
Chính Mã Nguyên Vũ cũng kinh ngạc về uy lực của ngọn chưởng vừa vận dụng. Vì thế, Mã Nguyên Vũ đã tỏ ra thiếu hẳn khí thế khi vờ nghiêm mặt quát nạt họ Bạch :
- Sự thật là thế nào các hạ đã rõ. Và hậu quả sẽ khốc liệt hơn bội phần nếu các hạ không thú nhận là do ai sai sử các hạ đến đây. Nói mau!
Dẫu sao tiếng quát nạt của Mã Nguyên Vũ vẫn làm Bạch Nhật Quang khiếp hãi. Y bật kêu hoảng, vừa kêu vừa cuống cuồng bỏ chạy như sợ chậm chân ắt phải hứng chịu hậu quả khốc liệt như Mã Nguyên Vũ vừa đe dọa.
Mã Nguyên Vũ điểm một nụ cười nhẹ đắc ý, khi vẫn còn nghe tiếng họ Bạch hô hoán lồng lộng vẳng đến từ xa :
- Hồng gia vẫn còn một nhân vật tại thế. Y có thân thủ khó lường. Hãy còn một nhân vật sống sót sau thảm biến Hồng gia...
Mã Nguyên Vũ cười mãi cho đến khi không còn thấy hoặc nghe bất kỳ tiếng hô hoán nào của họ Bạch vọng đến nữa. Chỉ khi đó Mã Nguyên Vũ mới lẩm nhẩm nói thành tiếng :
- Lần sau ta phải cận trọng hơn mỗi khi cùng người động thủ. Kẻo chưa thu được manh mối gì đã bị gán cho hai chữ ác nhân, hễ ra tay là sát nhân hại mạng.
Sau đó, khi đã đứng quá lâu ở một nơi chỉ toàn mộ và mộ, lại còn đứng mãi cho đến tận lúc chiều tối, Mã Nguyên Vũ thoáng cau mặt, bật thành tiếng, tự nêu một nghi vấn có lẽ vẫn còn khiến Mã Nguyên Vũ ưu tư :

- Ta cứ ngỡ họ Bạch hô hoán như thế là muốn đánh động, gọi thêm người xuất hiện.
Sao chờ mãi vẫn không có động tịnh gì thế này? Lạ thật, hay họ Bạch chỉ đơn thân độc lực đến đây, không hề do Thất đại phái sai sử như y lúc nãy đã cố tình làm ra vẻ như thế? Giỏi lắm, Mã Nguyên Vũ ta ngay ngày đầu xuất đạo thật không ngờ lại chạm đúng vào một kẻ có thủ đoạn, dám dối lừa ta. Hừ!
Với tâm trạng bực tức đang có, Mã Nguyên Vũ vừa dứt lời liền hậm hực xoay người bỏ đi, cung cách như muốn tìm cho bằng được họ Bạch là kẻ dám dùng lời trá ngụy, gạt gẫm Mã Nguyên Vũ.
Vẫn mặc y phục trắng như lúc nãy, màu trắng đó đã không còn sạch sẽ tinh tuyền như hôm mới khoác vào nữa, trái lại trông nó thật nhơ bẩn, khiến Mã Nguyên Vũ dù đang ngồi bệt ngay xuống đất cũng không sợ nó bẩn thêm. Đã thế, Mã Nguyên Vũ còn thản nhiên dùng ống tay áo vốn bẩn lau khắp mặt mũi bản thân cũng lấm lem toàn bụi bẩn.
Vừa lau, Mã Nguyên Vũ vừa lẩm nhẩm phát thoại, nói với nấm mồ ngay bên cạnh :
- Bảo chủ, vậy là tiểu nhân hết cách rồi. Vì tiểu nhân vốn nghĩ nếu họ Bạch kia một khi chịu loan truyền tin tiểu nhân vẫn còn sống cho bất kỳ ai y gặp, ắt thể nào bọn Kim Sa hội, thù nhân của Hồng gia bảo cũng được tin và xuất hiện. Thật tiếc thay, mưu kế đó của tiểu nhân đã thất bại. Và Bảo chủ cũng thấy rồi đó, ba ngày qua tiểu nhân vẫn cố tình lẩn quẩn quanh đây, lại còn bỏ công nhổ từng cọng cỏ. Khiến bao nhiêu nấm mộ ở đây đều quang đãng sạch sẽ như thuở mới đắp. Thế mà chẳng có bóng dáng ai xuất hiện, đúng như sự mong đợi của tiểu nhân. Bây giờ, tiểu nhân đành chia tay Bảo chủ thôi. Nếu Bảo chủ sống khôn thác thiêng, hãy lượng thứ và tìm cách giúp tiểu nhân. Biết đâu nhờ thế tiểu nhân sẽ sớm tìm ra tung tích Kim Sa hội, giết hết bọn chúng để báo thù cho ba mươi hai người Hồng gia bảo đã bị chúng thảm sát. Tiểu nhân xin cáo từ.
Đoạn Mã Nguyên Vũ sửa lại dáng ngồi cho nghiêm cẩn hơn và phục người bái lạy nấm mộ, với tấm mộ chí ghi rõ: Bảo chủ Hồng gia bảo, Hồng Khắc Ngụy chi mộ.
Đang phục lạy, Mã Nguyên Vũ giật nảy mình khi nghe một thanh âm mai mỉa châm chọc vang đến, kèm theo là một tràng cười cao ngạo :
- Ngươi muốn thay Hồng Khắc Ngụy báo thù ư? Hãy chờ đến kiếp sau vậy, nếu quả thật bản lãnh của ngươi vẫn cứ kém cỏi như mấy ngày qua bản nhân đã lẳng lặng dò xét ngươi. Ha ha...
Mã Nguyên Vũ bật đứng dậy, đưa mắt dáo dác nhìn khắp nơi :

- Kẻ nào? Nếu đã dám đến sao không có đởm lược hiện thân? Hãy xuất hiện đi nào, thay vì cứ lén lút, giả thần giả quỷ cố tình làm cho Mã Nguyên Vũ này sợ.
Mã Nguyên Vũ đang nhìn quanh thì từ bên tả, nơi chàng vừa quét mắt nhìn qua chợt có một bóng nhân ảnh đột ngột xuất hiện. Bóng nhân ảnh đó còn cười cợt :
- Ngươi có thật sự kém như ngươi đang cố tình làm ra vẻ như thế chăng? Sao nghe gã Bạch Nhật Quang cáo giác, ngươi có thân thủ đạt mức thượng thừa? Nhưng ngay lúc này, đến tìm ra phương vị bản nhân đang ẩn thân ngươi cũng không tìm được? Vậy thì một trong hai động thái này của ngươi đâu là động thái thật và đâu chỉ là động thái giả, là thủ đoạn của ngươi?
Mã Nguyên Vũ quay phắt người về bên tả, sửng sốt nhìn nhân vật vừa xuất hiện :
- Tôn giá là ai? Dám thú nhận đã ba ngày qua lẳng lặng dò xét Mã Nguyên Vũ này, phải chăng tôn giá đích thị là người Kim Sa hội?
Nhân vật nọ có nét mặt lạnh lùng khó tả, cứ đăm đăm nhìn vào từng biểu hiện đang có trên nét mặt Mã Nguyên Vũ :
- Vừa thoạt nghe những lời không đầu không đuôi của gã Bạch Nhật Quang, đương nhiên bản nhân nghi ngay đây là kế của ngươi hầu dẫn dụ người của bổn hội xuất đầu lộ diện. Và bản nhân còn mường tượng, hẳn ngươi đã luyện được thân thủ tuyệt phàm mới dám to gan dùng mưu kế này để báo thù cho Hồng gia. Nhưng xem ra bản nhân đã đánh giá ngươi quá cao, làm bản nhân hối hận vì đã mất quá nhiều thời gian dò xét ngươi, thật ra chỉ là một tiểu tử vô dụng. Hừ.
Mã Nguyên Vũ phẫn nộ :
- Tôn giá đã thú nhận bản thân là người Kim Sa hội ư? Hay lắm, ngay hôm nay Mã Nguyên Vũ ta sẽ báo thù cho Hồng gia. Hãy nạp mạng mau. Đỡ!
Và Mã Nguyên Vũ hùng hổ lao đến, quật một kình tận lực bình sinh vào nhân vật đã nhận là người Kim Sa hội.
“Ào...”
Nhân vật nọ thoạt đầu cẩn trọng, chú mục nhìn cung cách phát chiêu của Mã Nguyên Vũ, sau đó còn nheo mắt ngắm nghía như muốn dò xét chân lực hỏa hầu của chàng qua chưởng lực được phát ra.
Chỉ đến khi tạm đoán biết thực lực của Mã Nguyên Vũ là thế nào, nhân vật nọ mới ngạo nghễ hất trả lại chàng một kình nhẹ tợ hư không. Chẳng những thế nhân vật nọ còn cười lạt, bảo :
- Chỉ là trứng mà đòi chọi đá ư? Đúng là tiểu tử ngươi muốn chết.

Đỡ, hừ...
“Vù...”
Kình của đối phương tuy nhẹ nhàng nhưng khi chạm vào chưởng của Mã Nguyên Vũ thì lại bất ngờ tỏa ra một uy lực khủng khiếp.
“Bùng...”
Chấn kình làm cho Mã Nguyên Vũ bị bức lùi. Nhưng liền sau đó chàng vẫn là người hăm hở xông đến tấn công đối phương :
- Đừng đắc ý vội, một khi trận đấu vẫn chưa ngã ngũ. Xem chiêu!
Cách phát chiêu của Mã Nguyên Vũ vụt thay đổi, khiến kình lực quật ra bỗng dưng cuộn xoáy một cách lạ kỳ.
“Ào...”
Đối phương có một thoáng giật mình, nhưng ngay sau đó vẫn thản nhiên tung chiêu hóa giải :
- Cách đây độ một năm, Khưu Mễ Phong, Khưu đại thiếu gia đột nhiên bị hạ độc thủ, đến Thiên Cang bí lục cũng từ đó thất tung. Thì ra đã lọt vào tay tiểu tử ngươi. Phải chăng đây là Hoàng thiên đặt để, vô tình giúp bản nhân đạt cùng lúc hai mục đích. Ngươi càng đáng chết. Xem này!
“Vù...”
Chưởng kình của đối phương không còn dịu nhẹ như lúc nãy nữa, và bây giờ là một lực đạo dương cương, uy mãnh quật vào Mã Nguyên Vũ.
“Bùng!”
Mã Nguyên Vũ lảo đảo thối bộ, tạo cơ hội cho đối phương thần tốc xông đến và quát :
- Còn không mau nằm xuống!
“Vù...”
Mã Nguyên Vũ kinh tâm động sắc, vội tràn người tránh chiêu, song thủ thì khua loạn, miệng cũng hối hả quát vang :
- Hãy đỡ!
“Ầm!”
Nhưng phản ứng đó chỉ giúp Mã Nguyên Vũ tạm thời toàn mạng, riêng bản thân thì đã lảo đảo lại còn lảo đảo mãi không thôi.
Đối phương đắc ý bật cười :
- Đã bảo đây là ý trời. Ngươi phải chết, bản nhân mới có cơ hội đắc thủ bí lục Thiên Cang. Giờ thì nạp mạng nào. Ha ha...
Với thân pháp bất phàm, đối phương bất ngờ xuất hiện cạnh thân Mã Nguyên Vũ và bật xô ngay một kình chí mạng.
“Ào...”
Không can tâm mất mạng, Mã Nguyên Vũ nghiến răng, hất mạnh ra

cả song kình cùng lúc :
- Mạng ta đâu dễ nạp cho ác nhân ngươi. Xem đây!
“Bùng! Bùng!”
Mã Nguyên Vũ chỉ phản ứng bừa thế thôi, nhưng kết quả thu được quả bất ngờ, là Mã Nguyên Vũ vẫn toàn mạng cho dù sắc diện đã nhợt nhạt chứng tỏ chỉ nhờ may hơn là nhờ sở học công phu.
Đối phương động sát cơ, lao áp vào chàng với chiêu liền chiêu tiếp nối nhau quật ào ào đến :
- Để xem ngươi còn gặp may nữa chăng? Đỡ! Đỡ!
“Ào... Ào...”
Và lần này thì Mã Nguyên Vũ hoàn toàn biến sắc, kinh tâm táng đởm và thúc thủ nhìn bóng dáng tử thần đã lởn vởn đến gần.
Nhưng không lẽ cứ như thế bó tay chờ chết, Mã Nguyên Vũ đành tận lực bình sinh, dịch thân toan lui về bên tả, nhưng sau đó lại đột ngột lạng qua hữu và cố tình ngã nhào xuống đất, lăn ào ào vào cạnh một nấm mộ.
Cách của Mã Nguyên Vũ chỉ có thể thoát một hoặc hai chiêu đầu là cùng. Và vì đối phương đang quật liên tiếp ra nhiều chiêu nên cũng đến lúc có một lực đạo quật xé vào Mã Nguyên Vũ.
“Vù...”
Tin chắc phải chết, Mã Nguyên Vũ toan nhắm mắt lại thì thanh âm của một nữ nhân chợt vang lên kịp lúc :
- Thất phu chớ cậy tài cậy sức. Xem chưởng!
Và ngọn kình đang quật vào Mã Nguyên Vũ bỗng bị chận đứng bằng một tiếng chạm kình vang dội.
“Ầm!”
Biết có người ra tay cứu mạng, Mã Nguyên Vũ vì không muốn bỏ lỡ cơ hội nên vội vàng tung thân bật đứng lên và lao thoát qua một bên.
Đó là lúc nhân vật Kim Sa hội đang động nộ, đã quay qua giao đấu với một nữ nhân che kín mặt vừa bất ngờ xuất hiện giải cứu cho Mã Nguyên Vũ, giúp chàng thoát nạn trong gang tấc.
Mã Nguyên Vũ cũng hậm hực xông vào, miệng la to :
- Đa tạ cô nương đã tiếp trợ. Nhưng đối phó với hạng ác nhân này chẳng cần gì giữ đạo nghĩa. Mong cô nương cho phép tại hạ giúp một tay.
Và Mã Nguyên Vũ hất luôn một loạt kình vào nhân vật Kim Sa hội, không chờ và cũng không cần biết nữ nhân che kín mặt có chấp thuận hay không.
Phát hiện Mã Nguyên Vũ xông vào, nữ nhân nọ bật lên tiếng cười lạt :

- Thân thủ như ngươi giúp gì được cho ai mà sính cường. Mau lùi lại, kẻo lần nữa gặp nguy đừng mong ta cứu mạng. Hừ!
Nhân vật Kim Sa hội được dịp vừa cười vừa gằn giọng :
- Xông vào thì được, nhưng đến lúc này mới nghĩ đến chuyện lùi thì e khó hơn chuyện mò kim đáy biển. Cả hai ngươi phải chết. Ha ha...
Và để chứng minh cho lời nói tự phụ này, nhân vật Kim Sa hội chợt vươn rộng song thủ, khoằm khoằm như vuốt chim ưng, chộp một loạt mấy trảo vào nữ nhân nọ và Mã Nguyên Vũ.
Nữ nhân bật lên tiếng quát, không rõ vì hoảng sợ hay vì động nộ :
- Kim Ưng Trảo công!
Vừa quát xong thì một trong nhiều ngọn trảo của đối phương chợt biến đổi phương vị, chộp thẳng vào Thiên linh cái của nữ nhân nọ, khiến nữ nhân nọ cuồng nộ quát tiếp :
- Dám dùng độc thủ ư? Vậy đừng trách ta độc ác. Đỡ!
Chiêu số của nữ nhân cũng biến đổi, để sau đó ung dung dùng ngọc thủ chộp ngược trở lại vào ngọn trảo của đối phương.
Song thủ của cả hai chạm nhau.
“Bùng!”
Nữ nhân bật lùi, còn nhân vật nọ thì thoáng khựng người dừng lại. Đấy là cơ hội cho ngọn kình của Mã Nguyên Vũ bằng bặng đổ ập vào nhân vật Kim Sa hội.
“Ào...”
Với đôi mắt chợt bắn ra hai tia hung quang rợn người, nhân vật Kim Sa hội bỗng thần tốc quay ngược về phía Mã Nguyên Vũ, bật lên tiếng gầm cực lớn :
- Ngươi muốn chết!
“Ào...”
Nhị kình của song phương sắp chạm nhau, Mã Nguyên Vũ đột nhiên nghe nữ nhân thét lanh lảnh :
- Đấy là Độc Thủ Hắc Cốt chưởng. Ngươi đủ bản lãnh hay sao mà không mau thu kình lùi lại!
Và lúc Mã Nguyên Vũ chưa kịp thu kình hoặc hồi bộ lùi lại như lời đề tỉnh vừa nghe thì thoạt thấy bóng dáng của nữ nhân nọ thần tốc xuất hiện, lao xen vào ngay chính giữa.
Có một vật nho nhỏ màu đen bỗng từ tay nữ nhân lao vút ra, chạm ngay vào ngọn kình Hắc Cốt Độc Thủ của nhân vật Kim Sa hội.
“Bộp!”
Vật nọ bị chấn vỡ, nhưng thay vì tan thành bụi thì từ vật nọ cuồn cuộn lan ra một màn vân vụ cũng màu đen. Và vầng hắc vụ này lập tức vây kín phạm vi cục trường khiến ba nhân vật đương diện đều bị

phủ kín chẳng ai nhìn thấy ai.
Vầng hắc vụ còn toát ra mùi hăng hắc, khiến Mã Nguyên Vũ vì vô tình hít vào nên tâm thần lập tức bấn loạn, toàn thân lảo đảo chỉ muốn chực khụy xuống.
Và điều đó có lẽ cũng đang xảy đến cho nhân vật Kim Sa hội, do Mã Nguyên Vũ chợt nghe nhân vật đó kêu thất thanh :
- Huyền Huyền Mê Tiên Lộ? Nha đầu ngươi là người của... A... a...
Thần thức của Mã Nguyên Vũ cũng đúng lúc đó hóa nên vô tri vô giác, khiến nhân vật Kim Sa hội dù có thêm thời gian để cáo giác rõ thân phận của nữ nhân che kín mặt là ai thì có lẽ Mã Nguyên Vũ cũng chẳng còn nhận thức để nghe.
Mã Nguyên Vũ sau đó khuỵu người xuống, hôn mê hoàn toàn.
Vầng hắc vụ rồi cũng tan đi, cho thấy rõ cục trường chỉ còn lại một mình nữ nhân nọ với mỗi một hình hài bất động duy nhất của Mã Nguyên Vũ.
Nữ nhân nọ nhẹ nhàng tiến đến nhấc bổng thân hình Mã Nguyên Vũ lên, thì thầm rít thành tiếng hậm hực :
- Thật không ngờ độc thủ của bản cô nương vẫn để cẩu tặc Kim Sa hội chạy thoát.
Thật tức chết đi được. Hừ!
Đoạn nữ nhân giận dữ hất bừa Mã Nguyên Vũ lên vai. Không còn thái độ nhẹ nhàng như lúc nãy nữa. Và nữ nhân trổ thuật phi hành lao đi.
“Vút”
Đang lao đi nữ nhân chợt đổi hướng, thái độ lộ vẻ khẩn trương.
Và liền ngay khi nữ nhân đổi hướng chạy, từ một chỗ ẩn khuất xa xa bỗng có tiếng quát cuồng nộ :
- Tiện tỳ thật trá ngụy, không chịu chạy ngay vào chỗ chúng ta mai phục. Đuổi theo mau.
Hóa ra nữ nhân đổi hướng chạy vì đã phát hiện có địch nhân mai phục. Và điều đó cũng là nguyên nhân khiến thái độ nữ nhân thêm khẩn trương, càng chạy càng cố gia tăng cước lực.
“Vút!”
Được một lúc, khi đến một cốc núi, nữ nhân cố tình lao ngoặt vào mất dạng.
Độ một tuần trà sau, từ một ngách nhỏ khác cùng xuất phát từ cốc núi chợt có một cỗ xe song mã đủng đỉnh nện vót tiến ra. Người điều động cỗ xe mã là một giai nhân xinh đẹp, niên kỷ độ đôi mươi. Nàng vừa ung dung cho cỗ xe chạy chậm chạp thẳng tiến vừa hớn hở nét mặt dung nghi, nhìn ngang nhìn ngửa ngắm nghía cảnh vật xung

quanh.
Và cỗ xe mã dĩ nhiên bị hai nhân vật có vẻ mặt ngơ ngác chận lại :
- Hoàng Hạ cô nương lại cùng quý tiểu thư ngao du sơn thủy đấy ư?
Giai nhân điều động cỗ xe mã đúng là Hoàng Hạ như hai nhân vật nọ gọi nên nhỏ nhẹ đáp :
- Đã lâu không gặp, Đinh thị Song hùng nhị vị cũng biết thưởng thức thú tao nhã và ngao du ngoạn thủ đó sao? Nhị vị đoán sai rồi, tiểu nữ lần này tuân lệnh tiểu thư, đưa thêm một nha hoàn về phục dịch. Nhị vị nếu không cảm thấy bất tiện, tiểu nữ xin phá lệ, vờ như không biết để nhị vị tha hồ ngắm nhìn dung nhan tuyệt trần của mỹ nữ. Nhưng phải xem thật nhanh đấy.
Và Hoàng Hạ thản nhiên rời khỏi cỗ xe, cố tình nhìn giả tảng qua nơi khác.
Thấy thế, hai nhân vật nọ lập tức nhìn nhau, sau đó chỉ có một người là vừa cười giả lả vừa hăm hở tiến đến cỗ xe :
- Hoàng Hạ cô nương vẫn luôn là người rộng lượng như thuở nào. Được cô nương chiếu cố thế này, huynh đệ Đinh mỗ thật áy náy chẳng biết báo đáp thế nào cho xứng.
Nhân vật còn lại thì bề ngoài tuy tỏ ra bình thản nhưng kỳ thực tâm trạng cứ bồn chồn lạ. Bằng chứng là y dù cố đứng yên nhưng đôi mục quang nếu không mắc nhìn vào cỗ xe thì cũng len lén nhìn sau lưng vóc dáng thon nhỏ của Hoàng Hạ.
Do đã bảo là phá lệ, sẽ vờ như không hay biết nên Hoàng Hạ hoàn toàn không phát hiện nàng đang là đối tượng cho nhân vật nọ ngắm nhìn bằng ánh mắt chẳng phải để nhìn suông.
Nàng chỉ phá lên cười khúc khích khi nghe có tiếng một trong hai nhân vật nọ suýt soa :
- Chao ôi. Còn hơn là tiên nữ giáng trần!
Hoàng Hạ toan quay lại thì nghe giọng nói háo hức có phần đố kỵ của nhân vật thứ hai vang lên ngăn lại :
- Đừng vội thế, Hoàng Hạ cô nương. Mới chỉ Nhị đệ được chiêm ngưỡng thôi. Đã rộng lượng xin rộng lượng cho trót, chờ lão Đại này một lúc đã. Vì lẽ nào cô nương đành tâm chỉ cho một mình Nhị đệ hưởng diễm phúc đó? Cứ thế nha, cô nương.
Nhưng Hoàng Hạ vẫn kiên quyết quay lại, vừa kịp nhìn thấy có thêm bóng người thứ hai vì đã chạy đến cỗ xe nên đang tranh với người thứ nhất vốn đứng sẵn ở đấy. Quyền được thò đầu vào cỗ xe để nhìn điều mà cả hai đều háo hức nhìn.
Thấy thế, Hoàng Hạ vì miễn cưỡng nên khi đi về phía cỗ xe chỉ đi chậm từng bước.

Hoàng Hạ còn than :
- Như thế này là tiểu nữ đã phá lệ lắm rồi. Nhị vị còn trùng trình kéo dài thời gian, nhỡ tiểu thư hay được, tiểu nữ e khó thể giải bày.
Đến cạnh cỗ xe, Hoàng Hạ đành dụng lực kéo cả hai ra. Rồi vì sợ cả hai bất bình, nàng vừa buông tấm rèm đã bị hai nhân vật nọ vén lên cười cầu hòa, tìm lời trêu đùa họ :
- Thật quỷ quái, tiểu nữ chẳng thấy nhị vị có chút gì đáng gọi là Đinh thị Song hùng.
Vì đã là Hùng cớ sao nhị vị vừa thấy sắc đều mê mẫn cả tâm can? Cứ thế này, không khéo tiểu nữ phải đổi lại, gọi nhị vị là Đinh thị Song Sắc ắt thích hợp hơn.
Rèm đã buông, không còn gì để nhìn nữa, hai nhân vật nọ nuối tiếc nhìn nhau. Và một nhân vật do kịp thời trấn tĩnh nên vờ nghiêm mặt, bảo Hoàng Hạ :
- Đối với mỹ nhân, nhất là đối với Giang Nam đệ nhất trà đình mấy năm qua được quý tiểu thư hạ cố sáng lập, huynh đệ mỗ có thể thiếu chút gì đó so với ngoại hiệu Song hùng. Nhưng giả như đối với địch nhân thì khác, ngoại hiệu của huynh đệ mỗ đâu phải ngẫu nhiên mà có. Cũng do Hoàng Hạ cô nương chưa có dịp mục kích bản lãnh nghiêng trời lệch đất của huynh đệ mỗ đấy thôi.
Hoàng Hạ đã trở lại nguyên vị với trách nhiệm một xa phu bất đắc dĩ. Nàng so vai rụt cổ, vừa thè lưỡi vừa giật khẽ dây cương cho cỗ xe bắt đầu dịch chuyển :
- Nếu nhị vị thật sự có bản lãnh đó, xin nhớ cho đừng bao giờ để tiểu nữ mục kích. Vì sau lần bị Khưu gia vu tội oan, tiểu nữ ngại nhất là thấy cảnh giao chiêu động thủ. Tiểu nữ sợ lắm.
Đinh thị Song hùng vội nhượng đường, mỗi người tự nép qua một bên, vừa nhìn cỗ xe từ từ tiến qua giữa họ vừa cùng nhau cười hềnh hệch. Họ bảo :
- Nhắc đến Khưu gia mới nhớ, Hoàng Hạ cô nương định tâm chờ đến lúc họ Khưu truy tìm ra hung thủ sát hại Khưu Mễ Phong mới bắt Khưu lão gia giao phó về chuyện bồi hoàn danh tiết thật sao? Chi bằng Hoàng Hạ cô nương cứ tìm cách mê hoặc, buộc lão Khưu thu nhận làm kế thất cho xong. Đã thất tiết vì Khưu gia, cô nương có trở thành Khưu phu nhân mới vẹn toàn đôi đường.
Họ nói xong thì cỗ xe cũng đi được một quãng xa. Tuy vậy, Hoàng Hạ vẫn nghe từ phía sau chợt có thanh âm tiếng gầm vang vọng. Thanh âm đó quát :
- Đinh thị Song hùng thật to gan, dám đem uy danh Khưu lão gia ra đùa. Hai người chắc đã chán sống?

Liền sau đó là tiếng Đinh thị Song hùng kêu hoảng :
- Nguy tai. Người của Khưu gia từ đâu xuất hiện thế này? Bọn ta vì nhất thời cao hứng nên lỡ lời thế thôi. Nếu cần, sau này bọn ta sẽ tự thân đến tìm Khưu lão, có bị Khư lão quở mắng vài câu bọn ta cũng cam chịu.
Cỗ xe do Hoàng Hạ điều động càng đi xa hơn, nhưng vì cuộc nhiệt náo phía sau có lẽ đã đến cao điểm nên Hoàng Hạ vẫn nghe có tiếng cười lạnh từ phía sau theo gió đưa đến tai.
Đó là tiếng cười của một nhân vật ắt có nội lực thâm hậu nên mới vang xa và rõ như thế, khiến Hoàng Hạ cứ nghe lồng lộng :
- Hai người vừa bảo sẽ cam tâm chịu tội trước Khưu lão gia? Vậy thì phiền hai ngươi cùng đi, Khưu lão gia cũng đã đến, chỉ cách nơi này một quãng ngắn thôi. Đi nào.
Đinh thị Song hùng càng thêm kêu hoảng. Và qua tiếng họ kêu, Hoàng Hạ thầm đoán có lẽ cả hai đang tìm đường tẩu.
Và đúng như Hoàng Hạ đoán, lập tức nhân vật có nội lực thâm hậu bật quát vang :
- Muốn chạy ư? Hai ngươi xem thường Câu Hồn Phán Quan, Nhị hộ gia pháp của Khưu đại thế gia thế sao? Hãy đứng lại nào.
Tiếp theo đó là hai tiếng kêu đau đớn, cho Hoàng Hạ nhận thức hai điều. Thứ nhất, người của Khưu đại thế gia lần này xuất hiện là có cả Nhị hộ gia bảo pháp danh tiếng lẫy lừng của Khưu gia cũng đến, ngoại hiệu của hai nhân vật Hộ gia này là Câu Hồn và Phán Quan.
Và cũng vì sự hiện diện của hai nhân vật đại cao thủ này nên Đinh thị Song hùng dù hùng hổ đến mấy, cao ngạo đến mấy cũng phải thúc thủ, muốn chạy cũng không chạy kịp, đó là điều nhận thức thứ hai của Hoàng Hạ.
Với hai nhận thức đó, Hoàng Hạ đột nhiên cho cỗ xa mã di chuyển nhanh hơn. Một hành động cũng không có gì là khó hiểu nếu xét đến lời Hoàng Hạ đã nói lúc nãy, là nàng sợ lắm chuyện mục kích cảnh động thủ giao chiêu.
Nhưng khi cỗ xe mã sắp ngoặt ra một chỗ khuất của dãy núi, nghĩa là sắp đến một vùng bằng phẳng cạnh một thị tứ đông người, thì Hoàng Hạ biến sắc, không thể điều động cỗ xe được nữa, đành bất lực nhìn cỗ xe từ từ dừng lại.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 6
Dùng nữ sắc đối phó Khưu gia

Đứng bình tịnh ngay giữa quan đạo, đôi vạt trường bào thì lộng gió quật qua quật lại phần phật, làm cho phong thái uy nghi của lão nhân đang khoác trường bào càng thêm vẻ oai phong lẫm liệt, khiến Hoàng Hạ càng nhìn càng lúng túng, dù có miệng cũng chẳng thể thốt nên lời.
Khác với thái độ của Hoàng Hạ, lão nhân nọ dù biết vị thế đứng của lão là vô tình cản đường ngăn lối, khiến cỗ xe mã do Hoàng Hạ điều động buộc phải dừng lại, thế nhưng lão vẫn giả tảng như không nhận ra, bằng cách cứ đưa mắt nhìn đồng không mông quạnh, một cái nhìn hoàn toàn không có chủ đích, cùng chẳng để uy hiếp ai.
Tuy vậy, Hoàng Hạ dù nhìn thấy, dù biết có thể cho cỗ xe đi nép qua một bên, nghĩa là trên quan đạo vẫn có đủ lối cho cỗ xe đi qua, nhưng nàng cứ bất động, không một cử chỉ nào chứng tỏ nàng muốn cho cỗ xe vượt qua. Đủ thấy mức độ uy nghi của lão nhân oai phong lẫm liệt nọ đã vô hình chung làm cho người đối diện, ở đây người đối diện chính là Hoàng Hạ, cũng cảm thấy kiếp đảm đến rũ liệt tứ chi.
Lão nhân thì cứ nhìn mông lung. Hoàng Ha thì toàn thân bải hoải, cũng giữ mãi tư thế bất động. Song phương chi trì như thế một lúc, cho đến khi những thanh âm huyên náo khi nãy lại ồn ào vang đến.
Và lần lượt có nhiều nhân vật xuất hiện. Họ đến từ phía sau cỗ xe, đầu tiên là hai lão nhân, có lẽ niên kỷ chỉ kém lão nhân mặc trường bao đang đứng uy nghi bất động kia đôi chút, trong tay hai lão nhân này là hai nhân vật đã bị điểm huyệt.
Hai lão nhân vượt qua cỗ xe, không phải họ không nhìn cỗ xe mà bảo họ vượt qua mà không hề thấy cỗ xe. vì bảo thế có khác nào bảo hai lão nhân là vô mục.
Hai lão nhẫn vẫn có đủ mỗi người một đôi mục quang, không những thế, từ hai mắt của mỗi lão nhân còn bắn ra nhưng tia thần quang lấp loáng. Và bằng chứng cho biết họ vẫn có mắt để nhìn là hai lão nhân đã đồng loạt ném hai nhân vật đang giữ trong tay ra phía trước, cho hai nhân vật nọ té khuỵu xuống theo tư thế quỳ ngay trước mặt lão nhân uy nghi mặc trường bào nọ.
Hai lão nhân còn lần lượt bẩm báo :
- Ân công đại ca Khưu lão gia, hai gã vô lễ này vừa có lời dám xúc phạm lão gia.

- Chúng là Đinh thị Song hùng. Nhưng từ khi xuất đạo cho đến mấy lúc gần đây chúng chưa có hành vi nào đáng gọi là hùng, chỉ giỏi huênh hoang với lũ tiểu tốt vô danh.
Xin lão gia định đoạt cách xử trí chúng.
Mãi đến lúc này lão nhân khoác trường bào mới mở miệng lần thứ nhất :
- Nếu chúng chỉ lỡ lời xúc phạm thôi, nhị vị lão đệ hà tất để tâm. Hãy ôn hòa giáo huấn, lẽ nào sau này chúng không cải hối?
Hai lão nhân nọ nghiêng mình giữ lễ :
- Ân công Khưu lão gia lúc nào cũng nhân từ, khiến Câu Hồn thuộc hạ cảm thấy thẹn vì chưa đủ độ lượng như Khưu lão gia.
Và nếu đó là cảm nghĩ được lão nhân tự xưng là Câu Hồn thốt ra thì lão nhân thứ hai lại lên tiếng phàn nàn.
- Chính vì Khưu lão gia luôn tỏ ra nhân từ nên bọn vô sỉ này cứ được đằng chân lấn đằng đầu, hễ có dịp là cười cợt xúc phạm lão gia. Phải chi lão gia nghe những lời của chúng đã nói, ắt không thể không xử phạt chúng một lần cho chừa thói vô lễ.
Nghe thế, những nhân vật đã lần lượt xuất hiện theo chân hai lão nhân nọ liền đồng loạt nhao nhao cả lên, kiên quyết đòi lão nhân mặc trường bào - mà họ đều kính cẩn gọi là lão nhân gia - phải trừng phạt hai nhân vật đang quỳ kia về tội vô lễ. Trong số đó cũng có một vài kẻ suýt nữa đã lập lại những lời xúc phạm đã do hai nhân vật đang quỳ là Đinh thị Song hùng thốt ra.
Và để ngăn những kẻ đó, không muốn họ lập lại những lời lẽ khó nghe, lão nhân Câu Hồn kịp quắc mắt nhìn họ :
- Trước mặt Khưu lão gia, bọn ngươi đừng vì quá nôn nóng mà có những ngôn từ bất cẩn. Một cao nhân kiệt xuất như Khưu lão gia lẽ nào bọn ngươi bắt phải nghe những lời bất xứng?
Lão nhân còn lại cũng lên tiếng, thái độ có vẻ cáu gắt hơn lão nhân Câu Hồn :
- Phải luôn cân nhắc, để biết đâu là điều nên hối bẩm và đâu là những lời lẽ chỉ có thể ngấm ngầm tự hiểu chẳng thể nói ra. Nếu bọn ngươi quên, hãy nhớ, còn có lão phu là Phán Quan hộ Gia Bảo Pháp, sẽ không tha thứ bất kỳ kẻ nào dám cố tình quên, phạm vào cấm điều của Khưu gia pháp.
Những nhân vật nọ sợ hãi cùng ngậm miệng lại.
Nhưng dù hai lão nhân Câu Hồn - Phán Quan có ngăn cản họ kịp lúc thì những lời mập mờ của họ vẫn quá đủ cho Khưu lão gia tự hiểu.
Vì thế, lần đầu tiên Khưu lão gia đưa mắt nhìn Hoàng Hạ. Khưu lão gia phát thoại :

- Tiểu cô nương chính là Hoàng Hạ, từng cáo giác đã bị bất hiếu tử Khưu Mễ Phong bức nhục tiết trinh?
Hoàng Hạ vốn đã bị uy thế của Khưu lão gia làm cho sợ, giờ thêm sợ khi thấy ở xung quanh đều là người của Khưu gia. Do đó, Hoàng Hạ chỉ dám lẳng lặng gật đầu, tịnh không có lời nào được thốt ra.
Thấy vây, Khưu lão gia nhẹ giọng bảo :
- Lão phu là ai, ắt tiểu cô nương dù lần đầu tiên hội diện cũng dễ dàng đoán ra. Vì thế, tiểu cô nương chớ quá lo lắng, trái lại, hãy bình tâm và cho lão phu biết tường tận những gì đã xảy ra. Huống chi nếu sự thể đúng như lão phu nghe, tuy là tội do nhục tử xúc phạm, nhưng vì là phu thân thân lão phụ đương nhiên không thể không có trách nhiệm, ắt phải có giao phó công bằng đối với tiểu cô nương. Nào, nói đi!
Khưu lão gia dù đã dùng lời nhẹ nhàng nhưng với ba âm tiết sau cùng vừa thốt lại làm cho Hoàng Hạ thoạt nghe liền cảm nhận ngay khí thế đến khiếp người cứ ngấm ngầm toát lộ từ mệnh lệnh đó của Khưu lao gia. Vì thế Hoàng Hạ càng thêm sợ, dung diện tái nhợt, lắp bắp mãi mới thốt nên lời :
- Tiểu nữ... tiểu nữ...! Ôi, Khưu lão gia xin đừng trách tội tiểu nữ. Đành rằng tiểu nữ đã bị lệnh lang xúc phạm, nhưng... nhưng...
Khưu lão gia gằn giọng :
- Sao! Nhưng thế nào?
Hoàng Hạ mếu máo, suýt phát khóc :
- Là tiểu nữ muốn Khưu lão gia minh bạch, chủ ý mê hoặc để trở thành kế thất của Khưu lão gia đều là do họ xúi bẩy. Kỳ thực tiểu nữ dù có ba đầu sáu tay cũng không bao giờ dám có ý nghĩ mạo phạm, vượt quá phận như thế.
Lão nhân Phán Quan tái mặt nhìn trừng trừng Hoàng Hạ :
- Ngậm miệng ngay. Những lời ngông cuồng khó nghe như thế, ai cho phép ngươi nhắc lại trước mặt Khưu lão gia?
Hoàng Hạ đã không còn kềm chế được nữa, nàng sụt sịt khóc, chứng tỏ nỗi sợ hãi đã tăng đến cực điểm. Nàng biện bạch và nhìn Khưu lão gia qua màn lệ :
- Xin Khưu lão gia minh xét. Vì nào phải đó là lời lẽ do tiểu nữ tự miệng thốt ra.
Lão Phán Quan há miệng toan gầm, chợt bị Khưu lão gia xua tay ngăn lại. Đoạn Khưu lao mỉm cười với Hoàng Hạ :
- Đừng sợ, nếu bản thân không làm gì nên tội đúng như lời tiểu cô nương vừa biện bạch. Huống hồ Hộ Gia Bảo Pháp của lão phu tuy mệnh danh là Câu Hồn - Phán Quan nhưng chỉ đảm nhận một chức

trách tương tự Hình Đường đối với người của Khưu Gia mà thôi. Còn về ngụ ý của tiểu cô nương, lão phu hiểu tiểu cô nương muốn gì rồi.
Lão Khưu chợt phát nhẹ tay áo và lập tức hai nhân vật Đinh thị Song hùng được giải khai toàn bộ huyệt đạo.
Họ vẫn giữ nguyên tư thế quỳ, hốt hoảng lạy tạ trước lão Khưu :
- Mong Khưu đại lão gia đại xá. Bọn vãn bối có mắt như mù, không biết Khưu đại lão gia đại giá quang lâm, dám đem uy danh Khưu lão gia ra đùa. Tội của bọn vãn bối thật đáng chết!
Uy thế của lão Khưu làm họ sợ thật. Đến nỗi, ngay khi dứt lời, họ còn tự ý đưa tay vả vào miệng và vào hai bên mặt của chính họ. Mà họ nào vả nhẹ gì cho cam, họ vả rất mạnh, làm cho mặt mũi họ chỉ sau vài loạt tự vả đã sưng hum húp.
Họ sẽ còn tự hành hạ nữa nếu lão Khưu không động lòng từ tâm, bảo họ ngừng lại :
- Đủ rồi Nhị vị có thể đứng lên và đừng quá khách sáo. Vì kỳ thực lão phu không hề có ý định bắt tội nhị vị. Vả lại đã là người ai lại không có lần vì cao hứng nên lúc đùa đã nhất thời sơ ý mạo phạm đến kẻ khác? Thôi, chúng ta hãy xem như chuyên này chưa hề xảy ra, được chứ?
Đinh thị Song hùng ngơ ngác nhìn nhau, không dám đứng lên như lão Khưu nói vì sợ nghe lầm.
Lão Câu Hồn bỗng lên tiếng nạt :
- Khưu lão gia đã tha thứ, không bắt tội. Hai ngươi chờ gì nữa mà không đáp tạ lòng đại từ đại bi của Khưu lão gia?
Đinh thị Song hùng tuy giật mình vì tiếng nạt nhưng nhờ đó cả hai minh bạch là đã nghe không lầm. Họ lập tức nhanh nhẹn dập đầu bái tạ lão Khưu :
- Khưu đại lão gia thật không hổ danh Sinh Phật Gia. Bấy lâu này bọn vãn bối tuy nghe danh nhưng vẫn ngấm ngầm bất phục. Còn lúc này, đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Được Khưu đại lão gia đại lượng thứ tha, bọn vãn bối nguyện ghi tâm khắc cốt đại ân này của Khưu đại lão gia.
Lão Khưu mỉm cười, lại phất nhẹ ống tay áo một lượt nữa, và lần này là tạo một nhu kình, nhẹ như không hề có để nâng Đinh thị Song hùng đứng lên. Lão bảo :
- Chỉ là chuyện hiển nhiên thôi, nhị vị hà tất để tâm làm gì. Một khi đã bảo nhị vị không có tội, lão phu đâu còn cớ gì để bắt tội nhị vị? Do vậy nhị vị không còn bận tâm, cũng chẳng nên xưng tụng lão phu quá đáng.

Được lão Khưu dùng nội gia chân khí tuyệt đại cao thâm đỡ lên, Đinh thị Song hùng càng thêm ngưỡng mộ. Họ bảo :
- Hữu ân tất bái. Tuy Khưu đại lão gia nói thế nhưng Đinh thị Song hùng này vẫn nguyện có ngày báo đáp. Xin cáo từ!
Chờ họ đi khuất lão Khưu quay nhìn Hoàng Hạ :
- Tiểu cô nương có tán thành hành động vừa rồi của lão phu? Vì thật tâm mà nói, lời của họ cũng có phần nào đúng sự thật. Khưu gia đã thiếu sót khi mãi đến tận hôm nay vẫn chưa có gì giao phó với tiểu cô nương, gọi là trả lại lẽ công bằng. Vì thế, lão phu có chủ ý này, sao tiểu cô nương ngay lúc này không cùng lão phu đến Khưu gia một chuyến? Tệ gia tuy bần hàn thanh đạm nhưng thế nào cũng có lễ vật tương xứng trao tặng cho tiểu cô nương, đáp lại phần nào trong muôn một tội do nghịch tử gây ra.
Dứt lời, không chờ Hoàng Hạ kịp có phản ứng, lão Khưu đưa tay làm hiệu, sai thuộc hạ đưa cỗ xe mã đi.
Đến khi cỗ xe mã bị lăn bánh ngoài ý muốn, Hoàng Hạ mới hốt hoảng kêu :
- Đâu cần phải vội thế, Khưu lão gia? Tiểu nữ đang có nhiệm vụ bên người, cần quay về bẩm báo với tiểu thư, chưa thể phụng hầu mệnh lệnh Khưu lão gia ngay lúc này.
Vừa lúc đó trong cỗ xe có tiếng thánh thót của nữ nhân vang ra :
- Hoàng Hạ tỷ, chẳng phải Hoàng Hạ tỷ hứa đưa Tiểu muội đến gặp tiểu thư sao?
Những nhân vật này định đưa tỷ muội chúng ta đi đâu?
Nhân cơ hội đó, Hoàng Hạ dàu dàu nét mặt, nhìn lão Khưu và khẩn nài :
- Đó là Bạch Cúc, tiểu nữ có phận sự đưa về chỗ tiểu thư, phục dịch hầu hạ các khách quan vẫn luôn lui tới Đệ Nhất Trà Đình. Việc không thể chậm trễ mong Khưu lão gia miễn thứ.
Sắc mặt lão Khưu vụt đanh lại, cứ nhìn chăm chăm vào cỗ xe :
- Tiểu cô nương quyết chắc chỉ có mỗi một nha hoàn là Bạch Cúc đang ẩn bên trong?
Liệu có ẩn tình gì chăng vì dường như lão phu phát hiện nhịp hô hấp không phải chỉ của một người?
Thanh âm của Bạch Cúc vụt ré lên :
- Lão không được hồ đồ. Trong này chỉ có mỗi một mình tiểu nữ, làm gì có thêm người thứ hai như lão hồ nghi?
Lão Câu Hồn tái mặt :
- Tiểu nha đầu muốn chết, dám loạn ngôn loạn ngữ, xúc phạm Khưu lão gia thế sao?

Mau bước ra, nếu ngươi không muốn bị lão phu vào tận trong đó lôi đầu ngươi ra ngoài này Bạch Cúc vặn lại :
- Vẫn có câu nam nữ hữu biệt. Tiểu nữ chỉ sợ lão gia miệng hùm gan sứa, dám nói nhưng không dám thực hiện.
Hoàng Hạ thất kinh, vội nạt vọng vào trong xe :
- Bạch Cúc muội không được vô lễ. Bọn họ đều là người của Khưu đại thế gia danh chấn thiên hạ. Muội muốn mất mạng hay sao mà trêu vào họ.
Từ bên trong vang ra tiếng Bạch Cúc đáp lại có phần nhân nhượng hơn :
- Có là Khưu đại thế gia thì cũng không thể bỏ qua đạo lý. Muội bị họ ngờ oan, lẽ nào không cho muội phân biện? Nể lời Hoàng Hạ tỷ, được rồi, muội không nói nữa.
Lão Câu Hồn càng thêm sa sầm nét mặt, toan phát tác thì bỗng nghe Khưu lão nhanh miệng hơn chợt hừ nhẹ :
- Thật không ngờ Bạch Cúc cô nương lại chính là cao nhân bất lộ tướng, chứng tỏ Giang Nam Đệ Nhất Trà Đình tuyệt đối chẳng tầm thường. Xem ra lúc nãy lão phu đã lầm, vì nghe lại quả nhiên bên trong xe chỉ còn lại mỗi một nhịp hô hấp của chính cô nương mà thôi. Mong Bạch Cúc và Hoàng Hạ nhị vị cô nương lượng thứ, bỏ qua cho. Kiếu.
Và lão Khưu thản nhiên hồi bộ, cố tình nhượng đường cho cỗ xe.
Hoàng Hạ thấy vậy chợt có một thoáng ngơ ngẩn và sẽ ngơ ngẩn mãi thế nếu không có tiếng Bạch Cúc vang ra thúc giục :
- Khưu lão gia đã có ý như vậy, Hoàng Hạ tỷ còn chờ gì nữa?
Hoàng Hạ sực tỉnh, vội giật dây cương cho cỗ xe tiến lên.
Đi được một lúc, Hoàng Hạ phát hiện tịnh không có nhân vật nào của Khưu gia bám theo bèn thở phào, bảo :
- Bạch Cúc muội quả to gan, dám trêu cả lão Câu Hồn, làm ta sợ suýt vỡ cả mật.
Trong xe, Bạch Cúc lầu bầu :
- Đã dụng kế thì đừng quên câu binh bất yếm trá. Muội cũng bất ngờ lúc nghe lão Khưu ngộ nhận, bảo muội là cao nhân. Hoàng Hạ tỷ ngỡ muội không vỡ mật vì sợ sao?
Hoàng Hạ thở hắt ra :
- Nhưng dù sao ta cũng bội phục. Chỉ có muộn mới dám mạo hiểm như thế. May mà chẳng có việc gì xảy ra. Hy vọng chúng ta vẫn thế này kịp về gặp tiểu thư trước khí trời sụp tối. Hà...
Bạch Cúc lại tỏ ra lo lắng :
- Muội chưa thể lạc quan như Hoàng Hạ tỷ đâu. Chỉ sợ Khưu gia

không cam tâm, vẫn ngấm ngầm bám theo chúng ta.
Hoàng Hạ bĩu môi :
- Có bám theo cũng không can hệ gì. Vì nếu muốn bắt tội, dễ gì lúc nãy Khưu gia chịu nhượng đường. Dẫu họ có xuất hiện chận lối một lần nữa, bất quá...
Đột ngột có thanh âm của lão Câu Hồn vang lên ngắt lời Hoàng hạ :
- Bất quá thì thế nào? Khưu lão nhân gia vì từ tâm nên không nỡ đối phó bọn ngươi.
Riêng lão phu thì không thể, phiền hai ngươi mau cho cỗ xe dừng lại.
Và lão Cầu Hồn xuất hiện, ngang nhiên chắn lối cỗ xe.
Hoàng Hạ kinh tâm :
- Tiền bối có dụng ý gì khi bảo tiểu nữ dừng lại? Đừng quên chính Khưu lão gia đã có lệnh cho tiểu nữ đi.
Lão Cau Hồn cười lạnh :
- Như lão phu vừa nói, lão phu vốn là người bẩm sinh đã cộc cằn thô lỗ, dù đã cố thay đỗi vẫn không đủ đức hạnh học theo gương từ tâm của Khưu lão gia. Huống chi hai ngươi còn kẻ tung người hứng, dám dùng thủ đoạn, cứ hư hư thực thực giả làm bậc cao nhân. Chính lão phu mới là người cần hỏi hai ngươi kỳ thực có dụng ý gì. Nào, xuống khỏi xe mau.
Hoàng Hạ vẫn chưa biết nên làm gì thì ở phía sau một góc rèm chợt vén lên và một dung nhan thật sự thiên kiều bá mỹ cũng theo đó xuất hiện.
Mỹ nhân còn dùng nụ hàm tiếu ban cho lão Câu Hồn một nụ cười khuynh quốc khuynh thành :
- Tiền bối nỡ nào đành tâm, bắt một người yếu đuối như tiểu nữ đây bước xuống khỏi xe sao?
Lão Câu Hồn chớp mắt, không chỉ một đôi lần mà thậm chí thật nhiều lần. Sau đó, lão hắng giọng cân nhắc mãi mới buông một mệnh lệnh mà có lẽ theo lão vẫn chưa đủ uy lực lắm so với trước đó. Lão bảo :
- Lão phu cũng đâu muốn gây khó dễ gì cho hai ngươi. Chỉ có điều, e hèm, nếu hai người chịu khó bước xuống, lão phu sau khi nhìn thoáng qua bên trong chỉ cần không phát hiện điều gì khả nghi, e hèm, ắt lão phu không giữ hai người lâu hơn.
Mỹ nhân nọ vẫn giữ nụ cười hàm tiếm :
- Là tiền bối muốn xem bên trong xe hay bên trong chỗ nào, xin chịu khó nói rõ để tiểu nữ liệu lời thưa bẩm.
Lão Câu Hồn tuy đã cao niên cũng xấp xỉ tứ tuần, chứ nào ít gì, nhưng vẫn đỏ mặt lúng túng :
- Đương nhiên lão phu chỉ muốn nhìn bên trong xe. Tiểu cô nương

đừng quá ác khẩu, cố tình hiểu sai ý lão phu.
Mỹ nhân khúc khích cười, thành tiếng như chuỗi châu ngọc được khua vào nhau :
- Là tiến bối nói không rõ, nào phải tiểu nữ tự ý hiểu sai. Thôi được, tiền bối muốn nhìn thì cứ nhìn. Nhưng đừng nhìn lâu đấy.
Lão Câu Hồn lại hắng giọng liên tục :
- Lão phu chỉ nhìn bên trong xe thôi, e hèm... và cũng không cần nhìn lâu.
Mỹ nhân nọ buông nhẹ tấm rèm xuống :
- Nếu vậy cũng đâu cần tiểu nữ bước xuống làm gì. Tiền bối hãy đến đây mà nhìn Dung diện thiên kiều bá mỹ nọ vì thế cũng biến mất, làm cho lão Câu Hồn nhanh chóng lấy lại thái độ như thuở nào của chính lão. Và lão gay gắt :
- Hai ngươi đừng chậm trễ nữa, nếu không chịu bước xuống ngay, đừng trách lão phu ác độc.
Hoàng hạ thập phần lo sợ, líu ríu bước xuống trước. Sau mới đến lượt mỹ nhân lúc nãy phụng phịu vén bức rèm bước xuống.
Và với dáng đi tha thướt như dáng liễu đung đưa trước gió, mỹ nhân nọ nhẹ nhàng di chuyển gót ngọc đến đâu thì lão Câu Hồn không hiểu sao cứ dán mắt nhìn theo đến đó.
Chỉ khi mỹ nhân dừng chân và bất ngờ quay lại nhìn, lão Câu Hồn vì ngượng, vì sợ bị mỹ nhân bắt gặp ánh mắt nhìn kỳ quặc của lão nên lão vừa quay đi vừa giả vờ hăm hở tiến lại chỗ cỗ xe.
Lão vén rèm, nhìn vào lòng cỗ xe hoàn toàn rỗng không, sau đó hậm hực buông rèm xuống, vừa bực tức bỏ đi vừa lầu bầu ném lại một câu :
- Hai người đi được rồi Chờ lão đi khuất, Hoàng Hạ thất sắc cũng vội chạy đến nhìn vào trong cỗ xe.
Sau đó, vẫn với vẻ thất sắc như thế, Hoàng Hạ chợt quay lại, quắc mắt nhìn Bạch Cúc :
- Muội nói mau...
Bạch Cúc lúc bấy giờ chẳng còn giữ được nữa dáng dấp mê hồn làm điêu đứng một nhân vật vừa cao niên vừa nổi danh là lão Câu Hồn.
Nàng ảo não thở dài :
- Hoàng Hạ tỷ đừng hỏi làm gì vào lúc này. Muội còn khiếp hãi lắm, chẳng có tâm trí đâu mà đáp lời Hoàng Hạ tỷ. Chúng ta đi thôi Sắc diện của Hoàng Hạ thoạt đầu còn ngơ ngác, chẳng hiểu Bạch Cúc nói như thế là ý gì, nhưng sau đó từ từ đanh lại. Nàng giận dữ gắt bảo Bạch Cúc :
- Lên xe mau. Đi!

Bạch Cúc vội lên xe, miệng im thin thít, đến nửa lời cũng chẳng dám cãi lai Hoàng Hạ.
Khác với những lời lúc nãy đã đôi ba lần dám cợt đùa lão Câu Hồn là nhân vật luôn tỏ ta hung tợn hơn Hoàng Hạ bội phần.
Nhưng Hoàng Hạ cũng chẳng nín nhịn được lâu. Vì thế, ngay khi điều động cỗ xe.
Hoàng Hạ chợt khẽ nói vọng vào trong xe, giọng bực tức :
- Ngươi cũng đừng ngồi yên như phỗng nữa. Hãy ngó phía sau, ngó xung quanh xem.
Liệu có còn ai bám theo không. Hừ.
Bạch Cúc chưa kịp đáp vọng ra, từ đâu đó dưới sàn xe bỗng có thanh âm một nam nhân vang lên đáp hộ :
- Nhị vị có thể yên tâm được rồi, chẳng có ai đuổi bám theo nữa đâu.
Hoàng Hạ giật nảy người, vội gò cương, cho cỗ xe dừng lại miệng thì thào quát :
- Là ngươi đấy ư? Ngươi đang nấp ở đâu? Ra mau!
Quát thì quát, hỏi cứ hỏi, và khi cỗ xe chưa kịp dừng lại hẳn, Hoàng Hạ đã hộc tốc nhảy vội xuống, đưa tay vén rèm và dáo dác nhìn khắp lượt.
Cũng kinh ngạc như Hoàng Hạ, nhưng thay vì nhìn ngó trong xe thì Bạch Cúc lại hối hả chui ra và xăm xăm đi về phía sau xe. Sau đó, bất chấp xiêm y có thể bị làm bẩn, Bạch Cúc cúi người gần chạm đất, chú mục nhìn vào dưới gầm xe và kêu :
- Y đây rồi, Hoàng Hạ tỷ. Hừ, ngươi to gan thật đấy, nấp đâu không nấp lại nấp ngay bên dưới này. Vậy mà ta ngỡ ngươi đã nhân cơ hội này chạy mất, làm ta lúc mới rồi bị Hoàng Hạ tỷ mắng oan. Ngươi còn chưa chịu chui ra ư?
Giọng nam nhân lúc nãy lại từ ngay bên dưới gầm xe vang ra :
- Thế mới bảo vẫn có người thường lấy oán báo ân. Nếu cô nương muốn tại hạ chui ra thì xin chịu khó di giá, dời gót ngọc lùi lại một ít. Cô nương cứ đứng mãi thế, lấy chỗ nào cho tai hạ chui ra?
Hoàng Hạ lúc này cũng đã đến cạnh chỗ Bạch Cúc. Nàng đưa tay kéo Bạch Cúc lùi lại và nói lí nhí gì đó vào tai Bạch Cúc.
Chỉ có mỗi Bạch Cúc là nghe Hoàng Hạ nói gì, nàng đỏ mặt đứng thẳng người lên và len lén lấy tay chỉnh trang lại xiêm y, mắt thì dõi nhìn vào một nam nhân vận y phục trắng bẩn đang chui ra từ dưới gầm xe.
Nam nhân này không một lần nhìn Bạch Cúc, chỉ mỉm cười nửa miệng và nghiêng mình thi lễ với Hoàng Hạ :
- Gặp lại Hoàng Hạ tỷ trong cảnh ngộ này, tiểu đệ Mã Nguyên Vũ dẫu

sao vẫn vui vì được thấy Hoàng Hạ tỷ cuối cùng cũng bình an vô sự.
Bạch Cúc hoang mang, hết ngơ ngác nhìn Mã Nguyên Vũ lại hoài nghi nhìn Hoàng hạ :
- Cả hai từng quen biết nhau ư?
Hoàng Hạ lạnh giọng và trừng mắt nhìn lại Bạch Cúc :
- Quen đâu bằng ngươi. Nói mau, lời của ngươi lúc nãy là có ý gì? Phải chăng giữa hai ngươi đã có chuyện gì xảy ra. Nếu không phải thế tại sao ngươi đã hỏi y: “Nấp đâu không nấp lại nấp ngay dưới này?” Nói!
Bạch Cúc bối rối. Thời may, Mã Nguyên Vũ đã kịp lên tiếng, nhắc nhở cả hai :
- Nơi này thật chẳng tiện cho chúng ta lưu lại lâu. Sao Hoàng Hạ tỷ không tiếp tục dùng lại cỗ xe, chúng ta vừa đi vừa đàm đạo, chẳng phải tốt hơn sao?
Hoàng Hạ kinh ngạc, sửng sốt nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Chỉ một năm không gặp, ngươi dường như thay đổi quá nhiều, tâm cơ hơn và nhất là thủ đoạn cũng hơn. Hay trước kia ngươi vẫn vậy và những gì đã xảy ra đều là ngươi giả vờ, qua mặt cả ba người bọn ta?
Bạch Cúc càng thêm hoang mang, buột miệng hỏi xen vào :
- Càng nghe Hoàng Hạ tỷ nói muội càng khó hiểu. Sao Hoàng Hạ tỷ không chịu khó thuật lại ngọn ngành cho muội tỏ tường? Mã thôi, y nói cũng phải, chúng ta không nên đứng ỳ mãi nơi đây. Hay là...
Hoàng Hạ lại gắt Bạch Cúc :
- Ngươi lo sợ gì chứ? Cao nhân nào lúc nãy còn làm cho chính lão Khưu úy kỵ nếu không là gã đang đứng ngay cạnh ngươi? Đã có gã, ta nghĩ, gã không sợ thì ta và ngươi không có gì để sợ. Phải thế không, Mã Nguyên Vũ đại hiệp!
Mã Nguyên Vũ tái mặt, tay xua loạn :
- Lầm rồi, lầm rồi. Vì nếu đệ mà là cao nhân có bản lãnh thâm hậu, lúc nãy đệ cần gì khiếp hãi, đã khốn khổ tìm chỗ nấp, không dám để lão Câu Hồn phát hiện? Hoàng Hạ tỷ chớ quá đề cao hoặc tin tưởng vào đệ. Kỳ thực bản lãnh đệ e còn kém xa Hoàng Hạ tỷ.
Hoàng Hạ bán tín bán nghi, cứ nhìn chằm chằm vào Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi nói thật tâm đấy chứ?
Mã Nguyên Vũ chỉ kịp gật đầu, Hoàng Hạ vì đứng ngay bên cạnh nên xuất kỳ bất ý vươn tay là điểm đúng vào huyệt định thân của Mã Nguyên Vũ.
Việc chế ngự Mã Nguyên Vũ quá dễ dàng làm cho Hoàng Hạ đắc ý. Nàng ném Mã Nguyên Vũ vào xe và ra lệnh cho Bạch Cúc :

- Ngươi đánh xe. Ta sẽ tra hỏi gã. Với những gì ngươi nghi vấn, ta tin chắc sau một lúc lắng nghe thế nào ngươi cũng tự hiểu. Đi nào.
Cỗ xe lại tiếp tục lên đường với vị trí xa phu đã thay đổi. Và Bạch Cúc vừa điều động cỗ xe vừa chú tâm nghe Hoàng Hạ đang cật vấn Mã Nguyên Vũ ở trong xe Hoàng Hạ đang hỏi :
- Trước hết hãy đề cập đến những chuyện mới xảy ra. Nói mau, thoạt đầu ngươi đã hôn mê, là Bạch Cúc hay ai thi triển diệu thủ làm ngươi chưa gì đã hồi tỉnh?
Bạch Cúc hết cả lo lắng, trái lại có phần thán phục khi nghe Mã Nguyên Vũ ứng tiếng đáp lại :
- Hoàng Hạ tỷ muốn đề cập đến vật đã tạo ra màn hắc vụ, Huyền Huyền Mê Tiền Lộ?
Thú thật, đệ đã kịp bế khí, chỉ giả vờ hôn mê mà thôi.
Hoàng Hạ cười lạt :
- Ngươi giảo hoạt và cũng thành thật đấy, khá lắm. Nghĩa là từ đầu ngươi đã biết ta là ai và chuyện giả vờ hôn mê là có dụng ý dò xét Hoàng Hạ này?
- Hoàng Hạ tỷ đoán sai rồi. Chính vì muốn biết nữ nhân đã ra tay cứu nguy đệ là ai nên mới có chuyện giả vờ.
Hoàng Hạ thở ra nhè nhe :
- Tại sao ngươi dám mạo hiểm? Nhỡ lúc đó ta hạ sát ngươi thì sao?
- Đệ vô ngại, vì nếu muốn giết, Hoàng Hạ tỷ thay lốt nữ nhân nọ đâu cần ra tay cứu đệ. Chưa có ai cứu người để sau đó hạ sát người đã được cứu bao giờ.
Hoàng Hạ lai cười lạt :
- Ngươi nhận định tinh tế lắm. Vậy ngươi thử nhận định tiếp xem sao, là ta cứu ngươi để làm gì?
Lần đầu tiên Mã Nguyên Vũ tỏ ra ngập ngừng :
- Nếu đệ đoán không lầm, dường như chủ ý của Hoàng Hạ tỷ...
- Sao?
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Có phần giống như Kim Sa hội, Hoàng Hạ tỷ muốn dò xét và nếu có cơ hội cũng muốn đối phó luôn những ai liên quan đến Hồng gia. Đúng không?
Chợt Bạch Cúc kêu hoảng :
- Không ổn rồi, Hoàng Hạ tỷ. Phía trước có người lập chướng ngại. Nhưng xung quanh vẫn không thấy bóng dáng ai.
Hoàng Hạ vén rèm, thò dầu nhìn ra. Và nàng biến sắc :
- Lẽ nào đây là hành vi của Khưu gia? Mau cho cỗ xe tiến vào cánh rừng bên tả. Nhanh.

Nhưng thanh âm của Mã Nguyên Vũ đã vang lên :
- Chờ đã, đừng vội. Mau cho đệ biết địa hình phía trước là thế nào?
Hoàng Hạ thụt người vào lại cỗ xe :
- Cứ theo lệnh ta, Bạch Cúc. Còn ngươi hãy lo thân ngươi thì hơn. Chưa đến lượt ngươi ra lệnh ngược lại cho bọn ta đâu.
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Đệ nào dám ra lệnh. Bất quá đệ chỉ muốn nhắc nhở, vẫn là câu binh bất yếm trá.
Vừa lúc đó có tiếng Bạch Cúc kêu hoảng :
- Trong rừng có mai phục. Như là bọn Kim Sa hội?
Lập tức từ phía trước vang vọng lên một loạt cười cao ngạo :
- Quả nhiên bổn Hội bấy lâu nay nghi ngờ không lầm. Giang Nam Đệ Nhất Trà Đình gì đó rốt cuộc chỉ là nơi náu thân mưu đồ đại sự của bọn Tri Thù môn các ngươi. Nay đã lọt vào mai phục, bọn ngươi nên ngoan ngoãn thúc thủ chấp nhận số phận thì hơn, ha ha...
Hoàng Hạ vội hạ thấp giọng, gọi Bạch Cúc :
- Bọn chúng chỉ mới nhìn thấy một mình ngươi. Đã lỡ rồi ngươi cứ nhận là Tri Thù môn như chúng vừa đề quyết. Hãy xem ta và gã này là tù binh, vừa bị ngươi bắt giữ. Thực hiện đi.
Bạch Cúc toan thực hiện theo ý định của Hoàng Hạ, chợt nghe Mã Nguyên Vũ thì thào :
- Vẫn còn cơ hội thoát, vội gì lạy ông tôi ở bụi này, phí phạm thời gian và chỉ tạo dịp cho chúng huy động nhân mã?
Và Bạch Cúc nghe Hoàng Hạ khẽ kêu :
- Ngươi đã tự giải khai huyệt đạo? Ngươi bảo còn cơ hội thoát nào chứ?
Bạch Cúc thoáng hiểu. Có lẽ vì đã tự giải khai huyệt đạo bị cấm chế nên Mã Nguyên Vũ có cơ hội nhìn qua địa hình như lúc này có đề xuất nhưng bị Hoàng Hạ bác bỏ. Và Bạch Cúc nghe Mã Nguyên Vũ thì thầm :
- Nếu có đủ nhân lực ắt chúng không cần gì lập chướng ngại. Ngược lại vì nhân lực chưa huy động kịp nên chúng vờ làm thế, dụng ý là muốn kéo dài thời gian. Sao Hoàng Hạ tỷ không thử mạo hiểm, xông bừa qua chướng ngại?
Bạch Cúc lập tức phụ họa :
- Hoàng Hạ tỷ nên tin y thì hơn. Chỉ vì...
Nhưng lời của Bạch Cúc bị Hoàng Hạ ngắt ngang :
- Tại sao phải tin y nếu đó là điều hiển nhiên ai ai cùng thấy? Ta giao phó cho ngươi đấy, Bạch Cúc. Chạy đi.
Bạch Cúc chưa kịp thực hiện thì xung quanh lại vang lên cùng lúc

mấy loạt cười ngạo nghễ :
- Dường như nha đầu kia có ý định dừng xe để quay đầu đổi hướng? Rất tiếc đã muộn rồi. Ha... Ha...
- Nếu nha đầu thực hiện sớm hơn ắt hẳn vẫn còn chưa muộn. Chứ lúc này thì... ha... ha...
Bạch Cúc hốt hoảng :
- Chúng có ít nhất là năm bảy tên, chúng ta sắp bị bao vây rồi có tiếng Hoàng Hạ bật rít :
- Không thoát được thì đánh. Có hốt hoảng cũng chẳng ích gì. Chuẩn bị, nào!
Nhưng một lần nữa lại có tiếng Mã Nguyên Vũ vang lên kịp lúc :
- Mãnh hổ lúc nào cũng nan địch quần hồ, huống chi địch nhân đều là cao thủ. Tội gì nhị vị chọn biện pháp liều lĩnh một khi vẫn còn cơ hội cho chúng ta dễ dàng thoát đi?
Hoàng Hạ chẳng còn khách khí gì nữa :
- Ngươi có chủ ý gì, nói mau. Lúc này nào phải lúc cho ngươi lên mặt dạy dỗ, giáo huấn bọn ta? Thế nào?
Mã Nguyên Vũ đáp gọn :
- Hãy dùng Huyền Huyền Mê Tiên Lộ đã.
Hoàng Hạ giật mình :
- Há lẽ ngươi quên bọn Kim Sa hội thừa năng lực hóa giải mê vụ này?
Mã Nguyên Vũ bảo :
- Vậy nếu để che mắt chúng thì sao?
Bạch Cúc bật reo :
- Quả là diệu kế. Thì ném này?
Vì Bạch Cúc đã ra tay và đang có vài tiếng nổ lụp bụp vang lên ở bên ngoài nên Hoàng Hạ cũng miễn cưỡng thò tay ra ngoài, ném loạn xạ những vật tròn tròn thế nào cũng phát nổ để tuôn ra những vắng hắc vụ đen kịt.
Không cần chờ Huyền Huyền Mê Tiên Lộ phát huy diệu dụng, vì bọn địch nhân như không ngại loại mê vụ này, Hoàng Hạ đột ngột ra lệnh cho Bạch Cúc :
- Bỏ xe, tẩu!
Lúc này vì những vầng Hắc vụ đã hiển hiện và phủ kín khắp nơi nên có thể nói toàn thể những ai đương diện cũng đều bị trùng trùng lớp lớp những màn hắc vụ che kín lấp thị tuyến, kể cả Hoàng Hạ hay Bạch Cúc cũng vậy.
Tuy nhiên, ngay khi Hoàng Hạ buột miệng ra lệnh xong, tay của nàng bỗng bị một bàn tay khác, to và thô ráp hơn, chộp vào.

Hoàng Hạ thất kinh, định phản ứng. May thay ở bên tai đã có tiếng Mã Nguyên Vũ thầm thì vang lên khiến Hoàng Hạ kịp thời bình tâm định thần.
Có lẽ đó là tình trang cũng đã xảy đến với Bạch Cúc, vì giữa vầng hắc vụ mênh mông đại hải ngoài tiếng bọn người Kim Sa hội huyên náo gọi nhau, bảo phải đuổi theo và bắt cho bằng được nhóm người Hoàng Hạ, Tri Thù môn, thì tuyệt đối không có bất kỳ thanh âm nào của Bạch Cúc vang lên.
Một lúc lâu sau, khi màn hắc vụ tay dần, cũng là lúc bầu trời đêm bắt đầu buông xuống, giữa đêm trường chỉ còn lại một cỗ xa mã với đôi tuấn mã cứ run lẩy bẩy vì khiếp hãi và hai nhân vật cố tình che kín diện mạo dưới lớp lụa đen trùm nửa mặt.
Hai nhân vật này không một lần nhìn nhau, cũng chẳng nhìn ngang nhìn ngửa. Họ cứ nhìn chăm chăm về phía trước, nơi chỉ còn sót lại một vài tia sáng hiếm hoi lấp ló chiếu sau núi, trước lúc trời đổ tối hoàn toàn.
Họ bất động như thế một lúc lâu, sau đó có một nhân vật lên tiếng :
- Chúng đã thoát?
Nhân vật thứ hai như chỉ chờ có thế chợt gật đầu :
- Chúng ta phải làm gì?
Nhân vật thứ nhất bảo :
- Cứ tiến hành theo kế sách đã định. Phát lệnh đi.
Nhân vật thứ hai lại gật đầu, nhưng lần này có kèm theo tiếng cười lạnh :
- Thật không ngờ Tri Thù môn vẫn còn có hậu nhân. Nhưng không sao, chúng còn một thì giết một, còn hai thì giết hai. Đi. Ha ha...
Hai nhân vật kỳ quặc này vừa đi khuất, thì dưới gầm xe liền có tiếng ho sặc sụa đột ngột vang lên :
- Lấy tay thúi ngươi ra. Ngươi nghĩ thính lực chúng tinh tường lắm sao? Đến nỗi dù ta đã bế kín hô hấp ngươi vẫn lo chúng phát hiện cả ba chúng ta đang ẩn ở một chỗ ngu ngốc này?
Một chuỗi những tiếng ho khác cùng vang lên liền kế :
- Đúng là ngu ngốc mới chọn chỗ nguy hiểm này để ẩn thân. Họ Mã ngươi không còn kế nào khác hay hơn sao? Nhìn xem, y phục ta vậy là bẩn hết rồi. Hừ.
Mã Nguyên Vũ là nhân vật đầu tiên bò nhoài người chui ra từ dưới gầm xe. Khi đã ra ngoài, Mã Nguyên Vũ bảo :
- Không thể để nhị vị chui ra theo cung cách bất tiện, hãy chờ tại hạ nâng cỗ xe lên.
Và Mã Nguyên Vũ dồn lực, nhấc một bên cỗ xe lên.

Theo đó, Hoàng Hạ và Bạch Cúc lần lượt xuất đầu lộ diện.
Nhân cơ hội Mã Nguyên Vũ còn bận tay nâng cỗ xe, thêm một lần nữa Hoàng Hạ xuất kỳ bất ý điểm huyệt chế ngự.
Bị điểm huyệt, Mã Nguyên Vũ thoát lực, làm cho cỗ xe đang nâng chợt đổ xuống.
Phát hiện sự thể, vì sợ cỗ xe nện vào Mã Nguyên Vũ, Bạch Cúc vội đẩy Mã Nguyên Vũ nga qua một bên, sau đó mới chạy đến đỡ chàng đứng dậy.
Bạch Cúc vừa toan tìm cách giải khai huyệt đạo cho Mã Nguyên Vũ bỗng nghe Hoàng Hạ cười lạt :
- Bạch Cúc muội chớ vội quên môn quy bổn môn. Huống hồ bản lãnh của muội vị tất có đủ tư cách giải khai thủ pháp điểm huyệt độc môn này.
Bạch Cúc sững sờ rụt tay về :
- Hoàng Hạ tỷ nỡ nào nặng tay, dùng thủ pháp Bế Cân Triệt Mạch chế ngự kẻ đã mấy lần nghĩ kế giúp chúng ta thoát hiểm?
Hoàng Hạ lạnh giọng, vừa nói vừa trừng mắt, như để áp đảo Bạch Cúc sau những lời trách mà nếu Bạch Cúc không nói có lẽ Hoàng Hạ cũng tự nhận ra :
- Ngươi không nhớ những gì y vừa nói ư? Và nếu nhớ, có lẽ ngươi cũng không quên nguyên nhân vì sao bổn môn đến tận đây? Hừ, y là kẻ duy nhất còn tại thế sau thảm biến của Hồng gia. Vì vậy y cũng chính là đối tượng bổn môn cần tìm. Do vậy, ngươi đừng vội tin vào những hành vi mà thoạt nhìn cứ ngờ là y vì thiện ý nên mới giúp chúng ta. Huống chi...
Nói đến đây, có lẽ vì thấy sắc mặt Bạch Cúc phần nào thay đổi, không còn áy náy chuyện Hoàng Hạ nặng tay chế ngự Mã Nguyên Vũ nữa, nên Hoàng Hạ đột nhiên thở dài :
- Mà thôi, ta không nói nữa. Tóm lại mọi hành động của ta đều vì bổn môn. Dù không muốn ta cùng chẳng còn cách nào khác. Chúng ta đi thôi.
Và Hoàng Hạ nhấc Mã Nguyên Vũ lên, quay người đi trước.
Bạch Cúc vội theo chân :
- Hoàng Hạ tỷ định quay về chỗ tiểu thư ư?
Hoàng Hạ càng đi càng tỏ ra khẩn trương :
- Do sơ suất của ta và ngươi khiến xuất thân chân tướng của bổn môn bị bại lộ quá sớm so với chủ trương của tiểu thư. Chúng ta đành phải nhanh chóng quay về cùng tiểu thư đối phó Kim Sa hội.
Nghe vậy, Bạch Cúc cũng khẩn trương, cùng Hoàng Hạ lao đi thật nhanh.

Nhưng Mã Nguyên Vũ chợt lên tiếng :
- Hoàng Hạ tỷ có chịu nghe đệ nói đôi lời?
Hoàng Hạ khẽ nạt :
- Nếu ngươi muốn phân minh giải thích thì bây giờ chưa phải lúc. Hãy chờ bọn ta đối phó xong bọn Kim Sa hội đã.
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Nếu là vậy, thà Hoàng Hạ tỷ hành xử đệ ngay lúc này thì hơn. Để khi rơi vào quỷ kế của bọn Kim Sa hội, Hoàng Hạ tỷ khỏi phải vướng bận vì cứ mang mãi Mã Nguyên Vũ này bên người.
Hoàng Hạ cười lạt :
- Người chớ quá lo. Vì đến lúc cần, ta sẽ có cách an trí ngươi. Và sẽ hành xử ngươi một khi bọn ta thật sự chặn đứng mọi mưu toan của bọn chúng.
Bạch Cúc cũng phụ họa theo Hoàng Hạ :
- Không sai, bổn môn sau thời gian dài ấp ủ mưu đồ báo phục và chấn hưng môn phái đã kiến tạo nên nhiều chỗ ẩn thân bí mật. Ngay như ở chỗ tiểu thư cũng có bí đạo để đùng khi cần thiết, như là...
Mã Nguyên Vũ chợt tái mặt và thì thào :
- Sai rồi. Đừng nói thêm gì nữa, cũng đừng quay về chỗ tiểu thư của nhị vị, kẻo càng nói càng sai. Hãy đổi qua hướng khác nhưng đừng đột ngột quá. Cũng đừng hỏi gì tại hạ vào lúc này. Mau thực hiện đi.
Bị Mã Nguyên Vũ đột ngột ngắt lời, Bạch Cúc đáng lẽ phải giận dỗi hoặc hoang mang thì thay vào đó nàng lại tin lời cũng thì thào khuyên ngăn Hoàng Hạ :
- Chúng ta nên đổi hướng thôi, Hoàng Hạ tỷ. Vì dường như y đã thầm đoán ra đang có âm mưu bất lợi nhắm vào chúng ta.
Hoàng Hạ cũng có một thoáng ngần ngừ, nhưng sau đó vẫn khăng khăng không đổi hướng.
- Y đã bị thủ pháp của ta chế ngự, làm gì còn bản lãnh để phát hiện điều mà chính ta vừa ngưng thần lắng nghe cũng không hề phát hiện. Hãy hiểu đây là quỷ kế của y, chỉ mang đến điều lợi cho chính y thì đúng hơn.
Bạch Cúc nửa tin nửa ngờ đành thì thào hỏi Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi không thể giải thích rõ hơn sao?
Mã Nguyên Vũ cười gượng :
- Nếu chờ nghe tại hạ giải thích xong nhì vị mới nghĩ đến chuyện đổi hướng thì đã muộn. Thôi thì tùy nhị vị.
Bạch Cúc thầm hoảng, lại bảo Hoàng Hạ :
- Hoàng Hạ tỷ đừng quá đa nghi nữa, trái lại nên tin lời y thì hơn. Vì không phải đây là lần đầu muội thấy rằng những gì y nói hoặc những

gì y sắp đặt cơ hồ sau đó đều đúng cả.
Hoàng Hạ tỷ hãy mau mau có quyết định.
Hoàng Hạ bị dao động, cực chẳng đã đành phải đổi hướng, đi chếch dần qua hướng khác. Nhưng nàng vẫn phải lên tiếng đe dọa Mã Nguyên Vũ :
- Tuy ta chưa có thời gian tra hỏi nhiều về ngươi nhưng dù sao ta cũng đã biết ngươi là hạng có lắm mưu ma kế quỷ. Nếu lần này lại bị ngươi lừa gạt, hãy chuẩn bị sẵn đi, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là thủ đoạn của Hoàng Hạ này. Hừ.
Như sợ lại bị Hoàng Hạ mắng nếu diễn biến này hóa ra chỉ là kế trá ngụy của Mà Nguyên Vũ, Bạch Cúc cũng phụ họa, bắt chước Hoàng Hạ và đe dọa Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi cũng đừng nghĩ Bạch Cúc ta là hạng người cả tin mà tìm kế này kế nọ phỉnh gạt. Cho ngươi hay, nếu cần, ta cũng có cách làm cho ngươi sống dở chết dở. Hãy liệu đó mà có lời giải thích hợp lý. Hừ.
Mãi đến lúc này, vì thấy hướng đi chuyển đã lệch đi khá nhiều so với lúc đầu Mã Nguyên Vũ có phần yên tâm vội giải thích. Đầu tiên, Mã Nguyên Vũ hỏi :
- Có lẽ nhị vị đã từng nghe biết nhiều về những mưu kế, như điệu hổ ly sơn, hoặc giương đông kích tây? Vậy còn kế ném đá dò đường, liệu nhị vị có am tường?
Hoàng Hạ cau mặt :
- Ngươi muốn ám chỉ hai nhân vật kỳ bí vừa rồi đã có những lời không thật? Kỳ thực họ vẫn chưa biết Giang Nam Đệ Nhất Trà Đình là do bổn môn lập ra?
Mã Nguyên Vũ thở ra ngao ngán :
- Điều đó thì họ thừa biết, qua sơ suất của nhị vị như lúc nãy Hoàng Hạ tỷ đã tự thú nhận. Và nhất là qua nhiều loạt Huyền Huyền Mê Tiên Lộ được nhị vị ném ra theo chủ ý của tại hạ. Bất quá, qua những lời của hai nhân vật kỳ quặc khi nãy, tại hạ càng nghĩ càng nhận ra rằng tâm cơ như họ mới đáng gọi là tâm cơ và so với họ, tâm cơ của tại hạ chỉ là trò trẻ. Đến nỗi mọi mưu toan của tại hạ không những bị bọn họ đoán ra mà còn bị lợi dụng, lấy kế của tại hạ phục vụ cho kế khác cao minh hơn của họ.
Bạch Cúc nôn nóng :
- Ngươi nói chi những lời dài dòng khó hiểu đó? Tựu trung, ngươi nghĩ họ đang có thủ đoạn gì? Ngươi cứ việc nói tách bạch ra, có khi sẽ nhanh hơn và dễ hiểu hơn...
Mã Nguyên Vũ liếc nhìn Hoàng Hạ :

- Bạch Cúc cô nương vẫn không hiểu, vậy còn Hoàng Hạ tỷ thì sao?
Hoàng Hạ bắt đầu lo sợ :
- Tuy ta chỉ hiểu mơ hồ nhưng dường như ngươi muốn nói lúc hai nhân vật nọ bàn định kế sách là đã biết ba người chúng ta ẩn ngay bên dưới gầm xe?
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Không sai, vì nghĩ họ đã biết nên tại hạ đoán những lời đó là họ cố tình nói cho chúng ta nghe. Sau đó, họ vờ bỏ đi, nhưng kỳ thực chỉ là chờ nhị vị đi đến đâu là họ cứ lẳng lặng bám theo xa xa đến đó.
Bạch Cúc thất kinh, toan quay đầu nhìn quanh, Hoàng Hạ kịp phát hiện nên gắt :
- Đừng có những hành động ngu xuẩn. Hãy vờ như không biết gì và đừng quên dù ngươi có muốn kiếm tìm cũng chớ mong nhìn thấy họ.
Nghe thế, Mã Nguyên Vũ bảo :
- Đa tạ Hoàng Hạ tỷ đã có ý tin theo đệ. Và bây giờ, đệ xin nói rõ hơn.
Hoàng Hạ bĩu môi :
- Ngươi thích nói cứ nói. Nhưng đừng thấy ta tin mà chưa gì đã có lời đa tạ. Vì vị tất những gì ngươi vừa nói đều đúng sự thật.
Mã Nguyên Vũ lại gượng cười :
- Chính là đệ đang muốn nói về chuyện này. Đúng vậy, đệ nào dám cả quyết mọi điều đê đoán đều đúng. Huống chi, bao công phu sở học của đệ đều bị thủ pháp điểm huyệt của Hoàng Hạ tỷ làm cho vô dụng, đệ không thể lắng nghe cùng không thể phát hiện những gì mà chính Hoàng Hạ tỷ còn không thể phát hiện. Tất cả chỉ là đệ tự phỏng đoán thôi.
Bạch Cúc ngỡ ngàng :
- Chỉ là phỏng đoán thôi sao? Vậy mà ngươi bắt bọn ta phải tin, phải chuyển đổi phương hướng? Nhỡ ngươi đoán sai thì sao? Hậu quả sẽ như thế nào, ngươi biết chăng?
Mã Nguyên Vũ nín lặng, không một lời giải thích, khiến Bạch Cúc càng nghĩ càng hận, vì đã để Mã Nguyên Vũ lừa. Nàng giận dữ lớn tiếng :
- Chủ ý của ngươi là muốn bọn ta chậm cước trình, khiến bổn môn nếu có bị Kim Sa hội tấn công cũng không đủ người đối phó? Thật đúng như lời Hoàng Hạ tỷ nói, ngươi làm gì có thiện ý khi nghĩ kế giúp bọn ta. Là ngươi muốn hại bọn ta, hại cả Tri Thù môn thì có? Chao ôi, sao ta lại quá cả tin, để bị ngươi đánh lừa thế này?
Bạch Cúc sẽ còn lớn tiếng mãi nếu như Hoàng Hạ không bất ngờ bật kêu :

- Đừng gào lên như thế nữa. Hãy lắng nghe xem nào. Hình như có điều bất ổn sắp xảy ra cho chúng ta.
Đoạn, cũng Hoàng Hạ lại kêu, sau một thoáng quét mắt nhìn quanh :
- Nguy rồi. Đúng là có người lẻn bám theo chúng ta thật.
Đến lượt Bạch Cúc cùng kêu và là kêu hoảng loạn :
- Vẫn là hai nhân vật lúc nãy? Ôi chao, ở bên này cũng có địch nhân xuất hiện!
Bạch Cúc vừa dứt lời, từ hai phía tả hữu liền có tất thảy năm nhân vật xuất hiện. Họ bất đầu vây kín chung quanh...

Hồi 7
Mưu ma chước quỷ thoát Kim Sa

Chỉ có hai nhân vật là có dùng mỗi người một manh lụa che kín phần nửa mặt bên dưới và đúng là hai nhân vật lúc nãy đã đứng cạnh cỗ xe tuy bên trong trống không nhưng ở dưới gầm xe thì lại là nơi bọn Mã Nguyên Vũ ba người từng ẩn nấp.
Một trong hai nhân vật này đã bất ngờ dành cho Mã Nguyên Vũ những tia nhìn thán phục. Và nhân vật đó còn hỏi Mã Nguyên Vũ :
- Đang đi theo hướng Tây chợt chuyển dần lên hướng Bắc, dường như đây là chủ ý của ngươi nếu hiểu theo ý tứ mà nha đầu Bạch Cúc vừa mới rồi đã lớn tiếng trách mắng ngươi?
Vậy là ngươi dù đã bị nha đầu Hoàng Hạ dùng thủ pháp Bế Cân Triệt Mạch điểm huyệt, ngươi vẫn đủ thông tuệ để đoán biết mưu đồ của bọn ta và còn thừa năng lực để thuyết phục chúng tin lời ngươi? Tâm cơ của ngươi kể cũng khá đấy. Hừ.
Hoàng Hạ - Bạch Cúc vậy là tin Mã Nguyên Vũ đã đoán đúng và những nhân vật kia vì vận dụng kế ném đá dò đường đã ngấm ngầm giám sát từng động tịnh của nhóm người Hoàng Hạ nên họ mới tỏ tường chuyện Mã Nguyên Vũ đã bị thủ pháp độc môn của Hoàng Hạ chế ngự.
Tỏ vẻ hối hận, Hoàng Hạ vừa đặt Mã Nguyên Vũ đứng xuống vừa lần lượt đưa mắt nhìn năm kẻ đối phương :
- Ta đã trách lầm ngươi. Giờ thì lưỡng đầu thọ địch, nhân số song phương lại quá chênh lệch, bọn ta và ngươi có lẽ phải chịu chung số phận. Nếu có chết cũng mong ngươi đừng mãi oán trách ta.

Và nàng còn dùng tay, toan vỗ vỗ lên người Mã Nguyên Vũ.
Chợt có một địch nhân lớn tiếng quát :
- Không được manh động. Nếu Hoàng Hạ ngươi toan dùng cách này để giải huyệt cho tiếu tử thì e rằng ngươi đã quá xem thường bổn Hội. Đánh.
Phe đối phương năm người đều là cao thủ. Không hề kém nhân vật từng xuất hiện đối mặt Mã Nguyên Vũ tại khu mộ địa Hồng gia. Tiếng "đánh" vừa vang lên cả năm người đều ào ào xông vào Hoàng Hạ - Bạch Cúc từ hai phía, khiến Hoàng Hạ dù có ý định giải khai huyệt đạo bị cấm chế cho Mã Nguyên Vũ cũng chẳng còn cơ hội. Hoàng Hạ vội thu tay về, đẩy Mã Nguyên Vũ qua một bên. Và Hoàng Hạ thì lo cánh hữu, Bạch Cúc bên phía tả, đồng loạt vận lực hất kình, lo đối phó với địch nhân.
Mã Nguyên Vũ nhờ vậy có cơ hội đứng giữa Hoàng Hạ và Bạch Cúc lên tiếng mai mỉa.
- Mã Nguyên Vũ ta từng là bại tướng dưới tay một nhân vật quý Hội. Sao bây giờ Kim Sa hội lại quá đề cao Mã này, lo đến nỗi không dám để Hoàng Hạ cô nương giải khai huyệt đạo cho ta?
Nhân vật che kín nửa mặt từng thán phục Mã Nguyên Vũ chợt nói :
- Thêm một chẳng bằng bớt đi một. Ngươi đừng quá tự phụ, nghĩ bổn Hội sợ một kẻ đã chứng tỏ phần nào sự thông tuệ là ngươi. Có tâm cơ thủ đoạn đến mấy, sinh mạng ngươi cũng đã được định đoạt. Phen này ngươi đừng mong thoát chết!
Song quyền nan địch tứ thủ, Hoàng Hạ và Bạch Cúc do chỉ có hai, ít hơn so với phe dối phương đến năm người và đều là cao thủ. Thế cho nên chỉ sau một vài lượt liên tay liên thủ phát kình của địch nhân, Hoàng Hạ và Bạch Cúc đã rơi vào tình thế bị động, khó thể chi trì lâu hơn nếu không có kỳ tích nào xuất hiện làm cục diện thay đổi.
Và kỳ tích chợt đến khi Hoàng Hạ đột nhiên hô hoán, gọi Bạch Cúc :
- Bạch Cúc, muội liệu có băn khoăn gì không nếu ta bảo đã đến lúc ta và muội sẵn sàng liều thân, hy sinh cho đại sự bổn môn?
Bạch Cúc quả là bậc anh thư hào kiệt khi dõng dạc đáp :
- Muội chỉ hận một điều là chưa làm được gì nhiều cho bổn môn sau những gì bổn môn đã làm vì muội. Nhưng nếu đã đến lúc, thân này dẫu chết muội cũng không tiếc nuối.
Nghe đến đây Mã Nguyên Vũ giật mình vì có cảm nhận Hoàng Hạ và Bạch Cúc sắp có hành động nào đó mà kết quả ắt sê gây bất lợi thật nhiều cho đối phương, nhưng phải đánh đổi lại bằng chính sinh mạng của cả hai.
Toan lên tiếng ngăn cản cả hai Mã Nguyên Vũ bỗng nghe một địch

nhân quát :
- Mau phát động thế công nhanh hơn. Đừng để lũ nha đầu có cơ hội thi triển độc môn Phi Huyết Phá Thiên Địa. Tấn công mạnh nữa nào. Từng chiêu kình uy mãnh vậy là có cơ hội vây áp vào Hoàng Hạ và Bạch Cúc, đấu pháp này của năm nhân vật Kim Sa hội quả thật đã làm Hoàng Hạ và Bạch Cúc rối chân bận tay. Khiến cả hai cho dù có muốn thực hiện bất kỳ hành động hoặc ý đồ nào đi nữa cũng chẳng còn thời gian để hành động.
Mã Nguyên Vũ cũng nhân đó nói như khuyên nhủ họ :
- Nhị vị chớ xuẩn động, chưa gì đã nghì đến chuyện tuẫn tiết hoặc liều thân. Vì chúng ta đâu phải đã hết mọi cơ hội? Huống chi, liệu bọn Kim Sa hội ngu xuẩn này có đáng cho nhị vị uổng mạng chăng?
Bạch Cúc lấp lóe tia hy vọng :
- Ngươi có diệu kế gì chăng? Và liệu ngươi có thật sự muốn giúp bọn ta chăng?
Nhân vật Kim Sa hội cười lạt :
- Đã sắp chết đến nơi, liệu còn thời cơ cho tiểu tử ngươi dùng trò trá ngụy ư? Dám mắng bọn ta ngu xuẩn, ngươi kể như đã tự chọn cho mình cái chết thê thảm nhất. Hừ!
Mã Nguyên Vũ bật cười :
- Nói bọn ngươi ngu xuẩn cũng còn nhẹ đấy. Vì hóa ra Mã ta đã quá đề cao bọn ngươi, ngỡ bọn ngươi vì tâm cơ cao minh hơn nên đã làm Mã này một phen bẽ mặt vì để bọn ngươi lợi dụng. Kỳ thực chỉ là ta quá khinh suất, đã lập lại hai lần liên tiếp cùng một mưu kế, vô tình tạo cơ hội cho bọn ngươi huênh hoang đắc ý. Lần này thì không như thế đâu.
Hoàng Hạ đã hết chi trì nổi, chợt gắt :
- Ngươi còn dông dài làm gì? Hãy nói mau quỷ kế của ngươi.
Bọn Kim Sa hội thì cuồng nộ, cũng là lo ngay ngáy nhỡ Mã Nguyên Vũ có diệu kế nào để thoát thật thì sao. Chúng loạn chiêu loạn thức hơn, tung toàn bộ sở học vào mỗi việc là chế ngự hoặc triệt hạ ba người Mã Nguyên Vũ.
Mã Nguyên Vũ lại cười :
- Hoàng Hạ tỷ đừng lo cuống lên như vậy. Trước mắt chúng ta hãy mau tìm cách làm che mờ thị tuyến của đối phương đã.
Nghe thế, Bạch Cúc bật kêu :
- Lại dùng Huyền Huyền Mê Tiên Lộ ư? Bọn ta làm gì còn tay để lấy và ném những vật đó ra?
Bọn Kim Sa hội cười hô hố vì đắc ý. Vì quả thật nếu Hoàng Hạ và Bạch Cúc còn cơ hội đó có lẽ lúc này cả hai đã tận dụng để thi triển

một loại độc môn được gọi là Phi Huyết Phá Thiên Địa rồi, huống hồ là để lấy Huyền Huyền Mê Tiên Lộ và ném ra như lời Mã Nguyên Vũ vừa để xuất.
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Muốn toàn mạng thì phải chịu đựng một ít. Hoặc nhị vị cô nương cố gắng chịu một vài chưởng, sau đó cùng Mã Nguyên Vũ này ung dung thoát đi hoặc chúng ta ba người cùng mất mạng. Điều đó tùy nhị vị chọn.
Bạch Cúc liền rít lên :
- Ta lại tin ngươi lần này nữa vậy. Xem đây!
Bạch Cúc rít xong liền cố tình nghiến răng, quyết hứng chịu một vài kình như Mã Nguyên Vũ vừa xui bảo.
Bọn Kim Sa hội lại sợ Mã Nguyên Vũ đã có diệu kế gì đó thật. Một nhân vật quát :
- Không cần giết chúng nữa. Cứ động thủ tán loạn vào. Đừng để lũ nha đầu có cơ hội thi hành theo lời tiểu tử.
Một nhân vật khác thì giận dữ gầm to :
- Cứ giết tiểu tử trước, lo gì lũ nha đầu sau đó không tự nguyện nạp thân. Đánh.
Và lập tức có ít nhất là hai nhân vật đã không hẹn mà đồng, cùng nhau quay vào xuất thủ, quyết lấy mạng Mã Nguyên Vũ.
Đã bị thủ pháp điểm huyệt cấm chế, lại bị đối phương hai người cùng xông vào hạ thủ một lượt. Mã Nguyên Vũ thay vì lo cho bản thân thì lại bất ngờ hô to :
- Vậy là nhị vi có cơ hội rồi đó. Còn chờ gì nữa mà chưa ném Huyền Huyền Mê Tiên Lộ ra? Mau!
Thoạt tiên là Hoàng Hạ có cơ hội, do một địch nhân phía nàng đã quay qua lo triệt hạ Mã Nguyên Vũ. Hoàng Hạ lập tức lấy vật nọ ra và kịp ném đi trước khi bản thân nàng suýt bị một kình của địch nhân quật vào.
“Bụp!”
Vầng hắc vụ liền hiển hiện, sau đó tăng thêm lên khi đến lượt Bạch Cúc rốt cuộc cũng có cơ hội ném Huyền Huyền Mê Tiên Lộ ra.
Bị vầng hắc vụ Huyền Huyên che mờ thị tuyến, phe địch nhân năm người nhất thời hoảng loạn. Và có tiếng hai kẻ địch bất ngờ kêu đau :
- Chao ôi. Sao ngươi đánh nhầm vào ta?
- Hự! Là ngươi xuất thủ đánh vào ta thì có. Hừ... ừ...
Hoàng Hạ và Bạch Cúc thì nhân cơ hội có màn Hắc vụ bao phủ, vội hốt hoảng huơ tay sờ tìm Mã Nguyên Vũ.
Đang lo sẽ tìm không thấy, Hoàng Hạ chợt nghe có tiếng phụ nhĩ,

đúng là của Mã Nguyên Vũ như sau :
- Hãy nhận định phương vị cho thật chuẩn xác. Chạy ngược lên Bắc mau.
Vừa lúc đó Hoàng Hạ nghe Bạch Cúc kêu ré lên vì mừng :
- Muội tìm được y rồi, làm gì bây giờ Hoàng Hạ tỷ?
Hoàng Hạ toan mở miệng đáp chợt nghe Mã Nguyên Vũ chép miệng thầm thì :
- Hỏng rồi. Sao Bạch Cúc lại dại dột to tiếng như thế? Chạy ngược xuống Nam thì hơn. Nhanh.
Chợt hiểu đối phương nếu không nhìn thấy gì thì cũng còn thính giác và Bạch Cúc lên tiếng chính là giúp đối phương dễ bề nhận định phương vị mà tấn công vào, Hoàng Hạ lại vội sờ tìm Bạch Cúc.
May thay cả hai kịp tìm tay nhau và lập tức tháo lui trước khi nghe tiếng địch nhân quát loạn :
- Chớ để chúng thoát? Đánh!
Cố ý ném thêm vài loạt Huyền Huyền Mê Tiên Lộ nữa, sau đó Hoàng Hạ mới lặng lẽ cùng Bạch Cúc đưa Mã Nguyên Vũ đi khuất dần trong màn đêm cũng dày đặc không kém gì vầng Hắc vụ Huyền Huyền Mê Tiên Lộ.
Khi cảm thấy thật an toàn, Bạch Cúc cười hớn hở :
- Họ Mã ngươi quả là quỷ kế khôn lường. Ai có ngờ chỉ một lời của ngươi là bọn Kim Sa hội lập tức bâu vào ngươi, giúp ta và Hoàng Hạ tỷ được một sát na rảnh tay hành sự.
Nếu không phải thế, cho dù kế của ngươi có cao minh đến đâu cùng vố phương thực hiện.
Hoàng Hạ lần đầu tiên cũng lên tiếng tán dương Mã Nguyên Vũ :
- Đáng phục nhất là nhờ đó mà phe địch có hai kẻ vô tình đánh loạn vào nhau, ắt hẳn chúng rất mạnh tay, vì lúc chạy ta có quay đầu nhìn lại thì thấy cả hai đều mang thương tích nặng nề. Chúng chỉ còn có ba, lại lo cho hai tên nọ, có muốn truy đuổi chúng ta cũng khó, phải thừa nhận đây là đại công của họ Mã ngươi.
Mã Nguyên Vu không vì được khen mà quên không cảnh giác hai nàng :
- Kim Sa hội vị tất chỉ có chừng ấy nhân lực. Do vậy, bây giờ chưa phải lúc để nhị vị mừng hoặc vội vàng chạy về chỗ tiểu thư của nhị vị. Hay hơn hết là nhị vị nên tạm thời tìm chỗ lánh thân chờ đến sáng hãy tính kế khác.
Hoàng Hạ bồn chồn :
- Nhưng ta đang rất lo cho họ, không kịp quay về sao được?
Mã Nguyên Vũ bảo :

- Tai hạ chỉ là người đề xuất, định đoạt thế nào tùy nhị vị. Huống chi...
Thở hắt ra một hơi dài và cười ngượng, Mã Nguyên Vũ nói tiếp, giọng an phận :
-... tại hạ dù gì vẫn còn là kẻ đang bị nhị vị cầm giữ, liệu dám thay nhị vị định đoạt sao?
Tiếng thở dài của Mã Nguyên Vũ làm cho Bạch Cúc ái ngại, chợt đưa mắt nhìn Hoàng Hạ.
- Y vừa lập đại công, giúp chúng ta thoát chết trong tình huống ngỡ không bao giờ thoát. Hoàng Hạ tỷ có thể nào tạm thời giải khai huyệt đạo cho y?
Lời nói này của Bạch Cúc như có kết quả, vì Hoàng Hạ đột ngột dừng chân.
Tuy nhiên, ngay sau đó Hoàng Hạ lại quay nhìn Mã Nguyên Vù bằng ánh mắt thật kỳ lạ. Đó là thứ ánh mắt vừa sửng sốt vừa hoang mang, rất hợp với lời nói đang được Hoàng Hạ phát thoại, nêu lên một nghi vấn cũng kỳ lạ không kém gì ánh mắt của nàng. Hoàng Hạ hỏi :
- Ta nhớ ra rồi. Dường như hai nhân vật lúc nãy đã vô tình đánh lẫn vào nhau chính là hai kẻ cùng một lúc xông vào toan hạ thủ ngươi? Họ đều là cao thủ, còn xông ùa vào ngươi trước khi bọn ta có cơ hội dùng Huyền Huyền Mê Tiên Lộ che mắt họ. Ý ta muốn hỏi, cớ sao hạng cao thủ như họ, với ngươi là đối tượng đã được họ chọn trước và còn được họ nhận định phương vị thật chuẩn xác, thì lẽ nào ở họ lại xuất hiện một sự nhầm lẫn lạ kỳ, khiến họ thì định lẫn vào nhau, riêng ngươi thì vô sự? Phải chăng đó là do ngươi gây ra? Nghĩa là ngươi đã tự giải khai huyệt đạo từ lâu nhưng vẫn cứ giả vờ như còn bị chế ngự? Chỉ khi Huyền Huyền Mê Tiên Lộ che mắt tất cả thì chính ngươi chứ không phải ai khác đã nhân đó xuất thủ, đả thương hai nhân vật kia nhưng lại làm cho chúng ngộ nhận, ngỡ là đã tự đánh vào nhau?
Từng lời quá ư tách bạch của Hoàng Hạ, tuy diễn giải dài dòng nhưng lại thừa hiệu quả là làm cho bất kỳ ai nghe cũng phải hiểu. Vì thế, Bạch Cúc vì hiểu nên cũng giương ánh mắt sững sờ nhìn Mã Nguyên Vũ, kẻ đang bị tình nghi.
Mã Nguyên Vũ gượng cười :
- Hoàng Hạ tỷ nghĩ gì lạ vậy? Thủ pháp Bế Cân Triệt Mạch gì đó do Hoàng Hạ tỷ thi triển chẳng phải là thủ pháp độc môn rất ư lợi hại sao? Đệ có bản lĩnh gì khiến Hoàng Hạ tỷ nghi đệ có thể tự giải khai? Nếu đã giải khai, đệ sao vẫn còn như thế này?
Hoàng Hạ chợt thần tốc vươn tay vừa chộp vừa sờ nắn khắp người

Mã Nguyên Vũ.
Có lẽ Hoàng Hạ muốn xem lại toàn bộ kinh mạch Mã Nguyên Vũ, xem thủ pháp Bế Cân Triệt Mạch liệu có còn tác dụng gì trên Mã Nguyên Vũ hay không. Và đang khi Hoàng Hạ rà soát thẩm định, Bạch Cúc chợt kêu :
- Rất có thể y đã tự giải khai huyệt đạo. Vì, Hoàng Hạ tỷ này, ngoài tình tiết kỳ lạ nhưng hết sức thuyết phục như Hoàng Hạ tỷ vừa nêu, muội cũng sực nhớ đến một chuyện cũng kỳ lạ không kém.
Hoàng Hạ đã thu tay về, chuyện rà soát đã xong và kết quả là Hoàng Hạ đã sững sờ thì càng thêm sửng sờ. Tuy vậy vì nghe Bạch Cúc bảo thế, Hoàng Hạ vội nhìn Bạch Cúc bằng ánh mắt khích lệ :
- Là chuyện gì?
Bạch Cúc kể, vừa kể vừa len lén nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Hoàng Hạ tỷ còn nhớ lúc ném y vào trong cỗ xe cho muội, tỷ có nói y đã bị Huyền Huyền Mê Tiên Lộ làm cho mê man? Và để yên tâm hơn, cũng chính tỷ đã điểm thêm vào Hôn huyệt của y?
Hoàng Hạ cau mày :
- Muội muốn nói sau đó y đã tự giải khai, kể cả mê dược trong Mê Tiên Lộ cũng vô hiệu đối với y?
Bạch Cúc gật đầu.
- Là lúc bị lão Khưu nhờ thính lực tinh tường đã phát giác bên trong cỗ xe kỳ thực có đến hai người ẩn nấp và không phải chỉ có một. Tỷ biết không, y đã làm muội kinh ngạc khi bất ngờ tự hồi tỉnh. Tiếp đó, y còn tự bế khí, bế kín đến nỗi một cao nhân thượng thừa như lão Khưu cũng không thể phát hiện. Và cũng chính y vừa dùng thủ hiệu vừa vạch từng tự dạng vào lòng bàn tay muội mách bảo muội phải làm gì làm gì phải giả vờ ra sao ra sao, và đã khiến cho lão Khưu hoang mang, ngỡ bên trong cỗ xe có cao nhân ẩn thân nên lão nao núng bỏ cuộc.
Hoàng Hạ nhờ nhẫn nại nghe Bạch Cúc kể nên hiểu rõ thêm những tình tiết mà nàng chưa có dịp hỏi. Và cũng nhân đó, Hoàng Hạ hỏi thêm :
- Vậy cách đối phó lão Câu Hồn cũng là do y điểm chỉ cho muội?
Bạch Cúc ngượng ngập đáp :
- Y bảo chưa từng thấy mỹ nhân nào có nhan sắc dễ làm rung động lòng người như muội. Vì thế y nói muội cứ yên tâm, hãy dùng nhan sắc nhất là nụ cười mê hồn của muội làm cho lão mê mẩn. Và nhân đó hắn có cách giúp chúng ta thoát hiểm. Muội đâu còn cách nào khác ngoài việc cứ hành động theo đề xuất của y?
Hoàng Hạ hậm hực nhìn Mã Nguyên Vũ :

- Ta thừa nhận một lần nữa, ngươi quả là kẻ có mưu ma chước quỷ. Đến cả việc huyệt đạo ngươi tuy vẫn bị chế ngự nhưng ở ngươi lại xuất hiện nhiều điều kỳ bí khiến nhất thời ta bó tay, bất lực vì không tài nào suy đoán ra. Nhưng ngươi chớ đắc ý vội, vì trước sau gì ta cũng phát hiện một khi ngươi vô tình để lộ sơ hở. Giờ thì đi. Hừ.
Hoàng Hạ lại nhấc Mã Nguyên Vũ lên và đưa đi. Chứng tỏ chuyện Mã Nguyên Vũ đã tự giải khai huyệt đạo là điều không có. Hoặc như nàng vừa thú nhận là nàng bất lực, không thể xác quyết chuyện đó có hay không.
Bạch Cúc vội theo chân Hoàng Hạ :
- Hoàng Hạ tỷ vẫn quyết định đi về chỗ tiểu thơ? .
Hoàng Hạ bật ra tiếng thở dài :
- Ở bên cạnh chúng ta lúc này là một vị chân nhân bất lộ tướng. Y đã bảo không nên quay về, lẽ nào ta dám có những hành động ngược lại? Đành phải tìm chỗ tạm lưu ngụ cho qua đêm nay đã.
Bạch Cúc lại hỏi :
- Liệu Hoàng Hạ tỷ đã có chủ ý gì chưa? Chúng ta sẽ nghỉ qua đêm ở đâu?
Hoàng Hạ cười lạt :
- Sao ngươi không hỏi y? Đừng quên y từng là người của Hồng gia bảo, địa hình nơi này là thế nào, chỉ có y mới thông hiểu tận tường.
Bạch Cúc không hiểu vì sao Hoàng Hạ dường như đang có ý giận lây qua nàng. Do đó, Bạch Cúc chỉ dám đưa mắt nhìn Mã Nguyên Vũ và ngấm ngầm tỏ ý dò hỏi.
Thái độ của cả hai khiến Mã Nguyên Vũ tủm tỉm cười :
- Nếu Hoàng Hạ tỷ thật sự tin ở đệ hay lắm, đệ có hai điều cần nói.
Hoàng Hạ giấm dẳng :
- Chỉ cần một điều là đủ. Hãy cho ta biết đâu là nơi có thể tạm nghỉ qua đêm?
Mã Nguyên Vũ cười thành tiếng :
- Đệ là chân nhân bất lộ tướng, lời của đệ Hoàng Hạ tỷ dám không nghe ư? Mà thôi, cứ theo ý Hoàng Hạ tỷ vậy, đệ đành giữ lại cho riêng đệ một điều, chỉ nói điều còn lại là địa điểm có thể giúp chúng ta ẩn thân. Hãy đi chếch qua bên tả. Chếch thêm chút nữa. Được rồi nếu nhị vị tỏ mắt ắt thế nào cùng phát hiện ở phía trước có một tiểu lộ. Không, không phải đi theo tiểu lộ, mà là cạnh tiểu lộ có một lối mòn. Dù lối này có lẽ hiện giờ đã bị cỏ mọc dày che lấp nhưng đấy chính là lối chúng ta cần đi. À... đúng là nó rồi. Thật may, tuy tại hạ đã bốn năm cách xa chỗ này nhưng nhờ trí nhớ vẫn còn tốt nên vẫn nhận định đúng phương hướng cần tìm. Được rồi, cứ thế cứ thế. Đi

một đỗi nữa là đến.
Theo từng lời chỉ điểm của Mã Nguyên Vũ, Hoàng Hạ và Bạch Cúc cuối cùng cũng phải dừng chân lúc phát hiện lối mòn này chợt dẫn họ đến một chỗ lộ thiên với một vách đá sừng sững mọc chắn ngang.
Bạch Cúc thở ra khoan khoái :
- Chỗ lộ thiên này tuy có bất tiện là thế nào cũng bị sương rơi lạnh, nhưng được cái kín đáo, lại còn yên tĩnh nữa. Hy vọng lúc nửa đêm chúng ta không bị địch nhân nào bất ngờ xộc đến phá hỏng một đêm ngủ có thể bảo là tuyệt trần.
Nhưng Mã Nguyên Vũ chợt bảo :
- Chỗ này chưa thật sự kín đáo. Ý tại hạ nói, chúng ta vẫn chưa đến được nơi cần đến.
Hoàng Hạ kinh nghi :
- Phía trước đã bị vách đá cao chắn lối, hai bề còn lại thì một là vực sâu, một là khu um tùm tăm tối. Ngươi bảo thế có khác nào xui bọn ta leo qua vách đá, còn không thì quay lại lối mòn vừa đi qua? Trừ phi...
Hoàng Hạ ngập ngừng và nghi ngờ nhìn vào vách đá.
Mã Nguyên Vũ thấy rõ động thái này của Hoàng Hạ, bật khen.
- Hoàng Hạ tỷ hiểu khá nhanh đấy. Không sai, trừ phi chúng ta phải đi đến một chỗ ở ngay phía sau vách đá này. Nhưng liệu Hoàng Hạ tỷ có dám cùng đệ mạo hiểm một lần chăng? Nếu dám, đệ sẽ chỉ tỷ cách thức đi vào đó.
Hoàng Hạ giật mình, đưa Mã Nguyên Vũ cùng lùi lại cách xa vách đá :
- Ở đó có cơ quan ám tàng? Nói mau, ngươi có dụng ý gì khi cố tình lừa bọn ta đến đây?
Mã Nguyên Vũ chợt nghiêm mặt :
- Nếu tại hạ đoán không lầm thì giữa quý Môn Tri Thù và Kim Sa hội vốn có mối huyết hải thâm thù? Vậy nên Kim Sa hội đã có ý dò xét từng nội tình nhỏ nhất của quý môn thì tại sao nhị vị không nhân cơ hội này giúp quý môn dò xét lại Kim Sa hội?
Bạch Cúc cũng lùi lại :
- Ngươi bảo, phía sau vách đá này là một trong những chỗ lưu ngụ bí ẩn của Kim Sa hội?
Mã Nguyên Vũ cười lạt :
- Trước đây bốn năm thì điều cô nương vừa hỏi là đúng. Còn lúc này, muốn biết điều đó có còn đúng hay không thì như tại hạ vừa nói, chúng ta phải mạo hiểm một phen. Nhưng điều cần yếu vẫn là nhị vị có dám mạo hiểm hay không?

Hoàng Hạ kinh ngạc :
- Bảo là mạo hiểm, ngươi muốn nói ngươi chưa thử vào đó bao giờ, cho dù ngươi đã phát hiện chỗ bí ẩn này đã bốn năm? Là trước hay sau khi Hồng gia bảo lâm thảm biến?
Mã Nguyên Vũ chùng giọng :
- Đúng ngay ngày Hồng gia ngộ biến. Và dĩ nhiên tại hạ chưa một lần vào đây.
Huống hồ gì dù có muốn vào tại hạ cũng chẳng có đủ bản lãnh để thử mạo hiểm. Riêng lần này thì khác.
Hoàng Hạ liếc mắt nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi vẫn muốn ám chỉ bản thân ngươi kỳ thực không hề là cao thủ, không là chân nhân bất lộ tướng như ta đang có ý ngờ?
Mã Nguyên Vũ gượng cười :
- Cô nương sao cứ mãi đa nghi khiến tại hạ thêm thất vọng vì không biết đến lúc nào sẽ là một cao thủ thực thụ như cô nương nghi ngờ?
Hoàng Hạ trừng mắt :
- Vậy tại sao ngươi có đủ bản lãnh tự giải khai huyệt đạo? Là ta đang đề cập đến chuyện đã xảy ra lúc ngươi còn bị ta giam giữ trong cỗ xe.
Mà Nguyên Vũ thở hắt ra :
- Cô nương chỉ vì quá đa nghi nên nhất thời quên mất một điều khá quan hệ. Đó là huyệt đạo của tại hạ tự giải khai sau một thời gian đủ lâu bị cô nương điểm huyệt. Cô nương thử nhớ lại đi phải chăng lời giải thích của tại hạ là không hợp lý?
Bạch Cúc vụt kêu :
- Không sai. Vì nếu xét về thời gian y bị điểm huyệt, quả nhiên đúng vào thời điểm đó huyệt đạo y phải tự giải khai.
Hoàng Hạ cười nhẹ :
- Vậy còn Huyền Huyền Mê Tiên Lộ vẫn vô hiệu đối với ngươi, đâu là lời giải thích của ngươi?
Mã Nguyên Vũ bảo :
- Một năm trước tại hạ từng bị trúng độc, cô nương còn nhớ chứ? Vậy tại sao cô nương không nghĩ hộ tại hạ, là bản thân tại hạ sau lần đó nhưng vẫn không chết thì lần này Huyền Huyền Mê Tiên Lộ liệu có đáng gì khiến tại hạ quan tâm?
Hoàng Hạ bán tín bán nghi :
- Ta cũng cảm thấy khó ngờ là sau lần đó ngươi vẫn còn sống? Hóa ra nhờ vậy nên ngươi vô tình có tấm thân bách độc bất xâm, khiến Huyền Huyền Mê Tiên Lộ vô dụng?
Mã Nguyên Vũ phì cười :

- Cần gì phải dùng những lời đao to búa lớn như vậy? Tai hạ làm sao có đủ năng lực tự hóa giải bách độc như cô nương vừa mạnh miệng đề quyết? Đấy chẳng qua là do mê dược của Huyền Huyền Mê Tiên Lộ chưa đủ thấm vào tại hạ thôi.
Hoàng Hạ không hề cười :
- Vây còn chuyện ngươi có thể bế khí, khiến một cao nhân như lão Khưu cũng bị ngươi qua mặt thì sao? Ngươi đừng quên, chỉ những ai có nội lực thật sự thâm hậu mới đạt được bản lãnh đó, vừa bế khí thật lâu vừa không gây thành tiếng động nào, khiến lão Khưu dù là cao nhân cũng phải ngơ ngác vì không tài nào phát hiện. Tại sao chứ?
Mã Nguyên Vũ có sắc giận :
- Tại hạ có ý bỏ qua, không muốn nhắc đến chuyện cũ làm gì. Nhưng vì cô nương hỏi, vì cô nương quá nghi ngờ nên tại hạ đành nhắc lại. Tất cả đều nhờ cô nương ban cho, xin có lời đa tạ. Hừ.
Hoàng Hạ kinh nghi :
- Ta đã ban cho? Là chuyện gì? Ta ban cho cái gì? Chuyện nào là chuyện cũ? Ngươi nói rõ xem.
Và Hoàng Hạ lúng túng khi nghe Mã Nguyên Vũ bảo :
- Có một vật, một năm trước cô nương đã tự tay nhét vào người tại hạ. Cô nương sớm quên thế sao? Sớm quên đến nỗi lần đó cô nương đã một đi không quay lại, khiến tại hạ càng chờ càng thất vọng. Cô nương nói đi, tại sao hứa quay lại giúp tại hạ thoát nguy cô nương lại cố tình quên?
Phát hiện Hoàng Hạ lúng túng lạ, Bạch Cúc hoang mang :
- Một năm trước đã xảy ra chuyện gì. Hoàng Hạ tỷ đã thất hứa thế nào khiến bây giờ bị y oán trách?
Miễn cưỡng, Hoàng Hạ giải thích :
- Lần đó, kỳ thực ta không quên. Nhưng phần vì mệt, vì đã bỏ chạy quá xa, lại nghĩ nếu có quay lại thì e rằng... e rằng...
Mã Nguyên Vù cười lạt :
- Tại hạ hiểu rồi, cô nương vì nghĩ nếu có quay lại thì e rằng tại hạ đã chết vì độc nên tội gì quay lại cho phí công, đúng không?
Hoàng Hạ bối rối :
- Là lỗi của ta. Thôi nào, vì dù gì bây giờ ngươi vẫn vô sự, hãy cho ta tạ lỗi vậy.
Được chưa?
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Tại hạ nhắc không phải để bắt lỗi hoặc được tạ lỗi. Nhưng vì có liên quan đến vật nọ nên tại hạ...

Hoàng Hạ bật kêu, cố tình ngắt lời Mã Nguyên Vũ :
- Phải rồi, vật đó là do ta thuận tay lấy từ người Khưu Mễ Phong nhưng vẫn chưa có cơ hội xem đến. Ngươi muốn nói chính vật đó đã ban cho ngươi một bản lãnh như ta vừa đề cập?
Mã Nguyên Vũ giật mình :
- Cô nương chưa xem qua? Cô nương không hề biết đó là Thiên Cang bí lục?
- Thiên Cang bí lục? Thảo nào đã có một nhân vật Kim Sa hội muốn lấy mạng ngươi để đoạt lấy Bí Lục Thiên Cang? Vậy là nhờ bí lục đó nên ngươi chỉ sau một năm đã có bản lãnh thượng thừa?
Mã Nguyên Vu nhăn nhó :
- Cô nương nói mà không chịu nghĩ. Nếu là cô nương, liệu chỉ một năm khổ luyện cho dù là khổ luyện theo Bí Lục Thiên Cang, cô nương có đạt đủ mức thượng thừa không?
Huống hồ tại hạ thuở mới bắt đầu luyện chỉ là người mới vò vẽ biết một vài chiêu thức phòng thân, làm sao luyện được mức độ như cô nương bảo?
Hoàng Hạ gật gù :
- Ngươi nói cũng phải. Vậy là trong bí lục đó ắt có thứ công phu thần diệu khiến ngươi dễ dàng qua mặt lão Khưu?
Mã Nguyên Vu tiết lộ :
- Đúng là có. Nhờ vậy, nếu cần tại hạ vẫn có thế dùng công phu đó bế kín kinh mạch và phong tỏa hô hấp đến một ngày một đêm. Dù là cao thủ như lão Khưu cũng không thể phát giác hơi thở của tại hạ.
Bạch Cúc khen vùi :
- Là công phu gì mà thần diệu vậy? Liệu ngươi có thể chỉ điểm công phu đó cho ta và Hoàng Hạ tỷ không?
Mã Nguyên Vũ đáp :
- Tại hạ có ý định sẽ giao hoàn vật đó cho nguyên chủ là Hoàng Hạ cô nương. Có muốn được chỉ điểm hay không cô nương cứ hỏi Hoàng Hạ tỷ.
Hoàng Hạ ngập ngừng :
- Ngươi đinh giao vật đó cho ta thật sao?
Mã Nguyên Vũ cười :
- Nhưng không phải lúc này vì tại hạ nào dám mang theo bí lục bên người, đã cất giấu một nơi rất kín.
Bạch Cúc phấp phỏng mừng :
- Vậy tạm thời ngươi cứ cho ta biết cách gọi của công phu thần diệu đó là đủ. Thế nào?
Mã Nguyên Vũ bảo :

- Cô nương nóng lòng đến như thế thật sao? Chỉ sợ cô nương sau khi nghe sẽ đâm ra thất vọng và hết muốn luyện.
Hoàng Hạ lo ngại :
- Sao lạ vậy? Hay cách luyện theo công phu đó là rất khó, hoặc giả tên gọi của nó không dễ nghe?
Mã Nguyên Vu ngập ngừng :
- Là cả hai. Mà thôi, vì nhị vị đều là nữ nhân, cách tốt nhất là đừng nên nghe thì hơn.
Bạch Cúc càng nghe càng thêm hiếu kỳ :
- Nếu ta chỉ nghe và không luyện thì được chứ?
Mã Nguyên Vũ liếc nhìn Hoàng Hạ, phát hiện nàng cũng muốn nghe, cũng muốn hỏi như Bạch Cúc vừa hỏi, bèn thở dài và hạ thấp giọng :
- Xuất sứ của bí lục này là từ đạo gia, là những người nguyện sống một đời khiết tịnh, thề không biết đến nữ giới. Vì thế, cả tên gọi lẫn cách luyện của công phu này e chỉ làm bẩn tai nhị vị. Là thế này...
Đang lắng nghe vì Mã Nguyên Vũ nói quá khẽ, Bạch Cúc chợt ré lên :
- Ta biết rồi. Ngươi bảo hễ ai muốn luyện công phu này thì phải tịnh thân, tự cung chứ gì? Thôi, ta không nghe nữa. Ngươi không phải nói gì nữa.
Hoàng Hạ thì buông Mã Nguyên Vũ ra, tự bước lùi xa Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi cũng đả tự cung, chỉ là một kẻ bán nam bán nữ, như lũ Thái Giám ở Hoàng Triều?
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Ngộ biến phải tùng quyền, không lẽ chỉ vì thế nhị vị khinh chê, đều muốn xa lánh tại hạ?
Bạch Cúc sau một thoáng ngỡ ngàng chợt cười khúc khích, nhào đến và ôm chầm Mã Nguyên Vũ :
- Ta không khinh, cũng không lánh bỏ ngươi. Trái lại, a... Mã tỷ tỷ, lúc này thì muội yên tâm rồi. Vì nếu Mã Nguyên Vũ ngươi đã tự hóa thành Mã tỷ tỷ, Bạch Cúc này hết cả ngượng vì cứ ngỡ đã bị ngươi nhìn thấy những chỗ chẳng nên nhìn, đó là lúc muội khom cúi người nhìn vào gầm xe nơi Mã tỷ tỷ đã ẩn thân. Muội mừng còn không hết, nói gì đến khinh chê hoặc lánh bỏ Mã tỷ tỷ.
Bạch Cúc vừa huyên thuyên nói vừa thản nhiên vuốt ve khắp mặt mũi Mã Nguyên Vũ, khiến chàng không thể không đỏ bừng khắp mặt.
Riêng Hoàng Hạ thì thở dài, nhìn Mã Nguyên Vũ bằng ánh mắt nuối tiếc :
- Đang là nam nhân và còn là một nam nhân tuấn tú nữa, thật không

ngờ ngươi lại hóa thành...
Bỏ ngang câu nói một cách bất ngờ, Hoàng Hạ còn tỏ ra bất ngờ hơn khi đột nhiên tiến lại gần và giải huyệt cho Mã Nguyên Vũ.
Mã Nguyên Vũ vì thế chợt lảo đảo, và nếu không có Bạch Cúc ôm giữ lại có lẽ đã khuỵu xuống.
Mã Nguyên Vũ kêu :
- A... có được tự do hành động thật không khoan khoái nào bằng.
Hoàng Hạ lạnh giọng bảo :
- Ngươi vẫn chưa hoàn toàn tự do đâu. Hãy ngồi xuống điều nguyên và cho ta biết ngươi đã phát hiện cơ quan sau vách đá này như thế nào?
Mã Nguyên Vũ làm theo, cũng là bắt đầu thuật lại chuyện đã xảy ra bốn năm trước.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 8
Tri Thù môn tiền hung hậu kiết

Bạch Cúc ném bó ngọn hỏa tập đã cháy tàn sau khi nhờ vào ánh hỏa quang của nó để cả ba kịp nhìn lướt qua khắp lòng bí dộng những đôi ba lượt.
Bạch Cúc thở hắt ra :
- Khắp nơi chỉ toàn bụi bám nhện giăng với một ít vật dụng đã lâu không người sử dụng. Chúng ta thật khó tin đây là nơi từng là địa điểm lưu ngụ bí ẩn của Kim Sa hội như Nguyên Vũ huynh nghi ngờ.
Hoàng Hạ đã lấy ra ngọn hỏa tập của chính nàng và bật lên :
- Dù sao nếu phải chọn nơi này để nghỉ qua đêm, theo ta thì vẫn tiện hơn so với chỗ lộ thiên ở ngoài kia. Nghĩ cũng may, bốn năm trở về trước nếu nơi này được Bảo chủ phu nhân Hồng gia bảo kiến tạo để mong có ngày dùng đến thì bây giờ chính chúng ta lại là những người hưởng thành quả đó. Hãy giúp ta quét dọn để lấy chỗ nằm nghỉ nào Bạch Cúc.
Nhờ ngọn hỏa tập thứ hai và trước lúc nó cháy tàn, Hoàng Hạ và Bạch Cúc cùng kịp quét dọn cho mỗi người một chỗ ngả lưng. Và cả hai nằm xuống, sẵn sàng chìm ngay vào giấc ngủ đúng lúc bóng tối ập trở lại vừa khi Hoàng Hạ ném bỏ ngọn hỏa tập thứ hai đi.
Nhưng Bạch Cúc chợt lên tiếng.

- Sao Nguyên Vũ huynh không nằm xuống? Hay là chưa quen cảnh nằm chung với bọn ta đều là nữ nhân?
Hoàng Hạ cựa mình ngồi dậy :
- Ngươi vẫn uy kỵ, cho bản thân ngươi vẫn là nam nhân? Nếu là vậy, xem ra ngươi đích thực vẫn là nam nhân và bao chuyện ngươi kể đều do ngươi bịa?
Mãi rồi Mã Nguyên Vũ cung phải lên tiếng :
- Tại hạ không ngủ được. Nhị vị muốn ngủ thì cứ ngủ nếu không cũng đừng gây huyên náo khiến tại hạ khó thể nghĩ suy.
Bạch Cúc cũng cựa mình sột soạt và ngồi dậy :
- Nguyên Vũ huynh vẫn vì hành vi bội phản và tàn nhẫn của Bảo chủ phu nhân mà vấn vương mãi ư?
Mã Nguyên Vũ không đáp, khiến Bạch Cúc hiểu ý.
- Muội không muốn gây huyên náo làm huynh khó nghĩ suy. Nhưng theo muội huynh có băn khoăn hoặc vấn vương chỉ hao tâm tổn huyết một cách vô ích.
Mã Nguyên Vũ hắng giọng :
- Vô ích như thế nào?
Bạch Cúc dịch người, ngồi gần lại Mã Nguyên Vũ :
- Hồng gia bảo toàn bộ đều chết thảm, hung thủ dĩ nhiên là Kim Sa hội. Chứng tỏ Bảo chủ phu nhân sau nhiều năm chung sống đã có ý ngờ Hồng bảo chủ là nhân vật Vô Diện thư sinh vì nghi ngờ và vì có mối thù chi đó với nhân vật này nên Bảo chủ phu nhân vô tình để cho Kim Sa hội lợi dụng. Để cuối cùng, sau khi triệt hạ và san bằng Hồng gia bảo, Kim Sa hội không ngần ngại sát nhân diệt khẩu, giết luôn Bảo chủ phu nhân và La tổng quản cùng Tứ vị Đầu mục, gọi là trảm thảo trừ căn. Nguyên Vũ huynh sau này chỉ cần tìm Kim Sa hội báo thù cho Hồng gia bảo là đủ, cần gì nghiền ngẫm mãi chuyện đã qua và trăn trở đến không ngủ được.
Hoàng Hạ cũng nhích lại gần Mã Nguyên Vũ :
- Theo ta, Bạch Cúc nhận định hoàn toàn đúng. Còn nếu vì nguyên nhân nào đó khiến ngươi khó ngủ, ta cũng nguyện thức cùng ngươi. Thế nào?
Và Hoàng Hạ bạo dạn vòng tay ôm qua người Mã Nguyên Vũ.
Mã Nguyên Vũ vội nhích người lùi tránh :
- Chẳng trách cổ nhân thường bảo, nữ nhân dù sao cũng chỉ là nữ nhân, với cái nhìn lúc nào cũng thiển cận và trí nghĩ thì nông cạn. Được lắm nếu nhi vị không ngủ thì chúng ta cùng thức thâu đêm đàm đạo vậy.
Hoàng Hạ có ý giận :

- Ngươi nói bọn ta nông cạn là ý gì?
Bạch Cúc cũng vậy, vừa cùng Hoàng Hạ lùi xa Mã Nguyên Vũ vừa hỏi hờn mát :
- Muội như thế nào mà Nguyên Vũ huynh cho là có cái nhìn thiển cận?
Trong bóng tối mịt mù, Mã Nguyên Vũ bắt đầu giải bày mọi điều đã nghĩ :
- Nhị vị còn nhớ lời tại hạ kể, ở chỗ lộ thiên ngoài kia, tại hạ và Thiếu bảo chủ Hồng Phi Ngọc đã cùng nhìn thấy La tổng quản vờ giao đấu với một Lam Y nhân?
Bạch Cúc và hoàng Hạ vì muốn minh bạch tại sao họ bị Mã Nguyên Vũ chê bai, nên cả hai luân phiên nhau cùng Mã Nguyên Vũ đối đáp :
- Ta nhớ rồi. Và theo ngươi nói thì Lam Y nhân đó chỉ là một trong ba nhân vật Kim Sa hội đã hợp lực vây công sát hai Hồng gia bảo chủ?
- Không sai. Vậy Hoàng Hạ cô nương đoán xem vì sao La tổng quản và nhân vật nọ chọn đâu không chọn lại định ngay chỗ này để giả vờ giao đấu?
- Quả nhiên đây là một điều đáng ngờ mà nếu Nguyên Vũ huynh không đề cập có lẽ muội không nghĩ đến. Có phải Nguyên Vũ huynh muốn nói Kim Sa hội cũng biết bí động này?
- Họ phải biết. Vì Bảo chủ phu nhân và những kẻ đồng mưu không thể nào chỉ bị Kim Sa hội lợi dụng trong ngày một ngày hai. Và nếu mưu đồ tạo phản, gây thảm họa cho Hồng gia là do Kim Sa hội chủ xướng, Kim Sa hội cũng biết rõ về bí động này không chừng còn là nơi cho bọn Kim Sa hội ẩn thân, giả làm người Hắc Cốt giáo, tạo hoảng loạn cho Hồng gia theo chủ ý của phu nhân Bảo chủ.
- Ngươi lập luận cũng hợp lý. Nhưng sau đó vì lẽ gì Kim Sa hội loại bỏ Bảo chủ phu nhân, lại còn bỏ phế bí động này, không còn dùng đến nữa?
- Vì nghi họ bỏ phế nên nhị vị có thái độ khoan tâm, thản nhiên dùng bí động này làm nơi an toàn nhất đế nghỉ qua đêm? Riêng tai hạ thì không thể yên tâm nổi.
- Tại sao?
Đó là câu Bạch Cúc kêu hoảng, khiến Hoàng Hạ vì thế cũng hạ thấp giọng nêu nghi vấn :
- Dường như ngươi đã phát hiện điều gì đó khả nghi? Là điều gì? Sao ta cũng nhìn như ngươi nhưng không phát hiện?
Mã Nguyên Vũ phì cười :
- Dĩ nhiên có dấu hiệu khả nghi. Nhưng điều đó có lẽ xảy ra đã lâu nên ngay lúc này nhị vị không cần hoảng loạn.

Bạch Cúc thở hắt ra :
- Rốt cuộc là dấu hiệu khả nghi nào?
Mã Nguyên Vu đáp :
- Thoạt nhìn qua lớp bụi bám và nhiều chỗ bị nhện giăng ai trong chúng ta cũng nghĩ đây là nơi mà chí ít đã bốn năm không người lui tới. Nhưng xét về phương diện khác, qua một vài thứ vật dụng họ cố tình lưu lại, nhị vị có cảm thấy họ quá cẩn trọng không? Cẩn trọng đến nỗi họ thu dọn quá sạch. Như thể họ sợ có ai đó sau này vô tình lọt vào bí động sẽ phát hiện tung tích của họ. Hãy tự hỏi xem họ có ý che đậy điều gì? Phải chăng điều đó rất quan trọng, khiến họ sau khi thảm sát toàn bộ Hồng gia đành quay lại đây và thu dọn cho thật sạch? Điều gì khiến họ lo sợ đến vậy?
Hoàng Hạ vỡ lẽ :
- Kim Sa hội có xuất xứ từ Đại Mạc xa xôi. Điều này hầu như ai ai cùng biết, vì thế nếu bọn chúng thật sự sợ lộ tung tích, có nghĩa là chúng không muốn bất kỳ ai biết trận thảm biến toàn bộ Hồng gia là kiệt tác của chúng. Sao Kim Sa hội muốn che giấu điều này? Trừ phi...
Mã Nguyên Vũ lần đầu tiên tỏ ra bồn chồn nôn nóng :
- Trừ phi thế nào?
Hoàng Hạ nghiêm giọng :
- Nguyên cớ để Kim Sa hội sát hại toàn bộ Hồng gia là vì nghi ngờ Hồng bảo chủ cũng là Vô Diện thư sinh hóa thân. Nhưng khi Hồng bảo chủ chết thảm, họ vỡ lẽ Vô Diện thư sinh là một nhân vật khác. Vậy là họ sợ Vô Diện thư sinh thật sẽ tìm đến họ xử trị.
Chỉ có như thế họ mới xóa cho bằng hết mọi dấu tích có thể cáo giác họ là những kẻ chủ mưu tiêu diệt Hồng gia.
Mã Nguyên Vũ thừ người ra :
- Liệu có đúng như thế không? Hay là còn nguyên do nào khác?
Bạch Cúc bảo :
- Muội cũng nghi như Hoàng Hạ tỷ. Và nếu Nguyên Vũ huynh băn khoăn thì có lẽ do chưa hề nghe nói Vô Diện thư sinh là một nhân vật như thế nào.
Mã Nguyên Vũ bật hỏi :
- Đó là nhân vật như thế nào?
Bạch Cúc đáp :
- Hơn ba mươi năm trước, võ lâm Trung Nguyên đa phần đều bị chấn động và kinh hoàng vì ba nhân vật độc ác vào bậc nhất gọi là Tam Ma Vương. Nguyên Vũ huynh có nghe ai đề cập đến ba ác nhân này bao giờ chưa?

Mã Nguyên Vũ bảo :
- Lúc bị Kim Sa hội vây công, chính tai tại hạ lần đầu nghe Hồng bảo chủ nhắc đến ba nhân vật này. Nhưng sao cô nương bỗng dưng nói đến Hắc đạo? Liên quan gì đến Vô Diện thư sinh?
Hoàng Hạ lên tiếng.
- Có liên quan. Vì sau đó, khi nơi nơi đâu đâu cũng có thây người chồng chất vì họa Tam Ma, bỗng có cứu tinh xuất hiện.
Bạch Cúc tiếp lời :
- Đấy là một nhân vật chưa từng cho ai nhìn thấy mặt. Chỉ khi lũ ác ma tuần tự bị mất mạng với đủ mọi tử trạng khác nhau và vẫn không một nhân vật có võ công cái thế nào đứng ra nhận nhìn mình là người đã thế thiên hành đạo, diệt trừ tai kiếp cho võ lâm, mọi người mới kháo nhau, bảo đó là hành vi của một nhân vật kiệt xuất, có bản lãnh xuất quỷ nhập thần. Do không biết mặt, cùng chẳng biết đấy là nhân vật nào, quần hùng bèn gán cho nhân vật nọ một danh xưng là Thư Sinh Vô Diện.
Mã Nguyên Vũ ồ lên một tiếng :
- Đã là cứu tinh của võ lâm, lại có công diệt trừ Tam Ma, lẽ nào nhân vật đó không xuất đầu lộ diện để được quần hùng ngưỡng mộ hầu lưu danh hậu thế?
Hoàng Hạ bảo :
- Đương nhiên có nguyên nhân. Vì sau khi họa Tam Ma bị diệt trừ thì đến lượt nhân vật này làm cho quần hùng khiếp đảm. Là hễ ở đâu, hoặc có nhân vật chính phái vì lỡ tay hay cố tình gây nên tội ác tày đình thì cứ y như rằng kẻ đó ắt bị Vô Diện thư sinh hành xử.
Tội nhẹ thì chỉ bị Vô Diện thư sinh phế bỏ võ công hoặc đoạn bỏ bớt một chi. Tội năng hơn thì giết. Và hầu hết các môn phái đều có người từng bị Thư Sinh Vô Diện chiếu cố, bất kể người đó có thân phận thế nào trên võ lâm.
Mã Nguyên Vũ rùng mình :
- Nếu là vậy, vô tình Vô Diện thư sinh đã gieo oán thù khắp nơi?
Hoàng Hạ bật cười :
- Có oán cũng có ân. Vì hễ có một nhân vật bị Vô Diện thư sinh hành xử thì ngược lại nhân chuyện đó ắt phải có nhân vật khác hết lòng cảm kích do đã được Vô Diện thư sinh báo thù hộ.
Bạch Cúc chợt vọt miệng :
- Trong số những nhân vật vô tình được Vô Diện thư sinh thi bố ân đức cũng có cả...
Nhưng Hoàng Hạ kịp ngăn lại :
- Ngươi lắm mồm gì thế, Bạch Cúc?

Bạch Cúc vội ngậm miệng, không dám nói gì nữa cho dù Mã Nguyên Vũ đang hỏi :
- Phải chăng cô nương muốn ám chỉ Tri Thù môn từng hàm ân Vô Diện thư sinh?
Vì Bạch Cúc không đáp, Hoàng Hạ sợ Mã Nguyên Vũ tin vào điều đó thật nên bảo :
- Có hay không cũng chẳng liên quan đến ngươi. Nhưng để ngươi khỏi hồ nghi ta có thể cho ngươi biết một điều là từ lâu bổn môn cùng có ý tìm Vô Diện thư sinh. Và nếu cần, dù phải dùng thủ đoạn bất minh là bôi nhọ thanh danh của Vô Diện thư sinh, bổn môn cũng chẳng từ.
Mã Nguyên Vũ vỡ lẽ :
- Vì thế, trước kia chính cô nương đã cố tình thốt những lời mập mờ, khiến người của Khưu gia không thể không nghĩ Khưu Mễ Phong là do Vô Diện thư sinh hành xử?
Hoàng Hạ cười lạt :
- Y toan bức nhục ta, vô tình bị Vô Diện thư sinh phát hiện lẽ nào một nhân vật luôn xem cái ác như kẻ thù là Thư Sinh Vô Diện lại buông tha y? Cứ theo những hành vi Vô Diện thư sinh từng thực hiện, ta có đoán Khưu Mễ Phong là do Vô Diện thư sinh hành xử cũng vị tất là sai.
Mã Nguyên Vũ phản bác :
- Thế nếu Khưu Mễ Phong không do Vô Diện thư sinh hạ thủ thì sao? Có phải vì những lời mập mờ của cô nương khiến sau này toàn bộ những căm thù của Khưu gia đều đổ cả lên đầu Vô Diện thư sinh? Quả là oan uổng?
Hoàng Hạ bật cười :
- Là oan hay là ưng gì cũng được. Vì chủ ý của ta là muốn Vô Diện thư sinh hiện thân. Nhân vật này từ lâu nay vẫn bị các phái ngấm ngầm truy tìm, giả như có thêm Tri Thù môn nữa và người của Khưu gia tìm kiếm ắt hẳn sẽ có ngày Vô Diện thư sinh bị lộ diện.
Ta cũng có thủ đoạn lợi hại đấy chứ?
Mã Nguyên Vũ thở dài và chợt hỏi :
- Thời gian gần đây, liệu việc kiếm tìm nhân vật này đã có chút manh mối nào chưa?
Mãi đến lúc này Bạch Cúc mới dám lên tiếng, sau lần suýt lỡ lời khi nãy :
- Vẫn chưa có manh mối nào. Và càng lạ hơn là hầu như suốt mười hai năm đã qua mới chỉ có mỗi một cái chết đáng ngờ của Khưu Mễ Phong là bị gán cho Vô Diện thư sinh Cứ như thể nhân vật này sau

gần hai mươi năm vùng vẫy, thi ân nhiều và gieo oán cũng nhiều, vì đã cao niên nên âm thầm tạ thế, không còn thấy xuất hiện nữa.
Mã Nguyên Vũ cảm khái nói :
- Âu cũng là cách để bốn chữ Vô Diện thư sinh mãi mãi lưu danh hậu thế.
Hoàng Hạ chợt đứng lên :
- Có lẽ trời sắp sáng. Ngươi liệu có chủ ý gì khác không nếu bây giờ ta đề xuất cùng đi đến chỗ tiểu thư bọn ta?
Mã Nguyên Vũ bật cười :
- Sau bao điều đã gây ra cho Kim Sa hội, nhị vị còn giữ ý định quay về đó để làm gì? Đổi lại là cô nương, liệu cô nương sẽ hành động thế nào nếu bao mưu toan đều bị kẻ khác phá hỏng và kẻ đó lại vô tình để lộ cho cô nương biết một chỗ có thể trút hận?
Hoàng Hạ giật mình :
- Ngươi quả quyết lũ Kim Sa hội đã đến chỗ tiểu thư bọn ta ngay khi bọn ta nhờ kế của ngươi đã qua mặt bọn chúng?
Mã Nguyên Vũ nhìn nhận :
- Nhị vị đã khinh suất, bộc lộ thân phạn thật là Tri Thù môn. Nếu lúc đầu chúng chưa đến ngay nơi quý tiểu thư lưu ngụ vì chúng muốn qua nhị vị tìm hiểu thêm về nhiều nội tình hãy còn bí ẩn của quý môn. Do mưu đồ này bị thất bại, lẽ đương nhiên chúng phải có thủ đoạn khác.
Bạch Cúc lo bấn lên :
- Nếu đoán được như thế sao ngay đêm qua Nguyên Vũ huynh không nói ra? Ít nào bọn ta cũng kịp quay về cứu viện cho tiểu thư.
Mã Nguyên Vũ không cần đáp vì đã có Hoàng Hạ lên tiếng hộ, cho dù nàng cũng đang lo lắng không kém.
Hoàng Hạ bảo :
- Y không nói vì sợ bọn ta nếu quay về là giữa đường ắt lâm nạn. Đồng thời có lẽ y cũng nghĩ dù sao ở chỗ tiểu thư cùng còn có bí đạo để lánh thân, chí ít vẫn an toàn hơn so với chúng ta chẳng còn nơi nào để nấp. Tuy vậy, a... ta thật sự lo cho tiểu thư và Kim Xuân tỷ. Vì nhỡ như bọn Kim Sa hội nhờ đông người nên phát hiện ra bí đạo thì sao?
Mã Nguyên Vũ trấn an nàng :
- Hư thực thế nào, theo tại hạ, chúng ta nên âm thầm quay về. Nhưng tuyệt đối phải kín đáo, đề phòng tai mắt của bọn chúng
Hoàng Hạ hoang mang :
- Vậy theo ngươi, cả ba chúng ta nên làm gì?
Mã Nguyên Vũ thở dài :

- Dường như tại hạ dù là miễn cưỡng vẫn đang được cô nương hỏi ý với tư cách bằng hữu?
Hoàng Hạ nhún nhường :
- Ngươi đã cứu bọn ta mấy phen, kể như không có địch ý. Còn gì nữa mà ta không xem ngươi là bằng hữu? Mau nghĩ kế giúp bọn ta đi.
Mã Nguyên Vũ bảo :
- Muốn tại hạ giúp ư? Dễ thôi, hãy gọi Mã Nguyên Vũ này là Đại ca, vì dường như so về niên kỷ, tại ha có nhỉnh hơn nhị vị?
Hoàng Hạ mai mỉa :
- Chính ngươi từng gọi ta là Hoàng Hạ tỷ, nhớ không? Đâu thể đổi từ tỷ sang muội nhanh như thế?
Mã Nguyên Vũ phì cười :
- Chính vì lối xưng hô không phù hợp này nên lúc nãy cô nương mất cơ hội được nghe tại hạ nói ra thêm điều thứ hai, là điều tại hạ chỉ có thể nói với tư cách huynh trưởng.
Hoàng Hạ cau có :
- Nhưng ta cũng đâu muốn nghe.
Bạch Cúc chợt hỏi xen vào :
- Đúng là lúc nãy Nguyên Vũ huynh định nói đến hai điều nhưng chỉ mới có một. Điều thứ hai là gì?
Mã Nguyên Vũ bảo :
- Vì cô nương đã gọi tại hạ là huynh, được, tại hạ chỉ nói cho một mình cô nương nghe. Hãy lại gần đây
Hoàng Hạ chợt kêu :
- Ngươi không được nghe, rõ chưa Bạch Cúc?
Bạch Cúc bối rối :
- Hoàng Hạ tỷ không muốn nghe thì tùy, lẽ nào cũng cấm luôn muội? Thật không công bằng.
Mã Nguyên Vũ phụ họa theo Bạch Cúc :
- Không phải chuyện có liên quan đến nội tình quý môn. Bạch Cúc cô nương dù có nghe cũng không phạm đến môn quy. Hoàng Hạ cấm đoán như thế e sau này khó phục chúng.
Hoàng Hạ giận dỗi :
- Vì ta đoán điều ngươi sắp nói ắt hẳn chẳng tốt đẹp. Ta không muốn Bạch Cúc bị bẩn tai nếu nghe những lời đó.
Bạch Cúc càng lúc càng thêm hiếu kỳ, cứ háo hức muốn nghe cho bằng được :
- Muội không sợ bẩn tai. Huống chi, từ khi theo chân tiểu thư lập ra Giang Nam Đệ Nhất Trà Đình, nơi đủ hạng nam nhân lui tới còn lời

nào bẩn tai mà muội chưa từng nghe?
Muội quyết phải nghe cho kỳ được.
Và không ngại sự giận dữ của Hoàng Hạ sau này, Bạch Cúc cứ hăm hở bước đến chỗ Mã Nguyên Vũ.
Mã Nguyên Vũ lập tức phụ nhĩ, thì thào nói vào tai Bạch Cúc mấy câu làm Bạch Cúc phá lên cười.
Đã thế Bạch Cúc còn vừa cười vừa kêu mãi nhưng câu tuy không ngọn không ngành nhưng đầy ẩn ý :
- Ra là thế! Thảo nào, thảo nào...
Đang giận và định phát tác, chợt Hoàng Hạ nghe Mã Nguyên Vù hốt hoảnh kêu :
- Không ổn rồi, bên ngoài có người đang tìm cách làm cho cơ quan phát động!
Ngờ Mã Nguyên Vũ giả vờ dụng ý chẳng có gì khác hơn là làm cho Hoàng Hạ đừng lưu tâm đến thái độ của Bạch Cúc, Hoàng Hạ cười lạt và nhanh nhẹn chạy đến chỗ Mã Nguyên Vũ.
Nhưng lúc đó, phần vì trong bí động vẫn tối tăm, giả như bên ngoài bầu trời đang hửng sáng thì trong này kỳ thực vẫn chưa có tia sáng nào chiếu lọt vào phần thì Mã Nguyên Vũ ngay khi kêu hốt hoảng cũng đã đứng lên nên lúc Hoàng Hạ chạy đến chỉ suýt nữa cả hai đã va vào nhau.
Hoàng Hạ vì phát hiện quá muộn nên dù đã dừng nhưng đà chạy đến vẫn làm nàng lảo đảo, một lần nữa suýt ngã vào Mã Nguyên Vũ.
Nhưng chẳng may, Mã Nguyên Vũ có lẽ vẫn vì hoảng hốt nên vừa đứng lên đã vội vã xoay người, hướng mặt về phía quả nhiên có vài tiếng động lạch cạch phát ra, nhờ đó vô tình dịch tránh không để Hoàng Hạ chạm vào.
Bạch Cúc và Hoàng Hạ lúc này cũng nghe những tiếng động khả nghi nọ. Cả hai đứng cạnh nhau, cùng xoay người hướng mặt nhìn về phía Mã Nguyên Vũ đang nhìn, không một ai dám lên tiếng dù chỉ là tiếng thở mạnh.
Những tiếng động nọ vẫn lách cách vang mãi nhưng không hiểu sao cơ quan vẫn không chịu phát động, càng làm cho Hoàng Hạ, Bạch Cúc đã lo càng thêm phập phồng lo.
Được một lúc, họ nghe tiếng Mã Nguyên Vũ thì thào :
- Tại hạ e không thể duy trì lâu hơn. Nếu nhị vị không mau mau tiếp lực có lẽ trước sau gì nhân vật đang phát động ở bên ngoài cuối cùng cũng thắng và xông vào bắt gặp chúng ta đang ở đây. Nhị vị muốn như thế lắm sao?
Bạch Cúc và Hoàng Hạ có nghe nhưng không hiểu. Cả hai hỏi nhau :

- Hoàng Hạ tỷ có hiểu y đang nói gì không?
- Ta cũng đang lấy làm lạ đây. Y thì vẫn ở trong này cùng chúng ta, kẻ nào đang làm cho cơ quan phát động thì lại đứng tận bên ngoài. Đâu có gì liên quan để y phải nói y đang duy trì?
Vừa lúc đó Mã Nguyên Vũ bỗng trút ra luồng thở khì bất lực và còn đột ngột ngã chúi qua một bên. Ngẫu nhiên làm cho những tiếng động lạch cạch nọ cũng đúng lúc này chợt vang lên giòn giã và thúc bách hơn.
Chỉ khi đó Hoàng Hạ và Bạch Cúc mới có cảm nhận nền đá dưới chân bỗng dưng lay đông kỳ lạ. Và Hoàng Hạ tỉnh ngộ bật kêu :
- Nhanh lên, Bạch Cúc. Mau cùng ta trụ tấn, kềm giữ nền đá dưới chân cho đừng dịch chuyển Chỉ có như thế mới làm cho cơ quan không thể phát động, khiến nhân vật bên ngoài cũng không thể xông vào.
Vì cả hai cùng hành động, họ lại có thân thủ của từng người cao minh hơn Mã Nguyên Vũ nên hành vi kịp lúc như thế này của họ đã làm cho chuỗi tiếng động lách cách sau cùng cũng bị gián đoạn.
Bạch Cúc lúc bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm :
- Sao Nguyên Vũ huynh lúc nãy không nói rõ hơn, cho bọn muội biết cần phải làm thế nào để ngăn cản không cho cơ quan phát động? Chỉ suýt nữa là hư sự rồi còn gì?
Hoàng Hạ cũng lên tiếng :
- Ta cũng có lắm nghi ngờ là làm thế nào ngươi biết chỉ với phương cách này mới khiến cơ quan thôi phát động? Hay trước kia ngươi đã từng vào nhưng lại cố tình giấu bọn ta sự thật đó?
Mã Nguyên Vũ đã lồm cồm đứng dậy, lầu bầu lên tiếng đề tỉnh cả hai :
- Nhị vị đúng là nữ nhân, chỉ biết đa nghi và đa nghi mà không chịu vận dụng cơ trí. Thử hỏi, nếu tự dưng nền đá ngay chỗ nhị vị đang đứng bất ngờ lay động, kèm theo đó tà tiếng lách cách cho biết cơ quan đang phát động, nhị vị sẽ có phản ứng như thế nào nếu không là lập tức trụ tấn để tạo lực đối nghịch với lực phát động cơ quan? Đừng bảo với tại hạ là phản ứng tự nhiên của bọn nữ nhân vốn dĩ vô dụng nha. Mà thôi nhị vị không cần đáp lời, nếu đấy chính là lũ Kim Sa hội thì chúng ta kể như tự chui đầu vào rọ. Riêng tại hạ thì mệt lắm rồi, không thể giúp gì thêm cho nhị vị.
Hoàng Hạ bị Mã Nguyên Vũ cho là vô dụng chỉ suýt nữa là phát tác phản ứng. Nhưng vì sau đó lại nghe Mã Nguyên Vù đề tỉnh, bảo là phải vận toàn lực, tạo lực đối trọng với lực đang phát động cơ quan nên Hoàng Hạ thay vì phát tác đành trút toàn bộ nỗi tức giận vào

hành vi trụ tấn.
Với lực trụ tấn đột ngột tăng lên và do Hoàng Hạ và Bạch Cúc cùng một lúc thực hiện, nền đá dưới chân cả hai chợt rạn nứt, tách khai, tạo ra một miệng huyệt đen ngòm, làm cho cả hai cùng một lúc rơi ào xuống.
Họ kêu :
- Có cạm bẫy. Hãy mau cứu ta, Nguyên Vũ.
- Mau tránh xa ra, Nguyên Vũ huynh. Đừng để sa bẫy như bọn muội
* * * * *
Hoàng Hạ tỉnh lại trước. Nàng thất kinh vì phát hiện chỉ có nàng và Bạch Cúc không hiểu sao lại cùng nhau nằm rúc người ngay phía sau một tảng đá lớn lộ thiên, không hề có Mã Nguyên Vũ bên cạnh.
Nàng lay gọi Bạch Cúc :
- Tỉnh dậy đi Bạch Cúc. Ngươi ngất đã bao lâu? Có biết vì sao chúng ta ở đây? Và ngươi có nhìn thấy họ Mã ở đâu không?
Bạch Cúc ngơ ngác không kém gì Hoàng Hạ lúc đầu. Nàng ngồi dậy nhìn quanh và kêu :
- Hoàng Hạ tỷ tỉnh lại trước muội, hãy nói đi sao chúng ta bỗng dưng xuất hiện ở chốn này? Không thấy Nguyên Vũ huynh, lẽ nào chính y đã đưa chúng ta đến đây và bây giờ đang loanh quanh đâu đó chờ chúng ta tỉnh lại?
Hoàng Hạ cau mày và nói lên sự nghi ngờ của nàng :
- Có thể là y đưa chúng ta đến đây. Nhưng bảo y có ý chờ chúng ta tỉnh lại thì vị tất vì ta nghĩ, lẽ nào y không nhân cơ hội này bỏ đi. Bởi nếu là ta ắt hẳn ta cũng hành động như thế.
Đoạn Hoàng Hạ đứng lên. Và theo bản tính tự nhiên của nữ nhân nàng đưa tay chỉnh trang lại y phục, miệng thì bảo :
- Thôi, cứ mặc y. Chúng ta toàn mạng là tốt rồi, hãy mau tìm lối quay về chỗ tiểu thư thì hơn.
Chợt Bạch Cúc kêu :
- Sao có vài giọt huyết dây vào y phục Hoàng Hạ tỷ thế này?
Và Bạch Cúc bước đến, săm soi nhìn vào phần thân áo phía sau của Hoàng Hạ. Bạch Cúc chép miệng hít hà :
- Thậm nguy thậm nguy, có một vệt xước nhỏ đã làm rách y phục và chạm khẽ vào da thịt. Cũng may là chưa chạm đến đại huyệt Thần Đường. Bằng không...
Hoàng Hạ cũng chợt kêu :
- Y phục ngươi cũng có huyết tích kia kìa? Chà, gần ngay vùng tâm thất, không lẽ ngươi không cảm thấy đau sao?
Bạch Cúc hốt hoảng cúi đầu nhìn vào ngực áo, nơi quả nhiên có dính

vài giọt máu đỏ nho li ti.
Và thoạt nhìn qua, Bạch Cúc giật mình :
- Cũng là một điểm nhỏ, lực đạo chỉ xuyên qua y phục và vừa đủ để chỉ chạm vào da là dừng ngay. Phải chăng đây là thủ pháp thượng thừa chỉ có thể do cao nhân thi triển, gọi là để cảnh cáo chúng ta?
Hoàng Hạ thoạt nghe cũng giật mình vội nhìn thật kỹ nơi y phục của Bạch Cúc bị dính huyết tích. Và nàng chợt trầm tư lo ngại :
- Quả dúng như muội suy đoán. Đã có người dùng lợi khí sắc bén lưu lại trên hai ta mỗi người một dấu vết thần kỳ. Hừ, là nhân vật nào có bản lãnh tuyệt phàm, đã đạt mức thu phát tùy tâm, cố tình cảnh cáo chúng ta? Nhưng là cảnh cáo chuyện gì chứ?
Bạch Cúc chợt hốt hoảng :
- Ôi chao. Vây là nguy cho Nguyên Vũ huynh rồi. Vị tất y đã tự ý bỏ đi như Hoàng Hạ tỷ nghi ngờ.
Hoàng Hạ kịp thời nghĩ lại, lo lắng nhìn Bạch Cúc :
- Muội muốn nói, có thể Nguyên Vũ huynh vì giải cứu và đưa chúng ta đến đây nên tình cờ chạm trán một cao nhân? Và y đã bị...
Bạch Cúc lập tức lách người chạy ra ngoài tảng đá :
- Muội phải tìm y. Biết đâu đây là lúc y đang cần đến chúng ta?
Hoàng Hạ vội chạy theo, nhưng chí là để ngăn Bạch Cúc lại :
- Muội không được loạn động. Vì đây là địa phương nào, hiện chúng ta còn chưa rõ, có muốn tìm y, càng không thể chạy bừa như muội là ổn.
Bạch Cúc giận dữ :
- Nhưng muội không thể không tìm, nhất là sau biết bao điều y đã làm cho chúng ta.
Hoàng Hạ cau mày :
- Ta cũng đâu ngăn cấm, không cho muội tìm. Có chăng ta chỉ khuyên muội đừng hốt hoảng. Thế muội nghĩ ta không lo lắng, không muốn tìm y, để nếu cần thì tiếp trợ y sao?
Bạch Cúc cáu kỉnh :
- Vị tất Hoàng Hạ tỷ thật sự lo cho y. Vì muội thấy lúc nào tỷ cũng đa nghi, không bao giờ thừa nhận những hành vi y thực hiện vì chúng ta đều xuất phát từ thiện ý.
Hoàng Hạ cười lạt :
- Tuy đa nghi nhưng muội đừng quên ta cũng chưa bao giờ phủ nhận những ân tình mà y đã vì chúng ta thực hiện. Thôi đủ rồi, nếu muốn tìm thì chúng ta cùng tìm, đừng để phí thời gian nữa. Đi!
Bị thái độ của Hoàng Hạ làm cho sợ, Bạch Cúc hết dám tranh biện, cũng không dám hối thúc dù nhìn thấy Hoàng Hạ chầm chậm vừa đi

vừa đưa mắt dò xét nhìn khắp nơi. Và một lúc sau, Bạch Cúc mới nhận thức Hoàng Hạ có cẩn trọng như thế cũng không vô ích.
Hoàng hạ đột ngột dừng lại và thì thào :
- Hãy lắng nghe. Như có tiếng người rên rỉ?
Bạch Cúc vội lắng nghe và gật đầu thừa nhận :
- Đúng là có, nhưng tiếng rên quá yếu như chủ nhân của tiếng rên đã bị trọng thương?
Hoàng Hạ càng cẩn trọng hơn :
- Ta bên hữu, muội bên tả, chúng ta tiến đến từ hai phía để có gì bất trắc cùng còn cơ hội trở tay, tiếp trợ lẫn nhau. Được chưa? Đi nào!
Nơi vẫn văng vẳng đưa đến tai Hoàng Hạ và Bạch Cúc những tiếng rên tuy là một chỗ khuất lấp, bị nhiều lớp cây dại vây kín, nhưng khi vượt qua thì hóa ra sau những lớp cây dại lại là một lư bằng khá rộng với một vài loạn thạch nằm ngổn ngang.
Ở đó Hoàng Hạ tiến đến theo phía bên hữu chỉ nhìn thấy vài ba thi thể vẫn chưa đến hồi giá lạnh. Nhận ra đó là những thi thể của bọn Kim Sa hội, Hoàng Hạ toan lên tiếng cảnh báo cho Bạch Cúc ở phía bên kia hay. Chợt từ phía bên đó có tiếng Bạch Cúc kêu hoảng:.
- Tiểu thư? Hoàng Hạ tỷ mau lại đây. Tiểu thư sao lại bị nhiều thương tích như thế này?
Hoàng Hạ thất kinh hồn vía, lập tức thi triển khinh công, lao thật nhanh đến chỗ Bạch Cúc vừa kêu hoảng.
Đến nơi, phát hiện Bạch Cúc đang lúi húi ngay phía sau một tảng đá không lấy gì làm to. Hoàng Hạ lách người bước vào và kịp nghe một nữ lang vừa được Bạch Cúc đỡ ngồi lên, cho dựa vào lòng Bạch Cúc, bảo :
- Hai ngươi cũng kịp đến ư? Vậy là ổn rồi, Bạch Cúc cứ ở lại đây với ta. Mà không, cả ta cũng muốn đi nữa. Hãy mau đưa ta vào huyệt khẩu kia. Nhanh lên, cần phải cứu Kim Xuân tỷ, tiếp trợ luôn cho một ân nhân đã tình cờ cứu mạng ta.
Hoàng Hạ cau mày nhìn qua thương thế của nữ lang, sau đó chuyển mục quay nhìn đến huyệt khẩu, chỉ cách đấy vài trượng, là nơi nữ lang vẫn đang nhìn bằng ánh mắt lo lắng.
Hoàng Hạ bảo :
- Xung quanh nơi này chỉ còn lại ba người chúng ta, những địch nhân hầu như đã táng mạng. Theo nô tỳ, tiểu thư nên lưu lại ngoài này để tịnh dưỡng chỉ một mình Hoàng Hạ vào trong đó tìm Kim Xuân tỷ là đủ.
Nhưng nữ lang nọ vẫn khăng khăng :
- Bạch Cúc đã kịp cho ta dùng linh đan, có muốn tịnh dưỡng để sau

này cũng không muộn. Đừng trái ý ta, hãy mau đưa ta cùng vào. Nhanh lên.
Vì nữ lang là tiểu thư nên lời nói đó cũng chính là mệnh lệnh, Hoàng Hạ vội cùng Bạch Cúc dìu nữ lang đi.
Lúc bước vào huyệt khẩu, nữ lang chợt hỏi :
- Dường như ân nhân cứu mạng ta và Kim Xuân tỷ có quen biết hai ngươi? Ta thấy y dù vội vẫn tìm cách giấu hai ngươi sau một tảng đá. Y là ai?
Bạch Cúc ngớ người, hỏi ngược lại :
- Bọn nô tỳ trước đó đã ngất lịm lúc tỉnh lại chỉ thấy nằm sau một tảng đá, vẫn chưa tỏ tường chuyện gì đã xảy ra. Tiểu thư có thể cho biết nhân dạng của kẻ đó thế nào?
Nữ lang có một thoáng thừ người :
- Ta nhớ không lầm đâu, thái độ của y chứng tỏ rất quan tâm đến bọn ngươi, cho thấy cả ba ắt hẳn quen biết nhau. Y là một trang nam nhân khá tuấn tú, niên kỷ có lẽ chưa đến đôi mươi. Duy có điều y phục của y rất bẩn. Dường như trước đó là y phục tuyền trắng nhưng vì quá bẩn nên đã sang màu ngà.
Bạch Cúc giật mình, nhìn Hoàng Hạ :
- Chính là Mã Nguyên Vũ?
Hoàng Hạ tuy cũng giật mình nhưng là vì nguyên do khác :
- Tiểu thư bảo y đã cứu nguy tiểu thư và Kim Xuân tỷ? Là bọn Kim Sa hội đã bị y hạ thủ?
Nữ lang gật gù :
- Mã Nguyên Vũ? Ta chưa nghe tính danh này bao giờ, thảo nào thân thủ y vừa kém vừa không có gì đặc sắc. Hoàng Hạ vừa bảo y là nhân vật đã hạ thủ Kim Sa hội? Không phải đâu. Vì y không thể có bản lãnh đó. Tuy vậy ta cũng phải thừa nhận y chính là một trang hảo hán đáng mặt anh hùng. Y rất dũng mãnh khi hết lượt này đến lượt khác xông vào tìm cách tiếp trợ ta hoặc tiếp trợ Kim Xuân tỷ. Phải chi y có bản lãnh như Hoàng Hạ ngươi vừa bảo, ta đâu đến nỗi bị thương và bất lực nhìn Kim Xuân tỷ bị địch nhân đuổi chạy vào huyệt khẩu này?
Bạch Cúc tươi hớn hở :
- Nếu là Nguyên Vũ huynh thì tiểu thư có bảo y la bậc hảo hán cũng không có gì quá đáng. Vì bọn nô tỳ trước sau cũng đã đôi ba lần được y tận lực giải nguy. Vả lại, mặc y phục bẩn như tiểu thư nói, quả nhiên không còn ai ngoài Nguyên Vũ huynh.
Khác với Bạch Cúc vẫn mãi chú tâm nói về Mã Nguyên Vũ, Hoàng Hạ có mối bận tâm khác quan trọng hơn :

- Vậy theo tiểu thư, bọn Kim Sa hội là nhân vật nào hạ thủ?
Nữ lang lắc đầu :
- Ta không biết vì lúc ta sắp hôn mê cũng là lúc Kim Xuân tỷ bị địch đuổi vào huyệt khẩu, y bỗng chạy đến bên cạnh và lôi ta vào ẩn phía sau tảng đá. Y còn bảo ta đừng lo, vì đang có người xuất hiện, giúp ta và y đối phó lũ Kim Sa hội. Ta nghe thế cùng mừng, vội nhờ y chạy vào xem Kim Xuân tỷ thế nào. Y nghe xong lập tức thực hiện, cho dù lúc đó toàn thân y như bị vấy máu nhiều hơn ta. Hai ngươi thử lắng nghe xem. Có thể cả hai đã bị hôn mê chỉ còn những tiếng thở trì trệ rất khó phát hiện.
Chợt Bạch Cúc đưa tay chỉ vào một góc khuất, khá tối :
- Ở đây có dấu máu?
Hoàng Hạ lập tức lia mắt nhìn :
- Đúng là có dấu máu. Dừng lại đi, Bạch Cúc. Đề phòng đó là nơi địch nhân có thể ẩn thân chờ bọn ta đến gần để tung một đòn chí mạng.
Và Hoàng Hạ một mình tiến đến, sau đó nhanh chóng lùi lại :
- Đúng là địch nhân, nhưng đã chết. Vậy là nhân vật kỳ bí nọ sau khi giết hết lũ ngoài kia đã vào đây truy sát tiếp tục. Chúng ta hãy đi tiếp, nhưng đừng quá khinh suất. Đi nào.
Họ lao đi và nữ lang nọ lại hỏi :
- Bạch Cúc vừa bảo Mã Nguyên Vũ đã đôi lần giúp hai ngươi, sự thể là thế nào?
Hoàng Hạ chợt thở dài :
- Y là người mà Hoàng Hạ dược lệnh tiểu thư phải ngấm ngầm dò xét. Tiểu thư còn nhớ những gì gã Bạch Nhật Quang đã cáo giác và làm ầm khắp nơi chứ.
Nữ lang giật mình :
- Là y sao? Kẻ duy nhất sau thảm biến của Hồng gia những bốn năm đã bất ngờ hiện thân và đi tế mộ?
Thảo nào ta cứ ngờ ngợ có cảm tưởng đã nghe đến ba chữ Mã Nguyên Vũ này một lần.
Đúng là do gã Bạch Nhật Quang huyên náo đề cập đến.
Bạch Cúc lại liến thoắng, vắn tắt kể những gì Mã Nguyên Vũ đã giúp nàng và Hoàng Hạ.
Chờ Bạch Cúc nói xong, Hoàng Hạ lại thở dài :
- Tiểu thư sẽ còn kinh ngạc nhiều hơn nếu biết rằng họ Mã chính là gã một năm trước từng được tiểu thư cứu mạng với khắp thân lúc đó đều dính toàn bùn sình hôi hám.
Nữ lang kinh ngạc thật sự :

- Đúng như thế chứ, Hoàng Hạ? Y vẫn sống sau một trận trúng độc và còn bị người của Khưu gia truy đuổi sao?
Hoàng Hạ gật đầu :
- Đúng la y. Chỉ tiếc thân thủ của gã Bạch Nhật quang quá kém, làm cho lời của gã nói về họ Mã không biết đâu mà lường. Vì nếu bảo thân thủ của họ Mã tầm thường thì Hoàng Ha này vẫn có cảm giác không tin. Nhưng nếu bảo y có sở học cao minh thì lẽ nào một người như tiểu thư lại có thể nhận định ở y không hề có đặc sắc? Hoàng Hạ này cảm thấy thật khó hiểu.
Nữ lang bĩu môi :
- Ngươi đừng quá đa nghi, ta bảo y kém thì nhất định phải kém. Bất quá theo Bạch Cúc kể, ta đành thừa nhận y quả là người thông tuệ vì có thể tiên liệu mọi chuyện ở xa như thể y được nhìn thấy tận mắt. Nhưng nếu bảo chỉ vì thế mà ở y có nhiều điều khó hiểu thì ắt hẳn, hừ, đấy là do y cố tình tạo ra mà thôi. Và suy ra y là người tự phụ, thích làm ra vẻ thần bí để lòe người khác che đậy khuyết điểm của y là võ công quá kém.
Hoàng Hạ giật mình :
- Tiểu thư ám chỉ điều gì khi bảo phải thừa nhận y có tài tiên liệu từ xa?
Nữ lang hậm hực :
- Thì chuyện Kim Sa hội bất thần xuất hiện tấn công vào nơi lưu ngụ của ta, đâu còn chuyện nào khác.
Hoàng Hạ vỡ lẽ :
- Vì nhờ có bí đạo nên tiểu thư và Kim Xuân tỷ vẫn bình yên?
Nữ lang thở dài :
- Không sai. Nhưng bọn chúng cũng có lắm thủ đoạn vặt. Chúng vờ hô hoán lên, bảo ngươi và Bạch Cúc đã bị chúng chế ngự, ta và Kim Xuân tỷ vậy là lầm mưu của chúng. Vì lo cho hai ngươi nên tự ý hiện thân. Rốt cuộc bị chúng đánh cho một trận khốn đốn vất vả lắm mới chạy đến đây để rồi suýt mất mạng.
Bạch Cúc cố tình bảo :
- Bọn Kim Sa hội quả thật cũng có lắm thủ đoạn, điều này muội và Hoàng Hạ tỷ đã từng nếm trải. Nhưng gặp phải Nguyên Vũ huynh, thủ đoạn của y cao minh hơn, bọn Kim Sa hội cứ thật bại hết phen này đến phen khác.
Nữ lang liền mắng át đi :
- Từ lúc gặp ngươi cho đến bây giờ, Bạch Cúc, ta thấy ngươi dường như rất cảm phục và ngưỡng mộ y. Ngươi tán dương y hơi nhiều đấy. Phải chăng là do ngươi đã phải lòng y?

Bạch Cúc phì cười :
- Tiểu thư ngộ nhân rồi. Vì hạng nam nhân như y vị tất có nữ nhân nào dám phải lòng Nữ lang lấy làm lạ :
- Tại sao? Ta thấy y cũng tuấn tú đâu kém gì những vương tôn công tử hoặc những cao thủ tuấn kiệt đệ tử các phái thường tìm đến Giang Nam Đệ Nhất Trà đình của ta?
Hoàng Ha chợt nghiêng đầu, nói khẽ vào tai nữ lang vài lời.
Nữ lang bất giác à lên một tiếng :
- Thì ra...
Chợt... Bạch Cúc một lần nữa bật kêu :
- Lại có dấu máu nữa ở đằng kia.
Mọi người đưa mắt nhìn và phát hiện lối đi trong huyệt khẩu bỗng đưa mọi người đến một động khẩu khác rộng hơn, với khung cảnh ở bên ngoài đang tràn đầy ánh nắng chan hòa.
Họ bảo nhau cẩn trọng bước ra. Cuối cùng cả ba đều nhìn thấy hai nhân vật, một nữ một nam đang ngồi tọa công điều thương.
Bạch Cúc tỏ ý mừng ngay khi vừa nhìn thấy nam nhân. Nhưng có lẽ vì ngại sẽ bị tiểu thư mắng, nên nàng chỉ khẽ khàng lên tiếng đề cập đến mỗi một mình nữ nhân đang ngồi tọa công.
Nàng bảo :
- May quá, Kim Xuân tỷ vậy là vẫn bình yên.
Nữ lang thì nhìn chằm chằm vào nam nhân.
- Ta nhớ lại rồi. Quả nhiên y chính là gã một năm trước đã được ta cứu mạng.
Cả hai câu nói này tuy khẽ nhưng vẫn gây kinh động làm cho nam nhân nọ từ từ hé mở hai mắt và mỉm cười :
- Tại hạ thì thoạt nhìn vẫn nhận ra ngay tiểu thư và Kim Xuân tỷ ân cứu mạng thuở nào, một lần nữa Mã Nguyên Vũ này xin có lời đáp tạ.
Thái độ của nữ lang thật lạnh lùng, làm Mã Nguyên Vũ đang cười đành ngượng ngùng thu lại. Vì nữ lang bảo :
- Ngươi không phải đáp tạ. Vì ân oán giữa ta và ngươi một năm trước kể như đã thanh toán xong. Hay ngươi định mượn lời nói này nhắc khéo ta là lần này ta phải đáp tạ ân giải nguy của ngươi?
Mã Nguyên Vũ vươn vai đứng dậy :
- Quân tử thi ân bất cầu báo. Chuyện lần này mong tiểu thư hãy xem như là tại hạ chưa từng có hành động gì. Vì thiển nghĩ tại hạ chỉ là kẻ không biết tự lượng sức, không mất mạng đã là may, nào dám huênh hoang nhận là đã cứu nguy cho tiểu thư?
Kim Xuân cũng đến lúc xả công và cũng tánh nhanh miệng nói hớt

lời như thuở nào :
- Ngươi biết nói như thế cũng tốt. Vì kỳ thực nếu lúc nãy ta không kịp dốc toàn lực đẩy ngươi ngã qua một bên, có lẽ ngươi đã mất mạng. Hành vi trượng nghĩa của ngươi và hành động cứu mạng ngươi do chính ta thực hiện, nếu suy đi xét lại thì người phải đáp tạ vẫn là ngươi. Đúng không?
Mã Nguyên Vũ gượng cười :
- Sự thật lúc nào cũng vẫn là sự thật. Chính tại hạ đang chờ Kim Xuân tỷ hồi tỉnh để có lời đáp tạ. Chỉ tiếc bên người tai hạ không hề có bất kỳ vật gì tương xứng để trao cho Kim Xuân tỷ gọi là báo đáp ân cứu tử. Mong Kim Xuân tỷ lượng thứ cho.
Hoàng Hạ liền bước nhanh đến chỗ Kim Xuân :
- Kim Xuân tỷ nói như thế ắt hẳn đã có dịp nhìn thấy nhân vật từng hạ thủ lũ Kim Sa hội, nhất là một tên đã bị hạ sát ở gần đây?
Kim Xuân ngơ ngác :
- Có người xuất hiện hạ thủ Kim Sa hội thật sao? Ta không thấy. Ta chỉ nhớ là bản thân ta vì lâm nguy nên đành chạy thục mạng vào trong này. Kế đó là đến lượt gã họ Mã cũng chạy vào. Gã có cùng ta giao thủ tán loạn với hai địch nhân. Gã ngất trước, ta ngất sau. Để khi ta hồi tỉnh là đã thấy gã ngồi tọa công ngay bên cạnh. Ta sợ địch xông đến nữa thì nguy đành tận dụng chút thời gian quý báu cũng tọa công như gã.
Và Kim Xuân đưa mắt nhìn nữ lang :
- Tiểu thư cũng không nhìn thấy nhân vật đó ư?
Là Hoàng Hạ thở dài, vừa đáp lời Kim Xuân vừa đưa mắt nghi ngờ nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Cả tiểu thư cũng không có cơ hội nhìn thấy. Nhưng dựa theo lời của tiểu thư thuật lại thì dường như chỉ có một người là nhìn thấy nhân vật nọ.
Kim Xuân thừa hiểu Hoàng Hạ đang ám chỉ ai qua ánh mắt nhìn này. Kim Xuân hất hàm, hỏi Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi có nhìn thấy thật không? Đó là nhân vật như thế nào?
Mã Nguyên Vũ miễn cưỡng đáp :
- Sao chư vị đều nhìn cả vào tại hạ? Chẳng lẽ tại hạ không được phép nhìn nhân vật đó? Nhưng có nhìn cũng vô ích vì nhân vật no vừa cao to vừa có cung cách xuất thủ thật tàn độc. Soẹt một cái là có kẻ đầu rơi thây gục. Hoặc ầm một tiếng là có tên bị du hồn về tiên cảnh. Không những thế, hễ hạ thủ được một địch nhân là hai mắt nhân vật nọ lập tức bắn ra những tia lạnh lẽo, tợ ánh mắt của tử thần, chạm vào ai là kẻ đó run lẩy bẩy. Ghê lắm.

Hoàng Hạ cáu kỉnh ngắt lời :
- Ai cần nghe những lời kể đã được ngươi thêm thắt một cách quá đáng. Bọn ta chỉ muốn biết đó là nhân vật có diện mạo như thế nào, hoặc giả nhân vật đó có tự ý xưng danh cho biết bản thân là ai chăng?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu vài lượt :
- Không có diện mạo vì đã bị che kín chỉ chừa hai hốc mắt. Cũng không xưng danh vì hễ gặp địch là lẳng lặng ra tay. Riêng về chiêu số thì càng không thể nhận định, vì...
Nữ lang nọ ngắt lời và mai mỉa Mã Nguyên Vũ :
- Không thể nhận định vì ngươi có sở học quá kém, liệu am hiểu được bao nhiêu mà đòi nhân định chiêu số của người. Đúng không?
Mã Nguyên Vũ cả thẹn :
- Lời của tiểu thư lúc nào cũng đúng. Nếu gặp phải người khác may ra có thể qua chiêu số của nhân vật nọ mà nhận biết đấy là ai. Tại hạ thật vô dụng.
Bạch Cúc chợt lên tiếng hỏi :
- Kim Xuân tỷ bảo có hai địch nhân xông vào truy đuổi, sao chỉ mới thấy có một thi thể?
Đoán biết Bạch Cúc không hề ngẫu nhiên hỏi câu này, Mã Nguyên Vũ ném nhanh cho nàng một tia nhìn cảm kích và nhân cơ hội này lên tiếng chứng tỏ bản thân không hoàn toàn vô dụng.
- Bọn Kim Sa hội một khi đã gặp sát tinh đương nhiên chẳng kẻ nào có cơ hội sống sót.
Nếu Bạch Cúc cô nương bảo chỉ mới tìm thấy một thi thể ắt hẳn ở quanh đây hay còn thi thể thứ hai. Tại hạ không tìm thì thôi, khi đã tìm thế nào cùng phát hiện.
Nhưng Mã Nguyên Vũ vừa hăm hở bỏ đi tìm, Hoàng Hạ cũng vội theo chân :
- Ta sẽ cùng ngươi đi tìm. May ra nhân cơ hội này ta lại có dịp mục kích tài tiên đoán như thần của ngươi. Đi nào.
Vì tìm khắp nơi chung quanh nhưng không thấy, Mã Nguyên Vũ lại hăm hở toan quay trở lại huyệt khẩu, Hoàng Hạ vội ngăn lại.
- Bọn ta đã theo lối đó đi lần đến đây. Nếu có hai thi thể ắt bọn ta đã thấy, ngươi đừng phí công vô ích. Tốt hơn hết hãy nói xem, theo ngươi thì thi thể thứ hai hiện ở đâu?
Mã Nguyên Vũ gượng cười :
- Theo khẩu khí của cô nương thì dường như cho rằng tại hạ phải biết nơi đang ẩn giấu thi thể thứ hai? Tại hạ không là người hạ thủ làm sao có thể đáp lời?

Do cả hai còn quanh quẩn gần nơi mọi người đang đứng nhìn nên những lời đối đáp của cả hai đều được tất cả nghe. Vì thế, Bạch Cúc liền ứng tiếng, nói phụ họa theo Mã Nguyên Vũ :
- Sao Hoàng Hạ tỷ cứ mãi nghi ngờ Nguyên Vũ huynh? Hay Hoàng Hạ tỷ cho rằng chính Nguyên Vũ huynh là nhân vật lạnh lùng độc ác nọ?
Nữ lang cũng lên tiếng :
- Bạch Cúc hỏi rất đúng. Và theo ta Hoàng Hạ quả là quá đa nghi. Bởi bản lãnh như y đến lo cho sinh mạng bản thân còn chưa xong, làm sao có thể trong một lúc xuất thần hạ thủ hết từng ấy kẻ địch?
Hoàng Hạ vẫn một mực nghi ngờ :
- Vì ở đây quả là có điều đáng nghi. Thứ nhất, không sớm cũng không muộn, đúng vào lúc tiểu thư hoặc Kim Xuân tỷ ngất đi là nhân vật nọ xuất hiện hạ sát địch nhân. Thứ hai, cũng đúng vào thời điểm đó thì y hoặc là đã đi khuất mắt tiểu thư hoặc bị ngất trước khi Kim Xuân tỷ ngất, nghĩa là không một ai trông thấy đồng thời vừa có y vừa có nhân vật lạnh lùng nọ. Biết đâu tất cả đều do y giở trò, thoạt tiên là vờ đi khuất để sau đó dùng thân phận khác xuất hiện sát địch, kế nữa là vờ ngất và chờ Kim Xuân tỷ cũng ngất y mới dùng bản lãnh thật ra tay.
- Theo Hoàng Hạ nhận đinh, y quả là người đáng nghi.
Kim Xuân phản bác một cách kiên quyết :
- Y suýt mất mạng. Nhờ ta kịp thời ứng cứu nên chuyện y bị ngất là chuyện không thể nào giả vờ.
Nữ lang tiểu thư cũng bảo :
- Thôi được, vì Hoàng Hạ cứ mãi khăng khăng như thế nên hãy nghe ta hỏi đây. Nếu y chính là nhân vật đó thì y được lợi gì khi chịu xuất lực giải cứu tất cả chúng ta? Nên nhớ, trên đời này dường như chưa có kẻ nào chịu làm một điều gì đó một cách vô công, chỉ trừ một người.
Hoàng Hạ rùng mình :
- Chính Hoàng Hạ cũng có ý ngờ y đúng là nhân vật đó, nếu không cũng là hậu nhân.
Nữ lang trợn mắt, sau đó phá lên cười :
- Hoàng Hạ ơi Hoàng Hạ, phải chăng vì ngươi quá tận tâm với ta nên đã bị ám ảnh bởi nhân vật vô tình vô nghĩa nọ? Ngươi đừng làm ta chết vì cười. Y đâu thể là nhân vật nọ, càng không đủ tư cách để ngươi ngờ y là hậu nhân của nhân vật kia?
Kim Xuân đưa mắt nhìn Mã Nguyên Vũ khắp lượt và lắc đầu :
- Dáng cách của y tuyệt đối không thể có liên quan đến nhân vật kia.

Bạch Cúc thì thở dài :
- Dựa vào đâu mà Hoàng Hạ tỷ cho Nguyên Vũ huynh có liên quan đến Vô Diện thư...
Nữ lang vụt ngắt :
- Không được đề cập ngay đến danh xưng đó. Sao ngươi sớm quên mọi điều ta đã căn dặn hử?
Bạch Cúc tái mặt toan biện bạch, chợt từ một nơi khuất lấp ở phía trước bỗng vang đến một tràng cười :
- Vì sao Công Tôn Quỳnh tiểu thư lại tỏ ra lo sợ khi nghe nhắc đến bốn chữ Vô Diện thư sinh? Đấy là một nhân vật dù muốn dù không cũng giúp cho cục diện võ lâm luôn giữ được sự thái hòa, tiểu thư nên ngưỡng mộ hơn là lo sợ mới phải. Ha ha...
Kim Xuân chợt ngao ngán lắc đầu.
- Vẫn là hắn, một âm hồn bất tán luôn theo ám chúng ta.
Kim Xuân vừa dứt lời thì một vị công tử thiếu gia cũng vừa vặn xuất hiện, trong tay có mang theo một thi thể.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 9
Chạm Hắc Cốt - Vũ nhục Thất phái

Sự xuất hiện quá nhanh của vị công tử thiếu gia làm Kim Xuân bối rối, có lẽ sợ câu nói bất ngôn vừa rồi đã bị vị công tử nghe.
Nhưng cũng may cho Kim Xuân, vị công tử có lẽ vẫn chưa nghe. Vì vừa đến nơi vị công tử liền ném thi thể nọ xuống trước mặt Kim Xuân :
- Bổn công tử mang đến cho Kim Xuân tỷ một tin mừng. Có phải đây là kẻ suýt lấy mạng Kim Xuân tỷ?
Mãi đến lúc này Kim Xuân mới có cơ hội nhìn vào nhân dạng của thi thể nọ. Và vừa nhìn qua Kim Xuân bật kêu :
- Chính là y. Lệnh Hồ công tử đã tìm thấy thi thể y ở đâu? Và tại sao công tử biết y là kẻ suýt lấy mạng Kim Xuân này?
Công tử Lệnh Hồ mỉm cười :
- Tử vô đối chứng. Giả như bổn công tử chỉ tìm thấy thi thể y thì làm sao biết là y đã gây ra phiền não gì cho Kim Xuân tỷ? Cũng may là bổn công tử bắt gặp lúc y vẫn còn sống, chỉ bị chút ít thương thế ngoài da.

Chuyển mục quang qua nhìn vị nữ lang tiểu thư có tính danh là Công Tôn Quỳnh, Lệnh Hồ công tử nói tiếp với giọng kể công :
- Do phát hiện y có sắc thái khả nghi, Lệnh Hồ Triển này lập tức ra tay ngăn y lại để cật vấn. Nhờ đó mới biết Công tôn Quỳnh tiểu thư và nhiều gia nhân đang lâm nạn. Và vì muốn phục thù thay tiểu thư, tại hạ có phần nặng tay nên y sớm mất mạng. Nhưng trước đó cũng kịp nghe y tiết lộ một điều thật khó tin.
Hoàng Hạ chợt cau mày, hỏi xen vào :
- Nhất định những gì y tiết lộ ắt có liên quan đến nhiều cái chết bí ẩn do một nhân vật cũng bí ẩn không kém hạ thủ. Cho hỏi, phải chăng Lệnh Hồ công tử ám chỉ chính sự kiện này?
Lệnh Hồ Triển lớn tiếng khen :
- Hoàng Hạ lúc nào cũng tỏ ra linh lợi với nhiều nhận định đúng không thể ngờ.
Không sai, chính là điều bí ẩn đó. Và nếu là Lệnh Hồ mỗ không tình cờ nghe Công Tôn Quỳnh tiểu thư lớn tiếng quở trách vì Bạch Cúc lỡ miệng đề cập đến Vô Diện thư sinh có lẽ mỗ không xuất hiện và ắt không bị Kim Xuân tỷ mắng là âm hồn bất tán.
Công Tôn Quỳnh vội lườm Kim Xuân :
- Kim Xuân tỷ đã thất ngôn, lại còn để Lệnh Hồ công tử nghe được, thật là đáng trách.
Còn không mau tạ lỗi Lệnh Hồ công tử?
Lệnh Hồ Triển vội xua tay :
- Nếu nói ra để chờ nghe tạ lỗi thì ngay từ lúc mới đến tại hạ đã nói rồi. Bất quá tại hạ muốn nhắc lại để mong đề tỉnh tất cả. Rằng giang hồ là nơi hiểm ác, đâu đâu cũng có thể là tai vách mạch rừng, sau này muốn nói gì cũng cần nên cẩn ngôn.
Kim Xuân vôi chữa thẹn bằng cách khỏa lấp, hỏi qua chuyện khác :
- Mong Lệnh Hồ công tử chỉ giáo cho, liệu gã kia trước khi chết có cho công tử biết nhân vật nào đã hạ thủ nhiều đồng bọn của y không? Và rồi tại sao chỉ một mình y là có diễm phúc thoát mạng?
Lệnh Hồ Triển mỉm cười :
- Tại hạ có lời này, mong Kim Xuân tỷ nghe xong xin bỏ qua và chớ để tâm.
Ngỡ sắp bị Lệnh Hồ Triển oán trách vì lời nói thất ngôn khi nãy, Kim Xuân toan tìm lời phân biện. Nào ngờ Lệnh Hồ Triển vừa nhanh miệng hơn vừa bất ngờ đề cập đến một chuyện hoàn toàn khác.
Lệnh Hồ Triển bảo :
- Là Hoàng Hạ càng lúc càng tỏ rõ tư chất đáng khâm phục khiến những gì Hoàng Hạ nhận định thì mười phần hầu như đúng được

tám chín. Như nhân vật đã thay chư vị hạ sát bọn Kim Sa hội chẳng hạn, đúng như Hoàng Hạ nghi ngờ, nhân vật đó sau khi tha mạng cho gã này có bảo gã phải đưa tin về Kim Sa hội.
Hoàng Hạ giật mình :
- Là tin gì?
Lệnh Hồ Triển mỉm cười như thể đó là cách duy nhất hắn quen dùng khi đối thoại với nữ nhân, nhất là một giai nhân :
- Y phải đưa tin về Kim Sa hội rằng Vô Diện thư sinh sẽ có ngày đến gặp và hủy diệt toàn bộ Hội Kim Sa.
Bạch Cúc bật kêu :
- Vậy nhân vật đó chính là...
Bạch Cúc không dám kêu nữa, chỉ lấy ánh một lo lắng nhìn Công Tôn Quỳnh.
Công Tôn Quỳnh lặng người, sau đó chợt hỏi Lệnh Hồ Triển :
- Trước khi chết, gã này đã cung xưng rõ như thế thật sao? Có nói thêm lời nào về nhân diện hoặc xuất thân võ học của Vô Diện thư sinh chăng?
Lệnh Hồ Triển ngập ngừng :
- Về nhân diện thì đúng là đã bị che kín. Còn về xuất xứ võ học...
Hoàng Hạ bồn chồn nôn nóng :
- Xuất xứ là thế nào?
Thật đột ngột, Lệnh Hồ Triển vừa bất ngờ lao ào đến Mã Nguyện Vũ vừa quát to :
- Là thế này. Đỡ!
Bạch Cúc thất kinh, kêu vang lên :
- Tại sao Lệnh Hô công tử lại...
Công Tôn Quỳnh lập tức trừng mắt, khiến Bạch Cúc thoạt nhìn thấy vì quá sợ nên đành ngậm miệng lại.
Trong khi đó, Mã Nguyên Vũ dù bị Lệnh Hồ Triển tấn công bất ngờ nhưng vẫn kịp lách người tránh qua một bên.
Mã Nguyên Vũ cũng quát trả :
- Tại hạ với nhân huynh vô oán vô thù, cớ sao lại bất ngờ động thủ?
Phát hiện cách tránh chiêu của Mã Nguyên Vũ có phần kỳ quái, Lệnh Hồ Triển gầm vang :
- Ta có nhìn thấy ngươi lúc xuất thủ cùng bọn Kim Sa không hề có bản lãnh này. Nói mau, công phu của ngươi là do ai truyền thụ? Vì sao ngươi luôn che giấu công phu sở học thật của ngươi?
Và với đấu pháp tấn công trực diện và liên hoàn, Lệnh Hồ Triển bắt đầu vây khổ Mã Nguyên Vũ vào vùng chưởng ảnh chợp chùng.
Trái lại, Mã Nguyên Vũ vẫn có phong thái bình thản khi lần lượt tránh

hết chiêu này đến chiêu khác. Chàng còn bật cười ngạo nghễ :
- Mã Nguyên Vũ ta tại sao phải cung xưng xuất xứ sư thừa thật cho một kẻ có miệng lưỡi độc địa như ngươi? Tốt hơn ngươi hãy nên thú thật, vì sao ngươi cố tình khen vùi Hoàng Hạ? Là ngươi muốn sỉ nhục Kim Xuân để hả giận hay ngươi có dụng ý tạo sự đố kỵ giữa bọn họ và đấy là kế ly gián của ngươi?
Sau một loạt chiêu liên hoàn nhưng vẫn chưa làm gì được Mã Nguyên Vũ cho dù là chạm một mảy may vào chéo áo, Lệnh Hồ Triển lại thay đổi đấu pháp với lời lẽ cay độc hơn :
- Ta khen vì Hoàng Hạ sớm nhận ra chân tướng của ngươi. Mau nói đi, ngươi vờ vĩnh như thế để làm gì? Phải chăng là có tà ý, muốn tạo sự gần gũi thân cận để có cơ hội thỏa mãn dục vọng thấp hèn của ngươi? Xem chiêu!
Lệnh Hồ Triển xô ra một chiêu kình đầy uy lực.
Mã Nguyên Vũ cười phá lên :
- Ta giả vờ vì có tà ý thì sao nào? Hay ngươi đố kỵ vì vẻ hào hoa giả tạo của ngươi không đủ thu phục lòng mỹ nhân so với sự giả vờ của ta? Cho ngươi hay, nếu với bản lãnh này ngươi chưa có đủ tư cách cùng ta so tài cao hạ. Và không riêng gì ngươi, ta e rằng khắp võ lâm cũng chẳng có ai phá nổi bộ pháp này. Ngươi nên tự lượng sức, thu chiêu về và dừng ngay hành vi hồ đồ này thì hơn. Đừng tự làm mất thể diện trước mặt mỹ nhân.
Mã Nguyên Vũ dù là ngạo nghễ nhưng quả thật bộ pháp đang thi triển đã thủy chung giúp Mã Nguyên Vũ tránh thoát toàn bộ mọi chiêu công của Lệnh Hồ Triển.
Giận vì bị cười chê, oán vì bị mất thể diện, hai tâm trạng này làm cho Lệnh Hồ triển như hóa cuồng.
“Choang...”
Lệnh Hồ Triển đã giấu sẵn một thanh kiếm trong người. Và lúc này, hắn đã lấy ra. thi triển nhanh một lúc những ba chiêu kiếm thần tốc :
- Ngươi thật quá ngông cuồng. Ta đành cho ngươi biết thế nào công phu tuyệt kỹ. Đỡ!
“Vù...”
Bị đối phương loang kiếm uy hiếp, Mã Nguyên Vũ đanh mặt lại và quát :
- Là Lệnh Hồ Triển ngươi chuốc lấy nhục nhã. Sau này hãy liệu hồn và tránh ta thật xa. Xem đây!
Và Mã Nguyên Vũ hóa thành một bóng mờ kỳ ảo, với bộ pháp đã lợi hại càng lợi hại hơn và song thủ vụt chập chờn tạo ra cùng một lúc có đến bảy tám cánh tay.

Cứ theo đấu pháp đó Mã Nguyên Vũ lao xộc vào vầng kiếm quang do Lệnh Hồ Triển loang nhanh mà thành.
Nhóm Bạch Cúc ở bên ngoài nhìn vào cứ ngỡ Mã Nguyên Vũ đang tự ý tìm chết, vì nào có ai dám dùng cánh tay nhục thể vừa lao vào vừa đối phó với lợi khí của đối phương vốn là một thanh kiếm sắc bén và dĩ nhiên cứng hơn cánh tay thịt cả vạn lần.
Nào ngờ, “Choang!”
Sau một tiếng chạm đanh gọn và khô khốc ai cùng nhìn thấy Mã Nguyên Vũ đã bình yên lùi về nguyên vị. Giữa cục trường chỉ còn lại một mình Lệnh Hồ Triển với sắc mặt tột cùng phẫn nộ. Cạnh đó, nằm chổng chơ dưới chân Lệnh Hồ Triển là thanh kiếm không hiểu đã rơi xuống từ lúc nào. Chứng tỏ tiếng choang nọ là do thanh kiếm lúc rơi chạm đất gây ra.
Mã Nguyên Vũ đã làm thế nào để không chỉ hóa giải mấy loạt chiêu kiếm thần tốc của Lệnh Hồ Triển mà còn thừa năng lực làm rơi kiếm? Nghi vấn này, hiện tại không một ai biết đâu mà đáp.
Vì thế, nhóm Bạch Cúc bốn người do không nỡ nhìn vào Lệnh Hồ Triển nên đành nhìn chằm chằm vào thanh kiếm hy vọng nếu thanh kiếm biết nói ắt sẽ cho biết vì sao nó rơi.
Đang nhìn như thế, họ thấy một chân của Lệnh Hồ Triển chợt nhấc lên. Và thật nhanh, cái chân đó liền giẫm mạnh vào thanh kiếm.
Biết rõ Lệnh Hồ Triển giận quá hóa thẹn đang tìm cách hủy bỏ thanh kiếm là vật đã làm cho chủ nhân của nó mất hết thể diện, cả bốn người bọn Bạch Cúc đều sững sờ ngước mắt nhìn lên.
Nhưng mắt họ chợt bị hoa. Để khi định thần nhìn lại thì họ thấy Mã Nguyên Vũ đang từ từ lùi xa ra khỏi chỗ Lệnh Hồ triển và cười cười dùng tay gõ vào thanh kiếm, không hiểu Mã Nguyên Vũ đã lao vào và nhặt lên từ lúc nào. Mã Nguyên Vũ còn bảo :
- Tại hạ đang cần một thanh kiếm cho một pho kiếm pháp đã được tại hạ nghĩ ra. Nếu Lệnh Hồ huynh không còn cần đến thanh kiếm này, thay vì hủy bỏ hãy xem là đã tặng cho tại hạ. Được chăng?
Sau bao diễn biến vừa xảy ra thì lúc này lời lẽ càng lễ độ nhã nhặn của Mã Nguyên Vũ càng mang ý nghĩa cay độc, mai mỉa đến tột độ.
Khiến Kim Xuân thoạt nghe cùng phải bất nhẫn thốt lên :
- Ngươi thật quá đáng. Đừng quên câu “cao nhân tắc hữu cao nhân trị” ắt có ngày ngươi phải hối hận về lời lẽ hôm nay.
Mã Nguyên Vũ bỏ ngoài tai, cứ cười cười và nhìn Lệnh Hồ Triển, tỏ ý chờ thái độ hoặc đáp ứng hoặc không của Lệnh Hồ Triển.
Đang mang sắc mặt phẫn nộ, Lệnh Hồ Triển sau một lúc chịu đựng cái nhìn của Mã Nguyên Vũ bỗng bật lên tràng cười hào sảng, vui vẻ

đến không thể ngờ. Đã thế Lệnh Hồ Triển còn bảo :
- Vẫn có câu “hồng phấn tặng giai nhân, bảo kiếm tặng anh hùng”. Kiếm của Lệnh Hồ Triển này tuy không là bảo kiếm nhưng vì Mã nguyên Vũ các hạ vừa ý, hay lắm, Lệnh Hồ Triển xin chịu tiếng đời đàm tiếu, khinh chê là kẻ mặt dầy, đành nguyện ý tặng cho các hạ. Và...
Lệnh Hồ Triển vụt đổi giọng, nói như gằn từng tiếng :
-... hậu hội hữu kỳ, Lệnh hồ Triển này ước ao sẽ có ngày cùng các hạ tái ngọ? Tạm biệt!
Xoay người lại, Lệnh Hồ Triển còn thản nhiên nói lời cáo từ với từng người đương diện, đoạn ngẩng cao đầu và ung dung bước đi, như thể chuyện mất thể diện vừa rồi là không hề xảy ra, hoặc xảy ra thì xảy đến cho ai khác, không phải là vị công tử thiếu gia hào hoa phong nhã Lệnh Hồ Triển.
Phong thái này của Lệnh Hồ Triển ai mà không thán phục. Và dễ gì tìm được người có công phu hàm dưỡng đạt mức thâm hậu như vi công tử Lệnh Hồ.
Mã Nguyên Vũ cũng vậy, cũng rất thán phục Lệnh Hồ Triển. Nhưng khi đưa mắt nhìn theo Lệnh Hồ Triển không hiểu sao Mã Nguyên Vũ lại lên tiếng trước khi Lệnh Hồ Triển kịp đi khuất. Chàng nói đủ to :
- Lòng đọ?lượng của nhân huynh, Mã nguyên Vũ này mãi mãi cảm kích. Vậy là từ nay về sau hễ có người hỏi đến thanh kiếm này tại hạ sẽ giải thích, sẽ cho người đó biết Lệnh Hồ Triển là nhân vật có dạ độ lượng đáng phục như thế nào.
Khó thể nói là Lệnh Hồ Triển không hề nghe câu nói này của Mã Nguyên Vũ. Bằng chứng là Lệnh Hồ Triển đang thong thả đi và đi cũng sắp khuất thì ai ai cũng nhìn thấy bước chân nhẹ tợ hồng mao của Lệnh Hồ Triển bỗng có một thoáng khựng lại.
Có lẽ cũng thấy như thế, Kim Xuân vội lên tiếng, ngay khi Lệnh Hồ Trên đã đi khuất hoàn toàn :
- Ngươi vũ nhục Lệnh Hồ công tử bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ ư? Cớ sao ngươi còn có ý định sẽ đem chuyện này loan truyền khắp giang hồ? Kim Xuân ta thật không ngờ ngươi lại là hạng người có tâm địa độc ác. Đối với kẻ đã ngã ngựa ngươi cũng chẳng buông tha. Hừ!
Mã Nguyên Vũ lập tức quay phắt lại, sững sờ nhìn Kim Xuân :
- Tại hạ mà có tâm địa độc ác ư? Như thế nào? Không lẽ người có lòng độ lượng như Lệnh Hồ công tử, tại hạ không được quyền tán tụng, không được phép nói cho mọi người biết y là người độ lượng như thế nào sao? Lời của Kim Xuân tỷ tại hạ e không hiểu nổi. Có chăng tai hạ hiểu rằng Kim Xuân tỷ đã ngộ nhận, cố tình hiểu sai

thành ý của Mã Nguyên Vũ này.
Bạch Cúc vội xen lời, kèm theo tiếng thở dài than oán :
- Nguyên Vũ huynh đừng giả vờ đần độn nữa. Hoặc giả Nguyên Vũ huynh vì kém lịch lãm, chưa từng va chạm với đời nên không biết rằng một khi câu chuyện hôm nay được đồn đãi ra ngoài thì chính là huynh cố tình dồn Lệnh Hồ công tử vào vị thế sống mà không bằng chết và nếu có chết cũng chết trong tiếng đời thị phi. A... là Nguyên Vũ huynh không biết thật hay đang giả vờ đây?
Hoàng Hạ chợt tiến lại gần, dừng chân đứng đối diện Mã Nguyên Vũ :
- Ta thì không quan tâm chuyện giữa ngươi và công tử Lệnh Hồ, nhân vật ngươi cố tình hạ thấp nhân phẩm, hạ đến chỗ không thể hạ thấp hơn. Ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu.
Mã Nguyên Vũ xua tay ngắt lời, giọng có vẻ khẩn trương :
- Tại hạ hiểu rồi vẫn là nghi vấn về thân thủ của tại hạ chứ gì? Chuyện này để sau hãy nói, giờ thì chư vị chạy đi, chạy càng nhanh càng tốt. Tai họa sắp giáng xuống rồi nếu chư vị không hay, được, tại hạ sẽ chạy một mình. Dù có bị khinh chê là phường tham sinh úy tử tại hạ cũng chạy. Cáo biệt.
Bạch Cúc kịp ngăn Mã Nguyên Vũ lại :
- Lại là trò ma mãnh gì nữa đây? Xung quanh thì vắng lặng, mọi người thì vẫn đang bình yên vô sự, sao Nguyên Vũ huynh quả quyết tai họa đang chực chờ giáng xuống? Hãy nói rõ xem nào Mã Nguyên Vũ cứ nhấp nhỏm không yên và chán ngán khi chạm phải ánh mắt của mọi người :
- Chư vị nhìn tại hạ như vậy vì không tin chứ gì? Được, tại hạ xin giải thích, nhưng chỉ là ngắn gọn thôi, còn tin hay không thì tùy chư vị! Bởi thời gian đã cấp bách lắm rồi.
Hoàng Hạ cười lạt :
- Thay vì huyên thuyên, nếu ngươi cứ giải thích có lẽ thời gian nãy giờ cũng tạm đủ để ngươi nói xong những gì ngươi toan bịa đặt. Hừ!
Mã Nguyên Vũ cũng cười lạt và cố tình dành riêng một cái nhún vai cho Bạch Cúc :
- Chỉ có Bạch Cúc là thoạt kỳ thủy cho đến giờ vẫn luôn tin vào tại hạ. Nể tình Bạch Cúc tại hạ nói đây. Bảo có tai họa giáng xuống vì chư vi đã để lộ toàn bô thân phận thật của chư vị. Và tai họa đoán chắc không phải chỉ có một mình vị công tử Lệnh Hồ của chư vị là tình cờ xuất hiện ở đây. Ắt hẳn vẫn còn nhiều nhân vật khác nữa, đều là những nhân vật có lẽ vì quan tâm đến chư vị nên không thể không xuất hiện. Có thể sự kiện này không đủ làm cho chư vị sợ

nhưng riêng tại hạ thì lại quá thừa. Vì sợ nên tại hạ xin đi trước một bước. Bảo trọng!
Lời của Mã Nguyên Vũ làm cho bọn Công Tôn Quỳnh bốn người đều ngơ ngẩn thần tình. Họ mãi nhìn nhau, vì thể không nhận ra Mã Nguyên Vũ đang bỏ đi và hầu như sắp khuất.
Chợt họ giật mình vì nghe một tràng cười đột ngột vang lên :
- Muốn chạy ư? Muộn rồi, ha ha...
Họ đưa mắt nhìn nơi đang phát ra tràng cười và dĩ nhiên cũng thấy Mã Nguyên Vũ đang từ từ lùi bước vì trước mặt đã có ba Hắc y nhân bất ngờ xuất hiện chận lối.
Những Hắc y nhân tiến đến đâu thì Mã Nguyên Vũ lùi đến đó.
Và Mã Nguyên Vũ lùi đến tận chỗ nhóm Công Tôn Quỳnh bốn người.
Suýt chạm vào Công Tôn Quỳnh, Mã Nguyên Vũ quay lại và nhăn nhó trách :
- Sao chư vị vẫn chưa chạy? Phần tại hạ, cũng vì chư vị nên mất cơ hội chạy. Chư vị đã gây họa lây cho tại hạ rồi.
Một tràng cười khác liền vang lên từ đâu đó phía sau nhóm Công Tôn Quỳnh :
- Tiểu tử ngươi đừng than thân trách phận. Bọn ta có thể mở sinh lộ cho ngươi nếu ngươi thành khẩn cung xưng lai lịch sư thừa. Đừng xuẩn động cố tình chịu chung số phận với bọn Tri Thù môn. Ha Ha...
Công Tôn Quỳnh biến sắc, lần đầu tiên quắc mắt nhìn những Hắc y nhân có đến mươi mười lăm người đã bất thần xuất hiện từ hai phía tiền hậu, đã ngăn chặn hết mọi nẻo thoát thân của nhóm người Công Tôn Quỳnh. Nàng quát :
- Tri Thù môn và Hắc Cốt giáo từ thuở nào vô thù vô oán, sao hôm nay bỗng dưng có thái độ này? Nói mau!
Mã Nguyên Vũ rúng động, khẽ thì thào vào tai Hoàng Hạ :
- Là Hắc Cốt giáo đó ư?
Hoàng Hạ hoang mang nhìn Mã Nguyên Vũ, sau đó cười lạt :
- Ta bất cần ngươi đang giả vờ hay là thật tình. Không sai, chúng chính là Hắc Cốt giáo. Bấy lâu nay nếu không vì kiêng dè và úy kỵ một nhân vật có lẽ Hắc Cốt giáo đã thực hiện xong dã tâm và hoàn thành bá nghiệp từ lâu. Có lẽ ngươi hiểu ta đang ám chỉ nhân vật nào?
Mã Nguyên Vũ chưa kịp đáp, một hắc y nhân cười lạnh :
- Nha đầu Hoàng Hạ ngươi định đem bốn chữ Vô Diện thư sinh ra dọa ư? Vậy là ngươi lầm. Chính vì bổn Giáo đang muốn Vô Diện thư sinh xuất đầu lộ diện nên hôm nay không thể không hủy diệt toàn bộ Tri Thù môn bọn ngươi. Hãy ngoan ngoãn nạp mạng thôi.

Đánh. Ha Ha.
Lũ Hắc y nhân lập tức xông vào, cứ hai tên hoặc ba tên vây đánh một. Và một trong những người bị hắc y nhân vây đánh dĩ nhiên cũng có Mã Nguyên Vũ.
Mã Nguyên Vũ gầm vang :
- Muốn tìm Vô Diện thư sinh nhưng lại vây đánh Tri Thù môn. Hành vi này không chỉ phi lý phi nhân mà còn chứng tỏ Hắc Cốt giáo là một lũ hèn nhát. Ta thà một phen liều chết hơn là nhận lấy sinh lộ do lũ hèn nhát bọn ngươi vừa đề xuất. Xem kiếm.
Với thanh kiếm vừa bắt buộc Lệnh Hồ Triển phải trao tặng, Mã Nguyên Vũ lập tức phát chiêu và một thanh kiếm hóa thành sáu bảy.
“Ào...”
Công Tôn Quỳnh thì đột ngột cười lanh lảnh, cũng phát động chiêu công và ra lệnh cho Kim Xuân - Hoàng Hạ, Bạch Cúc :
- Được, nghe có người mắng Hắc Cốt giáo là một lũ hèn nhát, Công Tôn Quỳnh này chưa khi nào thỏa dạ bằng. Đã vậy, Kim Xuân, đánh. Hoàng Hạ, Bạch Cúc cũng hãy cho bọn chúng biết thân thủ đích thực của bổn Môn. Thân phận đã bại lộ thì đánh, giết hết bọn chúng cho ta. Ha Ha...
Với khẩu khí này, Công Tôn Quỳnh ngay chiêu đầu đã tận lực quật vào một trong ba Hắc y nhân đang vây đánh nàng :
- Nạp mạng!
“Bùng...”
Tên nọ chấp chới thối lùi, sau đó đột ngột ngã vật ra, đến một tiếng kêu trước lúc du hồn cung không kịp thốt lên.
Hai Hắc y Nhân còn lại vừa sợ vừa động nộ :
- Tiện nhân dám dụng độc ư? Vậy thì đừng trách bổn Giáo độc ác. Xem chưởng!
“Ào...”
Đã có một Hắc Y Nhân vong mạng, Kim Xuân chợt phấn khích lạ :
- Bổn Môn bấy lâu không lộ diện không phải vì thân thủ chẳng có. Bọn ngươi đúng là xấu số khi tự dưng đến nạp mạng. Hãy xem đây?
“Bùng!”
Lại một Hắc Y Nhân nữa vừa bị Kim Xuân cho về chầu tiên tổ.
Hoàng Hạ và Bạch Cúc cười ngạo mạn :
- Hắc Cốt giáo vì quên câu tri kỷ tri bỉ, do xem thường bổn Môn nên xua lũ vô dụng bọn ngươi đến nạp mạng. Nếu lúc chết bọn ngươi muốn trách thì hãy trách kẻ đã sai bọn ngươi đến đây. Xem chiêu! Ha ha.
“Ầm! Ầm!”

Nhận ra nhóm người Bạch Cúc nếu có bốn thì đã hạ thủ đủ bốn, chỉ có bản thân là vẫn chưa hạ thủ được tên nào, Mã Nguyên Vũ bất ngờ vứt bỏ thanh kiếm qua một bên :
- Không có kiếm ta càng đỡ vướng tay vướng chân hơn. Hãy xem công phu Bát Túc Sát Địch Nhân của ta.
Và hai tay Mã Nguyên Vũ liền khua loạn với bóng nhân ảnh cũng hóa nên mờ mờ kỳ ảo. Mã Nguyên Vũ cứ thế công vào ba tên địch để rồi bất ngờ chộp được hai tên.
Mã Nguyên Vũ lùi lại, nhấc hai tên nọ lên cao và thản nhiên dùng đầu tên này quật vào đầu tên nọ.
“Bốp”
Mã Nguyên Vũ buông cả hai ra, lạnh lùng nhìn hai thân hình bất động đang nặng nề rơi xuống với hai cái đầu cũng nát bét :
- Bọn ngươi không những hèn nhát mà còn là một lũ vô dụng. Nhớ đấy tính danh của ta là Mã Nguyên Vũ, hãy đầu cáo trước lão Diêm Vương là Mã Nguyên Vũ ta đã hạ sát hai ngươi. Hừ...
Nói xong, Mã Nguyên Vũ ngẩng đầu nhìn lên và lấy làm lạ khi phát hiện hầu hết mọi người đương diện không hiểu sao đều đã dừng tay, không ai động thủ nữa. Trái lại, tất cả cũng tỏ ra khiếp đảm, lấm lét nhìn Mã Nguyên Vũ, như vừa nhìn thấy quái nhân.
Mã Nguyên Vũ chỉ sau đó mới chực hiểu, vội ngượng nghịu đưa hai bàn tay và bối rối biện minh với một mình Bạch Cúc :
- Cô nương nhìn gì thế? Nhìn hai tay này ư? Tại hạ tuy thân thủ chẳng lấy gì làm lợi hại nhưng được cái là hai tay này vừa nhanh vừa có thần lực khác thường. Hay cô nương muốn tại hạ thi triển một lần nữa? Vậy thì xem đây.
Và Mã Nguyên Vũ lại hóa thành một bóng mờ, ngang nhiên lao đến chỗ gần nhất có hai Hắc y nhân vô tình đứng cạnh nhau.
Hai tên này thoạt đầu khiếp đảm, toan nhảy lùi. Nhưng vì biết có lùi cũng không kịp nên cả hai động nộ gầm vang :
- Tiểu tử chớ quá ngông cuồng.
- Hãy xem Độc Thủ Hắc Cốt chưởng của ta!
“Ào...”
Chúng đồng loạt xuất lực nhưng bóng nhân ảnh trước mặt chúng chợt biến mất. Và chỉ thoắt một cái là Mã Nguyên Vũ hiện thân nguyên hình ngay phía sau cả hai.
Khi chúng phát hiện thì đã muộn. Vì cả hai đã bị Mã Nguyên Vũ chộp giữ và đang được Mã Nguyên Vũ từ từ nâng lên.
Có lẽ bị Mã Nguyên Vũ chộp giữ đúng vào yếu huyệt nên hai gã Hắc y nhân toàn thân bất động, biết sắp chết nhưng không có lực vùng

vẫy.
Nhưng đúng vào lúc Mã Nguyên Vũ sắp đập đầu cả hai vào nhau, tái hiện lại cung cách sát nhân tàn độc khi nãy, một tiếng quát bỗng uy dũng vang lên :
- Dừng tay?
Do tiếng quát xuất phát từ phía sau nên Mã Nguyên Vũ có thể nghe nhưng không thể nhìn thấy người vừa quát.
Tuy vậy, ở Mã Nguyên Vũ cũng xuất hiện một thoáng ngập ngừng, làm động thái giết người hết sức bá đạo nọ cũng tạm thời dừng lại.
Tiếng quát thứ hai, với thanh âm chất giọng khác với tiếng quát trước, lại đột ngột vang lên :
- Nếu thật sự có oán thù, muốn lấy mạng thì không thiếu gì cách hạ thủ. Chỉ xin thiếu hiệp đừng dùng cách quá ư ư tàn nhẫn này. Nhất ngôn bất tận ý, mong thiếu hiệp cân nhắc và thể hiện lòng đô lượng của bậc hiệp cốt nhân tâm.
Mã Nguyên Vũ rùng mình, vừa từ từ hạ hai tay xuống vừa dùng giọng trầm trầm hỏi ngược lại, nhất là khi phát hiện lũ Hắc y nhân đang len lén bỏ đi :
- Là ai thế? Tại hạ Mã Nguyên Vũ đang hân hạnh được vị cao nhân nào ban cho lời giáo huấn thế?
Bạch Cúc bật kêu khe khẽ :
- Đến rồi Không Động tam anh, ba nhân tài kiệt xuất hiện nay của Không Động phái cùng với Thiếu Lâm - Võ Đang cũng đến. Quả là một trường nhiệt náo không thể ngờ.
Mã Nguyên Vũ rùng mình một lượt nữa nhưng lần này lại là để chàng thẳng tay nện hai cái đầu nọ vào nhau.
“Bộp”
Buông hai thi thể nát bét đầu ra, Mã Nguyên Vũ từ từ quay người lại và lạnh lùng lên tiếng :
- Dùng lời nói để hãm hại và bức tử một ai đó hoặc dùng loạn kiếm phân thây một kẻ thù xét cho kỹ thì cũng là một cái chết. Tại hạ thích dùng cách này hơn, chí ít cũng có tác dụng răn đe những ai đó vẫn đang có ý muốn động chạm đến Mã Nguyên Vũ này. Nếu Thất đại phái muốn can thiệp, hãy tự xét lại bản thân là đã có lần nào nguyện ý buông tha cho kẻ thù chưa? Nếu là chưa, hừ, suy cho cùng Thất đại phái lấy tư cách gì bình phẩm chê bai cách giết người của tại ha?
Ánh mắt của Mã Nguyên Vũ lạnh lùng vô biểu cảm, cho dù hiện diện trước mặt và chỉ cách chàng độ ba trượng là nhiều nhân vật mà thoạt nhìn ai cung biết đấy là người thuộc danh môn chính phái.
Có hai đạo nhân là Võ Đang phái. Có một lão tăng nhân rõ ràng là

cao thủ phái Thiếu Lâm, thêm ba trang nam nhi uy lẫm với hào khí ngút trời vượt xa niên kỷ ngoài hai mươi có lẽ chính là Không Động tam anh như lời Bạch Cúc lúc này khẽ kêu.
Một trang nam nhi hào kiệt liền sa sầm nét mặt :
- Chỉ vì bất nhẫn nên Không Động tam anh bọn ta mới cho kẻ ấu trĩ ngu xuẩn là ngươi một lời khuyên. Nghe hay không thì tùy, cớ gì ngươi nhân cơ hội đó châm chọc và mai mỉa toàn bộ Thất đại phái? Hay ngươi nghĩ chỉ với bộ pháp ma quỷ đó là đủ cho ngươi tha hồ ngạo thị, mục hạ vô nhân, xem thường cả bậc tôn trưởng của cả võ lâm là Như Thiện đại sư và Song hạc Võ Đang nhị vị Đao trưởng?
Chợt phát hiện kẻ nam nhi hào kiệt này cứ vừa nói vừa tìm cánh len lén nhìn Công Tôn Quỳnh, Mã Nguyên Vũ bật cười :
- Là Tam anh Không Động muốn phô diễn công phu thượng thừa cho nhiều mỹ nhân ở đây thán phục chứ gì? Nếu là vậy, bộ pháp của Mã Nguyên Vũ này liệu có đủ để ngạo thị võ lâm hay chưa, có lẽ cần phải nhờ Không Động tam anh chỉ giáo thêm. Hay xông cả lên nào. Mời, ha ha...
Kẻ nam nhi hào kiệt đó giận tái mặt, lập tức xông lên :
- Cần gì phiền đến đại ca và nhị ca ta. Một mình ta cũng đủ cho ngươi nếm mùi lợi hại.
Đỡ!
“Ào...”
Là nhân tài kiệt xuất của phái Không Động nên cách xuất thủ của nhân vật này cùng nhanh và lợi hại khác thường, chỉ chớp mắt là đã có cơ hội uy hiếp sinh mạng Mã Nguyên Vũ.
Nhưng nhân vật này dù nhanh vẫn không nhanh bằng bộ pháp và nhất là thủ pháp của Mã Nguyên Vũ.
Vì thế, ai ai cũng nghe từng Mã Nguyên Vũ hỏi kháy :
- Thật thế ư? Mã ta lại e không phải, xem đây.
Và mọi người cùng nghe giữa đương trường chợt vang lên một tiếng soẹt rõ to, như là tiếng vải lụa bị xé rách vậy.
Còn chưa rõ hư thực như thế nào thì mọi người lại nghe Mã Nguyên Vũ cười vang :
- Cả Tam anh nên cùng lực xông vào thì hơn. Vì nếu chỉ có một thế này. Ha ha..., ta e chẳng bao lâu ngươi chẳng còn manh vải nào để che thân. Ha ha...
Nhân vật nọ lúc bấy giờ đã lùi lại, nhờ đó mọi người đều thấy ở phần thân trước của nhân vật này đã bất ngờ khuyết đi một manh vải.
Nhân vật này thịnh nộ, toan rút kiếm ra và xông vào trở lại. Hai nhân vật kia thấy vậy đã tức thì xông lên, lao vào Mã Nguyên Vũ từ hai

phía :
- Cẩu tặc vô sỉ. Là ngươi tự tìm chết, ắt sẽ toại nguyện. Đỡ chiêu!
"Vù..."
Mọi diễn biến nếu chỉ có thế thì có lẽ mọi người sẽ không một ai lên tiếng can ngăn, là vì họ bất nhẫn, đều muốn Mã Nguyên Vũ phải thất bại ê chề, xem đây là bài học để từ nay về sau đừng có thái độ mục hạ vô nhân và thích hạ nhục kẻ khác nữa.
Nhưng có một nhân vật chợt phát hiện ở Mã Nguyên Vù bỗng lóe lên một tia mắt nhìn kỳ lạ, là tia mắt nhìn giễu cợt thì đúng hơn. Nhân vật đó lập tức hô vang :
- Tiểu thí chủ nếu có hạ thủ xin lưu tình. A di đà Phật!!
Và mọi người chợt hoa mắt, sau đó chỉ thấy Mã Nguyên Vũ không hiểu bằng thủ pháp thần diệu gì đã chộp giữ hai nhân vật vừa mới xông vào.
Mã Nguyên Vũ chỉ giữ hai nhân vật này ở một chừng mực nào đó mà thôi và lạnh lùng ném cho lão tăng nhân là nhân vật vừa kêu lưu tình khi hạ thủ cũng một tia nhìn giễu cợt :
- Nhớ lại lời Hồng bảo chủ từng nhắc nhở, Thiếu Lâm phái quả có bản lãnh danh bất hư truyền. Nhưng sao lão Đại sư không lên tiếng sớm hơn, trước khi hai gã vô dụng này xuất thủ? Có phải vì Đại sư chưa thật sự diệt hết thất tình lục dục đã có ý chờ Mã Nguyên Vũ này thế nào cũng bị Tam anh Không Động cho nếm mùi lợi hại? Phật tự tâm ư tâm tai ngã.
Nhưng vì đại sư chưa diệt ngã nên Phật bất tại tâm. Đại sư nghĩ sao?
Lão tăng nhân rùng mình, chỉ biết cúi đầu :
- A di đà Phật, A di đà Phật. Như Thiền này sai rồi. Toan chỉ giáo người thì lại được người chỉ giáo. Nhưng dẫu sao vẫn đa tạ tiểu thí chỉ đã thuận tình nương tay. Lão nạp xin cáo biệt? A di đà Phật.
Như Thiền lão tăng liền quày quả bỏ đi khiến hai đạo nhân nọ sau một thoáng ngơ ngác cũng thở dài và toan bỏ đi.
Mã Nguyên Vũ chợt kêu :
- Song hạc nhị đạo nhân xin lưu bước.
Họ quay lại, cau có hỏi Mã Nguyên Vũ :
- Thiếu hiệp gây bất hòa khí với một mình Không Động phái vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn ư?
Mã Nguyên Vũ bật cười :
- Giang hồ luôn có nhiều thị phi là do lời đồn đại cứ ngày càng tam sao thất bổn. Tam anh tự chuốc họa sao lại bảo tại hạ gây bất hòa? Nhưng thôi, đấy là chuyện sau này giữa tại hạ và Không Động phái.

Riêng Song hạc nhị đạo nhân xin cho hỏi Nhị vị đến đây là Thất đại phái quan tâm Tri Thù môn hay quan tâm thư sinh Vô Diện?
Một đạo nhân cười lạt :
- Bọn bần đạo phải trả lời thiếu hiệp sao? Là thiếu hiệp hợm mình, tự xem là Minh chủ hay tự phụ công phu hơn người nên có vẻ muốn bắt mọi người tuân phục?
Mã Nguyên Vu nhún vai :
- Nhị vị không đáp cùng chẳng sao. Hiềm một nỗi, theo suy nghĩ nông cạn của tai hạ, đã là quân tử thì hành vi phải quang minh lỗi lạc. Hắc Cốt giáo đến cửa trước chư vị đến cửa sau. Hắc Cốt giáo dám thừa nhận vì Vô Diện nên vây công Tri Thù. Nhị vị không dám nói xem ra chưa đủ quang minh như họ.
Đạo nhân nọ tái mặt :
- Miệng lưỡi ngươi thật cay độc, dám đem bổn phái so sánh với lũ tà ma Hắc Cốt ư?
Hay ngươi định bảo bọn ta cũng hèn nhát.
Đạo nhân thứ hai chợt hắng giọng nói xen vào :
- Vô lượng thọ Phật? Nếu thiếu hiệp muốn biết dụng ý của bọn bần tăng khi cùng Tam anh Không Động đến đây thì đấy là do Tam anh có lời thỉnh cầu.
Nếu đạo nhân thứ hai đã ngang nhiên ngắt lời đạo nhân thứ nhất thì lúc này lại đến lượt một nhân vật trong Tam anh lớn tiếng ngắt lời đạo nhân này. Đó là nhân vật đã bị mất một mảng y phục ở phần thân trước. Y bật kêu :
- Sao Thanh Hạc đạo trưởng đổ trút tất cả cho huynh đệ tại hạ? Cứ nói thẳng ra là vì người Võ lâm Trung Nguyên chúng ta không ưa gì sự xuất hiện của Tri Thù môn từ Tân Cương xa xôi lặn lội vào đây, không lẽ đạo trưởng sợ nên không dám nói?
Vậy là đạo nhân thứ hai có đạo hiệu là Thanh Hạc cũng tái mặt như đạo nhân thứ nhất.
Riêng Mã Nguyên Vũ thì gật gù khen :
- Dám thẳng thắn nhận như thế, Tam anh quả đúng là nhân tài liệt kiệt của phái Không Động đương thời.
Và Mã Nguyên Vũ buông hai gã còn lại ra, thi lễ với họ?
- Tại hạ cam bề thất lễ. Sau này nếu có dịp ắt tại hại sẽ đến trước mặt lệnh sư Chưởng môn xin chiu tội.
Được buông tha, họ cảm kích thì ít phẫn nộ thì nhiều. Nhưng họ chưa kịp phát tác thì nghe Công Tôn Quỳnh cười mát :
- Bọn tiểu nữ vẫn định quay lại Giang Nam Đệ Nhất Trà Đình, không hiểu Tam anh Không Động, Du Thế Bình đại ca, Phương Hồng Lam

lão nhị và Cát Nam Giao tam đệ có tiếp tục chiếu cố nữa không? Hay lại ngại bọn Tri Thù tiểu nữ vốn dĩ là man di dị tộc không bao giờ đến nữa?
Cát Nam Giao Tam đệ Không Động tam anh chính là gã bị mất một mảng y phục chợt bối rối nhìn Công Tôn Quỳnh :
- Công Tôn tiểu thư sao lại có những lời này? Vì cho dù tiểu thư có là ai đi nữa, có xuất xứ ra sao cùng vậy, tại hạ vẫn...
Thanh Hạc đạo trưởng bất ngờ bĩu môi, cố ý ngắt lời Cát Nam Giao :
- Không ngờ phái Không Động lại có hạng ngang nhiên làm điếm nhục tông môn.
Ngoài miệng thì bảo không quan tâm đến lai lịch xuất xứ nhưng trong lòng thì cứ ngấm ngầm dò xét, sợ Tri Thù chính là diên thiện bất lai - lai giả bất thiện. Hừ.
Du Thế Bình, Phương Hồng Lam lập tức quắc mắt nhìn Thanh Hạc đạo trưởng. Nhưng nhanh hơn họ một bước, Công tôn Quỳnh bỗng nhích động, lướt đến gần Thanh Hạc :
- Có phải vì nghi ngờ bọn tiểu nữ vốn là những kẻ lai giả bất thiện nên trong những khách quan thường xuyên xuất hiện ở Giang Nam Đệ Nhất Trà Đình có cả bậc chân tu là Song hạc Võ Đang nhị Đạo nhân?
Cát Nam Giao được dịp cười châm chọc :
- Lòng vải cũng như lòng sung, thật không ngờ nhị vị đạo nhân căn tu đầy đầy vẫn có nhã hứng cùng mỹ nhân đàm đạo bên chung trà đối ẩm ha... Tại hạ thật ngưỡng mộ, ngưỡng mộ. Ha... Ha...
Thanh Hạc bẽ bàng, mặt thoạt đỏ thoạt xanh, sau đó giũ đạo bào gọi đạo nhân còn lại :
- Chúng ta đi thôi, Hồng Hạc mối hận này mai hậu sẽ đến hỏi Dịch chưởng môn. Hừ?
Cát Nam Giao ứng tiếng nói với theo :
- Gia sư đã lâu không màng đến thế sự, nhị vị đừng phí công tìm đến. Cứ gặp Tam anh Không Động là đủ rồi.
Chợt Cát Nam Giao nghe Công Tôn Quỳnh bỗng gọi.
- Này, ngươi không được bỏ đi.
Cát Nam Giao quay lại :
- Công Tôn tiểu thư yên tâm. Vì tại hạ nào có ý bỏ đi.
Nhưng Cát Nam Giao chỉ nhìn thấy Công Tôn Quỳnh đang rảo bước đi vội theo Mã Nguyên Vũ, chứng tỏ câu Công Tôn Quỳnh vừa gọi không hề dành cho Cát Nam Giao.
Bị bẽ mặt, Cát Nam Giao quay qua định phân biện và giãi bày với Kim Xuân là người duy nhất còn chần chờ, chưa đuổi theo Công Tôn

Quỳnh như Hoàng Hạ và Bạch Cúc đã làm.
Nhưng Cát Nam Giao vừa hé miệng, chưa kịp nói thì Kim Xuân đã quắc mắt nhìn gã :
- Hay hơn hết Cát công tử đừng nói gì. Và từ nay về sau cũng đừng tìm cách đến gặp bất kỳ ai trong bọn Tri Thù môn chúng ta. Cáo từ.
Càng thêm bẽ mặt, Cát Nam Giao hậm hực nhìn theo nhóm Công Tôn Quỳnh đang cùng Mã Nguyên Vũ đi khuất dần :
- Tất cả đều do tiểu tử thúi tha kia. Đại ca và nhị ca bảo sao, liệu y có là hậu nhân của nhân vật kia chăng?
Du Thế Bình thở dài :
- Phải thì sao, không phải thì sao? Chỉ với bộ pháp và thủ pháp kỳ quái của y thôi cũng đủ cho Tam anh Không Động mang nhục. Nếu y có thêm nửa bản lãnh do nhân vật kia truyền thụ, đừng nói gì Không Động phái, liệu khắp võ lâm có ai là đối thủ của y chăng?
Phương Hồng Lam sa sầm nét mặt :
- Đại ca như muốn nói chúng ta nên bỏ qua chuyên này?
Du Thế Bình nhìn Phương Hồng Lam và cười khẩy :
- Nhị đệ không muốn bỏ qua thì sao nào? Hãy nghe đại ca này khuyên đừng xuẩn động tự trút họa vào thân nữa. Nếu ta đã khuyên mà nhị đệ, tam đệ vẫn bỏ ngoài tai thì sau này muốn hành động gì cả hai cứ mặc tình. Đừng lôi ta vào cùng chịu nhục lây. Đi!
Và Du Thế Bình bỏ đi, không cần biết Phương Hồng Lam có cùng Cát Nam Giao theo chân hay không?
Thái độ của đại ca Du Thế Bình làm cho Phương Hồng Lam và Cát Nam Giao dù bất phục nhưng vẫn miễn cưỡng bước theo.
Nhưng khi đi được một đoạn, Cát Nam Giao chợt bảo :
- Đại ca và Nhị ca cứ tùy tiện. Đệ có việc cần làm sẽ gặp Đại ca và Nhị ca sau.
Du Thế Bình cáu gắt :
- Tam đệ vẫn chưa tỉnh ngộ ư? Còn muốn bám theo Công Tôn Quỳnh để làm gì? Ta không cho đệ đi. Lệnh của ta, tam đệ liệu dám bất tuân chăng?
Cát Nam Giao bật cười :
- Đại ca đừng quá xem thường đệ. Dù gì Công Tôn Quỳnh cùng lộ rõ thân phận là Tri Thù môn, một tà môn có xuất xứ từ Tân Cương đâu hợp với đệ xuất thân danh môn chánh phái. Đại ca yên tâm. Đệ sẽ quay về ngay, cũng không có bất kỳ hành vi gì xuẩn động như Đại ca đang lo ngại. Bảo trọng.
Vẫn cười như thế, Cát Nam Giao đi khuất dần. Lại đến lượt Phương Hồng Lam muốn tách ra đi riêng :

- Đệ cũng còn một việc suýt nữa thì quên. Đại ca không trách nếu đệ chỉ chậm trễ một hai ngày?
Du Thế Bình thở dài :
- Khác với Tam đệ trẻ người non dạ, ta mong rằng nhị đệ tự biết kiềm chế, đừng phụ lòng kỳ vọng của sư phụ bấy lâu nay. Nhớ hãy bảo trọng.
Phương Hồng Lam cười lạt :
- Đệ tự biết lo liệu. Có lo là lo cho đại ca chỉ một thân một mình nếu xuất kỳ bất ý gặp lại tiểu tử kia. Vì thế, mong đại ca tự bảo trọng. Cáo biệt. Du Thế Bình lo ngại nhìn theo. Và sau một lúc ngẫm nghĩ Du Thế Bình chợt đổi hướng tìm cách bám theo sau Phương Hồng Lam nhị đệ.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 10
Tri Thù môn oán ân nan giải

- Ngươi đừng mong thoát đi nếu vẫn chưa báo rõ lai lịch, nhất là xuất xứ võ học của ngươi. Đứng lại nào!
Đó là tiếng quát của Công Tôn Quỳnh. Và cùng với tiếng quát, Công Tôn Quỳnh còn ngang nhiên lướt đến, giang hai tay chận lối Mã Nguyên Vũ.
Miễn cưỡng dừng lại, Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Tại hạ có ẩn tình, vì biết khó thể nói rõ lai lịch lẫn xuất thân cho tiểu thư rõ nên mới lẳng lặng bỏ đi. Mong tiểu thư đừng làm khó tại hạ nữa.
Công Tôn Quỳnh hất hàm :
- Ẩn tình gì đó của ngươi ta thừa hiểu. Nhưng ta không quan tâm đến ẩn tình đó của ngươi. Ta chỉ cần ngươi giao phó cho ta một lời thừa nhận. Nói đi, ngươi có hay không có liên quan đến Vô Diện thư sinh?
Mã Nguyên Vũ cười cười lắc đầu :
- Tiểu thư từng quở trách Hoàng Hạ quá đa nghi, bị bốn chữ kia gây ám ảnh. Giờ đến lượt tiểu thư cũng như thế sao? Nhưng không sao, nếu tiểu thư muốn thì tại hạ xin thẳng thắn thừa nhận.
Công Tôn Quỳnh phập phồng và bồn chồn :
- Sao? Ngươi thừa nhận thế nào?
Mã Nguyên Vũ vờ nghiêm mặt :

- Thừa nhận rằng bốn chữ Vô Diện thư sinh dù muốn dù không cũng đã gây quá nhiều phiền não cho tại hạ. Vì thế, nếu chư vị còn mãi bám theo tại hạ, hừ, là chư vị đang tự rước họa vào thân đấy, biết chưa?
Công Tôn Quỳnh nổi giận :
- Ta không bám theo ngươi. Nhất là hạng bán nam bán nữ như ngươi...
Mã Nguyên Vũ bỗng lia mắt nhìn Hoàng Hạ và Bạch Cúc. Và dù chỉ là cái lia mắt bình thường thôi, nhưng vẫn đủ làm Công Tôn Quỳnh vì nhìn thấy nên chột dạ, tự bỏ ngang câu đang nói.
Bạch Cúc cũng chột dạ cúi đầu, không dám nhìn Mã Nguyên Vũ. Trái lại, Hoàng Hạ hoàn toàn thản nhiên, không chút áy náy hoặc bận lòng, ung dung nhìn ngược lại Mã Nguyên Vũ và bình thản tiếp lời Công Tôn Quỳnh tiểu thư :
- Ý tiểu thư ta muốn nói, có tự rước họa vào thân hay không là quyền của bổn môn Tri Thù môn. Nhưng mong ngươi giải thích, cớ sao lại bảo bốn chữ kia gây nhiều phiền não cho ngươi?
Mã Nguyên Vũ cười lạt :
- Cô nương tự hiểu, hỏi làm gì những câu thừa. Và nguyên nhân nữa khiến tại hạ gặp nhiều phiền não chính là từ hai nhân vật.
Hoàng Hạ cau mặt :
- Ngươi ám chỉ ta?
Mã Nguyên Vũ có sắc giận :
- Không sai. Vì nếu cô nương không quá đa nghi, khiến Kim Sa hội ngỡ là thật, thì Lệnh Hồ công tử của chư vị cùng với Hắc Cốt giáo, Thất đại phái đâu bị kinh động, kéo cả đến vì tin tại hạ chính là Vô Diện thư sinh? Chưa hết đâu, cô nương đừng vội bào chữa hay hùng biện, tại hạ còn nói nữa. Đó là vì sự đa nghi một cách thái quá của cô nương khiến tại hạ buộc lòng phải bộc lộ thân thủ mà vì ẩn tình nên bấy lâu nay tại hạ vẫn cố che giấu. Bấy nhiêu đó đã đủ gọi là phiền não chưa?
Hoàng Hạ mấp máy môi mấy lần toan nói nhưng đều bị Mã Nguyên Vũ trong tâm trạng giận dữ ngăn lại. Vì thế, đến lúc Mã Nguyên Vũ ngừng lời thì bao điều Hoàng Hạ định nói đều bị sự việc kéo theo trôi qua. Nàng đành hỏi một câu cho qua chuyện :
- Vậy còn nhân vật thứ hai? Ai đã đem đến phiền não cho ngươi? Bạch Cúc ư?
Mã Nguyên Vũ khinh khỉnh :
- Chính Lệnh Hồ công tử của chư vị. Hừ, hắn muốn ra vẻ hào hoa thì mặc hắn, muốn làm dáng thế nào trước mặt những vị giai nhân thì

tuỳ, cớ gì hắn lại chọn tại hạ làm đối tượng để phô diễn công phu? Cũng do hắn nên tại hạ phải bộc lộ thân thủ. Mà thân thủ tại hạ có thì lợi hại gì cho cam. Chỉ vò vẽ vài ba chiêu nhờ gắng công khổ luyện nên mới thấu triệt và có chút ít thành tựu.
Và đột ngột Mã Nguyên Vũ quay qua nhìn Công Tôn Quỳnh :
- Tiểu thư vẫn muốn biết xuất xứ võ học của tại hạ? Được thôi, tại hạ đành nhắc cho tiểu thư nhớ. Trước hết hãy đề cập đến quái vật Khổng Ngư Thủy Bát Túc, đấy là...
Công Tôn Quỳnh giật nảy người :
- Khổng Ngư Thủy Bát Túc? Công phu của ngươi thì gọi là Bát Túc Sát Địch Nhân?
Ý của ngươi là...
Mã Nguyên Vũ cười cười, tự mai mỉa :
- Cuối cùng tại hạ cũng toại nguyện, đã tìm thấy quái vật đó và cùng nó giao chiến suốt một năm dài. May nhờ một vật Hoàng Hạ đã trao, nhờ tâm pháp nhập môn do Hoàng Hạ theo lệnh tiểu thư truyền thụ, tại hạ càng giao chiến với thủy quái càng lĩnh hội nhiều chiêu thức võ học. Với xuất xứ quá ư hèn kém này tại hạ có hãnh diện được không nếu gặp ai cũng phô trương?
Công Tôn Quỳnh ái ngại :
- Ta làm sao ngờ đến sự thể này? Vả lại, nếu có biết đi nữa, ta càng không ngờ ở ngươi lại có ngộ tính và tư chất cao tuyệt đến thế? Vậy còn vật gì Hoàng Hạ đã trao cho ngươi?
Bạch Cúc định lên tiếng chợt thấy Hoàng Hạ lắc đầu và còn bảo :
- Không nên đề cập vật đó ở đây. Huống chi tiểu thư không cần để tâm đến vật đó làm gì, một khi vì vật đó họ Mã kia đã hóa thành...
Chợt có tràng cười vang lên :
- Là vật gì mà Hoàng Hạ cô nương ngại, không cho Bạch Cúc đề cập? Nhưng dù là vật gì đi nữa bổn công tử vẫn không tin với những cơ duyên nhỏ nhoi đó lại có thể làm cho Mã tiểu tử đạt thân thủ tuyệt phàm. Lệnh Hồ Triển này tuyệt đối không tin. Do đó đành phải sớm tái ngộ. Ha... Ha...
“Vút, vút!”
Hai nhân vật xuất hiện. Một là Lệnh Hồ Triển và một còn lại thì là một phụ nhân tuy tóc đã điểm sương nhưng diện mạo vẫn bội phần xuân sắc.
Phụ nhân xuất hiện đã hất hàm hướng về Mã Nguyên Vũ :
- Là y ư?
Do là câu hỏi dành cho Lệnh Hồ Triển nên Lệnh Hồ Triển đáp :
- Chính hắn!

Phụ nhân gật đầu :
- Giao thủ đi. Sau đó ta sẽ cho ngươi biết chủ kiến của ta.
Lệnh Hồ Triển cười lạnh và bắt đầu tiến về phía Mã Nguyên Vũ :
- Lần trước ta bại là do ta có chủ ý riêng. Do đó, ta khuyên ngươi, nếu lần này muốn toàn mạng thì nên giở hết chân tài thực học ra. Bằng không, c...h... ế...t...!
Và Lệnh Hồ Triển lao đến.
"Vù..."
Nhưng Mã Nguyên Vũ đã nhanh chân hồi bộ :
- Chậm đã. Hãy cho ta biết nhân vật nào đã cùng đến với ngươi. Đừng vội tự nạp mạng như thế.
Phụ nhân nọ cười lạt :
- Trước khi ngươi chết ta sẽ cho ngươi biết ta là ai. Hãy cố mà giữ mạng cho đến thời điểm đó. Giao thủ đi, gã kia. Đừng để phí thời gian của ta.
Lệnh Hồ Triển lại xông vào :
- Tử kỳ của ngươi đã điểm. Nếu muốn tỏ tường vị phu nhân kia là ai thì ngươi nên trông chờ vào bản thân của ngươi. Đỡ!
"Ào..."
Thân thủ của Lệnh Hồ Triển ở lần này quả nhiên có khác với lần giao đấu trước bội phần. Nghĩa là lợi hại hơn, uy lực hơn và độc ác cũng nhiều hơn.
Mã Nguyên Vũ thì hiện thời vẫn chỉ có mỗi một đấu pháp cũ là tạo một bóng nhân ảnh mờ ảo với song thủ cứ hóa thành bảy tám cánh tay để tạm thời cùng Lệnh Hồ Triển khai diễn trận thư hùng ngoài ý muốn.
Nhưng chỉ sau vài loạt chiêu, chính Lệnh Hồ Triển là người đầu tiên đẩy nhanh tiến độ trận chiến. Y vừa gầm vừa cười ngạo nghễ :
- Nếu ngươi cứ mãi nhượng chiêu thế này, ha ha... là ta càng sớm tiễn ngươi vào Quỷ Môn Quan. Hãy xem đây. Ha ha...
"Ào..."
Áp lực của chiêu công cuối cùng cũng làm bộ pháp và thủ pháp của Mã Nguyên Vũ chậm lại, không còn biến ảo như thoạt kỳ thủy nữa.
Ở bên ngoài nhìn vào, Công Tôn Quỳnh và bao người còn lại đều bồn chồn lo lắng, chỉ thầm cầu mong Mã Nguyên Vũ đừng sớm mất mạng, một khi Mã Nguyên Vũ quả thật vẫn còn nhiều tuyệt kỹ nhưng chưa chịu thi triển.
Vị phu nhân nọ thì cứ giương to hai mắt nhìn chằm chằm vào trận đấu, cũng trông chờ Mã Nguyên Vũ đừng sớm bỏ cuộc, kẻo lúc phải nói ra chủ kiến gì đó phụ nhân lại nói một điều không phù hợp với

lòng hy vọng.
Tương tự như muốn ngấm ngầm đáp ứng bao nguyện vọng của bao người, Mã Nguyên Vũ đột ngột gầm lên :
- Đúng là ngươi, cẩu tặc vô sỉ, thảo nào thoạt nghe giọng cười của ngươi ta cứ ngờ ngợ.
Hãy xem ta báo thù đây. Đỡ!
"Ầm!"
Chỉ với một kích chạm nhau nếu Lệnh Hồ Triển có bị khựng lại thì Mã Nguyên Vũ dù phải lùi vẫn nhờ bộ pháp thần diệu mà thần tốc lao áp đến trước tiên. Mã Nguyên Vũ lại gầm :
- Hảo nội lực. Nhưng kẻ thảm bại lần này vẫn phải là ngươi thôi. Trúng, trúng!
"Bùng, bùng!"
Với những tám cánh tay cùng kích, Mã Nguyên Vũ dùng lợi thế giáng cho Lệnh Hồ Triển cùng một lúc hai kích nên thân.
Lệnh Hồ Triển lảo đảo lùi và tái mặt khi thấy bóng nhân ảnh của Mã Nguyên Vũ đã biến mất. Y hoảng hốt lạng người nhảy tạt qua một bên :
- Sao ngươi sớm nhận ra ta? Hay là...
Có một lực đạo quật vào lưng y.
"Ầm!"
Y ngã chúi, đành tuyệt vọng bật người lao lên cao.
"Vút"
Nhìn khinh thân pháp thượng thừa của Lệnh Hồ Triển, Công Tôn Quỳnh tái mặt :
- Ẩn Long Quá Hải? Là tuyệt học của Bắc Hải Lãnh Tuyệt Vương?
Mã Nguyên Vũ định thân, nheo mắt khinh khỉnh nhìn theo :
- Vậy là ta đã biết vì sao bốn năm trước ngươi đã cố tình dò xét Hồng gia. Ngươi và Kim Sa hội, tất cả sẽ phải trả giá sau những gì đã gây ra cho Hồng gia. Sao ngươi không đến đây lấy mạng ta như đã huênh hoang? Sợ rồi à?
Lệnh Hồ Triển đảo người lao xuống :
- Tiểu cẩu ngươi đừng đắc ý vội. Đỡ chiêu!
"Ào..."
Chợt phụ nhân nọ lao xen vào :
- Dừng tay!
Lệnh Hồ Triển thất kinh hồi bộ, lo lắng nhìn phụ nhân :
- Sao lại dừng, tiền bối? Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận...
Bỗng có tiếng gầm của Mã Nguyên Vũ vang lên :
- Ngươi không muốn dừng cũng phải dừng. Nằm xuống cho ta!

“Ầm!”
Mã Nguyên Vũ nhờ bộ pháp kỳ ảo, lại nhân lúc Lệnh Hồ Triển thu chiêu hồi bộ nên một kích ám toán liền thu kết quả.
Nhưng ngay khi Lệnh Hồ Triển sắp khuỵu xuống vì nội thương nghiêm trọng, phụ nhân nọ đã kịp đỡ y vào tay và còn quắc mắt giận dữ nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Dùng thủ đoạn hèn hạ bất minh để ám toán hại người, ngươi còn đáng là nam nhi đại trượng phu nữa không?
Mã Nguyên Vũ thản nhiên đáp :
- Tiền bối hãy đem câu đó mà hỏi y. Phần tại hạ, nếu tiền bối không chịu buông y ra, chớ trách tại hạ sao thất lễ.
Phụ nhân giận đến đỏ mặt run người :
- Tiểu tử ngươi thật là... được lắm, ta nể tình lần đầu gặp mặt, cho ngươi một cơ hội.
Hãy thu lại câu vừa nói, nếu không ta đành thay trưởng bối giáo huấn ngươi một phen.
Mã Nguyên Vũ vẫn ngạo nghễ :
- Tại hạ cũng cho tiền bối cơ hội cuối cùng. Đừng ngăn cản tại hạ báo thù cho Hồng gia có những ba mươi hai nhân mạng uổng tử. Nếu không tại hạ kể như tiền bối chính là đồng bọn với y, đành cho tiền bối cõi hạc quy tiên sớm.
Phụ nhân phát cười lanh lảnh :
- Khẩu khí này của ngươi, ha ha... bình sinh ta gặp có lẽ đây chỉ là lần thứ hai. Kể ra ngươi cũng khá lắm đấy. Ta đành tạm tha cho ngươi lần này vậy. Ha ha...
“Vút”, như một bóng u linh, phụ nhân nọ chỉ mới đó đã biến mất, đến cả Mã Nguyên Vũ là người đứng đối diện và thật gần nhưng cũng không nhận biết phụ nhân đã bỏ đi như thế nào, đi về phương trời nào?
Chỉ khi phát hiện Lệnh Hồ Triển cũng chẳng còn, Mã Nguyên Vũ tức tối gầm vang :
- Mụ thối tha. Lần sau nhớ đừng để Mã Nguyên Vũ này nhìn thấy mặt. Mụ có nghe ta thóa mạ mụ chăng, mụ thối tha?
Có lẽ Mã Nguyên Vũ sẽ còn gầm nữa, thóa mạ nữa nếu như không phát hiện cả bốn người Công Tôn Quỳnh đều có mặt vì buộc phải nghe những lời thóa mạ chẳng lấy gì dễ nghe cho lắm.
Mã Nguyên Vũ đành thôi, nhưng vì còn hậm hực nên hất hàm nhìn họ :
- Chư vị chưa nghe ai thóa mạ bao giờ à? Tại hạ là người như vậy đấy, là không từ bất kỳ thủ đoạn nào kể cả những hành vi hèn hạ

nhất, vô sỉ nhất, miễn đạt được mục đích thì thôi. Chẳng phải chư vị cũng thế sao? Cũng hay đem nữ sắc làm phương tiện đạt mục đích vậy, sao lại nhìn ra vẻ khinh khi, miệt thị Mã Nguyên Vũ này?
Hoàng Hạ là người định thần sắc đầu tiên và ái ngại nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Đúng là bổn môn sẵn sàng hành sự và bất chấp thủ đoạn. Kể từ nay Hoàng Hạ sẽ không khinh chê Nguyên Vũ huynh nữa. Trái lại Hoàng Hạ còn thêm ngưỡng mộ và thán phục, vì huynh rất đởm lược đã dám tự tịnh thân để đạt mục đích. Một lễ này là để tạ lỗi những gì đã qua.
Và Hoàng Hạ gập mình thi lễ với Mã Nguyên Vũ.
Trong khi đó Kim Xuân thất sắc nhìn Mã Nguyên Vũ bằng ánh mắt kỳ lạ :
- Y đã tự tịnh thân? Vậy là câu nói, y là kẻ bán nam bán nữ là do chuyện này mà ra?
Có chuyện này thật sao, tiểu thư?
Lạ thay người đáp lời Kim Xuân lại là Hoàng Hạ. Nàng thản nhiên bảo :
- Ta đã thi lễ, nhận Mã Nguyên Vũ là huynh. Từ nay về sau mọi người nên cẩn ngôn kẻo lại trách bổn Môn chủ sao quá nghiêm khắc. Rõ chưa?
Cả Công Tôn Quỳnh lẫn Kim Xuân và Bạch Cúc đều cúi đầu tuân lệnh :
- Rõ rồi. Môn chủ.
Đoạn Hoàng Hạ mỉm cười, vẫy tay gọi Mã Nguyên Vũ :
- Nguyên Vũ huynh lại đây, muội sẽ giới thiệu từng người.
Nàng chỉ Công Tôn Quỳnh :
- Đây là Hoàng Hạ, từ lâu theo lệnh muội giữ thân phận tiểu thư. Chỉ là một trong nhiều thủ đoạn để bổn môn dễ bề giữ kín thân phận thật mà thôi.
Nàng chỉ qua Bạch Cúc :
- Đây là gia muội. Bản thân muội phải lấy lệnh Môn chủ miễn cưỡng mãi Công Tôn Bạch Cúc mới chịu khuất thân nhận làm nô tỳ.
Sau cùng nàng chỉ qua Kim Xuân :
- Bổn môn còn tồn tại mười mấy năm qua đều nhờ Kim Xuân tỷ một tay chăm sóc và cưu mang, giúp hai giọt máu Công Tôn gia có được ngày này. Bổn môn còn hai thuộc hạ nữa, tất thảy chỉ có sáu, nếu có dịp muội sẽ dẫn tiến đến Nguyên Vũ huynh sau.
Mã Nguyên Vũ đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Chỉ đến khi Hoàng Hạ “giả”

dứt lời, chàng mới kêu lên vỡ lẽ :
- Xuân Hạ Thu Đông, nếu Kim Xuân và Hoàng Hạ đã là cách gọi của hai nhân vật mang thân phận nô tỳ thì lẽ ra tại hạ phải đoán biết Bạch Cúc là cách gọi để chỉ một thân phận khác. Không những thế, vì Công Tôn Quỳnh đã là tên của một loài hoa thì điều dễ hiểu là Bạch Cúc cũng phải có bối phận tương xứng. Sao tại hạ không nghĩ đến sớm hơn?
Thật là thất lễ với Môn chủ và lệnh muội.
Hoàng Hạ "giả" mỉm cười :
- Đừng quá áy náy như vậy. Trái lại, đến Nguyên Vũ huynh dù thông tuệ cũng không đoán ra thì đủ hiểu kế thay đào đổi mận này cũng khá lợi hại, mai hậu có thể để nguyên, không cần thay đổi. Có phải thế không, Công Tôn Quỳnh tiểu thư?
Vì đã rõ chân tướng chỉ là Công Tôn Quỳnh "giả" nên Hoàng Hạ "thật" đỏ mặt :
- Trước kia do Môn chủ chưa đủ lịch duyệt, phải nhờ thuộc hạ nghĩ kế hộ. Còn như lúc này, Môn chủ đã nghe gã Lệnh Hồ khen rồi đấy, Môn chủ càng lúc càng hiển lộ tư chất bất phàm, thuộc hạ tự thẹn là không bằng nên nào dám múa rừu trước cửa Lỗ Bang? Muốn giữ nguyên hay thay đổi đều tùy vào định đoạt của Môn chủ.
Công Tôn Bạch Cúc cố ý trêu Hoàng Hạ "thật" :
- Cũng hơn một năm Hoàng Hạ tỷ quen mang thân phận tiểu thư, quen được nhiều người ngưỡng mộ. Nếu bây giờ thay đổi chỉ sợ Hoàng Hạ tỷ khó quen trở lại với thân phận nô tỳ. Hoàng Hạ tỷ không cảm thấy tiếc sao?
Công Tôn Quỳnh "thật" chợt nghiêm mặt :
- Bạch Cúc muội đừng bao giờ vì vui miệng mà đùa như thế nữa. Bởi từ lâu, do chúng ta quanh đi quẩn lại chỉ có từng đây người, làm việc gì cũng kề vai sát cánh bên nhau, giữa chúng ta đâu còn phân biệt chủ bộc hoặc Môn chủ và thuộc hạ. Chúng ta sẽ mãi mãi vẫn là tỷ muội. Và Công Tôn Quỳnh này dù là Môn chủ nhưng lúc nào cũng trân trọng, cũng luôn lắng nghe từng lời giáo huấn chỉ điểm của Kim Xuân, Hoàng Hạ, Sắc Thu và Khí Đông.
Đây toàn là những lời thành tâm của Công Tôn Quỳnh này.
Hoàng Hạ "thật" cảm kích, cũng nói lên những lời xuất phát từ phế phủ tâm can :
- Được Môn chủ xem trọng, chúng thuộc hạ Xuân Hạ Thu Đông nguyện suốt kiếp này quyết không phụ lòng Môn chủ, mãi mãi vì Tri Thù môn mà tận tâm tận lực. Có phải thế không Kim Xuân tỷ?
Kim Xuân gật đầu và chợt hối thúc :

- Trời cũng sắp tối rồi, có lẽ Sắc Thu và Khí Đông đang rất lo vì chưa thấy chúng ta quay lại. Môn chủ, chúng ta liệu đã đến lúc quay về chưa?
Nghe thế, Mã Nguyên Vũ vội cáo từ :
- Tại hạ cũng đã đến lúc phải đi. Hậu hội hữu kỳ, nếu có duyên sau này Mã Nguyên Vũ ắt có ngày gặp lại quý môn. Môn chủ, chư vị, tại hạ xin mạn phép đi trước một bước.
Nhưng Bạch Cúc chợt kêu :
- Chỉ một quãng nữa thôi là chúng ta sẽ đến chỗ Sắc Thu và Khí Đông đang chờ.
Nguyên Vũ huynh không thể nán lại gặp họ một lần sao?
Mã Nguyên Vũ bật cười :
- Tại hạ cũng muốn như thế, nhưng lại e chỉ gây hệ lụy cho quý môn. Đành chờ dịp khác vậy.
Công Tôn Quỳnh bảo :
- Điều đó thì vô ngại. Vì theo muội nhận định phụ nhân lúc nãy nếu được Lệnh Hồ Triển đưa đến thì chỉ là muốn mục kích qua võ học của Nguyên Vũ huynh. Và điều đó đã xong, dường như phụ nhân nọ đã minh định Nguyên Vũ huynh không liên quan gì đến nhân vật được phụ nhân quan tâm.
Hoàng Hạ "thật" cũng nói :
- Môn chủ có được nhận định này thì quả là tinh tường. Nói rõ hơn, thuộc hạ cũng có cảm nhận phụ nhân nọ cũng như chúng ta vào lúc này đã hết hồ nghi Nguyên Vũ huynh là người có liên quan đến nhân vật nọ. Tin này trước sau gì cũng loan truyền khắp giang hồ.
Và quần hùng sẽ không vì quan tâm đến nhân vật nọ mà lần lượt tìm đến gây phiền não cho Nguyên Vũ huynh nữa.
Công Tôn Quỳnh gật đầu :
- Trừ phi Nguyên Vũ huynh thật sự có việc khẩn không thể để mất thời gian. Nhược bằng không xin đừng phụ lòng Bạch Cúc, Nguyên Vũ huynh hãy tạm nén lại thêm một lúc.
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Nếu chư vị thật tâm, muốn tại hạ lưu lại là vì tình bằng hữu, chứ không vì ý nào khác, Mã Nguyên Vũ này...
Kim Xuân bỗng lên tiếng nói với Công Tôn Quỳnh :
- Liệu có nên chăng Môn chủ? Chỗ chúng ta hiện lưu ngụ chỉ toàn là nữ nhân, nếu để một nam nhân đến e không được tiện cho lắm.
Bạch Cúc cười khúc khích, choàng tay qua người Mã Nguyên Vũ :
- Đến lúc này rồi Kim Xuân tỷ còn phân biệt chuyện đó nữa sao? Hãy nói như Nguyên Vũ huynh vừa nói chúng ta nên xem nhau là bằng

hữu.
Và Bạch Cúc quay qua nói vào tai Mã Nguyên Vũ :
- Muội đã không định đề cập đến chuyện kia. Vì đối với muội, huynh lúc nào cũng là huynh của muội. Mong rằng lời của muội vừa rồi Nguyên Vũ huynh đừng vì thế mà phiền trách muội.
Mã Nguyên Vũ có một thoáng rùng mình nhưng sau đó lại cười sảng khoái :
- Hảo muội tử. Lời của muội càng làm cho Nguyên Vũ này cảm kích. Hay lắm, tại hạ cũng muốn xem một lần cho biết cung cách sinh hoạt của nữ nhân là thế nào.
Tất cả cùng đi, và được một lúc Công Tôn Quỳnh chợt hỏi :
- Giữa Nguyên Vũ huynh và Lệnh Hồ Triển như đã xảy ra chuyện gì bốn năm trước?
Và dường như lúc đó Nguyên Vũ huynh hoặc chưa biết võ công hoặc chỉ am hiểu võ vẽ vài ba chiêu như huynh từng nói?
Mã Nguyên Vũ đành thuật lại chuyện đã qua, với dáng vẻ trầm tư :
- Tại hạ từng được Hồng gia bảo thi ân, đưa về cưu mang kể từ lúc tại hạ chỉ được chín mười tuổi. Điều này đã có lần tại hạ kể cho Môn chủ và Bạch Cúc muội nghe. Nhưng còn một chuyện nữa mà bây giờ chư vị là những người đầu tiên nghe tại hạ kể. Đó là lúc tại hạ chỉ mới mười ba tuổi, là độ tuổi mà ngoài chuyện rong chơi còn có tánh háo hức, muốn luyện được võ công hơn người hầu sau này khi lớn lên sẽ tha hồ hành hiệp trượng nghĩa, mãi mãi lưu danh hậu thế.
Công Tôn Quỳnh gật gù :
- Đó là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất của một đời người với nhiều hoài bão, nhiều mộng tưởng. Muội cũng từng ấp ủ, mong có ngày trở thành vị nữ hiệp vang danh, không khác gì Nguyên Vũ huynh. Mà dường như huynh đang muốn nói đó là thời khắc định mệnh, khiến huynh và Lệnh Hồ Triển gặp nhau?
Mã Nguyên Vũ gật đầu :
- Có một lần, trong lúc mãi rong chơi tại hạ lạc chân bước vào một tuyệt cốc. Vì cốc núi qua vắng lặng hoang vu, tại hạ nghĩ nếu tình cờ ở đấy có bậc cao nhân ẩn sĩ lưu ngụ và tu luyện thì hay biết mấy, nhất định mộng trở thành người sau này hành hiệp trượng nghĩa sẽ trở nên hiện thực. Vậy là tại hạ cất tiếng gọi thật to.
Bạch Cúc rùng mình, lùi lại :
- Nguyên Vũ huynh sao lại quá tin vào những truyền thuyết hoang đường? Nhỡ khi đó huynh gặp ác nhân thì sao? Hoặc ở đấy có mãnh thú quái xà thì còn gì là sinh mạng?
Công Tôn Quỳnh cũng giật mình :

- Vậy là Lệnh Hồ Triển vì đã ẩn ngụ ở đó nên chính y chứ không phải ai khác đáp lời Nguyên Vũ huynh?
Mã Nguyên Vũ cười lạt :
- Không sai. Y còn giả giọng ồm ồm, xưng là lão phu, bảo đang tạm ngụ ở đó để dưỡng thương. Sau khi đã vì nhiều người vô tội diệt trừ một đại ác ma mà chỉ một mình y mới có đủ bản lãnh đương đầu.
Bạch Cúc càng nghe càng giận :
- Bất quá y chỉ lớn hơn huynh độ chín mười tuổi. Dựa vào đâu y tự xưng như vậy, lại còn bịa chuyện diệt trừ đại ác ma? Sao huynh không chạy vào tận nơi, vạch mặt y là kẻ nói dối? Nhất định huynh sẽ thấy y lúc đó chỉ là một gã công tử mặt mũi còn non choẹt, tư cách gì mà xưng là lão phu.
Công Tôn Quỳnh bật cười :
- Ta đoán, thế nào y cũng có cách ngăn cản, không cho huynh nhìn thấy mặt. Và nếu là thế, Bạch Cúc muội đừng trách oan huynh ấy, vì cho dù là muội hoặc là ta, rồi vẫn bị y gạt thôi. Có phải thế không, Nguyên Vũ huynh?
Mã Nguyên Vũ cũng phải phì cười :
- Không sai. Nhưng có lẽ lúc đó y cũng bị thương thật. Vì y, nửa thì thương lượng, nửa thì ra lệnh, bảo tại hạ hãy tìm cách vừa đưa thức ăn vừa đưa nhiều loại dược liệu đến cho y. Đổi lại y hứa sẽ truyền cho tại hạ một tâm pháp thượng thừa cùng một ít công phu đắc ý nhất của y. Đang muốn có thân thủ tuyệt phàm, lời y hứa khiến tại hạ từ đó trở đi đều nhất nhất tuân lệnh y. Kể cả việc y vì nghi ngờ nên căn dặn tại hạ tìm cách dò xét Bảo chủ phu nhân.
Công Tôn Quỳnh giật mình :
- Y nghi ngờ thế nào về Bảo chủ phu nhân?
Mã Nguyên Vũ nhún vai :
- Y cho rằng Bảo chủ phu nhân là người có xuất thân từ Tây Vực ắt thế nào cũng có liên quan đến một trong Tam Ma Vương. Là...
Công Tôn Quỳnh cau mày :
- Lại là Tam Ma Vương? Y quên rằng Tây Vực Quái Tăng Vương vốn là kẻ xuất gia, làm sao có thể nghi ngờ Bảo chủ phu nhân là hậu duệ của một kẻ xuất gia là Quái Tăng Vương?
Mã Nguyên Vũ thở hắt ra :
- Y nghi ngờ, đấy là chuyện của y. Tóm lại, chỉ vì bị y lừa nên tại hạ càng nghĩ càng ân hận, vì đã không đủ sáng suốt để cáo giác chuyện này cho Hồng bảo chủ biết. Để cuối cùng toàn bộ Hồng gia tuy bị Kim Sa hội thảm sát nhưng tại hạ tin chắc cũng có y nhúng tay vào.
Bạch Cúc chợt hỏi :

- Vậy là Nguyên Vũ huynh đã được y truyền thụ tâm pháp thượng thừ thật?
Mã Nguyên Vũ gượng cười :
- Có là thượng thừa hay không vì tại hạ chỉ mới được y truyền thụ cho một phần ba, mỗi năm truyền một phần, phải ba năm mới gọi là trọn vẹn, nên tại hạ có luyện đâu mà biết.
Có chăng, để dễ bề giúp y dò xét thân phận của Bảo chủ phu nhân, y nhủ lòng thương, chỉ điểm cho tại hạ một công phu gọi là Hư Không Bích Hổ.
Cả Kim Xuân, Hoàng Hạ và tỷ muội Công Tôn Quỳnh cùng giật mình :
- Hư Không Bích Hổ?
- Có phải khẩu quyết để luyện công phu đó là thế này không?
- Tại sao Lệnh Hồ Triển lại am hiểu công phu này, vốn là sở học truyền đời của Công Tôn gia Tri Thù môn?
Vừa lúc đó họ nghe tiếng Lệnh Hồ Triển cười khàn khàn, giọng cười của người vừa bị nội thương chưa được khôi phục là bao :
- Hỏi rất hay và toàn là những câu hỏi rất hay. Nhưng nếu được nghe Lệnh Hồ Triển này giải thích ắt hẳn bọn Tri Thù môn các ngươi phải thừa nhận rằng kể cả lời giải thích cũng tuyệt hay. Ha ha...
Công Tôn Quỳnh động nộ, toan lao về phía có tiếng cười, Mã Nguyên Vũ chợt dùng bàn tay mạnh mẽ giữ nàng lại và bảo :
- Đừng nghĩ y vẫn bị thương mạo hiểm tự lao vào bẫy. Y chắc chắn đã có sắp đặt.
Môn chủ cần phải thật bình tâm.
Một mình Lệnh Hồ Triển ung dung xuất hiện. Y lạnh giọng nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Ta đã ngỡ sẽ không sớm gặp lại ngươi thế này. Nhưng oan gia đúng là oan gia, đến như chuyện ta tự tay hạ sát ngươi hồi bốn năm về trước mà ngươi vẫn toàn mạng, đúng là số trời định ta và ngươi phải là oan gia tử đối đầu của nhau. Chỉ mong sao lần này ngươi có thể thoát thân. Bằng không sau này ai sẽ thay ngươi làm kẻ tử đối đầu với ta.
Mã Nguyên Vũ bình thản nhìn lại y :
- Nghe khẩu khí này và qua dáng vẻ tự tin lúc này của ngươi, ta đoán một khi thương thế ngươi chưa hồi phục ắt thế nào ngươi cũng đã sẵn có chỗ ỷ tượng để dám xuất hiện. Có phải đó là nhân vật khi nãy đã cứu mạng ngươi?
Lệnh Hồ Triển bật cười :
- Giết gà thì cần gì đao mổ trâu. Ngươi quá tự phụ đấy. Vì liệu ngươi

có tư cách để vị tiền bối nọ phải tự thân ra tay sao? Ta có cách của ta. Và vị tất ngươi có thể đoán ra.
Nếu Mã Nguyên Vũ chưa thể đoán ra thì Hoàng Hạ "thật" lại là người đầu tiên đoán ra mưu đồ của Lệnh Hồ Triển :
- Đây chính là nơi Sắc Thu và Khí Đông được lệnh chờ mọi người quay lại. Không lẽ...
Lệnh Hồ Triển vụt khen và còn vỗ hai tay vào nhau làm hiệu :
- Vị tiểu thư giả hiệu kia quả là có tài nhìn thấu tâm can của người. Thảo nào Công Tôn Quỳnh thật không chọn ai khác cứ phải chọn Hoàng Hạ để giả làm tiểu thư. Mau đưa hai ả kia ra đây?
Nhìn nhiều nhân vật nữa xuất hiện, trong đó có hai nữ nhân cứ luôn tái mét sắc mặt.
Công Tôn Quỳnh phẫn nộ trách quát hai nữ nhân kia :
- Sắc Thu, Khí Đông, bổn Môn không bạc đãi hai ngươi, cớ sao vừa lọt vào tay địch, chuyện gì ở bổn Môn hai ngươi cũng cung xưng? Vậy còn lời lập thệ, quyết cùng sống chết với bổn Môn thì sao? Hai ngươi vì tham sanh úy tử nên sớm quên những lời đó thế sao?
Lệnh Hồ Triển cười đắc ý :
- Công Tôn môn chủ chớ phí công quát mắng, hoặc chờ họ đáp lời. Trước mắt hãy bình tâm, chờ xem cho biết thế nào là thủ đoạn của bổn công tử. Bắt đầu đi.
Có lẽ Lệnh Hồ Triển đã có sẵn chủ ý và đã căn dặn bọn thủ hạ từ trước. Vì y vừa ra lệnh xong lập tức có hai tên tiếng đến cạnh hai nữ nhân nọ là Sắc Thu và Khí Đông.
Và thoạt tiên hai tên này dùng mỗi tên một bàn tay hộ pháp, bóp mạnh vào hai bên miệng của hai nữ nhân nọ.
Hai nữ nhân bị bóp đau, lập tức há miệng thật to.
Bạch Cúc nhìn thấy cảnh này bật kêu :
- Ôi trời! Lũ độc ác đã cắt mất lưỡi của họ? Sao ngươi quá nhẫn tâm vậy, Lệnh Hồ Triển?
Lệnh Hồ Triển lập tức ném vào miệng Sắc Thu và Khí Đông mỗi người một hoàn đan dược.
Chờ hai tên này lui về, Lệnh Hồ Triển mới hạ cố đáp lời Bạch Cúc :
- Nhị tiểu thư do mới vào Trung Nguyên chưa được bao lâu nên có thể không biết bổn công tử và nhiều nam nhân tuấn tú khác đã bị lệnh tỷ cùng những ả này bỡn cợt như thế nào.
Đành rằng ở Tân Cương chuyện nam nữ hữu biệt là điều không hề được xem trọng. Nhưng vẫn có câu "Nhập giang tùy khúc" và "Nhập gia tùy tục", ở Trung Nguyên chỉ có một nơi là có quyền bỏ qua phân biệt nam nữ, đó là kỹ viện. Có lẽ vì lệnh tỷ không biết, hoặc có biết,

nhưng lại cố ý nên từ lúc lập thành Giang Nam Đệ Nhất Trà Đình đã cùng lũ nha đầu này giở trò lả lơi, khiến lũ nam nhân bọn ta cười không ra cười, khóc chẳng nên khóc. Do đó...
Y lạnh lùng đưa mắt nhìn Sắc Thu và Khí Đông, lúc này cả hai đang tự uốn éo mình một cách lạ kỳ :
- ... Bổn công tử muốn cho tất cả mục kích cảnh tượng này. Là Sắc Thu và Khí Đông sẽ được nếm qua mùi vị của những người đang đòi hỏi được thỏa mãn nhưng không bao giờ được đáp ứng. Cũng như bổn công tử từng mong được Hoàng Hạ giả tiểu thư thỏa mãn nhưng luôn bị khước từ.
Bọn Công Tôn Quỳnh bắt đầu đỏ mặt khi thấy Sắc Thu và Khí Đông càng uốn éo thì càng tỏ nhiều sắc thái giống như lũ cầm thú đang cơn động tình.
Chỉ có Mã Nguyên Vũ là hoàn toàn thản nhiên, hoặc ngoài mặt đang cố giả vờ là thế.
Chàng chép miệng bảo :
- Dường như họ bị buộc phải dùng xuân dược?
Lệnh Hồ Triển khen :
- Có mục lực, ngươi quả có mục lực tinh tường. Nếu ngươi cảm thấy cao hứng, chậc...
hay là cứ chọn lấy một ả, thử một lần cho biết mùi phong lưu?
Mã Nguyên Vũ đột ngột quay qua Công Tôn Quỳnh :
- Xuân dược đã phát tác, liệu có loại giải dược nào không, nếu muốn họ đừng bị hành hạ nữa?
Công Tôn Quỳnh chợt sa lệ :
- Có cũng vô ích. Vì lúc này điều họ cần là chuyện không thể nói. Nếu không được thỏa mãn họ sẽ bị hành hạ như thế này cho đến chết.
Mã Nguyên Vũ gật đầu, tỏ ra đã hiểu và quay sang Lệnh Hồ Triển :
- Ta thừa biết dụng ý thật của ngươi chẳng phải làm thế này để mong được báo thù, một mối thù chỉ có những hạng thấp hèn nhiều dục vọng mới ghi nhớ mãi trong tâm và luôn tìm cách báo thù. Hãy nói thật đi, ngươi muốn gì ở Tri Thù môn. Nhưng đừng bảo ngươi làm thế là vì ta. Chẳng phải ngươi đã nói là không bao ngờ gặp lại ta sớm thế sao? Trái lại ta ngờ rằng giữa ngươi và Tri Thù môn ắt có huyết hải thâm thù. Ngươi muốn gì chứ?
Lệnh Hồ Triển lại vỗ hai tay vào nhau :
- Khá lắm. Nhờ ngươi thông tuệ, đã tự ý nói ra hộ ta, đỡ cho ta khỏi phải giải thích dông dài. Hãy cho chúng được nghỉ ngơi một lúc, sau sẽ tiếp tục.

Hai tên khi nãy vừa nghe lệnh liền lướt đến, ném vào miệng Sắc Thu và Khí Đông thêm mỗi người một hoàn đan dược nữa.
Công Tôn Quỳnh biến sắc :
- Ngươi làm như thế có khác nào ra án tử cho họ? Thà ngươi giết họ ngay thì hơn.
Mã Nguyên Vũ cau mặt :
- Môn chủ nói như thế là có ý gì?
Lệnh Hồ Triển cười vang :
- Xem ra Công Tôn môn chủ vừa thật tâm lo lắng cho thuộc hạ vừa am hiểu khá nhiều về thuật trung phòng. Nhưng yên trí đi, Lệnh Hồ Triển mỗ lần này mang theo những gần hai mươi thuộc hạ, đều là nam nhân lực lưỡng. Giả như Sắc Thu và Khí Đông sau một lúc bị kềm chế, khiến dục hỏa càng thêm bộc phát, khi bao phong tỏa chẳng còn, nếu Môn chủ ưng thuận, không lẽ với từng ấy nam nhân lại chưa đủ đáp ứng và thỏa mãn cho họ vỏn vẹn chỉ có hai người? Ha ha...
Hoàng Hạ rùng mình khiếp đảm :
- Có được thỏa mãn họ cũng chết. Đây là thủ đoạn tàn nhẫn và bá đạo nhất mà Hoàng Hạ này dù có nhiều nhẫn tâm cũng không thể nghĩ ra.
Bóng nhân ảnh của Mã Nguyên Vũ liền biến mất.
“Vút”
Nhưng vì đã phòng bị trước nên nhiều cánh tay của lũ thuộc hạ ở phe Lệnh Hồ Triển cũng thần tốc chớp động.
“Choang... choang...”
Và Lệnh Hồ Triển cười :
- Đừng manh động vội, tiểu tử. Trừ phi ngươi muốn tất cả sớm tán mạng vì loạn kiếm loạn đao do thuộc hạ của ta hai mươi người cùng một lúc phát động. Có thoát chăng ta e chỉ có một mình ngươi nhờ vào bộ pháp quái quỷ mà thôi.
Mã Nguyên Vũ thất vọng lùi về, không dám tháo thứ lao đến để ra tay hạ sát Sắc Thu và Khí Đông như ý định vừa chợt nảy đến. Vì vây kín xung quanh bọn Công Tôn Quỳnh bốn người lúc này là cả một rừng đao lẫn kiếm đã được lũ thuộc hạ của Lệnh Hồ Triển phát động chực chờ.
Công Tôn Quỳnh thừa hiểu ý định của Mã Nguyên Vũ là thế nào nên quát :
- Bọn muội tự lo liệu được. Phiền Nguyên Vũ huynh cứ thay muội hoàn thành cho Sắc Thu và Khí Đông. Đánh.
Mã Nguyên Vũ lại chớp động thân hình một lần nữa. Nhưng bỗng có

tiếng Kim Xuân hô hoán :
- Môn chủ muốn Hoàng Hạ sống hay là chết. Dừng tay mau!
Bọn Công Tôn Quỳnh định dùng chân tài thực học cùng lũ hạ nhân của Lệnh Hồ Triển diễn khai trận loạn đấu tiếng hô hoán của Kim Xuân làm cho tất cả dừng lại.
Kim Xuân đã chế ngự Hoàng Hạ vào tay, đang từ từ lùi đến chỗ Lệnh Hồ Triển.
Công Tôn Quỳnh thật sự kinh tâm :
- Sao Kim Xuân tỷ đứng về phe địch, uy hiếp ngược lại bọn muội?
Lệnh Hồ Triển càng thêm cười đắc ý :
- Kim Xuân sẽ là Môn chủ Tri Thù môn và cùng Lệnh Hồ Triển này mong có ngày trở thành đôi Minh chủ phu phụ. Đã rõ chưa, Công Tôn môn chủ. Ha... Ha...
Bạch Cúc phẫn nộ :
- Thì ra đó là lý do khiến lúc nãy Kim Xuân tỷ tuy hối thúc bọn ta mau quay về nhưng lại không muốn có Nguyên Vũ huynh đi cùng? Sắc Thu và Khí Đông có bị như thế này cũng là do âm mưu thâm độc của Kim Xuân ngươi?
Kim Xuân quắc mắt, lấy ra một hoàn đan dược :
- Chớ nhiều lời vô ích. Điều ta và Lệnh Hồ công tử cần là đôi nội đơn quý báu của Khổng Ngư Thủy Bát Túc. Hoặc bọn ngươi giao ra hoặc Hoàng Hạ phải chịu chung số phận như Sắc Thu và Khí Đông. Mau quyết định đi.
Mã Nguyên Vũ vỡ lẽ :
- Là hai vật độ nào tại hạ đã đoạt từ loài thủy quái ư?
Công Tôn Quỳnh thở dài, hỏi như trách Kim Xuân :
- Nếu chỉ vì hai vật đó sao Kim Xuân tỷ không sớm tỏ bày? Ắt muội sẽ sẵn sàng giao cho vì đối với muội, hai vật nọ có lẽ suốt kiếp này muội chẳng còn cơ hội nào dùng đến.
Kim Xuân cười lạt :
- Đến việc giao cho ta cất giữ ngươi còn tỏ ra úy kỵ, chỉ tin một mình Hoàng Hạ mà thôi. Liệu ra chỉ nói một lời mà được ngay sao?
Lệnh Hồ Triển chợt gắt :
- Kim Xuân muội đừng để lời của ả mê hoặc. Hãy luôn ghi nhớ những gì Lệnh Hồ Triển này đã hứa. Chỉ cần có vật đó, ta sẽ giúp muội trở thành đại cao nhân, có thân thủ thượng thừa. Mau giao Hoàng Hạ cho ta, ắt ta có cách buộc lũ nha đầu Tri Thù môn giao hai vật nọ cho muội.
Kim Xuân toan thực hiện, chợt có tiếng Sắc Thu và Khí Đông cùng gào thét, chỉ là chuỗi gào thét không thành câu nói nào rõ ràng :

- Ư... ư...
Mã Nguyên Vũ vội nhìn họ và thấy từ miệng Sắc Thu cùng Khí Đông chợt phún ra những tia máu huyết bắn thành vòi.
Ngỡ họ bị hành hạ vì xuân dược đang lúc sắp thảm tử, Mã Nguyên Vũ toan lao đến thì nghe Kim Xuân thét vang :
- Phi Huyết Phá Thiên Địa! Lệnh Hồ công tử mau tránh xa. Chớ để máu huyết đó chạm vào.
Lệnh Hồ Triển vụt hất tay, xô ra hai loạt kình dị quặc :
- Chỉ với độc môn này liệu làm gì được ta. Bọn ngươi thật đáng chết.
"Ầm!"
Sắc Thu và Khí Đông chợt gục xuống, chết ngay đương trường.
Lại có tiếng Kim Xuân kêu hoảng :
- Mã Nguyên Vũ ngươi...! Công tử cẩn trọng!
Lệnh Hồ Triển phát hiện bản thân đang bị Mã Nguyên Vũ tập kích, chợt ngoặt tay chộp lấy Hoàng Hạ, kéo theo cả Kim Xuân đến chắn sau lưng y.
Sợ hệ lụy đến Hoàng Hạ, Mã Nguyên Vũ giận dữ lùi về.
Và "vút" một tiếng, Mã Nguyên Vũ đã chộp bắt hai gã thuộc hạ của Lệnh Hồ Triển.
Mã Nguyên Vũ nâng hai gã đó lên, lạnh giọng bảo Lệnh Hồ Triển :
- Hai đổi một. Mau buông Hoàng Hạ ra.
Lệnh Hồ Triển bật cười :
- Sao lại chỉ có một? Ngươi không nghĩ gì đến tính mạng của Kim Xuân ư?
Và lập tức Kim Xuân bỗng hộc lên một tiếng vì đã bị Lệnh Hồ Triển chế ngự :
- Công tử sao lại...! Thì ra ta chỉ bị loại cầm thú ngươi lợi dụng?
Lệnh Hồ Triển cười lạnh :
- Ta từng nói cho ngươi nghe ta căm hận Tri Thù môn đến thế nào. Sao ngươi ngu xuẩn nghĩ rằng hễ ngươi cùng ta thân cận, hễ ngươi hiến dâng trinh tiết cho ta là mối thù giữa ta và Tri Thù môn sẽ có một mình ngươi được loại trừ?
Mã Nguyên Vũ bật kêu :
- Hay, quả đúng với câu "vô độc bất trượng phu". Ta thừa nhận ngươi có thừa tư cách để gọi là tử đối đầu với ta. Giờ thì thế này, hai đổi hai, công bằng chứ? Hay ngươi chê ít?
Vậy thì ta cứ quật đầu hai tên này vào nhau, sau đó tóm lấy hai tên khác, cứ như thế cho đến khi nào ngươi bảo là đủ, là công bằng thì thôi. Được chứ? Bắt đầu này!
Đã từng mục kích cảnh giết người theo lối này của Mã Nguyên Vũ,

Lệnh Hồ Triển vừa nhìn thấy hai tay của Mã Nguyên Vũ thoáng giang ra và chực nện đầu hai tên nọ vào nhau liền gầm lên :
- Không được loạn động. Ngươi giết chúng, ta lập tức hạ sát Hoàng Hạ. Đừng nghĩ chỉ có ngươi dám giết người còn ta thì không.
Mã Nguyên Vũ cười khùng khục :
- Ngươi chỉ có mỗi một Hoàng Hạ tạm gọi là lá chắn của ngươi. Ta không tin ngươi dám xuống tay hạ thủ. Vì sau đó chắc chắn sinh mạng ngươi chẳng còn. Cứ thử xem. Phần ta, ha ha... Ta cứ giết hai tên này.
Và một lần nữa Mã Nguyên Vũ lại nhấp nhỏm hai tay, tợ như Mã Nguyên Vũ định nện đầu hai tên nọ vào nhau thật.
Cử động này của Mã Nguyên Vũ làm cho Lệnh Hồ Triển tái mặt. Có thể hiểu vị tất y dám hạ sát Hoàng Hạ như lời y hăm dọa.
Song phương đang thử thách cân não là thế, chợt Bạch Cúc kêu lên :
- Y muốn ta giao vật thì cứ giao. Nguyên Vũ huynh xin đừng làm hệ lụy đến sinh mạng Hoàng Hạ.
Sắc mặt của Lệnh Hồ Triển liền giãn ra, nhẹ nhõm, biến thành một nụ cười đắc ý.
Mã Nguyên Vũ thở dài, đành ném bỏ hai tên nọ qua một bên, sau đó cất giọng khàn khàn vì thất vọng bảo Công Tôn Quỳnh :
- Nếu Môn chủ không nghi ngờ, hãy giao hai vật đó cho tại hạ. Tự tay tại hạ giao cho y, đổi lại Hoàng Hạ hoàn toàn nguyên vẹn.
Lệnh Hồ Triển tái mặt :
- Không được giao cho y. Ta đã hứa quyết giữ lời. Chỉ cần Công Tôn Quỳnh ngươi giao cho ta hai vật đó ta sẽ giao trả Hoàng Hạ và còn cho tất cả bọn ngươi ra đi an toàn.
Mã Nguyên Vũ phẫn nộ nhìn y :
- Liệu ngươi có tư cách để mong người khác tin lời ngươi nữa sao? Hãy nhìn xem Kim Xuân đang như thế nào vì tin ngươi? Huống chi, đề xuất của ta, ngươi có tin là ta thà hy sinh thêm Hoàng Hạ, đổi lại ta vừa được hai vật nọ vừa giết hết bọn ngươi hơn hai mươi người, báo thù rửa hận cho Sắc Thu, Khí Đông và Hoàng Hạ chăng?
So về tàn nhẫn, Lệnh Hồ Triển dư biết Mã Nguyên Vũ chỉ có hơn quyết không chịu kém y. Do đó, ai nói gì không biết, còn Mã Nguyên Vũ hễ nói được ắt làm được, y tự biết thế nên miễn cưỡng tán thành :
- Nhưng nếu ngươi giở trò, dù chỉ là một cử động nhỏ, đừng trách ta hạ thủ ngay Hoàng Hạ.
Mã Nguyên Vũ ném cho y cái nhìn giễu cợt, đoạn quay trở lại Công

Tôn Quỳnh :
- Môn chủ đã quyết định chưa?
Công Tôn Quỳnh gật đầu :
- Muội chỉ tin một mình huynh.
Và nàng giao ra cho Mã Nguyên Vũ hai vật mà một năm trước nàng cố tình dùng ân cứu mạng buộc Mã Nguyên Vũ phải giao cho nàng.
Mã Nguyên Vũ nhân cơ hội đó vừa đưa tay nhận hai vật nọ vừa hé môi nói qua kẽ răng một câu thật khẽ và thật ngắn :
- Chuẩn bị sẵn Huyền Huyền.
Để Lệnh Hồ Triển không nghi ngờ, Mã Nguyên Vũ lập tức lùi lại và cố tình lớn tiếng hứa :
- Tại hạ quyết sẽ đưa một Hoàng Hạ nguyên vẹn về cho Môn chủ.
Vậy là Lệnh Hồ Triển không hề nghe câu Mã Nguyên Vũ căn dặn Công Tôn Quỳnh.
Bằng chứng là y đang đao đáo chú mục nhìn vào hai vật tròn tròn có màu trắng đục đang được Mã Nguyên Vũ cầm gọn trong lòng một bàn tay.
Mã Nguyên Vũ hỏi y :
- Trao đổi như thế nào đây? Ta giao vật trước hay ngươi trả người trước?
Lệnh Hồ Triển cười :
- Hãy đặt hai vật nọ cạnh chân ngươi. Sau đó phiền ngươi lùi lại độ nửa trượng, chuẩn bị tư thế để đón đỡ Hoàng Hạ, thế nào ta cũng ném cho ngươi. Đề xuất này của ta đâu có gì quá đáng, đúng không?
Mã Nguyên Vũ gật đầu :
- Nửa trượng? Tốt. Ta chấp thuận.
Lùi lại đúng nửa trượng, Mã Nguyên Vũ cười cười nhìn y :
- Phần ta kể như xong. Hãy thực hiện phần của ngươi đi.
Y cũng cười cười và bất ngờ gọi Kim Xuân :
- Muội thấy kế của ta lợi hại chứ? Bây giờ đến lượt muội, hãy thu hai vật nọ đi nào?
Và trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, Kim Xuân ngỡ đã bị Lệnh Hồ Triển chế ngự bỗng đột nhiên cử động bình thường, ung dung tiến đến nhặt hai vật nọ.
Kim Xuân còn mai mỉa :
- Không dùng khổ nhục kế, không bày ra trò hư hư thực thực này thì dễ gì bọn ta lừa được kẻ luôn tự phụ thông tuệ là Mã Nguyên Vũ. Liệu ngươi dám ra tay đoạt lại không?
Đừng quên, hễ ném chuột là vỡ đồ quý, vì Hoàng Hạ vẫn do ý trung nhân ta sanh cầm. Hừ.

Kim Xuân lùi lại, tự tay nhét hai vật nọ vào bọc áo của tình quân là Lệnh Hồ Triển.
Đến lúc này Lệnh Hồ Triển mới cười ầm lên :
- Giờ thì phiền cả ba người bọn ngươi cùng lùi lại, lùi xa nữa. Chỉ khi đạt khoảng cách thật an toàn, ha ha... ta sẽ buông tha Hoàng Hạ như đã hứa. Ha ha...
Hoàn toàn thất vọng, Mã Nguyên Vũ dù phẫn nộ đến mấy cũng phải lùi theo mệnh lệnh của Lệnh Hồ Triển.
Đang lùi, chợt Mã Nguyên Vũ bật gầm, suýt nữa là lao đến luôn chỗ Lệnh Hồ Triển :
- Ngươi vừa cho Hoàng Hạ dùng loại dược vật gì? Sao ngươi không tuân thủ lời hứa?
Lệnh Hồ Triển lập tức đặt một tay lên đỉnh đầu Hoàng Hạ :
- Ngươi thử lao đến xem tiểu tử. Hừ, ta làm thế này là theo chủ ý của Kim Xuân. Vì nếu ngươi thật sự đã hóa thành kẻ bán nam bán nữ, ha ha... Hoàng Hạ có mệnh hệ gì thì đấy là lỗi của ngươi. Và ngược lại, không lẽ ngươi đường đường là đấng nam nhi lại cam tâm đứng nhìn Hoàng Hạ đòi hỏi mà không đáp ứng? Đây, hãy đến đón lấy Hoàng Hạ, ha ha...
Phát hiện y vừa buông Hoàng Hạ ra, Mã Nguyên Vũ bật quát :
- Ném mau!
“Bụp, bụp!”
Huyền Huyền Mê Tiên Lộ do được Công Tôn Quỳnh thủ sẵn một nắm nên ngay khi bị ném ra vầng hắc vụ mịt mù liền xuất hiện khắp nơi.
Đó là Mã Nguyên Vũ đã kịp nương theo vầng hắc vụ lao ào đến gần Lệnh Hồ Triển.
Cũng lúc này Kim Xuân kêu thảm :
- Lệnh Hồ Triển ngươi... a... a... lộng giả thành chân, Lệnh Hồ Triển ngươi thật độc ác, a...
Và đến lượt Lệnh Hồ Triển cũng kêu hoảng :
- Huyền Huyền Mê Tiên Lộ? Tiểu tử ngươi hóa ra cũng chuẩn bị sẵn phương cách này?
Ta... hự!
Mọi việc đều diễn ra trong vầng hắc vụ đen kịt lan tỏa và phủ dầy khắp phạm vi đôi ba trượng vuông, và cũng từ trong đó ai ai cũng nghe tiếng Mã Nguyên Vũ cười sằng sặc :
- Giết, giết hết đi. Bạch Cúc, Công Tôn môn chủ. Đừng để bất kỳ tên nào sống sót.
Giết! Ha ha...

Đáp lại là tiếng Công Tôn Quỳnh kêu khẩn trương :
- Nguyên Vũ huynh chớ vội hạ sát gã Lệnh Hồ. Muội đang cần giải dược cho Hoàng Hạ.
Mã Nguyên Vũ đáp ứng :
- Tại hạ cũng nghĩ đến điểm này. Yên tâm đi, đã bị tại hạ bắt giữ, có lẽ y đang mong chết hơn là mong sống. Hoàng Hạ thế nào?
Bạch Cúc vụt gào vang :
- Nguy tai. Hoàng Hạ bị hạ độc. Trong xuân dược lần này của y còn có cả chất độc.
Mã Nguyên Vũ lập tức lao thoát ra ngoài vầng hắc vụ, trong tay quả nhiên có mang theo gã Lệnh Hồ Triển.
- Giải dược nào dành cho Hoàng Hạ, nói!
Lệnh Hồ Triển nhắm mắt lại :
- Giết ta đi.
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cũng từ màn hắc vụ lao ra, mỗi người giữ một người.
Công Tôn Quỳnh thì mang Kim Xuân, Bạch Cúc thì lo lắng nhìn Hoàng Hạ đã bắt đầu xuất huyết từ thất khiếu.
Mã Nguyên Vũ long mắt lên sòng sọc :
- Ngươi sẽ được chết, ta hứa đấy, nhưng là cái chết bi thảm nhất mà ta tin rằng vị tất ngươi đủ tàn nhẫn để làm như ta. Bạch Cúc, muội hãy nhặt cho ta một thanh kiếm.
Lệnh Hồ Triển thất kinh hồn vía, vội mở mắt ra :
- Ngươi định làm gì ta?
Mã Nguyên Vũ đáp gọn :
- Xẻo từng mẫu thịt.
Và Mã Nguyên Vũ cáu gắt khi thấy Bạch Cúc vì ái ngại nên chần chừ :
- Muội không nghe ta nói gì ư? Nhặt kiếm mau.
Nếu tiếng Mã Nguyên Vũ gắt làm cho Bạch Cúc giật mình một phần thì lại làm cho gã Lệnh Hồ Triển giật mình đến mười phần nhiều hon.
Gã vội đáp :
- Loại độc này không có giải dược.
Mã Nguyên Vũ trợn to hai mắt :
- Là ngươi căm phẫn Tri Thù môn đến thế sao? Vì nguyên do gì chứ?
Gã thở dài và từ từ nhắm mắt lại :
- Ta nguyên thủy ở họ Uông. Chỉ sau này lão Bắc Hải mới cải lại, ban cho ta họ Lệnh Hồ.
Công Tôn Quỳnh sực tỉnh ngộ :

- Ngươi là cốt nhục của Uông Vệ, Uông bá bá.
Gã mở bừng hai mắt, giận dữ nhìn Công Tôn Quỳnh :
- Đừng giả vờ gọi mãi tiên phụ là bá bá, sau những gì phụ thân ngươi hai mươi năm trước đã gây ra cho tiên phụ.
Công Tôn Quỳnh cau mặt :
- Hai mươi năm trước ư? Khi đó ta chỉ mới sinh ra, cũng là lúc bổn Môn bị kẻ thù truy sát. Đã xảy ra chuyện gì giữa phụ thân ngươi và phụ thân ta?
Bạch Cúc chợt kêu lên :
- Nguy rồi, Hoàng Hạ đã...
Mã Nguyên Vũ nhìn qua, thấy Hoàng Hạ quả thật đã đến lúc nguy kịch, nhưng mắt Hoàng Hạ cứ nhìn trừng trừng vào Lệnh Hồ Triển.
Mã Nguyên Vũ chợt đoán :
- Như Hoàng Hạ có lời muốn nói. Phải làm gì để giúp Hoàng Hạ thực hiện ý nguyện cuối cùng?
Công Tôn Quỳnh vội đặt Kim Xuân qua một bên và tiến lại gần Hoàng Hạ :
- Hãy giao phó việc đó cho muội. Hy vọng Hoàng Hạ không mang hận xuống tuyền đài.
Và Công Tôn Quỳnh với một thủ thuật kỳ bí, một tay áp vào Khí hải huyệt, một tay điểm thật nhanh vào tử huyệt của Hoàng Hạ.
Sau đó, Công Tôn Quỳnh tỏ ra bi lụy, vừa rơm rớm lệ vừa uất nghẹn nói với Hoàng Hạ :
- Là Môn chủ như muội thật vô dụng. Bởi chỉ vỏn vẹn một ngày muội đã làm tan hoang Tri Thù môn, kể cả Hoàng Hạ tỷ cũng bỏ muội mà đi. Muội chỉ dám xin Hoàng Hạ tỷ lượng thứ cho muội.
Hoàng Hạ chợt thở hắt ra, sinh khí đã quay lại với Hoàng Hạ một cách không thể ngờ.
Và lời đầu tiên của Hoàng Hạ là dành cho Lệnh Hồ Triển :
- Ngươi là phường súc sanh, không chỉ hồ đồ nhận kẻ thù là sư phụ lại còn lầm mưu kẻ địch gây nỗi hận ngàn thu cho dòng dõi Uông gia. Ngươi có biết phụ thân do ai giết chăng?
Chính là lão Ma Vương Lãnh Tuyệt Bắc Hải. Lão ma sau khi sát hại phụ thân ngươi ngang nhiên mang ngươi đi mất dạng. Nếu ta nhớ không lầm thì vào thời điểm đó ngươi cũng trạc tuổi ta. Vậy tại sao chuyện năm xưa ta vẫn nhớ, còn ngươi khi đó đứng cạnh ta thì lại sớm quên đi. Hãy gắng nhớ lại đi, thuở đó ngươi quen gọi ta là Tiểu Lệ, do ta hay khóc mỗi khi bị ngươi trêu chọc. Còn ta gọi ngươi là Tiểu Hổ, bởi ngươi luôn mạnh tay và không nhận ra mỗi lần ngươi trêu chọc là mỗi lần ta phải khóc vì đau.

Dõi nhìn sắc mặt của Lệnh Hồ Triển, Mã Nguyên Vũ cảm thấy nghi hoặc. Vì dường như cứ mỗi lần Hoàng Hạ nhắc lại một chi tiết chỉ liên quan đến hai người, khi ấy hãy còn thơ ấu, thì cũng là mỗi lần sắc diện của Lệnh Hồ Triển thêm đanh lại, khó biết đấy là do hắn nhớ lại thuở ấu thơ hay vì không thể nhớ nên quyết phủ nhận chuyện mối phụ thù của y là hoàn toàn lầm lẫn.
Đang hoang mang như thế, Mã Nguyên Vũ chợt nghe Bạch Cúc kêu hoảng :
- Hoàng Hạ tỷ!
Tiếp ngay sau đó là tiếng Công Tôn Quỳnh thở dài :
- Hoàng Hạ tỷ vậy là đã tuyệt khí. Nhưng dù sao muội cũng xin có lời cảm kích vì nhờ tỷ, Công Tôn Quỳnh được cơ hội tỏ tường chuyện năm xưa. Hoàng Hạ tỷ có thể yên tâm nhắm mắt được rồi.
Mã Nguyên Vũ chuyển mục quang qua nhìn Hoàng Hạ, vừa kịp thấy Hoàng Hạ mấp máy môi và phát thành tiếng phều phào cuối cùng :
- Tiểu Hổ... có một... bớt son ở... ở đầu vai bên... bên tả!
Đối với Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc thì có lẽ lời cuối cùng này của Hoàng Hạ là không có ý nghĩa gì hoặc là không cần thiết. Riêng đối với Mã Nguyên Vũ thì khác.
Lệnh Hồ Triển có một thoáng mơ hồ bị giần giật ở khóe mắt ngay khi lời cuối cùng của Hoàng Hạ lọt vào tai y.
Mã Nguyên Vũ có ý nghi, lập tức xé toang y phục ở cả hai đầu vai của y, tiện đó thu hồi luôn hai vật nọ. Không có một bớt son nào, dù ở đầu vai tả hoặc hữu của Lệnh Hồ Triển.
Mã Nguyên Vũ kê sát mặt vào mắt y :
- Ngươi không ở họ Uông, cũng không là Tiểu Hổ như Hoàng Hạ từng biết và vẫn còn nhớ. Nói mau, ngươi bịa ra chuyện đó để làm gì?
Y tái mặt :
- Giết ta đi.
Mã Nguyên Vũ lại rít :
- Kiếm đâu, Bạch Cúc?
Có lẽ đã hiểu việc đưa cho Mã Nguyên Vũ một thanh kiếm là cần thiết nên Bạch Cúc lẹ làng làm theo.
Mã Nguyên Vũ vừa xoay xoay thanh kiếm trong tay vừa trầm giọng, gọn lỏn gọi Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc :
- Môn chủ, Bạch Cúc. Bắt đầu nào.
Nhưng Mã Nguyên Vũ chẳng phải phí công dùng đến nhục hình tùng xẻo, vì Lệnh Hồ Triển kịp thời kêu lên :
- Ta nói, để ta nói. Nhưng phải lập trọng thệ là tha mạng cho ta.

Mã Nguyên Vũ ném thanh kiếm qua một bên, hứa :
- Ta cần gì sinh mạng chó của ngươi. Ta chỉ cần sự thật. Nói đi.
Lệnh Hồ Triển chùn người xuống, thất bại hoàn toàn :
- Ta là phản đồ của phái Bắc Hải. Để bảo toàn tánh mạng ta phải có đủ bản lãnh để khi quay lại có thể san bằng Bắc Hải phái. Ta vào Trung Nguyên, tình cờ lén nghe Bảo chủ phu nhân Hồng gia mật bàn cùng bọn Kim Sa hội. Họ nghi ngờ Vô Diện thư sinh chính là Hồng bảo chủ hóa thân. Vì nghĩ đấy chính là cơ hội tốt nếu ta kịp báo tin và được Hồng bảo chủ đáp tạ bằng cách thu ta làm truyền nhân. Ta đã nhờ ngươi thay ta dò xét mụ họ Thạch.
Và có lẽ do ta chậm bước, hoặc do hành tung của ta dù đã cố giữ kín nhưng vẫn bị phát hiện nên mụ họ Thạch đã nhanh hơn, thảm sát Hồng gia và làm cho ý đồ của ta bị hỏng.
Đã mấy lần Mã Nguyên Vũ suýt ngắt lời y vì câu chuyện y đang kể là không cần thiết.
Như lúc này chẳng hạn, cũng suýt nữa là Mã Nguyên Vũ ngắt lời y. Nhưng chưa kịp thực hiện ý định thì Mã Nguyên Vũ chợt nghe y hỏi một câu thật bất ngờ :
- Sau thảm biến của Hồng gia, ta có lẻn quay lại để dò xét và ta phát hiện một điều.
Mã Nguyên Vũ ngươi luôn tự phụ là thông tuệ, thử đoán xem ta đã phát hiện được điều gì, một điều mà ngươi dù có nằm mơ cũng không bao giờ ngờ đến? Đoán xem.
Mã Nguyên Vũ có ý bực, toan quát mắng y. Chợt Lệnh Hồ Triển khi không bỗng giật nảy người lên một cái thật mạnh.
- Hự!
Toàn thân Mã Nguyên Vũ chợt hóa lạnh, bao cảm giác đều mất cả. Thay vào đó, chàng chỉ biết hành động và hành động, thứ hành động có thể là nhờ bản năng và phải là bản năng của người đã trải qua không biết bao nhiêu lần khổ luyện mới có thể đạt được.
Không một ai nhận biết được điều gì đang xảy ra. Chỉ đến khi định thần nhìn lại thì chính Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng nhận ra là họ đã ngã nằm sóng soài dưới đất, sát cạnh nhau. Còn nằm ngay bên trên họ với hai cánh tay giang rộng bao phủ che chắn cả hai thì lại là Mã Nguyên Vũ.
Họ chỉ vừa mới hoàn hồn thì bất ngờ nghe Mã Nguyên Vũ bật quát, toàn thân thì bật nhảy lên, kéo cả hai cùng đứng dậy với chàng :
- Mau ném tất cả Huyền Huyền Mê Tiên Lộ ra. Vừa ném vừa chạy. Mau!
Với cảm nhận có điều thậm nguy và cực nguy đang xảy ra, Công Tôn

Quỳnh và Bạch Cúc chỉ biết làm theo, dù muốn hỏi cũng không kịp hỏi. Là do cả hai bị Mã Nguyên Vũ lôi đi tuồn tuột, có chạy theo kịp đã là mệt khướt, còn sức đâu cho họ há miệng hỏi.
Mã Nguyên Vũ là người dẫn đầu, vì chạy loạn xạ bất thành hướng nên Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cũng không biết đường đâu mà lần.
Lúc ngoặt ngang, lúc rẽ hữu, khi thoạt tiến khi thoạt lùi, cách di chuyển này của Mã Nguyên Vũ cuối cùng đưa cả ba đến một nơi có những ba bề vách đá.
Không cho họ kịp nghỉ ngơi lấy lại sức, Mã Nguyên Vũ thì thào không thành hơi, nói vào tai họ :
- Chưa nghỉ được đâu. Vì bao dấu vết giả đã được tại hạ cố tình lưu lại cũng không thể lừa được ai, chúng ta chỉ còn một cơ hội duy nhất này mà thôi. Leo!
Công Tôn Quỳnh thất kinh, nhìn ba bề vách đá cao vút.
Nhưng chưa kịp hỏi thì Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc đều nhìn thấy Mã Nguyên Vũ đã leo cao hơn một trượng.
Phải là một chuyện nguy cấp Mã Nguyên Vũ mới kinh hãi và khẩn trương đến mức này. Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc hiểu như thế nên sau ánh mắt thoáng đưa qua để nhìn vào nhau, cả hai cùng leo lên.
Vách đá tuy cao nhưng không phải không có những chỗ dễ bám tay hoặc đặt chân.
Nhờ đó họ leo đến một chỗ không ngờ là có.
Đó là một huyệt khẩu nhỏ hẹp đã bị một mô đá bỗng nhô ra che khuất. Và nếu nhìn từ phía dưới nhìn lên ắt không ai dám ngờ là ở đấy có huyệt khẩu.
Mã Nguyên Vũ bất chấp những nguy hiểm có thể có cứ thoăn thoắt chui vào, khiến Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc không thể không mạo hiểm chui theo.
Được một đoạn, Bạch Cúc khẽ kêu :
- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?
Mã Nguyên Vũ quay lại :
- Suỵt...! Vẫn còn nhiều nguy hiểm, đừng gây kinh động cũng đừng dừng lại. Nhanh lên...
Họ gắng gượng đến kiệt lực. Cực chẳng đã đến lượt Công Tôn Quỳnh kêu :
- Mệt lắm rồi. Bọn muội không thể gắng gượng được hơn.
Mã Nguyên Vũ chợt tỏ ra nhẫn tâm :
- Không được cũng phải được. Trừ khi cả hai không thiết sống thì cứ

lưu lại. Riêng tại hạ thì phải sống, phải cố mà sống. Đi!
Tiếp tục như thế thêm một lúc nữa, Bạch Cúc ngã vật ra :
- Muội kiệt lực rồi. Chết thì chết, vẫn hơn là tự hành xác.
Kế đó là Công Tôn Quỳnh ngã vật ra :
- Muội cũng vậy, Nguyên Vũ huynh muốn đi cứ đi, đừng nhẫn tâm hành hạ bọn muội như vậy.
Mã Nguyên Vũ có lẽ là hạng gỗ đá vô tri khi vẫn cứ lạnh lùng bảo :
- Thân ai nấy lo. Nhị vị không kham nổi đấy là lỗi của nhị vị. Đừng trách Mã Nguyên Vũ này chỉ biết lo cho bản thân. Vĩnh biệt!
Nhưng đúng là Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc kiệt lực. Họ chỉ biết nằm đó dõi mắt nhìn theo Mã Nguyên Vũ đi xa dần. Rồi mắt họ cũng mờ dần, dẫn đến nhận thức cũng lu mờ, mờ hẳn và tối đen hoàn toàn.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 11
Phát hiện thù gia lộ thân thế

Không khí mát dịu, tiếng nước chảy rì rào, thỉnh thoảng lại có tiếng chim rừng hót líu lo.
Tất cả những điều này như ùa đến cùng một lúc khiến Công Tôn Quỳnh một khi chưa tỉnh lại thì thôi, chứ đã tỉnh lại là tỉnh hoàn toàn, tỉnh như sáo và còn tỉnh một cách sảng khoái nữa.
Nàng cựa mình vươn vai, chợt chạm vào một cơ thể thật nồng ấm đang nằm ngay bên nàng.
Bản tính nữ nhi làm cho nàng giật mình rụt tay về. Và chỉ suýt nữa nàng kêu toáng lên nếu đúng lúc đó cơ thể nồng ấm kia không thì thào vào tai nàng :
- Muội đây. Tỷ đừng gây kinh động, hãy nằm yên và nhìn chếch về bên tả như muội cũng đang nhìn.
Đó là tiếng của Bạch Cúc.
Công Tôn Quỳnh hiểu là Bạch Cúc nếu có tỉnh lại trước nàng thì cũng không trước là bao nhiêu. Vì nếu tỉnh lại đủ lâu, đủ để Bạch Cúc tự biết là đang nhìn gì thì lẽ thường Bạch Cúc chỉ cần nói ngay là Công Tôn Quỳnh cũng hiểu. Đâu cần bảo Công Tôn Quỳnh nhìn, như thể muốn chờ nghe Công Tôn Quỳnh sẽ nói gì sau khi đã nhìn theo điểm chỉ của Bạch Cúc.

Nàng nhìn và nàng thấy.
Do vậy nên thất kinh, Công Tôn Quỳnh sửa lại vị thế nằm để được nhìn rõ hơn.
Và khi nhìn đã rõ, nàng lấy tay chạm khẽ vào Bạch Cúc và lào thào :
- Liệu có đúng là y?
Bạch Cúc cũng thậm thì thậm thụt :
- Muội cũng muốn hỏi tỷ câu đó.
Công Tôn Quỳnh nhắm mắt lại :
- Toàn thân thì lơ lửng chìm dưới nước, chỉ có gương mặt là nhô lên, lại còn ngước nhìn ngược lên trời. Tỷ đang cố thử mường tượng, xem nếu đúng là y thì lúc y sảng khoái mơ mộng liệu gương mặt của y có giống gương mặt đang được tỷ muội ta lẻn ngắm nhìn hay không?
- Muội đã thử mường tượng rồi. Thật đáng tiếc vì dường như muội chưa một lần nhìn thấy gương mặt y lúc sảng khoái. Có chăng chỉ là gương mặt lạnh tanh, vô biểu cảm và tàn nhẫn.
- Đâu chỉ có bao nhiêu đó? Tỷ thường thấy nhất là gương mặt lúc nào cũng giễu cợt của y. Nếu không giễu cợt đối phương thì là y tự chế giễu y.
- Vậy tỷ minh định gương mặt nọ không thể là y?
- Cũng khó nói lắm. Vì nếu không phải y thì ai đưa tỷ muội ta đến chận chỗ xa lạ này, với toàn thân huyệt đạo không hề bị chế ngự?
- Muội cũng đã có những suy nghĩ như tỷ. Và muội hiện đang trong tâm trạng mâu thuẫn đây.
- Tỷ hiểu. Là muội mong kẻ đó là y nhưng lại ước ao đừng gặp lại y thì hơn.
- Tỷ cũng có cảm nhận như muội ư? Không sai, muội gặp lại làm gì kẻ đã nhẫn tâm bảo là thân ai nấy lo? Bằng hữu gì hạng người có miệng lưỡi cay độc đó?
- Tỷ cũng rất giận y. Mà cũng lạ, dù biết y là loại bán nam bán nữ nhưng không hiểu sao tỷ cứ luôn xao xuyến mỗi khi bị ánh mắt giễu cợt của y chạm vào?
- Muội thì cứ rùng mình khi bị ánh mắt lạnh lùng của y chạm phải. Là trời già trêu ngươi chăng khi cứ làm tỷ muội ta xao động chỉ vì một gã bán nam bán nữ?
- Là Hoàng thiên đố kỵ bậc kỳ tài thì đúng hơn. Nhưng phải chi y có thân thủ thượng thừa thì đi một nhẽ. Không những y không là Vô Diện thư sinh như nhiều người ngộ nhận mà lại còn có thân thủ chỉ tàm tạm gọi là. Để mỗi lần gặp đối thủ kém thế thì y ngông cuồng cao ngạo, ngược lại lúc gặp điều nguy thì chỉ biết co chân chạy, chạy đến

quên cả bằng hữu, quên những ai cũng đang gặp nguy như y. Bảo y là kỳ tài thì chỉ vi ngộ tính và tư chất thông tuệ của y. Hạng như vậy mà không gặp minh sư truyền thụ tuyệt học thì đúng là thiên đố kỳ tài.
- Hà... nhưng tựu trung lại, tỷ bảo gương mặt đó là y hay là kẻ xa lạ nào khác?
- Có thể là y, tỷ không biết nữa. Vì dễ gì y có gương mặt bình tĩnh sảng khoái và dễ mến như lúc này?
- Muội thử kêu y nha?
- Không được. Y đang nằm dưới lòng nước, có thể y không mặc y phục. Muội muốn y cười vào mũi tỷ muội ta ư?
- Hay là chúng ta cứ giả vờ vừa tỉnh lại. Y nghe động, thể nào cũng tự ý lánh mặt. Tỷ nghe được không?
- Ừ thì làm.
Và hai nàng vờ vươn vai cựa mình.
Đúng như hai nàng tiên liệu, nhân vật chỉ có mỗi cái đầu đang nhô lên khỏi mặt nước liền quay qua nhìn về phía hai nàng. Có khác chăng là nhân vật đó còn kêu vang :
- Nhị vị tỉnh lại rồi ư? Có muốn tắm không? Ở đây vừa an toàn vừa yên tĩnh, vừa có nước mát mẻ trong lành, nhị vị cũng nên tắm gội cho sạch sẽ. Thế nào?
Hai nàng nhìn nhau và cùng thầm kêu giống như nhau: “Là y, Mã Nguyên Vũ?”
Nhưng vì sợ Mã Nguyên Vũ nghi ngờ và vì thông tuệ nên có thể y đoán ra những gì hai nàng đã lẻn bình phẩm về y, nên Công Tôn Quỳnh khoát tay :
- Không cần đâu. Bọn muội chỉ muốn biết đây là nơi nào? Và tại sao cả ba chúng ta cùng đến được nơi đây? Phải chăng là do huynh sau khi đã bỏ đi chợt nhủ lòng từ bi quay lại và đưa bọn muội đến đây?
Trước ánh mắt ngỡ ngàng của hai nàng, Mã Nguyên Vũ chợt bật người đứng lên, cho thấy nước ở đó chỉ cao đến nửa người và lúc này phần thân trên của Mã Nguyên Vũ đã lồ lộ trước mặt hai nàng. Hai nàng suýt kêu hoảng vì thẹn. Nhưng khi nhìn lại, hai nàng thở phào nhẹ nhõm, Mã Nguyên Vũ để nguyên y phục và cứ thế đã trầm mình dưới nước.
Mã Nguyên Vũ tiến dần lên :
- Thật thất lễ, có lẽ nguồn nước đã bị tại hạ làm bẩn khiến nhị vị có muốn tắm cũng không thể. Để tại hạ thay nguồn nước khác cho nhị vị.
Dứt lời, Mã Nguyên Vũ khom người, căng vai, nhấc từng tảng đá

nằm sắp lớp dưới chân ném qua một bên.
Có nguồn nước là do Mã Nguyên Vũ đã dùng nhiều tảng đá xếp thành lớp và chận lại.
Nay được khai thông, toàn bộ nước trong đó liền tuôn chảy.
Lúc nước đã chảy hết, Mã Nguyên Vũ lại dùng đá xếp thành hàng, chận nước khác đang tí tách chảy từ một lạch nước ngầm gần đó.
Thực hiện đến đây, Mã Nguyên Vũ xoa tay và đi tiếp đến chỗ hai nàng :
- Nhị vị không phải chờ lâu đâu, độ một canh giờ là nhiều. Ắt nước sẽ ngập tràn như cũ đủ cho nhị vị tha hồ vùng vẫy thỏa thuê.
Y phục ướt dính bết vào da thịt của Mã Nguyên Vũ, làm lộ rõ từng khối thịt săn chắc của một tấm thân cường tráng. Hai nàng dù không muốn nhìn vẫn cứ bắt nhìn. Để khi nhận ra nhìn như thế này là quá lộ liễu, chính Bạch Cúc là người đầu tiên quay mặt đi :
- Nguyên Vũ huynh bảo bọn muội tắm như thế nào được. Bọn muội là nữ nhi, có muốn tắm cũng cần phải kín đáo. Không lẽ Nguyên Vũ huynh không am tường kể cả điều nhỏ nhặt đó?
Mã Nguyên Vũ bật cười :
- Tại hạ không còn là nam nhân, nhị vị quên rồi sao? Nhưng nhị vị lo ngại như vậy là đúng. Nữ nhi có kín đáo mới là nữ nhi. Vậy tại hạ xin tạm lánh mặt, cũng là tìm chút ít hương rừng dã vị cho nhị vị dùng. Ắt hẳn nhị vị đói lắm rồi? Độ hai canh giờ nữa tại hạ sẽ quay lại. Tạm biệt.
Và cứ thế Mã Nguyên Vũ bỏ đi, khiến hai nàng vừa ngơ ngác nhìn theo vừa ái ngại cho những lời Mã Nguyên Vũ vừa nói.
* * * * *
Thời gian hai canh giờ không phải là nhiều. Nhưng lúc Công Tôn Quỳnh cùng Bạch Cúc rốt cuộc cũng tắm xong thì với ít thời gian còn lại chỉ dành cho việc chờ Mã Nguyên Vũ quay về đối với cả hai bỗng hóa thành khoảng thời gian dài đăng đẳng.
Họ thừa hiểu nguyên nhân vì sao khiến họ nôn nao, chỉ muốn mau chóng nhìn thấy Mã Nguyên Vũ vốn là kẻ có tính khí khắc bạc và tàn nhẫn, kể cả đối với bản thân cũng tàn nhẫn.
Vì hiểu vàvì có cùng tâm trạng nên Bạch Cúc chép miệng than :
- Tại sao y tự độc ác với chính bản thân? Tự cung để chuyển từ nam nhân sang kẻ bán nam bán nữ, tỷ nói đi, là điều quá thúc bách khiến y phải có chọn lựa này, có quyết định vạn lần khó khăn này?
Công Tôn Quỳnh thở dài :
- Y bảo y có ẩn tình. Nếu nguyên nhân khiến y không thể không đi đến quyết định cực kỳ tàn khốc đó là liên quan đến ẩn tình kia, tỷ chỉ

dám tự đoán hẳn là y rất cần một bản thân có võ học cực cao. Và cần để làm gì nếu không là báo cừu rửa hận? Từ đó mà suy y là người tận tình tận nghĩa. Hồng gia chỉ cưu mang y từ khi lên chín cho đến lúc y được mười bốn mười lăm năm, ước độ năm sáu năm là nhiều. Thế mà y sẵn sàng hy sinh hết quãng đời còn lại cho một mục đích duy nhất là báo thù cho Hồng gia. Lòng trung và nghĩa khí ngút trời của y càng khiến tỷ khâm phục.
Bạch Cúc chợt quay qua trách thân tỷ :
- Phải chi trước kia tỷ đừng ngẫu nhiên trao cho y quyển Thiên Cang bí lục, trong đó có thứ công phu thập phần cổ quái đó, thì y đâu đến nỗi luyện theo để ra thân thể như bây giờ?
Công Tôn Quỳnh gượng cười và chợt ra quyết định :
- Số trời đã định tỷ muội ta vì tình cờ nên cùng lâm nguy, cùng được một người cứu, cùng có chung số phận cứ luôn bị ràng buộc với người ấy và điều quan trọng hơn là đã cùng yêu một người. Vì thế, tỷ có ý này muốn muội chấp thuận. Là nếu tỷ muội ta không thể cùng người ấy trở thành phu phụ thì hãy kể như là một bào huynh. Nguyên Vũ huynh muốn báo thù, tỷ muội ta không thể không giúp Nguyên Vũ huynh. Và giúp bằng cách nào nếu không là giao hoàn đôi nội đơn nọ cho nguyên sở hữu chủ là huynh ấy? Muội nghĩ sao?
Bạch Cúc chầm chậm gật đầu :
- Vật của người thì trả cho người. Huống hồ hành động đó cũng là phần nào chuộc lại lỗi lầm đã khiến y ngay từ lúc này mang vào thân một trong ba tội đại bất hiếu, như câu “bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại”. Muội tán thành quyết định của tỷ.
Thở ra nhẹ nhõm, Công Tôn Quỳnh cùng Bạch Cúc đứng lên :
- Đi, chúng ta mau đi tìm Nguyên Vũ huynh. Càng giao nội đơn sớm cho huynh ấy, tỷ càng thêm yên tâm.
Họ vừa đi vừa réo gọi ầm ĩ nhưng thật lạ vẫn không có tiếng Mã Nguyên Vũ đáp lời.
Lúc họ cảm thấy lo thì cũng là lúc họ tình cờ phát hiện một dấu vết khả nghi.
Công Tôn Quỳnh dừng lại :
- Đó là vết máu vẫn còn mới. Hy vọng không phải máu của Nguyên Vũ huynh, mà chỉ là máu của dã thú do Nguyên Vũ huynh săn được.
Đi theo dấu máu, phát giác dấu vết đó dẫn đến một lùm cây um tùm lẩn khuất, Bạch Cúc lo đến phát hoảng :
- Có một cánh tay người! Không phải dã thú đâu. Lẽ nào là Nguyên Vũ huynh?
Công Tôn Quỳnh rúng động toàn thân khi cũng nhìn thấy hình thể

một cánh tay đang đưa lên, là cánh tay tuyệt vọng muốn báu víu vào một cành cây nhưng không sao chạm đến.
Và rồi Công Tôn Quỳnh cũng cố gắng trấn định, cẩn trọng len người vào giữa lùm cây.
Ở bên ngoài chờ đợi và cũng là cảnh giới hộ cho Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc nhẹ thở phào khi nghe Công Tôn Quỳnh từ giữa bụi cây lên tiếng :
- Là một thi thể xa lạ, nhưng lại có tử trạng thật khủng khiếp. Muội đừng nên nhìn.
Tử trạng của thi thể nọ có lẽ khủng khiếp thật, vì như Bạch Cúc nhìn thấy thì lúc Công Tôn Quỳnh trở ra, diện mạo vừa tái xanh vừa tỏ ra bàng hoàng. Công Tôn Quỳnh chỉ vì mục kích tử trạng mà ra nông nỗi như thế sao?
Đó là nguyên do khiến Bạch Cúc hỏi vội :
- Là do Nguyên Vũ huynh hạ thủ ư?
Công Tôn Quỳnh lắc đầu :
- Chỉ có một vết tử thương chí mạng và là do vũ khí sắc bén gây ra. Nguyên Vũ huynh không dùng kiếm. Hoặc giả có muốn dùng Nguyên Vũ huynh cũng không có kiếm để dùng.
Bạch Cúc chợt lo ngại :
- Nơi này là vốn vắng vẻ, bỗng có một thi thể và lại thêm một nhân vật đã âm thầm hạ thủ chẳng gây nên tiếng động nào.
Công Tôn Quỳnh đành gật đầu :
- Tỷ cũng cảm thấy lo. Đi, chúng ta cần nên nhanh hơn.
Nhưng lúc họ đi cách xa lùm cây nọ độ hơn một trượng, chợt ở phía đó có tiếng động sột soạt vang lên.
Họ thất kinh, chỉ suýt nữa ù té chạy vì ngỡ thi thể nọ vừa hóa thành quỷ nhập tràng sắp đuổi theo họ.
Họ nắm tay vào nhau cùng quay lại.
Lạ thay, ở đó bỗng xuất hiện một lão nhân. Lão đến từ lúc nào họ không biết và lúc này lão nhân đã lôi thi thể nọ ra.
Tiếng sột soạt khi nãy họ nghe là tiếng thi thể nọ bị lão nhân nắm chân lôi ra.
Đấy là lúc Bạch Cúc có cơ hội biết thế nào là một tử trạng khủng khiếp như Công Tôn Quỳnh đã nói.
Lão nhân cũng đang chăm chú nhìn vào tử trạng của thi thể nọ :
- Một kiếm là phân rã lục phủ ngũ tạng. Có thể thi triển chiêu kiếm tàn khốc này không là ai khác ngoài Vô Diện thư sinh. Bọn nha đầu các ngươi nói xem, hơn một ngày qua ở quanh đây chỉ có bọn ngươi ba người là thậm thì thậm thụt tìm chỗ ẩn náu. Nếu không phải hai

ngươi thì là do gã tiểu cẩu bán nam bán nữ nọ gây ra cái chết này, đúng không?
Lão phát thoại mà mắt vẫn cứ nhìn vào thi thể người. Nhưng lời nói của lão là dành cho Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc, điều này là tuyệt đối không thể lầm.
Do vậy Công Tôn Quỳnh thất kinh :
- Lão trượng là ai? Như lão trượng có ý đề quyết Nguyên Vũ huynh của bọn tiểu bối chính là Vô Diện thư sinh?
Lão nhân ngẩng đầu lên, cho Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc nhìn thấy rõ nhất ở lão là đôi nhãn quang xanh biếc :
- Gã Lệnh Hồ Triển là do ta hạ thủ. Và nếu gã tiểu cẩu kia không kịp có phản ứng bất phàm thì mạng của gã và mạng của hai ngươi cũng đã bị ta thu thập. Nhưng cũng nhờ đó ta có cơ hội lẻn đuổi bám theo sau bọn ngươi.
Đoạn lão gục gặt đầu, dáng vẻ trầm tư :
- Gã rất thông minh, dẫn bọn ngươi chạy ngoắt ngoéo một lúc làm ta mất dấu. May nhờ ta có mang theo một vài trợ thủ nên sau cùng cũng biết gã đưa hai ngươi chạy đến đâu.
Và lão hất đầu về phía thi thể vẫn nằm cạnh lão :
- Đây là gã có tin báo về, cho biết bọn ngươi ba người đã nhờ công phu Hư Không Bích Hổ nên vượt qua vách đá chạy đến ẩn ở đây. Ta căn dặn gã cứ lẳng lặng dò xét, đừng vội lấy mạng bọn ngươi. Thế nhưng gã bị người lấy mạng. Bọn ngươi bảo sao, gã tiểu cẩu đó có thể là Vô Diện thư sinh chăng?
Sau một lúc lâu chỉ có một mình lão nhân Bích Nhãn độc thoại, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc càng nghe càng thấm. Và đã thấm tất phải sợ, nhưng sợ để làm gì nếu tình thế đã cưỡi lưng cọp. Công Tôn Quỳnh bật quát :
- Cớ sao lão muốn hạ sát bọn ta? Cho lão hay Nguyên Vũ huynh cho dù không thể là Vô Diện thư sinh thì đây đã là lần thứ hai hễ bọn ta lâm nạn là có Vô Diện thư sinh ngấm ngầm tiếp trợ. Nếu lão không mau bỏ chạy, thế nào Vô Diện thư sinh cũng xuất hiện đoạt mạng lão.
Bích Nhãn lão nhân cười lớn tiếng :
- Ngươi vừa có nhận định thật hay, vô tình giúp ta nghĩ được một kế cũng không kém.
Không sai, ta được biết có lần Vô Diện thư sinh vì Tri Thù môn các ngươi mà xuất hiện hạ thủ Kim Sa hội. Thêm lần này nữa thì hai năm rõ mười Vô Diện thư sinh rất thân cận hai ngươi. Ta bất chấp tiểu cẩu kia có là Vô Diện thư sinh hay không, cứ câu lưu sinh mạng hai

ngươi thì lo gì Vô Diện thư sinh không hóa thành Hữu Diện Thư Sinh. Ha... ha...
Và trong một sát na thần tốc cũng là cực kỳ lợi hại, lão nhân Bích Nhãn vừa chớp động thân hình là đã xuất hiện cạnh Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc.
Hai tay lão cũng nhanh tương tự, chộp ngay vào Bạch Cúc, Công Tôn Quỳnh.
Chợt có tiếng nạt trầm trầm vang lên vừa kịp lúc :
- Cứ thử chạm vào họ xem. Hừ!
Tiếng nạt không lớn nhưng lại làm toàn thân lão nhân Bích Nhãn giá lạnh, khiến lão dừng phắt lại trong tư thế chỉ sắp chạm vào hai nữ nhân nhưng không thể và không dám chạm vào.
Lão thì như hóa đá, còn Bạch Cúc và Công Tôn Quỳnh mừng rỡ kêu rú lên với bốn ánh mắt đều nhìn cả vào phía sau lưng lão nhân Bích Nhãn. Họ kêu :
- Nguyên Vũ huynh!
- Sao Nguyên Vũ huynh đi mãi không về. Thật không ngờ chỉ với một nhánh cây nhỏ dùng để nướng thịt, huynh cũng có thể...
Mã Nguyên Vũ lập tức quát :
- Hỏng rồi! Chạy đi!
Nhưng khi Mã Nguyên Vũ đang quát, lão nhân Bích Nhãn đang bất động bỗng chớp động thật nhanh.
- Hự!
- Hự!
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng một lúc bị lão nhân chế ngự. Và lúc này lão đã xuất hiện ngay sau lưng hai nàng, vừa cười hềnh hệch vừa diện đối diện với một Mã Nguyên Vũ đang ngơ ngác cầm một nhánh cây đã đâm xuyên qua hai tảng thịt được nướng vừa chín tới.
Lão bảo :
- Ngươi cũng khá lợi hại đấy, đến ta cũng không hay. Chỉ tiếc rằng hành vi của ngươi lại bị hai nha đầu phá hỏng. Nếu không phải thế ta đâu có cơ hội uy hiếp ngược lại ngươi.
Hề... hề...
Mã Nguyên Vũ thất vọng khiến hai tảng thịt trở nên nặng, đè trĩu trên nhánh cây đã đâm xuyên qua chúng, vô tình làm cho cánh tay cầm nhánh cây của Mã Nguyên Vũ từ từ buông xuôi xuống. Mã Nguyên Vũ lắc đầu, trách Bạch Cúc :
- Giang hồ đầy hiểm ác, muốn thắng địch thủ chỉ toàn là nhờ mưu. Nhưng đây là lần thứ hai, Bạch Cúc muội vì quá chân thật chất phác nên làm kế của tại hạ bị hỏng. Còn nhớ lần vì bị tại hạ dọa nên Lệnh

Hồ Triển suýt phải buông tha Kim Xuân và Hoàng Hạ chăng?
Phen này tại hạ phải bỏ tay thật rồi.
Công Tôn Quỳnh cũng ái ngại :
- Bạch Cúc muội tuy vô tâm nhưng không lẽ huynh không thật sự là Vô Diện thư sinh?
Mã Nguyên Vũ thở dài, chuyển mục quang qua nhìn lão nhân Bích Nhãn :
- Lão là ai? Cớ sao lại sợ Vô Diện thư sinh đến thế? Đến nỗi vừa nghe tiếng tại hạ, lão đã sợ đến suýt vỡ mật mà chết?
Lão nhân Bích Nhãn chợt lạnh giọng :
- Ngươi đừng giả vờ nữa. Theo ta, chỉ có là hậu nhân của Vô Diện thư sinh nên ngươi mới có bản lãnh đến sát cạnh ta nhưng không làm ta phát hiện. Mau thú nhận đi. Nếu không, hai nha đầu này tất phải mất mạng vì ngươi.
Mã Nguyên Vũ bật cười :
- Lão tin chắc vào điều lão nói chứ? Nếu thế tại hạ đành mạo muội vẽ phác qua cảnh tượng này. Là tại hạ vì là hậu nhân của Vô Diện thư sinh nên sự xuất hiện này của tại hạ chỉ là nhằm đánh lạc hướng lão. Trong lúc đó thì Vô Diện thư sinh lại có hành vi khác, giả như là...
Lão nhân Bích Nhãn đâm ra chột dạ, vội quay đầu nhìn lại phía sau lão thật nhanh.
Nhanh hơn lão, nhánh cây trên tay Mã Nguyên Vũ chợt nhích động, làm cho hai tảng thịt theo sự nhích động đó bỗng bay thoát ra từ nhánh cây đâm xuyên qua chúng!
“Vù...”
Nghe tiếng rít gió, biết là bị Mã Nguyên Vũ tập kích, lão nhân Bích Nhãn quay đầu trở lại và bật quát :
- Ngươi dám lừa ta ư? Muốn chết!
Nhưng lão chưa kịp xuất thủ phát kình chợt nghe tiếng Mã Nguyên Vũ cười lớn :
- Nhị vị còn chưa chạy ư? Mau! Còn lão già ngu xuẩn, phần của lão đây. Ha ha...
Mã Nguyên Vũ phóng luôn nhánh cây trên tay vào lão.
Lão nhân Bích Nhãn định thần nhìn lại thì phát hiện tiếng rít gió khi nãy lão nghe chỉ là do Mã Nguyên Vũ dùng hai tảng thịt bay đến để giúp Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc giải khai huyệt đạo. Mã Nguyên Vũ không hề dùng hai tảng thịt vô dụng để tấn công lão.
Và lúc này Công Tôn Quỳnh đã cùng Bạch Cúc quay đầu tháo chạy. Phần lão thì chỉ có mỗi một nhánh cây cỏn con uy hiếp.
Lão động nộ vì chỉ chớp mắt đã bị Mã Nguyên Vũ liên tiếp lừa lão hai

vố liên hoàn.
Vố thứ nhất là phía sau lão hoàn toàn không có ai, chỉ do lão thần hồn nhát thần tính nên vô tình bị Mã Nguyên Vũ lừa thế thôi. Còn vố thứ hai chính là diễn biến đang xảy ra. Lão ngoặc tay đập một phát làm nhánh cây gãy thành nhiều đoạn và lão cuồng nộ lao vào Mã Nguyên Vũ toan chạy đuổi theo Bạch Cúc, Công Tôn Quỳnh.
Lão gầm vang :
- Ngươi có là ai thì cũng phải chết. Đỡ!
“Ào...”
Mã Nguyên Vũ chạy không kịp, đành tràn người tránh chiêu :
- Muốn giết tại hạ ư? Hãy chờ xem bản lãnh lão như thế nào đã. Hụt này, ha ha...
“Vụt...”
Bóng nhân ảnh mờ ảo của Mã Nguyên Vũ cuối cùng đã làm lão hụt mất chiêu đầu.
Lão giận dữ toan phát chiêu tiếp theo, chợt nghe Bạch Cúc kêu thất thanh :
- Lại có thêm một thi thể nữa? Vô Diện thư sinh lão gia đâu? Mau mau xuống tiếp trợ Mã Nguyên Vũ huynh cùng bọn tiểu nữ?
Tiếng kêu của Bạch Cúc làm cho lão nhân Bích Nhãn thất thần hoảng hốt :
- Cả gã trợ thủ thứ hai của ta cũng bị sát hại ư? Vô Diện thư sinh đâu? Có đởm lược hãy xuất hiện cùng ta là sư đệ của Quái Tăng Vương Tây Vực phân tài cao hạ!
Nhân lúc lão sơ hở, Mã Nguyên Vũ lao ập vào lão từ phía sau :
- Hóa ra lão là người Tây Vực? Lão vào Trung Nguyên để nạp mạng ư? Đỡ!
“Ào...”
Lão Bích Nhãn quả có thân thủ bất phàm, bị Mã Nguyên Vũ tập kích như vậy mà lão vẫn kịp xoay người xuất chiêu hóa giải. Lão còn quát :
- Tiểu tử thúi muốn ám toán ta ư? Không dễ thế đâu. Xem này!
“Vù...”
Không còn cơ hội thủ thắng nhờ xuất kỳ bất ý, Mã Nguyên Vũ lập tức di hình hoán vị, tránh khỏi việc cùng lão Bích Nhãn chạm chiêu trong gang tấc.
Ngay sau đó, Mã Nguyên Vũ huơ loạn song thủ, biến thành bảy tám cánh tay cùng một lúc vây áp đối phương :
- Hãy xem công phu Bát Túc Sát Địch Nhân của ta.
“Ào...”

Lão vùng cười ngạo nghễ :
- Ngươi không dám cùng ta trực diện đối kình ư? Nhưng có muốn tránh cũng không khỏi. Trúng!
“Vù...”
Lão có lối xuất thủ nhanh như tia chớp giật, vừa dứt lời là một kình cực kỳ uy mãnh đã quật ập vào gần thân Mã Nguyên Vũ.
Bỗng có tiếng Công Tôn Quỳnh :
- Bạch Cúc muội, chúng ta mau vào tiếp trợ Nguyên Vũ huynh. Xông lên.
Mã Nguyên Vũ bất giác gầm lên :
- Không cần đâu. Nhị vị nên lo chạy càng xa càng tốt. Còn lão ma Tây Vực, đỡ!
“Ầm...”
Có tiếng Bạch Cúc kêu hoảng :
- Ôi chao, Nguyên Vũ huynh bị bức lùi rồi kìa. Bọn muội không thể bỏ mặc huynh.
Xông lên nào, Quỳnh tỷ!
Đúng là lúc đó lượt chạm kình có làm Mã Nguyên Vũ lảo đảo thối lùi. Nhưng chàng vẫn hùng hổ lao tiếp vào đối phương, miệng cười vang :
- Đã cùng người đối địch có thắng bại là lẽ thường tình, đâu có làm Mã Nguyên Vũ này nao núng? Nhưng chỉ tiếc lão có phần nhẹ tay, giúp ta có cơ hội đáp lễ đây. Đỡ!
“Vù...”
Lão nhân Bích Nhãn rúng động :
- Ta không nhẹ tay mà là ngươi có nội lực vượt quá niên kỷ. Ngươi có liên quan đến Vô Diện thư sinh thật?
Vẫn bản tánh sợ bóng sợ gió, lão vừa nói lên những lời nghi ngờ là đảo người lo tránh chiêu của Mã Nguyên Vũ.
Mã Nguyên Vũ được dịp chiếm tiên cơ, liền quyết liệt bám theo lão :
- Lão đã từng nghe ai đề cập đến loài thủy quái có tên gọi là Khổng Ngư Bát Túc chưa?
Đó là sư phụ của Mã Nguyên Vũ này và cũng là nhờ uống máu huyết ngàn năm của thủy quái nên Mã ta mới có nội lực như lão thấy. Đỡ!
“Ào...”
Lão hoài nghi :
- Thảo nào chiêu thức của ngươi thập phần kỳ quái. Là ngươi lãnh hội qua từng cử động của thủy quái đó ư? Nhưng liệu có thật sự lợi hại chăng? Đỡ!
“Vù...”

Lão bỗng đẩy lật ra một kình và trong kình này có thấp thoáng ẩn hiện một tia hàn quang cực kỳ hiểm độc.
Lập tức có tiếng Mã Nguyên Vũ quát vang :
- Dừng tay!
Đang lúc Mã Nguyên Vũ quát, chưởng kình và tia hàn quang nọ cứ lao ập vào Mã Nguyên Vũ.
“Bùng”
“Keng...”
Hai tiếng động, một do chưởng kình kích mạnh vào và một là do tiếng kim thiết va vào vật cứng.
Bạch Cúc và Công Tôn Quỳnh bật rú lên thất thanh :
- Nguy cho Nguyên Vũ huynh rồi!
- Ôi chao! Lão ác ma thật đê tiện, dám dùng ám khí sát hại Mã Nguyên Vũ huynh.
A... a...
Nhưng Mã Nguyên Vũ vẫn bình yên vô sự, đang đứng bất động nhìn vào mũi ám khí đã cắm vào lớp ngoài y phục của Mã Nguyên Vũ, ngay vị trí tâm thất và lúc này vẫn còn đang rung rinh do chấn lực chưa tan.
Lão nhân Bích Nhãn thất kinh lùi lại :
- Ngươi có mặc bộ giáp hay là đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại thân?
Cả Công Tôn Quỳnh lẫn Bạch Cúc cũng kinh tâm không kém, dù rằng cả hai rất mừng vì thấy Nguyên Vũ huynh của họ vẫn bình yên.
Mã Nguyên Vũ dùng tay chầm chậm lôi mũi ám khí ra :
- Tuyệt Mệnh Phi Tâm châm? Đây là loại ám khí chỉ đơn truyền không một ai ngoài họ Đoàn được truyền thụ. Lão ở họ Đoàn? Là thế nào với Đoàn Khiêm, nhân vật đã tuyệt tích gần hai mươi năm nay?
Lão nhân Bích Nhãn sau cơn kinh hoảng đã kịp trấn định. Và bây giờ lão cười lạt :
- Chưa một ai sau khi nhìn thấy loại ám khí này nhưng vẫn toàn mạng. Vì sao ngươi biết đấy là vật xuất xứ từ Đoàn Khiêm?
Sắc diện Mã Nguyên Vũ vụt lạnh tanh :
- Lão nhất định không nói?
Lão cười ngạo nghễ :
- Muốn ta nói ư? Trừ phi ngươi có tư cách buộc được ta phải nói. Nhưng thật tiếc thay đó lại là điều duy nhất ngay lúc này ngươi chưa có. Đành để ngươi thất vọng vậy. Ha... ha...
Mã Nguyên Vũ chợt chép miệng :
- Vậy là lão muốn chết. Vì kẻ nào biết rõ tư cách của ta kẻ đó ắt hết

sống. Chuẩn bị đi. Xong chưa. Ta bắt đầu đây. Hãy nhìn cho biết thế nào là tư cách của ta. Đỡ!
Và Mã Nguyên Vũ bằng bặng đẩy ra một luồng nhu kình, nhẹ tợ hư không.
“Viu...”
Dù đó chỉ là một luồng lực đạo nhu hòa nhưng lão nhân Bích Nhãn vừa thoạt nhìn thấy đã bật kêu hoảng :
- Vô Vi Hồi Tâm chưởng? Ngươi là...
Đang đẩy nhè nhẹ ra luồng lực đạo nhu hòa, Mã Nguyên Vũ đột ngột quát thành tiếng to như tiếng sấm :
- Có biết cũng đã muộn. Đi!
Và nhu kình vụt đổi thành cương kình cuộn thốc vào người lão nhân Bích Nhãn đúng vào lúc lão vì hoang mang nên không tài nào kịp trở tay.
Do đó, “Ầm...”
Toàn thân lão bị nhấc bổng lên cao. Sau đó khi mãn đà lão lại nặng nề rơi xuống đất lạnh.
“Phịch”
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc hoàn toàn ngẩn người khi tình cờ được mục kích cảnh này.
Họ càng thêm ngơ ngẩn hơn khi phát hiện chỉ trong một chớp mắt đã thấy Mã Nguyên Vũ lao đến cạnh lão nhân Bích Nhãn.
Mã Nguyên Vũ chộp vào y phục lão giận dữ nhất lão lên cao đầu :
- Nói, Đoàn Khiêm nhất định vẫn còn sống. Lão đang ở đâu?
Không nghe lão đáp, Mã Nguyên Vũ chợt thét gọi Công Tôn Quỳnh :
- Mau đến đây, Quỳnh muội. Ta cần lão sống thêm một lúc nữa. Quỳnh muội phải giúp ta giữ mạng lão lại. Nhanh...
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng chạy đến, hốt hoảng khi thấy Mã Nguyên Vũ chưa bao giờ có sắc diện độc ác như lúc này.
Vì hốt hoảng nên khi thi triển thủ thuật như đã có lần giúp Hoàng Hạ tỉnh lại lần cuối, Công Tôn Quỳnh cứ vừa thực hiện vừa run bắn lên cầm cập.
Mã Nguyên Vũ hừ lạnh :
- Phải làm cho lão sống, muội. Bạch Cúc, nhị vị đã nghe rõ chưa? Ta cần lão sống, nhị vị hãy liệu đấy mà làm.
Đúng là chưa bao giờ Mã Nguyên Vũ lạnh lùng và tàn nhẫn như lúc này. Nhưng cũng may, nhờ có Bạch Cúc tiếp trợ cuối cùng Công Tôn Quỳnh cũng làm cho lão nhân Bích Nhãn phải tỉnh lại.
Lão thều thào :
- Ngươi là Mã...

Mã Nguyên Vũ bật rít :
- Không phải hỏi những điều vô ích. Nói mau, Đoàn Khiêm đâu? Đừng quên lão có kết cục này là do Đoàn Khiêm gây hệ lụy cho lão. Ta sẽ giết Đoàn Khiêm, chí ít là giúp lão ngậm cười nơi chín suối. Nói đi!
Hạ thủ người nhưng khẩu khí của Mã Nguyên Vũ là muốn người bị hạ thủ phải cảm kích, phải nói cho Mã Nguyên Vũ nghe những điều mà có lẽ chỉ có bản thân Mã Nguyên Vũ là muốn biết. Quả là cách tra xét, cật vấn lạ đời chưa từng có.
Ấy vậy mà cách của Mã Nguyên Vũ lại thu kết quả.
Lão bảo :
- Ngươi có nghe nói đến Thần Long hội?
Mã Nguyên Vũ không đáp :
- Rồi sao?
Lão kiệt lực dần :
- Đoàn Khiêm là Đồng Hội chủ. Nhưng mọi hành động của y đều do Hội chủ thứ hai giật dây.
Mã Nguyên Vũ cười lạt :
- Bất luận là ai, kẻ đó cũng phải chết. Ta hứa với lão như thế. Yên tâm chứ?
Lão thở hắt ra :
- Thật không ngờ Vô Vi phái cũng còn hậu nhân. Ta ân hận không nhận ra ngươi là người ở... họ... Mã... Hự!
Mã Nguyên Vũ ném lão qua một bên :
- Nể tình lão đã cung xưng, bằng không ta chỉ muốn quật nát đầu lão mới hả dạ. Hừ!
Chợt “keng”, có một vật bỗng văng ra từ thắt lưng lão và chạm vào nền đá tạo thành tiếng động vô tình gây chú tâm cho cả ba người.
Bạch Cúc nhanh nhẹn nhất vội chạy đến nhặt :
- Là tín vật Thần Long hội. Nhưng lạ quá, ở mặt sau có khắc vỏn vẹn một chữ “Tử”.
Mã Nguyên Vũ vụt quát :
- Mau ném vật đó đi. Có độc!
Và thật nhanh, Mã Nguyên Vũ cúi người xuống thi thể lão Bích Nhãn.
“Soạt”
Mã Nguyên Vũ do khẩn trương nên thay vì mò tìm đã giận dữ xé toang y phục lão. Từ người lão liền tuôn ra vài lọ nhỏ.
Công Tôn Quỳnh cũng không còn thời gian đâu để chú tâm việc làm của Mã Nguyên Vũ đang khiến cho lão Bích Nhãn dù đã chết vẫn lâm cảnh lõa thể. Nàng đang cuống cuồng đứng cạnh Bạch Cúc :

- Chất độc này ngấm quá nhanh. Liệu trong những lọ đó có giải dược không?
Mã Nguyên Vũ ném từng lọ đến chỗ nàng :
- Tại hạ không tinh thông y thuật. Quỳnh muội hãy tự xem.
Bắt lấy lọ này là ném bỏ đi lọ trước đó đã bắt, cuối cùng Công Tôn Quỳnh tuyệt vọng :
- Tất cả đều là chất độc.
Mã Nguyên Vũ phẫn nộ, quật vào thi thể lão một kình.
"Ầm..."
Thi thể lão vỡ vụn, cũng là lúc Mã Nguyên Vũ đã chạy đến đứng cạnh Bạch Cúc.
Thấy Mã Nguyên Vũ đột ngột chộp vào cánh tay đã bị xạm đen một cách mau chóng vì ngấm độc của Bạch Cúc, Công Tôn Quỳnh kinh tâm :
- Nguyên Vũ huynh định làm gì?
Mã Nguyên Vũ rít qua kẽ răng :
- Phải hủy bỏ cánh tay. Thà mất một cánh tay hơn là mất mạng.
Bạch Cúc rụt tay về và bất ngờ tung người bỏ chạy :
- Đừng. Muội thà chết hơn là bị khiếm khuyết dù chỉ một chi. Vĩnh biệt Quỳnh tỷ, vĩnh biệt Nguyên Vũ huynh. Muội mãi mãi yêu huynh!
Công Tôn Quỳnh hốt hoảng vội đuổi theo Bạch Cúc :
- Đừng xuẩn động như thế. Vì muội dù mất một tay thì mãi mãi vẫn là muội muội của tỷ, của Nguyên Vũ huynh. Dừng lại đi, Bạch Cúc. Nếu muội vẫn khăng khăng, tỷ sẽ tự vẫn chết trước muội.
Mã Nguyên Vũ không đuổi theo, chỉ mãi đứng bất động một chỗ, nhìn Bạch Cúc chợt dừng lại và ôm chầm lấy Công Tôn Quỳnh để cả hai tỷ muội cốt nhục tha hồ khóc vùi.
Và một lúc ngắn sau đó, do chất độc không những ngấm nhanh vào toàn thân Bạch Cúc mà còn lây qua cả Công Tôn Quỳnh, cả hai từ từ khuỵu xuống và vẫn cứ ôm chầm lấy nhau.
Đến lúc đó Mã Nguyên Vũ mới như người tỉnh mộng, chợt chép miệng lắc đầu và từ từ tiến đến chỗ hai nàng.
Nhặt lấy cả hai, mỗi tay ôm giữ một. Mã Nguyên Vũ lúc bấy giờ mới tỏ ra vội vàng, dùng khinh thân pháp đưa hai nàng đi.
* * * * *
Nhận thức từ từ phục hồi, Công Tôn Quỳnh ngơ ngác tỉnh lại. Nàng quay đầu nhìn quanh :
- Ta đang nằm ở đâu thế này? Sao xung quanh lại tối như mực? Là chốn Âm phủ ư? Vậy còn Bạch Cúc? Bạch Cúc... Muội ở đâu?
Công Tôn Quỳnh vừa kêu vừa toàn ngồi dậy. Chợt nàng có cảm

nhận ở khắp thân như có điều gì không ổn.
Và vừa mới để tay tự chạm vào người, toàn thân nàng liền theo phản ứng tự nhiên chợt co rúm lại.
Không sớm cũng không muộn, vừa đúng lúc này nàng nghe một thanh âm khàn khàn vì mất tự nhiên vang đến từ một nơi nào đó khuất lấp :
- Quỳnh muội đừng vội hốt hoảng. Ta... hừ, Mã Nguyên Vũ chỉ vì muốn giúp cả hai giải độc đành mạo muội dùng biện pháp này, thật thất lễ.
Công Tôn Quỳnh càng hốt hoảng nhiều hơn :
- Nguyên Vũ huynh không được lại đây. Bạch Cúc đâu? Huynh đang làm gì Bạch Cúc muội?
Thanh âm của Nguyên Vũ vẫn không thay đổi phương vị phát thoại, nghĩa là Mã Nguyên Vũ vẫn ở yên tại chỗ, đã không tiến lại gần như Công Tôn Quỳnh đang lo sợ :
- Quỳnh muội hãy bình tâm, nghe ta giải thích, cũng như muội, ta đang vùi Bạch Cúc vào bùn, đương nhiên là rất bẩn. Vì thế, một lúc nữa, nếu muội kịp khôi phục sức lực, hãy giúp ta đưa Bạch Cúc đến mặt nước hồ chỉ cách đây không xa, rửa sạch mọi bùn bẩn dĩ nhiên phải bám đầy khắp thân Bạch Cúc. Chỉ là chuyện bất khả kháng thôi, mong muội hiểu và lượng thứ cho ta.
Công Tôn Quỳnh càng tìm cách tự co rúm người lại, cho dù nàng không thể nào co thêm được nữa :
- Vậy là huynh đã tự tay... tự tay tắm rửa toàn thân cho muội?
- Hôm nay đã là ngày thứ bảy sau ngày cả hai cùng trúng phải chất độc của lão Bích Nhãn. Mỗi ngày ta phải vùi cả hai xuống bùn mỗi người hai lần. Dĩ nhiên ngay sau đó phải dùng nước sạch để giúp cả hai tẩy uế trục độc. Cũng là chuyện ngoài ý muốn thôi.
Công Tôn Quỳnh chỉ muốn khóc :
- Mỗi ngày hai lần? Vị chi đã mười bốn lần? Vậy còn gì thân muội?
- Ta là kẻ bán nam bán nữ. Muội quên rồi sao. Đừng ưu tư, tự dằn vặt nữa. Trái lại, nếu có thể, muội hãy tự hành công. Ta cần muội giúp Bạch Cúc. Bản thân ta e không kham được nữa.
Nghĩ cũng có lý, Công Tôn Quỳnh thoạt đầu còn rụt rè e thẹn, sau đó cũng ngồi lên và nơm nớp tọa công.
Được một lúc, nàng nghe Mã Nguyên Vũ gọi :
- Muội có thể đến đây được rồi. Ta đã đặt sẵn Bạch Cúc ở nơi khô ráo, hãy đến giúp Bạch Cúc tẩy uế mọi bùn bẩn.
Nàng không dám đứng lên :
- Y phục của muội đâu?

- Ta đang tạm cất giữ. Nhưng muội hỏi để làm gì? Vì muội và Bạch Cúc còn phải tự vùi như thế đôi ba ngày nữa. Không cần thiết cứ mặc vào lại cởi ra.
Nàng đỏ mặt :
- Đây là đâu? Bộ không có người lai vãng sao?
- Muội yên tâm. Đây là nơi có thể bảo là tuyệt địa. Nếu không vì muốn cứu mạng cả hai, có lẽ ta sẽ không bao giờ đưa bất kỳ ai đến đây.
Vừa lúc đó có tiếng ầm ì xao động từ xa vọng đến, Công Tôn Quỳnh bật kêu :
- Đó là thanh âm gì, giống như đang có giao phong? Vậy mà huynh nói không có người đến ư?
Mã Nguyên Vũ cũng hốt hoảng kêu :
- Sao lại thế này? Điều này chưa từng xảy ra, cớ sao lão Đại Quy lại tự ý tìm thủy quái để giao chiến? Muội mau lại đây. Nhanh nào, đừng úy kỵ gì nữa. Nhanh.
Vì tiếng động làm cho khiếp đảm nên Công Tôn Quỳnh đành cứ thế chạy đến chỗ có tiếng phát thoại của Mã Nguyên Vũ vang lên.
Cũng may là xung quanh vẫn tối đen như mực nên Công Tôn Quỳnh dù sao cũng đỡ ngượng. Nàng hỏi, khi có cảm giác đã đến gần nơi Mã Nguyên Vũ đang chờ :
- Lão Đại Quy nào? Loài thủy quái nào lão Đại Quy đang giao chiến?
Nàng chỉ nhận được một cơ thể dính đầy bùn nhớp nhúa, có lẽ do Mã Nguyên Vũ cố tình ấn vào tay nàng :
- Lúc này thì chưa thể đưa Bạch Cúc đến mặt hồ để tẩy uế. Muội mau đưa Bạch Cúc lui lại, lùi càng xa càng tốt. Ta phải ra tận ngoài đó xem sao. Hà cớ gì hai loài quái vật này lại tự tìm nhau giao chiến.
Nàng kêu :
- Lại là hai loài quái vật nào nữa vậy, Nguyên Vũ huynh?
Chỉ mới hỏi đến đây, bên tai nàng đã vang lên tiếng rít gió, cho nàng biết Mã Nguyên Vũ đã lao đi mất hút.
Một lúc sau, tiếng ầm ầm ngoài kia càng lúc càng vang lên lớn hơn làm Công Tôn Quỳnh khiếp đảm, đành đem Bạch Cúc lùi mãi lùi mãi.
Trời sáng dần, màn đêm đen tối như hủ nút cũng từ từ lùi dần, giúp Công Tôn Quỳnh sau cùng cũng nhận ra quang cảnh xung quanh và cũng là cảnh ngộ hiện nay của nàng và của Bạch Cúc.
Mã Nguyên Vũ nói có phần đúng. Quanh đây tịnh không có lấy một bóng người.
Cũng là đúng khi Mã Nguyên Vũ bảo đã từng lần lượt vùi hai nàng vào bùn bẩn, có thể mỗi ngày hai lần, nên có mặc y phục vào cũng

chỉ phí công vô ích. Và bằng chứng là lúc này trên tay nàng chính là Bạch Cúc với toàn thân chẳng có lấy một mảnh y phục, thay vào đó là lớp bùn đặc quánh dính bết vào thân.
Nàng thở dài, hoàn toàn không có chủ đích và bất giác đưa mắt nhìn vào mặt nước mênh mông, nơi lúc này chỉ còn là thỉnh thoảng vọng đến tai nàng những tiếng ầm ì không thể đoán ra nguyên nhân xuất xứ.
Nhưng càng nhìn thì nàng càng thêm chú mục. Vì ở mãi ngoài xa, lạ thay cứ mỗi lần có tiếng ầm ì khó hiểu đưa vào là nàng nhìn thấy một vài vật dài loằng ngoằng nhưng thật mềm mại đã ngoe nguẩy vươn lên cao sau đó quật thật mạnh xuống nước.
Nàng bật kêu khi đã hiểu vật đó là vật gì?
- Khổng Ngư Thủy Bát Túc?
Tiếng nàng kêu vô tình giúp Bạch Cúc hồi tỉnh. Vì có tiếng Bạch Cúc khẽ kêu :
- Quỳnh tỷ, chúng ta chưa chết ư? Như tỷ vừa nhắc đến Khổng Ngư Thủy Bát Túc?
Đỡ Bạch Cúc ngồi lên, Công Tôn Quỳnh vừa chỉ vào một chỗ xa xa vừa kêu thêm một lần nữa :
- Muội nhìn kìa. Ôi chao, hóa ra Nguyên Vũ huynh đang giao chiến với thủy quái.
Muội có nhìn thấy không?
Bạch Cúc đáp thật nhỏ :
- Muội thấy rồi. Mà này, sao tỷ và muội như... như thế này?
Công Tôn Quỳnh lúng túng, nhưng sau đó kịp trấn tĩnh vội vắn tắt kể qua cho Bạch Cúc nghe. Cuối cùng nàng bảo :
- Trận chiến hãy còn ở xa, muội mau nhân cơ hội này lo gột rửa bùn bẩn nhanh lên.
Có Công Tôn Quỳnh tiếp tay, cả hai nhanh chóng tẩy uế mọi bùn bẩn và lại nhanh nhẹn chạy trở lại để tìm chỗ ẩn.
Vừa lúc đó ở mặt nước cách chỗ hai nàng không xa một con rùa cực to lớn lệch bệch chạy lên.
Chợt hiểu đó là lão Đại Quy đã được Mã Nguyên Vũ đề cập, Công Tôn Quỳnh khiếp đảm, nói qua kẽ răng :
- Đây là một nơi kỳ quái. Đến loài rùa cũng to lớn dị thường.
Mệt mỏi xuất hiện sau lão Đại Quy là Mã Nguyên Vũ đang từ từ tiến vào. Mã Nguyên Vũ nhìn quanh :
- Quỳnh muội.
Công Tôn Quỳnh liền lên tiếng từ chỗ ẩn kín đáo :
- Muội và Bạch Cúc vừa tỉnh lại, vẫn vô sự. Huynh hãy mau chóng

mang y phục đến cho bọn muội.
Mã Nguyên Vũ có lẽ sắp kiệt lực nên buông người ngồi bừa xuống đất bẩn :
- Bạch Cúc nếu tỉnh lại thì tốt rồi. Cả hai hãy tự tìm y phục nhanh lên ở động đá gần nơi cả hai đang ngồi, chúng ta không thể lưu lại đây được nữa. Nhị vị nên nhanh lên, nhanh nữa lên.
Không cần chờ Mã Nguyên Vũ thúc hối đến lần thứ hai, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cũng đã kịp tìm thấy y phục và đã khoác vội vào.
Họ chạy đến chỗ Mã Nguyên Vũ :
- Đã xảy ra chuyện gì? Sao chúng ta không thể lưu lại chờ bọn muội giải hết chất độc?
Sắc diện của Mã Nguyên Vũ vẫn cứ nhợt nhạt, chứng tỏ sau lần giao chiến vừa rồi sức lực vẫn chưa khôi phục :
- Lão Đại Quy sống có lẽ đã ngàn năm, nhất định đã có linh cảm là sắp có chuyện chẳng lành xảy ra. Vì lão muốn tìm lối thoát hiểm nên xâm phạm thủy giới của thủy quái, dẫn đến trận thủy chiến vừa có. Thiết nghĩ chuyện bất ổn đó thế nào cũng liên quan đến địa hình có phần hữu biệt ở chốn này, là địa chấn hay đại loại một thiên tai nào đó tương tự.
Chúng ta đành phải ly khai nơi này ngay. Đi nào!
Thấy Mã Nguyên Vũ đứng lên có phần khó khăn, Bạch Cúc lo ngại :
- Nếu thật sự sắp có thiên tai địa nạn cũng không thể xảy ra mau chóng nhanh đến độ Nguyên Vũ huynh không kịp điều công dưỡng thương khôi phục nguyên trạng. Bọn muội có thể chờ.
Mã Nguyên Vũ lắc đầu :
- Đã bảy ngày chưa có dịp nghỉ ngơi, ta lại luân phiên trút lực cho hai nàng. Bảo ta tọa công điều tức là hai nàng phải chờ ta ít lắm là ba ngày. Như thế thì muộn mất. Thà đi ngay lúc này còn hơn. Ta tạm thời vẫn có thể chi trì, đưa hai nàng đi thoát theo một lối xuất nhập duy nhất chỉ có ta am hiểu. Đừng chậm trễ nữa. Hãy tin vào linh cảm nhất là linh cảm của loài thú sống đã lâu năm.
Họ lo ngại thật sự, với bước đi vừa đi vừa nhìn quanh, cứ phập phồng sợ thiên tai địa nạn có thể xảy đến bất cứ lúc nào.
Được một lúc, vì chưa thấy điều gì xấu xảy đến nên Công Tôn Quỳnh hỏi :
- Huynh thật sự không ngại độc?
Mã Nguyên Vũ gượng cười :
- Lần trước ta đã nói dối. Quả thật ta không ngại độc. Nguyên do là ta đã lưu ngụ ở nơi này những bốn năm, chất giải độc thì có sẵn trong bùn bẩn, võ học là do ta lĩnh hội từ những trận thủy chiến giữa lão

Đại Quy và thủy quái, phản ứng của ta nhanh nhạy là do từng cùng thủy quái so tài. Riêng về nội lực hỏa hầu là do một loài quả lạ ở đây. Nhưng ta không thể cho hai nàng dùng vì lợi bất cập hại. Điều này về sau ta sẽ giải thích thêm. Còn về lai lịch thật của ta, hai nàng nhờ tình cờ nên đã biết, hãy tạm thời giữ kín hộ ta, được chứ?
Công Tôn Quỳnh gật đầu :
- Muội từng nghe Vô Vi phái chỉ trong một đêm là bị tiêu diệt hoàn toàn. Cũng không rõ hung thủ như điều sau này đã xảy đến cho Hồng gia?
Mã Nguyên Vũ cười lạt :
- Tất cả đều vì bốn chữ Vô Diện thư sinh. Mười tám năm trước vì nghi ngờ gia phụ chính là nhân vật này nên bọn ác nhân rất đông người đã nhân lúc đêm tối bất ngờ tập kích.
Nhưng chuyện xảy ra không chỉ trong một đêm như những lời đồn đại sau này. Kỳ thực chỉ có một mình gia phụ thảm tử.
Bạch Cúc hoang mang :
- Nghĩa là Mã gia ngay lúc này vẫn còn nhiều nhân vật tại thế?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu :
- Cũng không hẳn là vậy. Vì theo gia mẫu kể, bọn ác nhân sau khi minh bạch gia phụ chẳng phải Vô Diện thư sinh, mới bàn nhau cùng tiến hành việc trảm thảo trừ căn. Chúng phải mất năm ngày truy sát mới diệt hết, ngoại trừ mẫu tử tại hạ. Chính vì sơ suất này nên lần lượt gia mẫu đã nhận diện từng thù nhân.
Công Tôn Quỳnh như bị chấn động :
- Lệnh đường hiện như thế nào?
- Gia mẫu chỉ ẩn lánh được năm năm rồi cũng bị thù nhân phát hiện. Trong lúc bị truy sát, gia mẫu vì muốn bảo toàn sinh mạng cho giọt máu duy nhất của Mã gia đành cắn răng ngậm ngùi cầu xin một nhân vật ở cửa Thiền nuôi dưỡng hộ. Từ đó tại hạ biệt dạng gia mẫu.
Bạch Cúc rùng mình ái ngại :
- Quả là chưa khổ cảnh nào bằng. Là nhân vật nào ở chốn Thiền môn đã cưu mang huynh.
Mã Nguyên Vũ cười khổ :
- Đừng nhắc đến kẻ tham sinh úy tử đó. Vì sau khi dưỡng nuôi ta được ba năm, tình cờ nhân vật đó nghe có người nhắc đến Mã gia, do sợ hệ lụy, lão trọc đó đã nhẫn tâm ném ta ra ngoài, bất chấp đó là lúc trời giá rét. Ta lang thang vất vưởng ngoài một năm ròng cuối cùng vì kiệt lực nên gục ngã ở một nơi khá gần Hồng gia. Nhờ đó ta được Hồng gia cưu mang và giữ được mạng đến tận lúc này.
Công Tôn Quỳnh chợt hỏi :

- Thù nhân của huynh gồm những ai? Đông là bao nhiêu? Đoàn Khiêm là một trong số đó?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu :
- Đừng hỏi ta chúng là ai. Ta không thể gieo họa cho hai nàng. Còn Đoàn Khiêm ư?
Nếu không có Tuyệt Mệnh Phi Tâm châm của lão thất phu đê tiện đó thì với sở học vốn có gia phụ đâu dễ gì thảm tử ngay đương trường.
Bạch Cúc chợt bảo :
- Bọn muội chỉ muốn giúp huynh báo thù nên không thể không hỏi cho biết tính danh của từng thù nhân. Nhưng vì huynh sợ hệ lụy đến bọn muội, huynh không nói cũng không sao, riêng việc này huynh phải chấp nhận.
Mã Nguyên Vũ lại lắc đầu, lần này kèm theo tiếng thở dài :
- Ta đoán ra việc gì rồi. Nhưng ta chỉ xin tâm lĩnh hảo ý của cả hai. Vì hai vật đó ta đã lấy cho cả hai dùng. Nếu không phải vậy, dễ gì ngay lúc này cả hai đều hồi phục, lại còn hồi phục càng lúc càng nhanh.
Công Tôn Quỳnh vội cho tay vào bọc áo :
- Thật sự huynh đã chia ra cho bọn muội dùng mỗi người một hoàn nội đơn?
Mã Nguyên Vũ bảo :
- Quỳnh muội đang lo chân nguyên bất túc, nếu dùng nội đơn chí dương hoặc chí âm sẽ lâm đại họa sau này? Yên tâm đi. Tự ta đã dùng nội lực bóp vỡ nội đơn, trộn lẫn cả hai vào nhau, sau mới chia ra cho cả hai dùng. Và để dược lực của nội đơn mau phát tác ta đã dùng nội công bản thể giúp cả hai dẫn lưu nội nguyên đã tự phát sinh. Có thể nói nội lực của cả hai lúc này đã sánh bằng Chưởng môn các đại phái. Nếu được trục hết chất độc hãy còn tiềm tàng, hai nàng nghiễm nhiên sẽ trở thành cao thủ võ lâm.
Công Tôn Quỳnh bàng hoàng :
- Sao huynh lại quá tốt với bọn muội?
Mã Nguyên Vũ bật cười :
- Muội gọi ta là huynh, đúng không? Vậy thì huynh sao không thể đối xử tốt với muội?
Huống chi, ha... ha...
Mã Nguyên Vũ cứ cười, không chịu nói tiếp, làm cả hai nàng cùng hoang mang. Họ toan hỏi thì nền đất dưới chân chợt chuyển động.
Mã Nguyên Vũ thất kinh, vội gọi hai nàng :
- Lối thoát đã ở ngay phía trước. Chạy mau!
Họ chạy đằng trước, loạn thạch lại rơi bắn tung tóe phía sau, chính là một trận địa chấn...

Hồi 12
Hồng gia bảo vẫn nhiều bí ẩn

Mã Nguyên Vũ tỉnh lại ở một nơi hoàn toàn là mồ mả đã bị cơn địa chấn phá hủy tan hoang.
Sau một lúc lâu tìm và không thấy Công Tôn Quỳnh cùng Bạch Cúc, chợt Mã Nguyên Vũ chú mục nhìn vào một nấm mồ.
Đó là ngôi mộ của Bảo chủ Hồng gia bảo với mộ chỉ ghi rõ "Hồng Khắc Ngụy chi mộ".
Cạnh ngôi mộ này là nơi táng thân của Bảo chủ phu nhân.
Cũng như nhiều nấm mộ khác, hai ngôi mộ này đã bị cơn địa chấn phá hủy.
Nhưng nếu ở ngôi mộ của Hồng bảo chủ hãy còn đó một cỗ áo quan sắp mục thì ở ngôi mộ của Bảo chủ phu nhân lại hoàn toàn trống không.
Không tin vào mắt mình, Mã Nguyên Vũ rảo khắp lượt và tuần tự phát hiện thêm sáu ngôi mộ nữa cũng trống rỗng.
Thần tình chấn động, Mã Nguyên Vũ thừ người nhớ lại từng lời nói cuối cùng của gã Lệnh Hồ Triển.
Sau thảm biến Hồng gia, gã đã quay lại đây và phát hiện một điều mà theo Mã Nguyên Vũ dù có nằm mơ cũng không bao giờ ngờ đến.
Là điều gì nếu không phải gã tình cờ mục kích cảnh an táng toàn bộ Hồng gia, trong đó có đến bảy ngôi mộ là giả?
"Nghĩa là Hồng Phi Ngọc và mẫu thân y không chết? Kể cả tứ lão Đầu mục và lão La tổng quản nếu có chết thì chỉ là chết giả? Họ tại sao lại trá tử? Để ngấm ngầm tình cách báo thù cho Hồng gia ư?
Nếu là vậy, sao Kim Sa hội tuy ung dung xuất hiện nhưng ở họ vẫn chưa có bất kỳ hành vi gì gọi là để báo thù? Chứng tỏ họ còn đang ngấm ngầm xúc tiến một âm mưu nào khác. Là âm mưu gì? Đối phó ai? Câu nói: Hồng Phi Ngọc chẳng phải là cốt nhục của Hồng gia, do phu nhân Bảo chủ nói rốt cuộc là thật hay là giả? Nếu là thật, họ đâu cần bận tâm lo chuyện báo thù cho Hồng gia? Vì báo thù để làm gì nếu trận thảm sát đó là do phu nhân Bảo chủ tự chủ xướng? Đã có ẩn tình? Mã Nguyên Vũ ta quyết phải khám phá ẩn tình này. Hừ!"
- Mã Nguyên Vũ!
Mã Nguyên Vũ rúng động, bởi bản thân Mã Nguyên Vũ cho đến tận

thời điểm này nếu kể đến bằng hữu thì chỉ có hai, và hai đó nếu có nhìn thấy thì cũng không bao giờ gọi đích danh như lời vừa nghe gọi. Vì do hai bằng hữu duy nhất đó chính là đôi tỷ muội Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc. Vậy tiếng kêu này chỉ còn do người từng quen biết nhưng tuyệt đối không thể nào là bằng hữu.
Không là bằng hữu thì là địch nhân. Nhưng địch nhân xuất hiện lúc này thì quả là không đúng lúc. Bởi...
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Dường như là Phương Hồng Lam, người thứ hai trong Không Động tam anh?
Chỉ có tiếng cười cuồng ngạo vang lên :
- Trông họ Mã ngươi thảm quá. Dường như cơn địa chấn dù xảy ra đã hai ngày nhưng vẫn còn làm ngươi chấn động, chưa lại hồn? Quả là Hoàng thiên hữu nhãn. Ha ha...
Mã Nguyên Vũ đành quay lại để nhìn nhân vật đã lẻn xuất hiện ở phía sau từ lúc nào không biết :
- Tại hạ từng vũ nhục các hạ. Đúng là Hoàng thiên hữu nhãn, đã quả báo nhãn tiền, trao họ Mã này vào tay Phương các hạ. Sao các hạ không ra tay?
Đúng là Phương Hồng Lam và gã lại cười :
- Ngươi nói như thế để cầu xin ta thương hại hay làm ra vẻ đang giả vờ dụ ta đến để ngươi chưa bị nội thương sẽ bất ngờ ra tay? Đừng, đừng mong ta thương hại và cũng đừng nghĩ vẻ giả vờ của ngươi lừa được ta. Từ khi ngươi còn hôn mê ta đã nhìn thấy ngươi. Nhưng vì sợ đấy chỉ là ngươi giả vờ nên ta cố nán chờ. Nhờ đó lúc này ta hoàn toàn minh bạch ngươi chẳng còn chút sức lực nào. Yên tâm đi, ta chưa giết ngươi ngay đâu. Phải từ từ hành hạ ngươi. Có như thế Phương Hồng Lam ta mới hả dạ. Đừng lo, ta là người rất biết cách hành hạ. Có đau đớn đấy nhưng không đủ đau khiến ngươi chết đâu. Ngươi sẽ từ từ thưởng thức. Ta nói thật đấy. Ha... ha...
Phương Hồng Lam vừa cười vừa từ từ bước đến. Và,
- A... a...
Mã Nguyên Vũ quặn người gào vang vì bị Phương Hồng Lam bất ngờ tống một quyền vào vùng Đan điền.
Phương Hồng Lam cười lạt :
- Chỉ mới là đòn thử nghiệm thôi. Vì có như thế ta mới tin chắc nội lực của ngươi đã thật sự tản mác. Đến một phản ứng cỏn con đáng lý phải có ở Đan điền ngươi không có.
Ngươi bảo sao? Có phải số trời đã định, ngươi gieo nhân nên gặt quả? Ngươi nói gì đi chứ?

Nói!
- A... a...
Phương Hồng Lam không chỉ là người rất am hiểu cách thức hành hạ mà còn có toan tính khi cố tình tung nhiều lần quyền, đập hầu như muốn nát vùng Đan điền của Mã Nguyên Vũ.
Gã cười khành khạch và bộc lộ rõ ác ý :
- Ta sẽ cho ngươi sống và sống trong tình trạng dù có muộn luyện công cũng không thể toại nguyện. Bởi Đan điền là nơi tụ hội chân nguyên nội lực. Một khi bị ta làm cho tổn thương hoàn toàn, ngươi làm sao luyện lại công phu đây. Ha ha...
- A... a...
Gã chỉ tạm dừng tay khi tận mắt nhìn thấy vùng Đan điền của Mã Nguyên Vũ cơ hồ đã dập nát.
Mã Nguyên Vũ đang tư thế nằm nghiêng, gã lấy chân hất cho nằm ngửa lên. Sau đó gã đặt một chân lên đó vừa day day thật mạnh vừa cười đắc ý :
- Còn một nguyên do nữa khiến ta muốn ngươi sống. Ngươi biết là thế nào chăng? Là vì ngoài ta ra dường như vẫn không ít nhân vật khác cũng muốn hành hạ ngươi. Như là tam đệ ta, Cát Nam Giao chẳng hạn. Hoặc Song hạc đạo nhân Võ Đang phái. Cũng có thể là Kim Sa hội nữa. Ngươi chưa thể chết đâu.
- A... a...
Gã chợt thu chân về :
- Sao ngươi kêu không được to như bao lần trước? Phải chăng là do chỗ này đã quá đau nên ngươi không còn có cảm giác đau? Để ta thay bằng trò khác vậy. Lần này thì kêu to lên nào. Gào thật to nào. Ha ha...
Gã đã ngồi xuống cạnh Mã Nguyên Vũ và đang vặn tréo cánh tay tả của Mã Nguyên Vũ từ trước ra sau, từ bên này qua bên kia.
Gã vặn muốn bật cả khớp vai nên Mã Nguyên Vũ không thể không kêu gào :
- A... a...
Gã gật gù :
- Có khá hơn rồi đấy. Giờ thì qua tay bên kia. Thử xem đau ở bên nào làm ngươi kêu to hơn. Bắt đầu nào.
Gã đổi bên và vặn :
- A... a...
Gã đắc ý cười :
- Đau lắm hả? Vậy thì kêu to nữa lên. Ngươi kêu càng to ta càng thêm hưng phấn.

Ha ha...
- A... a...
Phát hiện Mã Nguyên Vũ sắp ngất, gã tạm dừng lại một lần nữa :
- Bây giờ thì đáp lời ta. Nói, ngươi liên quan thế nào với Vô Diện thư sinh?
Mã Nguyên Vũ phẫn hận nhìn gã :
- Không liên quan.
Gã gật :
- Ta cũng nghĩ thế. Nhưng lạ thay, sao ngươi lại có thái độ như rất oán hận cả Thất đại phái? Là hận thù gì?
Mã Nguyên Vũ cố nhổ một bãi nước bọt vào mặt gã và thất bại :
- Chỉ vì những hạng người ngụy quân tử như ngươi hầu như ở phái nào cũng có. Đó là lý do ta hận tất cả. Đủ chưa?
Gã rút kiếm cầm tay :
- Đừng quên, ngươi phải lễ độ với ta. Nếu không đừng trách ta rút lại lời đã hứa, sẽ dùng thanh kiếm này đoạt ngay mạng chó của ngươi đấy.
Mã Nguyên Vũ rít :
- Giết ta đi. Bằng không chính ngươi sau này ắt phải hối hận. Giết đi!
Gã lại cười :
- Ngươi đang mong chết lắm phải không? Vậy thì ta không thể cho ngươi toại nguyện.
Chỉ suýt nữa là ta lầm kế cầu chết của ngươi rồi còn gì? Ha ha...
Đang cười, gã bỗng ngưng ngang :
- Nói lại đi, tại sao ngươi oán hận Thất đại phái? Là vì sư thù hay phụ thù? Nói!
Mã Nguyên Vũ chợt thay đổi thái độ :
- Ngươi đã hứa không giết ta?
Gã cau mày :
- Thì sao?
Mã Nguyên Vũ cười cười :
- Tại sao thế? Vì ngươi thiếu bản lãnh hay quá khiếp nhược?
Gã động nộ :
- Ngươi bảo ta thiếu bản lãnh giết người ư? Vậy thì ta sẽ giết ngươi để chứng minh điều ngươi vừa nói là hoàn toàn lầm lẫn.
Gã chọc mạnh thanh kiếm tới.
Mã Nguyên Vũ thản nhiên nhắm mắt lại.
Chợt gã thu kiếm về và cười :
- À... là ngươi cố ý khích nộ để ta cho ngươi chết toại nguyện? Không dễ thế đâu. Ha ha...

Mã Nguyên Vũ phẫn uất mở mắt nhìn gã :
- Vậy là ngươi nhát đảm, ngươi khiếp nhược. Ngươi là loài cầm thú, là cẩu tạp chủng.
Nhưng bất luận Mã Nguyên Vũ thóa mạ thế nào gã vẫn cứ cười. Vì gã biết quả thật Mã Nguyên Vũ đang mong được chết. Còn gã thì cứ muốn Mã Nguyên Vũ phải sống.
Do đó, gã cứ để Mã Nguyên Vũ thóa mạ cho đến lúc chàng hoàn toàn kiệt quệ, không thể nào mở miệng thóa mạ được nữa thì bấy giờ gã mới tỏ thái độ.
Gã từ từ thu nụ cười về, chuyển dần qua dáng độc ác, như thể mọi lời thóa mạ của Mã Nguyên Vũ đến lúc này mới thật sự ngấm vào gã.
Gã dùng đầu kiếm vẽ qua vẽ lại trên khắp mặt Mã Nguyên Vũ :
- Càng nghe ngươi thóa mạ ta càng nhận ra một điều. Đó là ngươi quả thật có miệng lưỡi rất cay độc. Vì thế ta nảy ra một trò mới, ắt hẳn kết quả của trò này sẽ có nhiều người thán phục và cảm kích ta.
Gã dừng đầu kiếm ở giữa hai mắt Mã Nguyên Vũ :
- Khoét bỏ đôi mắt khinh miệt của ngươi? Vậy thì không ổn. Vì ta muốn ngươi sau này vẫn có mắt để nhìn cảnh người khác vũ nhục và hành hạ ngươi.
Gã đưa mũi kiếm xuống chót mũi :
- Cắt mũi đi thì diện mạo ngươi biến dạng. E rằng kẻ khác dù muốn tìm ngươi để thực hiện việc hành hạ lại không nhận ra ngươi.
Và đột ngột gã đưa thẳng đầu mũi kiếm vào giữa hai môi đang mím chặt của Mã Nguyên Vũ :
- Cắt bỏ lưỡi ngươi là tiện nhất. Sẽ khiến ngươi kêu rên thì vẫn cứ kêu rên nhưng nói những lời cay độc thì không thể. Đúng là một ý hay, phải không?
Gã dứt lời liền chọc mạnh đầu kiếm vào. Gã đã quá phẫn nộ và nếu không vì muốn Mã Nguyên Vũ phải sống có lẽ chỉ có thể băm vằm chàng thành trăm nghìn mảnh gã mới hả hận. Mà đã giận thì hết sáng suốt, gã thiếu sự cảnh giác. Nhưng gã cảnh giác để làm gì chứ một khi xung quanh gã hoàn toàn không có ai - vì tin chắc như thế gã mới dám hiện thân để tiến hành một việc mà đối với gã quả thật chẳng cần kềm chế làm gì từng ý thích của gã.
Có chăng là chỉ có một mình gã và Mã Nguyên Vũ, là người đang bị gã hành hạ, mặc tình hành hạ mà hoàn toàn không còn sức lực đâu để phản kháng.
Vì thế gã không tài nào phát hiện những đầu ngón tay ở bàn tay hữu của Mã Nguyên Vũ đang nhè nhẹ nhích động.

Những ngón tay đó co duỗi nhịp nhàng, không một chút run rẩy cho thấy đó là sự co giật vì toàn thân bị hành hạ đau. Không chỉ thế, những ngón tay đó còn dần dần tạo thành một thứ thủ pháp kỳ bí. Chỉ cần xuất phát ra thôi và biến thành chiêu thì thủ pháp này ắt hẳn sẽ ngay lập tức kiến hiệu.
Nhưng các cử động nhịp nhàng của những ngón tay đó chợt dừng lại.
Tương tự, đầu mũi kiếm của gã Phương Hồng Lam cũng đột ngột chững lại, trước lúc gã kịp thực hiện ý định là cắt đứt lưỡi Mã Nguyên Vũ.
Vì ngay vào thời điểm đó, từ phía sau gã họ Phương, bỗng có một tiếng hắng giọng vang lên :
- Đủ rồi, nhị đệ. Sĩ khả sát bất khả nhục. Nếu muốn giết y, nhị đệ cứ mạnh dạn xuống tay, đừng buông lung dã tính hành hạ người vượt quá mức bổn phái có thể chấp nhận.
Gã họ Phương quay lại đánh thót :
- Đại ca!
Du Thế Bình cười khẩy :
- Đừng ngạc nhiên vì thấy ta. Thú thật, hành vi tìm cách bỏ đi một mình của ngươi và tam đệ đã khiến ta đây phải sinh nghi. Cũng may chỉ có mỗi mình ngươi thực hiện hành vi tồi tệ này, tam đệ không có dự phần. Ngươi có thể kết thúc được chưa? Nếu chưa thì cứ tiếp tục, ta sẵn sàng chờ ngươi thêm lúc nữa. Và sau đó hãy cùng Du Thế Bình này hồi sơn gặp lại sư phụ.
Gã họ Phương run rẩy :
- Tiểu tử đã vũ nhục cả ba chúng ta. Vì uy danh bổn phái, vì danh dự của Không Động tam anh, đệ không thể không báo thù rửa hận.
Du Thế Bình vẫn đứng nguyên vị, cách gã họ Phương khoảng hai trượng :
- Ta không có gì để phản đối. Nhưng sau đó ngươi vẫn phải theo ta quay về gặp lại sư phụ.
Gã họ Phương hoàn toàn suy sụp :
- Thanh quy bổn phái nghiêm cấm hành vi bất cận nhân tình và vô đạo này. Đệ nhất thời nông nổi, để lòng căm thù che mờ lý trí, mong đại ca độ lượng thứ tha, đừng để sư phụ biết hành vi không khác gì loài cầm thú này của đệ.
Du Thế Bình nghiêm mặt :
- Sao ngươi không nghĩ đến điều này sớm hơn? Có còn nhớ ta đã bao lần nhắc nhở, cảnh tỉnh thay sư phụ giáo huấn ngươi và Tam đệ chăng? Nhưng ngươi vẫn không thay đổi, đã ít nhất hai lần cùng

người gây thành chuyện thị phi và nguyên nhân chỉ là vì tranh nhau một vài bóng sắc bọn mỹ nhân ở Giang Nam Đệ Nhất Trà Đình. Ngươi đã trở thành kẻ bại hoại. Bổn phái ắt bị ô uế mấy trăm năm thanh danh nếu không sớm có biện pháp xử trị ngươi. Hãy ngoan ngoãn theo ta, mau.
Gã họ Phương giật mình :
- Đại ca không thể bỏ qua cho đệ, dù chỉ một lần cuối thôi sao?
Du Thế Bình cười lạnh :
- Thế nào? Ngươi không có ý định phản kháng đấy chứ? Đừng quên ta là đại ca và dĩ nhiên bản lãnh ta cao minh hơn ngươi chí ít là một tầng.
Gã cúi đầu :
- Đệ nào dám có ý nghĩ mạo phạm đó. Chỉ có điều...
Du Thế Bình cau mặt :
- Sao?
Gã họ Phương đột ngột quay người trở lại và thọc mạnh thanh kiếm vào người Mã Nguyên Vũ :
- Chẳng sao cả, ngoài việc đệ phải hạ sát tên tiểu cẩu này!
Một lần nữa năm đầu ngón tay ở bàn tay hữu của Mã Nguyên Vũ lại co duỗi, tạo thành một thứ thủ pháp thật kỳ quái.
Nhưng thủ pháp đó lại thêm một lần nữa hoàn toàn không có cơ hội hóa thành chiêu thức. Bởi đã có tiếng Du Thế Bình quát vang :
- Phóng hạ đồ đao lập địa thành phật. Nhị đệ ngươi đừng có u mê nữa, được không?
Mau dừng lại.
Du Thế Bình cũng lao ập đến và hoàn toàn không biết đấy chỉ là xảo kế của họ Phương.
Gã đã quay lại quá nhanh với vỏn vẹn một chiêu kiếm chí mạng và một nụ cười độc ác nở trên môi gã :
- Đệ biết thế nào đại ca cũng có phản ứng này... Đừng trách đệ một khi chính đại ca quá bức dồn đệ.
“Soạt”
Thanh kiếm của gã đã xuyên suốt thân hình Du Thế Bình từ trước trổ ra sau.
Nhưng thay vì chết ngay đương trường, Du Thế Bình chợt lấy hai tay giữ chặt thanh kiếm và không nói không rằng chỉ quay người lao đi mất dạng.
Gã họ Phương sững sờ nhìn theo :
- Y không chết? Sao lại thế, một khi ta đâm trúng vào tử huyệt của y?
Đoạn gã vỡ lẽ, giậm chân kêu ầm lên :

- Y đã Di Cung Bế Huyệt! Hóa ra công phu bí truyền của bổn phái đã được lão cẩu tặc không công bằng kia ưu ái truyền thụ riêng cho y? Không được. Ta phải đuổi theo y, đuổi theo giết y cho kỳ được mới thôi.
Nhưng ở đâu đó thật gần chợt có tiếng người trầm trầm vang lên :
- Huynh đệ tương tàn, hối nhục ân sư, gây chuyện thị phi, tranh nhau nữ sắc, lại còn độc ác hành hạ người không còn năng lực hoàn thủ. Bình sinh lão phu chưa từng tha thứ bất kỳ ai, chỉ vì một trong những trọng tội vừa nếu, huống hồ ở Phương Hồng Lam ngươi lại có đủ. Hãy nói lời sau cùng đi, Phương Hồng Lam.
Gã quay người về hướng phát thoại. Và khi phát hiện nhân vật vừa lên tiếng là một người được bao kín toàn thân bằng một túi lụa đen to đùng, đủ để trùm kín từ đầu cho đến chí chân, chỉ chừa hai lỗ nhỏ cho hai tia tinh quang rờn rợn bắn ra, gã liền bủn rủn gào vang :
- Vô Diện thư sinh.
Quái nhân nọ phát cười sằng sặc :
- Vẫn nghe nói, lời của người sắp chết lúc nào cũng đúng. Vì ngươi đã đoán ra thân phận của lão phu, ngươi phải chết. Ha ha...
Và quái nhân nọ xoay tít người vừa cuộn tròn vừa lao về phía Phương Hồng Lam.
“Ào...”
Bụi đất xung quanh vì thế đã bị cuốn tung lên bay mịt mù, che lấp hoàn toàn bóng nhân ảnh của quái nhân và của Phương Hồng Lam là kẻ quái nhân phán phải chết.
Và ngay sau đó, giữa vùng bụi cát mịt mù liềng vang lên tiếng gã họ Phương kêu gào thê thảm :
- A... a...
Phải một lúc lâu sau, khi bụi đất tan dần, thì ở giữa đương trường chỉ còn lại mỗi một mình quái nhân là đứng im như hóa thạch. Dưới chân quái nhân là thi thể gã họ Phương đã bị biến dạng hoàn toàn, phải gọi là bất thành nhân dạng mới đúng.
Tiếp đó, quái nhân bỗng có đôi mục quang biểu lộ sửng sốt tột cùng. Và đôi mục quang đó đang chiếu xạ vào chỗ mà lúc nãy có Mã Nguyên Vũ nằm, nhưng lúc này chàng hoàn toàn biến mất.
Đã có cứu tinh chợt xuất hiện và đưa Mã Nguyên Vũ đi ư?
Có lẽ quái nhân cũng đang có ý nghĩ giống như thế, nên sau một thoáng sững sờ quái nhân chợt tung người lao đi mất dạng.
“Vút...”
Nhưng quái nhân vừa đi thì có một bóng người lảo đảo xuất hiện. Nhân vật này chạy đến và nhìn vào thi thể gã họ Phương.

Sau đó cũng lảo đảo như thế, nhân vật này vừa lẩm bẩm nói thành lời vừa chầm chậm bỏ đi :
- Đúng là Vô Diện thư sinh. Đúng là thủ pháp giết người thật sự tàn khốc của Vô Diện thư sinh. Nhị đệ ngươi gặp phải kết cục này cũng là ngươi tự gây ra thôi.
Bóng dáng lảo đảo của nhân vật nọ đi chưa thật khuất thì giữa cục trường đã bất ngờ xuất hiện thêm một nhân vật khác. Đó là một phụ nhân tóc đã điểm sương.
Phụ nhân này cũng đến gần thi thể gã họ Phương và cúi đầu nhìn. Sau đó, phụ nhân lẩm bẩm :
- Gã Du Thế Bình bảo đây là kiệt tác của Vô Diện thư sinh ư? Nhân vật này đã gây ra quá nhiều tử trạng, dựa vào đâu gã Du Thế Bình dám bảo đây là do Vô Diện thư sinh gây ra? Hay dựa vào tiếng gã họ Phương gào? Ta nói có đúng không tiểu tử họ Mã?
Không có tiếng Mã Nguyên Vũ vang lên đáp dù chỉ là một thanh âm nhỏ.
Thế nhưng phụ nhân nọ vẫn tiếp tục hỏi, tiếp tục phát thoại, cho thấy phụ nhân nọ không phát thoại một mình, mà là phát cho một đối tượng nào đó nghe.
- Ngươi có nhiều tâm cơ, có lắm thủ đoạn. Và càng lạ hơn là lúc ai cũng ngỡ ngươi đã suy kiệt hoàn toàn thì ngươi vẫn âm thầm bày mưu tính kế. Để ngay khi có cơ hội ngươi lập tức thực hiện ý đồ, đã thoát thân, đã bảo toàn được sinh mạng. Kể cả ta, nếu không phải ta tận mắt mục kích có lẽ ta cũng bị ngươi lừa. Thôi nào, ngươi còn chờ gì nữa mà chưa hiện thân?
Vẫn không có ai đáp lời, cũng chẳng có bất kỳ ai hiện thân như phụ nhân mong đợi.
Có ý giận, phụ nhân quay người, tiến ngay đến một ngôi mộ đã bị phá hủy vì cơn địa chấn.
Phụ nhân khom người, đưa mắt nhìn vào lòng nấm mộ :
- Úy! Là ngôi mộ không dành cho ai cả, chỉ có mỗi một gã họ Mã đang mê man nằm ở trong? Vậy là thế nào? Sao lại có một nấm mộ giả này? Còn gã kia, rõ ràng ta thấy gã chỉ thoắt một cái là chui người vào đây, cứ ngỡ gã vẫn có thể ngấm ngầm điều nguyên khôi phục khá nhiều chân khí. Không lẽ vì trước cái chết rõ mười mươi nên gã liều thân lần cuối cùng? Chà... điều này hẳn là thêm phiền toái cho ta đây.
Sau một lúc lẩm nhẩm, phụ nhân thò tay lôi Mã Nguyên Vũ ra, thở dài nhìn nhân dạng quá ư thảm não của Mã Nguyên Vũ, đoạn thi triển khinh công thượng thừa, đưa Mã Nguyên Vũ đi mất dạng.

Hồi 13
Vô Vi phái: Ẩn tình mười hai năm

Mã Nguyên Vũ chỉ vỏn vẹn thốt mỗi một lời :
- Đa tạ ân cứu mạng!
Phụ nhân kỳ bí bình thản nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Trông ngươi đã khá hơn. Thương thế bên ngoài đã có ta chăm sóc chữa trị, phần nội thương mới đáng nói. Là ngươi vẫn từ từ khôi phục cho dù Đại huyệt Đan điền đã bị thương tổn nghiêm trọng, xuất xứ võ học của ngươi là thế nào?
Mã Nguyên Vũ nằm yên, mắt nhìn vào điểm mơ hồ nào đó trên trần động lạnh lẽo.
Không nghe Mã Nguyên Vũ đáp, phụ nhân cười nhẹ :
- Ngươi mê lịm có đến bảy ngày, cũng là bảy ngày ta vừa chăm sóc mọi thương thế bên ngoài của ngươi vừa lặng lẽ theo dõi nội thương ngươi cứ từ từ khôi phục. Ngươi đã luyện Quy Tức đại pháp?
- ...
Phụ nhân cũng đưa mắt nhìn mông lung :
- Nhưng có lẽ không phải Quy Tức đại pháp. Vì công phu này một là đã thất truyền, hai là đại pháp này nếu có khiến người mê lịm vẫn từ từ khôi phục thì phải là giấc lịm sâu, tương tự kẻ đã chết. Chết ở bên ngoài, chỉ bên trong là tiềm tàng sống, không như ngươi dù mê lịm vẫn biết đau, vẫn có phản ứng mỗi khi nỗi đau bên ngoài hành hạ ngươi. Từ đó mà suy, ta cho rằng đây là công phu đạo gia, chưa cao minh bằng đại pháp Quy Tức. Võ học của ngươi có liên quan tới Võ Đang phái?
Phụ nhân cười lạt, đưa mục quang trở lại hình hài dính đầy các loại kim sang phương dược trị thương của Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi không muốn nói cũng không sao. Nhưng có chuyện này ngươi không thể không nói.
Mã Nguyên Vũ đưa ánh mắt giễu cợt nhìn phụ nhân, như bảo sẵn sàng chờ nghe.
Phụ nhân hiểu ý nghĩa của cái nhìn đó, nên gật gù :
- Là ngươi có thừa nhận với ta nhân vật Vô Diện thư sinh từng xuất hiện hạ thủ gã họ Phương chỉ là một nhân vật giả mạo?
- ...

Phụ nhân có ý giận :
- Ta đã từng chạm trán lão đó một lần và lão từng hứa với ta một việc. Lão có bảo, nếu lão thất hứa thì mãi mãi lão không xuất hiện nữa. Và ta đã chờ gần mười năm, lão không chỉ không thực hiện lời hứa mà còn hoàn toàn bặt vô âm tín. Chứng tỏ vì lão thất hứa chuyện này nên đành tuân thủ lời hứa kia. Vậy thì cớ gì bây giờ lão lại hiện thân? Trừ phi đấy là kẻ mạo nhận.
Mã Nguyên Vũ mấp máy môi toan nói, nhưng rất tiếc phu nhân nọ lại tự ý tước bỏ đi cơ hội đó của Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi toan bảo ta mâu thuẫn chứ gì? Là ta nếu đã từng gặp lão sao bây giờ gặp lại ta vẫn không thể quyết chắc đấy là Vô Diện thư sinh thật hoặc giả chứ gì? Hừ, gọi lão là Vô Diện vì có bao giờ lão cho ai nhìn thấy lư sơn chân diện mục. Có chăng lần đó ta nhận ra lão vì lão đang dùng thân thủ thượng thừa để trừng trị một nhân vật đại gian đại ác. Biết lão là Vô Diện thư sinh, ta đánh liều xuất hiện cầu khẩn lão giúp ta khám phá hung thủ thật của một vụ thảm án. Nhưng cuối cùng đã rõ, lão là người bất lực.
Đoạn phụ nhân giật mình nhớ lại :
- Úy, sao ta không để ngươi mở miệng? A..., ta thật lú lẫn, đã có ý định tìm cách cho ngươi mở miệng, vậy mà khi sự việc sắp thành, ta lại bỏ qua. Nói đi, lúc nãy ngươi định nói gì hay hỏi gì?
Mã Nguyên Vũ nở một nụ cười câm lặng làm phụ nhân nổi giận :
- Ta bỏ công chăm sóc ngươi, chỉ đổi một lời ngươi nói cũng không được sao? Hử?
- ...
Phụ nhân thở dài :
- Có kẻ dám mạo nhân Vô Diện thư sinh, điều đó chứng tỏ lão đã tạ thế và kẻ mạo nhân chỉ có thể là truyền nhân hoặc hậu nhân gì đó của lão mà thôi. Nếu nhận định này của ta là đúng thì một đôi lần gần đây sự tái xuất hiện của Vô Diện thư sinh chính là do kẻ mạo nhận này thực hiện. Nhược bằng nhận định đó là sai thì những nghi ngờ của ta về lai lịch thật của ngươi vẫn còn đó. Vì mỗi lần Vô Diện thư sinh xuất hiện thì cứ y như rằng bản thân ngươi lại lâm vào diện khả nghi nhất. Chính gã Lệnh Hồ Triển đã cho ta biết rõ như vậy. Chỉ tiếc rằng vì gã quá sính cường, quá tự phụ nên cuối cùng nhận lấy cái chết thảm.
Ta đã nhìn thấy thi thể gã, tuy vậy vẫn chưa minh bạch nhân vật nào đã hạ thủ. Liệu ngươi có tình cờ biết kẻ đó chăng?
- ...
Phụ nhân lại giận dữ và lần này là đứng phắt dậy :

- Ngươi vẫn không chịu mở miệng? Được thôi. Ta sẽ bỏ mặc ngươi một thời gian.
Thử khi ngươi đói hoặc đau, ngươi có chịu mở miệng để kêu ta chăng?
Và phụ nhân bỏ đi thật, mãi đến cuối ngày hôm sau mới quay lại. Nhưng lần này phụ nhân bỗng tỏ ra vui vẻ lạ thường. Vừa thay thuốc kim sang cho Mã Nguyên Vũ, phụ nhân vừa hỏi với cái cười luôn hiện diện trên môi :
- Lần này thì ngươi không thể nào không nói, vì ta có một tin rất hay đem đến cho ngươi. Có hai nha đầu, ắt hẳn là tỷ muội vì cùng mang họ là Công Tôn, dường như không xa lạ gì với ngươi?
Mã Nguyên Vũ nhìn lảng sang nơi khác.
Phụ nhân cười :
- Dĩ nhiên ngươi quen vì lần ta cùng Lệnh Hồ Triển đến gặp có thấy chúng ở chỗ ngươi. Điều đáng nói ở đây là chúng nghe ngóng thế nào không biết mà chúng tin rằng ngươi đã chết.
- ...
Phụ nhân vẫn cứ tủm tỉm cười :
- Ngươi có vẻ nhẹ nhõm khi nghe ta nói chúng được tin ngươi chết? Vậy thì ngoài ý nghĩ của ta rồi. Vì ta ngỡ ngươi rất quan tâm nhất là khi hai nha đầu đó vì quá nặng tình nặng nghĩa đối với ngươi nên lúc này cả hai cùng vận tang phục, xõa tóc, tự xưng là Vị Vong Nhân của một phu quân duy nhất là Mã Nguyên Vũ. Thế nào?
- ...
Phụ nhân chuyển sang nụ cười lạt :
- Ngươi vô tình đến thế sao? Nếu là vậy, hừ ta sẽ đưa lũ đó đến đây, thử sau khi gặp ngươi, biết ngươi là hạng vô tình, bọn chúng sẽ đối xử với ngươi như thế nào cho biết. Đúng là hạng nam nhân thường vẫn vậy. Hễ thừa mứa cơm canh là thay lòng đổi dạ.
Và phụ nhân đứng lên :
- Còn chuyện này có lẽ ta nên cho ngươi biết luôn thì hơn. Là chẳng biết chúng nghe tin ở đâu hoặc do ai xúc xiểm, ý của chúng là muốn báo thù cho kẻ bạc tình là ngươi. Và chúng cứ thế xộc hết thiền tự này đến xông vào am miếu kia. Đến đâu chúng cũng lân la dò hỏi về Mã Nguyên Vũ. Thoạt đầu thì nhã nhặn lễ độ lắm, nhưng hễ am miếu nào tỏ ra khó hăn hai ả liền sân si, hăm he đốt chùa phá miếu. Ý ta muốn cho ngươi biết, phải chăng vì một kẻ không ra gì là ngươi nên lũ nha đầu đang gây rắc rối, tự chuốc họa vào thân? Liệu ngươi có đáng cho hai ả làm như thế không, hả?
Mới thấy Mã Nguyên Vũ chịu nhích động lần này là lần thứ nhất.

Tuy vẫn không mở miệng nói gì nhưng Mã Nguyên Vũ đã gượng ngồi dậy, bất chấp khắp thân đang đắp toàn kim sang dược liệu - dĩ nhiên tình trạng y phục là chẳng hề đủ để che thân - Mã Nguyên Vũ thản nhiên ngồi theo tư thế tọa công.
Điều này khiến phụ nhân kinh ngạc :
- Ngươi muốn mau chóng phục hồi để đi tìm gặp hai ả? Ngươi có biết muốn được như thế bản thân ngươi phải cần hai điều kiện không? Thứ nhất là thời gian, ta bảo chí ít phải nửa năm ngươi mới có cơ may khôi phục nguyên trạng, đó là cần phải có thêm điều kiện thứ hai, ngươi buộc phải có nếu không muốn nói là ngươi vĩnh viễn không thể khôi phục. Vậy đây là điều kiện thứ hai, là ở ngươi phải xảy ra kỳ tích, nghĩa là ngươi dù không cần đến đại huyệt Đan điền vẫn có thể vận hành công lực, vẫn có thể vận công và nhất là vẫn có thể dẫn lưu sau đó quy hồi toàn bộ công phu ngươi luyện được. Nhưng quy hồi về đâu một khi huyệt Đan điền của ngươi cơ hồ đã hỏng hoàn toàn?
Mã Nguyên Vũ đã nhập định, liệu có chìm vào vô thức hay chưa thì điều đó chỉ có một mình bản thân Mã Nguyên Vũ là có thể biết và có thể đáp nếu Mã Nguyên Vũ chịu mở miệng đáp.
Nhưng vì Mã Nguyên Vũ vẫn mãi mãi im lặng nên phụ nhân do không còn nhẫn nại được nữa đã bất chợt rít lên :
- Ngươi giỏi lắm. Đã là kẻ bạc tình, ngươi lại còn tỏ ra là hạng vô ân, đến mở miệng nói với ta một lời ngươi cũng chẳng chịu hé răng. Có chăng là chỉ có một lần duy nhất vừa tỉnh lại là ngươi có buông một lời đáp tạ cộc lốc. Ta sẽ không đem vật thực đến cho ngươi nữa. Chỉ khi nào ngươi mở miệng thỉnh cầu, khi đó nếu vui vẻ có lẽ ta sẽ thuận tình đáp ứng.
Còn bây giờ, ta đành cùng ngươi thi gan, xem ai phải chịu thua, bỏ cuộc trước. Hừ!
Phụ nhân bỏ đi và để giữ lời dường như đã bảy ngày trôi qua bà vẫn chưa một lần quay lại.
Có lẽ do phụ nhân đã ngấm ngầm theo dõi và cố ý chờ nghe lời Mã Nguyên Vũ thỉnh cầu? Nếu là vậy, phụ nhân hoàn toàn không có lý do nào để quay lại. Vì một là Mã Nguyên Vũ tịnh không có lời thỉnh cầu nào và hai là vì suốt bảy ngày qua Mã Nguyên Vũ vẫn chưa có một lúc nào dù là ngắn nhất để gián đoạn việc nhập định tọa công.
Khoảng giữa trưa của ngày thứ bảy, phụ nhân đột ngột xuất hiện. Sắc thái của phụ nhân đã là khẩn trương thì bây giờ càng khẩn trương hoang mang hơn khi vẫn thấy Mã Nguyên Vũ nhập định. Phụ nhân cố chờ Mã Nguyên Vũ xả công nhưng không được đành mở

miệng kêu :
- Ngươi đừng giả vờ nữa, ta cam chịu không đủ ương gàn bướng bỉnh và cố chấp bằng ngươi. Hãy mở mắt ra nghe ta hỏi đây.
Mã Nguyên Vũ mở mắt, nhìn phụ nhân bằng hai tia hàn quang rợn người.
Phụ nhân thất kinh :
- Chao ôi, hai mắt ngươi trũng sâu đến thế này sao? Nhìn thân thể ngươi kia, gầy còn hơn là một xác ve nữa. Ngươi tự hành hạ thân như thế để làm gì? Ối chà, thần quang ngươi loang loáng trông thật khiếp người. A..., ta nhận ra rồi. Vì ta có nghe mang máng một loại công phu gọi là Khổ Hạnh Công, là do bọn người Bà La Giáo từ lâu rồi đã du nhập vào Trung Nguyên, dường như theo bọn họ gọi thì đây là Kiết Già công phu? Mà thôi, đấy là chuyện của ngươi, ta không cần...
Và đột ngột phụ nhân lại bật gọi :
- Mã này, ngươi đi đâu vậy? Hãy đứng lại nghe ta hỏi đây. Điều ta muốn hỏi ta vẫn chưa nói kia mà?
Nhưng vì Mã Nguyên Vũ vẫn đi và là đi đến một góc khuất của động thất nên phu nhân đành đi theo.
Vừa đi theo phụ nhân vừa bồn chồn hỏi. Có lẽ đây mới chính là nguyên do khiến phụ nhân lần này xuất hiện với dáng vẻ khẩn trương :
- Ngươi có biết cuối cùng hai ả nọ đã tìm tới ngay chỗ lão trọc Như Thiền không? Mà khoan, ngươi không cần đáp lời. Vì điều ta đang thật sự muốn hỏi ngươi là điều hoàn toàn khác. Nghe này.
Đó là lúc Mã Nguyên Vũ đang tự sục tìm y phục.
Vì thân vóc đã gầy như xác ve nên y phục cũ dĩ nhiên là quá rộng, Mã Nguyên Vũ xé lấy một mảng to và bắt đầu tự lau bỏ toàn bộ kim sang dược liệu vẫn còn bám đầy trên người.
Phụ nhân dù rất ái ngại khi thấy từng dẻ xương sườn của Mã Nguyên Vũ dần dần lộ ra lúc lớp kim sa bên ngoài bị lau bỏ, nhưng hỏi thì phụ nhân vẫn hỏi :
- Hai ả đã truy hỏi, gần như là cật vấn lão trọc Như Thiền về chuyện một đứa bé lúc đó chỉ mới tám chín tuổi đã bị lão ta nhẫn tâm xua đuổi ra ngoài trời giá lạnh. Đó là chuyện đã xảy ra cách nay chín mười năm, đứa bé đó là ngươi?
Mã Nguyên Vũ đã bắt đầu mặc y phục vào, vì vẫn quá rộng nên Mã Nguyên Vũ đang tìm cách vừa thắt vừa quấn y phục sao cho bớt thùng thình.
Phụ nhân càng thêm nôn nao lạ :

- Vì lão trọc Như Thiền hoặc là không biết hoặc là giả vờ không biết chuyện thương tâm đó nên hai nha đầu cứ huỵch tẹt mà hỏi. Hai ả hỏi về Vô Vi phái, ngươi có nghe chăng, là ta đang đề cập đến phái Vô Vi đó. Có phải phái Vô Vi chính là xuất thân của ngươi?
Điều ta muốn biết là người có liên quan thế nào với Chưởng môn phái Vô Vi, Mã Bình Sơn, tiểu đệ đệ của ta, của Mã Nguyệt Hằng này?
Mã Nguyên Vũ đã chỉnh trang hoàn toàn y phục, hóa thành một thân hình cao và gầy, gầy khỏng gầy kheo.
Mã Nguyên Vũ lại đi đến một góc khuất khác, nơi có một đống than củi dĩ nhiên là than đã tàn, tro đã lạnh.
Mã Nguyên Vũ vốc một ít tro thanh và đang ngập ngừng như không biết nên bôi vào đâu trước, vào mặt trước hay là vào hai tay đã trở nên trắng trẻo trước.
Phụ nhân lẽo đẽo theo sau và bây giờ đang bối rối và sụt sùi quanh quẩn bên chân Mã Nguyên Vũ :
- Ta cùng tiểu đệ đệ Mã Bình Sơn đã chia cách khá lâu. Đó là nguyên do khiến ta không hề biết cốt nhục duy nhất của Tiểu đệ đệ có tính danh là gì. Và bây giờ ta tin rằng Mã Nguyên Vũ ngươi chính là nhi điệt của ta. Ngươi có thể gọi ta là cô cô nếu ngươi thật sự tin là ngươi còn một ngươi cô cô vô dụng là ta. Bảo là vô dụng vì mãi năm năm sau ngày Vô Vi phái bị thảm biến ta mới hay tin. Sau đó ta còn vô dụng hơn, là dù biết mẫu tử ngươi đang bôn ba ngàn dặm tìm lấy một chỗ lánh thân nhưng không thấy, thì ta lại phí thời gian đi truy hỏi những hung nhân, xem đã do ai gây ra thảm biến cho Mã gia. Phải chi ta đi tìm mẫu tử ngươi sớm hơn thì hay biết mấy.
Nói đến đây, vì phụ nhân phát hiện Mã Nguyên Vũ muốn bôi bẩn lên mặt là để che giấu diện mạo nên vội vội vàng vàng và luống cuống lấy ra một vật.
Đoạn, phụ nhân vừa bối rối ấn vật đó vào tay Mã Nguyên Vũ vừa giả lả nói như muốn lấy lòng :
- Ta hiểu rồi, là tiểu điệt lo thì có lo nhưng lại muốn lánh mặt hai nha đầu kia. Ở đời thường vẫn vậy, đã là hạng mỹ nhân sắc nước hương trời thì thường chỉ chú tâm chọn những nam nhân nào mà chúng cho là tuấn tú. Tiểu điệt có thể dùng đỡ lớp giả diện này. Ta đoán chắc dù là người quen cũng không tài nào nhận ra tiểu điệt. Cứ lấy đi, quà của cô cô đấy.
Hãy lấy và sử dụng để thử lòng hai ả kia. Nếu chúng thật lòng thì dù tiểu điệt có gầy, có xấu xa như thế nào chúng cũng bỏ qua và không xem trọng. Ngược lại, nếu sự thể cho thấy chúng chỉ biết xét người

theo vẻ ngoài, hừ, tiểu điệt cứ bỏ mặc, đừng lý gì đến chúng. Cứ để chúng cho cô cô này xử trị một phen. Đấy, tiểu điệt cứ như thế mà đeo vào, đeo như thế là đúng rồi đấy. Ấy, để cô cô sửa lại cho.
Quyết không để phụ nhân chạm vào người, mặc dù nhận thì đã nhận lớp giả diện thật là tinh xảo do phụ nhân tự ý cho, Mã Nguyên Vũ vừa lùi lại vừa bắt đầu mở miệng :
- Tiền bối vừa nhắc đến Vô Vi phái? Rất tiếc, tại hạ chưa từng nghe ai đề cập đến danh xưng lạ tai này bao giờ, xin cảm tạ vì đã trao tặng cho lớp giả diện này. Cáo biệt!
Mã Nguyên Vũ liền quày quả bỏ đi làm phụ nhân ngỡ ngàng và chuyển thành phẫn nộ gọi giật ngược :
- Đứng lại?
Mã Nguyên Vũ dừng chân nhưng không hề quay mặt lại, chỉ đứng như thế mà phát thoại, mà hỏi :
- Tiến bối còn gì chỉ giáo?
Phụ nhân thần tốc lướt đến, đứng án ngữ và chắn lối Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi có suy nghĩ thế nào khi vô tình không nhìn nhận thân thể lai lịch trước mặt ta?
Hoặc giả ngươi thật sự không biết gì về Vô Vi phái như ngươi vừa đề quyết? Đáp đi. Và nhớ, hãy cân nhắc cho thật kỹ trước khi đáp, kẻo lúc hối thì đã muộn.
Mã Nguyên Vũ thở ra nhè nhe :
- Bình sinh chưa có ai buộc Mã Nguyên Vũ phải đáp lúc không hề muốn đáp, ân cứu mạng nguyện kết cỏ ngậm vành, khắc ghi thật sâu vào tâm can phế phủ, và ắt có ngày báo đáp. Còn bây giờ, xin thất lễ. Cáo biệt!
“Vút...”
Mã Nguyên Vũ mất hút, như thể nãy giờ chưa từng hiện diện ở đây và nhất là diện đối diện với phụ nhân.
Sở học bậc này của Mã Nguyên Vũ khiến phụ nhân sững sờ :
- Sao y có thân thủ này? Nhất là y cơ hồ không còn đại huyệt Đan Điền nữa? Hoàng Thiên ơi Hoàng Thiên, Tiểu phụ xin khẩn cầu đấy chính là cốt nhục của Mã Bình Sơn tiểu đệ. A, tiểu đệ đệ ơi tiểu đệ đệ. Mối thù của Mã gia, của Vô Vi phái vậy là có người báo phục rồi. Chỉ xin tiểu đệ đệ anh linh hãy cho cô cô này được nhìn nhận lại tiểu nhi điệt.
Và phụ nhân giật mình, cử chỉ nhanh nhẹn hẳn lên :
- Không được. Ta phải đuổi theo giúp tiểu nhi điệt báo thù. Một mình y dù có thân thủ thượng thừa thì cũng là mãnh hổ nan địch quần hồ.

“Vút”
Và phụ nhân cũng mất hút.
* * * * *
Công Tôn Quỳnh giễu cợt nhìn gã nam nhân tuấn tú trước mặt :
- Cát Nam Giao ngươi hãy thôi ngay trò tiền hậu bất nhất và đừng quên xuất thân của ta là Tri Thù môn, là man di dị tộc như lời ngươi từng bình phẩm.
Cát Nam Giao vẫn luôn nhẫn nại và nho nhã :
- Cũng do Đại ca Du Thế Bình nghiêm khắc, sợ tại hạ mê đắm nữ sắc, chểnh mảng việc luyện công. Buộc lòng tại hạ trước mặt Đại ca phải buông lời xúc phạm nhị vị Công Tôn tiểu thư. Nay Đại ca đã hồi sơn, chỉ e đôi ba năm nữa thương thế cũng khó khôi phục.
Vậy duy nhất kế nhiệm gia sư, chấp chưởng Không Động phái, mọi định đoạt đều tùy vào chủ ý của tại hạ. Tiểu thư không thể xóa bỏ chuyện đã qua, cho tại hạ thêm cơ hội chứng tỏ mối tình chung cùng tiểu thư sao?
Công Tôn Quỳnh phá lên cười :
- Ta và Bạch Cúc muội đang là góa phụ, tang phục đang khoác trên người, lẽ nào ngươi không nhìn thấy? Và nếu đã thấy, ngươi có còn liêm sỉ hay không khi dám đường đột thốt lời đường mật, toan mê hoặc bọn ta, những vị Vong Nhân có lẽ suốt đời này sẽ không có một ngày mãn tang? Đừng giở trò ghẹo nguyệt trêu hoa nữa. Hãy dành những lời đó cho nữ nhân khác chưa một lần tỏ tường chân tướng của ngươi. Ha ha...
Cát Nam Giao có sắc giận nhưng cố kềm lại :
- Nhị vị tiểu thư vì ai tự nhận là Vị Vong Nhân? Nhị vị đã cùng gã bất tài đó thành thân bái đường từ lúc nào? Và nếu đã có, liệu nhị vị có tỏ tường gã chỉ là hạng bán nam bán nữ hay không? Hoặc đã biết nhưng cố tình dối mình gạt người, tránh nỗi thẹn là đã gá nghĩa lầm nơi, trao thân gởi phận cho một kẻ không đáng gọi là nam nhi đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất?
Bạch Cúc vẫn đứng cạnh đó chợt lên tiếng hỏi như rít :
- Cát Nam Giao ngươi nghe lời đồn đại này từ đâu? Nói mau!
Cát Nam Giao cười bí ẩn :
- Nhị tiểu thư cứ minh bạch điều đó trước cần gì phải hỏi tại hạ nghe từ đâu?
Bạch Cúc chầm chậm tiến lại gần họ Cát, sắc mặt lạnh như băng :
- Sự ngộ nhận này chỉ xuất hiện ở một vài nhân vật. Tiếc thay họ đều chết trước khi kịp loan tin hồ đồ này ra. Nhưng cuối cùng vẫn thấu đến tai ngươi. Xem ra nếu ngươi không tự nguyện nói có lẽ Bạch

Cúc này đành phải buộc ngươi cung xưng. Xuất thủ đi.
Cát Nam Giao có phần ngỡ ngàng :
- Tại hạ hoàn toàn không có ý cùng nhị vị tiểu thư đối đầu. Hãy xem như tại hạ vừa lỡ lời hoặc chưa hề nói gì cả, được chứ? Vì tại hạ không thể trở mặt, đang cầu thân đó nhưng lại miễn cưỡng làm điều không hề muốn xảy ra.
Bạch Cúc lạnh giọng :
- Ta không cần hạng như ngươi cầu thân. Trái lại ta chỉ muốn ngươi trở mặt. Nếu ngươi không dám thì hãy để ta giúp cho. Đỡ chiêu!
“Ào...”
Bạch Cúc xuất thủ và ngay chiêu đầu đã thể hiện chủ ý là không hề gượng nhẹ nên kình lực phát ra thật uy mãnh.
Cát Nam Giao có một thoáng kinh nghi :
- Thiếu Lâm phái Như Thiền đại sư từng cáo giác, thân thủ của nhị vị tiểu thư tuyệt đối không thể xem thường. Hóa ra lời này chẳng hề ngoa. Bạch Cúc tiểu thư định đoạt mạng tại hạ thật sao? Thử xem nào. Đỡ!
“Ầm...”
Cát Nam Giao bị chao đảo, phải vội vàng rút kiếm vì thấy Bạch Cúc đã lừng lững lướt đến. Y tung kiếm :
- Rượu mời không uống, Bạch Cúc tiểu thư định uống rượu phạt thật sao? Vậy đừng trách tai hạ đắc tội. Xem kiếm!
“Ào...”
Bạch Cúc vụt chao mình, nhắm vào kẽ hở của kiếm chiêu lao vào :
- Chính ngươi mới là kẻ không muốn uống rượu mời. Xem đây!
“Vù...”
Phát hiện sở học của Bạch Cúc là lợi hại khác thường, Cát Nam Giao lập tức nhấn thêm chân lực và biến chiêu kiếm vừa đánh ra thành một thức liên hoàn kiếm :
- Là tiểu thư miễn cưỡng tại hạ, không phải tại hạ không biết tiếc ngọc thương hoa.
Hãy cẩn trọng. Đỡ!
Bạch Cúc liền cười vang :
- Hay cho một thức kiếm liên hoàn. Nhưng họ Cát ngươi quên xuất xứ của ta rồi sao?
Hãy xem cho biết thế nào là tuyệt học Tri Thù. Trúng này! Lùi này! Ha ha...
“Bùng! Bùng!”
Cát Nam Giao bị kích lùi liên tục khiến động sát cơ :
- Quả là thứ công phu tà môn, hễ hữu hư là tả thực, đúng là quỷ dị

khó lường. Nhưng nếu tiện nhân vô sỉ ngươi chỉ có bấy nhiêu đó bản lãnh thì lần này chính là ngươi tự chuốc quả. Hãy xem tuyệt học của ta!
Y loang kiếm thành nhiều vòng xoắn nhỏ, vây áp dần Bạch Cúc.
Công Tôn Quỳnh ở bên ngoài vẫn thản nhiên, không chút lo lắng cho Bạch Cúc. Đã thế, nàng còn bĩu môi cười khinh khỉnh :
- Là ngươi tư chuốc quả thì đúng hơn. Hừ.
Đột nhiên nàng nghe ngay cạnh thân có tiếng hừ lạnh :
- Phiền nha đầu ngươi theo ta đến gặp Khưu lão gia. Những mong lần này ngươi không khước từ.
Công Tôn Quỳnh lập tức nhoài người ra phía trước và lanh lảnh thét lên :
- Lão Phán Quan ngươi dám giở trò ám toán ư? Bạch Cúc muội mau kết thúc đi. Lũ người của Khưu Gia lại đến.
Nhờ kịp nhảy thật nhanh ra phía trước nên Công Tôn Quỳnh chỉ suýt bị một lão nhân mà nàng vừa gọi là lão Phán Quan điểm huyệt chế ngự.
Nhưng khi nhìn lại, Công Tôn Quỳnh dần tái mặt. Bởi xung quanh nàng, từ lúc nào không biết, đã bất ngờ xuất hiện có đến mười nhân vật đều là người của Khưu đại thế gia - Và lợi hại hơn là trong những nhân vật đó có đủ hai lão nhân Câu Hồn - Phán Quan, hai nhân vật có thân thủ thượng thừa, chỉ có thể hơn chứ không hề kém những Chưởng môn của Thất đại môn phái.
Toan mở miệng gọi Bạch Cúc thêm lần nửa, Công Tôn Quỳnh chợt nghe Cát Nam Giao bật cười đắc ý :
- Tại ha thật thất lễ, đành giao nhị vị tiểu thư cho Khưu đại thế gia thu phục. Dù có muốn giúp gì thêm cho nhị vị tiểu thư, thật lòng mà nói, tại hạ lực bất tòng tâm. Cáo biệt.
Ha ha...
Bạch Cúc bật thét vang :
- Họ Cát ngươi từ lúc nào đã biến thành loài chó săn cho Khưu gia? Những kẻ nhị tâm như ngươi thật đáng chết. Chớ chạy. Đỡ!
"Ầm!"
Cát Nam Giao đang lo tháo lùi bỗng bị Bạch Cúc bất ngờ quật cho một kình nên thân y lảo đảo, suýt thổ huyết. Với diện mạo đang tái nhợt, y quát :
- Tại hạ sẽ chấp thuận đề xuất của chư vị, nếu chư vị giao nguyên vẹn hai tiện nhân này cho tai hạ ngay đêm nay.
Có tiếng lão Câu Hồn cười vang :
- Cung hỉ Cát thiếu gia đã nhận lời. Cát Thiếu gia cứ về chỗ nghỉ

ngơi, lũ nha đầu này đâu sẽ có đấy, ắt sẽ phục tùng mọi ý muốn của Thiếu gia. Đến đây nào, tiểu mỹ nhân Bạch Cúc. Ha ha Những nhân vật đứng bên ngoài vẫn chưa cần nhấc tay động chân, vì chỉ với hai lão nhân Phán Quan - Câu Hồn là như đã đủ gây khốn đốn cho Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc.
Công Tôn Quỳnh đã động nộ :
- Khưu đại thế gia vang danh khắp giang hồ là danh gia chính phái, hành vi này lão thất phu Phán Quan ngươi thực hiện được sao? Hãy đỡ một chiêu của ta.
Lão nhân Phán Quan ung dung xuất chiêu đối phó, mắt thì ngấm ngầm dò xét những cách biến chiêu có phần dị thường của Công Tôn Quỳnh vốn xuất xứ từ Trì Thù Môn ở Tân Cương xa xôi :
- Nội lực của ngươi nhờ vào đâu mà tăng tiến thế này? Xem ra muốn thỉnh ngươi đến gặp Khưu lão gia ắt hẳn ta phải phí nhiều sức lực hơn thoạt đầu đã nghĩ. Hãy đỡ nào?
Lão đẩy ra một loạt nhu kình, làm Công Tôn Quỳnh nhất thời bị hụt hẫng do không đoán ra phương vị phát kình và công kích của lão.
“Ầm!”
Lão Phán Quan lại lướt đến :
- Quả là nội lực phi phàm. Chỉ tiếc chiêu thức của ngươi chưa đủ biến hóa khiến lực tuy mạnh nhưng bị phân tán. Ngươi thảm bại là phải. Thử lại lần nữa xem sao? Nhớ đừng phân tán lực. Và muốn thế thì hãy nhận định thật chuẩn xác phương vị phát kình của ta.
Đây này. Đỡ!
“Ào...”
Thay vì phát nhu kình, lần này lão bất ngờ thốc ra một đạo cương kình dũng mãnh.
Đang chuẩn bị để nhận định phương vị phát kình của lão, việc thay đổi đấu pháp của lão làm Công Tôn Quỳnh lúc phát hiện cũng không kịp trở tay. Do đó, nàng xuất kình lúc đã quá muộn.
“Ầm...”
Công Tôn Quỳnh lập tức bị bức dội, khí huyết sôi trào, đành khom người thổ huyết.
- Binh bất yếm trá. Sao ngươi tin lời ta vốn là kẻ đang cùng ngươi giao đấu? Hãy nhớ, nếu còn có lần sau, đừng bao giờ tin vào lời đối phương. Còn lúc này hãy cứ ngoan ngoãn theo ta.
- Hự?
Công Tôn Quỳnh vừa bị chế ngự thì ở cách đó không xa Bạch Cúc cũng bị lão nhân Câu Hồn vươn tay khóa cứng uyển mạch. Công Tôn Quỳnh nghe lão Câu Hồn cười dài :

- Cái gì là hữu thực tả hư với hữu hư tả thực? Theo ta đó chỉ là trò trẻ con, muốn chế ngự ngươi thật dễ như trở bàn tay. Ha ha...
Tiếp theo sau là tiếng Bạch Cúc gào :
- Đại thế gia gì bọn ngươi lũ người thị cường hiếp nhược, ỷ chúng hiếp cô. Khưu đại thế gia là lũ vô sỉ, hèn nhát, khiếp nhược.
Lão Câu Hồn gầm vang :
- Câm miệng ngay, nha đầu thúi. Nếu ngươi còn nửa lời thóa mạ đừng trách ta chẳng dung tình. Đi!
Xung quanh trời hầu tối, lại là một nơi hoàn toàn vắng, khiến mọi diễn biến này cơ hồ không một người nhận ra. Nếu không, người của Khưu đại thế gia làm gì dám có nhưng hành vi này khiến uy danh bao lâu nay của Khưu đại thế gia rất có thể bị hủy hoại.
Với tình thế này, hai lão Câu Hồn và Phán Quan ngay sau khi chế ngự Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc liền đưa mắt ra hiệu cho lũ thuộc hạ.
Nhận được ám hiệu, bọn chúng nhẹ nhàng tản khai và khuất dần vào bóng tối.
Chợt...
- A... a...
Tiếng gào quả là thảm khóc làm cho hai lão Câu Hồn - Phán Quan biến sắc.
Lại thêm một tiếng gào nữa vang lên, không xa lắm với tiếng gào trước.
- A... a...
Hai lão thìn nhau.
Lão Câu Hồn giao Bạch Cúc cho lão Phán Quan, đoạn thần tốc tung người lao đến chỗ đã phát ra hai tiếng gào.
“Vút”
Nhưng tiếng gào thứ ba đã vang lên, xa hơn, có lẽ đấy là lúc lão Câu Hồn chưa thể nào kịp chạy đến.
- A... a...
Nối theo sau là tiếng quát hỏi của lão Câu Hồn, ở một khoảng cách gần hai mươi trượng, chứng tỏ khinh công của lão quả cao minh, chỉ mới đó đã vượt qua một khoảng cách khá xa :
- Kẻ nào? Nếu có đủ đởm lược hãy hiện thân. Đừng lén lút giở trò đê tiện, hạ thủ những thuộc hạ của ta vốn có bản lãnh tầm thường.
Đáp lời lão Câu Hồn là thêm một tiếng gào nữa :
- A... a...
Công Tôn Quỳnh rùng minh nhè nhẹ, như là bị cơn gió lạnh vờn qua :

- Vô Diện thư sinh chăng?
Lão Phán Quan nhe răng cười sằng sặc :
- Vô Diện thư sinh không bao giờ có hành vi lạm sát, chỉ đối phó với kẻ chủ mưu. Ta đang ở đây, nếu kẻ đó dám đến, ta đành mười phần tin độ năm bảy, có thể kẻ đó chính là Vô Diện thư sinh. Nhưng tiếc thay hắn lại không dám bén mảng đến. Ha... ha...
Lão nói là có ý khích nộ, cho nhân vật nào đó nếu thật sự có bản lãnh thì cứ đến chỗ lão.
Nhưng có lẽ nhân vật đó vì không đủ bản lãnh nên không dám bén mảng đến thật. Vì đã có thêm loạt gào thứ năm vang lên :
- A... a...
Bạch Cúc bỗng buột miệng đếm :
- Có tất cả chín nhân vật vừa từ đây bỏ đi. Nếu có đủ chín loạt gào, e rằng đấy chính là tiếng gào của họ. Năm rồi.
Từ xa xa có tiếng lão Câu Hồn gầm quát :
- Ngươi hèn hạ thế sao? Hãy đến mà hạ sát ta này!
Có tiếng gào thảm khốc đáp lại :
- A... a...
Bạch Cúc đếm :
- Sáu? Còn ba nữa!
Lão Phán Quan gắt!
- Câm ngay. Ngươi còn đếm nữa thì đừng trách ta cho ngươi...
Bị lão Phán Quan dọa nên Bạch Cúc không đếm nữa. Nhưng lần này lạ thay, người đếm lại là lão Phán Quan.
- Bảy rồi. Nhân vật nào vừa có thù vừa quá tàn nhẫn với Khưu gia như vậy?
Lão Câu Hồn bỗng quay lại :
- Úy! Sao lão vẫn ở đây, chưa đưa lũ nha đầu đi? Ta e đối phương đang muốn làm chúng ta sợ để thừa cơ hội giải thoát cho lũ nha đầu, lão nên đưa chúng đi trước thì hơn.
Lão Phán Quan vặn lại :
- Chỉ có kẻ nào sợ mới chưa đánh đã chạy. Ta đang mong chạm mặt hắn, lão bảo ta chạy là có ý gì? Định tranh công với ta ư?
Lão Câu Hồn đấu dịu :
- Ta ngại là ngại cho Cát thiếu gia đang trông mong. Lão không muốn đi thì thôi.
Chợt, Bạch Cúc lại đếm :
- Tám? Chỉ còn một!
Lão Phán Quán liền lao đi :
- Đến lượt ta đi tìm hắn, lão cứ chờ đấy “Vút”

Nhưng lão Phán Quan vừa rời đi thì loạt gào thứ chín vang lên :
- A... a...
Lão Câu Hồn nổi giận, chộp tay vào Bạch Cúc vì nhìn thấy nàng toan mở miệng đếm :
- Ngươi chết chắc rồi. Hừ!
Nhưng Công Tôn Quỳnh bật kêu thất thanh :
- Ối chao... ma.
Lão Câu Hồn quay phắt lại, nhìn về phía Công Tôn Quỳnh đang nhìn và thấy một dáng người gầy gầy không hiểu đã hiện diện ở đó từ lúc nào.
Tay lão toan chộp vào Bạch Cúc bỗng theo đó chuyển hướng, quật thốc một kình vào nhân vật kỳ bí nọ :
- Ngươi là ai? Sao lại dám giả thần giả quỷ ở đây trước mặt ta? Đỡ!
"Ào..."
Nhân vật nọ chợt biến mất và khi xuất hiện đã đứng ngay phía sau lão Câu Hồn với một bàn tay bất ngờ thộp sâu vào hậu tâm lão.
"Soạt..."
Lão Câu Hồn gào vang :
- A... a...
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc nhờ mục kích cảnh này nên mới biết nhân vật nọ chính là người đã lần lượt hạ sát chín thuộc hạ của hai lão Câu Hồn và Phán Quan. Và đây là nạn nhân thứ mười của nhân vật có cách sát nhân vừa nhanh vừa gọn nọ.
Nhân vật nọ chờ lão Câu Hồn thật sự tiêu hồn mới nhẹ nhàng thu tay về. Lạ thay tay của nhân vật nọ hoàn toàn không vấy máu, lạ chưa từng có.
Thấy thế hai nàng hoảng sợ suýt ngất. Nhân vật nọ chợt phất tay, làm cho một loạt nhu kình xuất hiện, chạm vào hai nàng và giúp cả hai giải khai huyệt đạo.
Vừa lúc đó lão Phán Quan quay về :
- Ngươi là ai, xưng danh mau, trước khi ta cho ngươi hồn du địa phủ?
Nhân vật nọ vẫn không một lần mở miệng, chỉ lấy tay ra hiệu cho hai nàng đi đi.
Chợt hiểu đấy là ân nhân, là cứu tinh, Công tôn Quỳnh vội hỏi :
- Tiền bối là Vô Diện thư sinh?
Lão Phán Quan lao đến, tận lực quật vào nhân vật nọ mọt kình chí mạng :
- Dẫu có là Vô Diện thư sinh ta cũng không ngại. Đỡ!
"Ào..."

Nhân vật nọ lần này không biến mất, thay vào đó cứ đứng yên chỗ và ung dung xuất kình đỡ vào chưởng chí mạng của lão Phán Quan.
Vì muốn mục kích thêm thân thủ của nhân vật gần như là huyền thoại này, Công Tôn Quỳnh lấy mắt ra hiệu cho Bạch Cúc cùng lưu lại, tạm thời chưa bỏ đi.
"Ầm..."
Lão Phán Quan lảo đảo và thổ huyết lai láng :
- Ngươi không phải Vô Diện thư sinh? Vì ngươi không giết đúng người chủ mưu. Ọe.
Nhân vật nọ với nét mặt vô biểu cảm một lần nữa ra hiệu cho hai nàng đi.
Bạch Cúc lên tiếng.
- Dù sao tiền bối cũng nên cho bọn tiểu nữ biết phải xưng hô thế nào?
Nhân vật nọ chỉ tay vào miệng và ú ớ nói không thành lời.
Lão Phán Quan nhân đó dốc lực tàn lao đến :
- Ta liều mạng với ngươi!
Đang chỉ tay vào miệng, nhân vật nọ với một cử chỉ mơ hồ như là thuận tay và đã phát xạ tia chỉ kình, cho xuyên xoáy vào lão Phán Quan.
"Bung!"
Tâm thất lão Phán Quan vỡ tung và cứ thế lão gào :
- A... a...
Đến lúc này Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc mới thật sự rúng động, vội quay người bỏ chay như bị ma đuổi.
"Vút! Vút!"
Nhân vật nọ lặng người nhìn theo, sau đó cũng bỏ đi mất dạng, để lại một cục trường có đến mười một thi thể với mười một loạt gào đã lần lượt vang lên xé toang màn đêm vốn tĩnh lặng.
* * * * *
Bạch Cúc dè dặt vừa cẩn trọng liếc mắt nhìn trước nhìn sau vừa thì thào hỏi Công Tôn Quỳnh :
- Quỳnh tỷ sợ gì chứ? Trời chỉ mới tờ mờ sáng, những người thức khuya dậy sớm chỉ là những thường nhân do phải tảo tần lo sanh ý mỗi ngày, làm gì có người của Khưu gia bám theo chúng ta khiến tỷ cứ phấp phổng lo sợ?
Công Tôn Quỳnh thở ra nhè nhẹ.
- Tỷ không ngại Khưu gia. Vì chuyện đêm qua đã kết thúc với tử vô đối chứng, nào ai dám nghĩ tỷ muội ta có đủ bản lãnh để họ nghi chúng ta là hung thủ. Có lẽ là tỷ lo về phần nhân vật nọ, vì dường

như trong mơ hồ tỷ nghi nhân vật nọ không phải ngẫu nhiên xuất hiện kịp lúc để giải cứu chúng ta. Trái lại, a... có thể nghĩ, quanh chúng ta như lúc nào cùng có người ngấm ngầm bám theo hỗ trợ.
Bạch Cúc lại nhìn quanh :
- Tỷ có nói muội mới nhớ, từ khi muội đặt chân vào Trung Nguyên gặp lại tỷ, không phải, mà là khi cả hai tỷ muội chúng ta do số mệnh run rủi đã bắt đầu gắn Nguyên Vũ huynh vào mỗi bước đường chúng ta đi thì dường như cứ mỗi lần chúng ta lâm nạn là ắt có ngay cứu tinh xuất hiện.
Và nàng cau mày như đang cố nhớ lại, điểm lại từng biến cố đã gắn liền vào mỗi bước đường của nàng với Công Tôn Quỳnh :
- Cũng xấp xỉ mười lần chúng ta bị lâm nạn. Nghĩa là cùng ngần ấy lần chúng ta phải đối đầu với nhiều hạng cao thủ. Với đối thủ hạng tầm tầm thì có Nguyên Vũ huynh đối phó bằng đủ cách, dùng mưu mẹo hoặc dụng võ. Với đối thủ cao minh hơn thì có Vô Diện thư sinh. Riêng với lũ Khưu gia đêm qua thì có nhân vật kỳ quái. Tỷ nói đi, có thể nào tỷ muội chúng ta nhờ phúc phận tu từ kiếp trước nên kiếp này hầu như có cả một thế lực kỳ bí âm thầm ám trợ?
Công Tôn Quỳnh thoáng ngỡ ngàng :
- Nghe muội nói cũng phải. Sao tỷ không sớm nghĩ ra chuyện họ có thể là những nhân vật thuộc một thế lực kỳ bí nào đó? Vậy thì liệu có thể vì Nguyên Vũ huynh cũng thuộc thế lực này nên từng người trong họ thế nào cùng am hiểu tường tận chuyện của Nguyên Vũ huynh? Họ phải minh bạch những ai là thù nhân của Nguyên Vũ huynh, đúng không?
Bạch Cúc cũng ngớ người :
- Suốt đêm qua muội cứ mơ mơ hồ hồ, dường như cũng sắp có những ý nghĩ như lập luận lúc này của tỷ nhưng muội không thể lập luận xác đáng như tỷ, phải rồi, vậy tại sao chúng ta không tìm họ, hoặc thỉnh cầu họ cho chúng ta gia nhập vào thế lực kỳ bí của họ, hoặc khẩn xin họ mách bảo cho chúng ta biết gia thù của Nguyên Vũ là những nhân vật nào, để chúng ta liệu bề thay Nguyên Vũ huynh báo thù?
Nói xong, chính Bạch Cúc lần này dạn dĩ đưa mắt tìm quanh, không còn lẻn nhìn một cách dè đặt như những lần mới rồi nữa.
Phát hiện thái độ của Bạch Cúc, Công Tôn Quỳnh thở dài :
- Muội đừng cố công tìm vô ích. Vì như tỷ đả nói, họ chỉ ngấm ngầm ám trợ chúng ta, chỉ xuất hiện mỗi khi chúng ta lâm nạn thôi, đâu dễ để muội phát hiện?
Bạch Cúc nghe thế, thay vì nản lòng thì lại nở nụ cười tinh quái :

- Muội nghĩ ra một cách, nhất định sẽ làm họ hiện thân.
Công Tôn Quỳnh cười gượng :
- Tỷ cũng đoán ra cách gì rồi. Nhưng nếu mọi diễn biến xảy ra không đúng như muội nghĩ thì sao? Vì chẳng thà chúng ta thật sự bị lâm nạn ắt hẳn người của họ sẽ hiện thân, đấy là nếu lập luận nãy giờ của chúng ta là đúng. Còn ngược lại là chúng ta tự ý gây sự, vẫn thường nói sinh sự thì sự sinh, nhỡ người của họ không xuất hiện thì sao?
- Chúng ta có mất mạng cùng là đáng, nhưng sau này còn ai thay chúng ta lo liệu phương báo thù cho Nguyên Vũ huynh?
Chợt có một lời tán dương văng vẳng vang đến tai hai nàng :
- Bọn ngươi biết nghĩ như thế là tốt. Đừng xuẩn động tự ý gây thị phi khắp nơi, phàm làm việc gì cũng nghĩ đến công đạo. Sẽ không ai ngăn cấm chuyện báo thù, miễn sao đó là hành vi đã phân biệt thực hư và nhất là hành sự phải quang minh lỗi lạc.
Cả hai đã và đang nhìn quanh nhưng vẫn không phát hiện đâu là nhân vật vừa phát thoại.
Còn đang nhìn quanh quất, có một thanh âm mà cả hai không hề chờ đợi bỗng dõng dạc vang lên :
- Sớm gặp lại nhị vị tiểu thư như thế này quả là điều hanh ngộ.
Và từ hướng phát thoại, Cát Nam Giao đủng đỉnh bước ra. Như đối với y chuyện hôm qua hoặc không hề xảy ra hoặc có xảy ra chăng nữa thì giữa y và Công Tôn Quỳnh - Bạch Cúc không hề có bất kỳ điều gì mất hòa khí.
Vừa nhìn thấy Cát Nam Giao, Bạch Cúc sôi giận :
- Ngươi đến thật đúng lúc. Chỉ cần đừng có người của Khưu gia xuất hiện và xen vào, món nợ hôm qua ắt hẳn hôm nay ngươi phải thanh toán đủ cả vốn lẫn lãi.
Thái độ giận dữ của Bạch Cúc không hiểu sao lại tạo cho Cát Nam Giao sắc mặt ngờ ngàng :
- Nhị tiểu thư Bạch Cúc vừa nói gì, tại hạ thật không hiểu, tại hạ nợ gì nhị vị hôm qua?
Sao lại kéo cả Khưu gia vào đây?
Mơ hồ đoán biết Cát Nam Giao đang có thủ đoạn nham hiểm, Công Tôn Quân vội ngăn Bạch Cúc lại và bản thân còn nở một nụ cười thật tươi với họ Cát :
- Nếu Cát Nam Giao các hạ đã nói như vậy, tiểu nữ chẳng biết nói gì hơn đành thay mặt gia muội tạ lỗi với các hạ.
Đoạn quay qua Bạch Cúc, Công Tôn Quỳnh nháy mắt :
- Chúng ta đi thôi. Lần sau muội nên cẩn ngôn hơn.

Nhưng Cát Nam Giao vụt quát, gọi giật lại :
- Chậm đã. Tại hạ chợt nhớ đến một điều, mong được nhị vị tiểu thư chỉ giáo.
Bằng khóe mắt, Bạch Cúc tuy đang căm phẫn nhìn họ Cát nhưng lại tình cờ phát hiện từ phía sau họ Cát như đã có vài nhân vật xuất hiện, dù rằng những nhân vật này đã cố tình đi lẫn vào những thường nhân đang bề bộn tân toan lo sanh ý riêng của họ. Bạch Cúc thì thào, nói thật khẽ cho Công Tôn Quỳnh nghe :
- Quỳnh tỷ rất tinh ý. Dường như họ Cát có mưu đồ, muội vừa phát hiện vài nhân vật võ lâm hiện diện, như đang chờ điều gì đó.
Công Tôn Quỳnh gật đầu với nhận định của Bạch Cúc, miệng thì giả lả nói với Cát Nam Giao :
- Tỷ muội tiểu nữ đang có việc khẩn bên mình mong các hạ thứ lượng. Cáo từ!
Chợt.
- Nhị vị cô nương dù vội vàng đến mấy cũng chưa thể đi, một khi chưa có lời giao phó minh bạch. Bọn bần đạo Võ Đang phái nếu có gì thất lễ cùng xin nhị vị châm chước bỏ qua cho.
Công Tôn Quỳnh thêm lo ngại khi nhận ra đã có thêm Song hạc nhị đạo nhân xuất hiện cùng vài ba đạo nhân khác đều là đệ tử phái Võ Đang.
Nhưng vì chưa thể đoán Cát Nam Giao liên kết phái Võ Đang với mưu mô gì nên Công Tôn Quỳnh vẫn cứ thái độ giả lả và tươi tỉnh khi tiếp tục đối thoại :
- Đã lâu không gặp nhị vị Đạo nhân. Dường như nhị vị muốn bọn tiểu nữ có lời giao phó minh bạch về hạ lạc của Mã Nguyên Vũ? Nhị vị hỏi quá muộn rồi, vì chuyết phu đã sớm ra người thiên cổ. Và lúc này, vì tỷ muội tiểu nữ cũng trót trao thân gởi phận cho một người nên tang phục khoác trên người vẫn còn đây. Có thể thay cho lời giao phó minh bạch nhị vị cần nghe chăng?
Thanh Hạc đạo nhân vừa bước tới vừa đảo mục quang nhìn quanh :
- Nếu bần đạo lúc nãy nghe không lầm, dường như nhị vị cô nương, cụ thể là lệnh muội có đề cập đến Khưu gia? Đấy chính là điều mà Không Động, Hoa Sơn với bọn bần đạo, vị chi là Tam phái trong Thất đại phái đang cần nhị vị cho đôi lời giao phó. Huống hồ chuyện xảy ra cho Mã thiếu hiệp, cũng là nhờ nhị vị tiểu thư gần đây đi đến đâu cùng loan tin nên bọn bần đạo dù sao cũng đã nghe, đâu cần hỏi gì thêm hạ lạc của người đã khuất?
Bạch Cúc chợt quắc mắt nhìn họ Cát :
- Đây là thủ đoạn của ngươi? Ta thật không ngờ câu nói “tri nhân tri

diện bất tri tâm”
lại quá đúng với ngươi. Ngươi muốn gì cứ nói, đừng giả vờ trước mặt ta nữa.
Cát Nam Giao thủy chung vẫn mỗi một sắc thái ngơ ngác, ngỡ ngàng :
- Bạch Cúc nhị tiểu thư sao lại đổ giận lên đầu tai hạ, còn đề quyết tại hạ đang giả vờ?
A... tại hạ hiểu rồi. Thảo nào Đạo trưởng Thanh Hạc vừa mở miệng ra là đề cập ngay đến Khưu đại thế gia.
Và y quay sang thi lễ với những đạo nhân Võ Đang phái :
- Lúc đề xuất, gọi tại hạ cùng đi, như tại hạ có nghe chư vị mập mờ nhắc đến một thảm biến nào đó đã xảy ra cho Khưu đại thế gia? Nếu không còn gì bất tiện nữa, sao nhân đây chư vị không kể rõ nguồn cơn, cho mọi người có cơ hội tỏ tường?
Thanh Hạc gật đầu và trầm giọng :
- Dường như thảm biến từng xảy ra cho Hồng gia đã đến lúc tái diễn cho Khưu đại thế gia. Và đêm qua, ngay khi canh một chưa tàn, Khưu đại thế gia đã đồng loạt có đến mười một nhân vật thảm tử, vẫn chưa rõ hung thủ là ai.
Cát Nam Giao rùng mình :
- Có chuyện đó ư? Là chư vị tận mắt mục kích hay chỉ nghe người thuật lại? Nếu là nghe thuật, tại hạ có lời này e không phải, chư vị cần nên xem xét lại tư cách của người đã đưa tin. Bằng không sẽ lầm lẫn vì quá tin vào lời đồn thất thiệt.
Thanh Hạc thoáng giật mình.
- Cát thiếu hiệp nhắc rất đúng, tại sao bần đạo không sớm nghĩ ra và suy xét lại lời cáo giác này của Bạch Nhật Quang?
Cát Nam Giao rũ ra cười :
- Là chư vị nghe theo lời của Bạch Nhật Quang? Một kẻ vẫn luôn luôn chuyện bé xé ra to, chuyện một nói thành mười? Thôi rồi, không chừng chư vị lại bị họ Bạch lừa cho một vố nên thân, không khéo còn bị thiên hạ cười vào mũi.
Thanh Hạc bối rối vội quay qua nhìn lạch Cúc và Công Tôn Quỳnh:.
- Có lẽ chỉ là nhầm lẫn, vì lời của Bạch Nhật Quang nếu có tin chỉ nên tin một nửa là nhiều. Mong nhị vị cô nương thứ lượng.
Công Tôn Quỳnh thở phào nhẹ nhõm, vội nháy mắt khi thấy Bạch Cúc vẫn cứ hậm hực định tiếp tục gây sự với Cát Nam Giao. Công Tôn Quỳnh bảo :
- Tuy chưa rõ chuyện này nếu có liên quan gì đến tỷ muội tiểu nữ, nhưng vì đạo trưởng đã nói như thế, có lẽ chỉ là ngộ nhận, nên tiểu

nữ nào dám trách gì ai? Cáo từ.
Bỗng :
- Nhị vị vẫn chưa thể đi!
Câu nói này nếu có làm cho Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc giật mình chỉ một phần thì lạ thay lại làm cho Cát Nam Giao bội phần giật mình nhiều hơn. Y ngơ ngác nhìn nhân vật vừa bất ngờ phát ra câu nói không rõ ý tứ đó :
- Thủ Khẩu Như Bình, Phạm Hoàng nhân huynh sao không chịu nói rõ hơn? Người nổi tiếng là ít lời như nhân huynh tuy có lợi là không hay gặp thị phi nhưng ít lời như thế này, chẳng ai hiểu gì cả, chỉ e lợi lại hóa thành bất lợi.
Công Tôn Quỳnh cũng nhìn nhân vật đó :
- Tiểu nữ tuy không đủ quảng giao nhưng cũng từng nghe Hoa Sơn phái có nhân vật Phạm Hoàng vốn thành danh nhờ bốn chữ Thủ Khẩu Như Bình. Dám mong các hạ giải thích rõ hơn nguyên nhân nào bọn tiểu nữ chưa thể đi?
Lúc này càng có thêm nhiều kẻ hiếu kỳ vây quanh và ai ai cũng kinh ngạc khi nghe nhân vật lúc lên tiếng đáp quả không hổ danh là kẻ ít lời.
Nhân vật đó bảo :
- Họ Bạch đúng. Phạm mỗ đã nhìn. Khẩu gia mất mười một mạng.
Nhưng dù là ít lời, Thanh Hạc đạo nhân vẫn hiểu :
- Ý Phạm các hạ muốn nói, sau khi nghe tin do Bạch Nhật Quang cáo giác, các hạ đã đến tận nơi xem và minh bạch Khưu đại thế gia quả thật đã có mười một nhân vật thảm tử.
Chuyện thảm biến xảy đến cho Khưu đại thế gia là có thật?
Với diện mạo khô khan, quai hàm thì bạnh ra, Thủ Khẩu Như Bình Phạm Hoàng gật đầu :
- Thật!
Thanh Hạc liền xoa hai tay vào Nhau, hể hả nhìn Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc :
- Đó là nguyên nhân khiến Thất đại phái không thể không quan tâm. Phiền nhị vị cô nương chịu khó trao cho một đôi lời giao phó.
Bạch Cúc xẵng giong.
- Giao phó điều gì? Dường như ngụ ý của đạo trưởng nghi ngờ bọn tiểu nữ là hung thủ?
Thanh Hạc lắc đầu :
- Cũng chưa đến nỗi quá đáng như thế. Nhưng dường như nội nhật ngày hôm qua nhị vị có gặp họ, những nhân vật thuộc hạ của Khưu đại thế gia đã xấu số uổng mạng?

Bạch Cúc chỉ tay vào Cát Nam Giao :
- Cũng có y nữa, sao đạo nhân không hỏi y?
Thanh Hạc chuyển mục quang qua nhìn họ Cát :
- Thiếu hiệp...
Cát Nam Giao xua tay ngay, không để đạo nhân Thanh Hạc nói tròn câu :
- Tại hạ gặp họ để làm gì? Trong khi chư bị ngay lúc nãy ai cũng nghe nhị vị tiểu thư đây tự miệng đề cập đến Khưu gia. Hãy hỏi họ thì hơn.
Bạch Cúc tức giận :
- Ngươi không dám thừa nhận là ngươi cũng...
Nhưng Thanh Hạc đã ngắt lời Bạch Cúc :
- Cô nương hà tất cùng Cát thiếu hiệp tranh biện, nhất là khi cô nương còn chưa hiểu chủ ý của bần đạo là thế nào, vì kỳ thực, bần đạo và có lẽ mọi người ở đây không ai muốn làm khó, chỉ xin cô nương cho biết một điều mà thôi.
Công Tôn Quỳnh thủy chung vẫn nhẫn nại, chưa hề giận dữ hoặc tỏ thái độ nào khác một khi chưa hiểu mưu mô hoặc ý đồ của họ là gì. Nàng hỏi :
- Đạo trưởng muốn hỏi điều gì?
Thanh Hạc nhẹ giọng hỏi :
- Là phải chăng cô nương cùng lệnh muội là những người đã nhìn thấy họ, những kẻ sau đó chết thảm?
Sực hiểu câu hỏi của Thanh Hạc cuối cùng là có ý đồ gì, Công Tôn Quỳnh toan phủ nhận thì bất ngờ nàng trông thấy trong vòng người đứng vây quanh chợt xuất hiện một nhân vật.
Nhân vật này tuy có sắc mặt lạnh lùng vô biểu cảm và hoàn toàn xa lạ nhưng qua dáng vốc cao gầy đã nhìn thấy đêm qua thì đó lại là nhân vật Công Tôn Quỳnh đang rất cần sự hiện diện trong lúc này.
Phát hiện Công Tôn Quỳnh không những đang chậm đáp mà dường như nàng còn hau háu nhìn đâu đó phía sau lưng, Thanh Hạc lập tức quay đầu lại thử nhìn phía sau xem ở đó đang có gì khiến Công Tôn Quỳnh cứ mãi nhìn không chịu đáp.
Lúc Thanh Hạc quay đầu lại nhìn thì cũng là lúc Công Tôn Quỳnh thấy nhân vật cao gầy nọ chợt biến mất. Và trước lúc biến mất bằng thứ khinh thân pháp xuất quỷ phập thần, thật may Công Tôn Quỳnh kịp nhìn thấy nhân vật kỳ bí nọ có dành cho nàng một cái gật đầu tuy mơ hồ nhưng bao hàm nhiều ý nghĩ.
Như dược cái gật đầu này khích lệ, Công Tôn Quỳnh chợt bình thản lạ và lập tức lên tiếng ngay khi Thanh Hạc do không phát hiện điều gì

khả nghi nên đã quay lại nhìn nàng.
Công Tôn Quỳnh hất hàm :
- Thế thì sao? Phải chăng Đạo trưởng muốn ám chỉ phàm những ai sau cùng nhìn thấy họ thì toàn bộ những người đó đều bị nghi ngờ có liên quan đến cái chết của họ?
Nhân vật kỳ bí nọ đã quay lại và đang ban cho Công Tôn Quỳnh thêm một cái gật đầu khích lệ tán thưởng.
Thái độ khẳng khái và như không còn biết sợ ai của Công Tôn Quỳnh làm cho Bạch Cúc kinh nghi. Vì nghi nên Bạch Cúc chú tâm đến từng cứ chỉ của bào tỷ. Nhờ đó đến lượt Bạch Cúc cũng phát hiện nhân vật kỳ bí nọ đúng là nguyên nhân khi tỷ tỷ nàng bỗng có đởm lược khó ngờ.
Bạch Cúc khẽ kêu :
- Đã có vị tiền bối ở đây, chúng ta sợ gì mà không đi. Quỳnh tỷ?
Câu nói của Bạch Cúc ai cũng nghe. Vì thế có rất nhiều người cùng nhất loạt quay đầu, nhìn theo hướng Bạch Cúc đang nhìn.
Nhưng vì họ không nhìn thấy bất kỳ ai khả nghi do nhân vật kỳ bí nọ đã một lần nữa thi triển khinh thân pháp thần kỳ bỏ đi trước khi moi người kịp nhìn thấy, nên Thanh Hạc chột dạ hỏi :
- Vị tiền bối nào Bạch Cúc vừa đề cập?
Công Tôn Quỳnh cười nhẹ :
- Không liên quan đến đạo trưởng. Có chăng, đạo trưởng nên đáp lại câu nói vừa rồi của tiểu nữ!
Thái độ của Cát Nam Giao vụt thay đổi. Y mau mắn hơn khi lên tiếng đề xuất :
- Theo tại hạ, lời của Công Tôn Quỳnh tiểu thư e chỉ một người là có đủ tư cách ứng đáp. Sao chúng ta không đưa họ đến chỗ Khưu lão nhân gia?
Thanh Hạc lập tức phụ họa theo :
- Không sai. Đây chính là chuyện của Khưu đại thế gia, quả nhiên chỉ có Khưu lão nhân gia là có tư cách đáp lại câu hỏi này.
Không ngờ diễn biến của sự việc lại đưa đến tình huống này, khiến Công Tôn Quỳnh nôn nao tự hỏi, đi hay không đi theo họ? Sao nhân vật kỳ bí nọ không quay lại lần nữa để hoặc là dùng công phu tuyệt thế giải vây hoặc cho tỷ muội nàng một ám thị nào đó để nàng liệu bề có đối sách thích hợp trong tình huống quá cấp bách này?
Nhân vật kỳ bí nọ quả là không quay lại. Nhưng thật may cho Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc, nhân vật ít lời Thủ Khẩu Như Bình Phạm Hoàng đã đột ngột lên tiếng :
- Không đưa đến Khưu lão gia!

Cát Nam Giao tỏ ra nôn nóng lạ :
- Ý của Phạm nhân huynh là thế nào?
Phạm Hoàng chỉ tay vào Cát Nam Giao :
- Ngươi, khả nghi, nên không đưa đến Khưu lão gia.
Cát Nam Giao trố mắt :
- Nhân huynh cho tại hạ là khả nghi? Tại sao?
Phạm Hoàng xua tay :
- Ngươi tự hiểu!
Cảm nhận đã có cơ hôi, Bạch Cúc reo :
- Họ Cát ngươi không hiểu ý Phạm các hạ ư? Để ta diễn giải hộ ngươi. Đó là vì ngươi cứ luôn giở trò cả vú lấp miệng em, không cho ta nói những gì cần nói. Vậy là Phạm các hạ hiểu ở ngươi có ẩn tình muốn che đậy. Và vì ngươi thuộc diện khả nghi nên những gì ngươi đề xuất, nêu chủ ý cũng đều không đáng tin.
Bạch Cúc quay qua nhìn Phạm Hoàng :
- Liệu tiểu nữ diễn giải như vậy có đúng ý các hạ?
Phanh Hoàng gật đầu, làm Bạch Cúc được dịp hỏi luôn :
- Vậy chủ ý của các hạ là thế nào? Không đưa đến Khưu gia thì đưa đến đâu?
Phạm Hoàng bảo :
- Thiếu Lâm.
Cát Nam Giao động nộ :
- Việc gì phải đưa đến Thiếu Lâm, một khi chuyện này chỉ liên quan đến Khưu đại thế gia?
Phạm Hoàng không giải thích, chỉ lập lại :
- Đến Thiếu Lâm, Như Độ.
Thanh Hạc giật mình :
- Sao phải là Như Độ đại sư, một tội đồ của Thiếu Lâm đang ở Sám Hối đường? Hay Phạm các hạ quên Phương trượng phái Thiếu Lâm hiện nay là Như Giác không còn là Như Độ của mười tám năm trước nữa?
Phạm Hoàng quá ít lời, ít đến khó hiểu :
- Ta không quên.
Do khó hiểu nên ai muốn hiểu thế nào cùng được. Vì thế, Thanh Hạc chợt tỏ ra lễ độ, nói với Công Tôn Quỳnh và Bạnh Cúc :
- Thiếu Lâm từ lâu vẫn luôn là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, đến Khưu đại thế gia cùng cam bề chịu kém, cứ theo ý Phạm các hạ, phiền nhị vị cô nương, dĩ nhiên cũng có Cát thiếu hiệp hãy nhẫn nại cùng mọi người đến gặp Phương trượng Thiếu Lâm phái. Hư thực thế nào ắt sẽ rõ.

Phạm Hoàng cáu kỉnh :
- Không gặp Phương trượng. Mà là đến chỗ Như Độ đại sư.
Thanh Hạc cau mày.
- Như bần đạo vừa nói, từ mười tám năm qua, Đại sư Như Độ không còn là Phương trượng phái Thiếu Lâm nữa. Cho thấy Như Độ không có tư cách đứng ra chủ xử. Hoặc giả Phạm các hạ giải thích thêm nguyên nhân vì sao chúng ta phải đến gặp Như Độ thay vì gặp Như Giác phương trượng?
Phạm Hoàng xua tay.
- Ta nói như vậy là nhiều rồi
Thanh Hạc cười lạt :
- Ở đây có đến tam phái, các hạ chỉ thay cho một. Do đó lời của các hạ đâu thể miễn cưỡng hai phái còn lại.
Cát Nam Giao tán đồng :
- Nếu không đến chỗ Khưu lão nhân gia thì trừ Như Giác đại sư chẳng còn nhân vật nào khác đủ tư cách chủ xử việc này. Tại hạ thay cho Không Động, tán thành chủ ý của Võ Đang. Vậy là một phải lụy theo hai.
Phạm Hoàng bạnh thêm xương quai hàm vốn đã bạnh :
- Ta cũng có hai, không phải một.
Cát Nam Giao giật mình, chực nhớ đến nhân vật tiền bối nào đó lúc nãy Bạch Cúc có kêu. Y nhìn quanh :
- Ở đây nào có thêm phái thứ tư nào khác ngoài ba phái chúng ta?
Phạm Hoàng xòe bàn tay :
- Đây là hai.
Vụt hiểu, Thanh Hạc phá lên cười :
- Nói như Phạm các hạ thì bọn bần đạo sáu người, thêm Cát thiếu hiệp nữa vị chi có đến mười bốn cánh tay. Đâu sá gì chỉ với hai tay của một mình các hạ.
Công Tôn Quỳnh nể phục thái độ thẳng thắn của Phạm Hoàng. Nàng đưa tay chỉ vào Bạch Cúc :
- Nếu thêm tỷ muội của tiểu nữ, hợp với Phạm các hạ, sáu tay so ra chẳng chịu kém mười bốn tay kia.
Bạch Cúc phụ họa theo :
- Cát Nam Giao không hiểu sao đã được người của Khưu gia gọi là thiếu gia. Cho thấy giữa y và Khưu gia ắt có nhiều nghi vấn. Đạo trưởng nếu muốn đồng tình cùng họ Cát hoặc là nên cân nhắc lại hoặc có thể thử qua cho biết sáu cánh tay này lợi hại như thế nào.
Thanh Hạc động tâm, đưa mắt nhìn Cát Nam Giao :
- Có chuyện đó ư, Cát thiếu hiệp?

Cát Nam Giao biến sắc :
- Chớ nói nhảm, lời của ả là có dụng ý, muốn tại hạ thú nhận đã gặp người của Khưu gia ngày hôm qua. Chư vị đừng tin.
Thanh Hạc từ từ lùi lại :
- Bần đạo dù không vội tin nhưng cùng xin rút lại mọi chủ ý vừa nêu Võ Đang phái không lý gì đến chuyện này nữa. Cáo từ!
Không ngờ họ nói đi là đi, Bạch Cúc đắc ý quay qua nhìn họ Cát :
- Ngươi không muốn đưa bọn ta đến chỗ Khưu gia nữa sao? Mời!
Cát Nam Giao cười lạt, lừ mắt nhìn Phạm Hoàng :
- Hoa Sơn phái thật không ngờ lại có nhân vật đủ uy lực để chỉ bằng lời nói có thể triệt thoái phái Võ Đang. Phải chăng các hạ thị vào bản lãnh cao cường? Nếu là vậy, có thể hạ cố chỉ giáo cho tai hạ một vài cao chiêu?
Phạm Hoàng đáp gọn :
- Ta chỉ thị vào sự thật. Còn việc chỉ giáo ư? Nếu muốn, mời.
Đang tức giận lại bị Phạm Hoàng ngang nhiên nhận thách thức, Cát Nam Giao lập tức xoay người đi trước :
- Chúng ta nên tìm nơi khác tiện hơn. Nếu người khiếp sợ, ta không miễn cưỡng. Hừ.
Những kẻ hiếu kỳ vì ngại những đông chạm của giới giang hồ nên tuy có đi theo một quãng nhưng sau đó từ từ tìm lối lảng tránh. Cuối cùng chỉ còn lại Phạm Hoàng và tỷ muội Công Tôn Quỳnh là ung dung đi theo chân Cát Nam Giao.
Chợt Cúc dùng vai khẽ đẩy vào vai bào tỷ :
- Vị tiền bối đó lại xuất hiện đang ra hiệu cho chúng ta đi theo kìa, tỷ định sao?
Công Tôn Quỳnh vì cũng nhìn thấy nên khe khẽ đáp :
- Chuyện có liên quan đến Nguyên Vũ huynh quan trọng hơn. Chúng ta đi.
Và dù thấy họ tách đi nhưng Phạm Hoàng vẫn nhất mực đi tiếp, vờ như không thấy vẻ khẩn trương của hai nàng.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 14
Vị Vong Nhân tái ngộ Vong Nhân

Không cam tâm đi theo mãi, nhất là vì nhân vật cao gầy nọ cứ luôn

luôn đi phía trước và không một lần phát thoại, Công Tôn Quỳnh gọi :
- Nếu tiền bối không giải thích rõ định đưa bọn tiểu nữ đi đâu thì chí ít xin hãy nghe bọn tiểu nữ có đôi lời giải bày.
Và Công Tôn Quỳnh giữ tay Bạch Cúc lại quyết không đi theo nhân vật kỳ bí kia nữa.
Nhân vật nọ đành dừng chân, từ từ quay người lại, vừa nhìn họ vừa đưa tay tự chỉ chỉ vào miệng vài lượt.
Công Tôn Quỳnh gật đầu và thở dài :
- Bọn tiểu nữ biết tiền bối không thể lên tiếng. Nhưng chỉ nghe không và tiền bối không chịu nghe?
Mã Nguyên Vũ trong lốt nhân vật cao gầy kỳ bí đành gật đầu.
Công Tôn Quỳnh vì thế mới dám tiến lại gần và phân biện :
- Tiểu nữ nói khá dài, mong tiền bối thứ lượng và cố nhẫn nại chờ nghe. Là thế này...
Nàng bắt đầu kể về cái chết của Mã Nguyên Vũ cho nhân vật nọ biết Mã Nguyên Vũ là ai, lai lịch thế nào, có mối đại thù ra sao, quen biết và thi bố ân đức cho hai nàng trong trường hợp nào. Câu chuyện tuy khá dài nhưng để kết thúc nàng nói thật ngắn gọn :
- Chủ ý của bọn tiểu nữ là muốn tiền bối nhận lời, giúp bọn tiểu nữ thay người đã khuất hoàn thành tâm nguyện báo phục đại thù cho Mã gia.
Mã Nguyên Vũ gật đầu và dĩ nhiên không một lời nào đáp lại.
Công Tôn Quỳnh cả mừng :
- Tiền bối nhận lời?
Mã Nguyên Vũ gật.
Bạch Cúc kêu :
- Nghĩa là tiền bối có biết những nhân vật nào là thù nhân của Mã gia?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu, khiến Công Tôn Quỳnh thất vong.
- Vậy mà tiểu nữ nghi, cùng với tiền bối là có nguyên một thế lực thần bí có nhiệm vụ báo thù cho Mã gia.
Mã Nguyên Vũ lặng lẽ nhìn cả hai, không gật cũng không lắc, khiến Bạch Cúc hoang mang :
- Nhưng tiền bối đã ra hiệu cho bọn tiểu nữ đi theo, là đi đâu?
Mã Nguyên Vũ lại đưa tay chỉ vào miệng Công Tôn Quỳnh phỏng đoán :
- Là gia muội có ý hỏi phải chăng chuyến đi này có liên quan đến việc khám phá và truy tìm hung phạm gây thảm biến Mã gia?
Mã Nguyên Vũ gật đầu, làm cho Bạch Cúc lại reo :
- Vậy là có manh mối? Chúng ta nên đi thôi. Quỳnh tỷ!

Công Tôn Quỳnh thở dài :
- Có manh mối đương nhiên vẫn tốt hơn là không có. Tuy vậy, nếu chúng ta chậm chân lại một lúc, manh mối nọ cùng không vì thế mà đột nhiên biến đi. Có phải thế không, tiền bối?
Mã Nguyên Vũ cau mày, làm Công Tôn Quỳnh giải thích rõ hơn :
- Phạm Hoàng là bậc quân tử, khác với Cát Nam Giao đích thị là hạng tiểu nhân. Tiểu nữ sẽ yên tâm hơn nếu...
Mã Nguyên Vũ đã hiểu, bèn gật đầu làm hiệu.
Công Tôn Quỳnh thật sự mừng, vừa cúi đầu đáp Mã Nguyên Vũ vừa vội vội vàng vàng lôi tay Bạch Cúc chạy ngược trở lại nơi đã tách ra. Nàng không thể biết Mã Nguyên Vũ ở phía sau vừa chạy theo vừa nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ dị. Không hẳn là đố kỵ ghen tuông nhưng ro ràng là ánh mắt không bình thường.
Và ánh mắt đó chợt mau chóng đổi thành cái nhìn khích lệ lẫn tán dương khi Mã Nguyên Vũ bất chợt phát hiện Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc tuy vẫn chạy nhưng thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía sau. Mã Nguyên Vũ hiểu đấy là hai nàng có phần lo ngại, sợ rằng vì quá quan tâm đến Phạm Hoàng làm vị tiền bối đang có ý giúp họ trong việc truy tầm manh mối co liên quan đến mối thù của Mã Nguyên Vũ, dù có ưng thuận nhưng chỉ là miễn cưỡng chăng?
Do đó, cả hai cứ phải quay đầu nhìn chừng, để khi thấy Mã Nguyên Vũ vẫn đi theo họ mới vững tâm.
Chạy chưa đến nơi, họ chợt kinh ngạc khi nghe từ phía trước vẳng đến tai họ những loạt hò reo, nào là khen một chiêu nào đó của phái Không Động đánh như thế thì không còn gì biến ảo hơn hoặc chuẩn xác hơn. Tiếp theo sau lại tặc lưỡi trầm trồ, bảo chiêu của phái Hoa Sơn dù không đủ hoa mỹ nhưng mức độ trầm ổn và nhất là uy lực của chiêu đó thì quả là lợi hại khó thể ngờ.
Nghe rõ thanh âm giọng nói của người vừa có mấy loạt hò reo khen ngợi, Bạch Cúc cứ bán tín bán nghi đưa mắt nhìn Công Tôn Quỳnh đang song song chạy bên cạnh :
- Nghe như tiếng Bạch Nhật Quang? Gã mồm miệng lúc nào cũng oang oang này hễ đi đến đâu là loan tin này nọ, chỉ khiến người nghe dù tin hay không cũng gây thành chuyện thị phi sau đó, lần này xuất hiện ở đây để làm gì?
Công Tôn Quỳnh cười nhẹ :
- Tỷ không cần biết gã họ Bạch đến để làm gì. Chỉ cần nghe những lời vừa rồi của gã, biết rõ trận giao đấu vẫn chưa ngã ngũ. Nghĩa là họ Cát dù tiểu nhân đến mấy vẫn chưa gây bất lợi gì cho Phạm Hoàng là tỷ tỷ yên tâm. Chúng ta đến xem thử nha?

Nàng hỏi Bạch Cúc nhưng mắt thì liếc nhìn Mã Nguyên Vũ vẫn đang chạy theo sau cho thấy nàng vẫn tôn trọng, vẫn sợ chủ ý của nàng không làm vị tiền bối nọ hài lòng.
Nhưng nàng lại nhận được cái gật đầu đồng tình của Mã Nguyên Vũ, giúp đôi chân nàng như được phép, thêm lực, đi thoăn thoắt hơn.
Đúng là gã Bạch Nhật Quang đang hò reo :
- Khá lắm. Chiêu như thế mới là chiêu. Rồi, Cát thiếu hiệp ở Không Động phái đã có chiêu chiếm tiên cơ rồi, thử xem Phạm huynh dùng công phu nào của Hoa Sơn phái để hóa giải.
Chỉ có mỗi một mình gã họ Bạch vừa quan chiến vừa cổ vũ. Có lẽ vì thế nên gã cổ vũ cho cả hai, không nghiêng về một bên nào riêng lẻ và luôn tán thưởng thán phục bất kỳ chiêu nào hay bất luận chiêu đó do bên nào phát ra.
Nhưng vì có thêm tỷ muội Công Tôn Quỳnh, nhất là Bạch Cúc từng có ác cảm ra mặt đối với Cát Nam Giao, nên ngay khi ngang nhiên lộ diện, do Bạch Cúc có chủ ý thiên về một phía là Phạm Hoàng, khiến mọi lời cổ vũ hoặc bình phẩm do bất kỳ ai thốt ra cũng không còn những giá trị bàng quan như lúc đầu.
Bạch Cúc đã nhìn quanh và phát hiện Mã Nguyên Vũ không đường đột hiện thân, nghĩa là Mã Nguyên Vũ vẫn ngấm ngầm hiện diện đâu đó và sẵn sàng ra tay tiếp trợ nếu có chuyện không hay xảy ra. Bạch Cúc do hiểu như thế nên rất vững tâm, buông ngay lời đầu tiên cố tình mai mỉa châm chọc Cát Nam Giao :
- Chiêu của họ Cát có gì khó hóa giải khiến Bạch Nhật Quang ngươi cứ háo háo hức hức, Phạm Hoàng huynh phải đánh ra chiêu nào với chiêu nào? Ta thì thoạt nhìn cũng đoán được ngay kết quả của chiêu này. Đó là gã họ Cát thối tha mười phần chết đủ mười.
Bạch Nhật Quang ngạc nhiên nhìn hai nhân vật dự khán nữa vừa mới đến :
- Úy, là nhị vị tiểu thư ở Giang Nam Đệ Nhất Trà Đình đấy ư? Thảo nào nghe người người đồn đại, hóa ra nhị vị tiểu thư đích thị là người võ lâm, lâu nay chỉ dùng Trà Đình như bức bình phong để che giấu thân phận thật. Bạch Cúc nhị tiểu thư nhận định thế nào mà bảo Cát thiếu hiệp chắc chắn phải chết?
Bạch Cúc cứ nhìn vào trận, đáp mà không thèm nhìn Bạch Nhật Quang :
- Thứ nhất, họ Bạch ngươi võ công kém cỏi, miễn bàn. Thứ hai, là vì ta muốn họ Cát chết. Rõ chưa?
Bạch Nhật Quang là người rất biết thân phận. Gã gật :
- Phải! Phải! Bạch mỗ đúng là võ công kém, đâu thể có nhận định

chuẩn xác như tiểu thư vốn là chân nhân bất lộ tướng. Vậy thì họ Cát kia không thể không chết.
Cát Nam Giao dĩ nhiên đã thấy Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc. Và vì nghe Bạch Cúc cố tình nói như vậy nên Cát Nam Giao bật cười :
- Sự thật sẽ như thế nào, Bạch Cúc nhị tiểu thư hãy nhẫn nại chờ đến lúc song phương phân thắng phụ. Còn lúc này, vì nhị vị đã quay lại là tốt rồi, lưu tâm làm gì những lời nói quàng xiên của họ Bạch vốn chỉ có cái miệng là giỏi, riêng võ học thì vô dụng. Ha... ha...
Phạm Hoàng bỗng quát :
- Trúng!
"Ầm"
Kình lực song phương chạm nhau làm Cát Nam Giao chao đảo.
Bạch Cúc được dịp cười nắc nẻ :
- Theo ta thì thắng bại kể như đã rõ. Họ Cát ngươi đừng huênh hoang khoe mã nữa.
Nhưng Cát Nam Giao chợt rít lên :
- Vị tất như tiểu thư nói. Xem đây!
"Ào..."
Bạch Nhật Quang liền suýt xoa :
- Quả là thân thủ bất phàm. Phản thủ hoàn công được như vậy, thế gian nào có ai sánh bằng? Hay, hay!
Công Tôn Quỳnh cau mặt :
- Dường như thủ thức của họ Cát thật sự có uy lực. Phạm nhân huynh nếu không cẩn trọng e nguy đến thân.
Phạm Hoàng không biết có nghe Công Tôn Quỳnh nói hay không, chỉ trầm trầm quát :
- Quả nhiên thân thủ có khác trước. Nhưng không hề gì. Trúng!
"Ầm"
Cát Nam Giao lại chao đảo, làm sắc diện chợt biến động :
- Hoa Sơn Tử Dương công? Thảo nào họ Phạm ngươi cứ luôn cao ngạo là do tuyệt kỹ này đã được Chưởng môn Hoa Sơn phái chọn Phạm Hoàng ngươi để trao truyền hãy xem cho biết sự lợi hại của Cát Nam Giao này. Đỡ!
Bạch Cúc chợt thét vang, thóa mạ Cát Nam Giao :
- Vô sỉ, đốn mạt. Sao họ Cát ngươi lén dùng ám khí khi giao thủ?
Bạch Nhật Quang cũng hét ầm lên :
- Không hay rồi. Cùng là danh môn chánh phái với nhau, giao chiêu thì phải quang minh lỗi lạc. Cát thiếu hiệp có hành vi ám muội này còn gì là uy danh Không Động phái?
Công Tôn Quỳnh thoáng tái mặt khi nghe Phạm Hoàng bật gầm :

- Phường hạ lưu. Đỡ!
Cát Nam Giao lần này bình ổn cước bộ, đắc ý nhìn Phạm Hoàng đang chao đảo không thôi.
- Ném ám khí là để ngươi phân tâm. Ai bảo ngươi trong giao đấu thiếu linh hoạt ứng biến? Ta là danh môn đệ tử cần gì dùng thủ pháp hạ lưu như ngươi vừa mắng. Ngươi ít lời cũng là kém linh hoạt, hãy nên cam tâm nhận bại thì hơn. Ha... ha Không thể tin chỉ một chiêu này có thể làm Phạm Hoàng thảm bại, trong khi trước đó chỉ luôn thấy Phạm Hoàng chiếm ưu thế, Công Tôn Quỳnh lo lắng chạy đến gần Phạm Hoàng :
- Phạm nhân huynh không thể tiếp tục được sao?
Phạm Hoàng đang cố giữ thân cho đừng chao đảo nữa bỗng buông người ngã ngồi xuống biến sắc và không chịu nói lên lời nào.
Nhìn thần sắc của Phạm Hoàng lúc này, Công Tôn Quỳnh giận dữ quay lại và lao vào Cát Nam Giao :
- Trong ám khí của ngươi có độc? Vậy còn không thừa nhận ngươi có thủ đoạn hạ lưu?
Đỡ chiêu!
Cát Nam Giao phá lên cười :
- Công Tôn Quỳnh tiểu thư nói gì lạ vậy? Một là ám khí của tại ha chỉ có tác dụng làm Phạm Hoàng phân tâm, có mảy may chạm vào y đâu mà bảo là có độc? Thử hỏi, tiểu thư cứ nhìn lại Phạm Hoàng thì rõ, kẻ trúng độc làm gì có sắc diện dễ coi như y bây giờ.
Và Cát Nam Giao vội vàng tràn người chánh chiêu của của Công Tôn Quỳnh.
Lời của họ Cát làm Công Tôn Quỳnh bản tín bán nghi. Nàng vội quay lại nhìn về phía Phạm Hoàng như Cát Nam Giao vừa bảo.
Chỉ vừa mới quay đầu thì nàng nghe Bạch Cúc hô hoán :
- Họ Cát ám toán. Quỳnh tỷ mau cẩn trọng!
Công Tôn Quỳnh giật mình, vội quay trở lại, vừa vặn thấy Cát Nam Giao đang lẳng lặng xô một luồng lực đạo nhu hòa toan tập kích nàng.
Công Tôn Quỳnh cả giận, dốc toàn lực quật thốc vào họ Cát một kình :
- Dám xuất thủ bất minh ư? Vậy đừng trách Công Tôn Quỳnh này độc ác. Đỡ!
Ào...
Cương kình của nàng vừa hiển hiện liền lấn áp hoàn toàn luồng lực đạo nhu hòa do Cát Nam Giao lén lút phát chiêu. Sự thể này khiến Cát Nam Giao bối rối, vừa huơ loạn hai tay vừa tìm cách hồi bộ.

Nhưng Cát Nam Giao vẫn chậm so vớt ngọn kình tận lực bình sinh, lại đang lúc giân dữ của Công Tôn Quỳnh.
Ầm...
Nhưng kết quả thật bất ngờ, người bị lảo đảo và thối lùi liên tục lại chính là Công Tôn Quỳnh.
Chính Cát Nam Giao cũng vì bất ngờ nên sau một thoáng ngớ người mới nở nụ cười đắc ý :
- Đa tạ Công Tôn Quỳnh tiểu thư đã nương tay. Có như thế mới biết tiểu thư tuy ngoài mặt lạnh lùng nhưng kỳ thực trong lòng vẫn ngấm ngầm có tình ý với Cát Nam Giao này.
Bạch Cúc thất kinh chạy đến :
- Đã xảy ra chuyện gì, Quỳnh tỷ? Lẽ nào nội lực của y kỳ thực vẫn thâm hậu hơn bề ngoài cho thấy?
Công Tôn Quỳnh chợt ngồi phịch xuống :
- Nôi lực của tỷ không hiểu sao...
Đến nói, Công Tôn Quỳnh cũng khó khăn không thể nói minh bạch.
Và thay vì chờ nghe hoặc chờ hỏi cho thật rõ, Bạch Cúc lại thiếu nhẫn nại cứ quay phắt lại và lao bổ vào Cát Nam Giao :
- Ta không tin ngươi lại có nội lực thâm hậu ẩn tàng. Đỡ!
Cát Nam Giao vẫn cứ nở nụ cười đắc ý vừa nhẹ nhàng đẩy ra một luồng lực đạo nhu hòa vừa bảo :
- Lệnh tỷ vì có tình ý với kẻ hèn này nên có phần nương tay, không hiểu Bạch Cúc nhị tiểu thư liệu có chung tâm trạng với lệnh tỷ chăng? Tại hạ hy vọng là có. Vì cả hai đều xinh đẹp mỹ miều như nhau, tai hạ thật khó biết chọn người nào và bỏ người nào. Chi bằng được cả hai càng tốt. Ha ha...
Quả là kỳ quái, vì sau loạt chạm kình này thì kết quả xảy ra lại đầy bất ngờ, tương tự hai lần trước đã xảy đến cho Phạm Hoàng và Công Tôn Quỳnh.
Nghĩa là Bạch Cúc bị lảo đảo thối lui. Sau đó cũng từ từ ngồi phịch xuống như không thể chi trì được nữa.
Và vẫn như lần vừa rồi, Cát Nam Giao cười hề hề :
- Lại thêm một mỹ nhân nữa vì có tình ý với tại hạ nên không nỡ nặng tay. Tình của mỹ nhân thì lúc nào cũng lai láng không bao giờ cạn, Cát Nam Giao này thật không biết phải đối xử thế nào cho tương xứng với thịnh tình của những hai mỹ nhân. Ha ha...
Đang cười, chợt Cát Nam Giao thấy vẫn còn Bạch Nhật Quang lưu lại. Không những thế Bạch Nhật Quang còn thản nhiên đi quanh quẩn thật gần nơi Phạm Hoàng đang một mình ngồi tọa công điều nguyên. Cát Nam Giao cười :

- Mọi tấn tuồng cần xem giờ đây đã kết thúc. Kẻ vô dụng là Bạch Nhật Quang ngươi còn lưu lại đây làm gì? Cút.
Bạch Nhật Quang giật mình và lập tức đưa ánh mắt gần như là nài nỉ Cát Nam Giao :
- Cát thiếu hiệp đã biết rồi. Bạch mỗ chỉ là người hiếu sự. Nay được mục kích Cát thiếu hiệp thần dũng vô song, xin hãy rộng lượng, chí ít cho Bạch mỗ tìm hiểu nguyên do khiến Phạm Hoàng Hoa Sơn phái thảm bại để sau này có chút tin tuyên cáo cho người người cùng biết. Không lẽ Cát thiếu hiệp không thích dương danh thiên hạ?
Cát Nam Giao xua tay :
- Ngươi thấy thế nào thì cứ thế ấy loan truyền. Còn về nguyên nhân khiến họ thảm bại, để sau này nếu có dịp tự ta sẽ có chủ trương. Đi đi. Đừng quấy rầy ta nữa.
Bạch Nhật Quang hiểu ý, cười cười, và lần lượt đưa mắt nhìn Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc :
- Ý của thiếu hiệp là...
Bạch Nhật Quang bỏ dở câu nói, thay vào đó là cứ lấy hai tay xoắn vào nhau khiến Cát Nam Giao cũng không thể nhịn được cười :
- Ngươi hiểu như thế là tốt. Không sai! Cát Nam Giao này nếu không vì nhan sắc của hai đóa hoa sắc nước hương trời này thì đâu đã từng lặn lội vào Giang Nam, đến tận Trà Đình của họ để chịu tổn phí không biết bao nhiêu ngân lượng mà không thu chút ít lợi lộc gì. Mà này...
Cát Nam Giao đổi giọng và nghiêm mặt :
- Ngươi đừng nghĩ và cũng đừng loan tuyền đơm đặt là ta toan giở trò sàm sỡ hoặc bức nhục họ nha. Đấy là họ có tình ý với ta. Vả chăng sau đây, khi đưa họ đến một nơi kín đáo, ta còn phải tìm cách thuyết phục. Đâu dễ làm xiêu lòng mỹ nhân mặc dù họ đang có vẻ "tình trong như đã mặt ngoài còn e" đúng thế không?
Bạch Nhật Quang gật đầu vài lượt, hễ Cát Nam Giao nói đến đâu là gật đầu tán thành đến đấy. Và khi Cát Nam Giao dứt lời, Bạch Nhật Quang liền bảo :
- Vậy Cát thiếu hiệp cần phải nhanh tay lên mới được. Nếu không Bạch mỗ lại e thời gian dành cho Cát thiếu hiệp làm cho mỹ nhân xiêu lòng không thật sự dài như mong muốn.
Cát Nam Giao cau mặt :
- Tại sao thế? Hay ngươi đoán họ còn viện thủ sắp xuất hiện?
Bạch Nhật Quang nhìn quanh.
- Nếu có thì đã xuất hiện rồi, đằng này, ý Bạch mỗ là họ, những mỹ nhân kia có thể tự hồi phục bất kỳ lúc nào. Thôi, Bạch mỗ xin cáo

biệt, không dám quấy rầy những thời khắc quý báu của Cát thiếu hiệp.
Họ Cát đanh giọng.
- Chậm đã! Vì lời của người vừa nói thật ra là có ý gì?
Bạch Nhật Quang bối rối :
- Hoàn toàn không có ý gì đâu. Cát thiếu hiệp xin chớ đa nghi. Cáo biệt.
Họ Cát lại quát :
- Không được đi. Trừ phi ngươi giải thích rõ ngụ ý của ngươi. Nếu không, chớ trách Cát Nam Giao ta vô tình.
Bạch Nhật Quang hoảng sợ :
- Đừng mà, đừng mà, vì Bạch mỗ tự lượng sức, e kham không nổi U Hương Thất Tán Công do Cát thiếu hiệp vận dụng đâu. Xin làm phúc để Bạch mỗ đi.
Họ Cát lao đến chận đường :
- Sao ngươi biết ta vận dung Thất Tán Công U Hương Hoàn? Nói!
Bạch Nhật Quang gãi đầu gãi tai :
- Bạch mỗ vốn là người hiếu sự, có thỉnh thoảng nghe tin này một ít, biết tin kia một tẹo, cũng là điều dễ hiểu mà. Cát thiếu hiệp, không lẽ đây là tin không được để lộ ra?
Ho Cát cười lanh :
- Ngươi phao tin đến không ngờ đấy. Vậy ngươi có nghe câu “thần khẩu hại xác phàm” hoặc câu “biết nhiều thì yểu mạng” bao giờ chưa?
Bạch Nhật Quang biến sắc, vội tìm lối tẩu thoát :
- Xin đừng nhẫn tâm như vậy Cát thiếu hiệp. Nếu Cát thiếu hiệp muốn, Bạch mỗ xin lập trọng thệ là tin này dù biết quyết sống để bụng chết mang theo. Bạch mỗ thề không tiết lộ cho bất kỳ ai hay biết.
Đang lo tháo chạy, chợt Bạch Nhật Quang giật mình lùi lại. Vì trước mặt họ Bạch bỗng xuất hiện một lão nhân không hiểu đã đến từ lúc nào.
Cũng nhìn thấy lão nhân nọ, Cát Nam Giao hối hả kêu :
- Đừng để y chạy thoát, Khưu lão nghĩa...
Là “Khưu lão nghĩa” gì thì Cát Nam Giao không có dịp nói hết vì lão nhân nọ đã hắng giọng, kịp thời lớn tiếng nói với Cát Nam Giao :
- Cát thiếu hiệp có chuyện gì mà có vẻ không vui với Bạch thế huynh đây vốn là nhân vật vừa có chút công với Khưu gia của lão phu? Là quân tử chỉ động khẩu chứ đừng vội động thủ, có gì hãy từ từ nói.
Lão nhân nọ quả có giọng uy quyền đến khó ngờ. Và lập tức Cát

Nam Giao thôi sắc giận, không những chỉ có thế mà lại còn vồn vã, giả lả với Bạch Nhật Quang :
- Nhờ Khưu lão nhân gia nhắc Cát Nam Giao này mới nhớ. Quả là nếu không có Bạch nhân huynh đây sớm phát hiện và kịp thời đưa tin đến Khưu gia thì nào ai hay ở Khưu gia đã có một thảm biến làm cho mười một nhân vật chỉ một đêm đã uổng mạng.
Và Cát Nam Giao quay qua nhìn lão nhân :
- Khưu lão nhân gia đến thật đúng lúc. Đây là hai nữ nhân, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc, là những người lần cuối cùng chạm mặt trước khi mười một nhân vật kia thảm tử. Nay xin giao lại cho Khưu lão nhân gia phân xử và định đoạt.
Lão nhân nọ chính là Khưu lão, bỗng đưa mắt nhìn qua Phạm Hoàng :
- Như đó là Thủ Khẩu Như Bình Phạm Hoàng đệ nhất cao đồ kiệt xuất của Chưởng môn Hoa Sơn phái đương đại. Y sao thế này?
Bạch Nhật Quang cố ý lấy lòng Cát Nam Giao :
- Cao đồ kiệt xuất của phái Hoa Sơn nhưng lại bị kỳ tài liệt kiệt Không Động phái đả bại. Bẩm Khưu lão nhân gia, vãn bối nghe nói đấy là vì họ Phạm kiên quyết đưa nhị vị tiểu thư kia đi đến Thiếu Lâm, trong khi đó Cát thiếu hiệp lại khăng khăng giao họ về cho Khưu lão nhân gia phân xử. Vì thế mới có chuyện tỷ đấu, phân tài cao hạ này.
Khưu lão thở dài, trách họ Cát :
- Thiếu Lâm là Thái Sơn Bắc Đẩu. Phạm thế huynh dù có ý đấy cũng không có gì sai. Cớ sao Cát thiếu hiệp chỉ vì thế mà làm mất hòa khí giữa Thất đại phái với nhau?
Cát Nam Giao có phần hoảng :
- Vì họ Phạm định đến Thiếu Lâm là giao việc này cho Như Độ phân xử. Chứ nêu là giao cho Phương trượng Như Giác thì tiểu bối...
Khưu lão xua tay :
- Như Độ cũng như Như Giác, cùng với Như Thiền, Như Ngộ đều là những bậc cao tăng đắc đạo của phái Thiếu Lâm. Sao Cát thiếu hiệp cố tình phân biệt?
Và Khưu lão hất hàm hỏi Bạch Nhật Quang.
- Lão phu nói như thế, Bạch thế huynh nghe có đúng không?
Bạch Nhật Quang nhất mực ngưỡng mộ :
- Khưu lão nhân gia quả không hổ danh là bậc thế ngoại cao nhân của giang hồ đương đại, không những võ công cái thế mà còn khiêm nhường và độ lượng hơn người. Vãn bối vạn lần bội phục.
Khưu lão gật gù :
- Vậy theo chủ ý của Bạch thế huynh, hai nữ nhân kia nên chăng cứ

giao cho Thiếu Lâm Như Độ?
Bạch Nhật Quang chớp mắt :
- Vãn bối chỉ là hạng bất tài vô dụng, Khưu lão nhân gia hỏi ý vãn bối thật sao?
Khưu lão mỉm cười :
- Dĩ nhiên là thật rồi, vì nếu là giả, chẳng hóa ra lão phu dù là bậc thế ngoại cao nhân nhưng cũng có khi hí ngôn chăng? Nói đi, lão phu đang thật sự muốn nghe chủ ý của Bạch thế huynh thật đấy.
Họ Bạch ngập ngừng :
- Theo ý vãn bối thì cứ giao việc này cho Khưu gia phân xử cũng chẳng có gì sai phạm.
Nhưng phải có thêm điều này, là... là...
Cát Nam Giao nôn nóng :
- Giao thì giao, không thì không, còn phải thêm điều nọ điều kia làm gì?
Bạch Nhật Quang lấm lét nhìn Cát Nam Giao :
- Không thể không thêm. Vì cùng với nhị vi tiểu thư này như hôm qua cũng có Cát thiếu hiệp cùng hiện diện. Đã tình nghi họ là hung thủ gây thảm biến Khưu gia thì cũng phải tình nghi luôn hành tung khá lạ kỳ quặc của Cát thiếu hiệp.
Họ Cát nóng mặt :
- Hành tung ta kỳ quặc như thế nào?
Khưu lão đưa tay ngăn họ Cát đừng nói nữa và ôn tồn bảo :
- Cát thiếu hiệp xin nể mặt, đừng làm Bạch thế huynh hãi, vì dường như những chuyện gì xảy ra hôm qua Bạch Nhất Quang thế huynh đều nhìn thấy?
Họ Bạch cuống quít xua tay :
- Xin đừng ngờ oan luôn vãn bối, tội lắm. Vì hôm qua, quả thật vãn bối có mục kích được một phần. Và sau đó lúc Cát thiếu hiệp có cơ hội bỏ đi, vãn bối cũng theo chân.
Những gì xảy ra về sau đối với mười một gia nhân của Khưu lão nhân gia vãn bối hoàn toàn không hề hay biết.
Họ Cát giật mình :
- Lúc đó ngươi có mặt? Sao ta không phát hiện? Vậy là ngươi còn dám lẻn theo sau dò xét ta? Ngươi to gan thế sao?
Khưu lão một lần nữa ngăn họ Cát lại :
- Theo Bạch thế huynh, hành tung của Cát thiếu hiệp có điểm nào kỳ quặc?
Họ Bạch gãi đầu.
- Vãn bối chỉ dám lẻn theo độ một quãng, đến lúc Cát thiếu hiệp vì

bận to nhỏ chuyện trò gì đó với một nhân vật như không phải người Trung Nguyên, vãn bối bèn nhân đó bỏ đi.
Họ Cát cười lạt :
- Đó chỉ là một người tình cờ chặn ta lại để hỏi thăm đường, có gì mà ngươi bảo là hành tung kỳ quặc.
Họ Bạch đưa mắt cầu tình nhìn Khưu lão :
- Khưu lão nhân gia có độ lượng cho phép vãn bối giải bày? Là thế này, nhị vị tiểu thư kia hôm qua rõ ràng là đã bị người của Khưu gia chế ngự. Nếu bảo họ có đủ bản lãnh hạ thủ người của Khưu gia thì cần gì ngay lúc đó họ giả vờ thảm bại nhất là khi họ không hiểu sao rất oán hận Cát thiếu hiệp, chỉ muốn đuổi theo nhưng lại lực bất tòng tâm.
Khưu lão gật gù :
- Ý của Bạch thế huynh kẻ hạ thủ người của Khưu gia phải là nhân vật khác?
Không nghi ngờ gì nữa nhận định vừa rồi là được Khưu lão đồng tình, Bạch Nhật Quang phấn kích :
- Đã có Khưu lão nhân gia đứng ra tác chủ, vãn bối xin mạo muội đề xướng một nghi can có thể bảo là mấu chốt của thảm biến này.
Khưu lão động tâm :
- Bạch thế huynh biết thế nào xin cứ nói.
Bạch Nhật Quang bất ngờ đưa tay chỉ Cát Nam Giao :
- Đây là nghi can vãn bối đang đề cập.
Cát Nam Giao thịnh nộ :
- Chớ nói nhảm. Ta và Khưu gia vốn là...
Khưu lão lừ mắt, khiến họ Cát nín lời. Đoạn Khưu lão từ tốn hỏi Bạch Nhật Quang :
- Bạch thế huynh hãy nói rõ hơn.
Đang tỏ vẻ lo sợ về cơn thịnh nộ chỉ suýt nữa là bùng nổ của họ Cát, lời của Khưu lão làm Bạch Nhật Quang mười phần định thần đủ mười phần :
- Vãn bối có biết người của Khưu gia đã gọi họ Cát là thiếu gia. Nhưng vẫn có câu “tri nhân tri diện bất tri tâm”. Ai dám nói trên đời này không còn những kẻ khẩu phật tâm xà, ngoài mặt thì thân thiện nhưng hễ có cơ hội là phản bạn cầu vinh.
Khưu lão nhăn mặt :
- Bạch thế huynh không thể nói thẳng vào chính đề được sao?
Ho Bạch gật đầu :
- Vãn bối đang nói đến đây là nhân vật xa lạ hôm qua họ Cát đã gặp dĩ nhiên không phải người Trung Nguyên, từ đó nảy sinh nghi vấn.

Bọn di tộc vào Trung Nguyên để làm gì nếu không vì một mưu đồ nào đó bất lợi cho ai đó. Vậy là ngay đêm qua mười một gia nhân của Khưu lão nhân gia lâm thảm cảnh, không thể nói không có liên can đến nhân vật dị tộc nọ.
Suýt mấy lần Cát Nam Giao mấp máy môi toan nói nhưng đều bị tia mắt đầy uy quyền của Khưu lão trấn áp nên đành nén nhịn. Và lúc này, khi Bạch Nhật Quang dừng lời, họ Cát giận dữ lên tiếng :
- Khẩu thuyết vô bằng, huống hồ lời của Bạch Nhật Quang ngươi đều là phế thuyết, không ai có thể chấp nhận. Hừ.
Bạch Nhật Quang lập tức phản bác. Và vì muốn lời phản bác thêm thuyết phục, họ Bạch vừa nói vừa nhìn Khưu lão :
- Lời của văn bối không phải vô bằng. Chính văn bối vừa mới đây được tận mắt mục kích họ Cát đã dùng U Hương Thất Tán Công để đạt mục đích sau cùng là đả bại lần lượt ba nhân vật này. Có điều này văn bối cần nói rõ, là loại U Hương đó vốn xuất xứ từ Tây Vực. Giả như nhân vật dị tộc hôm qua là người Tây Vực, nếu như nhân vật đó cũng dùng loại U Hương này để có cơ hội ra tay hạ thủ những gia nhân của Khưu lão nhân gia thì kết quả là thế nào đây? Tóm lại, theo văn bối, họ chết là vì thế. Và họ Cát chính là nghi can Khưu lão nhân gia khó thể bỏ qua.
Có tiếng Bạch Cúc chợt vang lên :
- Rất hay. Bấy lâu nay ai cũng ngỡ Bạch Nhật Quang chỉ là hạng người vô dụng, giờ mới biết Bạch các hạ thật sự là người có khẩu tài. Bạch Cúc này không thể không có lời khen tặng.
Bạch Nhật Quang quay lại nhìn và kêu :
- Sao chỉ có nhị vị tiểu thư hồi phục? Ho Phạm sao rồi?
Công Tôn Quỳnh đang điềm nhiên đứng lên :
- U Hương Thất Tán Công dĩ nhiên là một độc chất, đâu phải hễ tỷ muôi tiểu nữ tự hóa giải được chất độc là Phạm các hạ cũng có thể. Đành phải phiền Cát thiếu hiệp nghĩ cách giúp Phạm các hạ khôi phục vậy.
Cát Nam Giao thối lời, cố tình lùi về phía Khưu lão :
- Nhị vi tiểu thư đừng nghe lời quàng xiên của họ Bạch. Tại hạ...
Họ Cát chợt nghẹn giọng vì bị Khưu lão bất ngờ thộp vào uyển mạch. Khưu lão bật rít :
- Cát thiếu hiệp có hay không có dùng U Hương Thất Tán Công vốn xuất xứ từ Tây Vực.
Họ Cát co rúm toàn thân :
- Có.
Khưu lão gằn giọng.

- Giải dược.
Họ Cát cho một tay vào bọc áo :
- Xin Khưu lão... Khưu lão nhân gia tùy tiện, muốn dùng bao nhiêu cũng được.
Nhận từ tay họ Cát một lọ giải dược, Khưu lão trút ra và ném bay về phía Phạm Hoàng một hoàn.
Thủ pháp ném hoàn giải dược của Khưu lão quả là lợi hại và độc nhất vô nhị. Vì hoàn giải dược tuy bay nhanh nhưng khi đến gần Phạm Hoàng thì từ từ chậm lại, sau đó cứ lơ lơ lửng lửng trước mặt Phạm Hoàng và nếu cần thì Phạm Hoàng chỉ việc đưa tay ra là lấy được ngay.
Nhưng Phạm Hoàng chợt mở mắt, sau đó há miệng thổi phù ra một làn hơi thật dài. Vì họ Phạm cố tình thổi ngay vào hoàn giải dược nên lực thổi liền làm cho hoàn thuốc bay ngược lại, chỉ thiếu một ít lực đạo nữa là bay đến tận chỗ Khưu lão.
Khưu lão Lập tức đưa lọ thuốc ra và tuy khoảng cách từ lọ thuốc đến vị trí có hoàn giải dược sắp rơi xuống đất là ngoài ba thước, nhưng với thủ pháp kỳ bí của Khưu lão, hoàn giải dược chợt tự cất lên tiếp tục dịch chuyển và sau cùng là rơi đúng vào miệng lọ thuốc do Khưu lão cầm sẵn.
Khưu lão khen :
- Tử Dương công Hoa Sơn phái nếu luyện được từ sáu thành trở lên thì có thể dồn tụ nội kình hóa khí thành kim, Phạm thế huynh quả là cao đồ xuất chúng của Chưởng môn Hoa Sơn phái, đã sớm thành tựu loại tuyệt kỹ này, dù bản lãnh để bức trụ và tống xuất toàn bộ U Hương Thất Tán Công ở trong người ra, lão phu chỉ biết lấy làm mừng cho Hoa Sơn phái thế nào cùng có ngày phát dương quang đại, ngạo thị võ lâm, vang danh thiên hạ.
Phạm Hoàng từ từ đứng lên :
- Khưu lão có thể giao người?
Lão Khưu lắc đầu.
- Họ Cát đang là nghi can mấu chốt của Khưu gia, Phạm thế huynh định cùng y tiếp tục so tài cao hạ?
Phạm Hoàng từ từ lùi lại :
- Cách Không Nhiếp Vật thật lợi hại. Kiếu.
Khưu lão cười vang :
- Sao Phạm thế huynh lại nói thế? Đừng nghĩ lão phu thị vào tuyệt kỳ công phu không cho Phạm thế huynh báo thù. Mà đấy chỉ là lão phu không thể không thẩm vấn y về cái chết bất minh và thảm khốc của những mười một gia nhân. Hãy chờ dịp khác vậy. Ha ha...

Thấy Phạm Hoàng bỏ đi, Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc và Bạch Nhật Quang cùng khích động toan bỏ đi.
Chợt Khưu lão gọi :
- Chư vị xin nán lại một lúc.
Bạch Nhật Quang cười cười :
- Nếu Khưu lảo nhân gia muốn nói lời đáp tạ hoặc có tặng vật trọng thưởng thì không cần đâu vì Bạch mỗ từ lâu vẫn ngưỡng mộ Khưu lão nhân gia. Được giúp cho Khưu lão nhân gia dù chỉ là một việc nhỏ Bạch mỗ cũng cảm thấy mãn nguyện. Xin Khưu lão nhân gia bảo trọng.
Bạch Cúc cũng lên tiếng :
- Riêng bọn tiểu nữ cũng xin có lời ngưỡng mộ. Nhờ Khưu lão nhân gia tinh tường khiến bao nỗi ngờ oan về bọn tiểu nữ đều được xóa bỏ. Đại ân nay nguyện có ngày đáp tạ.
Thấy Công Tôn Quỳnh toan nói, Khưu lão vội lên tiếng.
- Ý lão phu muốn thỉnh tiểu cô nương đây quá bộ về tệ xá, vì suy cho cùng tội do nghịch tử Khưu Mễ Phong gây ra lão phu vẫn chưa có cơ hội nào bồi đắp mong tiểu cô nương chớ khước từ.
Công Tôn Quỳnh mỉm cười :
- Nếu tiểu nữ không phải đang có việc khẩn bên mình, và hiện đang có người chờ đợi, có lẽ tiểu nữ sẽ lấy làm vạn hạnh vì được đích thân Khưu lão nhân gia cung thỉnh. Đành để Khưu lão nhân gia thất vọng vậy.
Khưu lão cau mày :
- Còn có người chờ tiểu cô nương? Người ấy đâu? Vì nếu cần, lão phu cũng hoan hỉ nghênh đón luôn người đó.
Chợt Bạch Cúc reo :
- Là người vừa mới xuất hiện ngay phía sau Khưu lão nhân gia. Ồ, lại chuyện qua mé hữu rồi. Mà không phải, bên tả kia. Ôi chao, tiền bối di chuyển nhanh quá, tiểu nữ biết đằng nào mà điểm chỉ cho Khưu lão nhân gia nhìn?
Có tiếng reo này vì vừa nghe Bạch Cúc nói có người xuất hiện phía sau. Khưu lão đã lập tức quay lại nhìn. Thế nhưng vì không thấy, lại nghe Bạch Cúc hết kêu ầm là người đó ở bên hữu thì lại la toáng ở mé tả, khiến Khưu lão cứ xoay người qua lại như con vụ.
Xoay mãi vẫn không thấy bóng dáng ai, Khưu lão dừng lại, trừng mắt nhìn Bạch Cúc :
- Tiểu cô nương có ý hí lộng lão phu chăng?.
Chợt Khưu lão nghe Bạch Nhật Quang kêu thất thanh :
- Có người thật. Đúng là ở phía sau Khưu lão nhân gia kìa.

Khưu lão lại xoay, nhưng dù xoay đến mấy cùng không phát hiện được gì toan lên tiếng quát mắng họ Bạch thì lần này Khưu lão nghe chính miệng Cát Nam Giao kêu :
- Ma...
Toàn thân phát lạnh. Khưu lão đành đứng im, miệng thì trầm trầm quát :
- Là cao nhân nào xin hãy hiện thân cùng lão phu đàm đạo.
Vừa dứt lời, Khưu lão chợt đột ngột quay phắt người về phía sau. Nhưng thay vì thấy ai đó hiện diện, do lão đã xuất kỳ bất ý quay nhanh lại, thì lão chợt nghe Công Tôn Quỳnh cùng Bạch Cúc đồng loạt reo hò.
Người thì hói :
- Chúng ta phải đi ngay bây giờ sao, tiền bối?
Kẻ thì khen vùi :
- Ôi thân thủ của tiền bối thật là bất phàm. Được đi cùng tiền bối bọn tiểu nữ nhất mực yên tâm.
Khưu lão từ từ quay lại để kịp nghe Bạch Nhật Quang cùng kêu :
- Vị tiền bối này ra dấu như vậy là không thể nói chuyện gì được ư?
Nhưng không sao, Bạch Nhật Quang vãn bối vốn là người hiếu sự nên từ lâu cũng học được cách hiểu những ám ngữ của người chuyên nói chuyện bằng tay. Tiền bối có thể ưng thuận cho vãn bối cùng đi.
Và Khưu lão nhìn thấy có một dáng cao gầy, gầy một cách kỳ lạ đang phiêu phiêu hớt hớt đi phía trước Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc và Bạch Nhật Quang.
Nếu bọn Công Tôn Quỳnh vì đi ngay sát phía sau nên không nhận ra cách di chuyển kỳ ảo của nhân vật cao gầy thì Khưu lão lại dễ dàng nhìn thấy, và còn nhận ra tên gọi của cách di chuyển nọ. Khưu lão lẩm bẩm :
- Nhất Vĩ Độ Giang! Không phải, Đăng Bình Bát Bộ? Cũng không, Xúc Địa Thành Thốn. Lại sai rồi. A... không lẽ là Chuyển Tinh Hoán Đẩu Thiên Cang bí cấp? Đấy là lão nhân Thiên Cang Thượng Nhân.
Vút!
Khưu lão chạy mất dạng, để lại một mình Cát Nam Giao ngơ ngác, sau đó cũng đâm đầu chạy hoảng.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 15
Tuyệt Mệnh Phi Tâm châm

- Sao lại đến Thiếu Lâm, tiền bối!
Bạch Cúc vừa hỏi dứt lời, Bạch Nhật Quang liền gật gù tỏ vẻ hiểu biết :
- Là tiền bối quan tâm, muốn gặp Như Độ đại sư để minh bạch vì sao mười tám năm trước, cương vị Phương trượng đột ngột từ Như Độ chuyển sang đại sư Như Giác?
Nhưng vì Mã Nguyên Vũ lắc đầu lên đến lượt Công Tôn Quỳnh đoán :
- Là đến gặp Như Thiền?
Bạch Cúc reo :
- Ắt hẳn là thế rồi. Vì theo lời Nguyên Vũ huynh từng thuật, tỷ muội tiểu nữ đã bỏ công lần dò mãi mới đoán biết, chính lão Như Thiền vì có một thái độ bất phục chuyện gì đó ở phái Thiếu Lâm nên có tự ý xuất môn lập riêng một tiểu thiền. Xét về thời gian và nhất là xét theo cung cách Nguyên Vũ huynh từng làm cho lão Như Thiền bị bẽ mặt thì mười phần đủ mười chín lão là hạng người phật tại khẩu bất ư tại tâm, đã nhẫn tâm xua đuổi Nguyên Vũ huynh khi ấy vẫn còn bé ra ngoài trời giá rét.
Công Tôn Quỳnh chợt thở dài :
- Nhưng lão kín kẽ lắm, hỏi thế nào cùng chối phăng. Bất quá lần này chúng ta đến, nếu lão phải chịu mở miệng vì khiếp sợ sở học kinh nhân của tiền bối thì cũng không dễ gì buộc lão tiết lộ những ai là hung thủ đã gây ra thảm trạng cho Mã gia.
Bạch Nhật Quang vụt chớp mắt vài lượt :
- Sao suốt đường đi không ai trong nhị vị cô nương chịu hở môi nói cho Bạch mỗ biết chút gì về mục đích chuyến đi này? Hóa ra Mã Nguyên Vũ từng có mối đại thù là toàn bộ Mã gia lâm thảm biến ư? Chuyện xảy ra như thế nào?
Bạch Cúc bĩu môi :
- Là các hạ tự ý xin đi theo, đâu phải bọn ta thỉnh mà đòi hỏi phải biết tỏ tường mục đích của chuyến đi? Huống chi, có cho các hạ biết thì liệu có ích lợi gì? Do vậy, các hạ nên ngậm miệng lại thì hơn. Vì lúc này và ở đây chưa thật sự cần đến khẩu tài của các hạ.
Bạch Nhật Quang gãi đầu cười cầu hòa :
- Cũng có lợi ích nên Bạch mỗ mới hỏi, vì vào lúc này đâu phải cứ

đến Thiếu Lâm là gặp được đại sư Như Thiền!
Mã Nguyên Vũ cau mày nhìn họ Bạch, làm cho Bạch Nhật Quang không thể không kêu và giải thích rõ hơn :
- Hóa ra tiền bối đến tìm Như Thiền là thật? Vậy thì không may rồi. Vì theo kẻ thạo tin là vãn bối thì từ sau lúc Như Thiền bị nhị vị cô nương đây quấy rầy, chẳng hiểu sao lão Như Thiền lại tự ý đi tìm chỗ thật hoang vắng để ẩn dật. Lão đâu còn ở Thiếu Lâm nữa.
Công Tôn Quỳnh thất vọng :
- Hóa ra chuyến đi này của chúng ta phí công vô ích?
Chợt phát hiện ánh mắt của Bạch Nhật Quang có vẻ gì đó tinh quái, Bạch Cúc lừ mắt nhìn họ Bạch :
- Các hạ tự nhận là kẻ thạo tin?
Họ Bạch nhìn lảng nơi khác :
- Nếu đề cập về chuyện Như Thiền ẩn dật thì Bạch mỗ không phủ nhận.
Bạch Cúc nào dễ buông tha :
- Nghĩa là ngoài chuyện đó ra các hạ hoặc là kẻ bất tài, hoặc quá vô dụng nên không biết gì?
Họ Bạch bối rối vì phát hiện Mã Nguyên Vũ cũng đang nhìn như thế :
- Cũng không hẳn là thế.
Bạch Cúc thừa hiểu là nàng đang được sự hậu thuẫn của vị tiền bối kỳ bí có võ công thần thông quảng đại, nên nàng cười :
- Vậy nói đi, kẻ thạo tin, theo các hạ thì vị tiền bối đây nếu muốn gặp Như Thiền là phải đi đến đâu để gặp?
Họ Bạch đúng là đang sợ cái nhìn lạnh tợ băng của Mã Nguyên Vũ :
- Cô nương không thể chiếu cố, he hé cho Bạch mổ biết chút gì về thân thế của Mã Nguyên Vũ ư? Cũng phải có qua có lại chứ.
Bạch Cúc càng làm già.
- Hoặc các hạ nguyện ý nói ra hoặc hãy nhìn ngay vào mắt vị tiền bối này và lắc đầu thử xem.
Họ Bạch thở dài :
- Có một cốc núi, đâu như ở giữa Võ Đang và Thiếu Lâm. Vì nơi này mọc toàn là cây Thiết Vân Sam nên tên gọi của cốc núi là...
Họ Bạch đành phải bỏ dở câu đang nói, bởi Mã Nguyên Vũ đã xoay người bỏ đi, làm cho Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc vì cũng vội vàng theo chân nên chẳng còn ai để họ Bạch nói hết lời.
Được một lúc, như biết thân biết phận, họ Bạch tự ý nói :
- Đúng là Vân Sam Cốc đây rồi. Hy vọng lão Như Thiền vẫn ở đây. Giả như chư vị không tìm thấy lão cũng đừng trách oan cho Bạch mỗ. Bởi đó là tin đã có từ mươi mười lăm ngày trước. Đâu thể nhất

nhất bây giờ vẫn đúng.
Do Mã Nguyên Vũ vẫn xăm xăm bước đi, khiến Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cũng phải theo chân nên một lần nữa lời hảo ý phân minh của họ Bạch lại kể như theo gió thoảng mây bay, chẳng một ai chịu đáp lời.
Nhưng sau đó không lâu họ Bạch lại có dịp đạt được mục đích.
Đầu tiên là Mã Nguyên Vũ chợt đứng lại, cứ cau có và nghi nghi hoặc hoặc giương mắt nhìn quanh.
Kế đó, khi Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cũng dừng, là Bạch Cúc ngơ ngác hỏi Mã Nguyên Vũ :
- Vẫn chưa thấy lão Như Thiền đâu sao tiền bối không đi tiếp?
Công Tôn Quỳnh sau một lúc bắt chước Mã Nguyên Vũ đưa mắt nhìn quanh nàng chợt kêu :
- Úy! Như chúng ta đi đã lâu nhưng vẫn quanh quẩn mãi ở một nơi? Dường như ở đây có thiết lập kỳ môn thế trận?
Bằng cái nhìn tinh tường, Bạch Nhật Quang sau khi chú mục lượt qua từng phương vị chợt gật gù :
- Đại tiểu thư quả nhiên có kiến văn hơn người. Đây đúng là kỳ môn trận thế ắt hẳn lần quấy rầy gần đây của nhị vị đã làm lão khiếp đảm. Đến nỗi lão chỉ cảm thấy an toàn và thanh thản hơn nếu được một loại trận đồ che chở, không như sơn môn Thiếu Lâm dù đông dày cao thủ vẫn không đủ cho lão yên tâm.
Công Tôn Quỳnh nhìn họ Bạch :
- Hy vọng Bạch các hạ có cách giải trận?
Bạch Nhật Quang cau mày :
- Điều này e vượt quá khả năng vốn hạn hẹp của Bạch mỗ.
Bạch Cúc giận dữ :
- Nhưng liệu các hạ có cách phá giải hay không, đó mới là điều đáng nói, cần gì phải phô trương thứ sở học thiểu năng của các hạ.
Bạch Nhật Quang len lén nhìn Mã Nguyên Vũ và nhún vai :
- Có tận nhân lực mới tri thiên mạng. Bạch mồ xin thử một phen.
Bạch Cúc trố mắt :
- Nghĩa là có cách?
Bạch Nhật Quang cười khổ, nhưng vì trông không giống lắm nên ai thoạt nhìn cùng biết họ Bạch đang giả vờ :
- Có thì có, nhưng không dễ chút nào.
Công Tôn Quỳnh hiểu ý :
- Các hạ có cần sự tiếp lực không?
Họ Bạch chớp chớp mắt :
- Nếu tiếp lực để phá trận thì không cần. Vì càng đông người càng

làm cho trận đồ dễ biến động.
Công Tôn Quỳnh cũng chớp chớp mắt :
- Là tiểu nữ muốn nói các hạ sẽ tận lực hơn, sẽ mau chóng nghĩ ra cách phá trận hơn nếu được một biện pháp nào đó tiếp thêm sức lực.
Họ Bạch lập tức nhìn lảng sang nơi khác :
- Bạch mỗ chưa rõ ý tứ cô nương.
Cuối cùng Bạch Cúc cùng hiểu, nàng hậm hực ra mặt :
- Thì ra các hạ định nhân cơ hội này...
Công Tôn Quỳnh đã ngăn Bạch Cúc lại và bảo :
- Chuyện này rồi trước sau gì Bạch huynh đây cũng biết. Huống chi Bạch huynh lại có khẩu tài, có thể một lúc nữa khi gặp đại sư Như Thiền biết đâu trước kia chúng ta thất bại, nhưng lần này nhờ có Bạch huynh nên tình thế đổi khác theo chiều hướng có lợi thì sao? Theo tỷ, hãy cho Bạch huynh biết thì hơn.
Và nàng nhìn Mã Nguyên Vũ, để rồi yên tâm vì thấy Mã Nguyên Vũ gật đầu.
Bạch Nhật Quang hăm hở hẳn lên :
- Bạch mỗ vốn là người hiếu sự, bất kỳ tin gì thoạt nghe qua là muốn nghe cho tận tường. Đại tiểu thư có khi nói như thế cũng phải. Biết đâu nhờ nghe xong, Bạch mỗ có thêm nguyên do để tận lực phá tan trận đồ này? Là thế nào?
Do thời gian có hạn nên Công Tôn Quỳnh chỉ vắn tắt kể. Vậy mà vừa nghe xong, sau một thoáng có phần sững sờ, Bạch Nhật Quang lập tức tiến hành ngay việc phá trận.
Không phải chỉ phá trận để tạo lối xuất nhập bình thường mà Bạch Nhật Quang đúng là cật lực phá trận, phá đến tan hoang, vừa phá vừa quát ầm ĩ :
- Lão Như Thiền đâu? Đừng nghĩ chỉ một trận Bát Quái Phục Mã Đồ này là đủ an toàn cho lão dung thân. Lão là hạng phật môn đệ tử gì chứ? Là cao tăng đắc đạo gì thứ người như lão? Mau mau bước ra đây, đừng chui đầu rụt cổ như lũ rùa đen thối tha nữa. Hay lão chờ Bạch Nhật Quang này phá sạch đốt sạch hang ổ của lão? Mau ra đây!
Trận bị phá, Như Thiền đại sư cau mày và bất bình bước ra :
- A di đà Phật, lại là nhị vị nữ đàn việt lần trước đã suýt gây sự với lão nạp? Bạch Nhật Quang thí chủ sao lại vô duyên cớ phá hủy chỗ thanh tu ẩn dật của lão nạp. Còn vị thí chủ này là ai đây?
Bạch Nhật Quang hung hăng khác thường :
- Có một người từng trước mặt lão trọc thối tha ngươi nói câu này,

Bạch mỗ xin đường đột lập lại, là phật tại tâm ư tâm tại ngã. Lão hiểu câu đó ám chỉ điều gì và do ai nói với lão chăng? Hả?
Như Thiền thoáng rúng động :
- Lão nạp dĩ nhiên hiểu, cũng là dĩ nhiên nhớ người đã nói, vì nhớ và vì hiểu nên lão nạp đã quyết định mãi mãi lánh xa cõi hồng trần. Dù gì người đó giờ đã chết. Xin chư vị thí chủ đừng hỏi han gì nữa chuyện đã qua và hãy để lão nạp được thanh thản sống nốt chuỗi ngày tàn.
Chưa bao giờ Bạch Nhật Quang để lộ sự xúc nộ như lần này, đến độ đã bắt đầu thóa mạ, dùng toàn ngôn ngữ của phường hạ lưu, bất chấp những lời đó là đang nói với một đại sư vừa cao niên vừa là đệ tử cửa phật và cũng vừa là cao thủ thuộc hàng thượng thừa của phái Thiếu Lâm đương đại :
- Thanh tu cái mẻ mẹ gì lão. Xa lánh cõi hồng trần là thứ con bà gì? Tổ cha nó, nếu lão không nói ra nguyên do khiến lão chín mười năm gì trước đây, tổ bà nó, nhẫn tâm hất hủi đẩy một đứa bé ra ngoài trời giá rét, thì tổ tông mười bảy mười tám đời gì nhà lão, Bạch Nhật Quang này cứ lôi ra cho bằng hết, thóa mạ cho bằng hết. Vì, con mẹ nó, họ sinh ra làm gì cái thứ thúi tha và bất nhân như nhà lão? Tổ mẹ nó, lão là thứ cao tăng gì mà tâm địa độc ác vậy? Hả?
Như Thiền động nộ, toàn thân run lên bần bật, khiến Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc dù rất hả dạ vì được nghe có người lên tiếng thóa mạ hộ nhưng cũng bắt đầu lo cho sinh mạng cỏn con của kẻ có công phu kém cỏi là Bạch Nhật Quang. Cả hai len lén nhìn Mã Nguyên Vũ, hy vọng Mã Nguyên Vũ dù không thích lắm thái độ của họ Bạch nhưng cùng đừng vì thế mà nỡ bỏ mặc họ Bạch cho đại sư Như Thiền phát tác.
Chợt có một giọng cười như kêu như khóc bỗng vang lên :
- Lão thử ra tay xem. Như Thiền. Ta thật sự không ngờ là một người có lòng từ bi và đức độ như lão lại có thể nhẫn tâm đến thế. Lão có biết đứa bé đó là ai không? Nhưng ta khuyên lão đừng mở miệng đáp là không biết. Vĩ lẽ người đang chờ nghe lão đáp chính là ta đây Vút...
Một phụ nhân xuất hiện.
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc thất kinh, hết nhìn Phụ nhân lại chuyển qua nhìn Mã Nguyên Vũ như cầu xin sự che chở.
Riêng Như Thiền đại sư thì rùng lại mình mấy lượt, bao động nộ thế là theo đó tan biến hoàn toàn hết :
- Mã Nguyên Hằng? Sao nghe nói Tiên tử vì giận lệnh đệ nên đã dứt áo ra đi, không muốn nhận mình là người họ Mã nữa.

Bạch Nhật Quang giật bắn thân mình, nhìn phụ nhân nọ chăm chăm :
- Vô Vi Tiên Tử!
Phụ nhân chỉ liếc nhìn họ Bạch :
- Ngươi thì chờ đó. Ta sẽ hỏi đến ngươi sau. Nhưng đừng lo, mọi chuyện ở đây cứ giao phó cho ta. Được chứ?
Thật lạ, Bạch Nhật Quang cúc cung tuân lệnh, nhẹ nhàng lùi lại phía sau.
Đến lúc đó phụ nhân mới đáp lời Như Thiền đại sư :
- Lũ hung ác cũng biết tận dụng thời cơ lắm. Và không chừng chuyện ngộ nhận giữa ta và gia tiểu đệ Mã Bình Sơn cũng là do chúng cố ý sắp đặt. Để chờ khi ta, Vô Vi Tiên Tử này ly khai Vô Vi phái, đã một đêm giết sạch toàn bộ Mã gia và phái Vô Vi. Lão nói xem, chuyện đó có đáng cho Mã Nguyệt Hằng này đại khai kiếp sát chăng? Nếu lão không muốn chuyện đó xảy ra thì hãy liệu bề, nói cho ta biết những kẻ nào là hung thủ. Ta hứa, ta chỉ tìm và giết những kẻ chủ mưu, quyết không lạm sát kẻ vô sỉ.
Ầm...
Nền đất cạnh đó bỗng xuất hiện một hố cực to và người bất ngờ xuất thủ cố tình tạo ra hố đất đó chẳng phải ai khác ngoài Mã Nguyên Vũ.
Mục kích thứ thân thủ ngoài sức tưởng này, Như Thiền đại sư giật nảy người, lo lắng hỏi Vô Vi Tiên Tử Mã Nguyệt Hằng :
- Đây là nhân vật cùng vì chuyện Mã gia nên đến đây?
Vô Vi Tiên Tử không đáp lời đại sư Như Thiền, chỉ thở dài nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi không tán thành chủ trương của ta?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu, không những thế còn hừ hừ vài lượt. Diễn biến này khiến Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc, và nhất là Bạch Nhật Quang kinh ngạc, ngờ rằng họ có quen biết nhau.
Vô Vi Tiên Tử bảo :
- Nhưng ngươi chưa biết những ai là hung thủ, đúng không? Vì chỉ có lão Như Thiền biết, muốn lão nói, ta không thể không hứa lời là không được gây ra trận hạo kiếp. Hãy như thế đi, lạm sát làm gì kẻ vô tội.
Soẹt... soẹt...
Mã Nguyên Vũ dùng chỉ phong, chợt vạch cách không lên nền đất, làm lộ rõ hai hàng chữ “nợ máu trả bằng máu” và “không cần hỏi hung thủ”.
Như Thiền lại giật nảy người, khiếp đảm nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Thí chủ là ai? Dường như muốn ám thị đã biết tỏ tường những ai là hung thủ? Họ là những ai?

Vô Vi Tiên Tử giật mình :
- Nói như vậy, lão cũng không biết hung thủ là ai?
Như Thiền vẫn cứ liếc nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Lão nạp chỉ mơ hồ đoán, nhất là khi được tin đại sư huynh Như Độ đột ngột tuyên cáo thoái vị, giao cương vị Phương trượng cho tam đệ Như Giác.
Vô Vi Tiên Tử cau mày :
- Lão đoán thế nào?
Như Thiền thở dài :
- A di đà Phật! Vì đoán có dính líu đến tệ phái Thiếu Lâm nên mãi về sau, lúc có cơ hội đến Sám Hối đường để gặp đại sư huynh, lão nạp có lựa lời, đem thảm biến của Mã gia ra hỏi. Nào ngờ...
Ai ai cũng náo nức chờ nghe, và người náo nức nhất lạ thay lại là Bạch Nhật Quang.
Do đó thật dễ hiểu khi họ Bạch nôn nóng lên tiếng :
- Như Độ đại sư nói thế nào?
Chợt Như Thiền đại sư ôm người lảo đảo và "vút" một tiếng Mã Nguyên Vũ đã xuất hiện cạnh Như Thiền.
Vô Vi Tiên Tử toan hỏi thì phát hiện Mã Nguyên Vũ bất ngờ lấy ra từ người đại sư Như Thiền một mũi phi châm nhỏ.
Có tiếng Công Tôn Quỳnh khe khẽ kêu :
- Tuyệt Mệnh Phi Châm của Đoàn Khiêm.
Tiếp đó là giọng hết hoảng của Bạch Cúc :
- Nhanh lên, Quỳnh tỷ! Cần phải làm cho đại sư Như Thiền đừng chết vội. Mau!
Mã Nguyên Vũ liền nhích người, nhượng chỗ cho Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc chạy đến gần đại sư Như Thiền.
Thấy cử chỉ của Mã Nguyên Vũ là thế, Vô Vi Tiên Tử và Bạch Nhật Quang đều hiểu đó là vì Mã Nguyên Vũ tin cẩn, giao phó chuyện cứu tử đại sư Như Thiền cho Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc. Nghĩa là hai nàng thật sự có bản lãnh này.
Tuy hiểu như vậy, nhưng khi thấy Công Tôn Quỳnh đột ngột điểm vào tử huyệt của đại sư Như Thiền, cả hai cũng phải giật thót người vì thất kinh.
May thay Như Thiền đã tỉnh lại.
Đại sư nhìn hai nàng :
- Cứu Tử Nhất Sinh? Nhị vị nữ đàn việt tuy xuất thân từ Tri Thù môn nhưng lại lĩnh hội thủ pháp này tận Miêu Cương xa xôi ư?
Bạch Cúc nôn nóng :
- Đại sư bị Thần Long hội hạ thủ, do Tuyệt Mệnh Phi Tâm châm của

Đoàn Khiêm.
Tại sao?
Như Thiền lắc đầu :
- Thần Long hội? Lão nạp chưa nghe bao giờ.
Công Tôn Quỳnh càng thêm khẩn trương :
- Thủ pháp của tiểu nữ chỉ có thể giúp đại sư chi trì sinh mạng rất ngắn. Nói đi, lệnh đại sư huynh đã tiết lộ điều gì?
Như Thiền nói ngắt quãng :
- Không nói gì. Chỉ lắc đầu... và bảo...
Bạch Nhật Quang tiến lại gần :
- Phải chăng là bảo đừng tra hỏi cũng đừng dính líu gì đến Mã gia Vô Vi phái?
Như Thiền thều thào :
- Đúng vậy. Vì thế, lúc quay về, lão nạp dù không đành tâm cũng phải... cũng phải...
Vô Vi Tiên Tử tuyệt vọng, đến giọng nói cũng chùng xuống :
- Lão cũng phải xua đuổi đứa bé kia, phải thế không, dù lão không muốn.
Như Thiền thở hắt ra lần cuối :
- Lão nạp tội lỗi ngàn lần. A di đà Phật!
Công Tôn Quỳnh nhẹ nhàng đặt thi thể của đạt sư Như Thiền xuống và phục lạy :
- Là bọn tiểu nữ đã trách oan đại sư. Thiết nghĩ đại sư cũng không hoàn toàn có lỗi vì chỉ thi hành theo mệnh lệnh. Ngưỡng mong đại sư từ nay trở đi sẽ thật sự thanh thản vì được ở bên phật tổ cõi niết bàn.
Có thêm ba nhân vật nữa cũng phục lạy di thể của Như Thiền đại sư, tự nhân là đã trách oan. Ngoại trừ một người là Mã Nguyên Vũ. Không những thế, Mã Nguyên Vũ còn cáu kỉnh, tự ý đưa tay mò tìm khắp trong ngoài di thể chưa kịp giá lạnh nọ.
Vô Vi Tiên Tử bất nhẫn :
- Người đã chết là hết tội, huống hồ Như Thiền đại sư không hề có lỗi. Ngươi hận thù đến chẳng còn nhân tính nữa sao?
Không thể lên tiếng đáp, Mã Nguyên Vũ hậm hực xòe bàn tay cho Vô Vi Tiên Tử nhìn lại mũi Tuyệt Mệnh Phi Tâm châm mà lúc nãy đã thu hồi từ người Như Thiền đại sư.
Vô Vi Tiên Tử không hiểu :
- Là ám khí lợi hại của Đoàn Khiêm. Ta có nghe tiểu liễu đầu Công Tôn Quỳnh nói rồi. Nhưng sao? Liên quan gì đến hành vi của ngươi lúc này?
Mã Nguyên Vũ vẫn giữ nguyên cử chỉ kỳ lạ đó, khiến Bạch Nhật

Quang phải trổ tài đoán :
- Tiền bối muốn nói đại sư Như Thiền lẽ ra không phải chết vì ám khí này?
Mã Nguyên Vũ vừa gật đầu, Công Tôn Quỳnh liền kêu :
- Đúng rồi, có ẩn tình rồi.
Mã Nguyên Vũ nhìn Công Tôn Quỳnh và chờ đợi.
Ánh mắt này làm Công Tôn Quỳnh rúng động nhưng điều đó chỉ xảy đến thoáng qua và nàng kịp trấn định để giải thích :
- Vì tiểu nữ nghĩ hành vi này của Thần Long hội chỉ có một dụng ý duy nhất là sát nhân diệt khẩu. Thế nhưng...
Bạch Nhật Quang vỗ trán, kêu :
- Nhưng đại sư Như Thiền hầu như không có bất kỳ điều gì để tiết lộ đến Thần Long hội là danh xưng như thế nào cũng chưa từng nghe nói đến. Thế thì tại sao?
Bạch Cúc tiếp nối theo sau :
- Tại sao hội Thần Long muốn lấy mạng đại sư Như Thiền. Trừ phi...
Vô Vi Tiên Tử vỡ lẽ :
- Là ngươi nghi ngờ ở đại sư Như Thiền còn ẩn giấu điều gì đó mà nó chính là nguyên nhân khiến Thần Long hội buộc phải hạ thủ một nhân vật lẽ ra hoàn toàn vô hại với chúng.
Ngươi có phát hiện điều gì chưa?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu, đứng lên và lấy tay ra hiệu cho mọi người an táng nhân vật lúc chết đi vẫn mang theo điều bí ẩn bên mình.
Trong khi Bạch Nhật Quang cùng Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc lo an táng cho Như Thiền đại sư, Vô Vi Tiên Tử nhân cơ hội đang theo chân Mã Nguyên Vũ đi tìm điều bí ẩn có thể có ở nơi Như Thiền đại sư chọn làm nơi lánh xa cõi hồng trần, để dò hỏi Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi thừa nhận ta là cô cô của ngươi?
Mã Nguyên Vũ lặng thinh khiến Vô Vi Tiên Tử áy náy :
- Là ta sai khi tự ý ly khai phái Vô Vi. Nhưng đâu phải vì thế mà ngươi không nhìn nhận vị cô cô vô dụng này? Hãy để ta thuộc lại lỗi lầm với thân phụ ngươi, cùng ngươi thực hiện chuyện báo thù.
Mã Nguyên Vũ chỉ lặng lẽ gật đầu, sau đó quay ngoắt người bỏ đi, tỏ ý không muốn cùng Vô Vi Tiên Tử đối thoại gì thêm nữa.
Nhưng Vô Vi Tiên Tử đã gọi giật lại :
- Còn hai tiểu liễu đầu? Ta thấy chúng luôn một lòng một dạ với ngươi.
Bị Mã Nguyên Vũ trừng mắt nhìn, Vô Vi Tiên Tử đành dừng lời, chỉ thở dài than :
- Thà cho chúng biết ngươi còn sống hơn là nhìn thấy chúng đau

khổ. Ngươi thật nhẫn tâm, so với phụ thân ngươi chỉ hơn chứ không kém.
Mã Nguyên Vũ vờ không nghe, cứ thản nhiên quay lưng và đi luôn một mạch ra ngoài.
Bạch Nhật Quang đang chờ sẵn :
- Tiền bối và Vô Vi Tiên Tử có phát hiện được gì không?
Vô Vi Tiên Tử cũng đã quay trở lại, vừa lắc đầu vừa cật vấn họ Bạch :
- Nếu ta nhớ không lầm ngươi là một cô nhi từng được Mã Bình Sơn đưa về Vô Vi phái, dường như lúc đó ngươi được bảy tám tuổi?
Bạch Nhật Quang cúi đầu thi lễ :
- Tiên tử cô cô trí nhớ vẫn còn minh mẫn. Sư điệt Bạch Nhật Quang may còn cơ hội gặp lại Tiên tử, chỉ hy vọng Vô Vi phái sớm có ngày phục môn hưng phái.
Bạch Cúc kinh nghi :
- Bạch các hạ cũng là người Vô Vi phái? Sao bảo toàn phái Vô Vi đều thiệt mạng?
Qua ánh mắt Vô Vi Tiên Tử, Bạch Nhật Quang biết Tiên Tử cho phép đáp và nhất là đang chờ nghe nên bắt đầu thuật chuyện :
- Đêm đó, mà không, phải nói là suốt thời gian Vô Vi phái lâm thảm biến, Bạch Nhật Quang này vì tuân lệnh Chưởng môn sư phụ phải xuất sơn đi tìm một đại phu về chẩn bệnh cho tiểu thiếu gia...
Bạch Cúc ngắt lời :
- Là Mã Nguyên Vũ?
Bạch Nhật Quang cười gượng :
- Khi đó tiểu thiếu gia chỉ mới được sinh hạ, có kịp đặt tên đâu mà biết là Mã Nguyên Vũ?
Vô Vi Tiên Tử gật đầu :
- Có lẽ sau thảm biến, sư mẫu ngươi mới tự ý đặt cho tiểu thiếu gia tính danh này. Vì theo bàn định trước đó tên của tiểu thiếu gia ngươi đúng ra phải là Mã Bình Nguyên. Có khi chỉ có sư mẫu ngươi mới rõ nguyên do vì sao bỗng dưng có sự thay đổi này. Vậy là theo ngươi kể, nhờ đó mà Vô Vi phái chỉ còn một mình ngươi toàn mạng?
Bạch Nhất Quang ngâm ngùi :
- Là do bản thân tiểu điệt vì nhát đảm thì hơn. Lúc tìm được đại phu, tiểu điệt đã quay về ngay, không một chút chậm trễ. Nhưng vì thấy toàn phái náo loạn, tiểu điệt phần thì còn bé, phần thì chưa được luyện võ công, sợ quá nên quay đầu tháo chạy, phải đến năm bảy ngày sau mới dám đặt chân về.
Công Tôn Quỳnh thở dài :

- Cũng không thể trách Bạch huynh. Vì cùng lâm vào tình cảnh tương tự, e chỉ có Mã Nguyên Vũ vì tình bằng hữu mới dám liều mình đối đầu với cái chết đã rõ mười mươi.
Bạch Nhật Quang gật đầu :
- Câu chuyện Mã Nguyên Vũ thiếu gia lưu lạc từ nhỏ, sau được Hồng gia bảo cưu mang, Bạch mỗ đã nghe nhị vị cô nương tuần tự kể. Đúng là chỉ có thiếu gia mới khí phách, đởm lược hơn người, vì bằng hữu mà bộc lộ nghĩa khí. Thật đáng tiếc, Bạch mỗ từng gặp thiếu gia, từng chung cảnh ngộ như thiếu gia thuở nhỏ, thế mà không nhận biết thiếu gia, uổng phí đi cơ hội tao phùng tương hội.
Vô Vi Tiên Tử cố tình cắt ngang câu chuyện có thể dẫn đến bại lộ thân phận lúc này của Mã Nguyên Vũ. Vô Vi Tiên Tử bảo :
- Không cần bàn đến chuyện đó nữa. Hãy nói đi, khi ngươi quay lại và mục kích hậu quả của cuộc thảm biến liệu người có phát hiện manh mối nào về tung tích hung thủ?
Bạch Nhật Quang thở dài :
- Một đứa bé chứa có bao nhiêu kiến văn như tiểu điệt lúc đó liệu có thể phát hiện được gì? Tuy vậy, có một tiểu tiết đáng lưu tâm. Tiểu điệt vẫn thầm mong đây sẽ là manh mối giúp chúng ta truy nguyên kẻ thù.
Phát hiên Mã Nguyên Vũ vẫn đứng yên, không biểu lộ bất kỳ dấu hiệu gì, Vô Vi Tiên Tử cảm thấy khó hiểu vì không biết lúc này Mã Nguyên Vũ có dụng ý gì khi khắc ghi tự dạng trên đất bảo là không cần hỏi Như Thiền đại sư về hung thủ.
Đang định hỏi Bạch Nhật Quang về tiểu tiết vừa đề cập, Vô Vi Tiên Tử đã nghe Bạch Cúc nôn nóng hỏi trước, và Vô Vi Tiên Tử giật mình kinh nghi khi nghe Bạch Nhật Quang tiết lộ :
- Đó là lúc Bạch mỗ cùng nhiều dân cư quanh vùng mai táng cho hai mươi bảy thi thể xấu số thì năm trong số những thi thể đó không hiểu sao cứ thỉnh thoảng tiết ra cùng một mùi hương. Sau này, trong suốt quãng thời gian bôn tẩu đó đây, vừa tự mày mò khổ luyện võ công, tiểu điệt vừa lưu tâm tìm lại đâu là nguồn gốc xuất xứ của mùi hương nọ. Mãi đến khi nhị vị cô nương đây cùng Phạm Hoàng đều bị Cát Nam Giao dùng U Hương Thất Tán Công...
Vô Vi Tiên Tử không nhẫn nại được nữa :
- Người muốn nói đó chính là mùi hương đã xuất hiện ở Vô Vi phái độ trước.
Bạch Nhật Quang quả quyết :
- Tiểu điệt từng nghe biết ở Tây Vực có một loại U Hương được dùng để đối phó những địch nhân có bán lãnh cao minh hơn. Và khi

ngửi lại được cũng mùi hương này, tiết ra từ người Phạm Hoàng, vì nghĩ đến loại U Hương có xuất xứ từ Tây Vực, tiểu điệt hô hoán bừa thế là Cát Nam Giao thừa nhận ngay. Cho thấy trong số hung thủ gây thảm biến cho Vô Vi phái cũng có nhân vật đến từ Tây Vực.
Vô Vi Tiên Tử nóng nảy :
- Đi! Chúng ta cùng quay lại hỏi gã họ Cát cho ra lẽ.
Vừa nói Vô Vi Tiên Tử vừa kín đáo nhìn Mã Nguyên Vũ.
Mã Nguyên Vũ tuy không lắc không gật nhưng lại là người đầu tiên bước đi, nghĩa là đồng ý đề xuất của Vô Vi Tiên Tử.
Nhưng đi được một lúc, chính Vô Vi Tiên Tử đã kêu lên khi thấy Mã Nguyên Vũ cứ xăm xăm đi thẳng đến Thiếu Lâm phái :
- Không phải ngươi muốn chúng ta đến Khưu gia để tìm Cát Nam Giao sao?
Mã Nguyên Vũ khoát tay tỏ ý không cần, khiến Vô Vi Tiên Tử giật mình :
- Ngươi không muốn gặp họ Cát để hỏi về hung thủ, nghĩa là nghĩ đã biết nhân vật nào đã dùng loại U Hương đó đối phó với Mã gia?
Mã Nguyên Vũ vừa gật đầu vừa bước đi nhanh hơn làm cho Vô Vi Tiên Tử không thể không hỏi thêm một câu rất quan trọng :
- Lúc lưu tự, bảo là không cần hỏi về hung thủ, là ngươi nói ngươi đã am hiểu minh bạch những ai là hung thủ đã hãm hại Mã gia?
Mã Nguyên Vũ lại gật và đột ngột Công Tôn Quỳnh lao đến chặn đường Mã Nguyên Vũ :
- Là tiền bối đã từng cùng Mã Nguyên Vũ hội diện.
Mã Nguyên Vũ toan lấy tay gạt nàng ra nhưng nàng càng hỏi khẩn thiết hơn :
- Chỉ có Mã Nguyên Vũ vì được mẫu thân tỏ bày nên mới tỏ tường những ai là hung thủ đã thảm sát Mã gia. Sao bây giờ lại thêm một nhân vật nữa là tiền bối. Hay chính tiền bối là mẫu thân của Nguyên Vũ huynh, đang cố tình cải dạng nam nhân vừa che mặt kẻ thù vừa tiếp tục thực hiện việc báo thù do Nguyên Vũ huynh bỏ dở vì vắn số, yểu mạng?
Vô Vi Tiên Tử vội gắt :
- Chớ nói nhảm. Thứ nhất, mẫu thân của Mã Nguyên Vũ chắc đã chết...
Công Tôn Quỳnh ngắt lời :
- Nguyên Vũ huynh chỉ nói mẫu thân biệt tin, vì chưa ai nhìn thấy thi thể nên khó thể quả quyết thân mẫu của Nguyên Vũ huynh đã chết.
Vô Vi Tiên Tử cười lạt :
- Nếu mẫu thân y còn sống, lẽ nào lại cam tâm để y sống một kiếp cô

nhi lưu lạc?
Công Tôn Quỳnh phản bác :
- Điều này khó nói lắm vì trên đời này có nhiều điều ta nghi khó thể xảy ra nhưng cuối cùng vẫn xảy ra. Giả như song phương có tìm nhau khi mọi nguy hiểm tạm thời lắng dịu nhưng vì Nguyên Vũ đã bị Như Thiền tống xuất, sau đó sống lưu lạc, dĩ nhiên cơ hội trùng phùng là không thể có. Nhưng nếu vì thế mà bảo mẫu thân của Nguyên Vũ chắc chắn đã chết, tiểu nữ quyết không tin.
Lời lẽ của Công Tôn Quỳnh đâu chỉ làm một mình Vô Vi Tiên Tử dao động. Và Bạch Nhật Quang là người nêu câu hỏi kế tiếp :
- Cô nương từ lúc nào có suy nghĩ này, lại nghi ngờ về thân phận của vị tiền bối đây?
Công Tôn Quỳnh len lén nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Vẫn nghe nói nữ nhân vốn được thiên phú những linh cảm kỳ lạ. Điều này có lẽ đúng, vì khi nghe Nguyên Vũ thuật lại khổ cảnh đã từng trải, ít nhiều gì tiểu nữ cũng có một ước ao ngấm ngầm là biết đâu vị mẫu thân đó vẫn còn và vì chưa thể hiện thân hoặc giả có hiện thân nhưng chưa biết tìm cốt nhục ở đâu nên mai hậu cơ hội trùng phùng là có thể có.
Vô Vi Tiên Tử gạt phắt đi :
- Là tiểu liễu đầu ngươi quá thương cảm và quá nặng tình với Nguyên Vũ nên nảy sinh sự mường tượng này. Dù không đến nỗi vô lý nhưng cũng là cách để ngươi nuôi hy vọng sẽ có ngày tình quân của ngươi hết cơn bi cực đến hồi thái lai.
Công Tôn Quỳnh cười gượng :
- Tiểu nữ còn một nghi vấn nữa. Đó là sự quen biết nhau giữa Tiên tử và tiền bối đây, lại cùng chung ý nguồn là báo thù cho Mã gia. Tiên tử giải thích thế nào nếu tiểu nữ cho rằng vị tiền bối đây không chịu mở miệng vì sợ âm thanh phát ra sẽ tiết lộ thân phận nữ nhân?
Vô Vi Tiên Tử thở dài :
- Y là nam nhân, ta chỉ có thể minh đinh một cách xác quyết với bọn ngươi mỗi một điểm duy nhất đó thôi. Còn y là ai, điều này tùy thuộc vào y. Ta chẳng có gì để nói nữa.
Bạch Cúc động tâm :
- Tiên Tử định che giấu sự thật đến bao giờ, giả như ở đây đã có sẵn sự thông đồng từ trước giữa vị tiền bối đây và Tiên tử? Làm sao bọn tiểu nữ có thể tin tiền bối đây không là nữ nhân? Chi bằng cứ mở miệng phát thoại một lần là vạn sự đều minh bạch.
Phát hiện Mã Nguyên Vũ vẫn không biểu lộ thái độ gì, Vô Vi Tiên Tử hiểu đấy là vì Mã Nguyên Vũ quyết muốn giấu kín thân phận. Thế

cho nên Vô Vi Tiên Tử đột ngột lấy ra một vật :
- Ta quen biết y vì có lần ta giúp y trị thương. Đây là bằng chứng cho thấy y là nam nhân, bọn ngươi muốn xem cứ xem.
Đó là một lớp da vừa mềm vừa dai chắc không thể tưởng được kết thành một chiếc áo ngắn cũn cỡn bằng những đường khâu dúm dó và hết sức thô thiển.
Bạch Nhật Quang sau một lúc săm soi đành lên tiếng thú nhận :
- Đây là một loại hộ giáp, mặc vừa khít trong người và người đó phải là nam nhân.
Thêm nữa cứ nhìn những đường khâu này thì rõ, đúng là do nam nhân tự tay làm ra. Nếu là cô nương, có ai bảo cô nương hãy mặc hộ giáp này vào để hộ thân thì vẻ xấu xí của hộ giáp cùng những đường khâu thô thiển ắt hẳn sẽ làm cô nương bảo là thà chết còn hơn phải mặc vào người thứ xấu xa này.
Bạch Cúc không còn gì nữa để phản bác đành thất vọng nhìn Công Tôn Quỳnh.
Nhưng Công tôn Quỳnh đột nhiên bảo :
- Tiểu nữ muốn mặc vào thử, được chăng?
Vô Vi Tiên Tử đành giao cho nàng. Nàng ra hiệu cho Bạch Cúc và cả hai cùng quay người tìm một chỗ thật khuất có lẽ để thử mặc vào.
Một lúc sau cả hai quay ra với nét mặt thất vọng :
- Đúng là hộ giáp chỉ cùng cho nam nhân.
Và nàng giao trả hộ giáp vào tận tay Mã Nguyên Vũ.
Với nét mặt khẩn trương, Mã Nguyên Vũ không những không nhận lại hộ giáp mà còn hất hàm ra hiệu cho moi người đừng chậm trễ nữa.
Đến cánh cổng thật to, dẫn vào Đại Hồng Bảo Điện, Vô Vi Tiên Tử lo ngại :
- Muốn vào Thiếu Lâm phải có bái thiếp. Nhưng cụ thể là chúng ta sắp gặp ai để liệu bề đưa bái thiếp vào?
Mã Nguyên Vũ cứ tiến thẳng đến cánh cổng được làm bằng loại cây Thiết Mộc vừa to dày vừa kiên cố như thành đồng vách sắt.
Mã Nguyên Vũ áp hai tay vào hai bên cánh cổng và đẩy mạnh.
Bùng...
Hai cánh cổng dù to nặng đến mấy, dù được chốt cài từ bên trong bằng những thanh sắt giằng có kiên cố đến mấy thì cũng bị thần lực phi phàm của Mã Nguyên Vũ đẩy cho bật tung vào bên trong.
Cả hai cánh cổng cùng mở rộng lưu lại trên nền đường bằng đá lát những thanh sắt chốt cài bị rơi rụng.
Bạnh Nhất Quang bật cười :

- Không một bái thiếp nào có uy lực và mau chóng có hiệu quả bằng loại bái thiếp này.
Hãy nhìn kìa, bọn tăng nhân đang chạy náo loạn. Hãy nghe kìa, tiếng chiêng trống và nhưng loạt mõ báo nguy đã bắt đầu vang khắp nơi. Quả là cảnh huyên náo chưa từng thấy. Ha ha...
Vô Vi Tiên Tử thì tái mặt :
- Thiếu Lâm La Hán đại trận? Chính chúng ta nguy đến nơi thì đúng hơn.
Và đúng như sự lo ngại của Vô Vi Tiên Tử, những hàng người Thiếu Lâm tăng tuy ùn ùn chạy ra nhưng chỉ thoáng chốc là hình thành một đại thế trận với hơn trăm tăng nhân thiết lập.
Công Tôn Quỳnh khiếp hãi ra mặt :
- La Hán trận với một trăm linh tám phương vị. Đây là một đại trận vang danh chưa từng nghe nói có người nào xông qua mà sinh mạng vẫn bảo toàn.
Mã Nguyên Vũ vẫy tay ra hiệu cho mọi người cùng theo và ung dung tiến ngay vào trận.
Phong thái của Mã Nguyên Vũ làm Vô Vỉ Tiên Tử tái mặt theo chiều hướng khác.
Tiên tử hầu như là nài nỉ Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi hãy nghe ta nói, đừng gây thành một trận hao kiếp mà hậu quả sau này thật khó lường. Hãy vì đức hiếu sinh, chỉ cần tìm ngay kẻ chủ mưu mà thôi.
Lời nói của Vô Vi Tiên Tử làm Bạch Nhật Quang động tâm. Bạch Nhật Quang vận lực gọi vang :
- Có Vô Vi Tiên Tử đến đây hỏi về trận thảm biến ở phái Vô Vi mười tám năm trước.
Chỉ cần đệ tử nào của phái Thiếu Lâm có nhúng tay vào thảm biến này xuất hiện và có lời giao phó minh bạch, bọn ta sẽ buông tha cho phái Thiếu Lâm. Như Độ phương trượng đâu?
Liệu có nghe ta nói chăng?
Đáp lại lời của Bạch Nhật Quang là đại trận La Hán chợt phát động :
- A... di... đà... phật...!
Đại trận La Hán động thì bóng nhân ảnh của Mã Nguyên Vũ cũng chớp động Và kinh khiếp thay cho thân thủ xuất quỷ nhập thần của Mã Nguyên Vũ.
Vì như Công Tôn Quỳnh vừa nhận định, đại trận La Hán có đến một trăm lẻ tám phương vị nào phải ít, vậy mà chỉ trong một vài lần chớp mắt thôi là Mã Nguyên Vũ đã tung người lao qua khắp lượt và điểm huyệt chế ngự hết toàn bộ một trăm lẻ tám tăng nhân.

Thấy họ chỉ bị điểm huyệt, không bị Mã Nguyên Vũ thảm sát như đã từng lo, Vô Vi Tiên Tử vừa nhẹ thở phào vừa vận nội lực phổ vào giọng nói, đưa thanh âm vang vọng khắp nơi :
- Tứ vị cao tăng Độ, Thiền, Giác, Ngộ liệu có nhận ra âm thanh của Mã Nguyệt Hằng này chăng? Mong chư vị hiên thân, cùng Mã Nguyệt Hằng này đối thoại, đừng để quý phái Thiếu Lâm Ngộ hoa kiếp cho sự chậm trễ của chư vị.
Bạch Nhất Quang gật đầu thán phục, nói thật khẽ vào tại Bạch Cúc :
- Vô Vi Tiên Tử quả đúng là trụ cột cho tệ phái Vô Vi sau này dựa vào. Vì từng cử chỉ và lời lẽ đều được Tiên tử cân nhắc khiến câu nói vừa rồi đã đặt chúng ta ra ngoài vòng nghi vấn, giả như sau này Thiếu Lâm phái phát hiện đại sư Như Thiền đột ngột thất tung.
Bạch Cúc vỡ lẽ, cũng thán phục nhận định tinh tế của Bạch Nhật Quang :
- Bạch huynh bôn tẩu đã nhiều, khiến kinh lịch cũng tỏ ra cao minh. Vì nếu không nghe Bạch huynh giải thích, Bạch Cúc này cũng không thể ngờ từng lời của Tiên tử được cân nhắc kỹ như vậy. Sau này bọn muội ắt có chuyện cần nhờ đến những nhận định tinh tường của Bạch huynh.
Đang khi đó, ở đương trường đã có nhiều thay đổi, là thêm nhiều những tăng nhân xuất hiện và đều là những tăng nhân có độ tuổi từ trung niên trở lên. Cho thấy họ đều là những bậc nội gia cao thủ, công phu thâm hậu, góp phần làm cho Thiếu Lâm luôn vang danh Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên từ thời được Đạt Ma tổ sư khai sáng đến nay.
Và đương nhiên những tăng nhân vừa đến đã lập tức nhận ra điều gì đang làm cho toàn bộ đại trận La Hán bị đình trệ.
Có một lão tăng dõng dạc ra lệnh :
- Vô Vi Tiên Tử không theo lễ đến bái phỏng Thiếu Lâm như lẽ thường. Phải chăng thị vào tuyệt học Vô Vi Tồi Tâm Chưởng từng một thời làm Vô Vi phái vang danh nên xem thường bổn tự Thiếu Lâm. Như Ngộ đâu, phiền tứ đệ đích thân đến lĩnh giáo tuyệt học Vô Vi phái. Và nếu cần, cũng cho Vô Vi phải biết Thiếu Lâm chẳng phải nơi để bất kỳ ai hễ muốn đến lộng hành thì tùy tiện.
Một lão tăng khác liền ứng tiếng, đáp lời :
- Tuân lệnh Phương trượng!
Vút...
Tăng nhân nọ lao đến khiến Vô Vi Tiên Tử bối rối. Vì phải chi Vô Vi Tiên Tử biết như Mã Nguyên Vũ biết, là tăng nhân nào ở phái Thiếu Lâm từng là hung thủ nhúng tay vào thảm biến Mã gia thì quá dễ cho

Tiên tử. Và Tiên tử sẽ không bao giờ ngán chuyện ra tay nếu như biết Như Ngộ là tăng nhân đang lao đến, lão chính là hung thủ.
Nhưng đằng này Vô Vi Tiên Tử lại không thể đề quyết chuyện đó. Vì thế, lúc bất ngờ phải diện đối diện với lão tăng Như Ngộ, Vô Vi Tiên tử chỉ còn biết đưa mắt nhìn và chờ xem chủ ý của Mã Nguyên Vũ mà thôi.
Phát hiện ánh mắt nhìn của Tiên Tử, lão tăng Như Ngộ liền hoài nghi, vừa nhìn vừa hỏi Mã Nguyên Vũ :
- A di đà Phật! Thí chủ là nhân vật hà phương hà?xứ? Liên quan thế nào với Vô Vi phái để cùng Vô Vi Tiên Tử xuất hiện, gây náo loạn ở Thiếu Lâm?
Mã Nguyên Vũ dĩ nhiên không một lời lên tiếng, chỉ bình thản vươn tay chộp cách không vào người lão tăng Như Ngộ.
Ào...
Đó là một loại hấp lực cực kỳ lợi hại mà có lẽ lão tăng Như Ngộ chưa từng mục kích.
Vì thế, để kháng cự hấp lực, cao tăng Như Ngộ lập tức trụ tấn, mặt đỏ bừng vì cố đối đầu hấp lực.
Song phương chưa kịp đối qua đáp lại lời nào hoặc chiêu nào đã lập tức diễn khai một thế trận giằng co tương tự như tỷ đấu nội lực nhưng mức độ nguy hiểm thì không thể so bằng.
Chỉ là so về mức độ nông sâu của nội lực mà thôi và hậu quả dù có thế nào cũng không nguy đến tính mạng.
Bạch Nhật Quang có dịp phô trương kiến văn phong phú của mình :
- Thiên Cân Trụy của Thiếu Lâm tuy nhìn bề ngoài hoàn toàn giống Thiên Cân Tấn của các võ phái khác, nhưng uy lực thì lợi hại hơn nhiều. Vì thế công phu này cùng được kể là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm.
Họ Bạch vừa dứt lời thì trận tỷ đấu đã nhanh chóng ngã ngũ.
Soạt...
Dải lụa buộc ngang lưng của lão tăng Như Ngộ bị lực chi trì từ song phương làm cho đứt tung. Và lão tăng Như Ngộ còn bị loạng choạng ngã thoái hâu không biết bao nhiêu bước mà kể.
Vậ? là trận đấu ngã ngũ chính là do Mã Nguyên Vũ tự ý thu kình về.
Hấp lực mất, lực đối kháng không còn, lão tăng Như Ngộ vì không kịp thu hồi lực cường lại có từ tuyệt kỹ Thiên Cân Trụy nên bị loang choạng thốt lùi liên tục về phía sau.
Có sắc giận, lão tăng Như Ngộ liền tung mình lao đến ngay khi kịp ổn đinh cước bộ, không còn loạng choạng nữa.
Vút...

Nhưng di động trước lão tăng Như Ngộ một ít, bóng nhân ảnh của Mã Nguyên Vũ đã mất dạng, làm cho lão tăng Như Ngộ bàng hoàng vì chẳng còn đối tượng để lao vào.
Cũng phát hiện Mã Nguyên Vũ đột ngột có động thái lao đi khá kỳ quái, Vô Vi Tiên Tử nhìn theo và nhất thời bàng hoàng khi nhận ra hướng Mã Nguyên Vũ lao đến là phương vị có lão tăng khi nãy đã dõng dạc ra lệnh cho Như Ngộ lão tăng. Vô Vi Tiên Tử chợt kêu thật to đề tỉnh :
- Tứ Pháp Bảo của Phương trượng Thiếu Lâm phái rất lợi hại. Ngươi muốn hành động thế nào cũng được nhưng đừng quá khinh suất.
Thế nào là Tứ Pháp Bảo của Phương trượng phái Thiếu Lâm? Đây là điều rất ít người biết đến, vì thế dù Vô Vi Tiên Tử đã lên tiếng nhưng đà lao đến quá nhanh của Mã Nguyên Vũ vẫn khiến diễn biến sau đó cứ xảy ra.
Thấy có một nhân vật dị hình di dạng đột ngột lao đến, thanh thiền trượng lấp lánh ánh vàng trên tay lão tăng Phương trượng liền mơ hồ nhích động.
Liền theo đó là bốn tăng nhân trung niên vẫn đứng cạnh lão tăng Phương trượng đã nhất tề chớp động từ bốn phía lao trực diện vào Mã Nguyên Vũ.
Bốn tăng nhân lao đến với bốn chiêu thức được phát ra theo một cung cách bất phàm.
Một tăng nhân tung ra một vầng cương kình, buộc Mã Nguyên Vũ dù muốn lao đến tận chỗ của lão tăng Phương trượng thì phải trực diện đối đầu với vầng cương kình uy mãnh đó.
Tăng nhân thứ hai và thứ ba thì xuất phát mỗi người một tia chỉ kình, chậm hơn tăng nhân tung vầng cương kình kia một ít. Nhờ đó khi có hai tia chỉ kình hiển hiện, cả hai cứ lấp ló ngay phía sau vầng cương kình và chiếm lĩnh ngay hai bộ vị là thượng bàn và hạ bàn.
Nghĩa là khi Mã Nguyên Vũ nhờ sở học phi phàm giả như có thể ung dung hóa giải và lao xuyên qua vầng cương kình thì dĩ nhiên sẽ lọt luôn vào vùng uy lực chờ sẵn của hai tia chỉ lực nọ. Khi đó, ai ai cùng nghĩ, Mã Nguyên Vũ dù có là bậc đại tiên, nghĩa là có công phu sở học thượng thừa và cao minh đến đâu đi nữa thì cũng không tài nào cùng một lúc hóa giải nổi cả hai tia chỉ kình một uy hiếp thượng bàn và một uy hiếp hạ bàn như vậy. Và kết quả chắc chắn Mã Nguyên Vũ sẽ chuốc thảm bại, mưu đồ bất ngờ tập kích ám toán Phương trượng phái Thiếu Lâm ắt bị hỏng, hậu quả sau đó đến với kẻ ám toán dĩ nhiên sẽ khó lường.
Đó là chưa nói đến tăng nhân thứ tư ngay khi xuất thủ cũng đã hợm

sẵn một lưới nhu kình huyền hoặc chận mọi lối thoái bộ của kẻ dám mạo hiểm lao vào ám toán Phương trượng Thiếu Lâm phái. Với lưới nhu kình này, giả như Mã Nguyên Vũ ngay lúc gặp phải vầng cương kình phía trước và biết khó thể vượt qua nên có ý định quay lui tẩu thoát thì lưới nhu kình sẽ nhẹ nhàng phá hủy định ý tẩu thoát của Mã Nguyên Vũ ngay. Và như thế Mã Nguyên Vũ sẽ càng khó thoát hơn nếu vẫn ngang nhiên xuyên qua vầng cương kình, sau mới bị hai tia chỉ kình uy hiếp, bức thoái. Vì lúc đó nội nguyên chân lực của Mã Nguyên Vũ ít nhiều đã bị tổn hao sau khi cùng vầng cương kình chạm thành chiêu nảy lửa, nội lực giảm thì càng dễ bị vầng lưới nhu kình huyền hoặc trói buộc hơn.
Đấy chính là Tứ Pháp Bảo dùng để bảo vệ Phương trượng Thiếu Lâm phái, ngăn ngừa bất kỳ địch nhân nào, bất luận lợi hại ra sao, dám ngang nhiên có ý định hãm hại Phương trượng bằng cách xuất kỳ bất ý xông vào và ra tay, cũng như hành vi của Mã Nguyên Vũ lúc này vậy.
Đúng là Mã Nguyên Vũ vừa lao đến đã lâm ngay vào cảnh ngộ cực kỳ hung hiểm này.
Nhưng Tứ tăng nhân Tứ Pháp Bảo Thiếu Lâm phái phen này đúng là gặp vận rủi, đụng độ ngay một quái nhân có thân thủ bất phàm là Mã Nguyên Vũ. (Chuyện vì sao Mã Nguyên Vũ có thân thủ đạt mức này thì sau sẽ nói).
Vì thế, vầng cương kình trước mặt Mã Nguyên Vũ vừa hiển hiện, chàng chỉ nhẹ nhàng hất tay một cái rất mơ hồ là vầng cương kình dù không bị hóa giải, cùng không bị tiêu tán thì đột ngột giãn ra, như một thòng lọng đinh xiết vào Mã Nguyên Vũ chợt lực xiết không còn. Độ giãn nở của vầng cương kình tuy không nhiều nhưng rủi thay hiện hữu ngay phía sau vầng cương kình là hai ngọn chỉ lực hợm sẵn. Cả hai lực đạo này dĩ nhiên phải chạm vào nhau.
Ầm! Ầm! Ầm!
Ba tăng nhân xuất thủ ba tuyệt kỹ đó lẽ đương nhiên bị tác động và bị chấn lực phát sinh hất lùi.
Còn đường tiến tới chỗ lão tăng Phương trượng vậy là thông thoáng. Mã Nguyên Vũ ung dung lướt đến, vô tình làm cho vầng lưới nhu kình huyền hoặc ở phía sau trở lên vô dụng.
Vì Mã Nguyên Vũ có lùi đâu mà nhu kình kia hữu hiệu như đã toan tính.
Tiến đến trước mặt Phương trượng Thiếu Lâm phái nhanh thật nhanh, Mã Nguyên Vũ chộp một cái hư không vào lão tăng Phương trượng và một luồng hấp lực cực mạnh liền phát ra.

Lão tăng này phong thái và sở học quả nhiên có chỗ hơn người.
Phát hiện Mã Nguyên Vũ tung hấp lực, lão tăng thản nhiên buông câu niệm Phật :
- Muốn đả bại lão nạp như đã thực hiện với tệ sư đệ Như Ngộ ư? Không dễ thế đâu. A di đà Phật!
Và đúng là không dễ thật. Vì lão tăng Phương trượng chỉ cần hơi nhón người lên một ít, sau đó hai chân cứ thi nhau giẫm đạp vào khoảng trống thật ít ở dưới chân, do thân hình lão tăng theo động thái nhón lên đã bay là là cách đất độ nửa gang tay, là toàn thân cứ thế ấy mà lùi thật nhanh về phía hậu.
Tứ tăng nhân Tứ Pháp Bảo Thiếu Lâm phái sau chuyện bảo vệ Phương trượng bất thành, họ đang lo cho sinh mạng của Phương trượng, chợt thấy phương trương của họ có cách thoát thân quá ư kỳ ảo này, họ đồng thanh reo lên :
- Tuyệt kỹ Thuận Khí Thôi Thân Thoái Bộ!
- Không ngờ Phương trượng đã luyện thành tuyệt kỹ khó luyện nhất này.
- Phương trượng quả là bậc kỳ tài chưa từng có của bổn phái.
Đúng vậy, đó là cách thoát thân và là tuyệt kỹ có thể nói là khó luyện nhất của phái Thiếu Lâm trong bảy mươi hai tuyệt kỹ do Tổ sư Đạt Ma lưu truyền.
Tuy vậy, lão tăng Phương trượng ít vận dung tuyệt kỹ để thối lùi nên dĩ nhiên không chể nào nhanh bằng so với Mã Nguyên Vũ đã lập tức xê bắn thân mình lướt thẳng đến đuổi bám theo lão tăng Phương trượng.
Phát hiện Mã Nguyên Vũ cứ ào ào lao đến, lão tăng Phương trượng cả giận, nạt lên một tiếng cực to :
- Ngươi là ai? Sao quyết liệt truy bức lão nạp? Ngươi tư ý tìm chết. Đỡ!
Ào...
Vô Vi Tiên Tử vụt quát vang :
- Tồi Tâm Vô Vi chưởng! Như Giác! Hóa ra ngươi chính là một trong những hung thủ đã thảm sát Mã gia, Vô Vi phái?
Lão tăng nọ trong lúc quá giận đã phát chiêu mà không suy nghĩ, hoặc có thể bảo đây là sự báo ứng tất yếu phải có khiến lão tăng vì được tin những người tìm đến là vì Vô Vi phái Mã gia, những suy nghĩ của lão tăng cứ quanh quẩn mãi ba chữ “Vô Vi phái” này, nên khi gặp nguy cấp chính ba chữ này làm cho lão phải vận dụng sở học dĩ nhiên có liên quan đến ba chữ “phái Vô Vi”.
Lão đã quá khinh suất và lúc này lão bối rối.

Vậy là trong một sát na nhất định lão đã bị Mã Nguyên Vũ với bản lãnh bất phàm chộp cứng vào yếu huyệt.
Nhưng Mã Nguyên Vũ chưa hạ sát lão trái lại cứ đưa mắt nhìn quanh.
Bao tăng nhân đương diện nếu không đến nỗi bàng hoàng vì tuyệt học thượng đẳng của nhân vật đang chế ngự Phương trượng của họ thì hầu hết đều ngỡ ngàng khi phát giác một sự thật phù phàng là Phương trượng của họ quả nhiên đã gây nên một tội ác tày trời và làm cho Vô Vi phái Mã gia toàn bộ đều bị thảm sát.
Nếu Bạch Nhật Quang có tài nhìn qua thủ hiệu để đoán biết lời của người không có thể phát thoại muốn nói thì qua khá là nhiều ngày được đồng hành cùng Mã Nguyên Vũ, họ Bạch càng hiểu thêm ý nghĩa của từng cử chỉ và ánh mắt của Mã Nguyên Vũ.
Do đó, thấy Mã Nguyên Vũ đảo mắt nhìn quanh, Bạch Nhật Quang vì hiểu nên dõng dạc cất tiếng :
- Mười tám năm trước bổn phái Vô Vi lâm họa toàn gia, cùng là lúc quý phái Thiếu Lâm có sự thay đổi cương vị Phương trượng. Chư vị có đoán ra vì sao vị tiền bối đây với hai lần xuất thủ đều vỏn vẹn chỉ dùng một công phu duy nhất chăng? Đấy là vì một trong số hung thủ gây ra thảm biến Mã gia có một cao thủ của quý phái. Cao thủ này có thi triển một loại tuyệt kỹ mà không phải đệ tử phái Thiếu Lâm nào cũng luyện được. Đó là tuyệt kỹ Thuận Khí Thôi Thân Thoái Bộ vừa mới đây đã được lão Như Giác hiển lộ. Cho thấy lão chính là hung thủ. Nay xin được cáo bạch và mong chư vị chấp thuận cho bọn mỗ đi tìm Như Độ lão tăng, nhờ Như Độ đứng ra làm chủ việc báo thù này.
Bạch Nhật Quang nói đến đâu Mã Nguyên Vũ gật đầu đến đấy, khiến Vô Vi Tiên Tử bàng hoàng :
- Hoàng thiên hữu nhãn. Y lưu mạng Như Giác hóa ra là để giao cho Như Độ phân xử.
Y không tàn nhẫn, không gây thành trận hạo kiếp như Mã Nguyệt Hằng này cứ phập phồng lo sơ.
Do bằng chứng đã có, lão Như Giác cũng không còn gì để nói. Như Ngộ sa sầm nét mặt tiến đến đoạt lại thiền trương và xăm xăm đi trước dẫn đường.
* * * * *
Sám Hối đường.
Mã Nguyên Vũ chỉ chịu buông lão tăng Như Giác ra và đẩy về phía lão tăng Như Độ sau khi Như Ngộ tăng đã thay mọi người tỏ bày ngọn ngành khúc nôi về tội lỗi của lão tăng Như Giác.

Với sắc mặt tột cùng thất vọng, Như Độ tăng thở dài nhìn Như Giác :
- Tam đệ là bậc võ học kỳ tài và đó là nguyên do khiến ta chọn tam đệ, thay vì giao trọng trách chấp Chưởng môn phái cho nhị đệ Như Thiền. Sao tam đệ đã phạm tội ác tày trời vẫn không sám hối, trái lại cứ thản nhiên nhận trọng trách ta giao?
Đoạn Như Độ tăng đưa mắt áy náy nhìn Vô Vi Tiên Tử :
- Kỳ thực chuyện xảy ra cho quý phái Vô Vi độ đó có làm lão nạp hàng hoàng. Khiến lão nạp cảm nhận bản thân bất tài vô lực, khó thể nhờ thế lực tệ phái Thiếu Lâm giữ yên bình cho cục diện võ lâm, thêm vào đó là một ẩn tình khó nói, lão nạp đành nguyện ý từ bỏ cương vị Phương trượng với hy vọng khi có Như Giác đảm nhận thay tình thế khả dĩ sẽ có chuyển biến thuận lợi hơn. Ai có ngờ...
Với xúc nộ đột ngột dâng cao, Như Độ tăng chợt gằn giọng quát mắng Như Giác :
- Chuyện đã đến thế này, Như Giác ngươi còn chờ gì nữa mà không nêu rõ tường tận những ai đã cùng ngươi gây thảm họa cho Mã gia? Hay ngươi vẫn chấp nê bất ngộ, không hối hận vì những hành vi do ngươi gây ra?
Như Giác rùng mình khắp lượt và bất chợt làm cho một vật rơi ra từ dải thắt lưng.
Nhìn thấy vật đó, Bạch Cúc bật kêu :
- Lại là Thần Long hội!
Như Giác cúi gục đầu, vừa thò tay nhặt vật nọ có hình dáng như một lệnh bài vừa trao cho Như Độ tăng :
- Không sai. Và hầu hết những ai nếu có giữ lệnh bài này đều là người do Hội chủ Thần Long hội sai khiến. Đại sư huynh. Đệ một bước sa chân ngàn thu ôm hận. Đệ xin được tự xử trước mặt đại sư huynh.
Nhưng đúng lúc lệnh bài Thần Long hội sắp chạm vào tay Như Độ bỗng có hai sự việc đồng loạt xảy ra.
Một là tiếng kêu khẩn trương của Công Tôn Quỳnh :
- Đề phòng đấy là tử lệnh bài. Trên đó có tẩm độc.
Việc thứ hai là hành vi xuất chủ nhanh như chớp của Mã Nguyên Vũ. Vù...
Lệnh bài Thần Long hội đã lọt vào tay Mã Nguyên Vũ. Và Mã Nguyên Vũ cũng đã xoay mặt sau của lệnh bài Thần Long hội cho ai ai cũng nhìn thấy một chữ "tử" được khắc sâu trên đó.
Cũng lúc này toàn thân Như Giác đã sạm đen, khiến hơi thở cạn dần vì đã bị ngấm độc.
Như Giác khi chết còn mang theo một nghi vấn trùng trùng vì chỉ có

thể mở miệng hỏi nhưng không đủ sức chi trì để chờ nghe ai đó lên tiếng giải đáp. Như Giác thều thào hỏi :
- Vì sao bọn ngươi biết trên lênh bài Thần Long có có độc..?... Hự!
Như Độ trợn trừng hai mắt nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Thí chủ... thí chủ không ngại độc?
Bạch Nhật Quang kêu :
- Biết có độc nhưng vẫn để Như Giác tự tay chạm vào là tiền bối không cần nghe Như Giác cung xưng bất kỳ điều gì về hung thủ, về hội Thần Long kỳ bí? Tại sao?
Bạch Cúc và Công Tôn Quỳnh nhìn nhau :
- Lại thêm một nhân vật thứ hai không ngại bách độc sau nhân vật đầu tiên là Mã Nguyên Vũ?
Vô Vi Tiên Tử thì càng nghi càng kinh tâm tột cùng :
- Thật sự những ai từng là hung thủ gây ra thám sát cho Mã gia, ngươi đều tường tận?
Vậy ngươi có ý gì khi cố tình đưa mọi người đến gặp Như Độ?
Mã Nguyên Vũ chợt vận lực dụng tam muội chân hỏa nung đỏ lệnh bài Thần Long hội trong tay và vo tròn ném bỏ qua một bên. Sau đó Mã Nguyên Vũ xòe bàn tay còn lại để lộ ra mũi Tuyệt Mệnh Phi Tâm châm đã từng đoạt mạng Như Thiền lão tăng.
Bạch Nhật Quang giật mình :
- Tiền bối muốn tuyên cáo rõ điều đã xảy ra trước lúc chúng ta đến đây?
Mã Nguyên Vũ gật đầu. Vậy là Bạch Nhật Quang vừa nơm nớp lo sợ vừa thuật cho Như Độ, Như Ngộ nhị lão tăng nghe chuyện đã xảy ra cho Như Thiền.
Như Ngộ thất kinh :
- Nhị sư huynh Như Thiền đã chết?
Như Độ xua tay và thở hắt ra một hơi :
- Tứ đệ đừng vội bấn loạn. Vì theo ta, sở học thượng thừa như thí chủ đây nếu muốn đoạt mạng bất kỳ ai trong chúng ta chỉ là hành vi dễ như trở bàn tay. Đủ thấy câu chuyện vừa nghe đều là sự thật.
Đoạn Như Độ ngẩng mặt nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Thí chủ tuyên cáo minh bạch thế này là tốt. Vì có như thế bổn tự mới rõ nguyên do nhị đệ Như Thiền chết là vì Thần Long hội. Và sau nữa, lão nạp nếu đoán không lầm thì thí chủ muốn nêu vài nghi vấn về Như Thiền nhị sư đệ của lão nạp?
Mã Nguyên Vũ hất mặt qua Bạch Nhật Quang.
Bạch Nhật Quang do không biết ý tứ của Mã Nguyên Vũ là thế nào nên đành thuật tiếp những gì họ đã làm sau khi Như Thiền bị hung

nhân vô hình dùng Tuyệt Mệnh Phi Tâm châm đoạt mạng.
Như Độ càng nghe càng cau tít đôi mày bạc, sau cùng thì lên tiếng :
- Chư vị có nghi vấn như thế rất hay. Bởi nhị đệ Như Thiền nếu không cất giữ điều gì hoặc vật gì bí ẩn thì tại sao Thần Long hội ra tay sát nhân diệt khẩu? Nhưng thật đáng tiếc, lão nạp lại không nghĩ ra chút manh mối nào khả dĩ có thể giúp chư vị minh tường.
Nghe đến đây, nếu Bạch Nhật Quang bị bối rối vì không còn gì để hỏi nữa thì lão tăng Như Độ chợt tiếp lời sau một tiếng thở dài khó hiểu :
- Riêng về đứa bé, cốt nhục của Mã gia đã bị Như Thiền nhẫn tâm hắt hủi thì dường như tệ nhị sư đệ Như Thiền đã hiểu sai lời minh thị của lão nạp.
Bạch Nhát Quang giật mình và thầm đoán có lẽ đây chính là điều Mã Nguyên Vũ muốn được sáng tỏ khi quyết định đến tận đây tìm lão tăng Như Độ Vì thế, Bạch Nhật Quang vội hỏi :
- Chính Như Thiền đại sư đã bảo đó chính là chủ ý của đại sư. Kỳ thực vào thời điểm đó đại sư đã nói như thế nào với Như Thiền?
Như Độ cười gượng :
- Hãy để lão nạp thuật lại từ đầu. Là thoạt tiên Như Thiền chỉ đến hỏi lão nạp nguyên do khiến lão nạp thoái vị. Lão nạp đành giải thích như lúc nãy đã giải thích với chư vị.
Nhưng vì Như Thiền vẫn mãi băn khoăn, bắt buộc lão nạp phải nêu luôn nguyên cớ thứ hai chính là những gì mà vừa nãy lão nạp bảo là ẩn tình khó nói.
Do là người hiếu sự nên Bạch Nhật Quang háo hức hỏi :
- Liệu lúc này đại sư có thể nói ẩn tình đó ra?
Như độ thở dài :
- Như Thiền đã chết, lão nạp còn giữ làm gì một ẩn tình chỉ có liên quan đến Như Thiền.
Bạch Cúc hoài nghi :
- Chỉ liên quan đến Như Thiền đại sư thôi sao?
Như Đã thố lộ :
- Như Thiền có một bào huynh từng bị Vô Diện thư sinh thay công đạo hành xử. Đó là lúc Như Thiền đã quy y ngoài hai mươi năm nên ít có ai biết mối liên hệ huyết thống giữa Như Thiền và nhân vật đại gian đại ác đó.
Vô Vi Tiên Tử giật mình :
- Kể cả đại sư cũng không biết?
Như Độ lắc đầu :
- Trái lại lão nạp biết rất rõ và còn không ít lần bỏ qua, không bắt tội, mặc dù đã phát hiện Như Thiền vì thâm tình huynh đệ từng ra tay

cứu khổ phò nguy cho bào huynh, mỗi khi vị bào huynh này vì ác tính đã nhập tâm nên gây ra thêm tội ác.
Công Tôn Quỳnh bình phẩm :
- Có lẽ ý của Như Thiền đại sư là muốn nhân đó cải hóa dần và mong thân huynh sớm có ngày ném bỏ đồ đao, lập địa thành phật.
Như Độ bảo :
- Chính lão nạp cùng từng nghĩ tốt như thế về tệ nhị sư đệ Như Thiền. Nhưng thực hư thế nào chưa minh bạch thì vị bào huynh của Như Thiền lại đến lúc đền tội.
Bạch Nhật Quang suýt soa :
- Nhân vật Vô Diện thư sinh luôn ghét ác như kẻ thù, ác ma nào chạm phải nhân vật này đúng là ác lai ác báo, ắt hẳn Như Thiền rất đau xót.
Như Độ lại thở dài :
- Oán hận thì đúng hơn. Vì thế, dù sự việc đã xảy ra ngoài ba mươi năm nhưng đâu có lúc nào Như Thiền lại không canh cánh bên lòng ý niệm quyết báo thù cho thân huynh. Với ẩn tình này, lần đó lão nạp có giải thích nguyên do cho Như Thiền nghe tại sao lão nạp phải thoái vị. Đó là không muốn ngày ngày cứ bị Như Thiền thúc bách, bảo lão nạp phải sớm dùng uy lực Thiếu Lâm truy tìm tung tích Vô Diện thư sinh cho Như Thiền.
Vô Vi Tiên Tử thất kinh :
- Như Thiền khăng khăng quyết báo thù cho thân huynh thế sao. Vậy còn lời răn dạy của phật tổ thì sao? Cứ oan oan tương báo thì biết đến bao giờ mới xóa hết hận thù? Huống chi thân huynh của Như Thiền có chịu kết cục đó cũng là đáng tội. Cớ gì Như Thiền không chịu bỏ qua?
Như Độ cứ lắc đầu :
- Lão nạp cũng đã khuyên Như Thiền không biết bao nhiêu lần mà nói. Thật may, cuối cùng Như Thiền cũng giác ngộ.
Công Tôn Quỳnh cau mặt :
- Giác ngộ? Vậy tại sao sau đó vẫn nhẫn tâm hắt hủi Mã Nguyên Vũ khi ấy chỉ là một đứa bé?
Như Độ xua tay :
- Nguyên uỷ là thế nào thoạt tiên Như Thiền nhận cưu mang đứa bé là có dụng ý.
Bạch Cúc có sắc giận :
- Có dụng ý? Là thế nào? Đệ tử của cửa phật mà còn toan tính khi ra tay hành thiện ư?
Như Độ đáp :

- Vì lúc đó Như Thiền vẫn hận Vô Diện thư sinh. Do đó, khi biết đứa bé là cốt nhục Mã gia, lại hay tin Mã gia lâm thảm họa vì hung nhân nghi ngờ Mã Binh Sơn là Vô Diện thư sinh hóa thân, Như Thiền tính, nếu cứ cưu mang đứa bé thì khắc có ngày được dịp diện đối diện với Vô Diện thư sinh Bạch Nhật Quang ngơ ngác :
- Là ý gì? .
Như Độ giải thích :
- Là thế này, Vô Diện thư sinh tuy ghét ác như kẻ thù nhưng lại là người hành sự lúc nào cũng ân oán phân minh. Do vậy, nếu được tin Mã gia thảm tử là do bốn chữ Vô Diện Thư Sinh gây ra, chư vị thử đoán xem nhân vật ân oán phân minh đó sẽ hành sự như thế nào?
Công Tôn Quỳnh vỡ lẽ :
- Vậy Như Thiền đại sư đoán rằng sẽ có ngày Vô Diện thư sinh vì đi tìm đứa bé, di tử duy nhất của Mã gia may còn sống, nên ắt có ngày tìm đến chỗ Như Thiền?
Như Độ gật đầu :
- Hoặc như thế hoặc Vô Diện thư sinh sẽ tự thân đi báo thù hộ Mã gia. Nhưng hãy nói theo suy nghĩ của Như Thiền. Chính vì có suy nghĩ này nên như Thiền mới nhận lời cưu mang đứa bé. Và sau khi đến gặp lão nạp...
Bạch Cúc sực hiểu :
- Vì được đại sư điểm hoá. Như Thiền không oán hận Vô Diện thư sinh nữa, nên dụng ý khi nhận cưu mang đứa bé cũng chẳng còn. Vì thế...
Như Độ xua tay :
- Kỳ thực lão nạp chỉ khuyên Như Thiền hãy bỏ qua cừu thù, hãy đừng để tâm đến chuyện của Mã gia nữa. Và nếu được hãy cưu mang đứa bé như thể đứa bé không phải Mã Nguyên Vũ.
Vô Vi Tiên Tử có ý giận :
- Vậy thì sao? Rốt cuộc Như Thiền đã bỏ ngoài tai lời đại sư khuyên, cứ nhẫn tâm hắt hủi đứa bé, là thế nào đây?
Như Độ bối rối :
- Như lúc đầu lão nạp đã nói, có lẽ đấy là do Như Thiền hiểu sai ý minh thị của lão nạp. Hoặc giả Như Thiền ngại bản thân khó thể bỏ qua cừu thù nếu vẫn cứ giữ đứa bé bên mình. Vì thế...
Bạch Nhật Quang phẫn nộ :
- Nhưng hành vi đó của Như Thiền thật khó chấp nhận. Sao không tìm chỗ khác cho đứa bé dung thân, hoặc cứ gởi lên chỗ đại sư cũng được. Nỡ lòng nào xua đuổi tiểu thiếu gia của Bạch Nhật Quang này ra ngoài trời giá lạnh?

Công Tôn Quỳnh thở dài :
- Âu cũng là nỗi khổ tâm nào đó của Như Thiền đại sư. Bạch huynh, dù gì đại sư Như Thiền cũng đã chết, chúng ta trách làm gì chuyện đã qua? Bỏ đi.
Lúc nói câu đó, Công Tôn Quỳnh nửa vô tình nửa hữu ý đưa mắt nhìn Mã Nguyên Vũ.
Bị nàng nhìn, Mã Nguyên Vũ quay người và không nhìn ai, cứ như thế bỏ đi.
Lão tăng Như Độ nhìn theo :
- Vị thí chủ đó... lão nạp không tò mò hỏi về lai lịch, chỉ xin mạo muội nêu hai nhận định. Thứ nhất, sát khí quá nặng. Thứ hai, tử khí cũng đầy... Chỉ e không bao lâu nữa cũng gặp họa sát thân . . .
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng ngỡ ngàng nhìn nhau.
Vô Vi Tiên Tử cười gượng :
- Sát khí thì đúng. Còn tử khí thì Đại sư có nhìn rõ diện mạo y đâu mà nhận định?
Khi đó Mã Nguyên Vũ đột ngột quay đầu ném tia nhìn lạnh lùng cho Vô Vi Tiên Tử, kèm theo đó là ban cho Như Độ cái nhìn hoài nghi.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 16
Gia thân cũng hóa cừu thù

- Chúng ta không đi đến phái Võ Đang sao?
Đáp lại câu hỏi có phần hoài nghi của Bạch Nhật Quang, Mã Nguyên Vũ biểu lộ sự khẩn trương qua đôi chân bước vội.
Động thái này của Mã Nguyên Vũ không thể lọt qua đôi mắt tinh tường của Vô Vi Tiên Tử. Và Vô Vi Tiên Từ thở dài một cách cố ý :
- Ngươi không thể lấy tay hoặc chỉ hướng hoặc vẽ lên đất mấy chữ cho chúng ta biết nơi sắp đến ư!
Mã Nguyên Vũ bối rối, vẽ lên đất hai chữ “Phạm Hoàng”. Kể cả lúc vẽ xong Mã Nguyên Vũ vẫn giữ thái độ bối rối khi đưa mắt nhìn Bạch Nhật Quang.
Bạch Nhật Quang thật sự hoài nghi :
- Sao lại tìm Phạm Hoàng. Hoặc Tử Dương công là một trong nhiều loại tuyệt học đã gây ra thảm họa Mã gia, hoặc tiền bối đoán Phạm Hoàng đang lâm nguy? Nhưng điều tất yếu nhất là dường như tiền

bối là người chưa từng bôn tẩu giang hồ nên không thông tỏ lắm đường đi lối lại?
Vừa hỏi xong, thấy Mã Nguyên Vũ chợt xạ nhìn bằng ánh mắt giận dữ lẫn phật ý, Bạch Nhật Quang vội xua tay :
- Vãn bối chỉ hỏi đùa thế thôi. Vì bậc chân nhân ẩn thế và bất lộ tướng như tiền bối dĩ nhiên vẫn luôn hành hiệp giang hồ, lẽ nào không từng vân du đó đây. Duy có điều tìm Phạm Hoàng lúc này đâu phải dễ. Vì vị tất họ Phạm đã quay về Hoa Sơn phái. Và nếu là thế, Trung Nguyên bao la rộng lớn biết y ở đâu mà tìm?
Mã Nguyên Vũ xua tay, ý bảo tìm Phạm Hoàng ở đâu là tuỳ họ Bạch. Riêng Mã Nguyên Vũ thì họ Bạch cứ phải tìm Phạm Hoàng, không được chậm trễ.
Đoán hiểu như thế, Bạch Nhật Quang nhăn nhó, đưa mắt cầu viện Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc và nhất là Vô Vi Tiên Tử. Họ Bạch báo :
- Bạch mỗ đâu phải thần thánh gì mà biết phải tìm họ Phạm ở chỗ này chỗ kia. Việc này e Bạch mỗ kham không nỗi.
Vô Vi Tiên Tử cũng cảm thấy thế, chợt nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Tìm Phạm Hoàng, có liên quan gì đến chuyện báo thù cho Mã gia?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu. Thái độ này làm Vô Vi Tiên Tử cười lạt :
- Hóa ra chỉ là một chủ ý của ngươi trong nhất thời cao hứng? Vậy ngươi nghĩ ngươi là ai để cho rằng bọn ta bao nhiêu đây người đều phải khốn khổ bám theo ngươi từng bước chân, thuận theo từng ý định ngông cuồng của ngươi? Hay ngươi thị vào võ học cao minh, buộc bọn ta phải tuân theo từng mệnh lệnh của ngươi?
Mã Nguyên Vũ cũng không ngờ lại gặp phải phản ứng như thế này ở Vô Vi Tiên Tử, vì thế chàng lâm cảnh dở khóc dở cười, giận không ra giận và giải thích cũng không thể giải thích.
Đã vậy Vô Vi Tiên Tứ còn cất cao giọng nói như trách, như mai mỉa Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi đừng giận dữ với ta, vô ích. Vì muốn thế, trước hết ngươi phải giải thích nguyên do. Nhưng ngươi liệu có chịu mở miệng để giải thích chăng? Ngươi không dám chứ gì? Sao vậy? Ngươi đâu phải câm. Hãy mở miệng đi nào. Và ta thì đang muốn ngươi mở miệng. Vì ta đang có rất nhiều điều cần hỏi ngươi, hỏi thật nhiều về những chuyện đã qua.
Nhưng tiếc thay ta lại gặp phải ngươi, một kẻ độc đoán, bất cận nhân tình, mục vô tôn trưởng lại còn tự cao tự đại ngỡ chuyện gì do ngươi nghĩ ngươi làm đều đúng. Ngươi đúng là...
đúng là...
Mã Nguyên Vũ chợt gãy gập người, ôm ngực và sau một chuỗi ho

khan bỗng thổ ra một ngụm huyết.
Nếu cảnh huống bất ngờ này xảy ra cho Mã Nguyên Vũ chỉ làm cho Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc và Bạch Nhật Quang ngơ ngác hoang mang thì nghiêm trọng hơn là đã làm Vô Vi Tiên Tử thất kinh.
Vô Vi Tiên Tử chạy đến gần Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi đã bị nội thương. Sao ngươi không nói ra, chỉ với một mình ta thôi cũng không được sao?
Mã Nguyên Vũ đã kịp trấn định, đứng thẳng người lên và giận dữ xua Vô Vi Tiên Tử ra. Đồng thời cũng giận dữ như thế Mã Nguyên Vũ vừa quét mắt nhìn họ Bạch vừa vạch bừa lên đất mấy chữ: “Tìm Phạm Hoàng. Nhanh!”
Có cảm nhận Mã Nguyên Vũ không thể ngẫu nhiên mà tỏ ra khẩn trương khi muốn tìm Phạm Hoàng gấp, Vô Vi Tiên Tử liền trừng mắt nhìn họ Bạch :
- Thực hiện đi, gã kia. Hãy xem đó là mệnh lệnh của Vô Vi Tiên Tử này. Ngươi tìm bằng cách nào ta không cần biết nhưng ngươi phải tìm.
Họ Bạch sau một thoáng ngơ ngác, hết nhìn Vô Vi Tiên Tử lại len lén nhìn dò xét Mã Nguyên Vũ. Và khi biết đấy là điều không thể không làm, Bạch Nhật Quang chợt gật đầu :
- Hãy cứ ở đây và chờ một lúc. Bạch mỗ sẽ quay lại ngay.
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc không biết nghĩ sao cũng bất ngờ đề xuất và gọi Bạch Nhật Quang :
- Bọn muội có thể đi cùng Bạch huynh một đoạn chăng. Cũng là để mở rộng tầm mắt, xem Bạch huynh nhờ vào đâu mà tự hào là kẻ thạo tin.
Bạch Nhật Quang liền nghĩ đến câu Bạch Cúc từng nói, là thế nào cũng có lúc cần nhờ đến họ Bạch. Vì thế, dù miễn cưỡng Bạch Nhật Quang cũng phải gật đầu ưng thuận.
Nhưng trước hết Bạch Nhật Quang cũng muốn hỏi ý Vô Vi Tiên Tử. Nhưng vừa đưa mắt nhìn, Bạch Nhật Quang liền nghe Vô Vi Tiên Tử bảo :
- Ngươi cứ đưa chúng đi, nếu điều đó không phiền gì đến ngươi. Nhưng đừng để ta chờ lâu. Đi đi!
Bạch Nhật Quang, càng thêm hiểu mệnh lệnh ngấm ngầm của Vô Vi Tiên tử “Đưa chúng đi đi, vì ta đang có chuyện cần định bàn riêng với nhân vật độc đoán và bất cận nhân tình này”. Và Bạch Nhật Quang vội đưa Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng đi.
Họ vừa đi khuất, Vô Vi Tiên Tử liền hạ thấp giọng :
- Thương thế của người có lẽ nên để ta xem qua thì hơn.

Mã Nguyên Vũ lắc đầu và chợt buông tiếng thở dài não nuột. Tuy vậy mở tiếng nói thì Mã Nguyên Vũ vẫn cứ khăng khăng không chịu mở miệng Vô Vi Tiên Tử dù vẫn nhẹ giọng nhưng đã bắt đầu lên tiếng trách :
- Ở đây chỉ còn ta và ngươi. Mở miệng nói với ta một tiếng ngươi cũng không thể ư?
Ta đã làm gì sai đến nỗi ngươi oán hận, cho dù một lời ngươi cũng không mở?miệng nói với ta?
Mã Nguyên Vũ bỗng có một cử chỉ bất ngờ là lấy tay vạch vào đất ba chữ “không thể nói” và sau đó vội vàng bôi xóa đi.
Vô Vi Tiên Tử không sao hiểu được, vì thế chợt cười lạt :
- Tại sao ngươi không thể nói? Hóa ra tự thâm tâm ngươi bấy lâu nay đâu có nhìn nhận ta là cô cô của ngươi, đúng không. Đã là vậy...
Chợt có tiếng cười lạnh văng vẳng một cách mơ hồ vọng đến :
- Hay lắm. Cuối cùng thì nhờ mụ Mã Nguyệt Hằng, bổn hội cũng biết đấy là nhân vật nào đã to gan dám công khai đối đầu cùng bổn hội. Ha ha...
Vô Vi Tiên Tử biến sắc :
- Bổn hội Thần Long hội ư?
Phần Mã Nguyên Vũ thì bất ngờ động thân lao đi...
Nhưng...
- Đừng vội manh động như thế, Mã Nguyên Vũ. Trừ phi ngươi muốn sinh mạng cỏn con của lũ nha đầu này chẳng còn thì cứ việc. Bằng không, hãy ngoan ngoãn đáp lại bổn nương nương ta mấy lời. Mau đưa chúng đến đây?
Và Mã Nguyên Vũ thất kinh khi nhìn thấy Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc kể cả Bạch Nhật Quang nữa đang bị một nhóm nhân vật cao thủ xa lạ điệu từ một chỗ khuất điều đến.
Nhưng nỗi thất kinh của Mã Nguyên Vũ đâu phải chỉ có bấy nhiêu đó là hết. Vì thật là bất ngờ, người đầu tiên lên tiếng cười vào mặt Mã Nguyên Vũ chính là Bạch Nhật Quang.
Ho Bạch tự lấy hai tay vỗ vào nhau :
- Vẫn nghe mọi người đồn đại Mã Nguyên Vũ là hạng thông tuệ, từng nhờ cơ trí mà gây kinh tâm khiếp đảm không biết bao nhiêu kẻ đối đầu. Nhưng trăm nghe không bằng một thấy, ngươi nếu một đời thông tuệ thì lại nhất thời hồ đồ. Nếu ngươi đừng dừng lại như lời nhị nương nương vừa đe doạ, có lẽ bổn hội vẫn chưa có bằng cớ xác quyết nào tin rằng ngươi chính là Mã Nguyên Vũ. Nhưng đúng là hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm, ngươi có sơ hở như thế mới không phụ bao công khó của ta đã mãi đi theo ngươi như chó đi theo

chân chủ.
Lần này đúng là ngươi thảm bại rồi, là đại thảm bại thì đúng hơn. Ha... ha...
Công Tôn Quỳnh gào thất thanh :
- Nguyên Vũ huynh. Muội không cần biết vì sao huynh nhẫn tâm tìm cách lánh mặt bọn muội. Nhưng huynh hãy cứ lo cho thân huynh. Chạy đi! Bạch Nhật Quang là kẻ phản trắc, quanh đây đều có mai phục. Hự!
Bạch Nhật Quang đã điểm á huyệt của Công Tôn Quỳnh và hất hàm nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi đâu phải là hạng tham sinh úy tử, đúng không? Và ngươi cũng không dám mở miệng phát thoại nữa, đúng chứ? Tiên tử cô cô có biết vì sao Mã thiếu gia không dám mở miệng chăng?
Họ Bạch giễu cợt nhìn Vô Vi Tiên Tử và giải thích :
- Chẳng phải y không thể nói hoặc không thèm nói mà là y không được phép mở miệng. Còn về nguyên nhân vì sao ư? Vì hễ y mở miệng là loại công phu Nghịch Hành Chuyển Dịch công có xuất xứ từ Nghịch Hành Ma Thế Tôn cách đây hai trăm năm ắt sẽ làm y bị tẩu hỏa nhập ma mà chết. Ta nói thế đúng không Mã Nguyên Vũ, Mã thiếu gia?
Vô Vi Tiên Tử giật mình, nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi là di mệnh truyền nhân của đại ác ma Nghịch Hành Ma Thế Tôn? Ồ, không.
Ta không trách gì ngươi chuyện đó. Ta chỉ muốn biết vì sao ngươi lại tự dẫn thân vào tuyệt lộ? Có phải vì sau khi bị súc sinh Phương Hồng Lam dùng nhục hình, biến ngươi thành thân tàn ma dại, đến đại huyệt đan điền cũng bị thương tổn nặng nề, ngươi vì muốn tiếp tục báo thù cho Mã gia nên bất chấp hậu quả, quyết luyện luôn theo công phu Nghịch Hành Chuyển Dịch tà công.
Mã Nguyên Vũ thủy chung không lên tiếng. Vì thế, với nét mặt vô biểu cảm, chính thái độ của Mã Nguyên Vũ cũng làm Bạch Nhật Quang có phần nào hoang mang.
Chợt nhân vật tự xưng là bổn nương nương lại từ một cõi mơ hồ nào đó tiếp tục lên tiếng :
- Bất luận y chịu mở miệng hay không, Bạch Nhật Quang ngươi cứ tiến hành theo phương sách đã bàn. Đừng để mất thời gian nữa.
Họ Bạch sực tỉnh và lại cười :
- Thảm họa đã xảy ra cho Mã gia là do ta khi đó thay vì đưa đại phu đến lại đưa đường dẫn lối cho nhiều người xâm nhập Mã gia. Ngươi có biết vì sao ta cố tình làm như thế không?

Rõ ràng là họ Bạch đang có ý khích nộ Mã Nguyên Vũ, có lẽ muốn Mã Nguyên Vũ lên tiếng để lâm cảnh tẩu hỏa nhạp ma. Họ Bạch tiếp tục :
- Vì phụ thân ngươi tuy có ân cưu mang ta nhưng lại có thù là không những không truyền thụ võ công gì mà còn luôn miệng quát nạt, quở mắng ta. Sao lão nhẫn tâm như thế dù đối với ta chỉ là một đứa bé?
Mã Nguyên Vũ thoáng chớp mắt vài lượt khi nghe Vô Vi Tiên Tử thở dài :
- Phụ thân ngươi đúng là có tính khí cộc cằn thô lỗ đến mẫu thân ngươi đôi khi cũng không thoát cảnh bị phụ thân ngươi dằn vặt. Phải chăng ngươi đang thừa hưởng tính khí này từ thân phụ ngươi?
Bạch Nhật Quang chợt cười lạnh :
- Ngươi vẫn không mở miệng? Vậy thì ra tay đi, thân thủ ngươi cao minh lắm mà. Hay ngươi đã chán ghét hai tiện tỳ này, muốn mãi mãi lánh mặt và cả việc ra tay giải cứu họ ngươi cùng không màng?
Và họ Bạch bắt đầu sàm sỡ với Công Tôn Quỳnh cùng Bạch Cúc :
- Nhị vị thì quá chung tình với y, trái lại y đâu xem nhị vị ra gì. Phải chăng đó là nhị vị đã có thời gian lạm dụng nữ sắc, lả lơi với quá nhiều nam nhân, khiến y khinh thường nhị vị?
Y phá lên cười :
- Nghĩ tình nhị vị nhờ linh cảm tinh tế của nữ nhân giúp Bạch mỗ càng lúc càng tin, càng khám phá y chính là Mã Nguyên Vũ, thôi thì thế này vậy, sao nhị vị không trao thân gởi phận cho Bạch Nhật Quang này? Một người là chính thiếp, một người là thứ thiếp. Ta sẽ cho nhị vị sống một đời phú quý, vinh hoa, được chứ? Ha... ha...
Vẫn không thấy Mã Nguyên Vũ có phản ứng gì, Bạch Nhật Quang chợt quát :
- Ngươi không còn tính người nữa sao, Mã Nguyên Vũ? Hay vì ngươi thật sự là kẻ bán nam bán nữ nên sinh mạng lẫn tiết danh của hai tiện tỳ này dù có ra sao ngươi cũng không quan tâm? Thế ngươi có biết vì quan tâm đến ngươi nên lũ tiện tỳ này cũng lưu tâm từng tiểu tiết có liên quan đến ngươi chăng? Như hộ giáp này chẳng hạn. Vừa thoạt nhìn qua, nếu ả Bạch Cúc bảo đây là một kích khổ rất vừa vặn với thân ngươi thì ả Công Tôn Quỳnh cũng bảo vẫn còn đó một vệt nhỏ trước kia ngươi từng bị lão Bích Nhãn dùng Tuyệt Mệnh Phi Tâm châm suýt lấy mạng ngươi nhưng may nhờ hộ giáp bảo vệ. Họ quan tâm đến ngươi như vậy, lẽ nào ở ngươi chẳng có lấy chút tình?
Vô Vi Tiên Tử chợt rúng động, cố tình thì thào vào tai Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi không phải kẻ bán nam bán nữ. Tự tay ta từng chăm sóc

ngươi nên điều này ta đoán chắc. Nếu điều này, quan hệ đến thanh danh một đời mà ngươi vẫn đang tâm tư gây ra để tự gánh chịu thì chuyện ngươi luyện Nghịch Hành Chuyển Dịch công ta e cũng là do ngươi giả vờ làm ra như vậy. Nếu sư thật đúng như ta vừa nghĩ, được lắm, ta và ngươi cứ tương kế tựu kế. Chỉ cần ngươi ra hiệu, ta và ngươi lập tức phân khai, ngươi lo tìm ả nhị nương nương nào đó, phần hai nha đầu kia cứ để ta lo liệu. Thế nào?
Mã Nguyên Vũ vừa gật đầu, Vô Vi Tiên Tử lập tức thét vang :
- Phản đồ họ Bạch phải chết. Đỡ!
Vô Vi Tiên Tử vừa bật tung người lao đi vừa vung tay ném về phía Bạch Nhật Quang một ngọn ám khí cực kỳ lợi hại.
Viu...
Và Mã Nguyên Vũ cũng động thân biến mất, đúng như ý đồ đã dự bàn cùng Vô Vi Tiên Tử. Nói rõ hơn là mọi diễn biến đều được tiến hành theo đúng đề xuất của Vô Vi Tiên Tử, bởi Mã Nguyên Vũ có lên tiếng nói lời nào đâu mà bảo là dự bàn.
Bạch Nhật Quang quá chủ quan, đâu có ngờ vào tình huống này, với hai sinh mạng là Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc đang do y khống chế, huống hồ cạnh y là có thêm cả một nhóm nhân vật cao thủ nữa, mà Mã Nguyên Vũ dám cùng Vô Vi Tiên Tử ra tay động thủ.
Vì thế, ngọn ám khí của Vô Vi Tiên Tử liền cắm ngập vào một huyệt chí mạng của y, khiến y ngã vật ra chết ngay đương trường.
Huỵch....
Vừa lúc đó, bỗng có tiếng thét nửa thất kinh nửa phẫn nộ phát vang :
- Sai lầm rồi, Vô Vi Tiên Tử? Đừng để tiểu tử giải thoát lũ nha đầu. Mau!
Vô Vi Tiên Tử giật phắt mình, quay đầu nhìn quanh và lập tức tỏ ra giận dữ khi phát hiện Mã Nguyên Vũ không những không lao đi tìm ả nhị nương như vừa bàn mà còn ngấm ngầm theo chân Tiên tử để bây giờ Mã Nguyên Vũ đang giơ tay giải khai mọi huyệt đạo cho Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc. Vô Vi Tiên Tử quát :
- Sao ngươi không hành động như ta đã bàn định? Ồ, không... Thì ra đây chỉ là thủ đoạn của ngươi. Ta đã bộc lộ sơ hở nào để ngươi nghi ngờ và bây giờ...
Nhân vật nhị nương nương xuất hiện :
- Đâu phải lúc cho Tiên tử thẩm vấn y. Mau, đánh! Bằng mọi giá đừng để tiểu tử thoát. Giết được cứ giết. Nhanh!
Một nhân vật nhị nương nương thần bí. Một Vô Vi Tiên Tử một dạ hai lòng và nhóm nhân vật cao thủ xa lạ đã nhất tề xuất thủ lao vào Mã Nguyên Vũ.

Ào...
Vù...
Mã Nguyên Vũ chợt thoắt người bay lên cao, nhân đó ném cả hai nàng Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc bay ra ngoài thật xa. Sau đó Mã Nguyên Vũ bất ngờ trầm người xuống, vươn hai tay chộp vào yếu huyệt của hai nhân vật cao thủ vô phúc vẫn đứng ở tận bên ngoài vòng vây, mặc dù cả hai cũng xuất thủ phát kình vào giữa vòng vây là nơi chỉ mới một chớp mắt trước đây thôi Mã Nguyên Vũ cùng Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc vẫn còn hiện hữu trong đó.
Và
Bộp... bộp...
Mã Nguyên Vũ đã quật đầu hai nhân vật đó vào nhau, quả là cung cách xuất thủ sát nhân chỉ có Mã Nguyên Vũ là thường dùng.
Hai nhân vặt nọ vừa thảm tử ngã vật xuống, nhân vật nhị nương nương đã thần tốc quay lại :
- Tiểu tử ngươi...
Thì...
Vù...
Nhân vật nhị nương nương chỉ kịp nhìn thấy Mã Nguyên Vũ phóng người lao đi thật nhanh, khiến câu nói dang dở đang lỡ phát thoại phải thêm một sát na nữa mới chuyển thành tiếng quát thịnh nộ ra lệnh :
- Tiểu tử đang đưa lũ nha đầu tẩu thoát kìa, mau phát lệnh phóng toả, vây kín khắp chung quanh phạm vi mười lăm dặm. Mau!
Và những loạt hỏa pháo phát hỏa quang đưa tín hiệu đã theo đó thi nhau xuất hiện và nổ rần trên vòm trời đang chuyển dần sang chiều tối.
Bụp... Xòe...
Bụp... Xòe...
Và đó là lúc Mã Nguyên Vũ đã đưa Công Tôn Quỳnh cùng Bạch Cúc đi thật xa, thật khuất dạng.
* * * * *
Thấy Mã Nguyên Vũ thủy chung vẫn không lên tiếng, Bạch Cúc thì thào thật khẽ :
- Nguyên Vũ huynh không dám mở miệng vì sợ hậu quả khó lường sẽ xảy đến với bản thân huynh thật?
Mã Nguyên Vũ nhẹ gật đầu và còn dùng tay bóp khẽ vào bàn tay mềm mại của Bạch Cúc.
Công Tôn Quỳnh lo sợ :
- Chuyện này sẽ kéo dài bao lâu? Suốt đời hay...

Nàng toan ngừng lời nhưng vì nhìn thấy ánh mắt khích lệ của Mã Nguyên Vũ nên nàng thì thào nói tiếp :
- Có phải không bao lâu nữa chàng phải chết? Và chỉ khi đó chuyện bất hạnh ngoài ý muốn này mới kết thúc?
Mã Nguyên Vũ dùng bàn tay còn lại vuốt ve và ấp ủ?cả hai bàn tay của Công Tôn Quỳnh.
Bạch Cúc rùng mình :
- Chính vì thế chàng cố tình lánh mặt tỷ muội thiếp? Tại sao? Nhất là khi chàng đã biết trọn hai con tim của tỷ muội thiếp đã từ lâu lấp đầy hình bóng của chàng? Chúng ta chết cùng chết. Tỷ muội thiếp đâu ngại chết chung với chàng, trái lại còn rất mãn nguyện nữa là...
Mã Nguyên Vũ cũng rùng mình nhưng lại lắc đầu quầy quậy.
Công Tôn Quỳnh lo sợ :
- Chàng không muốn tỷ muội thiếp chết? Nghĩa là chàng còn có điều muốn giao phó cho tỷ muội thiếp? Là chuyện gì, chàng nói đi.
Mã Nguyên Vũ đưa hai ngón tay Bạch Cúc bắt đầu sa lệ :
- Bao nhiêu việc cũng được. Chỉ cần thay chàng thực hiện xong, tỷ muội thiếp sẽ tự vẫn chết theo chàng.
Mã Nguyên Vũ dùng tay bịt miệng Bạch Cúc lại, sau đó vẽ xuống đất ba chữ, hai chữ đầu là “Phạm Hoàng”, chữ đơn độc sau cùng là chữ “quên”.
Công Tôn Quỳnh thẫn thờ :
- Chàng vẫn muốn tìm Phạm Hoàng. Được, tỷ muội thiếp sẽ thực hiện. Nhưng chàng bảo quên, chàng ơi, tỷ muội thiếp không thể nào quên được chàng. Xin chàng đừng miễn cưỡng, đừng bắt tỷ muội thiếp thực hiện những hành vi đi ngược lại nguyện ý cũng là tiếng nói của con tim.
Mã Nguyên Vũ hất tay cả hai nàng ra và còn giận dữ xóa bỏ những chữ vừa vẽ lên đất.
Công Tôn Quỳnh cũng giận :
- Chàng giận ư? Giận đến nỗi không muốn nhờ tỷ muội thiếp tìm Phạm Hoàng cho chàng ư? Chàng giận được, không lẽ tỷ muội thiếp không được giận? Chàng nói đi, hãy tỏ bày chủ ý thật của chàng đi, là vì chàng khinh thường tỷ muội thiếp hay chàng thật sự là kẻ bán nam bán nữ nên không nói ra tiếng yêu đã từ lâu thật sư ngập tràn tâm tri chàng? Phần thiếp, đừng bảo thiếp tin chàng là người bán nam bán nữ, vì thiếp không bao giờ tin, chàng biết chưa?
Mã Nguyên Vũ lại rùng mình.
Được thể, Bạch Cúc bảo :
- Thân thể này, kể cả thân thể của Quỳnh tỷ nữa đã bị chàng là nam

nhân duy nhất làm cho ô uế. Được, bọn thiếp sẽ nhất nhất tuân lệnh và làm theo ý chàng, sẽ tìm Phạm Hoàng như chàng muốn, sẽ mãi mãi quên như ý của chàng, miễn là chàng chấp thuận ban cho tỷ muội thiếp một ân huệ.
Mã Nguyên Vũ nghi hoặc nhìn Bạch Cúc, kể cả Công Tôn Quỳnh cũng như thế.
Bạch Cúc khẽ cúi mặt :
- Là chàng phải ban cho bọn thiếp, mỗi người mang một giọt máu cốt nhục của chàng.
Có như thế, bọn muộ? mới có can đảm tiếp tục sống, vì chàng và vì cốt nhục cửa chàng.
Mã Nguyên Vũ thật sự chấn động. Và chàng càng thêm chấn động hơn khi từ hai phía, cả Công Tôn Quỳnh lẫn Bạch Cúc đều nhẹ nhàng nhưng nồng nàn cùng vòng tay ôm rịt vào Mã Nguyên Vũ.
Sự động chạm quá gần gũi và quá nhục thể này làm cho Mã Nguyên Vũ không thể không có cảm giác rạo rực khắp người. Đến độ Mã Nguyên Vũ cũng bắt gặp bản thân đang bắt đầu ôm siết hai cơ thể nồng ấm và sẵn sàng hiến dâng của hai nàng.
Chợt, Mã Nguyên Vũ xô hai nàng ra, một tay đưa lên miệng, mắt thì đăm đăm nhìn ra phía trước, qua lớp cỏ dày vẫn từ lâu che kín động khẩu là nơi cả ba đang phục mình ẩn nấp.
Công Tôn Quỳnh vì biết có động nên dù luyến tiếc cảnh ngộ vụt thoáng qua vẫn phải im lặng, cùng Bạch Cúc dõi mắt nhận ra ngoài.
Có một tốp nhân vật đang lẳng lặng tiến đến gần. Họ vừa đi vừa nghe ngóng và đưa mắt tìm quanh.
Bạch Cúc thì thào :
- Kim Sa hội?
Công Tôn Quỳnh gật đầu :
- Thật không ngờ Thần Long hội còn là chủ nhân của Kim Sa hội.
Mã Nguyên Vũ ra dấu cho cả hai đừng lộ thân. Sau đó chàng thần tốc lao ra.
Đầu tiên, Mã Nguyên Vũ dùng thân thủ tuyệt phàm vẽ vào nền đất trước mặt tốp nhân vật nọ hai chữ “Hồng gia”.
Và trước khi tốp nhân vật nọ kịp có phản ứng gì, Mã Nguyên Vũ đã như mãnh hổ quần dương lao vào và diễn khai một trận thảm sát vô tiền khoáng hậu.
Bộp... bộp...
Trong chớp mắt đã có bốn thi thể ngã gục vì bị nện đầu vào nhau.
Chỉ có Mã Nguyên Vũ mới có cung cách sát nhân tuy gọn nhưng lại quá thảm khốc.

Số còn lại bàng hoàng chấn động dù biết sinh mạng sắp bị hung thần ác sát hiện thân hạ thủ vẫn không thể có phản ứng gì, kể cả một tiếng kêu la cũng không thể phát ra.
Bộp... bộp...
Thêm bốn nhân vật nữa cũng chịu chung số phận và chung tử trạng, nghĩa là cũng chết vì bị quật nát đầu vào nhau và không kịp kêu dù chỉ là một tiếng.
Nhưng với nhân vật sau cùng thì Mã Nguyên Vũ dù cố đến mấy vẫn không thể hạ sát nhanh như đã hành động với tám nhân vật trước. Vì thế, nhân vật này trước khi du hồn địa phủ vẫn kịp bật lên một tràng gào vừa to vừa bi thảm :
- A... a...
Đã lỡ để đối phương gào thành tiếng và gây kinh động như vậy Mã Nguyên Vũ đành đứng nguyên vị và chầm chậm đảo mắt nhìn quanh, như thể có ý chờ hễ phe đối phương có thêm kẻ nào xuất hiện là xuất kỳ bất ý hạ thủ luôn.
Do có ý đó nên Mã Nguyên Vũ cũng từ từ di chuyển dần ra xa.
Công Tôn Quỳnh từ chỗ nấp giương mắt dõi nhìn theo và bất ngờ nghe Bạch Cúc lào thào nêu nhận định :
- Quỳnh tỷ có thấy đó là chàng dùng kế điệu hổ ly sơn, thu hút địch nhân bám theo chàng tạo cơ hội cho chúng ta tẩu thoát chăng?
Công Tôn Quỳnh từ từ ngoảnh đầu lại, cho Bạch Cúc nhìn thấy hai mắt nàng đang long lanh ngấn lệ :
- Tỷ cứ ngỡ muội không phận ra. Đúng là chàng vì có chủ ý đó nên cố tình để cho nhân vật vật Kim Sa hội cuối cùng cất tiếng gào. Muội nói đi, chúng ta nên tuân thủ ý chàng hay cứ cùng chàng sống cùng sống chết cùng chết?
Bạch Cúc cũng tuôn lệ :
- Được chết với chàng, đó chính là ý nguyện của muội. Nhưng tỷ ơi muội lại không nỡ phụ lòng chàng, không thể không tìm Phạm Hoàng theo ý chàng.
Chợt ngay phía sau hai nàng bỗng có tiếng chép miệng vang lên :
- Nếu nhị vị cô nương thuận tình sao không để bần đạo thành toàn, giúp nhị vị có nương đạt mọi ý nguyện?
Cả hai thất kinh vội quay lại và phát giác xuất hiện ở ngay sau lưng cả hai không biết từ lúc nào là một đạo nhân cao niên với đôi mắt nhìn khó thể nói là có thiện ý, đúng như lời của đạo nhân mà cả hai vừa nghe.
Khi len lén quay lại nhìn xa xa, vẫn thấy bóng dáng của Mã Nguyên Vũ lúc ẩn lức hiện, Công Tôn Quỳnh yên tâm quay lại hỏi đạo nhân,

dĩ nhiên là chỉ dám hỏi khe khẽ :
- Như đạo nhân là người Võ Đang? Cho hỏi, là nhân vật xuất thân từ danh môn chính phái, đạo nhân lén lút xuất hiện thế này như không được quang minh lỗi lạc cho lắm?
Đạo nhân cười nhẹ :
- Nhị vị cô nương như xuất thân từ Tri Thù môn xa xôi? Thảo nào không nhận biết bần đạo là Chưởng môn Võ Đang phái cũng phải. Nhưng vì cô nương đang nói về quang minh lỗi lạc nên tiện đây xin nghe bần đạo có đôi lời.
Và đạo nhân nọ đưa mất nhìn xa xôi nghĩa là nhìn một điểm nào đó ở xa thật xa hai nàng, có thể là đang dõi nhìn bóng dáng lúc ẩn lúc hiện của Mã Nguyên Vũ.
Đạo nhân bảo :
- Cũng là quang mình lỗi lạc nhưng quang minh theo lối hành sự của Vô Diện thư sinh thì thật là bức người quá đáng. Thử hỏi, ai mà không lầm lỗi, nhân vô thập toàn mà, phải thế chăng? Nhưng tiếc thay, Vô Diện thư sinh lại không nghĩ đến điều này. Vì thế, hễ bắt gặp người nào lầm lỗi là nhân vật này hạ thủ ngay, quyết không chừa cho ai bất kỳ con đường sống nào, dù là để người đó có cơ hội chuộc lỗi. Tuyệt tình đến thế là cùng.
Bạch Cúc ngơ ngẩn :
- Sao bỗng dưng đạo trưởng đem chuyện Vô Diện thư sinh ra đề cập ở đây? Liên quan gì đến bọn tiểu nữ?
Đạo nhân lần lượt nhìn cả hai :
- Nhị vị cô nương không biết, hay biết nhưng đang giả vờ? Là y đó, y chính là Vô Diện thư sinh đó, ý trung nhân của nhị vị cô nương đang là Vô Diện thư sinh, thế thân cho một Vô Diện thư sinh khác có lẽ đã bị Thiên Tào giũ số vì lạm sát quá nhiều.
Công Tôn Quỳnh cảnh giác :
- Là đạo trưởng có địch ý quá rõ với Mã Nguyên Vũ, đúng không?
Phát hiện Công Tôn Quỳnh cũng như Bạch Cúc toan há miệng kêu la, gây kích động cho Mã Nguyên Vũ quay lại đạo nhân khe khẽ lắc đầu :
- Đừng! Nếu ở vào trường hợp của nhị vị cô nương lúc này có lẽ bần đạo sẽ không bao giờ bỏ lỡ mất cơ hội có thể giúp nhị vị cô nương thành toàn tâm nguyện.
Bạch Cúc hoang mang :
- Là ý gì?
Đạo nhân bảo :
- Hãy cứ nghe bần đạo nói nốt đã. Vì họ Mã kia chưa đến nỗi nguy

đến tính mạng đâu.
Công Tôn Quỳnh cười lạt :
- Đương nhiên chàng không thể gặp nguy một khi thân thủ của chàng lúc này đã là thiên hạ đệ nhất nhân.
Đạo nhân gật gù :
- Nhưng theo Bạch Nhật Quang bẩm báo thì hầu như họ Mã chưa biết gì về trận thế kỳ môn?
Bạch Cúc giật nảy người :
- Lão...
Đạo nhân xua tay :
- Chớ lớn tiếng cũng đừng vì thích nộ mà vô tình buông lời vô lễ xúc phạm đến bần đạo. Và nếu nhị vị cô nương muốn y toàn mạng, được cùng y mãi mãi sống bên nhau, gọi là bền duyên cầm sắt, bách niên giai lão thì nên nhẫn nại và nhất là phải lễ độ với bần đạo.
Công Tôn Quỳnh thất vọng :
- Đạo trưởng ý muốn nói chàng lúc này đã bị vây hãm giữa một trận đồ? Và đó là nguyên do từ nãy giờ tiểu nữ vẫn mãi nhìn thấy bóng dáng chàng ẩn hiện?
Đạo nhân ậm ừ :
- Nhưng y vẫn có cơ may toàn mạng. Và cơ may đó đều tùy thuộc vào xử sự thích đáng của nhị vị cô nương.
Bạch Cúc khẩn trương :
- Đạo trưởng có chủ ý gì? Nói nhanh đi?
Đạo nhân cười :
- Đừng quên lời khuyên hãy nhẫn nại vừa rồi của bần đạo. Còn chủ ý của bần đạo ư?
Là thế này.
Hắng giọng một tiếng, đạo nhân tiếp :
- Những hành vi bức người quá đáng và quá tuyệt tình của Vô Diện thư sinh, bần đạo đã nói rồi. Giờ xin nói tiếp, vì thế đấy là nguyên nhân khiến mọi người dù là hắc đạo hay bạch đạo đều có thái độ kính nhi viện chi hoặc kinh cung chi điểu mỗi khi nghe nói đến bốn chữ Vô Diện thư sinh và sâu xa hơn thì đó có lẽ là nguyên do khiến Mã gia mười tám năm trước, rồi đến lượt Hồng gia cách đây bốn năm phải gặp cơn thảm họa do ai ai cũng hồ nghi hai nhân vật đứng đầu hai gia phái này chính là Vô Diện thư sinh. Thảm họa đó rồi thế nào cũng tái diễn một khi họ Mã kia giá như có ngày cùng nhị vị cô nương thành thân, lập nên một gia thất, đang vui vẻ với nhau nhưng chỉ sau một đêm là tất cả đều tan biến. Viện cảnh đó nhị vị cô nương cứ thử mường tượng xem, liệu có nên cứ để thế chi trì hay là ngay

bây giờ hãy cùng bần đạo có đôi điều thương lượng thỏa hiệp?
Công Tôn Quỳnh gật gù :
- Ý đạo trưởng tiểu nữ đã hiểu. Vậy là chỉ cần y nguyện ý tự phế bỏ võ công, Thần Long hội của chư vị vì không còn lo gì nữa sẽ chấp thuận tha mạng cho chàng cùng bọn tiểu nữ thỏa thuê sống nốt chuỗi ngày mà theo đạo trưởng vừa phát họa là rất vui vẻ?
Đạo nhân thoáng nhăn mặt :
- Nào ai nhắc gì đến Thần Long hội ở đây. Cô nương lôi Thần Long hội vào làm gì?
Đoạn đạo nhân thở dài :
- Và đáng lẽ chỉ cần một điều kiện như cô nương vừa mau miệng đề xuất là đủ...
Nhưng vì bổn hội, thú thật, bần đạo không muốn đem Thần Long hội ra dọa nhị vị cô nương làm gì. Chỉ là do cô nương buộc bần đạo phải nhắc đến. Là bổn hội đã lỡ nhận được tin là họ Mã kia đang muốn tìm Phạm Hoàng. Nhị vị cô nương nghĩ sao nếu bổn hội đoán rằng vì họ Mã sắp chết và vì y không muốn bốn chữ Vô Diện thư sinh bị chôn vùi vào quên lãng nên định tìm và truyền lại toàn bộ sở học cho Phạm Hoàng, hầu mai hậu Phạm Hoàng sẽ thay thế y tiếp tục dùng nhân phận Vô Diện thư sinh gây kinh hãi cho mọi người, đoán như thế hợp lý chứ?
Công Tôn Quỳnh thật sự ngao ngán :
- Thủ Khẩu Như Bình Phạm Hoàng là một nhân vật khẳng khái, trực tâm. Được nhân vật này làm Vô Diện thư sinh ắt hẳn khắp võ lâm không còn chỗ cho cái ác tồn tại.
Đạo nhân gật đầu :
- Vì thế bằng mọi giá họ Mã kia phải hủy bỏ toàn bộ những gì gọi là bí kíp, kinh thư dị học hoặc bất kỳ vật gì khác có thể làm cho sở học của Vô Diện thư sinh cứ mãi mãi lưu truyền. Liệu nhị vị cô nương có thể nghĩ được biện pháp thuyết phục y đáp ứng điều kiện này?
Bạch Cúc lắc đầu :
- Có cũng như không. Vì giả như chàng chấp thuận hủy bỏ toàn bộ di thư, kể cả võ công bản thân cũng tự phế bỏ thì kinh văn khẩu quyết vẫn còn mãi mãi trong tâm khảm chàng. Có thể hủy bỏ được sao?
Công Tôn Quỳnh gật đầu phụ họa :
- Đấy là chưa kể đến trường hợp Thần Long hội đã nhận định lầm. Vì nếu Vô Diện thư sinh là một nhân vật khác thì sao?
Đạo nhân nọ quả quyết :
- Có mặt họ Mã thì vắng bóng Vô Diện thư sinh. Vô Diện thư sinh xuất hiện thì họ Mã vắng bóng. Điều đó cho thấy họ Mã chính là...

Chợt ở xa xa có tiếng nhiều người kêu hoảng :
- Vô Diện thư sinh!
- Mã tiểu tử đang được Vô Diện thư sinh giải thoát.
Đạo nhân nọ biến sắc, vờ như không thấy ánh mắt nhìn giễu cợt của Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc, cứ lặng lặng bỏ đi biệt dạng.
Phần hai nàng vội chạy đi tìm Mã Nguyên Vũ.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 17
Vô Diện thư sinh

Mãi rồi Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng tìm thấy Mã Nguyên Vũ sau khi đã chạy loạn khắp nơi và phát hiện không biết cơ man nào là những thi thể toàn là lũ Kim Sa hội với đủ mọi loạn tử trạng. Nhưng rõ nhất vẫn là những thi thể bị chết bởi vỏn vẹn một thủ pháp duy nhất của Mã Nguyên Vũ là những thi thể bị chết vì bị quật nát đầu vào nhau.
Nơi Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc đang dừng chân là một vùng cốc núi hoang vu, chỉ toàn là loạn thạch và không có bất kỳ một bóng cây hoặc một nơi nào đủ kín đáo để cả hai tạm thời lánh thân.
Họ muốn lánh thân vì ở giữa vùng cốc núi toàn loạn thạch lổn nhổn này không phải chỉ có một mình Mã Nguyên Vũ hiên diện. Còn một nhân vật nữa nhưng toàn thân từ đầu chí chân đều được trùm kín bằng một túi lụa đen kỳ quặc.
Do không có chỗ lánh thân, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc vì đã lỡ chạy trờ đến nên đành đứng chôn chân tại chỗ, trố mắt nhìn vào diễn biến lạ lùng đang xảy ra giữa nhân vật nọ và Mã Nguyên Vũ.
Bảo là lạ lùng vì dường như nhân vật nọ đang cố thoát đi nhưng dù có dịch chuyện đến đâu thì thủy chung vẫn bị Mã Nguyên Vũ có lối dịch chuyển thượng thừa hơn kịp ngăn đường chặn lối.
Thấy thoát không xong, nhân vật nọ lên giọng :
- Lão phu đã gia ân giải thoát ngươi từ một trận đồ lợi hại, đây là cách ngươi báo đáp ân cứu mạng đấy ư?
Mã Nguyên Vũ dĩ nhiên vẫn thủy chung không lên tiếng, khiến nhân vật nọ cười lạt.
- Nếu không nể tình ngươi thời gian vừa qua đã thay lão phu trừ gian diệt ác, Vô Diện thư sinh này ắt đã xuất thủ hạ sát ngươi. Hãy tránh

đường nhường lối mau.
Công Tôn Quỳnh và Bạnh Cúc nhìn nhau. Vì vừa nghe nhân vật nọ bảo là đã giải thoát Mã Nguyên Vũ từ một trận đồ, cả hai đã hồ nghi đấy là nhân vật Vô Diện thư sinh.
Nào ngờ lại nghe thêm nhân vật nọ đã tự miệng thừa nhận là Vô Diện thư sinh, hai nàng không kinh hoàng sao được. Tuy vây lạ nhất là Mã Nguyên Vũ vẫn thủy chung không nhượng đường, cứ như thể Vô Diện thư sinh muốn dọa ai thì dọa nhưng đừng mong dọa được Mã Nguyên Vũ, đúng là người từng bị nhiều người ngộ nhận là Vô Diện thư sinh.
Có lẽ cũng hiểu như thế nên nhân vật Vô Diện thư sinh bật cười :
- Thỏ đội lốt hổ đã quen nên mãi rồi cũng hoang tưởng ngỡ mình là hổ thật. Có phải đây là ý nghĩ của ngươi và ngươi cho rằng ngươi là Vô Diện thư sinh thiệt còn lão phu chỉ là kẻ mạo nhân? Ngươi thật ngông cuồng. Ha...ha...
Vẫn không một lời thốt ra, Mã Nguyên Vũ chợt xuất kỳ bất y vươn tay chộp một cái cách không vào Vô Diện thư sinh.
Vù...
Đó là một hấp lực và Công Tôn Quỳnh cùng Bạch Cực biết Mã Nguyên Vũ có ý định lột bỏ túi lụa trùm kín người của nhân vật nọ đề minh bạch nhân vật nào là Vô Diện thư sinh.
Vì từ lâu đã có ý tìm Vô Diện thư sinh nên hành động này của Mã Nguyên Vũ lập tức làm cho Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng nôn nao chờ, hy vọng sẽ có một cơ hội hãn hưu được thìn thấy lư sơn nhân diện mục của Vô Diện thư sinh.
Nhưng với một nhân vật từ lâu đã được mọi người ban cho hai chữ Vô Diện, vì chưa ai được một lần nhìn thấy mặt thì dễ gì Vô Diện thư sinh lại chịu thất thủ, để lộ diện trước mặt những ba người là Mã Nguyên Vũ và tỷ muội Công Tôn Quỳnh.
Vô Diện thư sinh hừ lạnh và làm như bị hấp lực của Mã Nguyên Vũ tác động, toàn thân liền lao bắn đến gần Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi thật sự muốn bị lão phu hạ thủ ư? Vậ? thì ngươi sẽ được toại nguyện. Đỡ!
Ào...
Công phu của Vô Diện thư sinh quả nhiên đã đạt đến mức thượng thừa và một kình nọ đã lập tức dụ Mã Nguyên Vũ vào tình thế hoàn toàn bị động.
Ầm...
Nhìn Mã Nguyên Vũ bị hứng trọn một kình của Vô Diện thư sinh, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc suýt bật kêu thành tiếng, nếu như cả

hai không kịp nghe Vô Diện thư sinh bật kêu trước cả hai nàng :
- Úy?
Đó là tiếng kêu kinh ngạc. Và cũng phải thôi một khi Mã Nguyên Vũ tuy bị trúng kình nhưng đến một bước chân bị đẩy lùi cũng không hề có.
Không những thế Mã Nguyên Vũ vẫn bình chân như vại với một vật không hiểu là vật gì đang được Mã Nguồn Vũ nắm trong tay và còn cố tình đưa ra, mở he hé cho Vô Diện thư sinh nhìn thấy vật đó.
Vô Diện thư sinh thối lùi, hai mắt cứ nhìn trừng trừng vào vật nọ, chứng tỏ tiếng kêu kinh ngạc khi nãy nếu bị Vô Diện thư sinh thốt ra thì cũng là do nhìn thấy vật đang trong lòng bàn tay nắm gọn của Mã Nguyên Vũ.
Có thể làm cho Vô Diện thư sinh hoảng sợ và phải bước lùi từng bước, Mã Nguyên Vũ dĩ nhiên rất mãn nguyện nên vừa từ tốn cất vật nọ vào bọc áo vừa tiến lên theo từng bước lùi của Vô Diện thư sinh.
Bị Mã Nguyên Vũ dồn ép mãi, Vô Diện thư sinh vụt gầm vang :
- Hãy đỡ!
Và một luồng lực đạo cực kỳ uy mãnh liền xuất kỳ bất ý lao vào Mã Nguyên Vũ.
Nhưng ngay khi Mã Nguyên Vũ toan hất tay xô kình đối kháng thì chẳng hiểu sao Vô Diện thư sinh bỗng đột ngột thu kình và quay đầu tháo chạy.
Vút...
Phát hiện Vô Diện thư sinh như cố ý lao về phía Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc, Mã Nguyên Vũ lập tức lao theo và giương ngón tay toan phát xạ một tia chỉ kình.
Nhưng thật lạ thay, nếu Vô Diên Thư Sinh cứ thẳng đường mà chạy, chỉ lao qua mà không động phạm gì đến Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc, thì Mã Nguyên Vũ cũng có cử chi lạ lùng không kém là đã đột ngột dừng lại hành vi lao đuổi theo Vộ Diện Thư Sinh, cũng không phát xạ chi kình nữa.
Mã Nguyên Vũ dừng chân ngay bên cạnh hai nàng. Và hai nàng chợt hiểu vì sao Mã Nguyên Vũ không muốn đuổi theo Vô Diện thư sinh.
Đó là vì Mã Nguyên Vũ chợt gãy gập người làm đôi, ho khan vài tiếng và bất ngờ thổ ra một ngụm huyết.
Vì đã mục kích lần này là lần thứ hai Mã Nguyên Vũ bí thổ huyết như thế này, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng kinh tâm, luống cuống đứng vây quanh Mã Nguyên Vũ :
- Chàng đã bị nội thương? Có nghiêm trọng lắm không? Sao lúc nãy chàng nhân nhượng, hứng chịu làm gì một chưởng kình của Vô Diện

thư sinh?
Đáp lời cả hai là tràng cười lanh lảnh đúng là của nhân vật nhị nương nương phát ra :
- Y không bị nội thương đâu. Mà đấy là do y đã miễn cưỡng luyện theo công phu Nghịch Hành Chuyển Dịch công, bất chấp nội lực hỏa hầu hãy còn non kém. Đấy là tại y tự chuốc họa vào thân. Ha... ha...
Thêm một thanh âm nữa cũng do nữ nhân phát ra :
- Và cho dù y đủ nội lực hỏa hầu thì công phu y nếu có thể sánh bằng lão Vô Diện thư sinh đã ngần ấy năm làm khiếp đảm toàn thể võ lâm Trung Nguyên sao? Đúng là lấy trứng chọi đá mặc dù bổn hội rất mong muốn y có đủ bản lãnh đả bại hoặc cầm chân Vô Diện thư sinh hộ bổn hội. Thật đáng tiếc cho y. Ha... ha Chính loạt cười thứ hai làm Công Tôn Quỳnh và Bạnh Cúc cùng phẫn nộ, quát vào mặt hai phụ nhân xinh đẹp vừa xuất hiện :
- Mụ Vô Vi Tiên Tử vô sỉ. Chàng cùng ở họ Mã như mụ, là tiểu điệt thâm tình cốt nhục với mụ, sao mụ nhẫn tâm trở mặt phản lại Mã gia, về hùa với Thần Long hội, cố tình sát hại Mã Nguyên Vũ?
Trong khi đó Mã Nguyên Vũ vì đã ổn định ngươn thần, đã đứng ngay người lên, nên cứ đau đáu nhìn vào phụ nhân thứ hai đang nhởn nhơ nét mặt, xuất hiện cạnh Vô Vi Tiên Tử.
Phụ nhân này chợt phá lên cười :
- Ngươi nhìn gì ta, Mã Nguyên Vũ? Ngươi tự phụ là thông tuệ vậy thì đáp đi, đáp những nghi vấn rất hay do lũ nha đầu kia vừa nêu ra. Mà thôi, ha... ha... vì cuộc chơi đến đây là kết thúc, người không là Vô Vi Tiên Tử, nên ta không cần che giấu sư thật nữa. Hãy xem ta là ai?
Phụ nhân này sau một lúc rất khó khăn mới lột bỏ một lớp giả diện cực mỏng có lẽ đã lâu lắm rồi phụ nhân chưa một lần gỡ ra, để lộ một diện mạo khác cũng mỹ miều nhưng sắc sảo hơn bội phần.
Phụ nhân bảo :
- Hy vọng ngươi cùng còn giữ một chút khái niệm vê diện mạo thật mà ta đang phơi bày trước mắt ngươi.
Mã Nguyên Vũ thập phần bàng hoàng, nhìn mãi vào diện mao này, đúng là vẫn còn một phần nào đó ấn tượng đã khắc ghi vào ký ức từ thuở nhỏ của Mã Nguyên Vũ.
Phụ nhân lại cười :
- Ngươi vẫn nhớ cơ đấy, thế là tốt. Không sai chút nào với trí nhớ khá là sắc sảo của ngươi đấy. Ta chính là Mã phu nhân, là người mà từ mười tám năm trước ngươi đã bập bẹ gọi là mẫu thân. Khoan, đừng vội kinh hoàng như vậy, vì ngươi đâu phải Mã Nguyên Vũ, ý ta muốn nói ngươi không ở họ Mã, dĩ nhiên không là cốt nhục của tên

thất phu Mã Bình Sơn và đương nhiên Vô Vi Tiên Tử Mã Nguyệt Hằng và ngươi không cùng chung huyết thống.
Mã Nguyên Vũ hụt hẫng người, chao đảo và chực khuỵu xuống.
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc thất kinh xốc đỡ Mã Nguyên Vũ lên.
Mã phu nhân cười khinh khinh :
- Ta hiểu rất rõ tâm trạng của ngươi lúc này. Không bàng hoàng sao được một khi ngươi đang là người có xuất xứ lai lịch rõ ràng lại đột nhiên hóa thành một người hoàn toàn không có thân thế, chẳng biết do ai sinh ra, là một tên tiểu tạp chủng không hơn không kém.
Thử hỏi ai lại không hụt hẫng khi chủ đích bấy lâu nay luôn đeo đuổi chỉ chớp mắt biến thành hư vô, không còn gì để mà hoài bão, mà ấp ủ. Ha... ha...
Công Tôn Quỳnh phẫn nộ tột cùng :
- Mã phu nhân muốn giết cứ giết, muốn nói cho hả hê thì cứ việc, xin đừng hành hạ theo cách này đối với người đang tột cùng bi thương là người từng gọi phu nhân là mẫu thân.
Mã phu nhân tỏ ra thương hại, dù là giả vờ thì chí ít đấy cũng là hành vi tạm gọi là buông tha Mã Nguyện Vũ theo lời thỉnh cầu của Công Tôn Quỳnh. Mã phu nhân thố lộ :
- Ta chỉ hận mỗi một mình Vô Diện thư sinh. Đó là nguyên nhân duy nhất luôn thúc bách ta, khiến ta xem thường cả sinh mạng lẫn trinh tiết, tự gá nghĩa với Mã Bình Sơn vì nghĩ y là Vô Diện thư sinh. Sau đó, với diện mạo đã tự làm cho biến đổi, chỉ ngay sau khi Mã gia lâm thảm biến, một lần nữa ta nguyện ý xin làm tỳ thiếp cho lão thất phu Hồng Khắc Ngụy vì có nhiều dấu hiệu cho thấy lão có thể là Vô Diện thư sinh.
Đến đây thì Còng Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng hiểu nguyên nhân vì sao Mã Nguyên Vũ vừa thoạt nhìn thấy một phụ nhân nữa xuất hiện cạnh Vô Vi Tiên Tử là cứ đau đáu nhìn.
Hóa ra phụ nhân với gương mặt lúc nãy chính là Hồng phu nhân, là Bảo chủ phu nhân Hồng gia bảo.
Công Tôn Quỳnh vì theo kịp mạch chuyện của Mã phu nhân nên đột ngột hỏi :
- Cốt nhục của Mã gia đâu? Hay phu nhân từng bị Mã Bình Sơn tiền bối hành hạ ngược đãi, vì quá phẫn nộ nên đã...
Mã phu nhân phẩy tay, như muốn xua bỏ đi một thứ phế vật mụ chẳng cần :
- Đương nhiên ta đã hạ sát, lưu làm gì thứ nghiệt chủng đó.
Bạch Cúc thật sự bàng hoàng, liếc nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Vậy còn chàng?

Mã phu nhân cười khẩy :
- Muốn Vô Diện thư sinh phải xuất đầu lộ diện, ta đâu còn phương kế nào khác ngoài việc tìm một đứa bé khác, giết cả song thân phụ mẫu của nó, đi lén nuôi dưỡng nó cho đến lúc lên năm và còn phải giấu sao cho Hồng Khắc Ngụy đừng phát hiện.
Và Mã phu nhân đắc ý nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi rất hận ta? Nhưng ngươi dám giết ta chăng nếu chỉ có ta là người duy nhất trôn đời này biết rõ ngươi có tính danh là gì? Đừng, đừng nhìn ta như vậy vì một là ngươi lúc này hoàn toàn không có tư cách gọi là đối thủ của ta. Và hai là, ha ha... nếu ngươi muốn biết tính danh thật của ngươi thì hãy ngoan ngoãn đáp ứng ta một vài điều kiện. Nói đi, vật gì lúc này ngươi đã đoạt từ Vô Diện thư sinh? Ắt là nhờ vật đó ngươi đã biết Vô Diện thư sinh là ai. Đó là điều ta cần. Nếu ngươi không thể nói thì cứ giao vật đó cho ta, thế nào?
Mã phu nhân vừa dứt lời, chợt từ phía xa bỗng có tiếng gọi hốt hoảng vang đến :
- Mẫu thân! Nghe bảo Vô Diện thư sinh có xuất hiện, mẫu thân có việc gì không?
Theo âm thanh của tiếng gọi, một trang nam nhân tuấn tú chợt xuất hiện.
Vừa nhìn thấy nam nhân này, Công Tôn Quỳnh thất kinh :
- Thiếu hội chủ! Hóa ra chữ hội đây là ám chỉ Thần Lộng hội và thiếu gia chính là cốt nhục của Hội chủ hội Thần Long, cũng như lệnh đường là...
Mã phu nhân âu yếm lấy tay phủi qua từng hạt bụi bẩn vô hình không hề bám dính trên y phục xa hoa và thật là sạch đẹp của nam nhân Thiếu hội chủ :
- Tiểu nha đầu đừng hồ đồ. Hồng Phi Ngọc tuy là cốt nhục của Hồng Khắc Ngụy nhưng từ khi biết chính ta là hung thủ sát hại thân phu cũng là thân phụ của y; do hiểu ta ngộ nhận phụ thân y là Vô Diện thư sinh nên có lầm lẫn đáng tiếc. Phi Ngọc hoàn toàn cảm thông và tha thứ cho ta. Chính vì thế Phi Ngọc mới đường đường là Thiếu hội chủ Thần Long hội mà ta là Hội chủ phu nhân. Có phải thế chăng Phi Ngọc?
Nam nhân Thiếu hội chủ Hồng Phi Ngọc liền cười lạt, bĩu môi nhìn Mã Nguyên Vũ có đến hai mỹ nhân hầu cận :
- Hoàng Hạ! Bổn thiếu gia từng ngỏ lời cầu hôn với nàng. Bị nàng khước từ, bổn thiếu gia nếu chỉ hận một thì lúc này càng hận nhiều hơn khi thấy nàng chọn một kẻ người chẳng ra người ngợm chẳng ra ngợm để nguyện ý nâng khăn sửa gối. Nàng đúng là kẻ có phúc

không biết hưởng. Hừ!
Mã phu nhân thoáng kinh ngạc, sau đó phá lên cười :
- Ra nha đầu Công Tôn Quỳnh trước kia từng có tên gọi khác là Hoàng Hạ. Là nàng đó ư, Phi Ngọc? Người mà chỉ sau một lần gặp mặt hài tử đã về nói với ta, đã nằng nặc xin ta cho hài tử và nàng nên đôi phu phụ đó ư? Ha... ha...
Hồng Phi Ngọc phẩy tay, cũng là cung cách như mẫu thân y khi muốn ám chỉ định phế bỏ một vật gì đó rất vô dụng :
- Cũng may đã có mẫu thân ngăn cản hài nhi. Bằng không, hừ, nàng ta thật không đáng.
Công Tôn Quỳnh phừng phừng lửa giận :
- Ta không đáng hay là ngươi, kẻ đang tâm quên đi phụ thù, đã thế còn gọi hung thủ đích thực đã giết thân phụ là nghĩa phụ?
Hồng Phi Ngọc tái mặt, vừa lườm lườm nhìn Công Tôn Quỳnh vừa tức tối ngó mẫu thân :
- Ả bảo ai là hung thủ đích thực vậy mẫu thân?
Mã phu nhân cười lạt :
- Đừng nghe theo ả. Vì ả ngỡ hài tử gọi Hội chủ là nghĩa phụ. Ả muốn ám chỉ sư phụ của hài tử đấy.
Hồng Phi Ngọc cả giận, bật tung người lao đến chỗ Công Tôn Quỳnh :
- Tiện tỳ ngươi dám nhục mạ gia sư Hội chủ ư? Ta giết ngươi.
Vút...
Mã phu nhân thất kinh lao theo :
- Dừng lại ngay, hài tử! Ôi... thôi rồi...
Mã phu nhân bủn rủn tay chân và lảo đảo lùi lại Vì Hồng Phi Ngọc đã bị Mã Nguyên Vũ quá nhanh tay chế ngự.
Đang bủn rủn là thế, Mã phu nhân còn giật nảy người khi nghe có tiếng Vô Vi Tiên Tử gào thét :
- Yêu phụ độc ác! Là ta đã bị ngươi lừa một cách thảm hại thế sao? Ta giết ngươi!
Mã phu nhân nào phải ngẫu nhiên mang thân phận phu nhân Hội chủ Thần Long hội.
Nhưng khi định tung kình, hoặc để đối đầu hoặc để hạ thủ ngay Vô Vi Tiên Tử thì Mã phu nhân chợt gào vang :
- Bọn súc sinh các ngươi định đưa Phi Ngọc đi đâu? Đứng lại?
Khi đó, với cốt nhục của Mã phu nhân là Hồng Phi Ngọc trong tay, Mã Nguyên Vũ đã ngang nhiên đưa Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc ly khai dần vùng cốc núi hoang vắng chỉ toàn là loạn thạch.
Thấy đã kêu nhưng bọn Mã Nguyên Vũ vẫn không chịu dừng, Mã

phu nhân thịnh nộ vừa quật kình liên tục vào Vô Vi Tiên Tử vừa quát ầm lên :
- Nếu ngươi không giao Phi Ngọc lại cho ta, Mã Nguyên Vũ, ta sẽ hạ sát ngay mụ Mã Nguyệt Hằng chính là cô cô cốt nhục thật sự của ngươi. Hãy xem đây?
Ầm! Ầm!
Mã Nguyên Vũ vẫn đi, huống hồ còn nghe mụ Vô Vi Tiên Tử cũng gào vang động :
- Tiểu tử kia. Ta sai lầm, mạng ta có mất cũng là đáng, ngươi đừng tin lời ma mị và dối trá của yêu phụ sát phu sát tử này, ngươi không phải họ Mã là sự thật, tính danh thật của ngươi là...
Mã phu nhân thét vang :
- Mụ ma bà xuẩn động. Là ý mụ muốn chết...
Ầm...
- A... a...
Xen lẫn vào tiếng gào bi thảm của mụ ma bà xuẩn động Vô Vi Tiên Tử là tiếng quát thét hăm dọa của Mã phu nhân, yêu phụ sát tử sát phu :
- Ngươi sẽ vĩnh viễn không thể biết thân thế lai lịch, nếu Phi Ngọc có mệnh hệ gì.
Như thấy chưa đủ, Mã phu phân hăm dọa thêm :
- Quanh đây mười dặm đã có người của bổn hội mai phục, trận thế kỳ môn cùng được bố trí sẵn, lũ oa nhi bọn ngươi đừng mong thoát.
Công Tôn Quỳnh liếc nhìn Hồng Phi Ngọc. Y cứ câng câng nét mặt, tỏ ra không chút sợ hãi, cho dù sinh mạng y đang bị Mã Nguyên Vũ nắm gọn vào tay và nhất là Mã Nguyên Vũ lúc này cứ luôn miệng điểm một nụ cười lạnh.
Công Tôn Quỳnh rất giận nhưng đành cố kềm nén, nhờ đó cũng làm cho Bạch Cúc thêm nhẫn nại, cứ đi theo mà không hề biết Mã Nguyên Vũ định đưa đến đâu.
Được một lúc chính Công Tôn Quỳnh phát hiện một chuyện lạ. Và chuyện đó đầu tiên là phát xuất từ tiếng Bạch Cúc kêu lo lắng khi phát hiện ở nền trời Tây có một đốm hỏa quang nổ tung toé tạo thành những tia ánh hồng đầy đe dọa :
- Hôm qua cũng những loại pháo hiệu này làm mọi nẻo thoát đi của chúng ta đều bị người Kim Sa hội phong toả. Không lẽ hôm nay chuyện đó lại tái diễn?
Và Công Tôn Quỳnh hoài nghi khi phát giác nét mặt của Hồng Phi Ngọc liền tỏ ra căm phẫn :
- Chính là Hồng Vụ Phi Hỏa Quang. Bọn họ thật là... Hự!

Họ là ai và họ thật là thế nào thì Hồng Phi Ngọc không còn cơ hội để nói trọn ý trọn câu, vì y đã bị Mã Nguyên Vũ lập tức chế ngự á huyệt.
Do hoài nghi nên Công Tôn Quỳnh bật hỏi :
- Thần Long hội phát lệnh cho Kim Sa hội vây chặt chúng ta ư? Họ không ngại nếu chúng ta tuyệt đường thì sinh mệnh gã Hồng Phi Ngọc này lâm nguy sao?
Đáp lại nàng Mã Nguyên Vũ vẫn giữ nguyên nụ cười sắc lạnh.
Nhưng khác với hôm qua, nếu vẫn với Hồng Vụ Phi Hỏa Quang này làm cho Mã Nguyên Vũ lo lắng phải gấp rút tìm nơi kín đáo để cả ba ngươi ẩn nấp thì hôm nay Mã Nguyên Vũ vẫn ung dung đi dẫn đầu.
Vậy là Công lôn Quỳnh hiểu, đó là do Mã Nguyên Vũ đã có chủ ý, đã biết sinh mệnh của thiếu hội chú Thần Long hội là Hồng Phi Ngọc trong tay.
Mã nguyên Vũ hầu như chưa bao giờ định đoạt sai lầm. Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc vì cùng có ý nghĩ như thế nên càng theo chân càng thêm vững tâm.
Chợt...
Soạt... soạt...
Trước mặt họ có năm nhân vật che kín mặt xuất hiện.
Mã Nguyên.Vũ vội lấy mắt ra hiệu cho Công Tôn Quỳnh và còn đặt bàn tay hữu đè lên Bắc Hội huyệt của Hồng Phi Ngọc.
Hồng Phi Ngọc thở dài và từ từ nhắm mắt lại.
Công Tôn Quỳnh cười lạnh và lên tiếng với năm nhân vật che kín mặt kia :
- Chư vị nếu ngoan ngoãn tránh ra một bên và nhượng đường, có lẽ sinh mạng của gã này vẫn còn cơ may vãn hồi.
Đáp lại Công Tôn Quỳnh, năm nhân vật che kín mặt đồng loạt tuốt kiếm, chỉ có một nhân vật là hạ cố cho Công Tôn Quỳnh biết chủ ý của họ :
- Gã kia không liên quan đến bọn ta. Đem gã ra uy hiếp là bọn ngươi lầm. Lên!
Họ đồng loạt xuất thủ thật làm cho Công Tôn Quỳnh vừa thất kinh vừa phẫn nộ thét vang :
- Chư vị không phải người của Thần Long hội? Nếu là vậy, có oán thù gì chư vị đột nhiên có hành động này? Bạch Cúc, đánh!
Thấy Mã Nguyên Vũ vẫn đứng yên, Bạch Cúc hiểu ý lập tức cùng Công Tôn Quỳnh xông lên.
Năm nhân vật nọ đang đồng loạt xông đến chợt tản khai chỉ lưu lại hai người để đối phó với Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc. Còn ba nhân vật kia thì vũ lộng kiếm ào ào vây kín xung quanh Mã Nguyên

Vũ.
Vù...
Ào...
Nhưng kiếm chiêu của ba nhân vật nọ dù lợi hại đến đâu thì cuối cùng cũng xuất thủ đánh vào một chỗ trống không. Bởi bóng nhân ảnh của Mã Nguyên Vũ đã mất hút...
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc vì cũng nhìn thấy Mã Nguyên Vũ biệt dạng, cả hai nghĩ, vậy là Mã Nguyên Vũ có lẽ vì nội thương nghiêm trọng, bản lãnh sở học không còn bao nhiêu, đúng như lời Mã phu nhân lúc nãy đã nói, nên lúc này Mã Nguyên Vũ đành nhờ hộ pháp kỳ ảo, cố chi trì và kéo dài thời gian, chỉ hy vọng và chờ hai nàng sau khi hạ thủ xong hai kẻ địch sẽ quay qua tiếp lực hỗ trợ Mã Nguyên Vũ.
Công Tôn Quỳnh bật thét :
- Chúng ta phải tận lực thôi Bạch Cúc muội. Vì đây là lúc chàng thật sự đang cần đến mọi nỗ lực của chúng ta. Cuồng đồ che giấu mặt, đỡ chiêu!
Ào...
Bạch Cúc cung gầm vang :
- Nguyên Vũ chàng hãy cứ chi trì. Nếu tiện, cứ quật nát đầu lũ che giấu mặt này cho xong. Tên kia, đỡ?
Vù...
Ba nhân vật nọ sau một lúc loanh quanh tìm nhưng không thấy Mã Nguyên Vũ đâu, lập tức rơi vào tâm trạng hoảng loạn. Họ hoảng loạn đến độ hễ nghe soạt một tiếng, dù là ở đâu cả ba cũng lập tức chong kiếm quay phắt vế phía đó.
Nhưng nơi này đã là ven một bìa rừng, những tiếng động khả nghi cứ luôn luôn xuất hiện. Vì thế, ba nhân vật nọ sau một lúc quay qua quay lại đến cuống cuồng, chuyện họ chong kiếm chĩa lẫn vào nhau cuối cùng vẫn xảy ra. Với tâm trạng càng lúc càng hoảng loạn đã có một nhân vật do kém công phu hàm dưỡng nên bực bội quát vào một đồng bọn :
- Sao ngươi không lo tìm tiểu tử? Cứ nhăm nhe chong kiếm của ngươi vào ta làm gì?
Vì cả ba đều có tâm trạng hoảng loạn như nhau, chỉ hơn kém phần nào là tuỳ vào công phu hàm dưỡng, do vậy tiếng quát của nhân vật nọ chính là giọt nước cuối cùng làm tràn ly vốn đã đong đầy sự hoảng loạn.
Nhân vật nọ vặc lại :
- Có ngươi cứ nhăm nhe chong kiếm vào ta mãi thì đúng hơn.

Nhân vật thứ ba cố can ngăn cả hai :
- Thôi, hãy tản khai ra, mỗi người tìm mỗi hướng. Nhưng nhớ, tiểu tử có cách sát nhân hại mạng rất tàn khốc, đừng đi quá cách xa nhau. Người này chú tâm quan sát hộ người kia.
Đi nào!
Nhưng nhân vật này chỉ nói cho có nói. Vì chẳng thà y không nói thì không sao, y vừa nói xong, cả ba đều nhất loạt đi sát vào nhau, có bản lãnh đâu mà họ dám tách ra đi một mình.
Soạt...
Lại một tiếng động bình thường nữa vốn vẫn luôn xuất hiện ở một nơi đầy tiếng động như ở vùng ven bìa rừng này chợt vang lên.
Cả ba hến hoảng loạn quay người nhìn tứ tung.
Thanh kiếm vẫn chong chong về phía trước của nhân vật này đột ngột chạm vào kiếm cũng luôn chong chong của nhân vật kia.
Choang...
Tiếng kim thiết dù vô tình va vào nhau vẫn làm cho cả ba giật thót mình, nhất là hai nhân vật đã để kiếm chạm lẫn nhau.
Cả hai cùng quát, cùng tranh phần phải về bản thân :
- Sao ngươi chạm kiếm vào kiếm của ta?
- Sao ngươi để kiếm hớ hênh và bừa bãi như thế?
Do cùng quát nên cả hai không thể không cùng nghe. Vậy là cả hai cùng động nộ, loang kiếm đánh vào nhau :
- Là ngươi thì có.
- Là ngươi thì đúng hơn. Đỡ!
Choang... choang...
Nhân vật thư ba kinh tâm vội tiến đến, vừa loang kiếm vừa quát ngăn cả hai :
- Hai ngươi hóa rồ rồi sao? Chưa đối phó xong tiểu tử, hai ngươi đã đối đầu nhau, có biết hậu quả sẽ như thế nào không? Dừng tay ngay. Dừng!
Thật bật ngờ, hai nhân vật nọ bỗng dưng cùng đổi hướng kiếm chiêu, cùng hợp lực vây đánh nhân vật thứ ba vừa xen vào. Cả hai lần lượt cười tức giận :
- Ngươi lúc nào cũng luôn ngăn cản ta. Ngươi nghĩ ngươi là ai. Hừ! Hôm nay ta không thể không cho ngươi một bài học. Đỡ!
- Ta tùng phục mệnh lệnh của ngươi đến lúc này là quá đủ rồi. Giờ là lúc ngươi phải tỏ rõ bản lĩnh. Xem ngươi có tư cách gì mà luôn bảo ta phải làm thế này, không được làm thế khác. Đỡ!
Vù...
Đột nhiên bị vây công, nhân vật nọ phát hoảng, kêu ầm lên :

- Phải rồi, phải rồi. Bọn ngươi có biết bất kỳ ai phản lại bổn hội sẽ chịu hậu quả như thế nào không? Đừng xuẩn động, tự chuốc họa vào thân. Dừng lại ngay, dừng ngay... ối...
Hai nhân vật đang phân khai giao đấu với Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc dù nghe rõ và biết những diễn biến gì đang xảy ra nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản, không để những đồng bọn vì chuyện bất hòa không đáng mà trở mặt với nhau. Và nguyên do chỉ vì cả hai đang bị Công Tôn Quỳnh cùng Bạch Cúc như hai kẻ phát cuồng cứ bám mãi và ráo riết tấn công.
Và đến lúc tiếng gào thét bi thảm một đồng bọn vang lên, hai nhân vật này thừa hiểu chuyện trở mặt giao đấu lẫn nhau của những nhân vật kia đã đi quá xa, không còn gì có thể cứu vãn được nữa, cả hai vô tình đưa mắt nhìn vào mắt nhau.
Như đọc được ý nghĩ của nhau, cả hai cùng gật đầu. Và "Vút... Vút..." hai tiếng, cả hai chợt bỏ dở trận đấu với Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc để cùng một loạt chạy đến chỗ một đồng bọn đã bị thảm tử.
Được dịp ngơi tay, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc thay vì đuổi theo họ, hoặc lo điều hòa khi huyết ổn định chân nguyên thì cả hai lại cứ đưa mắt tìm quanh. Mã Nguyên Vũ đâu rồi?
Đang hoang mang tìm Mã Nguyên Vũ, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng kinh tâm khi nghe bốn nhân vật kia oang oang bàn định.
Một nhân vật hỏi :
- Sao nhị vị trở mặt, tàn sát lẫn nhau? Tin này nếu để Hội chủ biết, liệu cả bốn người chúng ta được yên thân sao?
Nhân vật khác bảo :
- Chuyện đã dĩ lỡ rồi, thay vì oán trách lẫn nhau hãy lo nghĩ cách, tìm phương vãn hồi thì hơn.
Hai nhân vật đã lỡ sát hại đồng bọn bây giờ mới biết sợ, chợt cùng tranh nhau hỏi, tranh nhau hiến kế :
- Liệu còn phương cứu vãn ư? Nếu có, mong nhị vị chỉ giáo, giúp cho.
- Hay là thế này. Cứ ngụy tạo cho gã kia, sao cho cái chết của gã giống như là đã bị Mã tiểu tử hạ thủ, nhị vị nghĩ sao?
Và tất cả cùng tán thành :
- Quả là diệu kế... Có như thế dù Hội chủ có thần thông quảng đại đến mấy cũng không thể nào phát hiện.
- Đúng vậy, huống chi trước sau gì nội nhật ngày hôm nay Mã tiểu tử cũng bị mất mạng. Tử đối chứng, còn ai biết đường đâu mà lần. Thực hiện đi.
Nhưng khi hai nhân vật đã lỡ tay sát hại đồng bọn, vì tự tay gây ra

nên cùng phải tự tay nguỵ tạo chứng tích giả, đang lom khom định tìm cách quật nát đầu nhân vật xấu số, thì hai nhân vật còn lại đã nhất loạt xuất thủ, hạ sát ngay hai nhân vật kia.
Họ ra tay thật gọn, mỗi người chỉ hạ kiếm một nhát là đầu hai nhân vật nọ liền lìa khỏi cổ. Không những thế, hai nhân vật này còn nhanh tay đỡ lấy hai thi thể không đầu, đoạn cầm dốc ngược trở lên sao cho máu huyết của hai thi thể nọ không tuôn ướt, thấm nhuộm vào dù là y phục của hai thi thể này hay lỡ để dính vào y phục của thi thể người thứ nhất đã bị sát hại.
Mục kích hành vi vừa dã man vừa kỳ lạ của hai nhân vật này, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc tuy có đến bảy tám phần thất kinh nhưng cũng còn một đôi phần hoang mang ngơ ngác.
Vẫn giữ tư thế cho một thi thể luôn dốc ngược, một nhân vật chợt tự tay kéo bỏ lớp lụa che mặt và lên tiếng nói với hai nàng :
- Đừng thất kinh, cũng đừng gây náo động. Nhị vị cô nương hãy mau tay lột bỏ y phục của hai gã có tâm địa độc ác này. Nhanh lên, hãy hóa trang giống như bọn tại hạ, nhanh lên.
Đọc rõ nỗi nghi hoặc đang hiển hiện trong những ánh mắt nhìn của hai nàng, nhân vật còn lại cùng phơi bày diện mạo thật của bản thân :
- Huynh đệ tại hạ đều là người Côn Luân phái. Gia nhập Thần Long hội là có chủ ý riêng. Nhị vi cô nương nếu muốn thoát khỏi thiên la địa võng này, chỉ còn mỗi một cách như tệ sư đệ vừa nói thôi. Mã Nguyễn Vũ đâu?
Dù nửa tin nửa ngờ nhưng vì nhận thấy rõ sự thành tâm của hai nhân vật nọ nên Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc đành hối hả thực hiện.
Vừa khoác lớp y phục nguỵ trang ra bên ngoài, che đây y phục thật ở bên trong, Công Tôn Quỳnh vừa lắc đầu đáp :
- Có lẽ chàng đang dùng nhục hình cật vấn và tra hỏi gã Hồng Phi Ngọc Thiếu hội chủ cũng nên.
Hai nhân vật nọ nhìn nhau :
- Thủ đoạn của Mã thiếu hiệp tuy tàn độc nhưng có làm như thế cũng đúng thôi. Thảo nào Mã thiếu hiệp đã lánh đi, vì không muốn bất kỳ ai mục kích cảnh trạng không thể nào tưởng tượng được đó.
Đoạn họ tự tay lột bỏ y phục của thi thể đầu tiên và giao cho Công Tôn Quỳnh :
- Giả như Mã thiếu hiệp bất ngờ quay lại, hy vọng cô nương nên thật nhanh miệng và giải thích hộ. Bọn tại hạ thật chẳng muốn mất mạng chút nào, nhất là chết dưới tay Mã thiếu hiệp theo một cung cách gọi

là tử bất thành nhân dạng. Bộ y phục này là dành cho Mã thiếu hiệp, nếu Mã thiếu hiệp thật sự cần đến.
Nhân vật thứ hai bắt đầu cột lại vuông lụa che mặt :
- Nào, làm đi nhị vị cô nương, chỉ cần che kín diện mạo như thế này là chẳng còn lo có người nhận ra. Được rồi chứ? Đi!
Tuy đã ngụy trang xong nhưng tiếng "đi" của nhân vật nọ cũng làm cho Bạch Cúc giật nảy người :
- Đi đâu? Nhỡ đây là kế của nhị vị, làm thế này để Mã Nguyên Vũ dù có quay lại vì không nhận ra nên không thể giải nguy cho bọn tiểu nữ thì sao?
Họ khom người nhặt lấy hai thanh kiếm, vừa trao cho Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc vừa bảo :
- Nhị vị cô nương cứ giữ lấy và đi ngay phía sau bọn tại hạ, nếu phát hiện điều gì khả nghi cứ ra tay, nhị vị cô nương yên tâm chứ?
Công Tôn Quỳnh tin thì có tin nhưng lại lo lắng :
- Nhưng chúng chưa quay lại, chúng ta đi được sao?
Họ mỉm cười :
- Bình sinh bọn tại hạ chưa từng ngưỡng mộ bất kỳ nhân vật nào như đang ngưỡng mộ Mã thiếu hiệp lúc này. Nhị vị từng gần gũi Mã thiếu hiệp, lẽ nào không tin tưởng hoặc không nghĩ nếu Mã thiếu hiệp chỉ có một mình sẽ dễ thoát hơn?
Bạch Cúc thở dài :
- Tin thì tin nhưng lại e chàng vì không thấy bọn tiểu nữ vị tất sẽ chịu bỏ thoát đi một mình.
Hai nhân vật nọ thoáng ngớ người. Đoạn một nhân vật chợt bảo :
- Hãy giả định nhị vị cô nương đã có người giải cứu, liệu có cách nào lưu tin cho Mã thiếu hiệp biết để khỏi vất vả tìm nhị vị cô nương?
Công Tôn Quỳnh ngẫm nghĩ một lúc bỗng gật đầu :
- Có thì có. Là thế này...
Và nàng nhanh tay dùng kiếm vạch vào một cội cây ven rừng lưu lại hai chữ "Phạm Hoàng". Đến cây khác, nàng lưu lại vỏn vẹn một chữ "quên".
Hai nhân vật nọ kinh nghi :
- Chỉ có thế thôi sao?
- Là ý gì?
Công Tôn Quỳnh nhìn Bạch Cúc.
Bạch Cúc gật đầu, mắt rướm rướm lệ và xoay người bước đi :
- Nhị vị bất tất phải hỏi. Chúng ta có thể đi được rồi.
Họ chưa kịp đi thì từ một nơi thật xa chợt văng vẳng vang đến tai họ từng loạt từng loạt những tiếng gào bi thảm cách quãng nhau :

- A... a...
- A... a...
Bạch Cúc đưa mắt dõi nhìn về hướng đó.
Công Tôn Quỳnh thì thở dài và nhún vai :
- Chính là chàng. Cũng một cách như đã từng hạ thủ mười một gia nhân của Khưu gia.
Hai nhân vật nọ giật mình, sững sờ nhìn hai nàng :
- Là Mã thiếu hiệp đã hạ thủ những nhân vật đó ư?
Và họ nhìn nhau, sắc thái thật khẩn trương :
- Đừng chậm trễ nữa. Đi!
Và họ đi thật nhanh. Nhưng chính vì đi nhanh nên không ai trong họ phát hiện đã có một bóng đen có lẽ cũng vừa mới âm thầm xuất hiện ở cách đấy không xa, trong bìa rừng.
Và lúc này, bóng đen đó đang nhìn theo họ với nhiêu lần tự gật đầu tỏ ra rất đắc ý.
Sau đó bóng đen cũng bỏ đi mất dạng.
Mã Nguyên Vũ xuất hiện chậm hơn bóng đen nọ một ít.
Và thoạt đến, Mã Nguyên Vũ liền nhìn thấy được ngay những tự dạng được khắc trên hai cội cây. Kế đó là thấy ba thi thể không còn y phục.
Mã Nguyên Vũ gật đầu và dùng công phu thượng thừa để hủy bỏ những tự dạng nọ cũng là phá hủy luôn ba thi thể kia. Sau đó Mã Nguyên Vũ âm thầm bám theo bóng dáng của bốn nhân vật vẫn còn nhìn thấy xa xa.
Và với mục lực tinh tường, cuối cùng Mã Nguyên Vũ cũng nhận ra trong bốn nhân vật nọ có đến hai người đã phần nào để lộ nhiều cử chỉ thiếu tự nhiên, nếu không muốn nói là ở hai nhân vật này cứ thỉnh thoảng đế lộ vài cử chỉ mềm mại, thật khó tin đó là hành vi tự phát từ nam nhân. Có nghĩa họ là nữ nhân cải nam trang.
Từ đấy Mã Nguyên Vũ dễ dàng lập luận, hai nữ nhân cải dạng nam trang chính là Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc. Và với tự dạng do hai nàng tự lưu lại cho thấy hai nàng theo chân hai nhân vật đi trước chính là tự nguyện. Bởi nếu không phải thế, giả là hai nàng bị địch nhân khống chế, một là hai nàng không thể đi phía sau như thế kia và hai là địch nhân làm gì biết hoặc hiểu ý nghĩa của những tự dạng nọ mà bắt buộc hai nàng lưu tự. Vậy hai nhân vật nọ không phải địch nhân, ắt phải là bằng hữu và bằng hữu nào xuất hiện ở đây nếu không phải ở trong Thần Long hội lúc này đang có ít nhất là hai nhân vật đang có mưu đồ bất lợi cho chính Thần Long hội.
Hiểu được như thế, Mã Nguyên Vũ mỉm cười và tiếp tục bám theo,

chỉ là âm thầm hỗ trợ chuyến đào tẩu khá là thú vị của bốn nhân vật nọ.
Đến một nơi những tưởng là an toàn bốn nhân vật nọ dừng chân. Và vì thế, hai nữ nhân cải nam trang cũng vội vàng trút bỏ lớp y phục nguỵ trang, có lẽ đang làm hai nàng vướng víu khó chịu Đột ngột từ một nơi lẩn khuất, chợt có tiếng quát vang lên :
- Lũ nha đầu đây rồi. Hai tên kia còn không mau chạy? Lũ nha đầu đã cải dạng, lẻn bám theo hai ngươi kìa.
Cũng may hai nhân vật nọ vẫn còn giữ nguyên lớp lụa che kín diện mạo và còn may hơn là cả hai cũng đã kịp lao người thật nhanh đến chỗ vừa phát ra tiếng hô hoán. Vì nếu cả hai chậm chân có lẽ đã bị Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc đâm mạnh cả hai thanh kiếm vào hậu tâm họ, do nghĩ cả hai đã bị hai nhân vật này lừa vào cạm bẫy.
Diễn biến xảy ra thật nhanh và hai nhân vật nọ đã thần tốc hạ thủ kẻ vừa từ chỗ ẩn bất ngờ phát lên tiếng hô hoán đó.
Họ quay lại nhìn và phân minh với Công Tôn Quỳnh va Bạch Cúc :
- Chỉ là bọn tại hạ không ngờ ở tận mãi đây Thần Long hội cũng đặt người cảnh giới.
Nhị vị cô nương đừng quá đa nghi, vì nếu lỡ bọn tại hạ thiệt mạng thì chẳng hay chút nào.
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc lúc bấy giờ mời thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lại có tiếng quát khác, vang lên :
- Bọn người thật to gan dám phản lại bổn hội ư?
Và hai nhân vật nọ cũng như Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng thất sắc khi phát hiện ở hướng vừa có tiếng quát bỗng có một vật xé gió bay vút lên.
Nhưng may thay, từ một nơi khác, gần với nơi đang có vật xé gió bay lên, chợt có một bóng nhân ảnh với thuật phi thân thượng thừa đã thần tốc lao vút theo vệt nọ. Và cũng nhanh tương tự, bóng nhân ảnh chộp luôn vật nọ vào tay, sau đó tận lực ném mạnh trở lại vị trí xuất phát.
Vật nọ bị va chạm liền phát nổ bắn tung ra nhiều loạt tia hồng quang lạ kỳ. Và sức nổ cộng với những tia hồng quang của vật nọ lập tức chấn vỡ và thiêu hủy toàn thân kẻ vừa ném vật nọ bay lên.
Ầm...
Nhìn thấy bóng nhân ảnh có bản lãnh thượng thừa đó, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng mừng rỡ kêu :
- Mã Nguyên Vũ?
- Là chàng?
Hai nhân vật nọ vì cũng nghi như thế nên vội vàng nhắc hai nàng :

- Đừng quên rằng nhị vị cô nương còn phải nhanh miệng giải thích hộ bọn tại hạ, nếu không...
Mã Nguyên Vũ đến quá nhanh, trước khi nhân vật nọ kịp nói dứt lời. Nhưng vì đã đoán biết hai nhân vật này là thế nào với Thần Long hội, lại vừa mục kích cảnh họ mới trở mặt ra tay hạ thủ một nhân vật Thần Long hội đã lớn tiếng hô hoán, nên Mã Nguyên Vũ vừa gật đầu nhìn cả bốn, vừa phất tay ra hiệu cho họ cùng đi.
Có Mã Nguyên Vũ đi trước mở đường, hai nhân vật nọ càng lúc càng yên tâm và đã len lén vứt bỏ hai vuông lụa che mặt có thể làm cả hai bị lũ Thần Long hội nhỡ có lén bám theo ắt sẽ phát hiện hành vi bội phản của họ.
Tuy cũng đi theo Mã Nguyên Vũ như hai nhân vật này nhưng Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc càng đi càng kinh nghi.
Cả hai nhìn nhau và sau khi ngấm ngầm cùng hiểu rằng nỗi nghi ngờ của cả hai đều giống nhau, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc lập tức lướt nhanh ra phía trước, cố tình ngán đường Mã Nguyên Vũ :
- Hãy chậm lại đã!
Tuy nhiên, vẫn với dáng vẻ khẩn trương và không mở miệng thốt lên bất kỳ lời nói nào, Mã Nguyên Vũ đã ung dung lướt qua cả hai, đồng thời còn phất tay ra hiệu, hàm ý bảo mọi người nguy hiểm vẫn còn và đây là nơi tuyệt đối chưa thể dừng chân.
Công Tôn Quỳnh càng thêm kinh nghi, vội lấy mắt ra hiệu cho Bạch Cúc, cùng Bạch Cúc thi triển khinh thân pháp, cố bám sát theo sau Mã Nguyên Vũ.
Dáng vẻ khẩn trương của Mã Nguyên Vũ nếu đã được Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc đang biểu lộ thái độ tương ứng thì hai nhân vật nọ nào dám chần chừ, cũng vội vàng thi triển khinh công bám theo.
Nhưng có một điều khác lạ là dường như Mã Nguyên Vũ không muốn Công Tôn Quỳnh cùng Bạch Cúc đi bên cạnh thì phải. Vì Mã Nguyên Vũ cũng tăng nhanh cước lực, không quá nhanh để hai nàng không đuổi kịp nhưng là vừa đủ để hai nàng vẫn mãi mãi bám phía sau.
Diễn biến này kéo dài thêm một lúc nữa và đến một nơi thật thanh vắng, khi Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc vì đuổi mãi không kịp toan mở miệng lên tiếng thì Mã Nguyên Vũ bất ngờ dừng nhân.
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc vì không ngờ ở Mã Nguyên Vũ lại có động thái này nên không kịp dừng, chỉ suýt nữa là hai nàng va luôn vào lưng Mã Nguyên Vũ.
Và là thêm một điều khác lạ nữa lại xảy đến, khiến hai nhân vật nọ nếu lúc nãy nghi ngờ một thì lúc này họ nghi ngờ đến bội phần nhiều

hơn.
Đó là họ thấy Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc như rất sợ bi va phải vào lưng Mã Nguyên Vũ. Bằng chứng là cả hai nếu như không thể kìm hãm lại đã đang chạy đến thì ngay lúc này, cả hai đã nhanh nhẹn chuyển đà chạy thành những lần ngoặt người thật linh hoạt, vừa để tránh va vào lưng Mã Nguyên Vũ vừa trờ luôn người về phía trước để diễn lại, cảnh ngăn đường cản lối Mã Nguyên Vũ mà khi nãy cả hai toan thực hiện nhưng đã bất thành.
Không những thế, mệt thì có mệt, nhưng cả hai vẫn cứ hồng hộc vừa thở vừa quát hỏi Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi là ai? Sao dám mạo nhận Mã Nguyên Vũ?
- Có phải ngươi đã dùng thủ đoạn hãm hại chàng? Cả y phục lẫn lớp giả diện này của chàng ngươi cũng chiếm đoạt? Nói, ngươi là ai? Và chàng đâu?
Hai nhân vật nọ giật nảy người, cũng lập tức xông đến, chặn đứng lối thoát của nhân vật dám giả làm Mã Nguyên Vũ từ phía sau và cùng quát :
- Ngươi không phải Mã thiếu hiệp thật sao?
- Nói mau. Ngươi là ai trong Thần Long hội?
Bị vây tứ bề. Mã Nguyên Vũ đột ngột lên tiếng. Nhưng thay vì đáp lại bất kỳ một trong bốn câu nghi vấn vừa nghe, Mã Nguyên Vũ cứ điềm nhiên hỏi ngược lại Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc :
- Nhị vị tiểu cô nương ắt hẳn vẫn còn nhớ thanh âm giọng nói của lão phu?
Lối xưng hô quả là khác lạ, cộng thêm vào là thanh âm vừa nghe làm cho Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng một lúc nhảy lùi lại :
- Vô Diện thư sinh?!
Hai nhân vật ở phía sau cũng nhảy lùi tương tự. Họ sững sờ nhìn vào lưng của nhân vật từ lâu đã trở nên huyền thoại.
Nhân vật dám mạo nhận Mã Nguyên Vũ liền gật đầu thừa nhận :
- Không sai. Cũng may nhị vị tiểu cô nương vẫn còn nhớ thanh âm giọng nói của lão phu. Bằng không cái án giết người nhị vị tiểu cô nương vừa gán cho ắt hẳn đã làm nhơ uế thanh danh bấy lâu nay của lão phu. Đây. Có vật này dành cho nhị vị tiểu cô nương. Cứ chờ xem xong đã, sau muốn hỏi gì thì hỏi.
Sau khi ném cho Công Tôn Quỳnh một mảnh lụa, có lẽ được xé ra từ y phục đẹp đẽ của gã Thiếu hội chủ Hồng Phi Ngọc, với nhiều tự dạng được ghi chi chít trên đấy, Vô Diện thư sinh chợt quay người lại, ung dung diện đối diện với hai nhân vật nọ :
- Bọn ngươi cũng khá to gan đấy, dám tiềm nhập Thần Long hội để

dò xét nhưng làm như thế để làm gì nếu suốt thời gian dài chính lão phu cũng thử làm nhưng không thu được bất kỳ kết quả nào dù nhỏ? Bọn ngươi nên khôn hồn ngừng ngay hành động vừa rồ dại vừa quá ư mạo hiểm này, nghe không?
Hai nhân vật nọ rúng động :
- Là tiến bối cũng đã từng tiềm nhập vào Thần Long hội? Với bản lãnh như tiền bối, không lẽ...
Vô Diện thư sinh thở dài :
- Đừng nghĩ lão phu chuyên sính trò đồ sát, giết người mà không cho người cơ hội buông đao đồ tể, lập địa thành phật. Kỳ thực đó chỉ là những kẻ không bao giờ biết đến hai chữ hối hận là gì. Mà cũng lạ, Hội chủ Thần Long hội là nhân vật nào, có uy lực ra sao để có thể khiến bất kỳ ai bị nhân vật này thu phục đều một lòng một dạ trung thành, bảo giết người là giết, bảo gây thảm họa thì cứ thế thi hành, không còn nhân tính, cũng không bao giờ hối.
Và như có đôi mắt khác ở phía sau, Vô Diện thư sinh chợt quay lại vừa đúng lúc Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cũng vừa vặn xem xong mọi tự dạng có ghi trên manh lụa. Vô Diện thư sinh bật hỏi :
- Hai ngươi muốn hỏi lão phu về nơi Mã tiểu tử đang lẳng lặng ẩn mình chờ chết? Nếu là vậy, hai ngươi đành phải thất vọng thôi. Vì một là Mã tiểu tử không thổ lộ cho lão phu biết chút gì về chủ ý của y. Và hai là Mã tiểu tử đã có lời căn dặn, không lẽ hai ngươi nhẫn tâm bỏ qua tâm niệm cuối cùng của y? Đây là vật y nhờ lão phu giao cho hai ngươi. Hãy nhận lấy và đừng phụ lòng y. Rõ chưa?
Công Tôn Quỳnh nhận một quyển kinh sách mà nghe lòng quặn đau :
- Chàng không căn dặn gì thêm ngoài quyển Thiên Cang bí lục này sao?
Vô Diện thư sinh bật cười :
- Đương nhiên là có. Y bảo hai ngươi cứ yên tâm, vì chưa bao giờ có chuyện hễ luyện theo Thiên Cang bí lục là hóa thành kẻ bán nam bán nữ. Y còn nói vì quá trân trọng hai ngươi, lại do vai mang nặng gia thù nên y đã nhiều lần cố kìm chế, không dám xúc phạm cũng như đành phải phụ lòng cả hai. Và câu cuối cùng của y là hẹn kiếp lai sinh.
Nghe đến đây, cả Bạnh Cúc lẫn Công Tôn Quỳnh bỗng đồng loạt kêu rú lên và ngã vật ra ngất lịm.
Vô Diện thư sinh thở dài, dùng chỉ pháp thượng thừa giúp họ tỉnh lại, sau đó quay qua căn dặn hai nhân vật nọ :
- Phiền hai ngươi chăm sóc hộ.

Vút...
Vô Diện thư sinh đi mất, làm hai nhân vật nọ nhờ nhìn theo nên mãi lúc này mới nhận ra sự khác biệt giữa Mã Nguyên Vũ thật và Mã Nguyên Vũ giả.
Đấy là vì Mã Nguyên Vũ thật gần đây rất gầy, không như tạng người xương xương của Vô Diện thư sinh đã cố ý giả làm Mã Nguyên Vũ, cho dù có mang giả diện lẫn y phục của Mã Nguyên Vũ. Và họ quay lại, cũng vừa lúc thấy Bạch Cúc và Công Tôn Quỳnh tuy đã tỉnh lại nhưng vẫn cứ khóc vùi.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 18
Là Thiên Cang hay Vô Diện

- Mã công tử! Mã công tử!
Đó là những tiếng gọi vừa cấp bách vừa khẩn trương. Tuy những thanh âm đó cũng thật là quá mơ hồ nhưng cũng làm Mã Nguyên Vũ lại tỉnh.
Tỉnh nhưng không thể nhích động được thân mình, cũng không mở được mắt do sức lực quả là đến hồi suy kiệt. Mã Nguyên Vũ đành bất lực nằm yên và tự giận thân là đến cả việc mở miệng đáp lại tiếng gọi cũng không thể.
Mà nhân vật nào cất tiếng gọi cũng thật là chẳng có chút lương tâm hoặc hiểu biết gì cả. Mã Nguyên Vũ thầm lặng như thế và sau đó từ từ nghĩ tiếp.
- “Cứ nhìn vào bộ dạng của ta, không lẽ ả không biết ta đang lâm phải tình cảnh như thế nào hay sao? Chỉ kêu không thôi thì nào có ích lợi gì. Sao không vừa lay vừa gọi hoặc là vực ta dậy? Hay ả ngại ta là người sắp chết nên chỉ dám đứng xa xa mà gọi? Thế ả không biết đã là người thì ai ai cũng thiết sống cả đấy sao? Ta đâu muốn chết, ả phải hiểu là ta không muốn chết chứ. Hãy lại đây nào, ả gì đó ơi, hãy làm ơn đến đây và lay cho đến khi nào ta tỉnh lại mới thôi. Ta không muốn chết đâu.”
Nhưng tiếng kêu thật khẩn thiết của Mã Nguyên Vũ dù chỉ là những tiếng kêu thầm trong lòng nhưng may quá cuối cùng vẫn được đáp ứng.
Những loạt kêu gọi khi nãy lại vang lên, lần này rõ hơn, rõ đến độ Mã

Nguyên Vũ phải thất vọng :
- Ôi! Cuối cùng thiếp cũng tìm được Mã công tử. Sao công tử không ra ngoài này đùa vui với bọn thiếp như mọi khi? Ngồi mãi lắm trong một cỗ xe dù xa hoa sang trọng đến đâu cũng vẫn tù túng ngột ngạt? Hãy ra ngoài nào, Mã công tử.
Là tiếng kêu, tiếng reo mừng và cũng là những lời nũng nịu không dành cho Mã Nguyên Vũ. Mã Nguyên Vũ vừa thoạt nghĩ như thế thì thanh âm của nhân vật công tử cũng ở họ Mã đã cất lên, không xa lắm với chỗ Mã Nguyên Vũ đang nằm bất động :
- Tuyết Ngọc, Tuyết Sương, Tuyết Kiều! Bọn nàng thật lòng vui mừng khi gặp lại Mã Bình Nguyên ta hay chỉ giả vờ, cốt ý lấy lòng ta?
Những loạt thanh âm nũng nịu lại vang lên, gần hơn và dĩ nhiên là rõ hơn :
- Có muốn lấy lòng công tử cũng đâu phải dễ.
- Phải đó, công tử đâu phải hạng dễ chịu và càng không phải hạng dễ xiêu lòng.
Khiến bọn thiếp có muốn lấy lòng công tử cũng vô ích.
- Nhưng dù vô ích bọn thiếp cũng phải cố lấy lòng công tử. Nguyên nhân vì sao công tử có biết không?
Mã công tử nào đó cười sang sảng :
- Nếu ta không biết thì còn ai khác vào đây để biết? Được rồi, nơi này đúng là buồn tẻ, thật không thích hợp cho dù chỉ là để xử phạt những giai nhân vừa trẻ trung vừa xinh đẹp như bọn nàng. Nào, bọn nàng có gì vui thì cứ bày ra. Nếu có thể, một khi Mã Bình Nguyên này hài lòng, ta hứa trước mặt lão Tiên gia sẽ xin tội cho bọn nàng. Được chưa? Nếu được thì bắt đầu nào. Ha... ha...
Mã Nguyên Vũ ngấm ngầm thở dài ngao ngán. Lại là bọn công tử thế gia thừa tiền lắm của, no cơm ấm cật, sinh ra tật nhàn cư vi bất thiện chuyên vui đùa với bọn...
Mà khoan, Mã Nguyên Vũ thoáng giật mình, gã công tử này sao lại ngẫu nhiên tên là Mã Bình Nguyên? Trên đời lại có chuyện trùng hợp thế sao khi ba chữ Mã Bình Nguyên cũng là tính danh của đứa bé, một tiểu hài chưa đầy tuổi đã bị đoạt mạng một cánh nhẫn tâm, cốt nhục của Mã Bình Sơn Chưởng môn Vô Vi phái, và hung thủ lại chính là mẫu thân của nó?
Mà còn nữa, gã công tử vừa đề cập đến chuyện xin tội sau khi bảo nơi buồn tẻ này là không thích hợp cho dù chỉ là để giam giữ xử phạt những giai nhân xinh đẹp kia. Điều này có nghĩa là gì? Là bang môn phái gì đây? Và nhân vật đầu lãnh có là lão Tiên gia nào đó cũng vừa được gã công tử đế cập?

Nghĩ đến đây Mã Nguyên Vũ chỉ muốn bật ngay dậy. Vì tình cờ thế nào đó Mã Nguyên Vũ đang là người sắp chết lại ngẫu nhiên rơi vào nơi xa lạ, chỉ là để giam giữ và xử phạt những kẻ có tội.
Đúng lúc này, bỗng có một hiệu lệnh vang lên, thật gay gắt :
- Lão còn chần chừ gì chưa chịu bước xuống? Hãy mang cả gã sắp chết kia theo. Nhớ đấy, nhặt gã đưa về đây là chủ ý của lão, nếu đơn dược do lão lập phương điều chế không có diệu dụng cải tử hoàn sinh cải lão hoàn đồng như lão quả quyết thì hậu quả sẽ là...
Một giọng khàn khàn liền cất lên ngay bên cạnh Mã Nguyên Vũ :
- Là lão phải chết chứ gì? Yên tâm đi, lão chưa muốn chết đâu, nhất là khi mưu đồ tự đào thoát của lão gần bốn mươi năm qua vẫn chưa đạt, lão đâu muộn tự đào mồ chôn mình. Hừ!
Giọng gay gắt kia cười ngạo nghễ :
- Có lẽ đó là điều duy nhất khiến lão Tiên gia vì thán phục nên vẫn lưu lại mãi cái mạng chó của lão cho đến tận hôm nay. Thôi, nói bao nhiêu đó đủ rồi. Lão hãy tiến hành phần việc của lão đi. Và lão có còn nhớ ta từng nói gì không? Đó là ta sẽ là người đầu tiên tận hưởng điềm vui nếu có một ngày nhìn thấy lão chết. Hy vọng lần này lão sẽ làm ta toại nguyện. Ha... ha...
Có người nâng Mã Nguyên Vũ lên và có lẽ đó là đôi tay khẳng khiu chỉ còn xương với da của một người vừa quá già và vừa ốm yếu vì ăn không đủ no.
Do xương tay của nhân vật đó cứ khô không khốc chạm vào thân hình gầy gò của Mã Nguyên Vũ, làm cho Mã Nguyên Vũ dù là người sắp chết đến nơi vẫn cảm thấy đau khi xương và xương cọ chạm vào nhau.
Và nhân vật đó còn là ai nếu không là người vừa mở miệng tự xưng là lão và còn tự nhận đã luôn luôn tìm cách tự đào thoát. Suốt một thời gian dài quá dài, gần bốn mươi năm, xấp xỉ một đời người?
Mã Nguyên Vũ đoán đúng và bằng chứng là thanh âm khàn khàn nọ bắt đầu rù rì bên tai Mã Nguyên Vũ :
- Này, lão và ngươi phen này là chơi trò ú tim với lão Diêm Vương đấy. Nếu lão liều chỉ có một thì phần việc của ngươi phải là liều đến mười.
Ngưng một lúc để ho, tiếng ho khào khào của người đã có độ tuổi gần đất xa trời, giọng khàn khàn tiếp :
- Yên tâm đi, ở một chốn quỷ quái còn tệ hơn địa ngục trần gian như thế này chẳng ai thèm để tâm nên bất kỳ ai. Mà để tâm làm gì nếu bọn quái có thả cho chạy ngươi cũng không bao giờ chạy thoát. Vì thế, nghe lão hỏi đây. À, mà còn điều này nữa, lão vì bị giam mãi nên

có tài nhìn qua sắc diện để đoán biết kẻ đối diện đang có ý nghĩ gì. Nghĩa là ngươi cứ nghĩ theo từng câu của lão. Chỉ như thế là đủ, phần còn lại cứ để lão lo liệu. Nghe này...
Lại ho, nội việc chờ nhân vật này dứt cơn ho cũng đủ làm Mã Nguyên Vũ mệt, tưởng cũng muốn đứt hơi theo nhân vật này, giọng khàn khàn chợt cười :
- Ngươi lo lão ho mãi sẽ chết? Khù khù... đã từng có biết bao người cũng suy nghĩ như ngươi. Nhưng tiếc thay, một là cao xanh kia như muốn đày đọa, hai là lão tuyệt đối chưa muốn chết chút nào, nên ho cứ ho và sống vẫn hoài sống. Khù... khù...
Sau một lúc cười theo cung cách không hề giống ai, giọng khàn khàn chợt nhỏ lại :
- Lão thấy ngươi có dấu hiệu hồi sinh khi nghe lũ nha đầu không biết xấu hổ là gì cứ "Mã công tử, Mã công tử" mà gọi, ngươi cũng ở họ Mã?
Hỏi xong, có lẽ phát hiện phần nào đó sắc diện ngạc nhiên của Mã Nguyên Vũ nên giọng khàn khàn cũng tỏ ra ngạc nhiên :
- Nếu là vậy, ngươi đừng nói với lão ngươi là Mã Nguyên Vũ nha. Vì nếu ngươi đúng là Mã Nguyên vũ thì quả là hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm, đã tạo cơ hội cho cả ngươi lẫn lão cùng được sống, thế nào?
Chợt có tiếng gắt thật lớn :
- Lão già quá hóa lẫn rồi sao? Ai đời lão lại đi nói chuyện với một gã đã chết. Hừ!
Giọng khàn khàn bực mình :
- Ngươi đừng quấy rầy chứ? Là lão đang dùng thuật chiêu hồn. Có như thế đan dược lão đang chế luyện mới thật sự đạt hiểu quả cải tử hoàn sinh, cho lão Tiên gia nhà ngươi đùng để phản lão hoàn đồng đấy. Hay ngươi không thiết sống nữa? Có giỏi thử quấy rầy lão lần nữa xem. Hừ!
Giọng kia đấu dịu :
- Cũng bởi thái độ của lão hôm nay quá kỳ quặc. Chính Mã công tử bảo ta dò xét lão. Vì Mã công tử ngờ rằng lão đang bày trò quái quỷ gì đấy để mạo hiểm thử đào thoát lần nữa. Ta ngăn lão chỉ vì quá lo cho sinh mạng già của lão mà thôi.
Giọng khàn khàn vẫn còn đủ năng lực để chế giễu :
- Là ngươi lo cho ngươi thì đúng Hơn. Thử nói xem, nếu chẳng phải ngươi vì không muốn nhọc nhằn tấm thân nên thay vì tự lặn lội tìm và đem về đây cho lão một thi thể chỉ vừa mới chết, mà phải là chết vì bệnh nha, nên ngươi đùn đẩy việc này cho lão, thì ngươi đâu có

quá lo lắng như bây giờ. Đúng không?
Giọng kia vẫn mơn trớn cầu hòa :
- Cũng là do Mã công tử hồ nghi thôi, ai bảo lão vừa nhìn thấy gã sắp chết này liền vồ vập, không một lời chê ỏng chê eo như bao tấm thân sắp chết khác đã được ta dong xe suốt một ngày cùng lão và Mã công tử đi tìm. Thử hỏi, thái độ của lão như vậy ai lại không nghi ngờ?
Giọng khàn khàn liền tỏ ta cao ngạo và tự phụ :
- Ngươi có biết, bốn mươi năm trước, là lúc có lẽ đến cả ngươi cũng chưa được sinh ra, lão là nhân vật như thế nào chăng?
Giọng kia mai mỉa :
- Chỉ có những kẻ nào hóa rồ mới chịu tin theo lời cứ được lão lảm nhảm kể mãi. Vì nếu lão mà là Vô Diện thư sinh thì mấy mươi năm qua lão Tiên gia lưu mạng lão lại làm gì? Trong khi đó, trên giang hồ, dù bản thân lão vẫn cứ bị giam ở đây, thì vẫn thỉnh thoảng có Vô Diện thư sinh xuất hiện, cũng một cung cách hành sự, cũng một bản lãnh xuất quỷ nhập thần tương tự, vậy thì có bao nhiêu Vô Diện thư sinh tất cả?
Giọng khàn khàn lại cười rất đắc ý :
- Lão Tiên gia nhà ngươi bởi vì quá đa nghi hơn cả Tào Tháo nên lão mới nhờ đó mà được sống. Ngươi nói xem, giả như lão chối, nói lão không phải Vô Diện thư sinh thì liệu lão Tiên gia nhà ngươi sẽ cư xử với lão như thế nào? Đương nhiên là phải giết lão, đúng không? Mà ngược lại, lão càng nhận lão là Vô Diện thư sinh thì lão Tiên gia nhà ngươi tin thì không tin nhưng giết cũng không giết. Cứ như thế lão vẫn an nhàn mà sống. Khù... khù...
Giọng kia lại gắt :
- Lão đừng nhảm nhí nữa. Ta đang hỏi về thái độ vồ vập của lão đối với gã sắp chết này, can hệ gì đến Vô Diện thư sinh mà lão cứ lôi ra huyên thuyên suốt cả buổi vậy?
Giọng khàn khàn cứ như than :
- Nói với lũ ếch nằm đáy giếng đúng là chán. Vậy ngươi đã xem qua kinh mạch toàn thân của gã này chửa? Thế nào?
Giọng kia hoài nghi :
- Xem rồi, kinh mạch tán loạn, bát đại mạch hoàn toàn ngừng trệ, đan điền và lục phủ ngũ tạng thì hầu như thối rữa. Sao?
Giọng khàn khàn bảo :
- Vì lão là Vô Diện thư sinh nên từng có bản lãnh thượng thừa. Tuy bây giờ không còn, nhưng bản lãnh đó vẫn giúp lão thoạt nhìn qua là biết đây là một gã có bệnh trạng và tử trạng hoàn toàn hợp cách để

chọn làm vật thử nghiệm đan dược. Lão vồ vập là vì thế đấy.
Hiểu chưa, hở gã ếch nằm giếng kia?
Giọng kia thật sự kinh ngạc :
- Điều này có nghĩa là... lão thật sự là Vô Diện thư sinh?
Giọng khàn khàn ngậm ngùi :
- Ngươi chịu tin là tốt rồi. Hãy mau mau phi báo đến lão Tiên gia nhà ngươi rằng lão đây chính là Vô Diện thư sinh. Bảo lão Tiên gia cứ đến mà giết lão đừng hoài công tìm một Vô Diện thư sinh nào khác. Đã tìm không thấy, lão Tiên gia nhà ngươi lại còn gây tai họa khắp nơi, gieo đa nghi khắp mọi chốn, hại người vô số kể. Ngươi hãy mau mau phi báo đi.
Giọng kia cười ngặt nghẽo :
- Nói qua nói lại lão vẫn tìm cách để lão Tiên gia đừng dùng Thần Long hội giết lầm người vô tội nữa, đúng không? Thôi, ta khuyên lão hãy thôi cái trò nhân nghĩa của lão đi. Nếu Thiên Cang Thượng Nhân mà là Vô Diện thư sinh thì ta đây, ha... ha... ta nguyện suốt một đời lấy đầu đi thay chân. Ha... ha...
Giọng cười kia đi xa dần chỉ còn lại giọng khàn khàn đang cố tình lầm bầm :
- Rồi sẽ có lúc nếu Vô Diện thư sinh không thật bắt ngươi đi bằng đầu thì Thiên Cang Thượng Nhân ắt có đủ tư cách bắt ngươi thực hiện điều mà chính miệng ngươi vừa tự nói ra.
Đoạn giọng khàn khăn lại rù rì vào tai Mã Nguyên Vũ :
- Những gì lão vừa nói là có ý để cho ngươi nghe đấy. Và tất cả đều là sự thật đấy, vì đúng là vừa thoạt nhìn qua lão đã nhận được ngay ngươi là người hoàn toàn hợp cách. Hoàn toàn, ngươi hiểu không? Chà... chà... ngươi không thể hiểu chứ gì? Vậy thì chờ đấy, ắt sẽ có lúc ngươi được lão giới thích đầy đủ. Nhưng muốn được như thế, từ lúc này trở đi có hai việc mà ngươi phải thực hiện cho bằng được. Thứ nhất ngươi phải giữ bản thân ngươi sao cho sống. Lão đã đọc thấy ý chí cầu sinh mãnh liệt của ngươi khi ngươi dù sắp chết đến nơi vẫn cứ lăn lết bò nhoài quyết không chấp nhận một kết cục mà có lẽ là do ngươi tạo ra. Nhớ chưa? Còn đây là điều thứ hai, đó là ngươi phải tuyệt đối tin vào lão. Chỉ có tin mới sống.
Cho dù ngươi thật sự đang muốn sống nhưng giữa điều ước muốn vào biển ước và muốn thành sự thật vẫn là một khoảng cách xa. Và khoảng cách đó sẽ không còn nếu ngươi tuyệt đối tin vào lão. À, tốt, ngươi đã có dấu hiệu chấp thuận. Tốt đấy, hảo tiểu tử. Khà... khà...
Và giọng khàn khàn này nhỏ dần, nhỏ đến độ Mã Nguyên Vũ phải rất chú tâm mới có thể nghe.

Nhưng đó chỉ là lúc mới đầu thôi, vì càng về sau, do càng nghe càng kinh tâm nên chính trạng thái kinh tâm đã là nguyên cớ duy nhất bắt buộc Mã Nguyên Vũ phải nghe.
Nghe để hiểu thêm, hiểu cho thật tường tận phương cách kỳ quặc do giọng khàn khàn chủ yếu nói thì nhiều giải thích thì ít. Và một khi Mã Nguyên Vũ đã hiểu, hoặc chỉ là mơ hồ hiểu thì chính hậu quả tất yếu của phương cách kỳ quặc đó càng làm cho Mã Nguyên Vũ kinh tâm hơn. Nhưng hễ kinh tâm tức là phải lắng nghe, để minh định là bản thân không hề nghe lầm.
Tóm lại, cuối cùng Mã Nguyên Vũ cũng nghe lọt vào tai tất thẩy những gì giọng khàn khàn đã và đang rù rì rủ rỉ bên tai. Và giọng khàn khàn chợt lập lại vỏn vẹn mỗi một câu thật ngắn để kết thúc những gì vừa nói :
- Ngươi phải tin vào lão. Vì chỉ có tin mới sống.
Nghe đến đây Mã Nguyên Vũ ngấm ngầm thở dài và thầm nhủ :
- "Âu cũng là kiếp số của ta. Và một khi nếu đằng nào ta cũng chết thì tại sao trước khi chết không gây thành một trận long trời lở đất. Cứ thế đi"
Giọng khàn khàn bỗng cười :
- Lão biết thế nào ngươi cũng chấp thuận mà.
Bỗng có giọng của nhân vật từng gay gắt chợt vang lên :
- Đấy Mã công tử cũng tận mắt mục kích rồi đấy. Hỏi lão có kỳ quặc chăng khi cứ cười cười nói nói với một gã sắp chết. Mong Mã công tử định đoạt.
Giọng khàn khàn tỏ ý bực :
- Ngươi vẫn cố tình quấy rầy lão? Ngươi đưa Mã công tử đến đây làm gì? Nếu là vậy, việc thực nghiệm đan dược không cần nữa, lão không cần gã sắp chết này nữa, ngươi muốn làm gì gã thì làm. Hoặc ném ra ngoài cho gã chết dần chết mòn hoặc cứ hạ sát và đem gã đi cho khuất mắt lão. Làm đi!
Giọng kia có phần hoang mang :
- Mã công tử...
Và đúng như giọng kia chờ đợi, vị công tử họ Mã tức Mã Bình Nguyên, liền lên tiếng nêu rõ chủ ý :
- Cứ mang gã kia đi, không cần giết. Lũ thiên lang cẩu ngoài kia sẽ được một phen đùa vui vì đã lâu chẳng một ai dám trốn chạy khiến ta lo chúng không còn biết cách dồn đuổi và vồ vập xâu xé một phạm nhân như thế nào.
Giọng kia tỏ ra hỉ hứng :
- Đúng là chỉ có Mã công tử mới nghĩ ra một phương sách hoàn hào

như thế này, gọi là nhất tiễn xạ song điêu thì đúng hơn. Vì vừa tạo cơ hội cho lũ thiên lang cẩu thỏa mãn thú tính vừa ngăn ngừa dụng ý đen tối của lão, tránh đi việc đêm dài lắm mộng và không thể biết lúc nào lão lại tiến hành dự mưu của lão. Hề... hề...
Giọng khàn khàn không hề nao núng, khác với Mã Nguyên Vũ đang thật sự khiếp đảm và quá nao núng :
- Bây giờ là canh mấy rồi? Hử?
Mã công tử hiểu rất rõ ẩn ý trong câu hỏi tưởng chừng không đâu vào đâu của giọng khàn khàn nọ :
- Lão yên tâm. Vẫn chưa đến canh ba như hạn kỳ lão đã đề ra. Bây giờ chỉ mới đầu canh hai, một lúc nữa thôi lão sẽ có một người sắp chết như lão muốn, cũng có tử trạng hoàn toàn giống gã này, mặc tình cho lão thử nghiệm đơn dược.
Giọng khàn khàn bảo :
- Được Mã công tử hứa như thế lão hoàn toàn yên tâm. Gì thì gì, được một thân thể nam nhân vừa lực lưỡng vừa cường tráng vẫn hơn gấp bội phần thân thể gầy trơ xương như gã này. Có như thế mới chịu nổi những dược liệu toàn có tính dương cường của lão. Đem gã nay đi đi, chờ gì nữa?
Giọng kia lập tức lộ vẻ âu lo :
- Lão nói như thế là ý gì? Lão muốn ám chỉ ai khi vừa nói vừa nhìn ta?
Mã công tử gắt :
- Ngươi lui đi, ở đây không còn việc cho ngươi nữa.
Và thân thể Mã Nguyên Vũ cũng theo đó được một người nhấc lên. Nhưng...
- Để gã đó xuống. Hay ngươi muốn ta dùng chính thân thể ngươi cho lão thử nghiệm đan dược?
Đó là mệnh lệnh của Mã công tử và mãi đến lúc này giọng kia mới tỏ ra thông hiểu, vỡ lẽ :
- Ôi chao. Hóa ra lời của lão lúc mới rồi là ám chỉ ta? Mã công tử xin đừng nghe theo lão. Hạ nhân luôn ngưỡng mộ và tuân lệnh công tử, xin đừng lấy hạ nhân làm vật thử nghiệm đan dược.
Giọng khàn khàn cố tình châm chọc :
- Có một hạ nhân ngu xuẩn như ngươi cũng cầm bằng không có. Lão đã thay đổi chủ ý rồi. Lão quyết định chọn ngươi làm vật thử nghiệm. Gã này gầy quá, nhất định không chịu nổi đan dược của lão.
Giọng kia rít lên :
- Lão...
Mã công tử quát cả hai :

- Đủ rồi, ngươi lui mau. Còn lão, đừng nghĩ ta không biết lão đang toan tính điều gì. Khác với lão Tiên gia, vì cứ nghi nghi hoặc hoặc nên cứ lưu mạng lão đến tận lúc này, nếu là ta, lão đừng mong toàn mạng.
Giọng khàn khàn thách thức :
- Lão thừa biết ngươi muốn giết lão từ lâu. Chỉ tiếc rằng cả ngươi nữa cũng không thể thuyết phục lão Tiên gia của ngươi tin lão chính là Vô Diện thư sinh. Để lão bày cho ngươi cách này, là cứ hạ thủ sau đó ném lão cho lũ thiên lang cẩu. Nếu lão Tiên gia của ngươi có hỏi thì bảo đấy là lão lại có mưu đồ đào thoát nên bị lũ thiên lang cẩu xâu xé. Đâu còn gì dễ dàng, đúng không?
Mã công tử hừ phạt :
- Lão không cần bày vẽ hoặc chỉ bảo ta phải làm thế này hay thế khác vì ta còn nhiều phương kế khác, vừa cao minh hơn vừa danh chánh ngôn thuận hơn phương kế lão vừa nói bội phần. Và một khi ta thực hiện, lão yên tâm đi, lão Tiên gia cũng không có cách nào bắt tội ta.
- Thử nói xem!
Mã công tử bảo :
- Như gã này chẳng hạn, lão nghĩ ta thật tâm khi bảo thuộc hạ đưa gã đi, ném gã cho lũ thiên lang cẩu xâu xé sao? Là ta chỉ có ý dò xét lão thôi.
- Rồi ngươi dò xét được những gì?
Mã công tử cười cao ngạo :
- Ta thừa biết lão có dự mưu đối với gã này. Chính vì thế, cho dù lão có bảo gã này hoàn toàn hợp cách nhưng thay vì đem gã về đây ngay lão lại cố tình kéo dài thời gian, bảo thuộc hạ ta cứ tiếp tục dong xe cho đến tận xế chiều, với lý do là hy vọng sẽ tìm thấy một bệnh nhân sắp chết nào khác có thể phù hợp hơn. Lão ngỡ ta không biết lão kéo dài thời gian là vì lý do gì sao?
- Ý gì?
Mã công tử hừ lạnh :
- Vì lão thừa biết xuống đường từ đây đi đến Nam Thiên Lao cả đi lẫn về dù nhanh lắm cũng mất hai canh giờ. Do vậy, nếu có bị ta phát hiện lão quả thật có ý đồ với gã sắp chết này, giá như ta có quyết định loại bỏ gã như khi nãy ta vừa giả vờ, thì một là ta buộc phải đem năm thuộc hạ duy nhất ta của ta thay vào làm vật thử nghiệm cho lão, hoặc ta phải đích thân thực hiện việc thứ hai là chạy đến Nam Thiên Lao tìm và đem về đây cho lão một vật thử nghiệm khác. Có phải lão đã toan tính như thế không?

- Ngươi đoán rất đúng. Quả là lão đã cố tình kéo dài thời gian, quả là lão biết ngươi không thể tìm cho lão một vật thử nghiệm lão khác một khi hạn kỳ chỉ còn chư đến hai canh giờ. Vậy thì sao?
Mã công tử cười đắc ý :
- Chẳng sao cả. Vì nếu cần, ta đâu ngại hy sinh sinh mạng thuộc hạ ta cho lão thử nghiệm. Lão đừng quên, đối với ta sinh mạng của một người đâu quan trọng bằng sinh mạng một con thú. Nuôi dưỡng thú còn có ích hơn là lũ người lúc nào cũng luôn sanh lòng phản trắc.
- Vậy tại sao ngươi cho thuộc hạ ngươi lui ra?
Mã công tử hừ hừ luôn miệng :
- Vì ta muốn ngay đêm nay lão phải chết.
- Ngươi dám thật sao?
- Chẳng phải ta đã nói ta có phương kế tuyệt hay đó sao? Và ta sẽ danh chánh ngôn thuận hạ suất lão một khi đan dược do lão chế luyện không đạt hiệu quả như lão hứa.
- Việc chưa đến thật khó mà nói trước. Ngươi đừng quên lão là ai và tại sao lão Tiên gia của ngươi lại quá tin tưởng đến nỗi sẵn sàng đáp ứng mọi đề xuất miễn sao lão chế luyện thành công loại đan dược có thể giúp chính thù nhân của lão được trường sinh bất tử hoặc chí ít là phản lão hoàn đồng.
- Đó là do lão tiên gia chỉ thừa nhận lão là Thiên Cang Thượng Nhân nhưng lại quyết tình phủ nhận thân phận thứ hai của lão là Vô Diện thư sinh. Vậy cho nên lão Tiên gia mới tin lão, không như ta đã luôn luôn không tin lão.
- Nghĩa là ngươi thừa nhận lão chính là Vô Diện thư sinh?
- Không sai. Vì đó là điều quá dễ hiểu.
- Nói xem.
- Chính lão phải nói trước vì sao có thứ danh xưng lạ lùng là Vô Diện thư sinh?
- Ngươi bảo ngươi hiểu mà, đúng không?
- Ta hiểu. Vì đấy là danh xưng cho một người có hai thân phận. Một thân phận ai cũng biết và một thân phận để không một ai nhận biết.
- Tiếp đi. Thú thật lão rất thích thú khi được ai đó tán dương dù là khen gián tiếp.
- Hừ? Nếu ta mà là lão Tiên gia, ta thừa biết bốn mươi năm trước, lúc bị truy sát lão ắt hẳn đã có ý định tìm chỗ tạm náu thân, ngắn thôi, đủ cho lão khi hiện thân trở lại đã kịp hóa thân thành thân phận thứ hai là Vô Diện thư sinh, vì lão nghĩ chỉ có sở học của thân phận thứ hai là Vô Diện thư sinh mới có thể đối phó nổi võ học thượng thừa của lão Tiên gia.

Đúng không nào?
- Ngươi đoán khá đấy. Đúng là lão từng có ý định đó.
- Nhưng đã có điều bất ngờ xảy ra.
- Sao?
- Sau này có người phát hiện, đúng vào thời điểm đó lão Hồng Khắc Ngụy có lảng vảng xuất hiện. Thoạt nghe thì ai cũng ngỡ là không có liên quan. Nhưng đối với ta thì đây chính là điểm mấu chốt không thể nào bỏ qua.
- Thật thế ư?
- Là lão vì cảm nhận có lấy thân phận Vô Diện thư sinh cũng không thể đối đầu lão Tiên gia, huống hồ lão lúc đó đã bị nội thương khá nghiêm trọng. Vậy là lão bằng mọi cách đã trao truyền bí kíp kinh thư cho lão Hồng Khắc Ngụy, trao luôn cho lão Hồng trách nhiệm và thân phận Vô Diện thư sinh của lão. Đó là nguyên do khiến sau này dù lão đã bị sinh cầm, đã bị phế bỏ võ công nhưng trên giang hồ Vô Diện thư sinh vẫn cứ xuất hiện.
- Thì ra vì có ý nghĩ này nên ngươi đã tìm mọi cách xui lão Tiên gia của ngươi dùng Thần Long hội tiêu diệt toàn bộ Hồng gia?
- Lão không cần biết vì đâu lão Tiên gia có quyết định này. Nhưng rồi sự việc diễn đến đây vẫn chưa kết thúc.
- Lão có nghe qua chuyện này. Đó là Hồng Khắc Nguy cho đến tận lúc chết vẫn không thể nào thi thố một bản lãnh mà bọn ngươi cho rằng Hồng Khắc Ngụy chính là Vô Diện thư sinh. Điều đó cho thấy mọi suy đoán của ngươi đều sai lạc.
- Vị tất vạn sự đều sai. Vì sao lão có biết không? Vì sau này kẻ mà bọn ta hồ nghi là Vô Diện thư sinh lại chính là tiểu tử Mã Nguyên Vũ, một cô nhi từng được lão Hồng Khắc Ngụy nhặt về cưu mang. Cho thấy ở lão Hồng Khắc Ngụy vì đã xảy ra điều gì bất ổn ngoài ý muốn nên bao sở học từng giúp lão Hồng hóa thân thành Vô Diện thư sinh đến lúc tối hậu vẫn không thể thi triển. Vậy là lão Hồng đành chết. Nhưng cũng như lão vào bốn mươi năm trước, lão Hồng dù đã chết nhưng vẫn có cách lưu lại sở học của Vô Diện thư sinh cho Mã Nguyên Vũ.
- Cách gì vậy?
- Hừ! Bọn ta có phần khinh suất nên bỏ qua, không chú tâm đến hành vi cuối cùng của lão Hồng.
- Là hành vi gì?
- Lão Hồng trước khi chết đã cố tình dùng tàn lực cắm thật sâu thanh kiếm của chính lão vào một vách đá.
- Có gì khả nghi chăng?

- Có. Mãi sau này, khi tiểu tử Mã Nguyên Vũ xuất hiện, nghĩa là lại có một Vô Diện thư sinh khác tái xuất giang hồ, bọn ta vì sinh nghi nên có cho người quay lại Hồng gia. Và đã phát hiện...
- Điều gì?
- Thanh kiếm của lão Hồng hóa ra lại là một thanh kiếm rỗng ruột.
- Rỗng?
- Đúng vậy! Và đấy là chỗ lão Hồng Cất giấu di học có thể giúp Mã Nguyên Vũ vì tìm thấy nên tự nguyện biến thành Vô Diện thư sinh tiếp theo.
Nghe đến đây, giọng khàn khàn mới lần đầu cười cao ngạo :
- Hồng Khắc Ngụy quả nhiên là người không hề làm lão thất vọng, vẫn có cách biến nhân vật Vô Diện thư sinh thành một nhân vật bất tử. Ngươi thừa nhận rồi chứ?
Mã công tử cười lạt :
- Chẳng được bất tử lâu đâu. Chỉ đến đời Mã Nguyên Vũ là mọi việc sẽ kết thúc.
- Tại sao?
- Vì Thần Long hội lúc này đã sắp đặt rất nhiều thiên la địa võng. Và theo tin mới đưa về, tiểu tử Mã Nguyên Vũ đã hết dám xuất hiện với lai lịch thật. Y chỉ có thể thỉnh thoảng xuất hiện với thân phận thứ hai và mọi hành tung của y đều đang bị giám sát, phạm vi xuất hiện của y cũng đang bị bó hẹp dần, rất gần với những nơi lúc nào cũng có người của Thần Long hội. Sinh mạng của y sắp sửa bị kết liễu rồi.
Giọng khàn khàn có phần kinh ngạc :
- Ngươi muốn nói, ngay vào thời điểm này, Mã Nguyên Vã vẫn lấy thân phận Vô Diện thư sinh xuất hiện đó đây?
Mã công tử có ý ngờ :
- Thế thì sao? Lẽ nào lão không thích vì nhận ra rằng thân phận Vô Diện thư sinh do lão khai sinh cũng sắp đến ngày kết liễu?
Giọng khàn khàn bỗng tỏ ra càng khàn khàn hơn rất khích động :
- Ừ, lão không thích. Nhưng thôi, đủ lắm rồi. Thời gian không còn bao nhiêu, lão phải thử nghiệm đan dược, kẻo bỏ qua hạn kỳ này thì phải đợi thêm một tuần trăng nữa.
Có cánh tay khẳng khiu chạm vào Mã Nguyên Vũ.
Nhưng nhanh hơn một ít, tiếng quát của Mã công tử nhợt vang lên, kèm theo đó là một bàn tay thô bạo cứ điểm loạn khắp các huyệt đạo của Mã Nguyên Vũ :
- Lão không cần phải vội đến thế đâu. Ta có cách này giúp lão dễ dàng thử nghiệm hơn.
Giọng khàn khàn kêu thảng thốt :

- Sao ngươi hủy bỏ toàn bộ nhâm mạch của gã?
Mã công tử cười hềnh hệch :
- Để đề phòng gã này có thể từng là nhân vật võ lâm. Và có thể với đan dược của lão sẽ giúp gã này bất ngờ có được một nội lực phi phàm, sẽ đồng mưu với lão, giúp lão đào thoát. Ta hủy bỏ Nhâm mạch của gã để gã dù có nội lực cũng vô phương vận dụng.
- Ôi, là ngươi hại lão rồi.
- Sao vậy? Hay là lão quả thật có ý đó?
- Hừ! Mỗi người chỉ có một Đốc mạch và một Nhâm mạch. Chính vì thế nên không thể khiếm khuyết bất kỳ mạch nào trong hai mạch Nhâm Đốc này. Và vì ngươi đã hủy của gã mất một, thử hỏi đan dược của lão còn phí công thử nghiệm làm gì nữa?
Mã công tử vẫn cứ cười hềnh hệch :
- Đó cũng là dụng ý của ta: Hoặc lão phải thử nghiệm và phải chấp nhận bị ta sát hại do đan dược của lão không có hiệu quả như mong muốn. Hoặc lão chấp nhận chết ngay bây giờ vì dù chưa bắt đầu thử nghiệm nhưng lão đã thú nhận đan dược của lão hoàn toàn không có công năng diệu dụng cải tử hoàn sinh. Và đó sẽ là một trong hai cách để ta đáp lời một khi sau này được lão Tiên gia gọi đến và hỏi. Thế nào, lão chọn đi. Hề... hề...
Giọng khàn khàn thở dài :
- Là ngươi luôn thiên phương bách kế tìm đủ mọi cách để giết lão. Tại sao vậy?
- Câu hỏi này lão cứ chờ đến lúc gặp Diêm Vương mà hỏi. Còn bây giờ, canh ba đã điểm rồi, lão muốn thử nghiệm hay không cần nữa?
Giọng khàn khàn lầu bầu :
- Muốn lão đến gặp Diêm Vương ư? E chưa phải lúc. Vì lão vẫn muốn cùng lão Tiên gia của ngươi đến gặp Diêm Vương một lúc. Hừ!
Miệng của Mã Nguyên Vũ bỗng bị một vật cứng vừa cạy ra vừa chêm chặt vào khiến cái miệng đó cứ há rộng vì bị vật cứng nọ chẹn ngang.
Sau đó, ngoài năm bảy hoàn đan dược cứ bị nhét tống nhét tháo vào miệng Mã Nguyên Vũ thì còn có ba bốn lượt nước, lượt thì tanh hôi, lượt thì thơm ngọt ngào, được rót ồng ộc vào.
Thực hiện xong, giọng khàn khàn bảo :
- Mang gã ra chỗ có ánh trăng.
Mã công tử hỏi vặc lại :
- Lão bảo ai? Ta à? Lão dám ra lệnh, sai phái ta ư?
Giọng khàn khàn không nao núng :
- Ngươi muốn sớm giết lão, đúng không? Vậy thì đừng chần chừ gì

nữa. Chỉ khi bị ánh trăng soi vào mới cho ngươi biết đan dược của lão có hiệu quả hay là không. Chứ nếu cứ để gã nằm mãi thế này, hừ, dược liệu càng ngấm lâu càng tốt và lão đoán chắc gã sẽ hồi sinh. Khi đó thì, hừ, ngươi đâu còn cơ hội nào giết lão?
- Lão hãy nói ngược lại thì hơn. Đó là nhờ có ánh trăng dược liệu mới phát huy diệu dụng. Gã sẽ hồi sinh và lão thì cũng tạm thời toàn mạng. Lão đừng mong dùng kế hư hư thực thực lừa được ta.
- Vậy thì tùy ngươi. Lão già rồi, cũng rất ngại nếu phải ra ngoài vào thời điểm đã nửa đêm như thế này. Ngươi cứ nhẫn nại chờ đến lúc ngươi phải thất vọng nha. Hừ!
Cả hai cùng thi gan và chờ, khiến Mã Nguyên Vũ dù đang có nhiều cảm giác kỳ lạ cứ xảy đến cho bản thân vẫn không biết lời của bên nào là đúng, có cần hay không cần đến ánh trăng?
Cảm giác kỳ lạ càng lúc càng xuất hiện nhiều, khiến Mã Nguyên Vũ bắt đầu khó chịu tợ như khắp các kinh mạch đang bị lũ côn trùng nhiều thật nhiều, không rõ từ đâu xuất hiện, và chúng cứ thi nhau xâu xé, gặm nhấm khắp nơi, gây thành những nỗi đau đớn ngấm ngầm.
- Ngươi thấy chưa? Gã vẫn có dấu hiệu hồi sinh, tuy chậm mà chắc, dĩ nhiên tốt hơn so với tình huống giả như ngươi đưa ngay gã ra chỗ có ánh trăng.
Giọng của Mã công tử cũng tỏ ra nôn nao lạ :
- Đan dược có hiệu quả. Đan dược của lão có công năng diệu dụng thật?
Chợt giọng khàn khàn quát :
- Ngươi định làm gì?
- Không có gì. Ta chỉ muốn tự tay đưa đan dược thần diệu này đến chỗ lão Tiên gia...
- Hừ! Ngươi đưa đến để làm gì một khi bao loại dược liệu do lão điều phối chế luyện thì ở chỗ lão Tiên gia của ngươi cũng có người thực hiện y như vậy?
- Thật sao? Hóa ra lão Tiên gia vẫn đề phòng lão hạ độc hoặc lo ngại ở lần thứ hai lão chế luyện sẽ không đủ công năng như lần đầu?
- Hừ! Lão Tiên gia của ngươi luôn luôn đa nghi, ngươi đã biết thế rồi còn gì. Vì thế ngươi không cần phí công mang nhưng thứ vô dụng này đi.
- Vô dụng? Tại sao?
- Hừ! Vì lúc lão liệu phương, lão Tiên gia của ngươi đã hỏi rất kỹ về liều lượng cần dùng. Do đó, chỉ những hoàn đan dược lúc nãy lão đã cho gã kia dùng mới có đủ những phương dược cần thiết. Chỗ còn

lại chỉ là phần thừa, bỏ thì tiếc nên lão tạm thời lưu lại.
Và lại đột ngột, giọng khàn khàn lại quát :
- Ngươi định làm gì gã?
- Hề... hề... Chẳng có gì. Ta chỉ muốn giết gã để thu hồi toàn bộ dược liệu có lẽ đã thấm đầy vào máu huyết gã.
- À... Là ngươi cũng muốn trường sinh bất tử như lão Tiên gia của ngươi sau này?
- Đừng nói nhảm. Là ta lo cho lão Tiên gia nhất định đã bị lão gạt. Chỉ có loại đan dược lão vừa phục cho gã này mới thật sự có công năng diệu dụng như sự thật đang chứng minh.
Có một bàn tay thô bạo chộp mạnh vào Mã Nguyên Vũ.
Kịp lúc đó giọng khăn khàn lại bảo :
- Người chỉ có thể đưa gã đi chứ không thể chiếm đoạt máu huyết gã ngay lúc này.
- Tại sao?
- Vì máu huyết của loại sinh vật nào mà không vậy. Hễ còn ở trong nội thể thì không sao. Nhưng để máu huyết chảy ra ngoài là đông đặc ngay. Theo lão, ngươi thừa biết chuyện này?
- Vậy thì ta sẽ mang gã theo, đâu có khó khăn gì đáng kể...
Vừa lúc đó có tiếng lũ lang cẩu tru vang :
- U... u... u...
Cơ thể Mã Nguyên Vũ bị bàn tay thô bạo nhấc bổng lên và cũng là lúc đôi mắt Mã Nguyên Vũ vụt chớp mở.
Đôi mục quang của Mã Nguyên Vũ liền bắt gặp hình ảnh một lão nhân già thật già, tóc đã hói rụng gần hết, da dẻ thì nhăn nheo, với một cánh tay dù đã khô đét như que củi nhưng vẫn linh hoạt vừa đưa lên chỉ vào Mã Nguyên Vũ vừa kêu bằng giọng khàn khàn :
- Nguy rồi! Đúng là nhân định bất thắng thiên, lão quên khuấy hễ đến đêm trăng tỏ là lũ thiên lang cẩu của ngươi hùa nhau tru tréo. Nhìn kìa, mắt của gã vừa mở chòng chọc vừa đỏ au như mắt lũ cẩu lang.
Bàn tay thô bạo liền xoay Mã Nguyên Vũ lại, cho Mã Nguyên Vũ nhìn thấy chủ nhân của bàn tay thô bạo là một nam nhân tuấn tú cốt cách bất phàm, chỉ mỗi tội là đôi mắt quá tinh nhanh thành ra gian xảo.
Chủ nhân của đôi mắt gian xảo cũng đang nửa nhìn Mã Nguyên Vũ nửa nhìn lão nhân gầy đét nọ :
- Thế thì sao? Không lẽ tiếng thiên lang cẩu tru tréo cũng gây hậu quả xấu đến đan dược của lão?
Lũ thiên lang cẩu càng lúc càng tru tréo nhiều hơn, cho biết đêm nay quả là một đêm trăng thật đầy và lúc này là lúc vầng minh nguyệt sáng tỏ nhất.

Toàn thân Mã Nguyên Vũ cũng theo từng đợt tru của lũ thiên lang cẩu mà càng lúc càng run bần bật nhiều hơn.
Có tiếng khàn khàn của lão nhân gầy đen đét kêu :
- Sao lại không gây tắc động? Ngươi mau buông gã xuống, chạy nhanh ra ngoài xua lũ thiên lang cẩu đi thật xa, nhanh lên!
Nam nhân tuấn tú đâu dễ gì chịu buông Mã Nguyên Vũ :
- Xua đi làm gì? Giả như có bị tác động mà gã chết, mạng của lão mới dễ bị ta thu thập. Lo gì chứ?
Có thể càng run thì hai mắt của Mã Nguyên Vũ càng chớp nháy nhiều loạt. Và có lẽ hiện trạng này làm nam nhân tuấn tú dao động, không dám nhìn vào mắt Mã Nguyên Vũ nữa. Vì thế nam nhân bèn xoay mặt Mã Nguyên Vũ ra ngoài, cho nhìn thấy trở lại hình dáng vừa đáng thương hại vừa dễ gây cười của lão nhân gầy đét nọ.
Và đó là lúc lão nhân chợt giẫm hai chân thình thịch :
- Là gã chết hay chính ngươi phải mất mạng tức thì? Mau buông gã ra nếu ngươi còn muốn sống. Toàn thân gã bây giờ đụng vào đâu cũng lây lan chất độc đến đấy. Ngươi muốn chết vì độc phải không? Mau buông gã ra!
Khó có ai giữ nổi thái độ điềm tĩnh vào lúc này nhất là khi cứ nghe lão nhân nọ hét thét thế này lại gào thế kia, toàn là những lời đe dọa đến tính mạng không thôi. Do vậy, thật dễ hiểu khi toàn thân Mã Nguyên Vũ vụt bị quẳng bay qua một bên.
Choang...
Có một nơi đặt nhiễu lọ đan dược, Mã Nguyên Vũ vì bị quẳng ngay vào đó nên hầu hết các lọ đan dược đều bị vỡ tung tóe.
Lực va chạm làm cho Mã Nguyên Vũ nếu trước đây luôn bất động thì lúc này chợt đứng bật dậy.
Đang kinh ngạc vì bản thân không chỉ cử động mà còn là những cử động thật mạnh mẽ.
Mã Nguyên Vũ chợt nghe lão nhân bật kêu :
- Chạy đi! Là gã đã biến hình quỷ nhập tràng. Ngươi có thấy gã vừa nhảy bật dậy nhưng hai khuỷu chân vẫn thẳng như hai que củi chăng? Chỉ có quỷ nhập tràng mới không thể co duỗi hai khuỷu chân như người bình thường.
Dù đang còn kinh ngạc đến mấy Mã Nguyên Vũ cũng phải tạm gác qua một bên. Do ba chữ quỷ nhập tràng chính là ám hiệu lão đã rù rì rủ rỉ căn dặn Mã Nguyên Vũ. Lão có nói, hễ nghe đến ba chữ này là tình thế đã nguy cấp lắm rồi, nếu Mã Nguyên Vũ thiếu đởm lược, không dám mạo hiểm thực hiện theo phương sách của lão thì việc thoát thân sau này chỉ là chờ khi mặt trời lặn đằng Đông và mọc

đằng Tây mà thôi.
Mã Nguyên Vũ liền nhìn lão.
Lão cùng nhìn lại Mã Nguyên Vũ, y như dò hỏi, như cầu khẩn và cũng là chờ đợi điều mà Mã Nguyên Vũ nên thực hiện.
Chợt có tiếng Mã Bình Nguyên gầm vang :
- Có là quỷ nhập tràng thì cũng phải bỏ thây vì Độc Thủ Hắc Cốt chưởng của ta.
Có một luồng kình khí nóng giãy chợt cuộn tít vào lưng Mã Nguyên Vũ.
Ào...
Với bản năng sở học từng làm khiếp đâm bao địch nhân, Mã Nguyên Vũ chợt dịch chân vừa tránh vừa xoay người nhìn về hướng phát kình.
Không nhìn thì không sao, Mã Nguyên Vũ thoạt nhìn liền kinh tâm khiếp đảm. Bởi luồng kình nọ không chỉ nóng giãy, nóng đến chết người mà còn là một luồng kình đỏ rừng rực, có thể hiểu bất kỳ vật gì nếu để luồng kình này chạm vào ắt sẽ bị thiêu hủy ngay tức khắc.
Đó là trường hợp sắp xảy đến cho lão nhân, do Mã Nguyên Vũ nhảy tránh thì đối tượng kế tiếp để luồng kình đỏ rực theo đà lao đến uy hiếp chính là lão nhân.
Có tiếng lão nhân kêu không thành tiếng :
- Là lão đây, là lão đây mà. Ngươi muốn lão chết thật ư?
Tiếng kêu này làm cho Mã Nguyên Vũ nghĩ lại, nhớ lại ánh mắt có phần cầu khẩn lúc nãy của lão nhân.
Vì thế, cho dù biết tiếng kêu của lão có đến hai ý. Nếu lọt vào tai Mã Bình Nguyên thì tiếng kêu hóa thành tiếng kêu đề tỉnh, bảo người đang bị luồng kình Hắc Cốt chưởng uy hiếp chính là lão, không lẽ Mã Bình Nguyên nỡ nào hoặc dám nào hạ thủ lão sao?
Còn lọt vào tai Mã Nguyên Vũ thì đó lại là tiếng kêu nhắc nhở, bảo lão ở đây này sao Mã Nguyên Vũ không đến với lão, không thực hiện theo phương sách của lão, hay Mã Nguyên Vũ muốn lão chết? Hoặc Mã Nguyên Vũ hoặc Mã Bình Nguyên ai thoạt nghe cũng phải hiểu theo ý của lão. Nhưng Mã Nguyên Vũ vẫn nhất thời cho qua, đành thần tốc lao vào lão.
Vù...
Mã Bình Nguyên có lẽ đã phần nào thu bớt kình về, vì thế. Mã Nguyên Vũ khi lao đến vẫn kịp chộp vào lão nhân và mang đi trước khi Mã Bình Nguyên vì phát hiện có điều bất diệu nên lại thần tốc nhấn thêm chân lực, làm cho luồng kình phát ánh xích quang đỏ đến chói mắt.

Bị Mã Nguyên Vũ bất ngờ đến chộp và mang đi, lão nhân kêu thất thanh :
- Mã công tử mau cứu lão! Đừng để quỷ nhập tràng bóp chết lão.
Lão nhân giả vờ y như thật khiến Mã Nguyên Vũ chỉ suýt nữa là bật thành tiếng cười nếu như đúng lúc đó không có tiếng Mã Bình Nguyên gầm vang :
- Loài quỷ muốn chết! Ngươi chạy đâu cho thoát. Trúng này!
Ào...
Mã Nguyên Vũ thật sự kinh tâm do có cảm nhận luồng kình đang bám theo sau như là một luồng phong ba cuồng nộ, có uy lực bài sơn đảo hải mà bản thân Mã Nguyên Vũ chưa từng mục kích bao giờ. Quả là thứ tình thế cực kỳ nguy cấp như lão nhân đã cảnh báo. Do đó, vì sợ không tài nào thoát kịp, sẽ mất cơ hôi ngàn năm có một này, Mã Nguyên Vũ vội vàng bỏ chạy thật nhanh.
Ầm...
Chấn kình cực mạnh đã vang lên làm cho Mã Nguyên Vũ chúi nhủi suýt ngã. Nhưng sau đó do kịp cố gượng nên Mã Nguyên Vũ vội nương theo chấn kình bỏ chạy nhanh hơn.
Vù...
Mã Bình Nguyên lao bám sát phía sau :
- Ngươi có chạy đằng trời cũng không thoát...
Ào...
Lại bị luồng kình bài sơn đảo hải uy hiếp, Mã Nguyên Vũ nhờ kịp nghĩ đến chuyện nếu được nương theo chấn kình mà chạy có lẽ sẽ thuận lợi hơn bội phần, nên bất ngờ ngoặt tả thủ về phía sau :
- Đỡ!
Bung...
Do có chuẩn bị trước nên ngay khi bị lực chấn kình tác động vào Mã Nguyên Vũ liền như mũi trường tiễn rời đường cung, xé gió lao đi thật nhanh.
Ở phía sau là tiếng kêu kinh ngạc của Mã Bình Nguyên :
- Dĩ Hoàn Quy Nguyên công phu? Gã kia, ngươi là ai? Sao am hiểu Di Hoàn Quy Nguyên công phu của Vô Diện thư sinh?
Thanh âm khàn khàn của lão nhân cũng theo đó lào thào vang vào tai Mã Nguyên Vũ :
- Vậy là hắn trước sau gì cũng nhận ra lai lịch ngươi. Hãy nhân cơ hội hắn chưa kịp hoàn hồn, chạy đi. Chạy theo cách lão đã giải thích với với ngươi...
Mã Nguyên Vũ nhìn lại, lão nhân sau hai lần Mã Nguyên Vũ nương theo chấn kình đã bị chấn kình tác động nên bây giờ đây ngất lịm.

Mã Nguyên Vũ tự lắc đầu, thở dài và âm thầm lao mất hút vào bóng đêm.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 19
Thiên Cang Thượng Nhân

Lão nhân rồi cũng đến lúc hồi tỉnh. Và lão nhân nhăn nhó sau một lúc rồi ngồi bật dậy để đảo mắt nhìn quanh :
- Đây là đâu? Dường như ngươi không đi đến nơi đã được lão chỉ điểm?
Mã Nguyên Vũ từ từ mở mắt ra, vẫn giữ theo tư thế đã ngồi tọa công, nhìn lão và đối thoại :
- Cáo có hang, người có chỗ lưu ngụ. Nếu đi đến nơi đã được lão tiền bối chỉ điểm, không sớm thì muộn cũng bị phát hiện do đường đi lối lại của lão tiền bối đã bị đối phương am hiểu có đến bảy tám phần. Không như địa điểm tại hạ chọn đây, một là đối phương chưa từng biết, hai là dù có biết cũng không bao giờ nghĩ đây là chốn xuất thân thật sự của một Mã Nguyên Vũ từng gây chấn động khắp giang hồ.
Lão nhân chau mày :
- Ngươi xưng là tại hạ, dường như không một mảy may nào cảm kích những gì lão đã giúp ngươi?
Mã Nguyên Vũ chợt nhẹ giọng :
- Lão tiền bối không phải Thiên Cang Thượng Nhân!
- Ngươi hỏi hay ngươi quả quyết?
- Quả quyết.
Lão nhân cười :
- Vậy còn chuyện lão luôn tự nhận là Vô Diện thư sinh thì sao?
Mã Nguyên Vũ chỉ có một thoáng ngập ngừng là đáp ngay :
- Tại hạ tin.
Lão nhân hết cười :
- Sao ngươi tin cái này không tin cái kia hoặc tin vào điều ngược lại? Hoặc giả sao ngươi không nghĩ nếu lão nói dối một điều thì cả điều thứ hai cũng là nói dối?
- Vì nếu thế lão Tiên gia nào đó đã giết lão tiền bối từ lâu. Lão tiền bối đừng quên tại hạ đã được nghe đi nghe lại khá là nhiều lần rằng

nhân vật lão Tiên gia rất đa nghi.
Lão nhân lại nhìn quanh :
- Đây là địa phương nào?
Mã Nguyên Vũ hỏi ngược lại :
- Sao lão tiền bối không hỏi vì nguyên nhân nào tại hạ vẫn là một ngươi bình thường, không bị hóa thành độc nhân như lão tiền bối đã tiên liệu và đồ rằng tại hạ vì không muốn chết nên phải chấp nhận giải pháp độc nhất lão tiền bối có thể nghĩ ra?
Lão nhân gật gù :
- Ngươi hỏi đúng. Quả thật đây là giải pháp độc nhất lão có thể nghĩ ra ngay khi phát hiện ngươi là kẻ tình cờ có tấm thân bách độc bất xâm.
Mã Nguyên Vũ ngắt lời :
- Sai rồi, chưa hoàn toàn loại trừ đủ bách độc. Bởi vì loại hoạt chất lão tiền bối cho tại ha dùng tuy không đủ mạnh để giết tại hạ nhưng vẫn vĩnh viễn biến thành độc nhân. Là loài độc chất gì kinh khiếp vậy?
Lão nhân lại cười :
- Hạc Đỉnh Hồng. Lão Tiên gia quỷ quái đó công phu thì thượng thừa, đa nghi thì chỉ đứng hàng thứ nhất chẳng chịu đứng sau ai, vậy mà chịu tin vào điều lão bịa đặt. Lão bảo muốn trường sinh bất tử thì phải dụng thuật di độc chế độc. Trước thì dùng loại hoạt chất có chứa Hạc Đỉnh Hồng, sau thì dùng mật của loài Xích Ngô Công ngàn năm. Đây là hai loại kịch độc hy hữu, đồng thời có tính khắc kỵ lẫn nhau. Sau khi dùng chẳng những không chết mà còn thanh tẩy toàn bộ mọi ô uế tạp chất đã dung nạp vào người suốt thời gian tám mươi năm dài tồn tại. Lão Tiên gia quỷ quái đó tin vào ngụy thuyết của lão, là sau khi thanh tẩy như thế toàn thân liền nhẹ lâng lâng do không còn bị ô uế nên biến thành tiên. Và đã là tiên lẽ đương nhiên sẽ bất tử trường sinh. Ngươi nghĩ thế nào?
Mã Nguyên Vũ không thể không gật đầu thừa nhận :
- Thuyết này quả cao minh, bất kỳ ai thoạt nghe cũng phải tin. Riêng tại hạ thì không.
Lão nhân cũng gật đầu :
- Ngươi không tin vì ngay từ đầu đã nghĩ lão không thể nào là Thiên Cang Thượng Nhân. Vậy thì giải thích đi vì sao ngươi không tin, trong khi ai ai cũng cho lão là Thiên Cang Thượng Nhân, kể cả lão Tiên gia quỷ quái cũng phải tin điều này?
Mã Nguyên Vũ nhìn lão nhân :
- Thượng nhân là một danh xưng cao quý. Vì thế, hầu như chỉ những

bậc đạo gia vừa cao niên vừa có dáng vẻ bên ngoài thật tiên phong đạo cốt mới được người người tặng cho danh xưng này. Trong khi đó, lão tiền bối vì quá hoạt kê nên hóa thành giảo hoạt, tuyệt đối không xứng với danh xưng này.
Lão nhân có ý giận :
- Lão giảo hoạt như thế nào?
Mã Nguyên Vũ khỉnh khỉnh :
- Thiếu quang minh lỗi lạc khi cố tình tạo ra một nhân vật thần kỳ là Vô Diện thư sinh. Đã vậy, diệt ma trừ ác tuy là điều nên làm nhưng quá nhẫn tâm không cho người con đường hối cải, hành thiện là tốt nhưng hành thiện theo cung cách ném đá giấu tay thì đúng là giảo hoạt.
Lão nhân chợt hất mặt :
- Ngươi đã tàn sát khá nhiều sinh mạng, còn nghe nói là những kẻ đó chết thật thảm khốc. Ngươi giết người là quang minh, còn lão giết người là giảo hoạt. Vây so sánh đi, ai giết nhiều hơn ai và có người nào được ngươi chừa cho con đường hối cải chưa?
Mã Nguyên Vũ bảo :
- Tại hạ lạm sát. Đúng. Nhưng cũng may là chưa lạm sát người vô tội. Điều này mai hậu còn có thể sửa đổi lại chỉ loại bỏ những kẻ đáng bị loại bỏ thôi. Còn lão tiền bối?
- Lão thì sao? Những kẻ bị lão giết đều chưa đủ tội chết ư?
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Đó là chuyện đã qua. Nhưng sau này thì sao? Với nhân vật Vô Diện thư sinh được lão tiền bối khai sinh và nhân vật này ắt hẳn sẽ mãi mãi bất tử. Thử hỏi liệu ai kềm chế được nếu nhân vật đó lạm dụng công phu thượng thừa lai vô ảnh khứ vô hình, gây thành trận đồ sát cho võ lâm thì sao? Vậy là sự giảo hoạt của lão tiền bối sẽ hóa thành động thái trợ Trụ vi ngược, biến lão tiền bối thành tội nhân thiên cổ.
Lão nhân giật mình :
- Ê, lão vẫn chưa thừa nhận lão là Vô Diện thư sinh à nha. Bất quá lão phải oang oang như thế chỉ là cách đối phó nhất thời với tính đa nghi cố hữu thành cố tật của lão Tiên gia quỷ quái kia mà thôi. Vội gì ngươi đề quyết lão sẽ là thiên cổ tội nhân?
Mã Nguyên Vũ vẫn khăng khăng :
- Tại hạ không nhận định lầm đâu, lão tiền bối chính là Vô Diện thư sinh.
Lão nhân nhấp nháy mắt rất giảo hoạt :
- Ngươi có bằng chứng?
Mã Nguyên Vũ gật đầu :

- Có. Vì Bảo chủ Hồng gia bảo Hồng Khắc Ngụy tiền bối đã từng là Vô Diện thư sinh, dĩ nhiên là do lão tiền bối thu nhận và trao truyền. Mọi diễn biến xảy ra bốn mươi năm trước hoàn toàn đúng như Mã Bình Nguyên nhận định.
- Vì ngươi nhận được di học của Hồng Khắc Ngụy nên lão thôi không còn phủ nhận nữa. Nhưng ngươi nghĩ sao nếu lão bảo, chuyện biến thành thiên cổ tội nhân như ngươi vừa nói cũng có sự góp phần của ngươi nữa?
Mã Nguyên Vũ mỉm cười :
- Sao lại thế? Vì như lão tiền bối đã nghe Mã Bình Nguyên bảo, Vô Diện thư sinh vẫn xuất hiện cho dù tại hạ đã là người sắp chết và luôn ở cạnh lão tiền bối đấy sao? Mà Vô Diện thư sinh này đâu do tại hạ chọn để gọi là có kẻ kế thừa.
Lão nhân giật mình :
- Vậy di học Dĩ Hoàn Quy Nguyên của lão bằng cách nào đến được tay Vô Diện thư sinh đời thứ tư?
Mả Nguyên Vũ nhún vai :
- Tại hạ làm sao biết.
- Ngươi phải biết.
Mã Nguyên Vũ nghi ngại :
- Tại sao?
Đến lượt lão nhân nhìn dò xét Mã Nguyên Vũ :
- Lão đang cùng Mã Bình Nguyên đi tìm một bệnh nhân gần chết để thử nghiệm đan dược thì nhìn thấy ngươi. Và lúc đó trông ngươi như thế nào ngươi biết không?
- Như thế nào?
- Nhờ lão từng am hiểu Thiên Canh công phu nên thoạt nhìn qua là lão biết ngay ngươi là một tên tiểu tử quá ư liều lĩnh, không biết sống chết là gì. Ngươi dám đồng thời kiêm luyện hai loại công phu, một là Thiên Cang, hai là công phu Dĩ Hoàn Quy Nguyên của lão.
Vậy mà ngươi luyện được mới là lạ.
- Sao lại lạ?
- Lão cứ nói thế này thì ngươi rõ. Hai loại công phu này tuyệt đối không thể nào tìm được cách dung hợp, chỉ trừ phi bản nhân ngươi có đến hai đại huyệt Đan Điền với mỗi đại huyệt chỉ được thông suốt với một trong hai Nhâm hoặc Đốc mạch. Vì thế, khi thấy đại huyệt Đan Điền của ngươi bị ai đó cố tình phá hủy lão nhận được ngay, ngươi còn sống đấy là nhờ ngươi vẫn còn một bộ vị thứ hai được ngươi dùng thay đại huyệt Đan Điền. Vậy là nghi vấn kia tự dưng giải toả, ngươi có thể kiêm luyện nhị công là nhờ thế.

Mã Nguyên Vũ thán phục :
- Lão tiền bối quả là bậc thiên tài. Không sai, chính nhờ thế nên đã có một thời gian tại hạ có thể đồng thời luân phiên xuất hiện trong hai thân phận nhưng không ai phát hiện.
Không như Hồng Khắc Nguy tiền bối vì sợ bại lộ thân phận nên chỉ xuất hiện khi cần và khi không cần thì loại bỏ luôn thân phận thứ hai mà không biết rằng chính vì điều đó nên bị nghi ngờ.
Lão nhân nọ chép miệng tỏ ý tiếc nuối :
- Không ai như Hồng Khắc Ngụy. Lão đã dặn đi dặn lại rồi, bảo là không chấp nhận thì thôi, hãy tìm người khác mà giao cho thân phận Vô Diện thư sinh. Y nhận làm chi để sau này tùy tiện lập gia thất. Mà hễ thân cận nữ sắc là bao công phu khổ luyện đều bị hủy bỏ. Ngươi không như thế chứ?
Mã Nguyên Vũ rùng mình :
- Cũng suýt mấy lần nếu tại hạ không cố kìm chế có lẽ cũng tự hủy bỏ công phu Dĩ Hoàn Quy Nguyên. Mà cũng may, do sự thật này chưa bị tiết lộ nên kể cả Mã Bình Nguyên dù có quả quyết Hồng Khắc Ngụy tiền bối chính là Vô Diện thư sinh đời thứ hai nhưng cho đến lúc này vẫn mơ mơ hồ hồ, không thể hiểu vì sao đến tận lúc chết Hồng Khắc Ngụy tiền bối vẫn không vận dụng sở học của Vô Diện thư sinh.
Lão nhân đột ngột hỏi :
- Lúc trao truyền di học ngươi có đem điều đại kỵ này căn dặn nhân vật Vô Diện thư sinh đời thứ tư, sau ngươi không?
Mã Nguyên Vũ cười :
- Đã bảo nhân vật này không do tại hạ chọn, dặn thế nào được mà dặn?
Lão nhân nổi giận :
- Nói như vậy không lẽ ngươi chưa nhắm sẵn người nào đó để thay ngươi làm Vô Diện thư sinh sao? Lão không tin vào miệng lưỡi quá giảo hoạt của ngươi.
Mã Nguyên Vũ thản nhiên bảo :
- Dĩ nhiên tại hạ có chọn sẵn, đấy là Phạm Hoàng, cao đồ kiệt xuất nhất của Hoa Sơn phái. Chỉ tiếc, hoàng thiên đúng là hữu nhãn vô châu, mãi cho đến tận bây giờ tại hạ vẫn chưa có dịp gặp lại y. Nhưng cũng may là tại hạ chưa gặp, chưa bảo y hóa thành Vô Diện thư sinh. Bằng không, sau này thêm tại hạ nữa là có đến ba Vô Diện thư sinh đồng thời xuất hiện, vậy là thiên hạ đại loạn.
Lão nhân thở dài :
- Không lẽ lão đã sai thật sao? Đúng như lời bào huynh Thiên Cang

Thượng Nhân từng cảnh báo, bảo cung cách của lão chỉ là gây họa cho võ lâm mà thôi.
Mã Nguyên Vũ thất kinh :
- Lão tiền bối vừa nói gì? Thiên Cang Thượng Nhân và lão tiễn bối là...
Toàn thân lão nhân chùng xuống, sắc diện vốn thật già càng già lão thêm. Đây là biểu hiện qua một người bị suy sụp do chủ đích bấy lâu nay theo đuổi hoặc bấu víu, dựa vào chủ đích đó mà sống nay hóa ra chủ đích kia hoàn toàn sai, chỉ là ảo tưởng và đã vỡ tan như bọt biển khiến chỗ dựa, chỗ bấu víu không còn làm cho cuộc sống nhất là quãng thời gian đã qua không còn ý nghĩa gì nữa. Thử hỏi ai lâm cảnh này mà không tuyệt vọng, không bị suy sụp?
Bởi đã từng trải qua cảnh huống này, khi biết rằng chuyện báo thù cho Mã gia Vô Vi phái không còn mang ý nghĩa sống còn nữa, khi nhận thức bản thân không hề liên quan gì đến Mã gia và tệ hơn là xuất thân và lai lịch bản thân hoàn toàn mù mịt thì chính Mã Nguyên Vũ đã biết tâm trạng của một người khi bị suy sụp là thế nào, nên Mã Nguyên Vũ ái ngại nhìn lão nhân :
- Là bào đệ và còn làm cho không biết bao nhiêu người phải ngộ nhận lão tiền bồi là Thiên Cang Thượng Nhân, điều này chỉ có thể xảy ra với một tình huống duy nhất mà thôi.
Đó là giữa lão tiền bối và Thiên Cang Thượng Nhân phải là huynh đệ song sinh.
Lão nhân không đáp cũng không có dấu hiệu nào cho thấy sẽ đáp hoặc muốn đáp.
Trái lại đôi mắt già nua của lão nhân chợt tỏ ra mơ mơ màng màng, như thể lão nhân đang thả hồn về quá khứ, nhớ lại mọi điều thuộc về dĩ vãng.
Không muốn lão nhân cứ mãi thế này, Mã Nguyên Vũ đành tiếp tục độc thoại, kỳ vọng sẽ lôi kéo được lão nhân quay về thực tại, tạm thời nguôi ngoai đi tình trạng mới vừa bị sự thật phũ phàng đả kích mạnh vào hoài bão, vào ý tưởng đã đừng giúp lão nhân ngạo thị giang hồ, gây kinh hoàng cho bất kỳ ai, dám thể hiện những hành vi độc ác và còn giúp lão nhân kéo dài cuộc sống cho đến tận hôm nay.
Mã Nguyên Vũ bảo :
- Nếu đã xảy ra tình huống là Thiên Cang Thượng Nhân từng cảnh báo lão tiền bối về chuyện khai sinh ra nhân vật Vô Diện thư sinh thì ắt là giữa huynh đệ lão tiền bối đã xảy ra những bất đồng. Và những bất đồng đó là gì nếu không phải nhị vị có hai chủ kiến khác nhau về phương thức hành động cho cùng một chủ đích duy nhất là trừ ma

vệ đạo?
Như có tia hy vọng, Mã Nguyên Vũ nhìn thẳng vào lão nhân :
- Có phải lệnh huynh Thiên Cang Thượng Nhân vì là bậc đạo gia, thấm nhuần và minh triết mọi điều khuyên dạy của đức Khổng Phu Tử, luôn có chủ trương của người quân tử chỉ nên lấy đức báo oán, động khẩu bất động thủ dùng lời lẽ thuyết phục người vẫn hơn là dùng sức lực chỉ dành cho hạng võ biền thô lỗ? Và vì bất phục cũng là bất đồng, lão tiền bối cứ muốn minh chứng điều ngược lại nên quyết tạo ra nhân vật Vô Diện thư sinh đầy huyền thoại?
Lão nhân tuy không đáp nhưng trên gương mặt già nua cũng đã xuất hiện nhiều dấu hiệu cho thấy đã có sự chú tâm. Và điều này chứng tỏ lời lẽ của Mã Nguyên Vũ đã phần nào làm gián đoạn hành trình dài dằng dặc của lão nhân đang đi ngược về quá khứ, một hành trình sẽ không dẫn đến kết quả bất lợi nào nếu người thực hiện chuyến đi không phải là một lão nhân già nua, niên kỷ đã quá gần đất và thật xa, thật xa trời. Nhưng lúc này vì chính lão nhân đang là người thực hiện chuyến viễn du đi ngược dòng quá khứ nên Mã Nguyên Vũ lo sợ, tin chắc đấy là dấu hiệu hoàn toàn bất lợi đối với lão nhân là ắt chỉ dẫn đến một kết quả duy nhất là lão nhân sẽ buông xuôi tất cả, sẽ tự nguyện chấp nhận cõi chết đã từ lâu vẫn luôn muốn rước lão nhân đi.
Càng không muốn điều đó xảy ra, Mã Nguyên Vũ càng tìm thêm nhiều lời lẽ để nói.
Và nếu cần, Mã Nguyên Vũ nghĩ, đến cả những sự thật mà chàng đã cố tình che giấu có lẽ cũng nên nói ra thì hơn. Mã Nguyên vũ hắng giọng :
- Vẫn có câu tận nhân lực mới tri thiên mạng. Chủ kiến của nhị vị vì là hai thái cực đối chọi nhau của mỗi một nan đề duy nhất nên không ai dám Bảo chủ kiến của vị nào sai hoặc của vị nào đúng. Nói cách khác cho dễ hiểu hơn thì là do nhị vị đã đồng thời sinh ra, tuy có khiến võ lâm may mắn là cùng một lúc có đến hai thiên tướng giáng thế với cùng một mục đích là thế thiên hành đạo, vệ đạo trừ ma, nhưng chính vì có đến hai, lại sinh ra bất đồng, nên nhị vị thiếu linh hoạt để dung hòa khiến nhị vị càng tuân thủ theo chủ kiến riêng càng quá kiên cưỡng trong hành động.
Đoạn Mã Nguyên Vũ cười :
- Này, đừng nhìn tiểu bối như thế, một cái nhìn nói lên rằng tiểu bối chỉ là hạng sinh sau đẻ muộn biết gì chuyện của bậc trưởng thượng mà bình phẩm, mà chê bai. Hãy nghe tiểu bối lý giải như sau.
Mã Nguyên Vũ đưa một ngón tay, cũng là thủ thuật để buộc lão nhân

phải hoàn toàn chú tâm :
- Thứ nhất, hãy nói về chủ kiến của Thiên Cang Thượng Nhân. Đó là chủ kiến đúng nếu như ác ma nào cũng như ác ma nào đều là những kẻ biết phân biệt thị phi nhất là biết phục thiện. Thế nhưng, Thiên Cang Thượng Nhân nếu đã thuyết phục như thế nào để bây giờ nhân vật lão Tiên gia quỷ quái gì đó vẫn tha hồ tạo ác, gây thế lực thao túng toàn bộ võ lâm? Thiên Cang Thượng Nhân đã ở đâu khi Thần Long hội mặc tình thảm sát Vô Vi phái Mã gia và còn tiêu diệt toàn bộ Hồng gia bảo ba mươi hai nhân mạng. Tại sao Thiên Cang Thượng Nhân không xuất hiện, chí ít là dùng lời lẽ ngăn cản lũ ác ma để chúng đừng gây ra những cảnh thảm tuyệt nhân hoàn?
Lão nhân thích thú gật đầu và toan mở miệng nói gì nhưng Mã Nguyên Vũ đã ngăn lại ngay bằng cách đưa thêm ngón tay thứ hai, cố ý chỉ ngón tay này vào lão nhân :
- Dùng bạo lực dẹp bỏ hung tàn, chính tiểu bối trong thời gian vừa qua vì nghĩ đó là hành động duy nhất đúng để đối phó với thù nhân nên có phần lạm dụng một cách quá đáng.
Nhưng gần đây tiểu bối đã nghĩ lại và đã tự ý thay đổi hộ chủ kiến của lão tiền bối linh hoạt hơn, để thu được kết qua mỹ mãn hơn.
Lão nhân gay gắt :
- Chủ kiến của lão đồng ý là sai, có lúc biến lão thành tội nhân thiện cổ, nhưng lão không mượn ngươi thay đổi hộ lão. Thử nói lại xem nếu mọi Vô Diện thư sinh sau này đều như lão, là có sự chọn lựa kỹ càng về truyền nhân, thì làm gì có chuyện đến đời Vô Diện thư sinh nào đó, kẻ đó sẽ vận dụng công phu thượng thừa để gieo họa kiếp cho võ lâm?
Chuyện đó chỉ hy hữu lắm mới xảy ra.
Mã Nguyên Vũ thật sự mừng vì thấy lão nhân đã trở lại vẻ giảo hoạt đáng mến chứ chẳng đáng trách của lão nhân :
- Hy hữu nhưng vẫn có thể xảy ra, đúng không? Chính vì lo ngại sự có thể này nên tiểu bối có mạo muội thay đổi một ít trong cung cách tìm người thay thế thân phận Vô Diện thư sinh.
Lão nhân thật sự quan tâm :
- Thay đổi như thế nào?
Mã Nguyên Vũ thú nhận :
- Nhân vật Vô Diện thư sinh gần đây xuất hiện chính là do tiểu bối chọn.
- Phạm Hoàng?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu :
- Không phải. Do tiểu bối chưa có cơ hội gặp lại họ Phạm.

- Được rồi. Lão không cần biết ngươi chọn ai, chỉ muốn nghe ngươi đã có thay đổi thế nào hộ lão thôi.
Mã Nguyên Vũ mỉm cười :
- Là ngoài việc chọn lựa thật kỹ, kể cả về phẩm chất lẫn tư cách, tiểu bối còn cố tình giấu, không cho người đó biết về điều đại kỵ, là hễ gần nữ sắc thì công phu Dĩ Hoàn Quy Nguyên sẽ dần tiêu tan.
Lão nhân ngớ người :
- Nếu gặp phải người vừa có tham vọng vừa không thích lập gia thất thì sao? Điều ngươi thay đổi cũng đâu ngăn kẻ đó gây họa võ lâm?
- Không lập gia thất không có nghĩa là không thân cận nữ sắc. Bởi đã là người có tham vọng thì ngoài danh lợi vẫn muốn có thêm cho đủ Khí, Tài, Sắc, Bá. Võ công bao trùm thiên hạ để làm gì nếu không nuôi mộng đồ bá? Đã có mộng đồ bá ắt mong có nhiều người ngưỡng mộ. Và nữ nhân thường rất ngưỡng mộ những bậc anh hùng, kể cả bậc niếu hùng.
Chuyện thân cận nữ sắc là điều tất yếu.
Lão nhân gật gù :
- Cũng là một ý hay. Nhưng nếu đó là người có đầy đủ phẩm chất lẫn tư cách, nhờ người đó vì đến tuổi lập thê nhi thì sao? Y làm sao biết võ công y vì thế bị thất tán để đừng xuất hiện nữa trong thân phận Vô Diện thư sinh?
Mã Nguyên Vũ cười đắc ý :
- Tiểu bối đã lường trước và đã có lời dặn y là Vô Diện thư sinh chỉ xứng hợp cho hạng nam nhi tuổi không được quá hai mươi ba, hai mươi bốn. Vì thế, lúc sắp đến tuổi này, y đã lập thệ là phải tìm người thay thế còn bản thân y thì phải triệt thoái hoàn toàn, không được tự ý tiết lộ cho ai khác biết y từng là Vô Diện thư sinh. Vậy là y tha hồ lập thê nhi và mặc nhiên thừa nhận công phu Di Hoàn Quy Nguyên của y không còn, chỉ vì niên kỷ của y đã vượt quá tuổi xứng hợp. Thế nào?
Có tiếng khen cất lên, nhưng không phải do lão nhân trước mặt Mã Nguyên Vũ phát ra, mà là do một nhân vật đã xuất hiện ở phía sau Mã Nguyên Vũ từ lúc nào không biết lên tiếng :
- Đây quả là những lời từ lâu lão đạo này rất muốn nghe nhưng mãi đến hôm nay mới toại nguyện. Phiền tiểu hữu mau đưa lão xá đệ gàn bướng kia theo chân lão đạo. Nhanh lên!
Mã Nguyên Vũ thật sự thất kinh cho dù đã đoán biết chủ nhân của lời phát thoại vừa nghe là do nhân vật nào nói ra. Vì thế, Mã Nguyên Vũ vừa quay lại vừa kêu kinh hãi :
- Hóa ra thượng nhân vẫn còn tạ thế. Những lời lẽ thất kính vừa rồi...

Một lão đạo da dẻ nhợt nhạt chợt nhăn mặt ra dấu cho Mã Nguyên Vũ :
- Tiểu hữu bất tất khách sáo. Có thất kính hay không ắt tiểu hữu sẽ tự rõ. Đi nào!
Thấy lão đạo tỏ ra khẩn trương, Mã Nguyên Vũ quay lại và vội vàng đưa lão nhân nọ cùng đi, mặc dù lão nhân có ý bất bình như không muốn bị bất kỳ ai miễn cưỡng.
Theo lão đạo đến một mặt hồ phẳng lặng, Mã Nguyên Vũ bàng hoàng khi nghe lão đạo cố ý nhắc lại một chuyện đã qua :
- Hơn bốn năm về trước, có phải đó là lần đầu tiểu hữu được đặt chân đến nơi này, một nơi như đã lâu lắm rồi bị hoàng thiên bỏ rơi, không đoái hoài gì đến? Lần đó chính lão đạo đã cứu tiểu hữu, khi ra tay chế ngự và đặt tiểu hữu nằm lên lưng quái vật Khổng Ngư Thủy Bát Túc. Tiểu hữu hãy xem đó là hành vi duy nhất của lão đạo khi tự ý xen vào những huyền cơ do cao xanh định sẵn. Chẳng qua lúc hành động, lão đạo này đã tự trấn an rằng may mắn lắm tiểu hữu mới tình cờ lọt vào đây nhưng vẫn toàn mạng. Vậy thì lẽ nào lão đạo thấy chết mà không cứu, không thành toàn cho tiểu hữu dù chỉ một lần?
Lão đạo vẫn thoăn thoắt đi trước dẫn đường và miệng thì cứ tiếp tục giải thích :
- Kỳ thực thì lần đó lão đạo cũng từng có một ý nghĩ, phải chăng tiểu hữu vì đến được nơi này nên kể là cơ duyên, đáng để cho lão đạo thu làm truyền nhân? Nhưng tiếc thay, sắc mặt của tiểu hữu dù đang lúc hôn mê vẫn bộc lộ quá nhiều sát khí, khiến lão đạo đành bỏ ý định thu nhận, cứ giao phó tiểu hữu cho mọi sắp đặt của cao xanh.
Đến chỗ có cội cây đã cho nhiều quả lạ mà Mã Nguyên Vũ đã từng ăn, lão đạo hỏi :
- Cao xanh thật khéo sắp đặt, cho tiểu hữu nhờ ăn loại dị quả này và lần đó được giải khai toàn bộ chất độc đã ngấm sẵn khắp nội thể. Loại dị quả này tuy cùng một cội sinh ra nhưng lại có hai thứ quả, mộ thứ là Dạ quả, thứ còn lại lại là Nhật quả. Tiểu hữu cũng được hoàng thiên thương tưởng để mắt nên tuy có ăn nhưng chỉ ăn mỗi một lần và đúng vỏn vẹn chỉ một Dạ quả. Nhờ đó, tiểu hữu không những không bị chết vì độc mà còn có thêm năng lực kháng bách độc, rất lợi cho những việc về sau đã xảy ra cho tiểu hữu.
Đến một thạch động cách cội cây lạ không xa, lão đạo lại nói :
- Tiểu hữu đã lưu lại tại đây những ba năm và thời gian ngắn sau đó bỗng nhiên quay về và cố tình lưu lại thêm một năm nữa. Chính ở thạch động này chỉ suýt nữa lão đạo đã xuất hiện để ngăn tiểu hữu

đừng luyện công phu của Vô Diện thư sinh. Nhưng vì tin vào huyền cơ nên lão đạo đành bỏ qua chủ ý đó. Chỉ lấy làm lạ khi phát hiện tiểu hữu cũng luyện thêm công phu trong Thiên Càng Bí Lục vốn đã bị lão đạo làm thất lạc từ bốn mươi năm trước. Và lão đạo càng thêm kinh ngạc hơn khi nhận ra tiểu hữu dám mạo hiểm lợi dụng vào công năng kỳ diệu của loại dị quả kia để cùng một lúc kiêm luyện cả hai loại công phu không thể nào dung hợp. Do đó, nhân một lần tiểu hữu ngủ say lão đạo đành xuất hiện để xem tiểu hữu đã theo cách nào mà kiêm luyện được hai loại công phu này. Nhờ đó lão đạo khám phá cơ thể của tiểu hữu có điểm khác thường. Là huyệt Thần Đường của tiểu hữu do bẩm sinh nên có kích thước khá to, xấp xỉ bằng đại huyệt Đan Điền. Vì thế, kể như tiểu hữu vô tình có đến hai đại huyệt Đan Điền, mỗi đại huyệt cho một mạch Nhâm hoặc một mạch Đốc. Thảo nào tiểu hữu cứ kiêm luyện nhị công mà không lo hậu quả bất lợi.

Đoạn lão đạo thở dài :

- Thảy thảy đều cho thấy huyền cơ xoay vần của tạo hóa quả là huyền nhiệm. Bằng chứng là gần đây tiểu hữu có quay lại một lần nữa với hai nữ nhân đang lâm cảnh thập tử nhất sinh vì trúng độc. Khi đó lão đạo nghĩ, tiểu hữu vì tà tâm nên thể nào cùng có những hành vi tà vậy. Nhưng lão đạo quyết không can thiệp để xem huyền cơ sẽ thực hiện đạo lý công bằng như thế nào, thật may cho tiểu hữu và may cho toàn thể võ lâm, tiểu hữu đã vượt thắng được dục vọng, chỉ chuyên tâm giúp hai nữ nhân nọ giải độc và quyết không phạm vào điều đại kỵ đối với công phu Di Hoàn Quy Nguyên. Và sau đó, vì nghe hai nữ nhân tỏ bày tình ý, lão đạo sợ họ thực hiện ý định thì hỏng cho tiểu hữu, nên cố tình tạo cơn chấn động giả để xua tất cả ra ngoài. A... đó là lão đạo tự chuốc họa khi tự ý can thiệp quá thô bạo vào huyền cơ.

Lần đầu tiên lão đạo đưa mắt nhìn thẳng vào Mã nguyên Vũ :

- Do lão đạo tự chuốc họa. Nên lần này đành phải hiện thân, thật may là vừa lúc tiểu hữu quay lại nơi này một lần nữa cũng là lần cuối.

Lão đạo gật gù.

- Tiểu hữu suýt biến thành độc nhân nhưng vì nhớ đến công năng diệu dụng của dị quả nên quay lại đây. Cung hỷ tiểu hữu đã vượt qua thảm cảnh, không hóa thành độc nhân để gây họa cho nhiều người, mà lại còn xuất hiện kịp lúc để lão đạo này có đôi lời giao phó. Hãy ngồi xuống đi, từ từ lão đạo này sẽ kể lại.

Mã Nguyên Vũ vừa ngồi thì chợt nghe lão nhân Vô Diện thư sinh lên

tiếng với vẻ kinh nghi :
- Từ thuở nào lão đại chỉ luôn tin và phó mặc vạn sự cho huyền cơ, nay huyền cơ mách bảo điều gì khiến lão đệ ngu xuẩn này lần đầu tiên thấy lão đại kinh biến đến vây?
Lão đạo thương hại nhìn lão nhân Vô Diện thư sinh :
- Quả thật huynh đệ ta bấy lâu nay vẫn luôn bất đồng và ta thiếu lời lẽ để thuyết phục lão nhị, nhưng âu đó cũng là mệnh trời sắp đặt. Lần này thì do ta nên địa chấn thật sự sẽ xảy ra. Tuy vậy, ta mong lão nhị lần này thử một lần thuận phục ta xem sao.
Lão nhân Vô Diện thư sinh thất sắc :
- Lão đại muốn huynh đệ ta ngăn cơn địa chấn này lại? Nhân lực đâu thể thắng thiên?
Lão đạo mỉm cười :
- Cuối cùng tự miệng lão nhị cũng nói ra lời này, biết thuận phục lẽ trời rồi sao? Như vậy cũng tốt.
Đoạn lão đạo quay lại với Mã Nguyên Vũ :
- Tiểu hữu có biết gì về Ma Thế Tôn Nghịch Hành, một đại ác ma từng vang danh hai trăm năm trước nhờ có lối luyện công nghịch hành khiến muôn người bất địch vì không biết dùng phương thế nào để diệt trừ ác ma, cho dù đã có lần bị vây bắt nhưng dẫu điểm vào tử huyệt cũng không chết?
Mã Nguyên Vũ kinh tâm :
- Đã có người nhận lầm tiểu bối là di mệnh truyền nhân của lão Ma Thế Tôn này, do phát hiện công phu tiểu bối vẫn còn cho dù đại huyệt Đan Điền đã bị phế huỷ. Nhân vật này thật sự không có cách diệt trừ sao?
Lão đạo cười gượng :
- Vẫn có cách, đó là để đại ác ma nhịn đói cho đến chết. Tàn nhẫn quá phải không?
Tiếc thay đó lại là phương cách duy nhất để chỉ giết một người và cứu mạng muôn người.
Vậy tiểu hữu có biết chủ trương tàn nhẫn đó là do nhân vật nào đề xuất và tự tay thực hiện chăng?
Mã Nguyên Vũ mơ hồ đoán :
- Ắt hẳn có liên quan đến xuất xứ võ học của nhị vị lão tiền bối?
Lão đạo gật đầu :
- Chính là gia sư tổ. Và vì cảm thấy làm như thế đã là quá nhẫn tâm nên gia sư tổ đành buông tha một tiểu hài, là giọt máu lưu lại của Ma Thế Tôn sau thời gian dài độc bá võ lâm và tha hồ tận hưởng nữ sắc. Gia sư tổ tha vì nghĩ tiểu hài đó quá bé nhỏ, vị tất lúc thành nhân sẽ

có cơ hội nhận biết y chính là cốt nhục của Ma Thế Tôn.
Mã Nguyên Vũ giật mình :
- Nhưng cuối cùng tiểu hài đó cũng biết sự thật và hiện chính là nhân vật tự xưng lão Tiên gia?
Lão nhân Vô Diện thư sinh xen vào và phì cười :
- Nếu lão chính là tiểu hài năm xưa ngươi bảo sao, liệu có người sống đến gần hai trăm năm ư, là bất tử rồi còn gì? Không phải đâu, ngươi cứ từ từ nghe lão đại thuật thì rõ!
Lão đạo gật gù :
- Lão nhị biết nhượng nhìn ta là lão đại huynh như thế này thì chỉ là do gia sư tổ anh linh thúc giục mà thôi. Tốt lắm! Còn về nhân vật tự xưng lão Tiên gia kỳ thực chỉ là hậu nhân đệ tam đại của Ma Thế Tôn. Nguyên uỷ là thế này, vốn dĩ về xuất thân lại lịch của tiểu hài nọ chỉ có mẫu thân của y là biết rõ. Nhưng nàng ta nào dám tiết lộ vì sợ bao người còn đó mối thù với Ma Thế Tôn sẽ trút hận lên đầu đứa bé. Chỉ khi nàng ta đi bước nữa, do tính đa sự vốn có ở nữ nhân nên nàng ta có thố lộ cho phu quân biết. Nhân vật này cũng không dám hé môi tiết lộ với ai, chỉ khi sắp chết mới cho cốt nhục riêng của y và nàng nọ biết. Đây là nhân vật được xem là huynh đệ đồng mẫu nhưng khác phụ thân của tiểu hài kia.
Gã này vì tư tâm nên sống để dạ chết mang theo, suốt một đời chỉ biết ngấm ngầm tìm di học mà gã tin rằng thế nào Ma Thế Tôn cũng lưu lại. Do tâm nguyện bất thành nên đến lúc chết gã đành di tự kể lại toàn bộ sự thật cho hậu nhân của gã, chính là Hắc Cốt tôn Giả sau này.
Mã Nguyên Vũ giật mình toan hỏi thì nghe lão nhân Vô Diện thư sinh thuật tiếp :
- Hắc Cốt Tôn Giả tuy bất lực trong chuyện tìm ra di học của Ma Thế Tôn nhưng y vẫn may mắn là tìm thấy pho Hắc Cốt chưởng đã lâu sau thời Hắc Cốt Ma Nương bị thất truyền. Y lập ra Hắc Cốt giáo chỉ muốn đồ bá thiên hạ thì bị lão đây là Vô Diện thư sinh ngăn cản. Y bị thảm bại, hận và thù buộc y phải bỏ công đi tìm cốt nhục của tiểu hài năm xưa. Khi y tìm thấy thì nhân vật cốt nhục đệ tam đại của Ma Thế Tôn đã ngoài bốn mươi.
Hắc Cốt Tôn Giả thất vọng, đành loáng thoáng nói qua cho nhân vật này biết thân thế lại lịch, sau đó thì bỏ đi. Nhưng Hắc Cốt Tôn Giả nào biết chính những lời nói mập mờ của y đã làm nhân vật này bị kích thích. Vậy là...
Lão đạo tiếp lời :
- Đây là nhân vật đặc hưởng toàn bộ tư chất và tính khí hung ác của

nội tôn là Ma Thế Tôn. Thế là y có ác tính đầu tiên trong đời, đã dùng độc sát hại thê tử, đủ để rảnh tay lo chuyện báo thù cho nội tổ. Và y đã tìm thấy hầu như là toàn bộ di học của Ma Thế Tôn.
Đến lúc đạt ngũ tuần cũng là lúc y đắc thành võ học. Y lập tức đi tìm huynh đệ lão đạo này.
Mã Nguyên Vũ chợt hỏi :
- Nhân vật đó đến nay đã vượt quá cửu tuần và vẫn chưa biết nhị vị lão tiền bối có đến hai người, chẳng phải một?
Lão nhân Vô Diện bảo :
- Đây là chủ ý của lão. Vì thế, từ thuở nào đến giờ hễ Thiên Cang đến là Vô Diện đi hoặc ngược lại khiến gã Mộ Dung kia dù đa nghi thế mấy vẫn chỉ dám nghĩ đây là hai thân phận do một người cố tình tạo ra.
Lão đạo cũng gật đầu nhưng lại kèm theo tiếng thở dài :
- Nhưng điều đáng nói ở đây là từ hơn bốn mươi năm trước, do để thất lạc Thiên Cang bí lục, lão đạo này trong lúc cố tìm lại thì tình cờ phát hiện chốn này, và cũng là để kìm chế hai loài quái vật thời cổ đại vẫn lưu ngụ ở đây, nhưng đôi lúc cứ tìm cách thoát ra ngoài. Lão đạo đã chọn nơi này làm chỗ ẩn cư, không còn xuất hiện giang hồ nữa.
Lão nhân Vô Diện nói tiếp :
- Thật không may đó là lúc gã Mộ Dung tình cờ phát hiện lão. Và lẽ đương nhiên với danh phận của lão đại là Thiên Cang Thượng Nhân, lão đấu không lại gã, đã thế còn bị gã làm cho một phen khốn đốn suýt mất mạng. Lão kịp chạy nhưng định lấy thân phận Vô Diện thư sinh, gặp gã thì lại quá muộn.
Mã Nguyên Vũ vỡ lẽ :
- Muộn là vì lão tiền bối đã bị nội thương, có thi thố võ học của nhân vật Vô Diện thư sinh cũng vô ích. Vì thế sau này, lão Mộ Dung Tiên gia đó cứ nghi nghi hoặc hoặc, không thể giết cũng không thể buông tha, đành giam giữ lão tiền bối cả bốn mươi năm dài?
Mã Nguyên Vũ hỏi xong, không để lão nhân Vô Diện kịp đáp lời đã chuyển qua hỏi luôn về đề tài khác :
- Vậy không phải lão tiền bối đã vì võ lâm, tuần tự hạ thủ Tam Ma Vương?
Lão nhân Vô Diện cười có phần đắc ý :
- Dĩ nhiên không phải lão. Nhưng kể ra Hồng Khắc Ngụy cũng biết cách hành sự đấy chứ?
Mã Nguyên Vũ cau mặt :
- Nhưng Hồng tiền bối đã quá khinh suất khi quyết định lập gia thất

và lại còn nhận chính ái nữ của Bắc Hải Lãnh Tuyệt Vương làm phu nhân.
Lão Vô Diện giật mình :
- Là Hồng Khắc Ngụy toan làm thế để chuộc lại lỗi lầm, đã sát hại Lãnh Tuyệt Vương ư?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu :
- Nguyên ủy thế nào tiểu bối chưa am tường lắm, do nội tình hãy còn nhiều điều mù mờ khó hiểu. Riêng Hồng tiền bối dám quyết định như thế là những muốn phu nhân vì mãi lo tìm Vô Diện thư sinh để phục thù nhưng lại vô tình gieo họạ khắp nơi. Hồng tiền bối đã nghĩ, chỉ cần nhân vật Vô Diện thư sinh đừng xuất hiện nữa thì phu nhân do tìm mãi không thấy ắt cũng có ngày nguôi ngoa và bỏ qua.
Lão đạo gật gù :
- Hồng bảo chủ có ý nghĩ như thế cũng không có gì sai. Nhưng qua chữ khinh suất tiểu hữu vừa sử dụng, dường như Hồng Khắc Ngụy đã gặp cảnh lực bất tòng tâm?
Lão nhân Vô Diện chép miệng :
- Thân phận Vô Diện thư sinh của Hồng Khắc Ngụy vẫn bị gã Mộ Dung phát hiện và nghi ngờ. Gã phát động Thần Long hội và chỉ trong một ngày đã tiêu diệt toàn bộ Hồng gia.
Mã Nguyên Vũ bảo :
- Nhưng trước Hồng gia đã có Mã gia Vô Vi phái từng bị tiêu diệt lão tiền bối có biết chăng, cũng là do Mã Bình Sơn bị Thần Long hội nghi là Vô Diện thư sinh?
Lão nhân Vô Diện đáp :
- Đương nhiên lão có nghe. Sao?
Mã Nguyên Vũ càng thêm cau mày :
- Chính đó là nguyên do khiến tiểu bối phải nói nội tình hãy còn nhiều điều mù mờ khó hiểu.
Lão đạo tỏ ý quan tâm :
- Là thế nào?
Mã Nguyên Vũ giải thích :
- Ái nữ của Bắc Hải Lãnh Tuyệt Vương mà tiểu bối vừa đề cập kỳ thực trước khi là Hồng phu nhân cũng từng là Mã phu nhân.
- Hồng Khắc Ngụy có biết chăng?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu :
- Khi Hồng tiền bối biết thì đã muộn, họ đã là phu thê những ba năm hơn. Khi đó, vì phát giác Hồng phu nhân có nhiều hành tung bí ẩn, Hồng tiền bối đành bỏ công theo dõi và phát hiện Hồng phu nhân đang lén lút cưu mang một tiểu hài, cũng là giọt máu duy nhất còn lại

của Mã gia.
- Là ngươi?
Mã Nguyên Vũ gật đầu và cười khổ :
- Tiểu hài đó là tiểu bối thì đúng rồi, nhưng có là giọt máu của Mã gia hay không tiểu bối sẽ đề cập rõ sau. Chỉ nói đến Hồng tiền bối vì phát hiện điều này nên về sau đó luôn luôn quan tâm đến tiểu bối. Do đó, lúc Hồng phu nhân cố tình bỏ tiểu bối lại, giao phó cho Như Thiền đại sư Thiếu Lâm phái cưu mang, Hồng tiền bối cũng biết. Lúc Như Thiền theo lệnh Như Độ phương trượng hất hủi tiểu bối, Hồng tiền bối cùng hay. Nhưng mãi một năm sau đó, kể như thời gian tiểu bối bị Hồng phu nhân bỏ rơi đã là bốn năm, Hồng tiền bối đoán chắc diện mạo của tiểu bối đã khác rất nhiều so với trước, có thể khiến Hồng phu nhân khó thể nhận ra, nên có đưa tiểu bối về Hồng gia nuôi dưỡng.
Lão đạo gật gù :
- Vì bị nghi là Vô Diện thư sinh nên Mã gia lâm thảm hoạ, Hồng bảo chủ có hành động này cũng là vì hảo ý, muốn chuộc lại lỗi lầm đó. Có phải vì thế Hồng bảo chủ quyết định trao truyền toàn bộ sở học của Vô Diện thư sinh cho tiểu hữu?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu :
- Hồng bảo chủ có hảo ý đó thì không còn gì để phủ nhận. Riêng việc trao truyền sở học Vô Diện thì cũng do ngẫu nhiên nên mới lọt đến tay tiểu bối. Nhưng tiểu bối kể lại chuyện này là có một nghi vấn nan giải.
Lão nhân Vô Diện háo hức :
- Nan giải như thế nào?
Mã Nguyên Vũ thở dài.
- Hồng phu nhân, cũng là Mã phu nhân, đã mệnh định tiểu bối chẳng phải cốt nhục Mã gia. Vì cốt nhục đó mụ đã tự tay hạ sát từ lúc chưa đầy tuổi rồi.
Lão nhân Vô Diện thất kinh :
- Ôi chao! Hóa ra tâm địa ả này đâu kém gì gã Mộ Dung.
Lão đạo thì hoài nghi nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Có nghĩa là cả Hồng Khắc Nguy cũng không hề hay biết chuyện đó, vẫn cứ ngỡ tiểu hữu là cốt nhục, là hậu nhân Mã gia?
Mã Nguyên Vũ gật đầu, lần lượt đáp lời cả hai và đáp với lão đạo trước :
- Thân thế và lai lịch như thế nào dĩ nhiên sau này tiểu bối phải hỏi mụ cho thật minh bạch.
Đoạn Mã Nguyên Vũ quay qua nhìn lão nhân Vô Diện :

- Vì cảm thấy hai nhân vật này có tâm địa khá giống nhau nên tiểu bối đang có ý ngờ lai lịch của gã Mã Bình Nguyên.
- Sao...
Mã Nguyên Vũ gật gù :
- Mụ có tâm địa độc ác này tuy cố giấu nhưng Vô Vi Tiên Tử, bào tỷ của Mã Bình Sơn lại thố lộ tính danh thật của cốt nhục Mã gia chính là Mã Bình Nguyên.
Lão nhân Vô Diện suýt nữa nhảy nhổm lên :
- Ngươi nghi ngờ gã công tử họ Mã chính là cốt nhục thật của Mã gia.
Mã Nguyên Vũ gật đầu :
- Vì nghi ngờ nên tiểu bối ngờ rằng mụ thay vì sát hại Mã Bình Nguyên là cốt nhục của mụ như đã nói thì bằng cách nào đó mụ lại giao tiểu hài Mã Bình Nguyên cho lão Tiên gia. Thêm nữa, gã này dường như đang có nhị tâm với lão Tiên gia, qua việc gã toan chiếm hữu đan dược của lão tiền bối, cho thấy giữa gã và mụ kia, mẫu thân gã, có ý đồ bất lợi với lão Tiên gia.
Lão đạo chợt à lên một tiếng :
- Thảo nào gần đây lão đạo này có thử gieo một quẻ toán thì thấy rằng đại họa từ đời Ma Thế Tôn sắp đến lúc tự diệt tuyệt. Có khi tiểu hữu suy đoán đúng. Mẫu thân của Mã Bình Nguyên vì oán hận Vô Diện thư sinh nên tình cờ được Mộ Dung Tiên bày mưu hỗ trợ. Đến khi phát hiện sở học của Mộ Dung Tiên quả là thượng thừa nhưng lại không được Mộ Dung Tiên truyền thụ, mẫu thân gã đành dùng biện pháp này, tìm cách chiếm hữu sở học của Mộ Dung Tiên qua việc trao cốt nhục Mã Bình Nguyên cho Mộ Dung Tiên nuôi dưỡng.
Nói đến đây lão đạo chợt xoa hai tay vào nhau :
- Vậy là ổn rồi. Cao nhân tắc hữu cao nhân trị. Mộ Dung Tiên tiếp nối di ý của nội tổ, đã gieo quá nhiều nghiệp quả ắt bị mẫu tử Mã Bình Nguyên mưu mô hơn phá hỏng cơ đồ.
Huyền cơ của tạo hóa quả là thiên năng vạn năng. Chúng ta không cần xen vào, bọn ác ma cũng bị tiêu diệt.
Và lão đạo bảo lão Vô Diện :
- Như ta đã bảo, huynh đệ ta có thể nào một lần duy nhất đồng thuận giúp vận trời đừng gieo tai họa cho sinh linh?
Lão nhân Vô Diện thở dài :
- Ngăn cản một cơn địa chấn là điều không thể. Huống hồ gì bản thân đệ từ lâu đã bị Mộ Dung Tiên phế bỏ võ công. Có muốn giúp đại huynh cũng lực bất tòng tâm.

Lão đạo mỉm cười :
- Chúng ta không ngăn địa chấn, chỉ là đừng để hai loài quái vật kia vì không bị địa chấn tiêu diệt ắt lúc ra ngoài sẽ gây họa cho không ít sinh linh. Còn về võ công của nhị đệ, ta đã có chủ trương. Chỉ cần nhị đệ chấp thuận là được.
Lão nhân Vô Diện lại thở dài, nhưng lần này thì cảm khái nói :
- Như đại huynh đã nói, chúng ta chưa một lần đồng thuận. Vậy đến lúc này, huynh đệ ta đều đạt tuổi gần đất xa trời, âu chúng ta cứ thử một phen, cũng là cách tạo phúc cho sinh linh.
Lão đạo gật đầu mãn nguyện, sau đó quay qua Mã Nguyên Vũ :
- Tiểu hữu tuy chưa bao nhiêu niên kỷ nhưng có lẽ do trải qua quá nhiều khổ cảnh nên công phu càng cao thì mọi nhận định về nhân sinh thế sự cùng tinh tế hơn người. Bởi đây là lần đầu và có lẽ cũng là lần cuối tiểu hữu và lão đạo có duyên gặp nhau nên lão đạo không thể không có quà diện kiến cho tiểu hữu. Là vật này đây, hãy nhận lấy.
Lão nhân Vô Diện thoạt nhìn thấy vật đó liền tủm tỉm cười với Mã Nguyên Vũ :
- Đã có Thiên Cang tiểu kiếm ắt thế nào tiểu tử ngươi cũng được lão đạo truyền thụ cho khẩu quyết phi kiếm thượng thừa chuyên dùng để phá nội gia cang khí của địch nhân.
Sao ngươi không mau mau bái tạ?
Mã Nguyên Vũ vội khom người nhận thanh tiểu kiếm nọ :
- Tiểu bối cũng được Hồng tiền bối truyền lại cho một thanh, lâu nay vẫn được dùng mỗi khi tiểu bối cần hóa thân thành Vô Diện thư sinh.
Lão đạo nhăn mặt :
- Đương nhiên lão đạo có thấy tiểu hữu luyện. Nhưng ý của lão đạo khi giao thanh Thiên Cang tiểu kiếm này là vì có thêm một tôn chỉ đi kèm. Đó là tiểu hữu nghiễm nhiên được xem là truyền nhân của huynh đệ lão đạo. Do vậy, tiểu hữu đừng dùng nữa những thủ pháp giết người quá tàn khốc. Như nào là dùng tiểu kiếm phân loạn thi thể địch nhân, hoặc như loài thủy quái kia cứ luôn dụng lực quật nát thủ cấp kẻ địch. Vì tôn chỉ của Thiên Cang phái là dĩ đức báo oán, nếu bất đắc dĩ phải sát nhân thì cũng không được tỏ ra quá tàn nhẫn.
Thế nào?
Mã Nguyên Vũ đỏ mặt :
- Quả thật tiểu bối vì giao chiến quá nhiều lần với thủy quái nên đâm ra thích sử dụng lối sát nhân quá tàn nhẫn đó. Nhưng nhị vị lão tiền bối cứ yên tâm, tiểu bối nay đã vượt qua cõi chết một lần, cũng nghiệm ra rằng sinh mạng con người là quý, mai hậu quyết tránh

chuyện sát nhân hại mạng, sẽ cố hết sức thực hiện theo tôn chỉ Thiên Cang phái: dĩ đức báo oán.
Lão đạo hài lòng và truyền lại cho Mã Nguyên Vũ khẩu quyết luyện phi kiếm thượng thừa.
Sau đó lão đạo bảo :
- Hảo đồ đệ, hài tử có thể đi được rồi. Nhớ đừng quay lại tìm huynh đê ta, chỉ phí công vô ích thôi.
Nhưng Mã Nguyên Vũ chợt hỏi :
- Mong nhi vị ân sư chỉ giáo Thiên Cang bí lục từng lọt vào tay Khưu đại thế gia.
Trong sư việc này liệu có ẩn tình gì chăng?
Lão đạo cau mặt :
- Là Khưu Tất Lập ư? Sư phụ nhớ rồi. Lúc gã độ tam tuần, nghĩa là vào bốn mươi hai năm trước có một lần gã cố tình cung thỉnh sư phụ đến thăm Khưu gia. Lúc đến nơi thì ngoài gã còn có một tiểu tăng phái Thiếu Lãm, dường như cũng có pháp hiệu ở chữ Như, nhưng sư phụ không nhớ là Như gì. Phải rồi, sau đó một đôi ngày sư phụ mới phát hiện bí lục bị thất lạc, lẽ nào là do Khưu Tất Lập cố tình bày mưu? Nhưng hài tử nhắc lại chuyện này để làm gì?
Mã Nguyên Vũ đáp :
- Hành tung của Khưu đạo thế gia bao lâu nay khá mờ ám. Hài nhi hồ nghi trong Thần Long hội cũng có lão Khưu nhúng tay. Nay nghe ân sư chỉ giáo hài nhi càng thêm chứng cớ để hễ có cơ hội là vạch trần chân tướng lão.
Lão đạo gật đầu :
- Hài tử cứ tuỳ nghi hành sự. Sư phụ hoàn toàn tin tưởng vào tư cách và phẩm chất của hài tử. Thôi, đừng chần chờ nữa, đi đi, huynh đệ sư phụ e chưa còn đủ ba ngày để hành sự như đã định.
Thái độ khẩn trương của lão đạo dù có làm Mã Nguyên Vũ ái ngại nhưng đi thì cũng phải đi. Và đây là lần đầu tiên Mã Nguyên Vũ mới thấm thía thế nào là câu sinh ly tử biệt

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 20
Phục Mã Đả Long

Cát Nam Giao ngạo nghễ cười đắc ý :

- Nếu bây giờ Cát mỗ xuất thủ thêm chỉ một chiêu nữa thôi, ha ha, Phạm Hoàng ngươi liệu có vì sinh mạng nhỏ nhoi của bản thân để mở miệng nói câu nào đó vừa đủ dài vừa nghe thuận tai để Cát mỗ buông tha cái mạng chó của ngươi chăng? Hừ! Nói đi chứ, Thủ Khẩu Như Bình Phạm Hoàng. Ha ha...
Phạm Hoàng toàn thân rũ liệt, huyết tích khắp người, đôi chân thì run rẩy có cảm giác không thể nào chi trì được nữa, tấm thân cứ xiêu qua đảo lại do nội thương nghiêm trọng.
Nhưng để mở miệng nói một câu dài thì đâu còn là tính cách của một nhân vật đã thành danh là Thủ Khẩu Như Bình? Huống chi theo ý của Cát Nam Giao thì đó phải là một câu van xin nghe thật thuận tai, có như thế mới được Cát Nam Giao tha mạng. Nói một câu như thế càng không thể là tính cách của một nam nhi đại trượng phu như Phạm Hoàng.
Quá đúng như vậy, Phạm Hoàng dù không đủ lực để có bất kỳ hành động nào nữa, kể cả giữ đứng cho vững e cũng vị tất. Nhưng để nhổ ra một bãi nước bọt khinh bỉ thì năng lực có thừa. Phạm Hoàng nhổ một bãi nước bọt thật :
- Giết ta đi, cuồng cẩu.
Cát Nam Giao lại phá lên cười :
- Quả nhiên Phạm Hoàng vẫn cứ là Phạm Hoàng. Phản ứng của ngươi quả đúng như Cát mỗ tiên liệu. Nhưng rất tiếc, thời gian để đùa với nhau đã hết rồi. Ha... ha... nếu không phải thế, Cát mỗ vẫn có thừa thủ đoạn để buộc Phạm Hoàng ngươi cuối cùng cũng mở miệng van xin. Hãy vĩnh biệt vầng dương lần cuối đi, vì ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ đầu của ngươi. Ha ha...
Nhưng trước khi Cát Nam Giao động thân lao đến để kết liễu sinh mang Phạm Hoàng, bỗng có tiếng cười lạt vang lên :
- Ngươi không thể chối được nữa rồi. Thật không ngờ một danh môn đệ tử như họ Cát ngươi lại có hành vi độc ác bất chấp công đạo võ lâm như vậy. Ngươi hãy nhìn xem, Bạch Cúc này đưa ai đến đây. Hừ!
Cát Nam Giao rúng đông khi phát hiện từ một chỗ khuất lấp gần đó có đến ba nhân vật cùng một lúc xuất hiện. Họ gồm hai nữ một nam. Và chính nam nhân nọ mới là người làm cho Cát Nam Giao thật sự rúng động. Họ Cát bật kêu :
- Đại sư huynh! Là đệ phát hiện Phạm Hoàng làm gian tế cho Thần Long hội. Đệ không thể không vì võ lâm tìm cách hạ thủ y. Đệ...
Nam nhân nọ cố kềm nén cơn thịnh nộ đang chực bộc phát :
- Đệ không ngờ Du Thế Bình này vẫn có ngày hồi phục và xuất sơn

thừa lệnh sư phụ ư?
Và nếu đệ vẫn còn xem ta là đại sư huynh như cách đây hơn một năm, lúc ta chưa bị gã nhị đệ phản phúc hãm hại thì đệ nói đi, đệ đã nhờ công phu gì hoặc dựa vào thủ đoạn gì có thể đả bại Phạm Hoàng vốn là đệ nhất cao đồ Hoa sơn phái? Hãy giải thích đi!
Cát Nam Giao tái mặt :
- Đại sư huynh sao quá đề cao người, hạ thấp uy danh của bổn phái? Là đệ đường đường chính chính đả bại y. Đệ không dùng thủ đoạn, chỉ toàn dựa vào công phu tuyệt truyền của bổn phái. Đại sư huynh buộc đệ phải giải thích là ý gì?
Du Thế Bình thở dài chán ngán, đưa mắt nhìn hai nữ nhân đã cùng xuất hiện và đang đứng ngay sát cạnh Du Thế Bình :
- Du mỗ cảm thấy thẹn vì không có cách nào buộc tệ sư đệ thừa nhận hành vi bội phản sư môn của y. Đành phải phiền nhị vị cô nương thêm lần nữa vậy.
Cát Nam Giao thoạt nghe xong liền có phản ứng thật dữ dội. Y nói cứ như quát :
- Sao đại sư huynh dám bảo đệ có hành vi bội phản sư môn? Lại còn có ý nhờ bọn yêu nữ Tri Thù môn kia chỉ giỏi tài miệng lưỡi mê hoặc, hãm hại đệ? Chính đại sư huynh vì ham mê nữ sắc đã bị yêu nhân mê hoặc. Để bảo toàn thanh danh của bổn phái Không Động, đệ đành phải hồi sơn, bẩm báo ngay chuyện này cho sư phụ biết. Nếu đại sư huynh tự thị là không bị yêu nữ mê hoặc, hãy cùng đệ hồi sơn nào. Hừ!
Vừa dứt lời, Cát Nam Giao lập tức thi triển khinh công lao đi với thái độ hậm hực như thể y đúng là đang bị oan tình và không cần biết Du Thế Bình có theo y hay không.
Vút...
Thấy một nữ nhân định lao đuổi theo Cát Nam Giao, Du Thế Bình vội ngăn lại :
- Công Tôn Quỳnh cô nương xin dừng bước. Thật đắc tội, nhưng Du mỗ thiển nghĩ, chuyện này nếu nhị vị cô nương càng xen vào càng khiến Du mỗ khó bề biện bạch trước mặt gia sư. Sao nhị vị không chú tâm, chăm sóc hộ Phạm huynh? Du mỗ vì phải đuổi theo tam đệ, xin tạm lùi bước. Cáo biệt?
Công Tôn Quỳnh ngao ngán nhìn theo. Đến khi Du Thế Bình rồi cũng khuất bóng, Công Tôn Quỳnh thở dài :
- Cát Nam Giao quá gian ngoa, quỷ quyệt, Du huynh dù có đuổi theo nhưng do không có thủ đoạn e cũng chẳng làm được gì họ Cát.
Bạch Cúc hậm hực, vừa nói vừa tiến lại gần Phạm Hoàng :

- Quỳnh tỷ không cần quá lo cho họ Du, vì hóa ra y cũng như mọi người, vẫn ngấm ngầm xem tỷ muội chúng ta là yêu nữ, là yêu nhân Tri Thù môn. Chứ nếu không phải thế, y chỉ cần bỏ ngoài tai những gì họ Cát biện bạch và cứ để muội hoặc Quỳnh tỷ vạch trần bộ mặt gian xảo của họ Cát thì lúc này y đâu phải vội vội vàng vàng đuổi theo nhưng vẫn biết chắc là không thể làm được gì gã tam đệ gian ngoa quỷ quyệt của y. Hừ!
Phạm Hoàng cũng đã tự ngồi xuống và đang cố ý định vận công trị thương. Thấy Bạch Cúc đến gần. Phạm Hoàng xẵng giọng :
- Đừng giở trò thố tử hồ bi. Đi đi!
Bạch Cúc giật mình :
- Phạm huynh sao rồi? Cớ sao bảo bọn tiểu nữ đang giở trò thố tử hồ bi? Hay là....
Công Tôn quỳnh cũng cảm thấy lạ, vội bước đến hỏi :
- Có phải Phạm huynh khiển trách vì lúc nãy đã biết chính tiểu nữ ẩn nấp gần đây, nhưng thay vì hiện thân tiếp trợ Phạm huynh, tiểu nữ lại bỏ đi khiến Phạm huynh suýt bị họ Cát sát hại?
Bạch Cúc nhăn nhăn nhó nhó và chép miệng thở dài :
- Nếu Phạm huynh trách như thế quả là oan cho Quỳnh tỷ. Thứ nhất vì Quỳnh tỷ không thể nào đường đột xen vào, ắt chỉ làm Phạm huynh sau này bị người người chê trách, mang tiếng ỷ chúng hiếp cô.
Công Tôn Quỳnh gật đầu :
- Điều thứ hai nữa là tiểu nữ phát hiện thân thủ của họ Cát như không dựa hoàn toàn vào sở học Không Đông phái, hoặc nói rõ hơn là tiểu nữ đã nhận ra họ Cát có đôi khi dùng nhiều chiêu thức lạ mà xuất xứ của những chiêu đó chỉ có tỷ muội tiểu nữ là am hiểu. Vì thế...
Bạch Cúc xen vào nói tiếp lời :
- Vì Quỳnh tỷ biết chuyện này là hệ trọng, lại thừa hiểu phải tìm tiểu nữ và Du Thế Bình ở đâu nên thay vì lưu lại cũng không giúp ích gì cho Phạm huynh, Quỳnh tỷ đành phi báo, quyết cho Du Thế Bình mục kích tận tường sở học của họ Cát không chỉ tiếp thọ chân truyền từ phái Không Động mà còn được ngoại nhân chỉ điểm thêm. Chứng tỏ họ Cát đã có hành vi bội phản sư môn.
Công Tôn Quỳnh liền tỏ ra hối tiếc và áy náy :
- Chủ ý của tiểu nữ quả thật đúng như Bạch Cúc muội vừa nói. Nhưng có lẽ do quá chậm, cũng là không ngờ họ Cát vẫn nuôi hận vì chuyện một năm trước, khiến y quyết liệt hơn khi ra tay vì Phạm huynh, nên lúc đưa Du Thế Bình đến tiểu nữ cũng rất kinh tâm vì

thấy chỉ suýt nữa là Phạm huynh vong mạng. Có phải chỉ vì thế mà Phạm huynh cho rằng tỷ muội tiểu nữ cố ý hại và vì hại không được nên bây giờ giả vờ quan tâm, gọi là thủ đoạn thố tử hồ bi đấy phải không?
Thủ Khẩu Như Bình Phạm Hoàng vẫn là người ít lời như độ nào :
- Xong chưa? Nhị vị đi được chưa?
Bạch Cúc lập tức sa sầm nét mặt và điểm thêm nụ cười lạt :
- Không những đã nói xong mà còn hiểu rất rõ. Thế mới biết, khắp võ lâm Trung Nguyên này ngoại trừ một mình Mã Nguyên Vũ ra, kỳ dư ai ai cũng là hạng khẩu phật tâm xà, ngoài miệng thì nói không nhưng kỳ thực vẫn luôn xem Tri Thù môn là bàng môn dị tộc, xem tỷ muội ta như là yêu nhân, kể cả Phạm Hoàng ngươi cũng vậy. Hừ!
Bạch Cúc quay lại, gọi Công Tôn Quỳnh :
- Chúng ta đi thôi, Quỳnh tỷ?
Cũng giận dữ như Bạch Cúc nhưng ôn tồn hơn, Công Tôn Quỳnh buồn bã nhìn Phạm Hoàng :
- Dẫu sao cũng đa tạ Phạm huynh suốt một năm qua đã chịu nhiều khổ nhọc, giúp tỷ muội tiểu nữ dò tìm tung tích Nguyên Vũ huynh, cho dù thừa biết đó chỉ là chuyện đáy bể mò kim. Hãy để tỷ muội tiểu nữ thể hiện lòng cảm kích, dù chỉ là một lần Phạm huynh hãy yên tâm tọa công điều thương, tỷ muội tiểu nữ chỉ lưu lại làm hộ pháp và ngay khi Phạm huynh khôi phục, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc sẽ lập tức ly khai, không dám quấy rầy gì thêm Phạm huynh.
Sắc diện của Phạm Hoàng có phần nào dịu lại, nhưng không vì thế mà bảo họ Phạm rồi cũng sẽ thay đổi thái độ vừa mới đây đã làm Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc ngỡ ngàng vì không thể ngỡ họ Phạm lại có thái độ này. Phạm Hoàng khẽ cúi đầu, nói mà không nhìn ai :
- Mã Nguyên Vũ còn sống.
Tuy có trông Phạm Hoàng lên tiếng nhưng điều Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc chờ đợi lại hoàn toàn khác. Cả hai có ý chờ thái độ vẫn tiếp tục lạnh lùng và xua đuổi của Phạm Hoàng hoặc may mắn hơn thì sẽ thấy Phạm Hoàng áy náy do đã lỡ có thái độ gay gắt với cả hai. Thế cho nên câu nói của Phạm Hoàng có khác nào tiếng sấm nổ bên tai, khiến Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng ngơ ngác, ngỡ ngàng và cũng là bàng hoàng không thể tưởng.
Họ nhìn sững vào Phạm Hoàng và phải cố kềm nén lắm họ mới không vồ vập không tranh nhau hỏi và cũng không mừng rỡ nhảy cẫng lên như đáng lẽ họ có quyền hành động như thế.
Chính Bạch Cúc là người khe khẽ hỏi :
- Điều này có thật không? Sao Phạm huynh biết?

Phạm Hoàng nhìn họ thật lâu, sau đó mới lên tiếng hỏi ngược lại họ :
- Nhị vị không hề giả vờ. Lạ quá! Trừ phi họ Mã đã thay đổi.
Công Tôn Quỳnh từ từ ngồi xuống, diện đối diện và nhìn thẳng vào mắt Phạm Hoàng :
- Chúng ta đã có ít nhất là gần một năm cùng nhau đồng hành. Do đó, những lời nói ít ỏi của Phạm huynh tiểu nữ vẫn có thể hiểu, ý tiểu nữ muốn Phạm huynh phải tin và nhất là phải minh bạch hai điều sau đây. Thứ nhất, nếu Nguyên Vũ huynh còn sống thì dù có cố tình lánh mặt bọn tiểu nữ ắt là do một ẩn tình nào đó, nhưng bảo Nguyên Vũ huynh thay đổi thì không bao giờ.
Bạch Cúc cũng ngồi xuống :
- Thứ hai, ý Quỳnh tỷ muốn nói rằng, bọn tiểu nữ nếu có nhờ cậy Phạm huynh giúp đi tìm Nguyên Vũ suốt thời gian qua thì đấy là do ngay hôm xảy ra biến sự chính Nguyên Vũ huynh đã tam phen tứ thứ bảo bọn tiểu nữ phải đi tìm Phạm huynh cho bằng được để đưa đến gặp Nguyên Vũ huynh. Điều này có nghĩa là nếu Nguyên Vũ huynh chỉ tin tưởng một mình Phạm huynh thì bọn tiểu nữ cũng tin. Mà đã tin thì bất luận chuyện gì bọn tiểu nữ cũng không hề giấu. Tóm lại, Phạm huynh đừng nghi ngờ, đừng bao giờ nhẫn tâm nói bọn tiểu nữ có những hành động hoặc lời nói giả vờ với Phạm huynh.
Công Tôn Quỳnh gật đầu, tỏ ý cho Phạm Hoàng biết lời Bạch Cúc vừa nói cũng chính là lời Công Tôn Quỳnh muốn nói. Và Công Tôn Quỳnh chợt hỏi Phạm Hoàng :
- Điều gì đã xảy ra từ khi Phạm huynh tạm chia tay, bảo là cần quay về Hoa Sơn phái để gặp Chưởng môn sư phụ? Là Phạm huynh đã nghe tin hay chính Phạm huynh đã nhìn thấy một Mã Nguyên Vũ đích thực?
Phạm Hoàng càng cúi đầu thấp hơn :
- Gia sư đã thảm tử.
Lần này thì Công Tôn Quỳnh dù cố trấn tĩnh đến mấy cùng không thể nào kìm chế nổi, huống hồ là Bạch Cúc vốn có tâm trạng xốc nổi và bộc trực hơn Công Tôn Quỳnh bào tỷ bội phần. Bạch Cúc bật kêu, và nếu không kịp nhớ Phạm Hoàng là người đang mang thương tích nghiêm trọng có lẽ Bạch Cúc phải chồm đến vừa chộp vừa day Phạm Hoàng. May thay Bạch Cúc chỉ thể hiện tâm trạng của bản thân bằng lời nói, bằng tiếng kêu không thôi :
- Lệnh sư đã thảm tử? Phạm huynh muốn nói đó là do Mã Nguyên Vũ ra tay?
Phạm Hoàng ngẩng đầu lên, cho thấy một sắc mặt phẫn nộ tột cùng. Nhưng thay vì phát tác hoặc nói ra cho bằng hết những cơn giận

đang chất chứa trong lòng, Phạm Hoàng chi lặng lẽ trao cho Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc mỗi người một vật.
Với Bạch Cúc thì vật Phạm Hoàng trao cho là một mảnh hoa tiên gấp nhỏ.
Bạch Cúc mở ra và lẩm nhẩm đọc :
- Vì Mã gia và Hồng gia.
Đoạn nàng ngước mặt nhìn Phạm Hoàng :
- Không có người thự danh? Nhất định không thể do Mã Nguyên Vũ.
Phạm Hoàng nhìn Công Tôn Quỳnh và chờ đợi.
Thấy thế, Công Tôn Quỳnh mới nhìn vào vật trong tay. Đó là một quyển bút lục được ai đó ngăn sẵn ở hai trang cách xa nhau một cách cố ý. Công Tôn Quỳnh vì nghi hoặc nên ngước nhìn Phạm Hoàng :
- Đây là...
Giọng của Phạm Hoàng lạc đi :
- Gia sư có thói quen lưu tự, ghi lại những biến cố trong đời dù lớn dù nhỏ. Đọc đi.
Bạch Cúc vội chồm qua, cùng tranh nhau đọc với Công Tôn Quỳnh. Vừa nhìn thoáng qua, Bạch Cúc đã kêu :
- Lệnh sư cũng là người Thần Long hội? Và lệnh sư áy náy sau lần cùng hội Thần Long gây thảm sát Mã gia?
Công Tôn Quỳnh xếp quyển bút lục lại và giao trả cho Phạm Hoàng :
- Không cần xem nữa tiểu nữ cũng biết chuyện xảy ra cho Hồng gia cũng có lệnh sư tham gia. Nhưng Phạm huynh cho bọn tiểu nữ xem những vật này là ý gì? Nếu bảo để kết tội hay bình phẩm về hành vi của lệnh sư, bọn tiểu nữ vì không quan tâm đến những ân oán của giới võ lâm Trung Nguyên nên ý này của Phạm huynh là vô ích. Nhưng nếu Phạm huynh bảo đây là những bằng chứng để quả quyết rằng Mã Nguyên Vũ vẫn còn sống và điều đã xảy ra cho lệnh sư là do Mã Nguyên Vũ gây ra thì tiểu nữ tuyệt đối không tin.
Phạm Hoàng mấp máy môi toan nói nhưng do là người nói ít ỏi nên không đủ nhanh miệng bằng Bạch Cúc. Vì thế Phạm Hoàng đành phải nghe những lời lẽ đanh thép của Bạch Cúc cứ thao thao bất tuyệt tuôn ra :
- Sao lại đề quyết đấy là hành vi của Mã Nguyên Vũ, một người như bọn tiểu nữ từng cho Phạm huynh hay là không ở họ Mã, chẳng là cốt nhục cũng chẳng liên quan gì đến họ Mã. Nguyên Vũ huynh báo thù để làm gì và với tư cách gì? Tư cách một Vô Diên Thư Sinh ư? Mã Nguyên Vũ không hề là Vô Diện thư sinh, và bằng chứng như thế nào bọn tiểu nữ đã cho Phạm huynh biết rồi. Còn bảo Nguyên Vũ

huynh muốn báo thù cho Hồng gia ư?
Hồng Phi Ngọc vẫn còn đó. Phụ thân y chết là do chính mẫu thân y sát hại, người của hội Thần Long có ra tay thì cũng là do mẫu thân y chủ xướng. Chỉ có Hồng Phi Ngọc mới đủ tư cách báo thù, đó là nói Hồng Phi Ngọc nếu thật sư có đủ đởm lược cùng mẫu thân y đối đầu.
Tóm lại, tiểu nữ quyết cũng không tin đây là hành vi của Mã Nguyên Vũ, cho dù thật tâm mà nói tiểu nữ cũng muốn tin để có thể mừng là huynh ấy vẫn còn sống. Nhưng tiếc thay...
Bạch Cúc thở dài thay cho lời kết và lời kết đó sẽ là như thế nào thì Phạm Hoàng hiểu.
Phạm Hoàng thở dài :
- Tại hạ cũng đâu muốn tin. Nhưng tiếc thay, lại có sự việc khác xảy ra.
Công Tôn Quỳnh giật mình :
- Phạm huynh đã nhìn thấy chàng?
Phạm Hoàng lắc đầu :
- Là một nhân vật khác, không xưng danh.
Bạch Cúc đâm bực :
- Không xưng danh thì sao? Tiểu nữ chỉ cần biết đấy không phải là Mã Nguyên Vũ thì hết muốn nghe nữa rồi. Vả lại, nghe sao được mà nghe một khi Phạm huynh cứ mở miệng ra là nói cộc lốc nói không ngọn không ngành, ai mà hiểu cho được.
Phạm Hoàng bối rối :
- Nhưng nhân vật này có đề cập đến...
Công Tôn Quỳnh động tâm :
- Thật không phải với Phạm huynh, nhưng là thế này vậy. Liệu Phạm huynh có thế gia ân cho bọn tiểu nữ, bằng cách hãy chịu khó thuật lại tuần tự cho bọn tiểu nữ nghe có được không? Vì chuyện này là quá hệ trọng, không chỉ liên quan đến mà còn giúp chúng ta thử đoán xem hung thủ đã hạ sát lệnh sư là ai.
- Là lão phu.
Câu đáp dõng dạc chợt vang lên làm cả bọn Công Tôn Quỳnh ba người đều giật mình quay lại.
Bạch Cúc kêu khi nhận ra nhân vật đó là ai :
- Vô Diện thư sinh!
Phạm Hoàng lảo đảo chỉ muốn đứng bật lên nhưng không được.
Thấy thế, Vô Diện thư sinh, một nhân vật luôn trùm kín từ đầu đến chân một cách thần bí thay thế cho tiêu ký như Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc từng hai lần hội diện, chợt lên tiếng bảo :

- Lão phu chỉ thế thiên hành đạo. Sư phụ ngươi và bất kỳ ai nếu có liên quan đến hai lần thảm sát ở Mã gia và Hồng gia, tất cả sẽ lần lượt đền tội. Nếu ngươi chỉ vì thế mà muốn báo thù, chờ khi nào có đủ bản lãnh thì cứ đến tìm lão phu. Còn bây giờ, điều lão phu vì muốn hỏi ngươi nên phải đường đột hiện thân là nhân vật nào đã gặp ngươi sau khi lão phu ly khai Hoa Sơn phái vì đã bắt sư phụ ngươi đền tội xong?
- Nhân vật đó là ta.
Vút...
Lại thêm một nhân vật nữa bất ngờ xuất hiện. Và nhân vật này vừa xuất hiện lập tức làm cho Phạm Hoàng khiếp đảm đến biến đổi cả sắc diện.
Công Tôn Quỳnh Phát hiện sự biến đổi của Phạm hoàng liền hỏi nhỏ :
- Đúng là nhân vật đó ư, Phạm huynh? Và vì sao Phạm huynh bỗng tỏ ra khiếp đảm?
Phạm Hoàng vẫn cứ khiếp hãi ra mặt :
- Công phu của y rất thượng thừa.
Dĩ nhiên Vô Diện thư sinh có nghe câu nói này của Phạm Hoàng nên khinh khỉnh nhìn nhân vật vừa xuất hiện :
- Chỉ là một tiểu tử, niên kỷ chưa đến hai mươi. Chứng tỏ ngươi không liên quan đến thảm sát Mã gia. Riêng về thảm trạng ở Hồng gia chỉ xảy ra cách đây năm năm, nếu ngươi dám thừa nhận ngươi có trực tiếp nhúng tay vào thảm án này, lão phu sẽ cho ngươi thấy phải như thế nào mới gọi là công phu rất thượng thừa.
Nhân vật mới xuất hiện quả là quá trẻ, có bảo niên kỷ chưa đến đôi mươi cũng không có gì sai ngoa. Tuy vậy, về mức độ cao ngạo thì gã này tỏ ra chẳng hề kém Vô Diện thư sinh, một nhân vật cứ mở miệng ra thì xưng là lão phu, cách xưng hô chỉ có ở những bậc cao niên trưởng bối.
Gã nọ càng thêm oai phong lẫm liệt và anh tuấn khi vừa nói lời cao ngạo vừa cười cười :
- Công phu của ta có thượng thừa hay không thì ta tin rằng cách nay gần tròn một năm chính Mã Nguyên Vũ, Vô Diện thư sinh ngươi đã một lần nếm trải. Vậy là đã xấp xỉ một năm cũng trôi qua, ngươi ẩn nấp rất kỹ và có lẽ đã hồi phục hoàn toàn. Ta đã khổ công tìm ngươi và có hơi chậm chân khi đến Hoa Sơn phái chỉ sau ngươi một lúc. Ngươi không phủ nhận ngươi là Mã Nguyên Vũ chứ?
Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc và Phạm Hoàng rất đỗi ngỡ ngàng và càng thêm ngỡ ngàng hơn khi nghe Vô Diện thư sinh phá lên cười :

- Lại thêm một kẻ hồ đồ nữa là tiểu tử quá ư ngông cuồng ngươi. Dựa vào đâu mà ngươi bảo lão phu là Mã Nguyên Vũ, một tiểu tử mà cách đây có lẽ cũng sắp tròn năm đã gặp nguy cảnh với một chân đã đặt vào quan tài? Khi đó gặp được lão phu, Mã tiểu tử mừng thì ít, sợ thì nhiều vì ngỡ lão phu xuất hiện để lấy mạng y. Nhưng y quên rằng lão phu tuy đã giết không ít người nhưng bảo lão phu lạm sát thì không thể. Đến khi hiểu, y rất mừng. Và mừng nhất là y đã có cơ hội được lão phu giúp y thực hiện vài tâm nguyện cuối cùng mà y không bao giờ còn sống để thực hiện. Đó là y nhờ lão phu giải thích rõ cho hai nha đầu kia hiểu để đừng tuyệt vọng đi tìm y. Sau nữa là nhờ lão phu thay y báo thù cho Mã gia, nơi đã ban cho y họ Mã, khiến y khỏi tủi hổ vì không rõ lai lịch xuất thân. Kế đến là lão phu hứa thay y báo thù cho Hồng gia, nơi đã cưu mang và hoạn dưỡng y bốn năm năm dài. Lão phu đã hứa và đây là thời điểm thích hợp nhất để lão phu thực hiện lời đã hứa, sau gần một năm ngấm ngầm dò xét, truy tìm từng hung nhân một đã nhúng tay vào hai lần thảm sát kia.
Cũng may là trong số đó không có ngươi đấy, tiểu tử. Bằng không, hừ.
Gã nọ sau một lúc nhẫn nại chờ nghe liền thể hiện sự cao ngạo của gã bằng hành động.
Gã lao đến và bật quát :
- Mã Nguyên Vũ, ta sẽ cho ngươi lộ diện với chân tướng thật của ngươi. Xem đây!
Ào...
Gã tung kình tạo thành một luồng xoáy cực mạnh. Và luồng xoáy cuộn đến như một cơn lốc, chỉ chực cuốn tung đi lớp lụa trùm kín từ đầu đến chân vẫn luôn giúp Vô Diện thư sinh giấu kín thân phận.
Vô Diện thư sinh bật cười ngạo nghễ :
- Tiều tử ngươi có được thân thủ này thảo nào lại không ngông cuồng tự cao tự đại.
Nhưng ngươi đừng tưởng chỉ vì thế mà muốn áp đặt, bảo lão phu là Mã Nguyên Vũ theo ý ngươi. Rất tiếc muốn lão phu lộ chân tướng thì ngươi chưa đủ tư cách. Ha ha...
Và “vút” một tiếng cực nhỏ, bóng nhân ảnh của Vô Diện thư sinh liền biến mất, thoát hoàn toàn cơn lốc kình thập phần lợi hại của gã kia.
Nhưng gã đã cười vang :
- Ngươi tưởng thế là thoát sao, Mã Nguyên Vũ? Kỳ thực đấy chỉ là kế mon của ta, buộc ngươi phải tự bộc lộ chân tướng. Xem đây. Ha ha...
Và bằng một chiêu công mang màu đỏ rực, cũng là mang theo một

luồng nhiệt khí nóng kinh hồn, gã nọ tuy là quật với theo Vô Diện thư sinh nhưng do chiêu công quá ư thần tốc và lại quá mãnh liệt nữa, nên chỉ một phần sát na sau đã thổi ngọn lửa cháy hừng hực, chực phủ kín lớp lụa thần bí vẫn luôn giúp Vô Diện thư sinh che giấu thân phận và lai lịch thật từ thuở nào cho đến tận bây giờ.
Ào...
Nhưng Vô Diên Thư Sinh đã kịp thời quay lại và còn ung dung vươn hai chưởng tay thọc sâu vào vùng lửa đỏ ối do gã kia thoát ra một chiêu công chỉ toàn là nhiệt kình nóng rừng rực.
Vù...
Ầm...
Chấn kình tuy có làm Vô Diện thư sinh bị đẩy bật lùi nhưng lớp lụa che kín lư sơn chân diện mục vẫn nguyên vẹn, không hề suy suyển cho dù là bị cháy sém một đốm nhỏ.
Vô Diện thư sinh chợt quát vang :
- Độc Thủ Hắc Cốt chưởng. Tiểu tử ngươi là truyền nhân thực thụ của Hắc Cốt Tôn Giả?
Gã nọ bật người lao đến tiếp, quyết không bỏ lỡ tiên cơ vừa chiếm được :
- Còn lão thất phu ngươi là ai? Sao am hiểu công phu mà lẽ ra chỉ có người của Hồng gia là am hiểu? Hay lão là Hồng Khắc Nguỵ, năm xưa chỉ trá tử kỳ thực vẫn sống và bấy lâu nhẫn nhục là chờ cơ hội báo thù? Hãy đỡ một chưởng của ta.
Vù...
Vô Diện thư sinh lại quát :
- Kim Sa Ưng Trảo công của Đại Mạc Kim Ưng Phiên Vương? Kỳ thực tiểu tử ngươi là ai? Đỡ!
Ào...
Ầm...
Gã nọ biến sắc lướt tới nữa, quyết bức dồn Vô Diện thư sinh :
- Lão cũng am hiểu và vận dụng được tuyệt học một đời của Kim Ưng Phiên Vương?
Vậy là rõ, lão chính là Hồng Khắc Nguỵ, năm xưa trong lốt Vô Diện thư sinh, trước là giết Tam Ma Vương sau là chiếm đoạt bí kíp tuyệt truyền của họ. Hãy thử xem một chưởng Lãnh Cuồng Phong của Bắc Hải Lãnh Tuyệt Vương. Đỡ!
Vù...
Và diễn biến xảy ra đúng như gã vừa nói. Vì Vô Diện thư sinh nếu ở lần vừa rồi có vận dụng cùng một công phu, cùng một thức Kim Ưng Trảo công như gã nọ thì bây giờ vì gã nọ tung ta một kình toàn lãnh

khí nên Vô Diên Thư Sinh cũng một lãnh kình tương tự quật ra :
- Ngươi đừng quên lão phu còn một ngoại hiệu nữa là Vĩnh Hận Tam Vương Thân Hành Vạn Biến. Đã là vạn biến thì tiểu tử ngươi đừng hòng dò hỏi được gì ở lão phu. Hãy đỡ!
Ào...
Lãnh khí và lãnh khí chạm nhau, làm vùng không gian gần đó cứ như bị tiết trời đông giá trái mùa đột ngột xuất hiện, phát lạnh hết toàn bộ.
Ầm...
Nhưng so về nội lực thì lạ thay người cao niên như Vô Diện thư sinh lại tỏ ra không đủ thâm hậu bằng gã nọ có niên kỷ chỉ độ đôi mươi.
Bị bức lùi liên tục mấy lần, Vô Diện thư sinh đột ngột tung thân lao đi.
Vút...
Gã nọ vừa hậm hực vừa đắc ý, lập tức lao đuổi theo :
- Lão chạy đâu cho thoát? Đứng lại.
Vút...
Cả hai đều thi triển thứ khinh thân pháp thượng thừa và chỉ chớp mắt cũng mất dạng.
Bạch Cúc nhìn theo, với vẻ hoang mang :
- Nếu là Hồng bảo chủ sao không ngang nhiên xuất hiện, trước tiên hãy hỏi tội vị phu nhân lòng dạ đổi thay, dám gây ra thảm sát Hồng gia? Không lẽ vì hèn nhát vì không dám nên Hồng bảo chủ đành tuần tự tìm đến từng kẻ thù và người đầu tiên chính là sư phụ của Phạm huynh đây?
Phạm Hoàng chợt động dung :
- Hỏi rất hay. Vì gia sư không hề có thù với Hồng gia.
Tính ít lời của Phạm Hoàng rồi cũng đến lượt làm Công Tôn Quỳnh tức bực :
- Phạm huynh nói gì lạ vậy? Với quyển bút lục khi nãy thì sao? Không lẽ ở chỗ ngăn sẵn thứ hai không phải do Phạm huynh đánh dấu để tiểu nữ đọc thấy lời thú tội của lệnh sư liên quan đến thảm sát ở Hồng gia ư?
Phạm hoàng thở dài thườn thượt, vừa lấy quyển bút lục khi nãy ra vừa ngập ngừng nhìn cả hai :
- Tại nhị vị không xem, cũng là do nhị vị nào có cho tại hạ nói. Đây, xem lại đi!
Chỉ nói bấy nhiêu đó thôi là dường như đã là quá dài với Phạm Hoàng. Vì thế, lúc nói xong Phạm Hoàng có phần bỡ ngỡ và lúng túng lạ, khiến Công Tôn Quỳnh vì hiểu và vì cảm thông nên cố nén tiếng thở dài ngao ngán.
Nhận lại quyển bút lục, vừa thoạt nhìn qua ít nhiều tự dạng có ghi ở

chỗ được ngăn sẵn, Công Tòn Quỳnh giật nảy người và cố tình hạ thấp giọng :
- Hóa ra Phạm huynh nói đúng, lệnh sư vì hối hận sau lần đầu tham gia chuyện thảm sát Mã gia nên lần thứ hai dù có được hội Thần Long phát động vẫn còn áy náy đã cáo bệnh để lánh mặt.
Phạm Hoàng gật đầu :
- Nhân vô thập toàn, nhưng gia sư vẫn biết lúc nào thì nên dừng, không thể để xảy ra chuyện hễ phóng lao thì theo lao...
Bạch Cúc ngấm ngầm thích thú nhìn và khuyến khích Phạm Hoàng :
- Lệnh sư đã lưu tự giải thích rõ như thế ư?
Phạm Hoàng vì không biết đấy là mưu mẹo của Bạch Cúc nên lắc đầu :
- Không. Là do tại hạ tự ý suy diễn thêm sau khi phát hiện bút lục và biết rõ những gì sau đó gia sư đã hành động.
Công Tôn Quýnh vì đang mê mải xem tiếp quyển bút lục nên không tham gia vào câu chuyện. Có chăng là nàng có nghe Bạch Cúc gạn hỏi Phạm Hoàng :
- Đã hối hận ở lần đầu, đã biết dừng và không tham gia ở lần thứ hai. Nhưng theo Phạm huynh vừa nói thì dường như lệnh sư không hề thỏa mãn với việc chỉ hối hận không thôi?
Phạm Hoàng gật đầu và có thái độ rất ngưỡng mộ khi giải thích cho Bạch Cúc rõ về những gì sư phụ đã hành đông :
- Sau khi thảm sát Hồng gia, nhờ khéo léo dò hỏi nên gia sư biết có thêm nhiều nhân vật cũng đã từ chối, không tham gia vào thảm sát Hồng gia như gia sư biết họ cũng rất hối hận sau lần đầu, gia sư kín đáo gặp gỡ họ và cùng họ lập ra một thế lực quyết ngấm ngầm chống lại Thần Long hội.
Công Tôn Quỳnh cũng vừa xem xong quyển bút lục. Nàng vừa giao hoàn cho Phạm Hoàng vừa gật gù khen :
- Nếu Nguyên Vũ huynh sớm biết có sự tồn tại của hội Phục Mã Đả Long này ắt hẳn đã không có nhiều chuyện đáng tiếc xảy ra, nhất là cái chết quá oan uổng của Nguyên Vũ huynh.
Chợt thấy Bạch Cúc cứ chúm chím cười, Công Tôn Quỳnh nghiêm mặt giải thích :
- Phục Mã là phục thù cho Mã gia, quyết chống lại hội Thần Long. Đâu có gì đáng cho Bạch Cúc muội cười?
Bạch Cúc lắc đầu vừa đáp vừa liếc nhìn Phạm Hoàng :
- Muội cười là vì Phạm huynh lần này đã chịu khai khẩu, không còn thủ khẩu như bình nữa. Hỏi sao muội không vui, không cười?
Sực nhớ lại, Phạm Hoàng chợt lúng túng :

- Đúng vậy, hôm nay tại hạ nói nhiều thật. Hy vọng đấy không là điềm bất tường.
Chợt có tràng cười vang lên làm tỷ muội Công Tôn Quỳnh thoạt nghe liền kinh tâm khiếp đảm.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 21
Ác nhân tắc hữu ác nhân trị

Nhưng Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc tạm yên tâm khi nghe chủ nhân của tràng cười kia như chỉ lên tiếng riêng với Phạm Hoàng, như sau :
- Phạm thế huynh sao lại lo lắng, xem đó là điều bất tường? Phải nói ngược lại mới đúng, đó là điều vạn phúc cho võ lâm, nếu Phạm thế huynh giải thích thêm về Phục Mã Đả Long hội, hầu những ai luôn quan tâm đến đại cục võ lâm như lão phu cũng được góp thêm chút sức lực vào.
Phạm Hoàng kính ngưỡng nhìn một lão nhân vừa an nhiên xuất hiện :
- Uy danh của Khưu đại thế gia vang rền như sấm động. Nhưng vãn bối không nghĩ Khưu lão tiền bối thật sự quan tâm đến đại cục võ lâm.
Bạch Cúc thì khinh khỉnh nhìn lão nhân đó :
- Thương thế lúc này của Phạm huynh là do Cát Nam Giao gây ra. Thiển nghĩ ắt cũng có công sức của Khưu lão nhân gia góp phần vào. Phải chăng đấy cũng là vì đại cục võ lâm nên Khưu lão một mặt thì đào luyện một mặt thì ngấm ngầm huấn thị cho Cát Nam Giao tùy tiện tung hoành ngang dọc?
Khưu lão bật cười :
- Nhị vị cô nương và nhất là Phạm thế huynh vẫn oán trách lão phu vì chuyện đã xảy ra cách nay một năm ư? Nếu vậy thì lỗi quá, lần đó do nóng lòng truy tìm nguyên nhân cái chết của mười một gia nhân nên lão phu nhất thời hồ đồ, suýt tin vào lời cáo buộc vô căn cứ của họ Cát. Thú thật, cũng nhân lần gặp gỡ đó lão phu mới phát hiện ra Phạm thế huynh đây quả là trang nam nhi tuấn kiệt, tuy ít lời nhưng những gì được nói ra đều có sự cân nhắc.
Khiến lão phu có ý hận, sao không được gặp Phạm thế huynh sớm

hơn, chí ít là cũng nhờ đó tránh việc không hay đã lỡ xảy ra trong lần gặp gỡ đầu? Tiếc thật, tiếc thật!
Công Tôn Quỳnh cảnh giác nhìn Khưu lão :
- Được Khưu lão nhân gia tán dương, xem ra như đây chỉ là họa, khó thể là phúc đối với Phạm Hoàng huynh.
Khưu lão vẫn tươi cười :
- Lão phu vẫn biết muốn thay đổi định kiến ở chư vị đối với lão phu thật là khó, nhất là sau bao ngộ nhận đã xảy ra. Tuy nhiên, hãy nói như Phạm thế huynh lúc nãy đã nói, đó là nhân vô thập toàn. Không lẽ chư vị không thể lượng thứ, cho lão phu cơ hội tỏ chút thành ý, chuộc lại một vài ngộ nhận chỉ là do sự việc ngẫu nhiên đưa đẩy đến và tạo ra.
Phạm Hoàng cười gượng :
- Không mấy khi được gặp Khưu lão tiền bối. Hay lắm, mọi chuyện đã qua cứ gác lại, không hiểu Khưu lão tiền bối có gì chỉ giáo?
Bạch Cúc bĩu môi :
- Chỉ giáo thì e không có, nhưng để dò hỏi cho thật kỹ về Phục Mã Đả Long hội, ắt hẳn đấy là điều Khưu lão nhân gia đang rất quan tâm?
Khưu lão sa sầm nét mặt :
- Lão phu đã nhất mực nhún nhường, không hiểu cớ vì sao nhị.vị cô nương cứ cố tình hiểu sai lại còn luôn có lời bất phục đối với lão phu?
Bạch Cúc mập mờ đáp lại :
- Lòng vả cũng như lòng sung, cứ xem đệ tử thế nào thì sư phụ ắt cũng có tâm địa thế ấy. Khưu lão nhân gia nên tự hiểu thì hơn.
Khưu lão thoáng chấn động, nhưng kịp thời trấn tĩnh lại ngay :
- Cô nương ám chỉ ai khi bỗng dựng đề cập đến sư phụ và đệ tử? Nếu ám chỉ lão phu thì tiếc thay từ lúc khuyển tử chết đến nay lão phu thật kém may mắn vì chưa tìm được người thay thế hầu cho sở học Khưu gia tránh bị thất truyền. Hoặc giả nếu được cô nương ưng thuận, cứ gọi lão phu một tiếng sư phụ nhất định lão phu sẽ nghĩ lại, có thể nhận cô nương làm truyền nhân.
Bạch Cúc nóng mặt, không thể kềm chế như ý đã định :
- Gọi lão là sư phụ để cũng trở thành bại hoại và độc ác như Cát Nam Giao ư? Lão không xứng dâu.
Công Tôn Quỳnh thất sắc, vội mắng Bạch Cúc :
- Bạch Cúc muội không được hồ đồ có lời vô lễ với Khưu lão nhân gia.
Nhưng đã muộn, Phạm Hoàng vì kinh nghi nên vô tình hỏi Bạch Cúc

:
- Sao cô nương bảo Cát Nam Giao là truyền nhân của Khưu lão tiền bối? Thảo nào lúc mới rồi Cát Nam Giao tuy không cần dùng đến U Hương Thất Tán Công như độ nào nhưng vẫn thừa bản lãnh khiến tại hạ suýt mất mạng, là do Khưu lão tiền bối bất chấp nghiêm luật Không Động phái, xem thường điều tối kỵ của võ lâm, thu nhận và truyền tuyệt nghệ cho họ Cát ư?
Khưu lão chợt quắc mắt nhìn họ Phạm :
- Phạm thế huynh vốn dĩ được mệnh danh là thủ khẩu như bình, lần này nói nhiều quá, phải chăng đang muốn biến cảm giác bất tường thành sự thật?
Sợ họ Phạm lâm nguy nếu bị Khưu lão bất ngờ ra tay, Bạch Cúc dịch người tiến ra, đứng án ngữ trước mặt Phạm Hoàng :
- Đường đường là nhân vật đứng đầu một Khưu đại thế gia lừng danh thiên hạ, hy vọng Khưu lão nhân gia không vì một lúc xúc nộ mà tự làm mai một uy danh đó.
Khưu lão phá lên cười :
- Uy danh của lão phu có mai một hay không đều tùy vào thái độ của cô nương. Là hãy giải thích rõ xem vì sao cô nương đề quyết Cát Nam Giao là do lão phu ngấm ngầm truyền tuyệt nghệ? Trừ phi, ha ha...
Bạch Cúc rúng động vì cảm nhận quá rõ tràng cười hàm chứa sự ác ý của lão Khưu.
Nàng vừa thủ bộ vừa lên tiếng dò hỏi :
- Trừ phi thế nào?
Khưu lão thu tràng cười về, hoàn toàn bình thản khi vừa đáp vừa nhìn Công Tôn Quỳnh :
- Khuyển tử lúc chẳng may thất mạng có bị hung thủ chiếm đoạt luôn một vật và vật này vì là bí kíp có liên quan đến một vài chiêu thức mà lão phu vì mến mộ nên có hạ cố chỉ giao cho Cát Nam Giao. Lệnh muội chỉ có thể mạnh miệng đề quyết như thế ắt là do cô nương vừa thoát nhìn qua chiêu thức của họ Cát đã nhận ra ngay xuất xứ võ học. Hãy nói xem, có phải khuyển tử Khưu Mễ Phong là do cô nương tự tay hạ thủ? Và bí kíp nọ đã lọt vào tay cô nương?
Nhưng Khưu lão chỉ hỏi cho có hỏi. Vì ngay khi hỏi xong, thay vì chờ nghe Công Tôn Quỳnh hay bất kỳ ai khác đáp, lão Khưu lại bất ngờ chồm đến và vươn tay chộp vào Công Tôn Quỳnh thật thần tốc.
Vù...
Công Tôn Quỳnh vốn từ lâu kiêng dè bản lãnh tuyệt đại thần thông của lão Khưu, nên vừa phát hiện lão xuất thủ nàng vội vàng dịch

người tránh chiêu.
Vút...
Nàng may mắn thoát. Nhưng chưa kịp vui mừng hoặc có phản ứng nào khác thì Công Tôn Quỳnh đã nghe Khưu lão cười lạnh lùng độc ác :
- Nha đầu ngươi đã tự thú mọi tội lỗi rồi. Hừ, Thiên Cang Di Đẩu Tinh chính là thân pháp có di lưu trên Thiên Cang bí lục. Là ngươi đã hạ sát Khưu Mễ Phong nhưng lại vờ ngây vờ ngô, tung hỏa mù, khiến bấy lâu nay lão phu vẫn ngỡ hung thủ là ác tặc Vô Diện thư sinh. Ngươi phải chết để đền mạng cho nhục tử. Ha ha...
Vù...
Vốn biết thân thủ của Khưu lão là thượng thừa, Bạch Cúc hốt hoảng, vừa lao đến tiếp lực cho Công Tôn Quỳnh vừa gào vang :
- Nghĩa là lão thú nhận Cát Nam Giao là truyền nhân của lão? Lão là đại danh gia lại có hành vi bất đạo thế sao? Cốt nhục lão, cẩu tử Khưu Mễ Phong là hạng dâm tà, Cát Nam Giao truyền nhân lão chọn lại là hạng bại hoại. Lão cũng là hạng bại hoại ngụy quân tử.
Đỡ!
Ào...
Công Tôn Quỳnh vì có Bạch Cúc tiếp lực nên dũng khí cũng tăng cao :
- Khưu Mễ Phong sàm sỡ, chỉ chuyên nghĩ đến chuyện cưỡng nhục nữ nhân. Ta không hạ sát gã sao được? Đây là công phu Thiên Cang lão đang muốn nhìn thấy đây. Hãy đỡ!
Ào...
Ầm...
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng lảo đảo, vậy là tạo cơ hội cho Khưu lão lướt đến quát :
- Vì cái chết quá bất minh của nhục tử, hôm nay lão phu phải đại khai sát giới. Xem chưởng?
Ào...
Ở ngoài, Phạm Hoàng vì càng nghe càng hiểu nên áy náy do không thể làm được gì giúp cho hai nàng trong việc đối đầu với một cao nhân danh chấn thiên hạ là lão Khưu.
Phạm Hoàng chỉ còn mỗi một cách là dùng tiếng nói, nếu có thế làm Khưu lão dao động và bị phân tâm thì đấy là cách duy nhất đế Phạm Hoàng tiếp trợ hai nàng. Và lời đầu tiên là Phạm Hoàng kêu :
- Thiên Cang công phu dẫu sao cũng là sở học một đời của Thiên Cang Thượng Nhân.
Khưu lão tiền bối ơi, vậy tai sao công phu đó lọt vào tay Khưu đại thế

gia? Trừ phi lão tiền bối dùng thủ đoạn bất minh, ngoài việc chiếm đoạt bí kíp có lẽ cũng đã hãm hại Thiên Cang Thượng Nhân đến mất mạng. Phải thế chăng, Khưu lão tiền bối?
Ầm! Ầm!
Khưu lão vẫn chú tâm vào hành vi đang dần dần dồn Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc vào tử địa. Lão còn quát vang, tỏ lộ chủ ý đó của lão :
- Hãy nạp mạng thôi, lũ nha đầu chuyên đem nhan sắc ra mê hoặc người kia. Đỡ!
Ào...
Phạm Hoàng không còn là thủ khẩu như bình nữa, cứ kêu gào lên tán loạn :
- Khưu đại thế gia chỉ là hạng giả nhân giả nghĩa. Thiên Cang Thượng Nhân lâu nay tuyệt tích là do Khưu lão dùng thủ đoạn ám hại. Khưu lão là hạng mặt dày vô sỉ. Cứ xem quả thì biết cây. Khưu Mễ Phong hoang dâm vô đạo thì Khưu lão cùng bất đạo hoang dâm.
Ầm...
Ầm...
Bị Khưu lão bức dồn cho thất điên bát đảo, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cứ ngỡ sắp chết đến nơi thì chợt phát hiện Khưu lão đột ngột biến mất.
Biết có điều bất diệu, hai nàng nhìn nhau và cùng một lúc lao người về phía Phạm Hoàng.
Vút...
Vút...
Đúng như hai nàng ngấm ngầm lo sợ, cạnh Phạm Hoàng đã có Khưu lão xuất hiện.
Miệng thì nở nụ cười độc ác, Khưu lão vụt cất cao tay, chực chờ quật một kích xuống đầu Phạm Hoàng :
- Ngươi nói nhiều quá. Quả là điềm bất tường của ngươi. Hừ! Vậy thì đừng trách lão phu.
Biết có lao đến can thiệp cũng không tài nào kịp, cả hai nàng cùng thò tay vào bọc áo và lập tức ném loạn ra những vật vừa tròn vừa đen.
Những vật đó nếu không chạm lẫn nhau thì cùng rơi xuống và chạm mạnh vào đất.
Bộp Bộp...
Những màn vân vụ có màu đen kịt liền hiển hiện, tỏa bùng lên và lan nhanh khắp phạm vi quanh đó.
Hai nàng cùng đồng thanh hô hoán :

- Trong Huyền Mê Tiên Lộ có chất độc.
- Phạm huynh mau mau bế khí, vì độc chất này hoàn toàn không có giải dược. Nhanh lên!
Cùng lúc đó cả hai cùng liều lĩnh xông vào màn hắc vụ chỉ mới đó đã dày đặc, với một tia hy vọng là còn kịp thời cứu nguy cho Phạm Hoàng.
Bị vầng hắc vụ bao phủ, lại cảm nhận có Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc to gan lớn mật dám cùng nhau lao vào, tiếng quát đắc ý của Khưu lão liền vang lên :
- Lũ ngươi muốn chết. Ha ha...
Ào...
Ngọn kình cũng làm cho vầng hắc vụ cuộn xoắn và lan tỏa rộng hơn, khiến không ai nhìn thấy ai. Bất quá Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc do cảm nhận đây có lẽ là lần chạm chiêu cuối cùng và cũng là cuối đời nên cả hai cứ dốc tận lực bình sinh vào chiêu chưởng của mỗi người.
Và...
Ầm...
Ầm...
Hai nàng bị dư kinh chấn dội, bay mạnh ra ngoài xa.
Hự!
Hự!
Nhưng hai nàng lại có tâm trạng vừa ngỡ ngàng vừa mừng rỡ vì phát hiện Khưu lão cũng từ giữa vùng hắc vụ đen kịt dội ngược ra.
Hự.
Sau đó Khưu lão bỗng cật lực lao đầu bỏ chạy, như thể mê dược trong Huyền Huyền Mê Tiên Lộ sắp đến lúc gây bất lợi cho lão, khiến lão không thể không chạy.
Vút...
Quá bất lực, hai nàng nhắm mắt lại, mạnh ai nấy thi nhau trút ra những lượt thở phào nhẹ nhõm :
- Phì, thoát rồi.
- Hà, đúng là một phen hú vía.
Vì thế hai nàng không phát hiện từ giữa màn hắc vụ cũng vừa có thêm một bóng nhân ảnh mờ ảo lao vút đi. Và nếu theo sự thật mà nói sẽ không ai có đủ mục lực tinh tường để phát giác sự xuất hiện cũng như sự di chuyển của bóng nhân ảnh này. Bất quá đấy là do màn vân vụ bị cuộn xoáy, cuốn theo sự di chuyển của nhân vật này mà ra, khiến khinh thân pháp của nhân vật này phải có một sát na bị nhận diện nếu có người nhờ may mắn kịp thời chú tâm nhìn vào màn

vân vụ lúc đó. Nhưng tiếc thay chẳng có ai lại đi bỏ công nhìn vào màn hắc vụ để làm gì một khi đã đinh ninh rằng nhân vật duy nhất có thể từ trong đó di chuyển để lao ra chính là Khưu lão thì cũng đã phi thân bỏ chạy rồi.
Màn vân vụ tan dần, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc mới có cơ hại nhìn thấy và cùng chạy đến chỗ Phạm Hoàng.
Công Tôn Quỳnh một lần nữa nhẹ thở phào :
- May quá. Phạm huynh chỉ bị mê man vì mê dược. Lão ngụy quân tử họ Khưu chưa kịp hạ thủ lấy mạng Phạm huynh.
Bạch Cúc tiến đến, nhét vào miệng họ Phạm một hoàn đan dược :
- Nhưng chúng ta vẫn phải lưu lại đây ít lắm là đủ thời gian cho Phạm huynh tỉnh lại và điều công khôi phục chân nguyên. Có nguy hiểm lắm không, Quỳnh tỷ, nếu chính chúng ta cũng đang kiệt lực không thể đối phó, giả như lúc này chợt có địch nhân xuất hiện.
Hoàn đan dược hóa giải mê dược đã kịp thời giúp Phạm Hoàng tỉnh lại :
- Nhị vị cô nương...
Chợt Phạm Hoàng ngừng ngang câu nói, thay vào đó là hốt hoảng nhìn về phía sau lưng của Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc :
- Các hạ đã quay lại ư? Không lẽ Vô Diện thư sinh đã...
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc lập tức quay phắt lại, kịp nhìn thấy nhân vật đang làm cho Phạm Hoàng hốt hoảng chính là gã nam nhi tuấn tú đã động thủ và suýt đả bại Vô Diện thư sinh. Hai nàng còn thấy gã tuy nhẹ nhàng nhưng thật sự là đang hất một luồng nhu kình phủ chụp vào toàn thân hai nàng, miệng gã thì cười thơn thớt đáp lời Phạm Hoàng chỉ dám hỏi dở dang :
- Lão Hồng Khắc Ngụy quá khiếp nhược. Nhưng ta không cần lão cho bằng cần Mã Nguyên Vũ và muốn Mã Nguyên Vũ xuất hiện thì chỉ còn mỗi một cách này thôi. Thật quá thất lễ. Hề... hề...
Luồng nhu kình của gã có uy lực thật kỳ quặc, lập tức làm cho toàn thân Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng nhũn ra, không phải bị điểm huyệt toàn thân nhưng cũng không thể cử động giống như người toàn thân bị điểm huyệt.
Nhưng điều này không làm cho hai nàng sợ bằng giọng cười dâm tà quá ư lộ liễu của gã.
Bạch Cúc khiếp đảm đến trợn mắt kêu vang :
- Ngươi định làm gì tỷ muội ta?
Gã cười nụ, đôi mắt gian xảo thì cứ nhấp nha nhấp nháy :
- Một là Mã Nguyên Vũ nếu chưa chết thì phải sơm sớm xuất đầu lộ diện để gặp ta.

Vì y chỉ quanh quẩn đâu đây thôi. Còn như Mã Nguyên Vũ thật sự đã chết, hề hề... là giai nhân xinh mơn mởn như hai nàng lẽ nào cứ cam tâm thủ tiết với một thi thể nay đã thối rữa.
Ta sẽ thay thế y, tạo hứng thú cho hai nàng. Hề hề...
Phạm Hoàng trợn ngược hai mắt vì căm phẫn :
- Nếu các hạ muốn tìm Nguyên Vũ vì oán thù giữa song phương sao một năm trước đây chẳng mảy may dám xuất đầu lộ diện? Phạm Hoàng này mà như các hạ, công phu không bằng người thì thà tự vẫn còn hơn. Có đâu lại dùng thủ đoạn này vừa đê tiện vừa thô bỉ vừa vừa...
Do là người vốn dĩ ít nói nên Phạm Hoàng chỉ có thể nói đến đây là không còn biết phải nói gì thêm nữa.
Thấy vậy, gã kia cười đắc ý :
- Ngươi thấy sự bất lợi của loại tính khí thủ khẩu như bình của ngươi chưa? Để ta mớm ý thêm cho ngươi nói nha. Ta đê tiện, thô bỉ, dâm loạn, lại còn hèn nhát, khiếp nhược, chỉ chuyên nhờ thủ đoạn mà thắng người. Chưa hết đâu, nói về thủ đoạn thì ta đoán chắc trên đời này chẳng có ai đạt mức thủ đoạn độc ác bằng ta. Giả như có lần một ả nọ chẳng biết khéo chiều chuộng ta, ngươi có biết ta làm gì ả không? Quá dễ, ta cứ để ả loã thể như thế và cho lũ thiên lang cẩu của ta thay phiên nhau... hề hề... là thay phiên nhau cùng ả giao hoan, như chuyện giữa nam với nữ vậy. Ả chết và ta tin chắc đó là cái chết sung sướng nhất của ả. Ha ha...
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc càng nghe càng sợ và cũng là càng kinh tởm đến phải ụa khan, chỉ chực thổ mọi nhơ uế vừa lọt vào tai, thấm vào người ra hết bên ngoài.
Riêng Phạm Hoàng thì chỉ còn mói một cách là gào quát :
- Ngươi câm đi. Thân sinh phụ mẫu nào thật là vô phúc mới sanh ra loạt súc sinh như ngươi. Ta... Hự!
Cùng với một cái phất tay nhẹ nhàng gã đã làm Phạm Hoàng câm miệng hoàn toàn, vì đã đến lượt gã nói :
- Ngươi yên tâm, ta chưa hạ sát ngươi đâu. Hẳn ngươi còn nhớ lần ở Hoa Sơn phái ta đã nói gì với ngươi chăng? Là ngày nào Mã Nguyên Vũ vẫn chưa xuất đầu lộ diện thì ngày đó ta còn nhắm vào bất kỳ nhân vật nào đó mối quan hệ khá thận cân với y. Đó là ngươi và hai nha đầu này.
Gã độc ác nhìn Công Tôn Quỳnh :
- Và hôm nay, ta sẽ chỉ cùng nha đầu này hành lạc, với sự mục kích của ngươi và nha đầu kia. Nhìn lần đầu thì chưa quen nhưng mai này khi ta bất ngờ tìm đến và vẫn chưa thấy Mã Nguyên Vũ hiện

thân, ta cam đoan ngươi sẽ thấy thích nếu được mục kích lần nữa cảnh ta cùng nha đầu kia hành lạc và biết đâu sau đó ngươi sẽ cảm kích ta. Ha ha...
Và gã từ từ tiến lại gần Công Tôn Quỳnh.
Nhìn gã, Công Tôn Quỳnh biến sắc. Kể cả Bạch Cúc và Phạng Hoàng cùng biến sắc tương tự. Nhưng họ tự biết tất cả bọn họ đều như cá chui vào rọ, hoàn toàn bất lực trước mọi hành vi của gã kia, bất luận gã có hay không có lối hành sự độc ác như lời gã nói hay không.
Gã vẫn từ từ tiến đến và trong thoáng chốc vẻ giễu cợt chợt xuất hiện trong mắt gã.
Có lẽ đó là nguyên do khiến gã gật gù nhìn Công Tôn Quỳnh :
- Ngươi vẫn không tin Mã Nguyên Vũ còn sống? Vậy tại sao ngươi không thử kêu gào lên? Ta tin chắc họ Mã vẫn ở đâu đây và chỉ cần nghe tiếng ngươi gào y nhất định phải hiện thân. Nào, gào lên nào. Ta muốn tất cả bọn ngươi cùng gào lên. Gào đi, kêu cứu đi. Gào!
Gã càng nói càng to tiếng, để sau cùng vì quá khích nộ chính gã đã vận lực quát vang, để cho âm tiết của chữ “gào” do gã quát lên cứ vang lồng lộng khắp núi rừng.
Công Tôn Quỳnh thở dài, từ từ nhắm mắt lại và nói với gã :
- Chàng là người đã chết, bất luận ngươi muốn bọn ta gào thế nào thì thanh âm cũng không thể thấu đến tai chàng. Có chăng, nếu ngươi thống hận chàng, một nỗi thống hận mà ta tin rằng dù chàng đang sống và đang hiện diện ở đây cũng không hiểu vì sao ngươi thống hận, thì để vong hồn người đã chết được thanh thản, ngươi muốn giết bọn ta thì cứ giết. Giết đi, bất quá đó sẽ là cách giúp bọn ta sớm gặp lại chàng ở chốn cửu tuyền. Nhưng đừng mong vũ nhục hoặc cưỡng bức bọn ta. Vì đó là điều duy nhất bọn ta có thể làm cho ngươi thất bại.
Gã khựng lại. Và sau một lúc sững người nhìn Công Tôn Quỳnh, gã chợt phá lên cười sằng sặc như thể người đang phát cuồng :
- Ngươi giỏi lắm, Mã Nguyên Vũ. Hay sau lần đó ngươi thật sự đã chết? Ngươi chết thật rồi sao, Mã Nguyên Vũ? Vì chỉ có như thế thôi nên suốt một năm qua dù ngươi rất muốn vẫn không có cách nào quay lại dương gian để hội diện với bao nhiêu người đây đã ngày ngày ngóng trông gặp lại ngươi. Chết thật rồi sao, Mã Nguyên Vũ, ngươi chết thật rồi sao? Ha ha...
Và vẫn cười như thế, gã bất ngờ chớp động thân hình để lao đi thật nhanh. Gã buông tha cho bọn Phạm Hoàng, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cục dễ như thế thật sao?

Với tâm trang ngỡ ngàng và bàng hoàng trước động thái bỏ đi quá bất ngờ của gã, lâu thật lâu sau đó Bạch Cúc mới có thể phát thoại và là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ cảnh trạng hoang mang tột cùng đang ngự trị trên mọi người. Bạch Cúc bảo :
- Có phải gã là một cuồng nhân? Vì chỉ có như thế gã mới hoang tưởng, gặp ai gã cũng ngỡ là Mã Nguyên Vũ, là một người đã chết nhưng vẫn có thế sống lại.
Công Tôn Quỳnh và Phạm Hoàng thì đăm chiêu theo chiều hướng khác. Họ cũng lần lượt phát thoại, đau đáu với nỗi đăm chiêu của họ. Công Tôn Quỳnh thở hắt ra :
- Gã là ai? Thân thủ như gã vị tất có ai sánh bằng, kể cả Mã Nguyên Vũ nếu chàng thật sự vẫn sống. Vậy thì điều gì đã khiến gã tỏ lộ sự thống hận tột cùng đối với Mã Nguyên Vũ?
Phạm Hoàng lên tiếng, nhưng không phải để đáp lời ai trong Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc mà là để hỏi cả hai :
- Điều gì đã xảy ra đối với Khưu lão sau khi tại hạ bị Huyền Huyền Mê Tiên Lộ của nhị vị làm cho hôn mê?
Đó là câu hỏi mà thoạt nghe chính Bạch Cúc cũng ngỡ dễ trả lời. Vì thế, Bạch Cúc lập tức mấp máy môi toan đáp. Nhưng rồi ngay sau đó chính Bạch Cúc lại khựng lời, hoang mang nhìn Công Tôn Quỳnh :
- Quỳnh tỷ có thật sự tin lão Khưu vì ngại Huyền Huyền Mê Tiên Lộ nên đã đột ngột tháo lui chăng?
Công Tôn Quỳnh cười gượng :
- Chúng ta đã từng luyện công theo Thiên Cang bí lục. Nhờ đó chúng ta cũng từng biết nguyên nhân vì sao trước kia chàng không hề ngại mê dược có trong Huyền Huyền Mê Tiên Lộ. Tóm lại, vì Khưu lão cũng đã từng luyện qua bí lục Thiên Cang, tỷ nghĩ sẽ vô lý nếu bảo lão thật sư ngại mê dược đến phải tháo chạy.
Phạm Hoàng hoài nghi :
- Nhị vị đều quả quyết lão Khưu đúng vào thời điểm đó đã đột ngột bỏ chạy? Vậy nếu không vì mê dược thì vì điều gì? Hoặc giả là vì ai?
Sắc diện của Bạch Cúc từ từ tái lại. Nàng nhìn Công Tôn Quỳnh chăm chăm :
- Thừa cơ hội lúc Huyền Huyền Mê Tiên Lộ che kín thị tuyến mọi người để bất ngờ ra tay xoay chuyển cục diện từ nguy thành an, từ bại thành thắng, chẳng phải chính chàng đã ít nhất hai lần hành động như thế sao?
Diện mạo của Công Tôn Quỳnh cùng đâm ra nhợt nhạt khó tả :
- Không sai. Chỉ có chàng mới hay dùng phương sách này. Lẽ nào... lẽ nào chàng vẫn sống?

Câu hỏi này của Công Tôn Quỳnh nếu ngay lúc hỏi xong chỉ đơn thuần mang ý nghĩa của một câu hỏi không hơn không kém, thì một lúc sau, khi câu hỏi đó thật sự ngấm vào tầm nhận thức của mỗi người bỗng bất ngờ chuyển thành một câu nói khẳng định, minh định rằng Mã Nguyên Vũ thật sự vẫn sống.
Và khi đã là câu khẳng định thì điều tất yếu phải dẫn đến chính là việc Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng nhau gọi vang, gào vang :
- Nguyên Vũ huynh. Chàng đâu? Bọn thiếp biết chàng vẫn sống, sao chàng mãi vẫn không hiện thân?
- Nguyên Vũ chàng. Bọn thiếp biết chàng không phải hạng người nhẫn tâm. Vậy thì vì ẩn tình gì suốt một năm qua chàng vẫn sống nhưng lại cố tình lánh mặt bọn thiếp? Hãy hiện thân đi, chàng ơi?
Họ kêu thật lâu và tận lực kêu gào. Thế nhưng đáp lời họ chỉ là những dư âm vang vọng bởi chính tiếng kêu gào của họ mà thôi.
Họ tuyệt vọng và chỉ suýt nữa họ bật khóc nếu như đúng lúc đó ở ngay phía sau lưng họ không có một câu nói giễu cợt vang lên.
Nhưng vì câu nói đó thật sự đã vang lên nên họ, cả ba người, đều cố hết sức để ngoái đầu nhìn về phía sau.
Đó là câu nói của gã lúc nãy tưởng đã bỏ đi thật rồi. Và bây giờ gã đang giễu cợt nhìn họ :
- Bọn ngươi bảo ta hoang tưởng nhưng chính bọn người còn hoang tưởng hơn cả ta Nhưng dẫu sao ta vẫn cảm kích vì nhờ nghe bọn ngươi kêu gào, kêu một cách tuyệt vọng, ta mới tin rằng, hừ, Mã Nguyên Vũ thật sự đã chết. Y chết như thế là tốt. Quá tốt là khác. Ha ha...
Và gã lại bỏ đi, có lẽ lần này là đi thật. Nhưng cách gã đi rồi đến, gã đến rồi bỏ đi như thế này thật tình đã làm cho Phạm Hoàng, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc hoang mang, không còn biết gã là người như thế nào hoặc có tính cách ra sao nữa. Họ ngẩn người như thế một lúc lâu, sau đó thì nhìn nhau và đâm ra hoảng sợ.
Bạch Cúc là người đầu tiên để lộ vẻ khiếp hãi ra mặt khi hốt hoảng lên tiếng :
- Gã là một cuồng nhân thật rồi, Quỳnh tỷ, Phạm Hoàng huynh, chúng ta phải mau mau lìa khỏi chốn này thôi. Đi không được cũng phải cố bò mà đi. Muội sợ lắm rồi.
Công Tôn Quỳnh gật đầu tán thành :
- Tỷ cùng có ý định này, nhưng ngại không ai tán thành nên không dám nói. Phạm Hoàng huynh liệu có thể tự đứng dậy được không? Nếu không thể, chúng ta đành bò mà đi vậy.
Phạm Hoàng sau một lúc lâu gắng gượng cũng gọi là đã đứng được

trên hai chân, cho dù toàn thân vẫn cứ lắc la lắc lư chao đảo, thật khó tin là có thể bước đi mà không sụp té ngay chỉ sau bước đi đầu tiên. Phạm Hoàng cười gượng :
- Tại hạ thì ổn rồi. Còn nhị vị thì sao?
Hành động của Phạm Hoàng như là nguồn khích lệ cho Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc.
Cả hai liền nương vào nhau, người này tựa vào người kia một ít, người kia mượn sức của người này cũng một ít, để cả hai cuối cùng cũng từ từ đứng lên.
Bạch Cúc lấy đó làm điều phấn khích, vội hối thúc Phạm Hoàng.
- Chúng ta đi được chưa?
Phạm Hoàng gật đầu và nhấc chân thứ nhất lên :
- Đừng vội. Hãy từ từ thôi, sau sẽ quen dần. Cứ như tại hạ đây thì tốt.
Nhưng chân thứ nhất của Phạm Hoàng chưa kịp đặt xuống, thì "huỵch" một tiếng, họ Phạm lại ngã lăn chiêng.
Phạm Hoàng vừa ngã thì liền sau đó đến lượt Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng khuỵu ngã, chưa kịp đặt chân bước đi dù chỉ nửa bước.
Chợt có tiếng động của mấy loạt vỗ tay vang lên :
- Sao thế này? Họ Cát này vì một ít việc khẩn chỉ mới vắng mặt chưa đến hai khắc thời gian mà cả người bọn ngươi đâm ra nông nỗi gì thế.
Cát Nam Giao xuất hiện và sự hiện diện của họ Cát lúc này quả là điều đại bất hạnh, vạn sự bất hạnh cho Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc, nhất là Phạm Hoàng.
Cả ba liền biến sắc nhìn họ Cát, sau đó cùng nhắm mắt thở dài, đến mở miệng nói họ cũng chẳng thiết gì nữa.
Cát Nam Giao hiểu thái độ này của họ theo một ý nghĩ khác, để rồi gã tự phá lên cười :
- Chà... chà... Cát mỗ hiểu rồi. Vẫn có câu tẩm ngẩm tầm ngầm đá chết voi, Phạm Hoàng ngươi quả là người vừa có số đào hoa vừa biết tận dụng từng thời cơ bất chợt đến.
Khá lắm, nơi này vừa kín đáo vừa có cảnh quang thật hữu tình. Hai ả kia thì ắt hẳn đã lâu không được thân cận nam nhân, mượn tiếng chăm sóc thương thế cho họ Phạm để rồi sự động chạm làm cho lửa xuân tình rạo rực. Một chọi hai, nhất là hai kia đang độ thèm khát khó thể kiềm hãm thử hỏi có ai mà không bị vắt kiệt sức lực? Ha ha...
Và Cát Nam Giao tiến lại thật gần ba thân hình đã hoàn toàn cạn kiệt chân lực đang nằm bất động và chỉ cách nhau một quãng ngắn.

Tiếng bước chân của họ Cát làm Bạch Cúc phẫn nộ mở mắt ra nhìn gã :
- Ngươi không được nói năng hồ đồ, cũng không được bước gần lại bọn ta. Cút ngay!
Cát Nam Giao lập tức vươn tay chế ngự á huyệt của Bạch Cúc.
Cử động của gã làm Công Tôn Quỳnh giật mình mở mắt :
- Ngươi định làm gì bọn ta? Hừ...
Đến lượt Công Tôn Quỳnh cũng bị Cát Nam Giao điểm vào á huyệt sau đó khi cũng điểm vào á huyệt của Phạm Hoàng. Cát Nam Giao cười lạnh :
- Lũ tiện nhân bọn ngươi yên tâm đi. Cát Nam Giao này tuy thèm khát và chẳng hề kén chọn nữ nhân, nhưng hưởng dụng sự thừa mứa chán chê của người thì không bao giờ.
Bất quá vì thấy bọn ngươi thế này, ta chực nghĩ tại sao không nhân cơ hội này để bố trí sắp đặt theo ý ta? Một cách bố trí tuyệt hảo mà ta không thể nào ngờ chính bọn ngươi lại gợi ý và còn tự nguyên giúp cho mưu đồ của ta thu được kết quả mỹ mãn là mưu đồ gì thì bọn ngươi cứ nhẫn nại chờ ta một lúc sẽ rõ. Hãy cố chờ nha. Ha ha...
Gã bỏ đi và chỉ một thoáng sau gã quay lại vì hướng gã đi và quay lại là hoàn toàn khuất tầm nhìn của Phạm Hoàng và Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc nên họ chỉ nhận ra sự hiện diện trở lại của gã nhờ vào tiếng quát mắng thều thào của của một nhân vật mà không ai ngờ đến sự xuất hiện trở lại của nhân vật này: Du Thế Bình. Và Du Thế Bình đang mắng Cát Nam Giao :
- Súc sinh! Ngươi giết ta thì cứ giết. Ngươi còn đê tiện, hạ lưu hơn Phương Hồng Lam bội phần. Giết ta đi, tên phản đồ của Không Động phái kia. Để rồi kết cục của ngươi, ta đoán chắc sẽ không khác gì kết cục đã xảy đến cho nhị sư huynh ngươi là Phương Hồng Lam đã bị Vô Diện thư sinh trừng trị.
Cát Nam Giao đưa Du Thế Bình lọt vào tầm thị tuyến của Phạm Hoàng, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc ba người. Và ai trong họ cũng thất kinh khi nhìn thấy khắp thân Du Thế Bình đều thấm nhuộm huyết tích. Họ minh bạch, hiện trạng của Du Thế Bình là thế nào cũng đều do Cát Nam Giao gây ra. Vì nếu không phải thế cớ sao Du Thế Bình hễ mở miệng là bảo Cát Nam Giao nếu muốn giết cứ giết.
Cát Nam Giao đặt Du Thế Bình cũng đã cạn kiệt chân lực nằm cạnh ba người đã nằm sẵn.
Vừa lùi lại để lấy mắt ngắm nghía từ xa, Cát Nam Giao vừa bảo :
- Đại sự huynh là người quá cương trực, vẫn có câu già néo đứt dây,

chẳng trách trước kia do bị dồn vào chân tường, Phương Hồng Lam nhị sư huynh buộc phải có hành vi đại nghịch bất đạo là muốn hạ sát đại sư huynh.
Và gã chép miệng lắc đầu, sau đó vừa tiến lại gần để sửa lại dáng điệu nằm cho từng người vừa tiếp tục độc thoại :
- Nhưng nhị sư huynh có khôn không có ngoan. Đến cả việc đại sư huynh đã được sư phụ ưu ái truyền thụ cho tuyệt kỹ Di Cung Bế Huyệt cũng chẳng chịu lưu tâm để ý, khiến một kiếm chí mạng lần đó của nhị sư huynh chẳng những không thu được kết quả gì mà còn tạo cơ hội cho quái vật Vô Diện thư sinh tước đi mạng sống.
Cát Nam giao lại lùi xa đề ngắm nhìn :
- Đệ thì khác. Đệ hiện đang có thừa năng lực để lấy mạng đại sư huynh thật đấy, nhưng tội gì đệ tự ra tay? Là đệ có chủ ý này, mong đại sư huynh thành toàn hộ đệ. Trước sau gì đại sư huynh cũng chết, chẳng phải đại sư huynh lúc nãy ở đây đã từng khen Phạm Hoàng là cao đồ kiệt xuất của Hoa Sơn phái đấy sao? Đại sư huynh phải chết vì bị Phạm Hoàng sát hại, vậy thì sao không giúp đệ dù chỉ là một lần, hãy dùng kiếm của đệ đâm thẳng vào tâm thất gã họ Phạm? Đệ chỉ cần đại sư huynh giúp đệ bấy nhiêu đó thôi. Để sau này, nếu sư phụ có hỏi, đệ sẽ dễ dàng trả lời đấy là vì đại sư huynh muốn tranh giành mỹ nhân cùng họ Phạm nên song phương quyết đấu một trận sinh tử và cùng nhau lưỡng bại câu thương. Và vì đệ đến hơi chậm, chẳng còn giúp được gì cho đại sư huynh đành thẳng tay thay đại sư huynh cho hai yêu nhân Tri Thù môn kia được hưởng cái chết toàn thây. Cứ thế nha, đại sư huynh. Vì mai hậu, khi đến lượt đệ thay sư phụ đảm nhiệm trọng trách Chưởng môn Không Động phái, đệ hứa, xuân thu nhị kỳ đều không quên lễ tế cúng bái cho vong hồn đại sư huynh sớm được siêu sinh. Hãy giúp đệ nha, đại sư huynh. Ha ha...
Và Cát Nam Giao tiến đến lấy thanh kiếm của gã đặt vào tay Du Thế Bình, đoạn giúp Du Thế Bình từ từ đưa đầu mũi kiếm sắc bén vào tâm thất Phạm Hoàng. Phạm Hoàng biến sắc, hai mắt mở trừng trừng, nhưng thay vì nhìn vào đầu mũi kiếm oan nghiệt hoặc nhìn vào Cát Nam Giao là hung thủ đích thực sắp hạ sát mình thì Phạm Hoàng lại trợn ngược hai mắt nhìn chằm chằm vào đâu đó phía sau lưng họ Cát.
Cát Nam Giao chỉ phát hiện điều này khi đắc ý nhìn thử xem Phạm Hoàng liệu có thái độ thế nào trước lúc hồn du địa phủ.
Cánh tay của Du Thế Bình vì vẫn được Cát Nam Giao điều động nên bất ngờ ngoặc ngược về phía sau thật nhanh.
Vù...

Đối diện với Cát Nam Giao bây giờ là gã nam nhân tuấn tú lúc nãy đã mấy lần bỏ đi và cũng đã mấy lần quay lại.
Gã dửng dưng nhìn hành động những tưởng đâu là quá thần tốc của Cát Nam Giao.
Chỉ khi đầu mũi kiếm sắp chạm vào gã, mọi người mới thấy cánh tay gã chớp động.
Để khi gã dừng hẳn mọi cử động cứ ngỡ là vì quá mơ hồ nên không thể nào có thì giờ chỉ với hai ngón tay thôi gã đã ung dung kẹp cứng thanh kiếm, chận đứng và hóa giải hoàn toàn chiêu kiếm có thể bảo là tận lực bình sinh của Cát Nam Giao. Không chỉ có thế, gã còn lắc đầu, mai mỉa :
- Ngươi kém quá đấy. Vậy mà dám đường đột xuất hiên, cố tình phá hỏng toàn bộ mưu đồ của ta. Ngươi là Cát Nam Giao? Ngươi có nhiều hơn một sinh mạng chứ, nên mới ngỡ chiêu thức tầm thường này của ngươi có đủ tư cách phô trương trước mặt ta?
Cát Nam Giao vẫn đang tận lực dồn vào thân kiếm, quyết tìm cách nếu không thể đẩy mạnh được tới thì phải thu về. Và Cát Nam Giao hoang mang hơn với những nhịp thở dồn dập :
- Ngươi... à không, các hạ là ai? Mưu đồ gì các hạ đang thực hiện ở đây để bảo Cát Nam Giao ta cố tình phá hỏng.
Khác xa với Cát Nam Giao, gã nọ vì có thừa nội lực nên ngoài việc ung dung dừng hai ngón tay để cùng Cát Nam Giao chi trì thế giằng co qua một thanh kiếm, gã vẫn thản nhiên phát ra tràng cười ngạo mạn :
- Ngươi có tư cách gì để hỏi ta? Có chăng, vì hạng người vô dụng là ngươi đã làm trận tỷ đấu giữa ta và Mã Nguyên Vũ về hai phương diện là lòng nhẫn nại và thủ đoạn bị phá hỏng hoàn toàn, nên ngươi chỉ có mỗi một tư cách là phải chết để ta hả dạ. Hãy nói lời vĩnh biệt sau cùng đi. Ha ha...
Đến lúc này vì đã biết bản thân đang gặp cao nhân thượng thừa, Cát Nam Giao lập tức buông kiếm, vừa nhảy lùi vừa kêu loạn :
- Chờ đã... chờ đã. Đừng vội hạ thủ. Vì quả thật Cát Nam Giao ta không hề biết giữa đại hiệp và Mã... Mã... ở hay, tiểu tử chết đã lâu, chí ít là cũng gần một năm, đại hiệp sao lại bảo là đang tỷ đấu với... với một người đã chết?
Do Cát Nam Giao đã nhảy lùi nên thanh kiếm kia bây giờ chỉ còn được một mình gã nọ giữ lại cùng với hai ngón tay kẹp cứng. Gã co quắp hai ngón tay đó lại.
Coong...
Lực có ngón tay của gã làm cho thanh kiếm tự chấn động, gãy lìa

thành năm bảy đoạn và lả tả rơi xuống đất. Gã chỉ giữ lại mỗi một mẩu nhỏ, là đầu mũi kiếm sắc bén vô cùng ở hai ngón.
Gã đưa đầu nhọn của mũi kiếm nọ về phía Cát Nam Giao :
- Ngươi muốn nói, họa có là ta hiện mới thừa nhận là đang giao đấu với một bóng ma?
Nếu là vậy...
Cát Nam Giao kinh hoảng, lại xua loạn hai tay :
- Không phải, không phải. Xin đại hiệp chớ ngộ nhận, hiểu sai ý của Cát Nam Giao này. Là Cát mỗ cũng rất oán hận họ Mã, nên nghe tin họ Mã vẫn sống, chính Cát mỗ muốn thỉnh giáo đại hiệp để Cát mỗ tự thân đi tìm và lấy mạng y.
Gã nọ phá lên cười :
- Ngươi? Ha ha... Ngươi có tư cách gì để lúc này huênh hoang cho rằng chỉ với ngươi là có thể lấy mạng Mã Nguyên Vũ? Ngươi vừa vô dụng vừa huênh hoang quá đấy. Ha ha...
Cát Nam Giao đỏ mặt, sau đó lại tái mặt, vừa nuốt nước bọt khan vài lần vừa tìm lời biện minh :
- So với đại hiệp có thể bảo Cát Nam Giao này vô dụng, nhưng so với Mã Nguyên Vũ thì... tại đại hiệp không biết đấy thôi, Mã Nguyên Vũ đã bị hủy nát đan điền, công phu có còn chẳng chỉ là dựa vào Nghịch Hành Chuyển Dịch công của đại ác ma Nghịch... Nghịch Ma Thế Tôn hai trăm năm trước, và chỉ cần với công phu Thiên Cang thượng thừa mà Cát mỗ đang có, chính là do Khưu nghĩa phụ lão gia truyền thụ, Mã Nguyên Vũ đâu thể là đối thủ của Cát mỗ.
Gã nọ chợt long mắt sòng sọc nhìn và uy hiếp Cát Nam Giao :
- Ngươi cũng biết về Nghịch Hành Chuyển Dịch công? Ngươi gọi Khưu Tất Lập lão thất phu là nghĩa phụ? Công phu Thiên Cang ngươi nói chính là sở học của Thiên Cang Thượng Nhân?
Không rét mà run, Cát Nam Giao vội quay mặt, tránh nhìn vào đôi mắt quá đỗi uy hiếp của gã nọ và lí nhí đáp :
- Là Khưu nghĩa phụ lão nhân gia cho Cát mỗ biết những điều đó. Kỳ thực, chính Cát mỗ cũng không mấy tán thành hành vi dùng thủ đoạn để đánh cắp Thiên Cang bí lục từ Thiên Cang Thượng Nhân do chính Khưu nghĩa phụ thực hiện. Nay gặp được đại hiệp quả là may. Bí lục này... nếu đại hiệp có chút quan tâm, Cát mỗ xin nguyện ý giao cho đại hiệp giữ gìn.
Đoạn Cát Nam Giao cho tay vào bọc áo và thận trọng tiến từng bước đến gần gã nọ.
Gã nọ lập tức có biểu hiện của sự động tâm khi nghe Cát Nam Giao nói về Thiên Cang bí lục. Gã hất hàm :

- Ngươi vẫn giữ bí lục bên người thật sao? Đưa ta xem nào.
Cát Nam Giao nhẹ nhàng lấy tay ra. Nhưng đúng lúc đó chính Cát Nam Giao vừa động thân lao ào đến gã nọ, vừa hất mạnh tay ra và đắc ý quát lớn :
- Ta có U Hương Thất Tán Công cho ngươi đây. Hãy nạp mạng nào, tiểu tử!
Ào...
Có một mùi u hương thoang thoảng, và...
Bùng...
Một kích của Cát Nam Giao đã trúng đích và gã nọ dù chỉ là một thoáng dao động nhỏ vừa xuất hiện trên gương mặt tuấn tú thì cũng đã hứng chịu nguyên một kình trọn vẹn của Cát Nam Giao có nhiều tâm cơ thủ đoạn.
Thế nhưng, chính Cát Nam Giao sau đó tái nhợt thần sắc và lùi lại :
- Ngươi... Một chưởng Thiên Cang của ta, ngươi vẫn... vẫn...
Vút...
Cát Nam Giao vì biết bất ổn nên không dám nói thêm lời nào cả, chỉ lo quay đầu tháo chay thật nhanh.
Nhưng gã nọ vẫn nhanh hơn với tiếng gầm vẫn tràn trề và sung mãn nội lực :
- Ngươi so về bản lành lẫn thủ đoạn hãy còn quá kém. Hãy đứng lại nào.
Vù...
Mẩu kiếm nhỏ sắc bén liền được gã nọ co ngón tay búng cho bay đi.
Phập...
Một bên chân của Cát Nam Giao do bị mẩu kiếm nhỏ thay cho ám khí cắm ngập vào nên khuỵu xuống thật mạnh.
Huỵch!
Cát Nam Giao bị ngã lăn theo đà chạy, tuy vậy do cái chết kể như đến quá gần nên họ Cát vẫn cố bò lết đi.
Gã nọ lập tức vươn hữu thủ nhắm vào Cát Nam Giao và chộp vào hư không một lượt :
- Lại đây nào!
Vù...
Một luồng hấp lực cực mạnh liền xuất hiện từ hữu thủ của gã vừa chộp vừa lôi xềnh xệch Cát Nam Giao quay trở lại nguyên vị.
Cát Nam Giao chẳng còn chút nhuệ khí hoặc hùng tâm đởm lược nào nữa, hướng ánh mắt cầu khẩn vào gã nọ. Cát Nam Giao bất chấp thể diện cứ liên miệng van xin gã tha mạng.
Du Thế Bình bất giác thở dài :

- Nhục nhã? Không Động phái có một đệ tử như ngươi không sớm thì muộn cũng bị tổn hại bao năm dài gìn giữ thanh danh.
Cát Nam Giao giận dữ chồm người qua, quật một kình chí mạng vào Du Thế Bình :
- Ta ăn xin thế này là vì ngươi đuổi theo bức ta phải giết ngươi. Sau đó vì phải khổ tâm đưa ngươi quay lại đây nên ta mới lâm cảnh này. Tất cả đều vì ngươi, một kẻ đáng phải chết.
Vù...
Gã nọ thấy vậy chỉ há miệng cười sằng sặc, không những không ngăn cản hành vi của Cát Nam Giao mà còn tỏ ra thích thú được mục kích cảnh này.
Du Thế Bình lâm cơn tuyệt vọng trước cái chết đã quá cận kề đành cố bộc lộ phản ứng lần cuốn quyết giành giật sinh mạng từ tay tử thần đang hiện diện qua hành vi vô đạo bất nghĩa của Cát Nam Giao vốn là tam sư đệ đồng môn.
Du Thế Bình gắng gượng lăn người qua một bên, tuy không được nhiều nhưng cũng nhích động được thân thể bất lực. Nhờ đó, Du Thế Bình vô tình vớ được một đoạn kiếm ngắn, có chuôi là một đoạn đã gãy lìa từ thanh kiếm của Cát Nam Giao, và người có nội lực phi phàm đã chấn gãy thanh kiếm nào phải ai khác ngoài gã nam nhân tuấn tú nọ.
Với đoạn kiếm vừa vớ được, Du Thế Bình cũng bất lực đưa ra phía trước, một động tác chẳng giúp được gì cho Du Thế Bình trước ngọn kình uy lực đang bị Cát Nam Giao cố tình quật chếch xuống.
Nhưng đúng vào lúc tính mạng Du Thế Bình đã như chỉ mành treo chuông, Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc và cả Phạm Hoàng nữa vì chỉ bị Cát Nam Giao chế ngự á huyệt, các huyệt đạo khác họ Cát do chủ quan và khinh suất nên không ra tay chế ngự, cả ba người cùng vận dụng mọi nỗ lực lần cuối để không hẹn mà đồng đã cùng nhau hoặc chồm lên hoặc lăn ào vào Cát Nam Giao.
Công Tôn Quỳnh thì dồn toàn bộ sức lực phải cố lắm mới vận dụng được điểm bừa vào huyệt Kiên Tĩnh trên đầu vai hữu của Cát Nam Giao, là cánh tay đang được họ Cát giáng mọt kình tối hậu vào Du Thế Bình.
Bạch Cúc thì chỉ kịp lăn người qua, và dùng tay cố tình chạm vào mẩu kiếm nhỏ sắc bén vẫn còn cắm dính vào nhượng chân của Cát Nam Giao.
Phạm Hoàng tuy không thể vận dụng chân lực nhiều hơn so với Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc nhưng do là nam nhân, lại là cao đồ kiệt xuất của Hoa Sơn phái nên khi chồm người qua đã tinh tế và chuẩn

xác đẩy vào khuỷu tay hữu của Cát Nam Giao. Và động tác của Phạm Hoàng dù nhẹ, dù không thể làm Cát Nam giao hoặc bị đau như Bạch Cúc đang cố ý gây ra cho họ Cát, hoặc làm cho Cát Nam Giao mất khả năng vận dụng cánh tay hữu như ý đồ của Công Tôn Quỳnh lúc cố tình điểm vào Kiên Tĩnh huyệt, nhưng chính nhờ cử động này của Phạm Hoàng nên ngọn kình đang quật xuống của họ Cát chợt bị đổi hướng.
Cả ba người, Phạm Hoàng, Bạch Cúc và Công Tôn Quỳnh, do không thể lên tiếng nên mọi hành vi cử chỉ của họ đều diễn ra trong thầm lặng. Vì thế tất cả bao diễn biến đó tuy chỉ xảy ra không đầy một cái chớp mắt nhưng vô tình biến thành một vở tuồng câm có hiệu quả và những tác động nhất định làm xoay chuyển toàn bộ cục diện.
Đang sắp sửa đoạt mạng Du Thế Bình, ở nhượng chân Cát Nam Giao vụt nhói đau, kế đó huyệt Kiên tĩnh ở đầu vai cũng bị chấn động. Hai diễn biến này tuy là không đáng kể so với Cát Nam Giao vẫn còn đủ đầy chân nguyên nội lực nhưng cũng làm ngọn kình giáng xuống có một sát na cực nhỏ bị khựng lại. Liền ngay sau đó, do khuỷu tay của Cát Nam Giao bị Phạm Hoàng đẩy chếch đi nên ngọn kình của họ Cát có phần đổi hướng. Dù không nhiều nhưng cũng là đổi hướng và hướng bị đổi đi thật là ngẫu nhiên khi đó là hướng có gã nam nhân tuấn tú nọ vừa đang ung dung đứng nhìn vừa há miệng toang hoác để cười.
Ào...
Cát Nam Giao kịp nhận ra sự thể là bất diệu nhưng vì là người có nhiều tâm cơ thủ đoạn nên ngoài mặt tuy giả vờ hốt hoảng song kỳ thực chính họ Cát lại cố tình nhấn thêm toàn bộ lực đạo vào ngọn kình.
Cát Nam Giao còn vờ vĩnh kêu :
- Ôi chao! Đại hiệp...
Đang kêu, Cát Nam Giao chợt khựng lại, đồng thời hai mắt vụt trợn ngược để cúi xuống nhìn vào một vật nào đó đã bất ngờ làm vùng tâm thất của bản thân Cát Nam Giao chợt đau nhói lên.
Và Cát Nam Giao không thể không nhìn thấy Du Thế Bình đang ấn sâu thêm phần đoạn kiếm có dính cả chuôi vào ngay tâm thất, nơi Cát Nam Giao đang có cảm giác nhói đau.
Không thể ngờ lại có điều này, một kết cục này xảy đến với bản thân, toàn bộ lực đạo toàn thân Cát Nam Giao vụt tan biến. Đến cả ngọn kình vừa được Cát Nam Giao cố tình nhấn thêm chân lực vào công bất ngờ tan biến vào hư không.
Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc và Phạm Hoàng vì cũng nhìn thấy toàn

bộ mọi diễn biến này nên bao nỗ lực của họ cũng tiêu tan, làm họ lần lượt buông người ngã xuội xuống.
Gã nọ đang cười cũng ngậm miệng lại. Và phải mất một sát na định thần gã.mới bất ngờ có thái độ biểu lộ sự động nộ tột cùng của gã.
Gã chồm đến giận dữ chộp một trảo vào giữa khuôn mặt vẫn còn giữ nguyên nét bàng hoàng tột cùng của Cát Nam Giao và gã vấu mạnh cả năm ngón tay vào đó.
Bộp...
Ngũ quan của Cát Nam Giao lập tức vỡ nát, góp phần giúp Cát Nam Giao chợt nhanh hơn nếu mẩu kiếm đâm vào tâm thất họ Cát do Du Thế Bình thực hiên là chưa đủ lực đạo.
Gã nọ chưa hết giận. Gã vẫn giữ nguyên cái thộp đó và cuồng nộ nhấc bổng thân hình Cát Nam Giao lên, ném thẳng vào khoảng trung.
Vù...
Sau đó, chờ thân hình Cát Nam Giao rơi xuống đủ tầm, gã bật quát :
- Ngươi vẫn muốn đối đầu với ta ư? Ngươi có tư cách gì chứ? Ta sẽ cho ngươi chết không toàn thây.
Gã quật một luồng kình nóng giãy và đỏ rực vào Cát Nam Giao lúc này có lẽ đã chết.
Ào...
Bùng.
Xèo...
Toàn thân y phục của Cát Nam Giao bị bùng cháy và độ nóng kinh người của luồng kình phát ánh đỏ một cách quái dị cũng làm cho tấm thân nhục thể của Cát Nam Giao bị thiêu hủy. Da thịt cháy lèo xèo, tỏa mùi khét đến tởm lợm và tuột từng mảng từng mảng rơi khỏi bộ khung xương của Cát Nam Giao vẫn đang bị chấn kình hất bay cao.
Đến khi bộ khung xương đó rơi xuống, một Cát Nam Giao nếu mới đó vẫn còn sống thì lúc này chỉ còn là một bộ cốt khô lốm đốm chỗ trắng chỗ đen.
Vẫn chưa đã nư giận, gã lao đến, quật thêm một kình đỏ rực nữa vào bộ cốt khô.
Ầm...
Chấn kình làm vỡ toang khung xương và đẩy bay từng mẩu xương đã hoàn toàn nám đen đi tứ tung.
Chỉ khi mục kích Cát Nam Giao thật sự chết chẳng toàn thây gã mới hả da. Gã đứng nguyên vị và ngửa mặt cười sặc sụa :
- Ha ha...
Gã đang cười, chợt nghe một giọng trầm trầm vang lên từ phía sau :

- Uy lực của Độc Thủ Hắc Cốt chưởng quả lợi hại và thập phần bá đạo. Chỉ tiếc, ngươi do bị U Hương Thất Tán Công thấm vào, khiến nội lực mười phần đã giảm ba chỉ còn bảy. Bằng không họ Cát kia đâu phải đợi đến lần thứ hai mới bị hóa thành hắc cốt. Đáng tiếc, đáng tiếc.
Gã nọ giật mình quay lại :
- Ngươi là ai? Ồ, thì ra là....
Lúc này, do á huyệt đã được giải khai, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng ngỡ ngàng nhìn nhân vật vừa xuất hiện giải khai á huyệt cho họ :
- Mã Nguyên Vũ?
- Là chàng? Thật sự chính là chàng đấy sao, Nguyên Vũ?
Gã nọ chớp chớp mắt vài lượt nhìn một thân hình đầy đặn vừa được Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc gọi là Mã Nguyên Vũ, khác xa một Mã Nguyên Vũ gã từng biết. Gã thoáng dao động :
- Ngươi vốn rất gầy, không phải như lúc này, có phải chính ngươi là Mã Nguyên Vũ?
Mã Nguyên Vũ cẩn trọng, mắt không hề rời từng cử chỉ nhỏ nhặt của gã nọ, giả như là gã có cử chỉ, tay thì ném cho Công Tôn Quỳnh một lọ đan.
- Đây là đan dược thần diệu của Thiên Cang Thượng Nhân, phiền Quỳnh muội thay ta, phân cho mỗi người một hoàn. Và với lọ đan dược này, Mã Bình Nguyên, ắt hẳn ngươi đã minh bạch ta chính là Mã Nguyên Vũ rồi chứ?
Bạch Cúc toan nhận một hoàn đan dược đang được Công Tôn Quỳnh trao cho, chợt kêu :
- Nói sao? Gã cũng có tính danh Mã Bình Nguyên?
Gã nọ khinh khỉnh nhìn Bạch Cúc :
- Tiện tỳ ngươi việc gì phải tỏ ra kinh ngạc? Không sai, ta chính là Mã Bình Nguyên, nhưng có thân sinh phụ mẫu, có xuất thân lai lịch rõ ràng không như gã cẩu tạp chủng của bọn ngươi cứ ngưỡng mộ gọi là Mã Nguyên Vũ. Hừ!
Mã Nguyên Vũ vẫn chăm chăm dõi nhìn từng cử chỉ của Mã Bình Nguyên :
- Ngươi muốn khích nộ, muốn ta để lộ sơ hở ư? Vô ích! Và có một sự thật này ta không thể không cho ngươi hay, cho dù lời ta nói có thể là thừa. Đấy là ngươi vì nội lực đã giảm ba phần, chí ít phải nửa khắc thời gian mới khôi phục toàn bộ, đấy là với điều kiện ngươi đừng vội vọng động chân khí, nên lúc này miễn cưỡng lắm ngươi chỉ có thể giao đấu bình thủ với ta. Nếu muốn giết ta để diệt khẩu, ngươi

nên chờ cơ hội khác thì hơn. Cáo biệt!
Miệng tuy nói lời cáo biệt nhưng kỳ thực Mã Nguyên Vũ vẫn đứng yên.
Và quả nhiên Mã Nguyên Vũ nghe gã Mã Bình Nguyên buột miệng hỏi :
- Ta giết ngươi vì muốn lấy lại cơ hôi đã một lần bỏ xổng ngươi chạy thoát một năm trước. Là ý gì khi ngươi bảo ta giết ngươi để diệt khẩu?
Mã Nguyên Vũ cười lạt :
- Ngươi muốn kéo dài thời gian để mong sớm khôi phục toàn bộ chân nguyên hầu hạ thủ ta ư? Ta không mắc mưu ngươi đâu. Tuy vậy, nói để ngươi yên tâm, là ta đã biết ngươi cùng mẫu thân ngươi có âm mưu thế nào đối với nhân vật gọi là lão Tiên gia rồi. Và vì thế, sau lần tạm chia tay này, ta khuyên ngươi lần sau nếu có cơ hội cùng một lúc bắt được bao nhiêu đây người để uy hiếp ta thì đừng tỏ ra cao ngạo, muốn cùng ta tỷ đấu về thủ đoạn và lòng nhẫn nại nữa. Vì hai phương diện này so với ngươi, ta trội hơn. Đó là điều đương nhiên cũng như võ học của ngươi đương nhiên cao minh vượt trội hơn ta vậy. Nhớ đấy lần sau phải tiên hạ thủ vi cường, tránh thất bại như đã xảy ra ở lần này.
Mã Bình Nguyên bật cười :
- Ngươi thừa nhận võ công ta cao minh vượt trội hơn ngươi. Vậy tại sao ngươi đoán chắc ta phải cần đến nửa khắc thời gian mới khôi phục toàn bộ chân nguyên nội lực? Không lẽ ta không khôi phục sớm hơn sao? Ha ha...
Đan dược do Mã Nguyên Vũ trao quả là thần diệu. Ngoại trừ Du Thế Bình cùng Phạm Hoàng là hãy còn ít nhiều những thương tích ngoài da thì về nội lực kể như đã có, Công tôn Quỳnh và Bạch Cúc đã hoàn toàn hồi phục.
Bạch Cúc nghe Mã Bình Nguyên cười mà thập phần lo ngại :
- Lão Tiên gia là ai? Xuất thân lai lịch gã thế nào mà Nguyên Vũ huynh đoán quyết gã có võ công quá đỗi cao minh?
Mã Nguyên Vũ thở ra nhè nhẹ :
- Ta không phải đối thủ của gã. Đó là điều chắc chắn, nhưng chưa phải lúc này.
Nghĩa là vẫn có đủ thời gian cho muội và mọi người tháo chạy. Đi đi, đừng để tràng cười giả vờ của gã làm cho khiếp sợ. Đi đi, đừng chậm chân cũng đừng vì quá khẩn trương mà quên gã là người có nhiều thủ đoạn chỉ nên đối phó bằng tâm cơ chứ không thể dùng sức.

Mã Bình Nguyên từ từ tiến lại gần Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi cũng muốn kéo dài thời gian cho lũ kia phục hồi chân lực? Ngươi quá tự phụ thủ đoạn hơn ta nên quên rằng ta mới thật sự là người có nhiều thủ đoạn hơn ngươi. Ta biết từng dụng ý qua từng câu nói của ngươi đấy. Hà hà...
Mã Nguyên Vũ vẫn nguyên vẹn với vẻ cẩn trọng như lần đầu hiện thân :
- Ngươi muốn nói gì cũng vô ích. Vì hiện thời ngươi vẫn chưa khôi phục đủ nội lực cần thiết. Trong khi đó những nhân vật đứng ngay phứa sau ta lại có đủ năng lực thực hiện được những hành động tối thiểu mà ta đoán chắc sẽ làm bao ý đồ của ngươi thất bại.
Mã Bình Nguyên tiến lại gần hơn :
- Hành động tối thiểu đó là bỏ chạy ư? Ta chỉ e đến việc chạy mỗi người năm bảy bước cũng là điều không thể. Vì khi đó ta đã lấy mạng toàn thể bọn ngươi rồi. Ha ha...
Và Mã Bình Nguyên như hổ vồ mồi đã bất ngờ chồm người đến để quật ra một kình cực kỳ uy mãnh.
Mã Nguyên Vũ cũng thần tốc xuất chiêu, miệng thì gào vang :
- Quỳnh muội?
Không phải ngẫu nhiên Mã Nguyên Vũ đột ngột chỉ gọi một mình Công Tôn Quỳnh.
Vì đúng lúc đó chính Công Tôn Quỳnh cùng quát vang, khẩn trương và lo lắng :
- Bạch Cúc muội mau giúp tỷ. Ném!
Chỉ khi nhìn thấy Công Tôn Quỳnh ném ra những hoàn tròn tròn quen thuộc. Bạch Cúc mới hiểu ra ẩn ý của Mã Nguyên Vũ lúc nói rằng đã đoán chắc bọn Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc có đủ năng lực thực hiện nhưng hành vi tối thiểu. Vậy là Bạch Cúc cùng ném ra những toàn Huyền Huyền Mê Tiên lộ.
Bộp...
Bộp...
Lúc màn hắc vụ hiển hiện thì cũng là lúc Mã Nguyên Vũ dốc toàn lực quật vuột kình đối kháng vào chưởng kình uy mãnh của Mã Bình Nguyên :
- Ngươi trúng kế của ta rồi. Đỡ!
Ầm...
Màn hắc vụ lan thật thanh, kịp thời che kín lấp nơi Mã Bình Nguyên và Mã Nguyên Vũ vừa cùng nhau chiêu chạm chiêu lần đầu.
Vì thế, do không nhìn thấy gì nữa, Mã Bình Nguyên gầm phẫn nộ :
- Chỉ là trò trẻ con này mà mong làm thất bại bao ý đồ của ta ư? Xem

đây!
Ào...
Xèo...
Xèo...
Một diễn biến kỳ lạ đã xảy ra. Mã Bình Nguyên vì triển khai một luồng kình Độc Thủ Hắc Cốt chưởng nóng giãy nên làm cho màn hắc vụ Huyền Huyền Mê Tiên Lộ do khắc kỵ lửa nóng đã đột ngột tan biến đi thật nhanh.
Nhưng chính lúc đó, ai ai cũng nghe gã Mã Bình Nguyên gào lên một tiếng thất thanh :
- A... Ngươi giỏi lắm, Mã Nguyên Vũ. Ta lần sau... ta sẽ phân thây ngươi thành trăm nghìn mảnh vụn. A... a...
Vút...
Màn hắc vụ bị lửa nóng thiêu hủy hoàn toàn, trả lại một cục trường thoáng đãng cho ai ai cũng nhìn thấy Mã Nguyên Vũ vừa nhìn theo Mã Bình Nguyên vừa chép miệng tiếc nuối :
- Không giết được gã lần này, sợ không thể nào còn cơ hội thứ hai với lợi thế tương tự...
Tiếc thật.
Công Tôn Quỳnh bật reo :
- Nguyên Vũ huynh làm cách nào đả bại được gã?
Bạch Cúc cũng phấn khích hỏi :
- Phải đó. Thân thủ của gã thật vô lường. Chàng làm thế nào khiến gã thất thủ như Vậy?
Mã Nguyên Vũ cười gượng và lảng tránh câu trả lời :
- Chúng ta vẫn chưa hết nguy hiểm đâu, hãy mau theo chân tại hạ nào. Nhanh lên!
Mã Nguyên Vũ đi trước và đi theo một phương vị chỉ có một mình chàng là am tường.
Mọi người vừa ngưỡng mộ vừa hoang mang, chỉ mong mau chóng đi đến nơi cần đến để sau đó còn dò hỏi nhiều điều ở Mã Nguyên Vũ, một người ngỡ đã chết nhưng không ngờ lại vẫn sống.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 22
Tam Ma Vương Hắc Cốt Tôn Giả

Đó là vùng đồi núi chập chùng và lúc này Mã Nguyên Vũ cứ ngắm nhìn mãi vào một chỗ thâm u, nơi có thể gọi là sơn cùng thủy tận, hoang vu tột cùng.
Không một ai lấy làm lạ về thái độ này của Mã Nguyên Vũ, và nguyên do chỉ là họ, ai ai cũng hãy còn kinh ngạc về những điều do Mã Nguyên Vũ vừa tự miệng kể ra.
Người ít lời nhất là Phạm Hoàng, lại là nhân vật đầu tiên lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng vừa có sau câu chuyện kể của Mã Nguyên Vũ :
- Thiên Cang Thượng Nhân và Vô Diện thư sinh lại là huynh đệ song sinh? Ái chà, nào ai có ngờ hai nhân vật này lại ở hai thái cực trái ngược nhau. Lạ thật?
Du Thế Bình thở dài :
- Đáng ngại nhất là nhân vật lão Tiên Gia. Là ác ma hậu nhân đệ tam đại của đại ác ma Nghịch Hành Ma Thế Tôn hai trăm năm trước, lão nay có lẽ dựa vào tính danh Mộ Dung Tiên để tự xưng là lão Tiên gia, cao ngạo với niên kỷ đã xấp xỉ cửu tuần của lão. Nếu đến Hoàng Thiên lão còn cao ngạo là thế thì quần hùng võ lâm Trung Nguyên này đâu có là gì trong mắt lão?
Bạch Cúc thì lạc quan hơn :
- Mã Bình Nguyên là hậu nhân duy nhất của Mã gia và thù nhân của Mã gia chính là lão Tiên Gia từng cưu mang nuôi dưỡng gã. Thiên Cang Thượng Nhân đã nói tất phải đúng.
Vì chuyện dòng dõi Đại ác ma Mộ Dung Tiên sẽ tự diệt tuyệt ắt thế nào cũng xảy ra. Chúng ta không cần phí công ra tay nữa, cứ an nhiên tọa sơn quan hổ đấu tất cũng có lúc bất chiến tự nhiên thành. Hừ!
Công Tôn Quỳnh thì có một chút tâm riêng :
- Theo câu chuyện của Nguyên Vũ huynh kể, Hồng Khắc Ngụy Bảo chủ Hồng gia bảo quả nhiên từng là Vô Diện thư sinh. Nếu là như vậy, không lẽ lần đó Hồng bảo chủ đã cố tình trá tử để năm năm sau cũng là Hồng bảo chủ dùng thân phận Vô Diện thư sinh tái xuất giang hồ hầu báo thù cho Mã gia và Hồng gia? Vậy giả như Hồng bảo chủ biết Mã Bình Nguyên thật sự là ai, rồi cùng liên tay thủ gây họa cho giang hồ như Thiên Cang Thượng Nhân từng lo sợ?
Mã Nguyên Vũ lúc thuật lại chuyện đã cố tình bỏ qua, không một lời nhắc đến chuyện Vô Diện thư sinh hiện nay là do Mã Nguyên Vũ chọn. Và như thể kể như Mã Nguyên Vũ không hề thừa nhận bản thân từng là Vô Diện thư sinh nhờ nhận được di học của Hồng Khắc Ngụy.

Mã Nguyên Vũ quay lại minh định với Công Tôn Quỳnh :
- Vô Diện thư sinh hiện nay có phải là Hồng bảo chủ hay không, Nguyên Vũ này vì chỉ mới gặp một lần và là gặp vào lúc thập tử nhất sinh nên chưa có cơ hội tìm hiểu. Tuy vậy, tại hạ có thể đoán chắc với tôn chỉ có sẵn có Vô Diện thư sinh thì nhân vật này ắt phải đứng về phía quần hùng, sẽ không còn báo thù hộ Mã gia một khi vô tình biết Mã gia hãy còn hậu nhân là Mã Bình Nguyên. Không những thế, nếu mẫu tử Mã Bình Nguyên thành tựu trong việc lập mưu diệt trừ lão ác ma Mộ Dung Tiên và biết dừng ở đấy thì không có gì để nói hoặc lo ngại. Nhưng nếu cả hai lại sử dụng Thần Long hội để mưu đồ chuyện độc bá quần hùng thì theo tại hạ, Phạm Hoàng huynh nên gạt bỏ chuyện đã qua, tạm gác lại cái chết của lệnh sư để cùng Vô Diện thư sinh hiệp lực dùng Phục Mã Đả Long hội cùng chung lo chuyện trừ ma vệ đạo cho võ lâm. Vì thân thủ của Mã Bình Nguyên như chư vị đã tận mắt mục kích, không một ai trong chúng ta kể cả một mình Vô Diện thư sinh có đủ năng lực đối đầu.
Và để kết thúc Mã Nguyên Vũ chợt hỏi Công Tôn Quỳnh :
- Tri Thù môn vẫn luôn có ý tìm tung tích Vô Diện thư sinh, là ân hay là oán vậy Quỳnh muội?
Công Tôn Quỳnh vừa nghe hỏi đã thoạt bối rối, liếc mắt thật nhanh nhìn Bạch Cúc, sau đó chuyển qua nhìn Phạm Hoàng và Du Thế Bình. Cho đến khi thật sự ổn định nàng mới lên tiếng đáp lời Mã Nguyên Vũ :
- Kỳ thực, dù đây chỉ là ẩn tình của bổn môn, ngoài Môn chủ ra thì lúc này còn có thêm Bạch Cúc là am hiểu, nhưng muội cũng không muốn giấu huynh, bất luận huynh không là Vô Diện thư sinh, là nhân vật mới có quyền hỏi muội câu này. Và vì diễn biến cứ liên tiếp xảy ra, trước sau đã hai lần khiến bọn muội cứ ngỡ huynh chẳng còn nữa. Với hai lần ngăn cách này làm muội nghĩ lại, phải chăng nếu muội cho huynh biết sự thể sớm hơn thì ắt hẳn huynh đâu đến nỗi mấy phen lâm hiểm cảnh suýt chết.
Bạch Cúc cũng nói thêm :
- Điều đó là sự thật đấy, Nguyên Vũ huynh, và lần này muội từng mật bàn với Quỳnh tỷ, nhất định bọn muội sẽ không bỏ lỡ cơ hội như hai lần trước, đã khiến bọn muội đến lúc này vẫn hối hận vì không tỏ bày cho huynh biết sớm hơn. Là thế này...
Chợt từ chốn thâm u, nơi lúc nãy Mã Nguyên Vũ vẫn đăm đắm nhìn bỗng có chuỗi thanh âm đưa đến :
- Bọn nha đầu các ngươi không được khinh suất. Vì nơi này không thật sự kín đáo như bọn ngươi nghĩ đâu.

Vút...
Mã Nguyên Vũ cau mày nhìn nhân vật mới xuất hiện :
- Tiền bối bảo không kín đáo là có ý gì?
Công Tôn Quỳnh thì bối rối trở lại, cứ vừa nhìn nhân vật nọ vừa len lén nhìn Bạch Cúc.
- Là ý tiền bối muốn trách, sao bọn tiểu nữ định thổ lộ ẩn tình cho Nguyên Vũ huynh, thay vì điều đó chỉ nên cho một mình Vô Diện thư sinh tiền bối tỏ tường?
Du Thế Bình giật mình, cố giương mắt nhìn thật kỹ nhân dạng của nhân vật nọ, cho dù không thể nhìn được gì ngoài một túi lụa đen vẫn cứ luôn trùm kín mít từ đầu cho đến chân nhân vật thần bí nọ :
- Đúng là Vô Diện thư sinh rồi. Lần đó vãn bối vẫn nhớ là tiền bối đã thay bổn phái Không Động từng trị phản đồ Phương Hồng Lam, tạo cơ hội cho vãn bối được toàn mạng cho đến ngày hôm nay.
Với thân phận thần bí, Vô Diện thư sinh lần lượt gật đầu với từng người, trước tiên là với Mã Nguyên Vũ :
- Công phu của Mã Bình Nguyên chưa đủ lợi hại bằng thế lực và thủ đoạn của gã.
Thần Long hội đang phong tỏa khắp mọi nẻo đường, quyết không tha cho Mã Nguyên Vũ ngươi lần này. Việc ngươi còn sống sau chuyện một năm trước đến lão phu cũng còn ngạc nhiên huống hồ gì bọn chúng.
Chuyển mục quang qua Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc, Vô Diện thư sinh bảo :
- Bọn ngươi muốn thổ lộ bất cứ điều gì với Nguyên Vũ, lão phu không trách cũng chẳng quan tâm. Tuy nhiên với tình thế lúc này, nhỡ ẩn tình đó bị tiết lộ ra ngoài, vì nơi đây đã là tai vách mạch rừng, hậu quả sẽ như thế nào từ sự khinh suất của bọn ngươi?
Đoạn Vô Diện thư sinh quay qua Phạm Hoàng và Du Thế Bình :
- Những lời Mã Nguyên Vũ vừa nhận định là xác đáng. Lão phu cũng xin lấy đại cục làm trọng, tạm thời cùng Hội Phục Mã Đả Long gì đó lo đối phó Thần Long hội. Chờ khi thành sự lão phu tất có cách giao phó với phái Hoa Sơn. Liên quan đến cái chết của sư phụ ngươi, cũng như giao phó về cái chết của Phương Hồng Lam với Không Động phái.
Quay trở lại Mã Nguyên Vũ, Vô Diện thư sinh chợt bảo :
- Lai lịch của lão phu như lúc nãy có nghe ngươi bảo là ngươi rất muốn tìm hiểu? Lão phu cũng có ý định sẽ phá lệ một lần và chỉ cho một mình ngươi biết. Ngươi cam đoan sẽ kín miệng, không bao giờ tiết lộ lai lịch của lão phu cho bất kỳ đệ tam nhân nào biết chứ?

Thừa hiểu đấy là vì Vô Diện thư sinh có điều kín đáo cần bàn, Mã Nguyên Vũ trong lòng tuy cười thầm nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm nghị và giữ lễ, đáp lời Vô Diện thư sinh :
- Được tiền bối phá lệ, Mã Nguyên Vũ này thật cảm kích. Ắt hẳn tiền bối đã chọn sẵn một chỗ để chúng ta kín đáo gặp nhau?
Vô Diện thư sinh gật đầu và căn dặn bọn người Công Tôn Quỳnh, Phạm Hoàng :
- Bọn ngươi có thể lưu lại đây chờ một lúc, nhưng đừng khinh suất gây kinh động đến Thần Long hội. Chúng ta sẽ còn bàn về việc liên thủ đối phó với Mã Bình Nguyên sau này.
Và Vô Diện thư sinh hất đầu ra hiệu cho Mã Nguyên Vũ :
- Hãy đi theo lão phu!
Vút!
Vút!
Mã Nguyên Vũ theo chân và phát hiện Vô Diện thư sinh quả là đang thẳng hướng, nhắm vào chốn thâm u mà lão đã đến. Và đó là nơi Mã Nguyên Vũ từng đăm mắt nhìn do phát giác có một vài tiếng động khả nghi nhưng rất mơ hồ khiến chàng nhìn thì tuy có nhìn nhưng vẫn ngờ ngợ, không thể nào nhận biết đây là do Vô Diện thư sinh vô tình gây ra.
Vô Diện thư sinh vẫn cứ lao nhanh, chứng tỏ khá tinh thông địa hình, làm nhân vật vì mãi lao theo nên chẳng còn cơ hội nào dò xét địa hình xung quanh.
Được một lúc, có cảm nhận Vô Diện thư sinh như cố tình đi quá xa, Mã Nguyên Vũ toan lên tiếng gọi thì may thay ở phía trước Vô Diện thư sinh đã dừng lại.
Và không để Mã Nguyên Vũ nói tiếng nào, Vô Diện thư sinh chợt gọi :
- Ở đây có một vật rất lạ!
Mã Nguyên Vũ thấy Vô Diện thư sinh vừa nói vừa cúi đầu nhìn vào chỗ nào đó ngay dưới chân nhưng vì do Mã Nguyên Vũ phần thì dừng chân cách Vô Diện thư sinh nửa trượng, phần thì do chỉ nhìn thấy phía sau lưng của Vô Diện thư sinh nên không thể nào biết vật gì Vô Diện thư sinh đang nhìn.
Mã Nguyên Vũ vội khoa chân tiến lại gần Vô Diện thư sinh và cũng cúi nhìn như Vô Diện thư sinh đang nhìn :
- Vật nào lạ đâu, Thiếu...! Hự!
Vô Diện thư sinh đã lặng lẽ điểm vào Ma huyệt của Mã Nguyên Vũ. Chỉ khi minh định Mã Nguyên Vũ không thể nào nhích động hoặc mở miệng phát thoại gì nữa, Vô Diện thư sinh mới nhẹ nhàng lên tiếng :

- Vật là chính là điều ta vừa làm cho ngươi đấy, Mã Nguyên Vũ! Hừ!
Phát hiện Mã Nguyên Vũ lúc này đang trợn trừng hai mắt, phẫn nộ và uất hận nhìn Vô Diện thư sinh là nhân vật vừa bất ngờ có hành vi bất lợi, Vô Diện thư sinh lùi lại, tránh ánh mắt nhìn của Nguyên Vũ và từ từ lên tiếng với vị thế kẻ trước người sau nhưng lại đứng sát cạnh nhau :
- Ngươi đáng lý phải chết từ một năm trước mới đúng. Cớ sao ngươi không những không chết mà còn bất thần xuất hiện, chẳng bàn qua với ta một tiếng nào, khiến trước mặt bao nhiêu người làm cho uy danh bao lâu nay của Vô Diện thư sinh đều bị trôi cả theo dòng nước? Đã vậy, trong khi ta đường đường là Vô Diện thư sinh, một nhân vật huyền thoại còn bị Mã Bình Nguyên đánh cho chạy dài, trái lại ngươi phần thì nhờ thủ đoạn quá cao minh phần thì dựa vào bản lãnh thượng thừa đã làm được một điều mà ta hiện thời chưa làm được.
Vô Diện thư sinh cứ thì thào nói vào tai Mã Nguyên Vũ, do song phương vẫn đứng sát cạnh nhau :
- Mà từ thuở nào chẳng vậy, ta thừa nhận chưa bao giờ ta có tâm cơ thủ đoạn như ngươi. Cứ lấy chuyện xảy ra lúc nãy mà nói, ta thán phục ngươi thật đấy. Ngươi là người quá nhẫn nại, nhẫn nại đến không ngờ. Chứ nếu là ta, chỉ cần một lần thôi, hễ ta thấy Mã Bình Nguyên uy hiếp sinh mạng những người ta yêu thích, ắt ta đã hùng hùng hổ hổ xuất hiện, đánh không lại cũng phải đánh chí ít là để minh chứng cho những giai nhân kia biết rằng ta là một trang nam nhi đại trượng phu có thừa khí phách và nhất là sẵn sàng xem cái chết nhẹ tợ hồng mao. Nhưng ngươi thì khác, vì ngươi biết đấy chỉ là kế khích nộ của Mã Bình Nguyên nên cho dù gã bỏ đi đôi ba lần ngươi vẫn ung dung nấp kín. Kín đến độ cả ta cũng phải nghĩ đến Mã Bình Nguyên là một gã hoang tưởng, đi sợ một nhân vật đã chết là Mã Nguyên Vũ. Và cũng suýt mấy lần ta toan cười vào thái độ sợ hão huyền của gã.
Nhưng cuối cùng thì sao, gã đúng, ta sai. Và nếu gã sợ tâm cơ thủ đoạn của ngươi một thì ta bái phục và khiếp sợ tâm cơ của ngươi đến mười phần. Vì thế, hừ...
Vô Diện thư sinh từ từ đặt một tay lên hậu tâm Mã Nguyên Vũ :
- Trời đã sinh ta sao còn sinh ngươi? Đừng oán hận ta, Mã Nguyên Vũ. Ngươi phải chết để cho uy danh của Vô Diện thư sinh sau này được nổi như sóng cồn. Chỉ khi ngươi chết thì lai lịch thật của ta mới mãi mãi được giữ kín. Ngươi yên tâm đi, mọi tâm nguyện chưa hoàn thành của ngươi vì ta đã biết nên ta sẽ làm thay. Hãy yên tâm vì đây

là chỗ rất kín đáo, ta đã cất công tìm riêng cho một mình ngươi. Vĩnh biệt.
Vô Diện thư sinh không nhả kình, có lẽ vì sợ tạo thành tiếng động khiến hành vi bất minh này bị bại lộ chăng?
Vô Diện thư sinh chỉ lặng lẽ nhấc Mã Nguyên Vũ lên và ném thật êm thắm qua bên kia gộp đá trước mặt Mã Nguyên Vũ.
Bên kia gộp đá là một địa huyệt sâu hun hút. Đúng là Vô Diện thư sinh đã cất công chọn lựa và tìm ra một địa điểm lý tưởng. Và lúc Mã Nguyên Vũ rơi vào địa huyệt, quả thật chẳng có một tiếng động cỏn con nào phát ra. Có chăng chỉ là tiếng gió ù ù thổi ngược lên, lọt qua tai Mã Nguyên Vũ mà thôi.
Vù...
Đang rơi như thế, Mã Nguyên Vũ không thể không kinh tâm khi phát hiện từ một vách của địa huyệt chợt có một loạt nhu kình nhẹ nhàng đẩy thân hình Mã Nguyên Vũ là là bay chếch qua vách địa huyệt bên kia.
Ào...
Liền lúc đó, từ vách địa huyệt, nơi Mã Nguyên Vũ bị bay chếch qua và sắp va vào chợt có hai cánh tay đưa ra để đột ngột túm vào Mã Nguyên Vũ.
Vẫn chưa hết những điều quá ư là kỳ lạ. Vì ngay khi Mã Nguyên Vũ bị hai cánh tay kia nắm giữ thì có một tảng đá đột ngột long ra khỏi vách địa huyệt để ào ào rơi luôn xuống đáy địa huyệt.
Vù...
Một lúc sau, tảng đá rơi chạm đáy, phát vọng ngược lên trên thành một tiếng động âm âm.
Phịch...
Tiếng động phát từ địa huyệt là một chỗ kín dĩ nhiên phải vang thoát lên trên, đến tận miệng địa huyệt.
Vì thế lập tức có tiếng Vô Diện thư sinh trầm trầm vang xuống :
- Lần này ta tin chắc mới là lần vĩnh biệt thật sự giữa ngươi và ta. Vĩnh biệt...!
Sau đó vạn vật chìm vào yên lặng. Phải đến một khắc sau sự yên lặng mới bị phá vỡ bởi một vài lời đối thoạt khó hiểu và dĩ nhiên chúng được phát ra từ ít nhất là hai nhân vật đã bất ngờ có mặt đúng lúc để giúp Mã Nguyên Vũ thoát cái chết đã rõ mười mươi.
Một người thì có giọng ồm ôm, cho dù người này đã cố ý phát thoại thật khẽ :
- Thế nào?
Nhân vật đang ngồi cạnh Mã Nguyên Vũ, cũng chui rúc người vào

một hõm đá có lẽ chỉ vừa đủ chỗ cho hai người, bấy giờ mới the thé lên tiếng :
- Đúng là diệu kế, nhưng còn phải xem có bị sơ hở nào không?
Ở trên miệng địa huyệt chợt có giọng khào khàn đưa xuống :
- Không có sơ hở. Tiểu tử sao rồi?
Giọng the thé đáp :
- Vẫn còn lành lặn. Chỉ sợ lão Đại khó có thể thuyết phục được y.
Giọng ồm ồm từ vách địa huyệt bên kia, nơi đã phát ra nhu kình đẩy Mã Nguyên Vũ bay chếch qua bên này bỗng thở hắt ra một tiếng :
- Tiểu tử là người có đầy đủ tâm cơ. Bọn ta không cần thuyết phục, cứ muốn thế nào nói đấy. Nếu tiểu tử hiểu minh bạch ắt tự ý chấp thuận.
Giọng khào khào lại vang xuống :
- Lên được chưa?
Giọng the thé bảo :
- Tình hình bên ngoài nếu đã ổn thì lên thôi.
Giọng ồm ồm chép miệng :
- Không ổn cũng phải lên. Lão Đại đã sắp nguy đến nơi rồi, cần phải đưa tiểu tử đến chỗ lão Đại gấp. Đưa dây xuống đi lão Tam!
Giọng khào khào sắp đặt :
- Lão Tứ lên trước, sau đến lượt Nhị tỷ và tiểu tử cùng lên. Bắt được dây chưa lão Tứ!
Không có tiếng đáp, chỉ một lúc sau mới có giọng ồm ôm vang từ trên vang xuống :
- Nhị tỷ hãy bắt lấy dây này. Đừng lo, ta và lão Tam cộng lại cũng đủ hai tay, thừa khả năng đưa Nhị tỷ và tiểu tử cùng lên.
Giọng the thé chỉ lên tiếng đáp khi đã giữ Mã Nguyên Vũ trong một tay với tay còn lại đã nắm chắc vào sợi dây vừa được thòng xuống đến tận hõm đá :
- Hừ! Sao ta không lo khi đây là cơ hội duy nhất cho chúng ta báo thù phục hận? Kéo lên đi.
Chỉ khi được kéo lên đến tận miệng huyệt, Mã Nguyên Vũ dù rất cảm kích ơn cứu mạng nhưng không thể nào ngờ là có của những nhân vật đột ngột xuất hiện như thần nhân, nhưng khi nhìn rõ nhân dạng của họ thì hỡi ơi, phải gọi họ là quái nhân mới đủ để tả hết hình thù kỳ quái của họ.
Họ đâu còn là người nữa, nếu chỉ xét về nhân dạng bên ngoài.
Bất quá do họ từng phát thoại nói thành tiếng người như Mã Nguyên Vũ vừa nghe, nên đó là phần duy nhất để đề quyết họ vẫn là con người. Kỳ như những phần khác thuộc về cơ thể con người của họ

thì hoàn toàn dị dạng, giống quỷ nhiều hơn là giống người.
Như nhân vật có giọng ồm ôm chẳng hạn, đó là một nhân vật có lẽ đã cao niên, nhưng do khắp đầu toàn là những vết sẹo bỏng nên không có sợi tóc nào mọc ra để tạo thành mái tóc dày màu trắng bạc của thời gian như đôi lông mày bạc trắng vẫn ngạo nghễ ngự trị trên hai hố mắt chẳng còn một mi mắt nào cả. Chưa hết, ngũ quan của nhân vật này cũng mọc lệch lạc, tay thì chỉ còn lại một, kém thế hơn so với đôi chân còn đến một cái rưỡi.
Cũng dị dạng không kém gì nhân vật có giọng nói ồm ồm, chủ nhân của giọng khào khào thì mang đầy những vết sẹo do cháy bỏng ở khắp mặt và cổ, khiến thanh quản của người này bị tác động, làm cho thanh âm trở nên khào khào. Và nhân vật này cũng có một chân rưỡi cộng với một tay thay cho tứ chi phải có đủ bốn.
Giọng khào khào chợt vang lên khi chủ nhân của nó dùng cánh tay duy nhất đỡ lấy Mã Nguyên Vũ từ tay của nhân vật được gọi là Nhị tỷ :
- Ngươi sẽ còn kinh hãi hơn khi nhìn thấy thân hình tuyệt vời thê thảm của nhị tỷ và lão đại bọn ta. Nhưng chỉ cần ngươi kinh hãi đạt mức độ này là đủ tốt rồi. Vì bọn ta đỡ phải phí thời gian thuyết phục ngươi. Giờ thì đi đến chỗ lão đại trước đã. Ngươi chịu khó với cảnh vẫn còn bất động như thế này thêm một lúc nữa nha. Vì bọn ta e chưa đủ năng lực giúp ngươi giải khai huyệt đạo ngay lúc này. Đi nào! Lão Tứ!
Vút.
Dù chỉ có một chân rưỡi nhưng quái nhân lão Tam vẫn có thể vận dụng khinh công đưa Mã Nguyên Vũ đi thật nhanh, theo kịp lão Tứ đang dẫn đường.
Và đây là cơ hội cho Mã Nguyên Vũ nhìn qua nhân vật dị hình dị dạng thứ ba được gọi là lão Tứ, lão Tam kính cẩn gọi là Nhị tỷ.
Nhị tỷ không có hai chân, bù lại cho đôi tay vẫn còn đầy đủ. Vì thế chính lão Tứ có giọng ồm ồm đang đưa Nhị tỷ đi, như cách lão Tam có giọng khào khào vận dụng để đưa Mã Nguyên Vũ đi. Nghĩa là cả hai cùng được xách bổng lên, khiến Mã Nguyên Vũ nhìn thấy hai ống quần bay phất phơ đến tận bẹn của nhân vật Nhị tỷ. Có một đôi lần vị Nhị tỷ quay đầu lại để nhìn quanh làm Mã Nguyên Vũ có dịp tận mắt mục kích thế nào là thân hình tuyệt vời thê thảm của Nhị tỷ.
Nhị tỷ không còn ngũ quan. Hay nói đúng hơn thì tai vẫn nghe tuy không còn vành, mắt vẫn thấy dù bị vết sẹo cháy bỏng suýt làm díp cả hai mắt lại, mũi bị khoét, cũng như hai vành môi, chỉ còn lại những hốc vừa sâu vừa đỏ lòm lòm càng nhìn càng thêm kinh tởm.

Vậy mà từ hốc miệng đỏ lòm đó, âm thanh the thé vẫn phát ra :
- Không thể nhanh hơn nữa được sao lão Tứ? Lão Đại không còn bao lâu nữa đâu.
Lão Tam, lão Tứ thi triển khinh công nhanh hơn. Và điều này làm cho Mã Nguyên Vũ tình cờ nhận ra xuất xứ khinh thân pháp của lão Tứ. Thật giống thứ khinh thân pháp từng được Lệnh Hồ Triển vận dụng. Không lẽ lão Tứ là người có xuất xứ từ Bắc Hải?
Câu nghi vấn ngấm ngầm của Mã Nguyên Vũ mãi khi đến chỗ lão Đại mới dần sáng tỏ.
Nơi lão Đại ẩn thân, hay nói đúng hơn thì đó là nơi được ba quái nhân Nhị, Tam Tứ chọn cho lão Đại nằm chính là một thạch động cực kỳ lạnh lẽo. Vì cạnh đó là một dòng suối nước quanh năm mù mờ sương vụ.
Lão Tam đặt Mã Nguyên Vũ xuống cạnh nơi lão Đại nằm bất động.
Lão Tam lên tiếng :
- Lão Đại chết chưa?
Hình hài bất động nọ với toàn thân chẳng có lấy một mảnh vải che thân, để lộ toàn là sẹo với sẹo khoét sâu vào đến tận xương cốt, vẫn thều thào lên tiếng :
- Hắc Cốt Tôn Giả đâu dễ chết bởi chính công phu tuyệt kỹ của chính mình? Là Mã Nguyên Vũ đấy ư?
Lão Tam cười khào khào :
- Bọn ta có một lợi thế là vô tình trở thành ân nhân cứu mạng cho tiểu tử. Chuyện kia ắt hẳn sẽ thành sự.
Nhị tỷ the thé bảo :
- Nhờ bám theo tiểu tử khả ố nên bọn ta phát hiện tiểu tử này. Lại nhờ bám theo tiểu tử này nên bọn ta phát hiện quái vật Vô Diện thư sinh bất đồ có hành tung khả nghi. Lại bám theo Vô Diện thư sinh thì phát hiện quái vật cứ mãi chú tâm tìm một vài địa điểm mà nơi nào nơi nấy đều là chỗ có thể gọi là thiên hạ địa nhất hiểm địa.
Lão Tứ cười ồm ồm :
- Bọn ta nghi Vô Diện thư sinh lần đầu tiên có hành vi bất minh, bèn chia nhau ra hành sự. Lão Tam thì lẻn bám theo quái vật, ta và Nhị tỷ thì tìm cách chui xuống một địa huyệt ẩn trước. Nhờ đó khi biết chính tiểu tử chúng ta đang cần lại là người đã bị Vô Diện thư sinh hãm hại bằng cách xô xuống địa huyệt, ta và mụ Nhị lập tức ra tay giải nguy. Cũng ném luôn một tảng đá xuống địa huyệt, tạo thành tiếng động để lừa quái vật Vô Diện thư sinh khiến quái vật thêm tin chắc tiểu tử đã tan xương nát thịt mà chết. Quá thuận lợi phải không lão Đại?
Lão Đại, Hắc Cốt Tôn Giả đung đưa ánh mắt lờ đờ nhìn Mã Nguyên

Vũ :
- Riêng việc dò xét thì thế nào?
Nhị tỷ đáp :
- Tốt. Tiểu tử này và tiểu tử kia như được trời sinh ra để đối chọi nhau. Tiểu tử kia tuy thân thủ cao minh hơn nhưng về tâm cơ thủ đoạn thì kém tiểu tử này.
Lão Tam nói kế tiếp :
- Cần phải biết thêm là tiểu tử này hoàn toàn không liên quan gì đến Mã gia hoặc Hồng gia. Trái lại, như tiểu tử đã biết ả tiện nhân Trang Phù Dung vừa là Mã phu nhân, vừa là Hồng phu nhân và cũng là phu nhân của Hội chủ Thần Long hội. Chỉ nhiêu đó thôi là cũng hiểu tiểu tử hoàn toàn không ngần ngại nếu có cơ hội đoạt mạng ả, báo hận thay cho bốn người chúng ta.
Lão Tứ thì ồm ồm đắc ý :
- Đấy là chưa nói tiểu tử này đang thù Vô Diện thư sinh. Chúng ta vô ngại chuyện tiểu tử có thể vì lời khuyên ngăn nếu có của quái vật Vô Diện thư sinh để cố tình bỏ qua chuyện thay chúng ta phục thù.
Lão Đại vẫn lo :
- Nhưng còn lão Thiên Cang thì sao? Kể cả lão quỷ Tiên gia nữa?
Nhị tỷ bảo :
- Lão đại Thiên Cang chết rồi. Là do tiểu tử này tự kể và cho biết rằng lão Thiên Cang vì lo cho muôn vạn sinh linh nên đã cùng bào đệ song sinh là Vô Diện thư sinh đời đầu quyết triệt hạ hai loài quái vật thời cổ đại, để cùng chịu chung một cơn địa chấn hủy diệt.
Lão Tam nói thêm :
- Về Mộ Dung Tiên thì Thiên bất dung gian đảng, thế nào lão cũng bị tiểu tử khả ố lập mưu sát hại như đã tuần tự hãm hại bốn người bọn ta. Yên tâm đi, nhị hổ tranh lâm ắt hai chỉ còn một. Và một đó chắc chắn phải là tiểu tử tuy trẻ người nhưng già thủ đoạn. Sẽ đến lượt y bị tiểu huynh đệ của chúng ta cho nếm mùi đau khổ. Thế nào?
Lão Đại gượng cười :
- Sao không nghe tiểu tử lên tiếng?
Lão Tứ giải thích :
- Tiểu tử bị Vô Diện thư sinh điểm huyệt bằng thủ pháp độc môn. Bọn ta đều bị suy giảm chân lực trầm trọng, nào có ai dám khinh suất giải huyệt cho y, nhỡ họa hổ bất thành lại hóa ra họa cẩu?
Lão Đại gắt :
- Chỉ giải khai Á huyệt cũng không được sao?
Mã Nguyên Vũ đột ngột tự lên tiếng :
- Không phải phiền đến chư vị bận tâm. Nhưng ân cứu mạng quả là

điều tại hạ không thể bỏ qua. Vì thế...
Mã Nguyên Vũ thản nhiên đứng lên và lần lượt quay đầu nhìn từng quái nhân :
- Tại hạ đã hiểu dụng ý của chư vị là gì. Hãy yên tâm, Mã Bình Nguyên, mẫu thân gã là Trang Phù Dung, đương nhiên cả nhân vật Vô Diện thư sinh vừa ra tay ám hại tại hạ, những nhân vật này lẽ tất yếu tại hạ không thể buông tha. Và nếu đó là những gì chư vị định cùng tại hạ thương lượng, những lời tại hạ vừa nói ắt hẳn đã đủ cho chư vị hài lòng? Cáo biệt.
Bốn quái nhân nọ nếu chỉ có năm bảy phần ngỡ ngàng trước việc Mã Nguyên Vũ có thể tự giải khai huyệt đạo, thì lúc này còn ngỡ ngàng nhiều hơn. Do đó hầu hết đều bất động, không ai biết phải nói thêm lời nào và mặc nhiên họ cũng thừa nhận câu chuyện đến đây vì đã kết thúc nên Mã Nguyên Vũ có lời nói cáo biệt cũng là điều không còn gì để bàn cãi.
Tuy vậy vẫn có lão Đại là nhân vật duy nhất lên tiếng :
- Ngươi hãy nán lại một lúc, vì ta còn có điều muốn nói. Nếu ngay khi ta nói xong ngươi vẫn giữ nguyên thành kiến và thái độ này ta quyết không làm mất thêm thời gian của ngươi nữa.
Mã Nguyên Vũ quay lại, lặng lẽ nhìn vào hình hài nằm bất động từng là Giáo chủ Hắc Cốt giáo, vang danh là Hắc Cốt Tôn Giả. Và Mã Nguyên Vũ cứ lặng im nhìn như thế, tỏ thái độ sẵn sàng chờ nghe lão Đại nói mau, nhưng sau đó thì đừng mong chàng thay đổi thái độ.
Hiểu rõ tâm trạng của Mã Nguyên Vũ, lão Đại dù là thầu thào vẫn nói ngay và nói thật thẳng vào chính đề.
- Thứ nhất, ta biết ngươi thừa thông tuệ để tự đoán ra bốn người bọn ta là những ai, tại sao ra nông nỗi này, và ngươi đang ngấm ngầm miệt thị, bảo bọn ta gặp kết cục như thế này là đúng. Đó là thành kiến, là định kiến của ngươi, ta biết là khó thay đổi nhưng ta thiết nghĩ nếu ngươi thật sự thông tuệ thì ngươi lẽ ra nên tự thay đổi. Thứ hai...
Mã Nguyên Vũ vội ngắt lời :
- Chờ đã, đừng vội chuyển qua vấn đề khác nếu vấn đề thứ nhất chưa minh bạch.
Lão Đại cười lạt, là nụ cười do Mã Nguyên Vũ tự đoán, chứ kỳ thật lão ta là người chẳng có ngũ quan, giống như mụ quái nhân Nhị tỷ, nên lão có cười hay không cười chẳng có gì khác biệt để phân biệt.
Thêm một điều nữa khiến Mã Nguyên Vũ dám đoán là lão vừa có cái cười lạt chính là câu nói mai mỉa đang thốt ra với Mã Nguyên Vũ. Lão bảo :

- Vẫn có câu kính lão đắc thọ, ý ta muốn nói dù ngươi có là người thư thế nào đi nữa, võ công và tâm cơ có cao minh đến đâu đi nữa thì ngươi vẫn là một đứa trẻ so với tất cả bốn người bọn ta đây. Vì thế, hãy chịu khó kính cẩn lắng nghe từng lời bọn ta giáo huấn. Chính nhờ điều đó, không nhiều thì ít ngươi cũng nhận thức được rằng ở bọn ta vẫn còn một số điều, một vài phương diện đáng để ngươi lĩnh hội.
Và lão thở ra :
- Đồng ý bọn ta đều là ác nhân, từng có ý đồ độc bá thiên hạ. Nhưng ác nhân cũng có nhiều loại, ở nhiều độ tuổi. Bọn ta đã cao niên, có giáo huấn ngươi một ít cũng đâu phải là quá đáng.
Mã Nguyên Vũ giật mình, đoạn gật gù :
- Là tại hạ sai. Tuy vậy, nghe thì tại hạ nguyện lắng nghe nhưng nếu bảo tại hạ sau đó phải thay đổi thành kiến, xem việc hành ác suốt thời gian qua của chư vị là có nguyên do đáng được bỏ qua thì không bao giờ.
Lão Đại lại cười, và lần này Mã Nguyên Vũ đoán là lão cười hài lòng, cũng có thể là cười đắc ý. Vì lão nói :
- Ngươi đã có một ít thay đổi, tốt lắm. Đủ cho thấy bọn ta quyết định chọn ngươi quả là quyết định duy nhất không sợ lầm. Được rồi, giờ ngươi muốn nói gì cứ nói. Ta nghe.
Mã Nguyên Vũ thở ra nhè nhẹ :
- Đúng như tôn giá vừa nói, tại hạ đã tuần tự đoán ra chư vị là ai. Tuy chưa xác quyết nhưng tại hạ có thể đoán chắc chư vị là những ác nhân từng gây kinh hoàng và chấn động khắp võ lâm. Một người thì là Giáo chủ Hắc Cốt giáo, Hắc Cốt Tôn Giả.
Lão Đại ậm ừ :
- Là ta!
Mã Nguyên Vũ nhìn qua lão Tứ :
- Tôn giá đã thi triển thân pháp Ẩn Long Quá Hải, tôn giá hoặc là Bắc Hải Tuyệt Vương hoặc...
Lão Tứ cười ồm ồm :
- Ta là bào đệ, là sư đệ của Bắc Hải Lãnh Tuyệt Vương. Ngươi đoán khá đấy.
Mã Nguyên Vũ lại nhìn qua lão Tam và Nhị tỷ :
- Vì đã có một người là liên quan đến Lãnh Tuyệt Vương nên nhị vị tôn giá hẳn cũng có liên quan với nhị vương còn lại, cho đủ Tam Ma Vương ba mươi năm trước đã bị Vô Diện thư sinh triệt hạ?
Lão Tam khào khào bảo :
- Quái Tăng Vương Tây Vực là tiểu sư thúc của ta. Nhưng không

phải bối phận đó làm Quái Tăng Vương có bản lãnh cao minh mà thật ra Quái Tăng Vương quả là bậc đệ nhất anh tài của Tây Vực.
Mụ quái Nhị tỷ cũng the thé tự thừa nhận thân phận :
- Trượng phu ta, Đại Mạc Kim Ưng Phiên Vương lẽ ra không dễ bị Vô Diện thư sinh sát hại nếu phu phụ ta đừng vì một ít ngộ nhận phải cách chia một thời gian. Và chỉ cần có ta phụ lực vào, hé... hé... ắt hẳn lần đó Vô Diện thư sinh đã chết.
Mã Nguyên Vũ gật gù :
- Vì cùng chung một kẻ thù, lại nghi ngờ Vô Diện thư sinh chính là Thiên Cang Thượng Nhân hóa thân, tam vị đã bị Hắc Cốt Tôn Giả lôi kéo, thuyết phục, vừa cùng nhau lo đối phó chung một kẻ thù vừa có tham vọng sau này đồ bá võ lâm. Sau lại tự ý chuốc lấy thảm họa vì tìm cho được hậu nhân đệ tam đại của Ma Thế Tôn Nghịch Hành là lão Tiên gia Mộ Dung Tiên. Ác lai ác báo, chư vị làm chư vị chịu, còn mong tại hạ cảm thông và thay đổi thái độ là sao?
Lão Đại cười :
- Đó là vì ngươi chỉ biết một mà không biết hai. Bọn ta chỉ toan tính chuyện độc bá võ lâm khi nào thanh toán xong cừu thù. Không như Mộ Dung Tiên hoặc Trang Phù Dung vẫn luôn xem chuyện báo thù là thứ yếu. Đấy là hai kẻ luôn nuôi mộng đồ bá, vì thế sẵn sàng hành xự bất chấp thủ đoạn, không thiết gì đạo lý hoặc nghĩa khí.
Mã Nguyên Vũ cau mày :
- Khác nhau như thế nào giữa hai thái độ này?
Mụ Nhị tỷ bảo :
- Khác nhau xa. Tỷ như ngươi, ta nghe nói trước kia ngươi vì muốn báo thù cho Mã gia và Hồng gia nên ra tay có phần độc ác, thử hỏi một khi chuyện báo thù đã hoàn thành, ngươi sẽ có ý định gì?
Mã Nguyên Vũ đáp ngay không một chút chần chừ :
- Tại hạ vẫn tiếp tục hành hiệp, diệt ma vệ đạo.
- Hành hiệp nhiều và diệt trừ ác ma nhiều để làm gì?
Mã Nguyên Vũ cười nhẹ :
- Dĩ nhiên là để người người khắp võ lâm được hưởng thái bình.
- Họ được hưởng điều đó từ ngươi, ắt hẳn họ phải ngưỡng mộ, nhất mực cảm kích ngươi.
Mã Nguyên Vũ mơ hồ hiểu mụ Nhị tỷ muốn dẫn câu chuyện đến đâu nên đáp nhận trước :
- Quân tử thi ân bất cầu báo, vì thế...
Mụ Nhị tỷ xua tay :
- Ngươi không cần báo đáp nhưng họ vẫn muốn thì sao? Và vì thế họ đồng lòng với nhau, suy cử ngươi làm Minh chủ võ lâm thì sao?

Mã Nguyên Vũ cũng xua tay :
- Tại hạ sẽ thẳng thắn khước từ.
Lão Đại cười khù khù :
- Đó là điểm duy nhất khác giữa ngươi và bọn ta. Và dĩ nhiên đây là điều ta không hề muốn thấy ở ngươi có sự thay đổi. Vả chăng, bọn ta từng toan tính, nếu bọn ta báo thù xong, diệt trừ Vô Diện thư sinh xong mà vẫn toàn mạng, dĩ nhiên bao nhiêu người từng oán hận Vô Diện thư sinh sẽ vì cảm kích bọn ta nên suy tôn bọn ta làm Minh chủ của họ. Đến lúc đó bọn ta đâu dại mà chối từ. Đó là điểm khác biệt, và kỳ dư gì còn lại giữa bọn ta và ngươi đều hoàn toàn giống nhau. Ngươi không phản bác chứ?
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Thật đúng với câu, ranh giới giữa tà và chánh chỉ là một đường tơ kẽ tóc.
Lão Đại gật đầu :
- Giờ thì nói qua Trang Phù Dung. Ả là cô nhi được Quái Tăng Vương thu làm đồ đệ, sau lại được Bắc Hải Lãnh Tuyệt Vương nhận làm nghĩa nữ. Khi hai nhân vật này chết, ả oang oang bảo là muốn báo thù cho cả Tam Ma Vương, nên nài nỉ và thuyết phục mụ kia, phu nhân của Đại Mạc Kim Ưng Phiên Vương chân truyền tuyệt học cho ả. Nhưng ả quá kém, chẳng có gì ở trong đầu nên bao công phu ả luyện chỉ dừng ở mức độ là ghi nhớ. Hết.
Tiếc thay, bù vào đó ả lại có một bàn tọa tuyệt hảo. Ả dựa vào Tam Ma Vương, lân la mê hoặc ta. Vậy là ả có thêm tuyệt kỹ Độc Thủ Hắc Cốt. Sau đó cũng nhờ vào số vốn trời cho, ả loại bỏ ta để tiếp cận Mộ Dung Tiên. Đây chính là bà già kẻ cắp gặp nhau, ả mất hết vốn liếng mà chẳng được gì, vì Mộ Dung Tiên quá uyên thâm, không bị nhan sắc của ả làm cho mụ mị nên lão cũng giữ nguyên tuyệt học truyền gia cho riêng lão. Mãi sau này ả mới có thêm cơ hội lần thứ hai. Đó là khi Mộ Dung Tiên bảo ả tìm về cho lão một tiểu hài. Ả tương kế tựu kế, đưa luôn Mã Bình Nguyên về cho lão. Ở đây có điều lạ, là Mộ Dung Tiên tuy thừa biết Mã Bình Nguyên là cốt nhục giữa ả kia và Mã gia, một gia phái đã bị Mộ Dung Tiên cho lệnh tiêu diệt, nghĩa là Mã Bình Nguyên sau này nếu am hiểu sự thật sẽ oán thù lão, vậy mà lão vẫn ngang nhiên trao truyền toàn bộ tuyệt kỹ cho Mã Bình Nguyên sẽ là kẻ tử thù với lão. Bọn ta suy nghĩ mãi vẫn không đoán ra chủ ý của lão. Lạ thật.
Mã Nguyên Vũ cười lạt :
- Người thì có thể lầm chứ Thiên ý tuyệt đối không lầm. Thế mới nói, Thiên võng khôi khôi, sơ nhi bất lậu. Đó là Thiên ý khiến sau này lão

Mộ Dung Tiên phải tự chuốc quả.
Đâu có gì lạ.
Lão Đại chợt chuyển đổi đề tài, bằng cách đột ngột hỏi Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi cho rằng Mộ Dung Tiên tất bị Mã Bình Nguyên mưu hại?
Mã Nguyên Vũ gật đầu :
- Trừ phi Mộ Dung Tiên ra tay trước đề phòng ngừa hậu hoạn. Bằng không, chắc chắn lão sẽ bị Mã Bình Nguyên ám hại.
Lão Đại lại hỏi :
- Vậy thì bọn ta chẳng còn nhờ đến ngươi, lão Mộ Dung Tiên cũng chuốc hoạ? Nhưng còn Mã Bình Nguyên thì sao? Ngươi có đủ bản lãnh để đối phó chăng? Huống hồ chi, y còn có cả Thần Long hội do ta sáng lập, lúc này đã trở thành lực lượng hậu thuẫn đáng ngại, luôn nghe lệnh y, ngươi đối phó được chăng?
Mã Nguyên Vũ thở ra nhè nhẹ :
- Tôn giá có chủ ý gì khi hỏi quá rõ về bản lãnh song phương?
Lão Đại hỏi ngược lại :
- Ngươi đoán được chăng?
Mã Nguyên Vũ gật đầu :
- Tại hạ được biết tôn giá e chẳng còn chi trì được bao lâu. Vậy phải chăng ý của tôn giá là muốn truyền chỗ nội lực còn lại ít ỏi của tôn giá cho tại hạ?
Lão Đại cười lạt :
- Không riêng gì ta, mà là cả bốn người bọn ta đã cùng có ý này. Ngươi không muốn nhận?
Mã Nguyên Vũ lại gật :
- Không. Vì định kiến của tại hạ về chưa vị vẫn không thay đổi. Do đó, một là tại hạ không muốn nhận, hai là tại hạ không dám nhận.
Lão Đại giật mình :
- Không dám? Tại sao?
Mã Nguyên Vũ cười :
- Vì chư vị nếu lần lượt trao truyền ắt sẽ có người vì vị kỷ, sẽ giữ lại cho bản thân một ít. Rồi vì ý nghĩ này tại hạ đã nói ra nên cả bốn vị ắt sẽ có một trong hai thái độ sau đây.
Lão Tam cau mặt :
- Là hai thái độ nào?
Mã Nguyên Vũ đáp :
- Thái độ thứ nhất tuy không hại gì cho tại hạ, nhưng cũng không có lợi, là cả bốn vị đều giữ lại mỗi người một ít. Vậy thì tại hạ thà không nhận thì hơn.

Lão Tam gắt :
- Sao ngươi lại...
Lão Đại vội ngắt lời lão Tam :
- Cứ để tiểu tử nói tiếp. Nào!
Mã Nguyên Vũ nói :
- Thái độ thứ hai là sẽ có ai đó trong chư vị vì nghĩ tại hạ đã có ý ngờ, hoặc giả là tại hạ vì vẫn giữ nguyên định kiếm, xem chư vị là ác nhân, nên kẻ đó sẽ nhân cơ hội truyền lực để ngấm ngầm ám hại tại hạ. Đó là nguyên do khiến tại hạ thật tình không dám nhận.
Lão Đại nhìn Mã Nguyên Vũ lom lom :
- Ngươi cứ luôn đa nghi như thế sao?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu :
- Đối phó với ác nhân nếu tại hạ không đa nghi cẩn trọng ắt hẳn tại hạ đã chết từ lâu rồi.
Lão Đại chợt hỏi :
- Giả như bọn ta lập thệ, quyết không hề có ý hại ngươi, trái lại chỉ muốn ngươi giết cho bằng được Mã Bình Nguyên hầu báo thù những gì y đã gây ra cho bọn ta, ngươi có nhận không?
Mã Nguyên Vũ lần lượt nhìn họ :
- Nhìn những vết sứt sẹo của chư vị, đấy là do Mã Bình Nguyên ban cho, để chư vị sống không ra sống, chết không ra chết?
Lão Tứ hậm hực :
- Đáng hận nhất là Mộ Dung Tiên cố tình làm ngơ, để tiểu tử Mã Bình Nguyên tha hồ dùng bọn ta làm vật thử nghiệm từng loại công phu gã luyện. Có cả những công phu trước thì bọn ta truyền sau là gã vận dụng thử nghiệm vào chính bọn ta. Nếu lão Đại không có một chỗ quanh năm mát lạnh thế này để dưỡng thương và kéo dài cuộc sống, có lẽ lão Đại đã chết từ hai năm trước.
Mã Nguyên Vũ ái ngại nhìn họ, sau đó chuyển mục quay nhìn lão Đại :
- Tại hạ sẽ nhận với một điều kiện.
Lão Đại có ý mừng :
- Là thế nào?
Mã Nguyên Vũ bảo :
- Chính tôn giá phải tiếp nhận nội lực do tam vị nghĩa đệ muội kia truyền cho. Sau đó tại hạ xin tiếp nhận từ một mình tôn giá. Thế nào?
Lão Đại cười gượng :
- Ngươi vẫn ngại có người ngấm ngầm hại ngươi?
Mã Nguyên Vũ ngập ngừng :
- Không hẳn là ngại, một khi chư vị vừa lập thệ. Nhưng thiết nghĩ, dù

là truyền cho tại hạ hoặc cho tôn giá, bọn họ kể như đã mặc nhiên chấp nhận một kết cục duy nhất là chết, đúng không? Nếu là vậy, sao không vui vẻ chấp thuận đề suất của tại hạ để mọi nghi ngại cũng theo đó được tiêu tan?
Lão Đại hỏi :
- Sao ngươi chọn ta làm người tiếp nhận hộ ngươi mà không chọn ai khác trong số họ?
Mã Nguyên Vũ mỉm cười :
- Vì tôn giá là lão Đại. Vì tôn giá dù có là ác nhân nhưng vẫn có thái độ quân tử, đáng được tại hạ ngưỡng mộ là bậc anh hùng hảo hán. Tại hạ còn chọn ai khác ngoài tôn giá?
Lão Đại chợt hắng giọng :
- Bọn ngươi nghĩ sao?
Mụ Nhị tỷ thở ra :
- Ta chấp thuận, miễn sao đạt mục đích là được.
Đến lượt lão Tam :
- Nhưng tiểu tử phải hứa tự tay an táng bọn ta đấy.
Lão Tứ cười hài lòng :
- Chỉ cần nghĩ sẽ có ngày Mã Bình Nguyên chịu thống khổ vì tuyệt học của bốn người bọn ta gộp lại, lão Tứ này còn gì nữa mà không chấp thuận?
Lão Đại thở hắt ra :
- Vậy bắt đầu đi. Ai trước?
Mụ Nhị tỷ lên tiếng :
- Ta! Nhưng trước hết tiểu tử phải nghe khẩu quyết này, là chiêu duy nhất tối hậu của công phu Kim Sa Ưng Trảo công mà lâu nay ta vẫn giữ kín, chưa hé môi truyền thụ cho bất kỳ một ai.
Nghe xong khẩu quyết, Mã Nguyên Vũ cảm kích :
- Tiền bối có thể yên tâm được rồi. Đây là chiêu tại hạ sẽ dùng để hủy hoại dung nhan của mụ Trang Phù Dung và phế bỏ diện mạo anh tuấn của Mã Bình Nguyên.
Mụ Nhị tỷ bật cười :
- Ngươi vừa gọi ta là tiền bối? Tốt lắm, tốt lắm, chỉ như thế là quá đủ cho ta và lão Phiên Vương rồi. Nào!
Mụ truyền hết nội lực cho lão Đại và truyền cho đến lúc tắt cạn hơi thở.
Đến lượt lão Tam :
- Ta cũng có một đoạn khẩu quyết ngắn, nhưng đủ giúp ngươi hóa giải tuyệt kỹ Đại Thủ Ấn Hoạt Diêm La của Mã Bình Nguyên. Nghe đây.

Mã Nguyên Vũ sau đó cũng cảm kích gọi lão Tam là tiền bối :
- Hắn sẽ bị hủy hoại tứ chi, nếu đó là điều tiền bối muốn Mã Nguyên Vũ này thực hiện.
Lão Tam cười :
- Chỉ cần thế thôi, vì còn phần lão Đại và lão Tứ nữa! Hà hà...
Chờ lão Tam truyền lực cho lão Đại xong và đã chết, lão Tứ thở dài :
- Ta quá si dại, không giữ lại chút tuyệt học nào cho riêng bản thân. Chỉ có mỗi một điều bí ẩn này hy vọng sẽ giúp ngươi nếu phải đối phó với công phu Nghịch Hành Chuyển Dịch công mà Mã Bình Nguyên hoặc do chính Mộ Dung Tiên thi triển.
Mã Nguyên Vũ thật sự động tâm :
- Có cách khắc chế công phu đó ư?
Lão Tứ gật đầu :
- Công phu này lấy đại huyệt Thần Đường làm chủ đạo. Ngươi nếu có lợi khí, hoặc dùng chỉ kình cũng được cứ tấn công vào đại huyệt này ắt sẽ thu kết quả.
Mã Nguyên Vũ giật mình và lập tức đắm mình vào nỗi niềm suy nghĩ riêng tư.
Do đó, Mã Nguyên Vũ không hề biết tình thế của lão Tứ lúc này ra sao cho đến khi có tiếng của lão Đại gọi :
- Đến lượt ta cũng muốn truyền cho ngươi chiêu cuối cùng của pho Độc Thủ Hắc Cốt chưởng. Ngươi đang suy nghĩ điều gì thế?
Giọng nói sung mãn nội lực của lão Đại làm Mã Nguyên Vũ bừng tỉnh :
- À không, mà có!
- Không rồi lại có? Là thế nào?
Mã Nguyên Vũ ngập ngừng :
- Là địa điểm lão Mộ Dung Tiên đang lưu ngụ.
Lão Đại cười :
- Ta sẽ chỉ điểm. Nhưng trước hết hãy lắng nghe khẩu quyết.
Đợi truyền thụ khẩu quyết xong, lão Đại mới tự lăn người qua một bên và ngồi dậy :
- Dưới chỗ ta từng nằm là họa đồ cũng là cách vượt qua kỳ môn trận để tiến đến chỗ Mộ Dung Tiên đang tận hưởng mọi lạc thú cõi đời. Ta lưu sẵn là có ý truyền cho hậu nhân sau này, giả như có kẻ hữu duyên vô tình lạc bước đến đây. May đã có ngươi nên ở chốn cửu tuyền ta không phải mỏi mòn chờ đợi ngày tái ngộ Mộ Dung Tiên ở đó. Hãy ngồi lại đây cho ta truyền lực.
Mã Nguyên Vũ đưa mắt tìm lão Tứ :
- Lão Tứ vẫn chưa chết?

Lão Đại đáp :
- Y còn chút tâm nguyện chưa hoàn thành, có chừa lại một ít nội lực để thực hiện xong tâm nguyện đó. Y cố đợi nghe ngươi nói một vài lời cảm kích nhưng không nghe, vì dường như ngươi mãi nghĩ suy điều gì đó.
Mã Nguyên Vũ gật đầu :
- Tiền bối định truyền tất cả nội lực cho vãn bối theo phương cách nào?
Lão bảo :
- Khai Đỉnh đại pháp, hoặc nếu ngươi ngại thì cứ truyền qua Khí Hải hay Đan Điền cũng được. Vì truyền theo Khai Đỉnh đại pháp, qua Bách Hội huyệt e nguy hiểm hơn, khiến ngươi ngại.
Mã Nguyên Vũ cười :
- Bậc anh hùng hảo hán trọng nhất là chữ tín, một khi vãn bối đã tin đâu còn lo gì bị ám hại. Về vấn đề vãn bối vừa hỏi chỉ là mong tìm cách giữ càng lâu càng tốt các nguồn nội lực vừa khác về xuất xứ vừa có sai biệt về tâm pháp. Chí ít phải lưu giữ cho đến khi diệt trừ xong bao thù nhân cho cả vãn bối và cho chư vị tiền bối. Kẻo không thôi hao tâm huyết của chư vị đều đổ sông đổ biển, vì những loại nội lực dị biệt đó hoặc sẽ tiêu tan hoặc sẽ tự diệt lẫn nhau.
Lão Đại gật đầu :
- Kiến văn của ngươi về võ học cũng khá uyên thâm đấy. Ngươi đã nghĩ được phương cách nào thích hợp chưa?
Mã Nguyên Vũ ngồi xuống trước mặt lão Đại :
- Vãn bối chọn phương cách thứ nhất, vì với phương cách này vãn bối sẽ vận dụng được ngay và có thể giữ chí ít là ba ngày.
Lão Đại chau mày :
- Chỉ ba ngày thôi sao?
Mã Nguyên Vũ tự tin :
- Chỉ một ngày là đủ, huống chi lại có đến ba ngày. Mã Bình Nguyên nếu đủ thông tuệ thì đừng bao giờ để vãn bối chạm mặt trong thời gian này. Vì sao tiền bối biết chăng?
Lão Đại động tâm :
- Ngươi còn một tuyệt kỹ lợi hại bấy lâu nay vẫn giữ kín, chưa thi triển lần nào ư?
Mã Nguyên Vũ chợt hạ thấp giọng :
- Không sai. Đó là tuyệt học một đời của Thiên Cang Thượng Nhân cùng bào đệ là Vô Diện thư sinh sau khi lĩnh hội nghĩ ra. Xem đây!
Mã Nguyên Vũ lấy ra hai thanh tiểu kiếm, một đã có sẵn từ lâu và thanh thứ hai là do Thiên Cang Thượng Nhân trao truyền.

Mã Nguyên Vũ đặt hai thanh kiếm nằm ngay ngắn trước mặt :
- Đây gọi là tuyệt kỹ Thiên Cang - Vô Diện Song Phi Kiếm Đoạt Song Long, được điều động toàn bằng nội gia chân khí, sẽ lấy đầu kẻ địch trong vòng mười trượng. Và sẽ đạt mức hai mươi trượng nếu có thêm toàn bộ nội lực do chư vị tiền bối truyền cho.
Lão Đại giật mình :
- Là thuật phi kiếm thượng thừa ư? Ngươi đã tự khai thông Nhị mạch Nhâm Đốc, đả thông sinh tử huyền quan?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu :
- Đâu phải dễ thế, tiền bối. Nhưng một thời gian nữa thì được, ắt phải có một ngày như thế.
Mã Nguyên Vũ chợt bảo :
- Chúng ta có thể bắt đầu được rồi.
Lão Đại đặt tay lên đỉnh đầu của Mã Nguyên Vũ và bắt đầu truyền lực.
Và với cách truyền lực này, cả hai đương nhiên cùng ngồi nhắm chặt mắt.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 23
Tiếp nhận chân truyền từ ác nhân

Đang nhắm mắt để lo vận công truyền lực, lão Đại vụt mở to hai mắt :
- Sao ngươi không tiếp nhận nội lực ta truyền?
Mã Nguyên Vũ vẫn nhắm hai mắt :
- Tiền bối phải dốc toàn lực để truyền sang. Bằng không, vì nội nguyên chân lực bản than của vãn bối do trội hơn nên cứ tự ngăn mãi, sẽ không để dị lực ngoại nhân xâm nhập vào.
Lão Đại lại nhắm hai mắt, sau đó lại mở bừng hai mắt :
- Ta vẫn không sao truyền được. Không phải do ngươi cố tình cưỡng lại đấy chứ?
Toàn thân Mã Nguyên Vũ bỗng run lên nhè nhẹ, mắt vẫn nhắm kín :
- Hãy cố thử một lần nữa xem. Vì không khéo chỗ nội lực tiền bối định truyền trao đều là những loại nội lực dị biệt khó dung hòa nên có thể vãn bối không tiếp nhận.
Lão Đại gật đầu và lại nhắm kín hai mắt một lần nữa.

Và chỉ một thoáng sau, lão Đại vụt kêu :
- Được rồi! Ối...
Đúng lúc lão Đại phát lên tiếng kêu ôi ối có phần hoảng loạn thì cũng là lúc Mã Nguyên Vũ vừa mở bừng hai mắt vừa bật tung người lao thật nhanh đến một góc thật khuất.
Và với đà lao thần tốc như thế, Mã Nguyên Vũ đột ngột gầm vang :
- Bọn ác nhân các ngươi trúng kế ta rồi. Chết này!
Mã Nguyên Vũ tung song thủ, cùng một lúc quật ra hai ngọn kình đỏ ối, mang theo những làn nhiệt khí nóng hừng hực, nóng không thể nào ngờ.
Ào...
Hai ngọn kình đỏ ối vì hiển hiện nên làm sáng rực cả một góc khuất, cho Mã Nguyên Vũ nhìn thấy ẩn nấp ở đấy có đến hai người. Một người thì thập phần thất kinh, đứng chết trân nhìn ngọn kình đỏ ối cuộn ập đến. Người thứ hai thi có phản ứng nhanh hơn, vừa lùi vừa phát kình chống đỡ.
Ầm!
- A... a...
Tiếng chấn kình làm cho ngọn kình đỏ ối vụt tắt, thay vào đó là có chút ánh sáng lờ mờ từ một thi thể chợt bùng cháy lên, sau đó ngã phịch xuống hóa thành một bộ hắc cốt, khiến chút ánh sáng vừa có từ việc thi thể chợt bùng cháy cũng tắt lịm và biến mất.
Tuy vậy, tuy chỉ có một chút ánh sáng là vậy nhưng Mã Nguyên Vũ cũng kịp nhìn thấy người thứ hai vẫn toàn mạng lao đi. Và động thái lao đi của người này rất nhanh, biểu lộ một khinh thân pháp bất phàm từ một người có bản lãnh tuyệt phàm.
Mã Nguyên Vũ cũng động thân lao theo nhưng chỉ được một lúc là hài lòng quay lại.
Mã Nguyên Vũ đến gần lão Đại.
Lúc nãy nếu lão Đại trong tư thế ngồi để vận công truyền lực cho Mã Nguyên Vũ thì lúc này đã ngã nằm do động thái lao đi bất ngờ vừa rồi của chàng làm chấn động thật mạnh đến lão.
Lão Đại dương ánh mắt lờ đờ nhìn Mã Nguyên Vũ đã đến gần, từ hóc miệng sâu hoắm lào thào phát thoại :
- Ngươi vừa thi triển Độc Thủ Hắc Cốt chưởng thức cuối cùng hạ thủ ai?
Do lão lào thào nên Mã Nguyên Vũ cũng nghiêng người nào thì thào vào tai lão :
- Lão Tứ!
Lão Đại hoài nghi :

- Có điều bất ổn xảy ra ư?
Mã Nguyên Vũ gật đầu :
- Có. Là lão Tứ sinh nhị tâm, vẫn cấu kết với Mã Bình Nguyên và vừa rồi đưa hắn đến đây toan lấy mạng vãn bối.
Lão Đại ngao ngán :
- Ngươi đã để tiểu tử chạy thoát? Lão Tứ có sơ hở nào giúp ngươi sớm phát hiện?
Mã Nguyên Vũ đáp :
- Y thoát nhưng bị phỏng nặng. Muốn khôi phục hoàn toàn phải mất chí ít bảy ngày cho y dưỡng thương. Còn lão Tứ, chính chư vị đã để lộ sơ hở lúc thuật chuyện cho vãn bối nghe. Vì nói một kẻ vốn luôn có ác tâm là Mã Bình Nguyên thì đâu dễ gì y để chư vị toàn mạng chạy đến đây mà không theo dõi? Vãn bối đoán, y đã biết từ lâu nhưng chưa đụng gì đến chư vị là y có ý đồ.
Mã Nguyên Vũ chợt xê người ngồi xuống cạnh lão Đại, vẫn nói với lão bằng giọng thì thào :
- Và với ý đồ sẵn có của y, lão Tứ đã bị y thu phục, dụ hoặc như thế nào đấy. Do đó từng diễn biến và từng chủ định của chư vị, lão Tứ đều ngấm ngầm bẩm báo đến Mã Bình Nguyên. Để rồi đến tận ngày hôm nay, Mã Bình Nguyên nhờ nhận được mật báo của lão Tứ nên chỉ suýt nữa y đắc thành sở nguyện.
Lão Đại thở dài, giọng nói nhẹ dần :
- Vì nghi ngờ nên ngươi không chấp thuận việc từng người trong bọn ta truyền lực cho ngươi?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu nhè nhẹ :
- Không chấp thuận vì là nghi ngờ cả bốn, vãn bối lúc đó chưa xác quyết là phải nghi ngờ ai trong chư vị. Mãi đến khi nghe tiền bối nói là lão Tứ còn có chuyện chưa hoàn thành nên bỏ đi, vãn bối mới đích xác có sự nghi ngờ ở lão Tứ. Vì thế...
Mã Nguyên Vũ mỉm cười :
- Vì thế, lúc đến lượt tiền bối phải truyền lực, vãn bối quyết chọn phương cách Khai Đỉnh đại pháp là có dụng ý. Lần đầu dùng nội lực ngăn cản việc tiền bối truyền lực là để dò xét tiền bối. Sau đó vì thấy tiền bối hoàn toàn thật tâm, vãn bối vờ nói lớn, bảo không thể tiếp nhận những chân lực dị biệt là để lão Tứ và thêm nữa là Mã Bình Nguyên nghe được. Do nghe nên cả hai sẽ chủ quan, chưa vội ra tay, trái lại sẽ chờ đến lúc vãn bối được tiền bối truyền lực đến giai đoạn thật quan yếu. Và đúng là họ đã lầm kế của vãn bối.
Lão Đại se sẽ lắc đầu :
- Vì muốn chúng thật sự bị bất ngờ nên khi ngươi không vận lực

ngăn cản nữa đó là lúc ngươi dùng hấp lực thu hút hết toàn bộ nội nguyên chân lực của ta?
Mã Nguyên Vũ bảo :
- Dụng kế như dụng binh và binh thì bất yếm trá. Vãn bối chỉ còn mỗi một cách đó để vừa tiếp nhận thật nhanh và trọn vẹn toàn bộ nội lực do chư vị có thành ý trao truyền, vừa có thể sớm giúp tiền bối toại thành ý nguyện. Đó là chí ít Mã Bình Nguyên cũng chịu một ít thống khổ từ tuyệt học Độc Thủ Hắc Cốt chưởng của tiền bối.
Giọng của lão Đại càng nhẹ hơn, thoảng nhẹ dường tơ :
- Rất tiếc chỗ nội lực ngươi vừa tiếp nhận chỉ mới xấp xỉ ba mươi năm công phu tu vi, không thể đủ giúp ngươi hạ sát luôn Mã Bình Nguyên tại chỗ. Phải bảy ngày nữa y mới chường mặt ra, chỉ e sau thời gian đó chỗ nội lực này cũng tự tiêu tán quá nửa. Ta...
Mã Nguyên Vũ vội hỏi, vì thấy lão Đại đã quá cận kề cái chết :
- Có điều này vãn bối thật sự cần hỏi. Liệu tiểu hài năm xưa Mộ Dung Tiên bảo mụ Trang Phù Dung tìm có khi nào chính là cốt nhục của Mộ Dung Tiên chăng?
Lão hoang mang :
- Trước kia bọn ta cũng từng có ý nghĩ như thế, nhưng sau thấy ả đưa cốt nhục của Mã gia về và riêng Mộ Dung Tiên thì cũng không có phản ứng gì gọi là buồn phiền hay thất vọng, bọn ta không còn giữ ý nghĩ đó nữa. Sao ngươi hỏi câu này?
Mã Nguyên Vũ thì thào :
- Vì có hai điều làm cho vãn bối không thể không nghi ngờ. Thứ nhất Mã Bình Nguyên có lần rất đắc ý khi nghĩ vãn bối đã chết. Y còn bảo vãn bối chết như thế là tốt lắm, rất tốt cho y. Điều nghi ngờ thứ hai là khi lão Tứ cố tình thố lộ yếu điểm của công phu Nghịch Hành Chuyển Dịch công cho vãn bối nghe. Lúc lão bảo yếu điểm đó là ở huyệt Thần Đường, như là lão muốn dò xét vãn bối vậy.
Lão Đại kinh hoảng :
- Ngươi muốn nói ngươi chính là cốt nhục, là giọt máu rơi của Mộ Dung Tiên sau thời gian dài lão phong lưu trác táng?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu :
- Là vãn bối đang hỏi tiền bối kia mà? Có một chuyện như thế này, vãn bối không phải là cốt nhục Mã gia, chỉ là một cô nhi được mụ Trang Phù Dung dùng làm vật thế thân, trong khi đó mụ lại đưa cốt nhục thật của Mã gia về cho Mộ Dung Tiên. Câu chuyện tuy là trùng hợp nhưng tiền bối liệu xem có thể nào có sự ngẫu nhiên và vãn bối chính là cốt nhục của Mộ Dung Tiên chăng?
Lão Đại từ từ nhắm mắt lại, vẻ cạn kiệt sức lực :

- Ngươi nghĩ thế nào?
Mã Nguyên Vũ vẫn cứ thì thào :
- Vãn bối nghĩ có thể. Và bằng chứng là Mã Bình Nguyên không muốn thấy vãn bối sống. Chưa hết, vì y muốn minh bạch, muốn tin chắc vãn bối phải hay không phải cốt nhục của Mộ Dung Tiên nên cố tình sai lão Tứ dò xét xem ở vãn bối có hay không có sử dụng huyệt Thần Đường làm chủ đạo?
Lão Đại ầm ừ :
- Tại sao y phải dò xét điều này ở ngươi?
Mã Nguyên Vũ giải thích :
- Vì lúc xưa, khi vãn bối còn bé, hoặc là mụ Trang Phù Dung có dò xét nhưng không phát hiện, do gân cốt của một tiểu hài đâu dễ gì lộ rõ như ở người trưởng thành? Hoặc khi đó mụ vì không biết nên không thể ngờ phàm là người có xuất thân từ Mộ Dung gia đều có cách sắp đặt kinh mạch khác biệt với mọi người và đó là nguyên do để mấy đời Mộ Dung gia đều có lối luyện công dị biệt gọi là Nghịch Hành Chuyển Dịch công.
Lão giương mắt sắp lạc thần nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Ở ngươi có sự dị biệt đó không? Ở huyệt Thần Đường của ngươi có gì khác lạ không?
Mã Nguyên Vũ ung dung nói dối :
- Không hề có. Bằng chứng là vãn bối vẫn luyện công như mọi người, không hề dùng huyệt Thần Đường làm chủ đạo như khi luyện Nghịch Hành Chuyển Dịch công.
Lão Đại thở hắt ra :
- Vậy là tốt. Bằng không chắc chắn ta sẽ tin ngươi chính là cốt nhục của Mộ Dung Tiên qua việc Mã Bình Nguyên phần thì dò xét phần thì quyết lấy mạng ngươi.
Mã Nguyên Vũ minh định :
- Nghĩa là Mộ Dung Tiên lần đó quả thật vì cảm thấy cô quạnh lúc tuổi già nên cố tình sai phái mụ Trang Phù Dung tìm cốt nhục về cho lão?
Lão Đại bảo :
- Đúng vậy. Vì như ta vừa nhớ lại đúng là có nghe Mộ Dung Tiên thất vọng, gặng hỏi Trang Phù Dung nguyên nhân tại sao tiểu hài lão muốn tìm lại đột nhiên bất đắc kỳ tử và tại sao ả lại đưa cốt nhục của Mã gia về.
Mã Nguyên Vũ vội hỏi :
- Mụ đã giải thích ra sao?
Lão lả dần :

- Mụ bảo tiểu hài bị lâm bệnh nên đột tử. Còn đưa Mã Bình Nguyên về vì mụ phát hiện cốt cách của Mã Bình Nguyên như được thiên phú về đường võ học. Toàn là những lời dối trá, nhưng không hiểu tại sao Mộ Dung Tiên vẫn tin và bình thản bỏ qua.
Và lão gọi Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi lập thệ, nếu có cơ hội giáp mặt Mộ Dung Tiên thì phải hạ thủ lão báo thù cho bọn ta?
Mã Nguyên Vũ gật đầu :
- Vãn bối hứa sẽ loại trừ vĩnh viễn một đại ác nhân là Mộ Dung Tiên.
Lão Đại cười mãn nguyện :
- Vậy là ta yên tâm rồi. Trong người của ta hãy còn một trang kinh văn rất quan trọng.
Vì ngươi đã lập thệ nên ta giao phó... giao phó cho ngươi là người duy nhất... duy nhất sau ta biết về điều... về điều bí ẩn này. Hãy nhận... lấy... và... và... vĩnh biệt... hự!
Mã Nguyên Vũ ngồi yên nhìn cho đến khi lão Hắc Cốt Tôn Giả chết hoàn toàn.
Sau đó, khi đã lấy từ bọc áo của lão ra một trang kinh văn hầu như đã cũ nát và đọc lướt qua, Mã Nguyên Vũ vò nát, phế bỏ vật thật sự quan trọng đó.
Mã Nguyên Vũ đứng lên, tìm chỗ thu xếp cho bốn tử thi thể - có cả bộ Hắc cốt của lão Tứ lúc nãy đã bị Mã Nguyên Vũ tiêu diệt - và an táng cho họ theo lời đã hứa.
Đoạn Mã Nguyên Vũ lùi ra, dùng chưởng lực tống một lúc mấy kình vào thạch động đã từng là nơi kéo dài kiếp sống tàn của Hắc Cốt Tôn Giả những hai năm dài.
Ầm...
Ầm...
Lúc thạch động sắp nổ ụp hoàn toàn, Mã Nguyên Vũ dùng khinh thân pháp thượng thừa lao ngược trở lại vào thạch động, chui luôn vào dòng suối quanh năm toát ra sương mù mờ và mất dạng.
Ầm!
Thạch động sụp đổ, lấp kín hoàn toàn mọi sự vật bên trong, kể cả Mã Nguyên Vũ vừa chui vào để chấp nhận bị chôn sống.
* * * * *
Bảy ngày sau.
Ầm...
Ầm...
Đống loạn thạch đổ nát phủ kín thạch động chợt nổ tung, bay tán loạn tứ phương để lộ một kẽ đá và từ đó có một bóng nhân ảnh lao

vút ra.
Khi hiện thân hoàn toàn thì bóng nhân ảnh đó chính là Mã Nguyên Vũ. Một Mã Nguyên Vũ đã có sự khác biệt khá nhiều so với bảy ngày trước đây.
Vì lúc này Mã Nguyên Vũ có diện mạo tự nhiên trắng hồng như một bạch diện thư sinh. Và không như khinh thân pháp thượng thừa vừa thi triển để lao vọt ra, đôi mục quang của Mã Nguyên Vũ chỉ sáng một cách bình thường, không còn lấp loáng thần quang như lúc trước nữa.
Nhưng, đúng lúc đó Mã Nguyên Vũ chợt cười lạt sau một thoáng đảo mắt nhìn quanh và bất ngờ tung người lao đi, nhanh như một tia chớp.
Vút...
Để đến lúc hiện thân lần thứ hai, cũng đúng vị trí đã xuất hiện lần đầu sau khi lao ra từ đống loạn thạch, thì trong tay Mã Nguyên Vũ đã có thêm một nhân vật đang giãy dụa như đang tìm cách thoát khỏi cánh tay kìm chế của Mã Nguyên Vũ.
Mã Nguyên Vũ ném nhân vật đó xuống đất, khiến y đang giãy dụa bị lực ném này tác động thêm nên phải mất một lúc lảo đảo lắc lư mới có thể đứng lên và giận dữ nhìn Mã Nguyên Vũ bằng cái nhìn không kém phần trịch thượng :
- Tiểu tử ngươi là ai? Ngươi vẫn đứng ở đây tự nãy giờ ư? Vậy có thấy kẻ nào vừa to gan, dám đối xử... đối xử một cách bất kính với ta không?
Mã Nguyên Vũ thì nhìn y bằng ánh mắt bình thường, chẳng có lấy một chút nào thần quang để cho kẻ đối diện có thể nhận ra chàng là một đại hành gia về võ thuật, chứ không phải một bạch diện thư sinh chân yếu tay mềm như vẻ ngoài đã tạo ra. Mã Nguyên Vũ hỏi :
- Tiểu nhân vẫn đứng đây, đang ngạc nhiên vì thấy vùng loạn thạch kia bỗng dưng nổ tung thì đột nhiên lại nhìn thấy tôn giá loạng choạng xuất hiện. Hóa ra có người lôi tôn giá đến đây, không phải do ý muốn của tôn giá ư?
Nhân vật nọ thoáng đỏ mặt, vội đảo mắt nhìn quanh, đoạn quay trở lại mắng xa xả vào mặt Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi không nhìn thấy gì thật sao? Vậy thì ai cho phép ngươi dám khẳng định là ta bị người đó lôi đến đây, hử? Không ai lôi ta cả, nghe chưa? Là ta đang ngồi, ừ, cảnh ở đây quá mát mẻ nên ta đã ngồi ngủ gà ngủ gật ở đằng kia. Nhưng vì đống loạn thạch quỷ quái này bỗng dưng nổ tung, gây chấn động, khiến ta kinh nghi nên tự chạy đến để xem xét. Làm gì có kẻ nào dám lôi ta đến đây? Nhất là khi

Quản sự gia của Lạc Thế Tiên Nhân Cảnh này đã không muốn đến thì đừng mong bất kỳ ai bắt buộc ta phải đến. Rõ chưa? Hử?
Mã Nguyên Vũ gật gù :
- Thì ra tôn giá là Quản sự gia của một nơi gọi là Lạc Thế Bồng Lai Tiên Nhân Cảnh. Tiểu nhân thất kính, thất kính!
Nhân vật nọ tự đưa tay chỉnh trang lại y phục thượng hạng đã bị lấm bẩn do lượt loạng choạng lúc nãy, hài lòng vì thấy y phục vẫn ôm gọn thân hình phốp pháp của loại người đã lâu chưa quen động đến tay đến chân :
- Gọi là Lạc Thế Tiên Nhân Cảnh, không cần ngươi dua nịnh, thêm hai chữ Bồng Lai vào. Nói đi, hạng thư sinh trói gà không chặt như ngươi đi đến đây làm gì? Ngươi đến từ lúc nào? Tại sao ta vẫn ngồi ở đây những sáu bảy ngày nhưng lại sơ ý để ngươi đi qua mà không phát hiện?
Mã Nguyên Vũ cười cười :
- Tiểu nhân mới đến chưa lâu. Tôn giá nếu không nhìn thấy có lẽ như tôn giá vừa nói, là tôn giá đang lúc ngủ gà ngủ gật.
Quản sự gia gật đầu vài lượt và chợt cau mày :
- Ta chỉ chợp mắt một lúc thôi. Mà này, nơi đây sơn cùng thủy tận, đâu phải để cho hạng thư sinh ngươi lai vãng? Hãy khai báo mau, ngươi đến đây là có ý gì?
Mã Nguyên Vũ kính cẩn hồi đáp :
- Tiểu nhân cũng đang ngủ, chợt có một lão Thần Tiên hiện đến và dùng thuật đằng vân giá vũ đưa tiểu nhân đến đây, bảo là sẽ chỉ chỗ cho tiểu nhân tìm thấy đan dược trường sinh bất tử.
Quản sự gia của Lạc Thế Tiên Nhân giật mình :
- Vậy là Thần Tiên đó đâu?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu :
- Có lẽ cũng như tôn giá, tiếng chấn động do loạn thạch nổ tung ắt hẳn đã làm lão Thần Tiên giật mình. Vậy là mười phần đủ cả mười có lẽ lão Thần Tiên đằng vân giá vũ bay về thượng giới mất rồi.
Quản sự gia chợt tỏ lộ sự lo lắng ra mặt :
- Ngươi thấy nhân dạng bên ngoài của lão Thần Tiên đó ra sao?
Mã Nguyên Vũ chớp nhẹ hai mắt :
- Lão Thần Tiên già lắm, mà gầy thật gầy. Có lẽ vì gầy như vậy nên lão Thần Tiên bay rất nhanh. À, lão Thần Tiên nói còn có một đệ tử theo hầu nữa.
Quản sự gia lo lắng thật sự :
- Ngươi có nhìn thấy gã đệ tử đó không?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu :

- Tiểu nhân không thấy. Chỉ nghe lão Thần Tiên phàn nàn, trách đệ tử sao không sớm xử trị kẻ nào đó đã thời gian dài ngăn trở, không cho lão Thần Tiên được về thượng giới bẩm báo với Thượng đế Ngọc Hoàng.
Hai mắt của Quản sự gia chợt toát lộ hung quang :
- Ngươi có nghe như thế thật chứ?
Mã Nguyên Vũ mỉm cười :
- Đương nhiên rồi. Sau đó tiểu nhân còn nghe tiếng người đệ tử minh định, bảo nội nhật ngày hôm nay sẽ thực hiện việc trừng trị kẻ nọ, sẽ dùng lửa từ trời nung cho kẻ nọ chảy mỡ ra, bởi lời lẽ kẻ nọ chỉ mãi dua nịnh chủ nhân, ăn no rồi không có chuyện gì làm, cứ tìm đủ mọi cách sao cho chủ nhân vui lòng, bất luận đó là những việc gây khốn khổ cho người khác. Tiểu nhân nghe rất rõ như thế.
Đôi mắt đang phát lộ hung quang của Quản sự gia vụt đổi thành sợ hãi. Nhưng sau đó, khi đã nhìn lại Mã Nguyên Vũ một lần nữa cho thật kỹ, Quản sự gia vụt quát vang :
- Ngươi là ai? Những lời lẽ của ngươi toàn là ám chỉ ta. Hoặc ngươi tự ý tìm chết, hoặc ngươi chính là... chính là...
Từ đôi mắt của Mã Nguyên Vũ chợt phát xạ ra tia hàn quang rợn người :
- Tôn giá nói tiếp đi chứ? Tôn giá nghĩ tiểu nhân là ai?
Bắt gặp những tia hàn quang đó, gã Quản sự gia run bắn toàn thân :
- Ngươi là...
Và, Vút...
Gã phốc người bỏ chạy. Gã chạy rất nhanh, khiến không ai có thể ngờ một người có thân hình to phốp pháp như gã lại có thể chạy được nhanh như thế này.
Nhưng, gã chợt khựng người lại vì dù gã đã chạy nhanh như vậy nhưng không hiểu bằng cách nào Mã Nguyên Vũ lại có thể di chuyển nhanh hơn, tuy lặng lẽ không một tiếng động như lúc này chàng đã xuất hiện chặn lối gã.
Và chỉ sau một thoáng khựng người, gã đã giảo hoạt lách qua bên tả để rồi đảo qua hữu, chạy tiếp.
Vút...
Nhưng nếu ở lần mới rồi gã chạy đến năm bảy trượng mới bị Mã Nguyên Vũ đón đầu chặn lối thì lần này gã lại càng giảo hoạt càng bị Mã Nguyên Vũ chặn lối sớm hơn. Sớm đến độ gã chỉ mới chạy chưa đầy một trượng đã suýt vấp luôn vào người chàng đang chờ sẵn.
Gã tái mặt hoàn toàn, bất lực và hoang mang nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi là... Mã Nguyên Vũ?

Mã Nguyên Vũ gật nhẹ đầu :
- Độ một năm trước, do ta là người sắp chết nên chỉ nghe và ghi nhớ thanh âm giọng nói của ngươi. Bây giờ thì thừa nhận đi, ngươi là kẻ vẫn luôn nghiệt ngã và hà khắc, hành hạ Vô Diện thư sinh lão nhân gia, đúng không?
Vì đã lỡ oang oang tự xưng là Quản sự gia của Lạc Thế Tiên Nhân Cảnh nên lúc này gã biết dù có chối cũng quá muộn. Gã lập tức nhũn nhặn nhún nhường :
- Ta chỉ là hạ nhân, Mã công tử sai thế nào thực hiện thế ấy. Lẽ ra ngươi nên hiểu và đừng oán trách trút hận lên ta.
Mã Nguyên Vũ lại gật đầu :
- Ngươi nói cũng đúng. Có trách là trách kẻ ra lệnh, đâu thể trách hạng tay sai như ngươi? Nhưng mà thế này.
Gã Quản sự gia vì là loại người chuyên hầu hạ và đoán biết từ trước từng ý thích của chủ nhân nên dường như cũng dễ dàng đoán ra Mã Nguyên Vũ muốn nói gì qua câu nói đột ngột ngừng giữa chừng vừa được Mã Nguyên Vũ cố tình thể hiện.
Gã bảo :
- Ta thừa biết nếu ngươi có bản lĩnh khiến cho Mã công tử còn bị cháy phỏng một phần ở sau lưng thì hạng hạ nhân như ta đây đâu xứng là đối thủ. Được rồi, để được ngươi tha mạng, ta biết bổn phận của ta là phải cung xưng những gì ngươi cần hỏi. Ngươi hỏi đi.
Mã Nguyên Vũ thích thú :
- Ngươi rất mau mắn, tốt đấy. Nhưng mà thế này, cứ kẻ hỏi người đáp lại ắt tốn nhiều thời gian, mà thời gian có lẽ mà thứ ngươi đang rất cần. Vậy thì thế này vậy. Sao ngươi không nói ra tất cả những gì ngươi biết? Ngươi cứ nói luôn một mạch, ta chỉ nghe và quyết không cần hỏi gì ngươi và khi ngươi nói xong, ta giả dụ thôi nha, giả như ta phát hiện có điểm gì đó ngươi nói sai sự thật, bất luận đó là do vô tình hay hữu ý, thì ta cứ ban cho ngươi một chưởng Hắc Cốt Độc Thủ là xong. Trái lại, điều này thì ta hứa chắc, chỉ cần ngươi nói sao cho ta đừng nghi ngờ, ta sẽ để ngươi đi và ngươi phải đi cho thật xa, nghe chưa? Nhược bằng ngươi để ta thấy lại lần thứ hai, sinh mạng ngươi lúc đó chắc chắn sẽ không vẹn toàn, không bao giờ vẹn toàn, rõ chưa?
Gã nọ tái nhợt thần sắc, vì không ngờ Mã Nguyên Vũ lại phủ đầu gã bằng biện pháp này, một biện pháp mà sinh mạng gã tùy thuộc hoàn toàn vào những lời gã cung xưng.
Do muốn lời đe dọa thêm hữu hiệu, Mã Nguyên Vũ chợt cười nhẹ :
- À mà này, có lẽ ngươi chưa tin lắm vào chuyện chỉ mấy ngày trước

đây ta suýt làm cho Mã công tử của ngươi hóa thành bộ hắc cốt? Ta cũng muốn cho ngươi biết thế nào là sự thật. Hãy nhìn đây, nhìn cho kỹ nha.
Dứt lời Mã Nguyên Vũ không cần bất kỳ khoảnh khắc thời gian nào, dù rất ngắn để vận lực, cứ thuận tay quật chếch vào bên tả một đạo kình.
Ào...
Đạo cương kình chỉ phơn phớt hồng và cũng không nóng gì cho lắm, vậy mà khi chạm vào tảng đá thì ngoài tiếng chấn kình vang dội, làm cho tảng đá phải lay động, đạo cương kình phơn phớt hồng cũng theo đó phả hắt ra những đợt hơi nóng kinh người, mang theo mùi cháy khét như diêm sinh.
Ầm!
Đợi cho tiếng chấn kình tan loãng hoàn toàn vào hư vô, Mã Nguyên Vũ mới lên tiếng bảo gã Quản sự gia Lạc Thế Tiên Nhân Cảnh :
- Nếu ngọn chưởng đó không phải quật vào tảng đá mà là vào một người nào đó, ngươi sẽ thấy kẻ đó ngã ra. Nhưng riêng khối đá chỉ có thể ngã nếu có bất kỳ vật gì chạm vào. Ngươi thử nhặt một mẩu đá nhỏ, ném vào tảng đá đó xem sao?
Tiếng chạm kình dù vang dội và mùi cháy khét dù có hăng nồng như mùi diêm sinh vẫn không làm cho gã Quản sự gia khiếp sợ ngọn kình Mã Nguyên Vũ vừa phô diễn. Do đó, gã vì bán tín bán nghi nên vội làm theo lời Mã Nguyên Vũ. Gã nhặt một hòn sỏi nhỏ, ném mạnh vào tảng đá.
Phụt...
Hòn sỏi có lẽ được gã ném bằng lực đạo quá mạnh nên lún sâu vào và ngập lút hoàn toàn vào tảng đá.
Gã đưa mắt nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Có điều gì khác thường đâu, ngoại trừ...
Mã Nguyên Vũ cười :
- Ngoại trừ ngoại lực của ngươi độ này tăng tiến, tăng đến nỗi hòn sỏi ngươi ném không những không vỡ lúc bị va chạm mà còn bị lún thật sâu vào tảng đá, đến ngươi cũng không thể ngờ chứ gì? Chẳng phải thế đâu. Hừ, mà là vì tảng đá vốn đã bị nung nóng đến độ tự rã thành bột thạch. Không tin, ngươi thử đến gần và lấy tay chạm vào xem. Mà nhớ, khối bột thạch đó lúc này hãy còn rất nóng, ngươi có bị bỏng tay cũng đừng trách sao ta không nói trước.
Gã nọ vẫn cứ nửa tin nửa ngờ, chạm tay vào thì vì sợ bỏng nên gã không dám. Gã đành dụng lực, hất một kình cách không vào tảng đá mà Mã Nguyên Vũ bảo chỉ là một khối bột thạch.

Vù...
Chỉ là một kình cách không nhưng khi bay ngang qua, ngọn kình đó lại làm cho nguyên một tảng đá bỗng đổ sụp xuống.
Gã trợn tròn hai mắt :
- Ngươi đã có nội lực đạt mức lộ hỏa thuần thanh, khiến Độc Thủ Hắc Cốt chưởng của ngươi chỉ còn là một khối nhiệt tiềm tàng, không hừng hực đỏ như ta từng mục kích nữa?
Mã Nguyên Vũ chợt lạnh giọng :
- Dường như chúng ta đã để phí khá nhiều thời gian rồi đấy. Hay đó là chủ ý của ngươi, đang trông chờ cứu viện?
Gã kinh hãi và lúc này mới biết thế nào là nỗi khiếp hãi của người đang phải diện đối diện với hung thần ác sát có thừa bản lãnh hạ thủ bất kỳ ai dám kháng lại mệnh lệnh. Vì thế, gã lập tức cung xưng, thoạt đầu chỉ là những lời lẽ ngập ngừng có ý chọn lựa từng từ sao cho thích hợp và sao cho hung thần Mã Nguyên Vũ đừng nảy sinh sự nghi ngờ. Nhưng càng về sau lời lẽ của gã càng tuôn như suối, gã nói liên miên bất tuyệt và vì không có sự chọn lựa ngôn từ, nên mọi lời gã nói đều là sự thật và sự thật. Bởi để nói dối hoặc muốn bịa đặt thì phàm bất kỳ ai cũng phải có sự chuẩn bị sẵn. Gã không có sự chuẩn bị, vì gã cũng đâu ngờ chính gã là người đầu tiên nhìn thấy sự trở lại của Mã Nguyên Vũ bằng xương bằng thịt. Cứ nghe gã nói thì biết :
- Mã công tử sai tiểu nhân, một mình tiểu nhân thôi mai phục ở đây. Vì Mã công tử quyết không thể nào tin ngươi... à không, tin rằng Mã thiếu hiệp lại vô ý để loạn thạch rơi đè lên và bị chôn sống. Mã công tử đoán rằng vì Mã thiếu hiệp chính là di tử, cốt nhục của lão Tiên Gia nên chỉ giả vờ trá tử để lẻn đến Lạc Thế Tiên Nhân Cảnh hầu lo nghĩ cách giải nguy cứu mạng cho lão Tiên Gia. Vì thế, Mã công tử đã đồng loạt có nhiều biện pháp để đối phó cho dù Mã thiếu hiệp có ngẫu nhiên xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào. Đó là những biện pháp như thế này... như thế này...
Gã nói dài và lâu, lâu đến độ chính bản thân gã cũng xuất hạn mồ hôi khắp người. Để sau khi nói xong, gã lại xuất mồ hôi lạnh, nhìn và chờ thái độ của Mã Nguyên Vũ, cũng là phập phồng lo sợ không hiểu gã có lời gì thất ngôn ở chỗ nào khiến Mã Nguyên Vũ sinh nghi hay không.
Và gã chỉ dám thở ra nhè nhẹ khi nghe Mã Nguyên Vũ bật cười :
- Ngươi nói Mã Bình Nguyên đã có cách chế ngự và giam cầm lão Tiên Gia? Tốt lắm, vậy là Đại ác ma bị chính Tiểu ác ma hãm hại, quả là Thiên ý, là Hoàng thiên hữu nhãn. Ha Ha...

Đoạn Mã Nguyên Vũ vẫy tay ra hiệu cho gã Quản sự gia :
- Ngươi có thể đi được rồi, và nhớ đừng bao giờ để ta gặp lại ngươi lần thứ hai.
Được lệnh xá tử, gã cắm đầu chạy thục mạng. Đến lúc quay lại thì thấy Mã Nguyên Vũ cũng đã biến mất từ lúc nào.
Gã thất thần đứng yên một lúc lâu, sau đó vội vội vàng vàng đi theo hướng của gã.
Vút!

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 24
Thiên Cang cương khí phục Khưu lão

Vút!
Đó chỉ là tiếng rít gió nhè nhẹ, nhưng vì trong gian phòng lúc này chỉ còn có mỗi một người hiện diện, và người này lại là một lão nhân có sở học uyên thâm nên tiếng rít gió vẫn bị lão nhân phát hiện.
Lão nhân đứng yên như muốn chờ nhân vật vừa gây ra tiếng rít gió lên tiếng trước.
Nhưng vì mãi không nghe kẻ đó lên tiếng nên lão nhân buộc phải hắng giọng :
- Thân thủ của lão trọc ngươi tuy có tiến bộ hơn so với trước, nhưng vẫn bị Khưu Tất Lập này phát hiện. Vậy thì đừng đứng im mãi thế, hãy lên tiếng thú nhận, cũng là nhìn nhận Khưu mỗ lúc nào cũng cao minh hơn một ít. Thế nào?
Quả nhiên có tiếng người tán dương, khen thân thủ cao minh hơn của lão nhân tự xưng là Khưu Tất Lập :
- Bản lãnh của Khưu lão quả nhiên cao minh hơn lão trọc Như Thiền. Vì có như thế bao lâu nay Khưu lão mới là nhân vật đứng đầu Thần Long hội, sau khi lợi dụng thói đa nghi của Mộ Dung Tiên để loại trừ Hắc Cốt Tôn Giả chính là nhân vật đã sáng lập ra Thần Long hội. Thật ngưỡng mộ.
Thoạt nghe câu nói này, chỉ một vài lời đầu là đủ làm cho toàn thân lão nhân Khưu Tất Lập rung động. Nhưng sau đó khi câu nói vẫn còn tiếp diễn, nghĩa là chưa nói xong, Khưu Tất Lập đã nhanh chóng định thần, bình tĩnh một cách vững vàng như một ngọn tọa sơn.
Để đến lúc lời nói kia chấm dứt, Khưu Tất Lập vừa từ từ quay người

lại vừa nhẹ nhàng hỏi :
- Lọt được vào mật thất của lão phu...
Khưu Tất Lập chợt dừng lời giữa chừng. Bởi lẽ, dù lão chưa xoay người lại hoàn toàn nhưng do vừa xoay vừa phát thoại nên cũng xoay được một phần nào đó của góc nhìn. Thế nhưng bằng khóe mắt lão đinh ninh sẽ nhìn thấy nhân vật vừa lên tiếng tán dương đứng ở đó, vậy mà kỳ thực lão không nhìn thấy gì cả. Chính là do quá kinh ngạc nên lão phải để lộ sự hốt hoảng qua việc đột ngột ngừng lời nói. Phát hiện bản thân để lộ sư hốt hoảng như vậy là không nên, Khưu Tất Lập lại vội vàng định thần, vừa xoay tiếp tục vừa phát thoại tiếp tục, hy vọng sẽ kịp khỏa lấp che giấu thái độ hốt hoảng vừa có :
-... nếu các hạ không là Như Thiền đại sư thì ắt hẳn cũng là người được Thiếu hội chủ sai phái đến. Nhưng vì lão phu chính là Hội chủ Thần Long hội, như các hạ vừa nhận định, thì theo lễ các hạ đáng lẽ phải đường đường chính chính thi lễ ra mắt lão phu, có đâu lại đường đột xộc vào và bây giờ lại còn cố tình dùng thân pháp thượng thừa vừa hí lộng vừa bởn cợt, xem thường lão phu?
Lão nói như thế vì lão đã tự xoay quanh thân đủ một vòng nhưng tịnh không phát hiện đâu là phương vị xuất hiện thật sự của nhân vật vừa phát thoại. Lão ngừng lời, cũng là lúc thất vọng ngừng luôn việc xoay người tìm kiếm. Vì thế, lão lại nghe nhân vật thần bí nọ lên tiếng tiếp :
- Khưu lão nhắc đến Thiếu hội chủ là muốn ám chỉ Hồng Phi Ngọc hay Mã Bình Nguyên?
Lão xoay lại thật nhanh.
Vút...
Thì lạ thay thanh âm của nhân vật thần bí nọ vẫn thủy chung phát ra từ ngay phía sau lưng lão :
- Nếu ám chỉ Hồng Phi Ngọc thì tại sao gã Quản sự gia của Mã Bình Nguyên lại vừa từ nơi này bước ra?
Vút...
Lão Khưu Tất Lập lại xoay người và vẫn cứ thất vọng vì thanh âm nọ cũng mãi mãi vang lên từ sau lưng lão :
- Vậy thì chỉ có ám chỉ Mã Bình Nguyên. Và nếu là như vậy, theo ta, Khưu lão phải gọi Mã Bình Nguyên là chủ nhân mới đúng. Có phải Khưu lão đã xưng hô như vậy với gã Quản sự gia vừa rồi? Hay đó chỉ là cách gọi lấy lòng, gọi trước mặt, còn kỳ thực vẫn ngấm ngầm gọi Mã Bình Nguyên là tiểu tử thối tha, do lão đâu có muốn gọi một kẻ có niên kỷ kém như thế là chủ nhân, đúng không?

Khưu lão đã đứng im, vì biết rằng dù có xoay đến đâu, hoặc xoay bất thần thế nào thì cũng không bao giờ nhìn thấy nhân vật nọ.
Lão cười mơn trớn :
- Hóa ra là chủ nhân. Đã sai Quản sự gia đưa tin đến cho lão phu, chủ nhân sao lại còn nghi ngờ, cố tình lẻn đi theo sau Quản sự gia như vậy?
Giọng nọ hỏi ngược lại :
- Lão và Như Thiền đã có mưu đồ như thế này bao lâu rồi?
Lão khựng người :
- Mưu đồ gì, chủ nhân?
- Là ta đang hỏi lão đấy. Nói đi.
Khưu lão lo lắng :
- Quả thật lão phu đâu có cùng Như Thiền mưu toan chuyện gì?
- Có hay không, lão nên tự nói thì hơn. Vì đây là cơ hội duy nhất cho lão đấy. Nói!
Khưu lão rúng động :
- Phải chăng chủ nhân muốn ám chỉ chuyện có liên quan đến Hồng Phi Ngọc?
- E hèm...
Khưu lão nhè nhẹ thở ra :
- Nếu là chuyện này thì đấy là do Trang phu nhân ra lệnh. Bảo lão phu cùng Như Thiền phải ngấm ngầm dò xét Hồng Phi Ngọc. Do thời gian gần đây Hồng Phi Ngọc có nhiều biểu hiện khá kỳ lạ.
-...
Khưu lão từ từ quay người lại :
- Chủ nhân xin cứ hỏi lệnh đường thì rõ. Vì lệnh đường có ý ngờ rằng Vô Diện thư sinh có thể là do Hồng Phi Ngọc hóa thân.
Và Khưu lão chỉ ngừng quay người khi lần đầu đối diện với nhân vật thần bí.
Vừa thấy, lão bật quát :
- Ngươi không phải là chủ nhân Mã Bình Nguyên. Kỳ thực ngươi là ai, nói.
Bảo nhân vật nọ nói nhưng tay lão vẫn phát kình, quật toàn lực vào nhân vật nọ.
Ào...
Nhưng nhân vật nọ đã động thân lao đi quá nhanh.
Vút...
Khưu lão cũng có sở học phi phàm, thu phát tùy tâm, vội thu kình lại và bật chồm người lao đến một góc khuất của gian phòng vốn đang tối lờ mờ, miệng thì rít thảng thốt :

- Chuyển Tinh Hoán Đẩu thân pháp. Lão Thiên Cang Thượng Nhân ngươi lần này đến là để tìm chết ư?
Nhưng lão đang lao chồm đến thì có một hấp lực cực mạnh kéo lão lùi lại :
- Lão muốn phát động cơ quan ư? Muộn rồi, vả lại, ta là ai, lão nên nhìn lại một lần nữa cho thật kỹ.
Hấp lực đã làm lão xoay luôn người lại, diện đối diện với khuôn mặt quen thuộc :
- Mã Nguyên Vũ? Sao lệnh của Mã chủ nhân cho biết ngươi thế nào cũng đến Lạc Thế Tiên Nhân Cảnh để cứu nguy Mộ Dung Tiên thân phụ ngươi?
Mã Nguyên Vũ mỉm cười :
- Tại sao ta phải cứu một khi Mộ Dung Tiên chẳng có chút quan hệ huyết thống gì với ta?
Khưu lão từ từ lùi lại :
- Chẳng phải ngươi có lần tuy bị hủy đại huyệt Đan Điền nhưng nhờ có huyệt Thần Đường làm chủ đạo nên vẫn còn nội lực công phu đó sao? Chính điều đó cho thấy ngươi có sự sắp xếp kinh mạch bẩm sinh khác thường như mấy đời nhân vật Mộ Dung Gia. Không lẽ ngươi phủ nhận?
Mã Nguyên Vũ lắc đầu :
- Thứ nhất, đây là điều lão nên biết, ta có đến hai thân phận, và thân phận thứ hai là thế nào ắt lão cũng tự rõ. Thứ hai, vì ta có thêm thân phận đó nên công phu của ta có một hoặc hai đường lối hữu hiệu cũng là điều dễ hiểu. Và điều thứ ba là, nếu lão thật sự chán sống thì cứ việc tìm cách phát động cơ quan mai phục. Vì lão đừng quên ta đã luyện Thiên Cang công phu đến thập thành, kể cả Độc Thủ Hắc Cốt chưởng nữa, như gã Quản sự gia lúc nãy đã nói. Lão có muốn thử không?
Khưu lão rúng động, đành dừng lại, không dám lùi nữa :
- Ngươi đã tha Quản sự gia, nhưng lại lẻn bám theo. Ý của ngươi là...
Mã Nguyên Vũ xua tay :
- Khưu lão là cao nhân, ta chẳng dám giấu. Đấy chỉ là một tiểu kế, một nửa là hư hư thực thực, một nửa là kế ném đá dò đường. Tuy khó thể lừa được ai nhưng lại đủ làm cho Quản sự gia ngỡ một cao thủ thượng thừa như ta, một khi hứa đã tha thì quyết không quan tâm gì đến gã nữa. Mà cũng đúng như thế thật, ta chỉ từ từ bám theo gã thôi, đâu có phạm gì đến lời đã hứa?
Khưu lão cay đắng :

- Vậy là Quản sự gia chưa hề gặp Mã Bình Nguyên. Vì ngươi luôn theo gã, hễ gã đến chỗ Mã Bình Nguyên là ngươi đã có cớ sách hạ sát gã, đâu để gã sống để đi đến đây? Là do gã nên thân phận lão phu bị bại lộ? Cũng là gã muốn tin ngươi tái hiện đến được chỗ Mã Bình Nguyên nên gã tìm đến lão phu, mạo nhận lệnh của Mã Bình Nguyên để lão phu phát động Thần Long hội, gián tiếp giúp gã nhưng không làm gã vì thế mà bị ngươi sát hại?
Mã Nguyên Vũ gật gù :
- Phải nói tâm cơ của Khưu lão cũng vào hạng thượng thừa. Chỉ tiếc vì quá tin cẩn gã Quản sự gia nên bao nhiêu tâm huyết đều trôi sông đổ biển.
Khưu lão chấn động :
- Ngươi định giết lão phu để báo thù cho Mã gia, Hồng gia?
Mã Nguyên Vũ thở dài, nhìn Khưu lão bằng ánh mắt thương hại :
- Mã gia, Hồng gia cho đến lúc này vẫn còn đó những hậu nhân. Ta đã hứa với Thiên Cang Thượng Nhân quyết không lạm sát, không giết người bừa bãi nữa. Bất quá ta chỉ giết những ai cố chấp, dù được chừa cho sinh lộ để hồi đầu hướng thiện mà vẫn cứ chấp mê bất ngộ mà thôi. Hy vọng Khưu lão không thuộc loại người này.
Khưu lão thở ra nhè nhẹ :
- Lão phu phải làm gì để được ngươi xếp vào loại biết hồi đầu hướng thiện?
Mã Nguyên Vũ gật đầu :
- Là Khưu lão đồng mưu cùng Như Thiền, độ bốn năm về trước đã lập kế đánh cắp Bí Lục Thiên Cang của Thiên Cang Thượng Nhân?
Khưu lão cúi gầm đầu :
- Lão phu đã bị Như Thiền xúi giục. Nhưng nghĩ kế và quyết tình ra tay là lão phu.
Như Thiền không đủ đởm lược.
Chợt Khưu lão ngẩng đầu lên :
- Như Thiền đã trá tử vì được lão phu tiết lộ Mã Bình Nguyên không muốn lão trọc ấy sống nữa. Nếu thiếu hiệp cần, lão phu nguyện dẫn đường đến chỗ Như Thiền đang ẩn nấp.
Mã Nguyên Vũ lắc đầu :
- Đa tạ hảo ý của lão. Vì trước khi vào đây ta có chận và hỏi khá kỹ gã Quản sự gia về nơi ẩn của Như Thiền rồi. Nhưng nếu lão thật sự hối cải, muốn sống nốt những ngày cuối đời thật bình yên, ta có chuyện này cần đến lão.
Khưu lão động tâm :
- Thiếu hiệp muốn lão phu đưa đến Lạc Thế Tiên Nhân Cảnh?

Mã Nguyên Vũ cười tự tin :
- Để làm gì một khi ta đã nói ta không cần giải cứu lão Mộ Dung Tiên?
Khưu lão lại đoán :
- Hay thiếu hiệp muốn lão phu đưa tin giả, dụ Mã Bình Nguyên đến cho thiếu hiệp diệt trừ?
Mã Nguyên Vũ lần này cười thành tiếng :
- Y thủ đoạn thâm sâu, chỉ có y tự ý tìm đến lão thì được, đâu dễ gì lão có cách dẫn dụ y đến đây. Thôi, đừng đoán quanh đoán quẩn nữa. Ta muốn lão lấy thân phận một Khưu đại thế gia, phát thiếp đến quần hùng, lấy ba ngày nữa làm hạn kỳ, cung thỉnh quần hùng đến Thiếu Lâm phái Bắc Tung Sơn tham dự Đại Thịnh Hội Đồ Long.
Khưu lão rúng động mạnh, phải lùi về phía sau một bước :
- Đồ Long? Tuyên cáo tội ác và khu xử Hội chủ Thần Long hội?
Mã Nguyên Vũ trấn an lão :
- Không ám chỉ Khưu lão đâu. Là Mã Bình Nguyên và mẫu thân gã, Trang Phù Dung đấy. Vả lại, như ta vừa hứa, ta sẽ cho lão sống tiếp một cuộc sống yên bình. Lão sẽ được quần hùng ngưỡng mộ sau Đại Thịnh Hội Đồ Long, lão vẫn là đại cao nhân của một Khưu đại thế gia, một lời nói ra là được ngàn người kính ngưỡng.
Khưu lão nuốt ực một tiếng, dù chỉ là nuốt nước bọt khan :
- Thiếu hiệp tin chắc chỉ ba ngày nữa là...
Mã Nguyên Vũ gật đầu :
- Chắc. Vì nội nhật ngày nay, một Như Thiền trá tử sẽ được Mã Nguyên Vũ này cho biến thành chết thật. Riêng về Mã Bình Nguyên thì...
Khưu lão bắt đầu nôn nóng với kế sách của Mã Nguyên Vũ :
- Thì thế nào?
Mã Nguyên Vũ mỉm cười :
- Lão nghĩ sao về công phu bản lãnh của ta lúc này, sau những gì nghe gã Quản sự gia kể và nhất là sau lần ta và lão gặp nhau thế này?
Khưu lão có một thoáng ngập ngừng :
- Thoạt nghe thì lão phu không tin, nhưng càng nghe thì càng bị lời lẽ của gã Quản sự gia thuyết phục. Để đến bây giờ, nhìn thiếu hiệp không phát lộ thần quang, đủ hiểu nội nguyên đã hoàn toàn thâu liễm, có thể Tinh - Khí - Thần đã hợp một, Tam hoa tụ đỉnh, Ngũ khí triều nguyên, lão phu tin chắc công phu của thiếu hiệp đã vượt trội Mã Bình Nguyên chân truyền đệ tử của Mộ Dung Tiên và Tam Ma Vương.

Mã Nguyên Vũ gật đầu :
- Vậy là tốt, vì hễ lão tin thì Mã Bình Nguyên không tin. Và đã không tin thì một khi Quản sự gia tìm gặp y ắt thế nào y cũng tự kiếm tìm Mã Nguyên Vũ này. Khi đó, y chủ quan tất sơ hở, và sơ hở là y tự chuốc họa. Ba ngày nữa y và mẫu thân y sẽ bị quần hùng khu xử, gọi là Đại Thịnh Hội Đồ Long. Được chứ?
Khưu lão chợt phân vân :
- Nhưng còn Hồng Phi Ngọc và cái gọi là Phục Mã Đả Long hội. E họ đã có ý nghi ngờ lão phu?
Mã Nguyên Vũ bảo :
- Hồng Phi Ngọc không là Vô Diện thư sinh. Vì đó hiện là thân phận thứ hai của Mã Nguyên Vũ này. Thêm nữa, vị tất Hồng Phi Ngọc có chủ ý báo thù cho Hồng gia, vì bao lâu này y là người được chính mẫu thân y nuôi dưỡng. Lời của y đâu thể đáng tin cậy cho bằng lời của Khưu đại thế gia phát ra? Riêng về Hội Phục Mã Đả Long, phiền lão đưa tin đến Chưởng môn Võ Đang phái, lão đại này cùng phe với lão, tất sẽ muốn sống để chuộc tội hơn là bị Vô Diện thư sinh tìm đến tận cửa để thu mạng. Lão và Chưởng môn Võ Đang phái chỉ cần thuyết phục Như Độ đại sư, Phương trượng Thiếu Lâm phái là xong. Đại Thịnh Hội Đồ Long sẽ tiến hành đúng hạn kỳ, làm mãn nguyện hội Phục Mã Đả Long, cũng khiến những ai lầm lỡ theo chân Thần Long hội, lấy đó làm điều răn mình, hối cải chuyện đã qua. Lão thấy thế nào?
Khưu lão hắng giọng :
- Được thiếu hiệp tha mạng, lại tin cẩn giao trọng trách, lão phu chỉ muốn hỏi thêm một điều. Đó là thiếu hiệp thật sự tin tưởng lão phu thế sao?
Mã Nguyên Vũ cười lạt :
- Ta biết thế nào lão cũng hỏi câu này. Dễ lắm, muốn phục người thì phải để người ấn chứng võ học. Ta cho lão một cơ hội duy nhất, đó là lão cứ tận lực bình sinh quật vào ta một kình, ta chết, lão hoàn toàn tự do làm theo ý mình. Trái lại, nếu ta vẫn sống, mà sống một cách hoàn toàn nguyên vẹn, lão phải làm theo ý ta. Phát chiêu đi.
Khưu lão tái mặt :
- Thiếu hiệp nói thật!
Mã Nguyên Vũ vừa gật đầu thì Khưu lão bật gầm lên một tiếng :
- Lão phu đành đắc tội. Đỡ!
Ầm...
- Hự!
Là Khưu lão bị chấn lùi và còn kêu lên một tiếng thảng thốt, cho dù

Mã Nguyên Vũ không hề phát kình chống đỡ. Lão giương mắt nhìn Mã Nguyên Vũ như nhìn một quái nhân :
- Thiên Cang Cương Khí Hộ Thể?
Mã Nguyên Vũ nhân lúc lão thảng thốt chợt phát xạ vào lão một ngọn chỉ kình vừa thật nhẹ và vừa thật nhanh.
Sau đó, không cần nghe lão hỏi, Mã Nguyên Vũ ung dung giải thích :
- Vì lão không tin ta, quyết tình tận dụng cơ hội ta đã dành cho lão để xuất kỳ bất ý hạ thủ ta, nên ta cũng chưa thể tin lão ngay, đành lưu lại cho lão một cấm chế. Với ngọn chỉ kình vừa rồi, ba ngày nữa lão mới có quyền vọng động chân khí, đó là sau Đại Thịnh Hội Đồ Long. Chứ còn lúc này, ta khuyên lão chớ tự chuốc họa một khi dám vọng động chân khí.
Bất quá, nhỡ gặp cường địch, lão chỉ được quyền xuất phát một lần kình thôi, nhớ đấy, chỉ vỏn vẹn có một thôi đấy. Do vậy, cùng lão làm thì cứ làm, cứ lo phát thiếp như ta vừa đề xuất, tránh chuyện hỉ, nộ, ái, ố, hãy vận dụng nhiều thật nhiều những công phu hàm dưỡng mà ta tin chắc rằng về phương diện này lão là cao thủ tuyệt đại thâm hậu. Thế nhé, hẹn gặp lại ba ngày nữa. Cáo biệt!
Vút...
Mã Nguyên Vũ đi mất rồi mà lão vẫn như người thất thần sau những diễn biến hoàn toàn ngoài sức tưởng vừa xảy ra cho chính lão.
Phải sau đó thật lâu lão mới hồi tỉnh, thở dài và bắt đầu gọi thật nhiều gia nhân, sai họ phát thiếp làm như lời Mã Nguyên Vũ vừa chỉ định.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 25
Vì võ lâm: Vệ đạo trừ ma

Giữa một khu rừng mọc toàn là Thiết Vân Sam thẳng tăm tắp, một cảnh quang kỳ lạ chợt xảy ra. Có một nhân vật không chỉ vận y phục lạ lùng quái đản, là y phục thường nhật của những nông phu thôn dã nhưng lại rách đùm rách đụp và được cột túm dúm dó ở nhiều nơi, với một mảnh khăn nửa cột nửa trùm ngang nửa đầu bên trên, khiến không ai đoán nhân vật đó là hạng người gì là khiếu hóa thì không phải, do diện mạo vẫn sạch sẽ tinh tươm, là nông phu cũng không, do nông phu cũng ít người cột dúm dó những chỗ y phục rách, thay vào đó là phải được vá lại bằng những đường khâu dù có vụng về

cũng phải khâu, mà nhân vật này còn đang có những hành động cử chỉ quái đản nhiều hơn.
Đấy là nhân vật này hết tự chạy qua bên này lại đột ngột chuyển hướng chạy đâm sầm qua bên kia, và là chạy một cách cuống cuồng như thể giữa thanh thiên bạch nhật lại gặp hồn ma bóng quế trêu ghẹo.
Và vì chạy mãi vẫn bị việc gì đó ám ảnh nên nhân vật này liều mình đứng dừng lại, vừa hồng hộc thở vừa buông những lời thất vọng :
- Các hạ là ai? Có oán thù gì kẻ hèn này mà cứ đùa cợt hí lộng, không để ai nhìn thấy mặt?
Vút...
Mã Nguyên Vũ hiện thân, đứng đối diện với nhân vật đó :
- Cố nhân lâu ngày gặp lại, tại hạ hí lộng như thế này đâu bằng đại sư trước kia từng hí lộng, dám trá tử làm tại hạ nhất thời mất phương hướng, không thể đoán biết ai là nhân vật đứng đằng sau hai vụ thảm sát ở Mã gia và Hồng gia? Bánh ít đi bánh quy về, không lẽ đại sư trách tại hạ nỡ đùa dai với đại sư?
Nhân vật nọ rủn người, nhìn như không tin người trước mặt mình chính là Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi... ôi chao, hóa ra ba lần ngươi chết đều là những tin đồn thất thiệt? Sao ngươi biết ta ẩn náu ở đây? Có phải là...
Mã Nguyên Vũ cười lạt :
- Nơi đại sư ẩn náu đâu phải chỉ có một mình tại hạ biết? Trái lại, còn một nhân vật này cũng biết và nếu tại hạ nói tính danh của nhân vật đó ra chỉ e đại sư vừa nghe xong đã kinh tâm vỡ mật mà chết ngay thôi.
Nhân vật nọ lập tức đảo hai mắt láo liên, miệng thì lắp bắp không thành lời :
- Ngươi muốn nói... là Mã... Mã...
Mã Nguyên Vũ xua tay :
- Đã nói thế nào đại sư cũng sợ mà, thôi thì thế này vậy, tại hạ sẽ giúp đại sư một phen nhưng đổi lại, đại sư có điều gì muốn cho tại hạ biết chăng?
Nhân vật nọ bất giác đưa mắt nhìn thật kỹ Mã Nguyên Vũ, cho dù từ nãy giờ đã nhìn và vẫn nhìn nhưng lần này cái nhìn cứ như thể chỉ mới nhìn lần đầu :
- Ngươi có biết Mã Bình Nguyên là một tiểu tử có bản lãnh như thế nào chăng? Có biết xuất thân võ học của y ra sao không mà trước mặt ta ngươi dám tự phụ là có thể giúp ta?
Mã Nguyên Vũ giả vờ :

- Bất quá Mã Bình Nguyên chỉ tiếp thụ hết chân truyền của Tam Ma Vương mà thôi, là những nhân vật từng là bại tướng của Vô Diện thư sinh. Đâu có gì đáng để tại hạ phải sợ không dám đối đầu?
Nhân vật nọ khinh khỉnh :
- Ta cũng đoán biết từ lâu, Hồng Khắc Ngụy đã chọn ngươi thay vì chọn Hồng Phi Ngọc làm hậu nhân kế truyền cho thân phận Vô Diện thư sinh của lão. Tuy nhiên nếu Hồng Khắc Ngụy có hai điều lầm lẫn thì bản thân ngươi hiện đang có một lầm lẫn hết sức tai hại.
Mã Nguyên Vũ nghiêng người :
- Xin được thỉnh giáo đó là những lầm lẫn gì?
Nhân vật nọ đáp :
- Cái lầm thứ nhất của Hồng Khắc Ngụy vì ngỡ ngươi là hậu nhân của Mã gia nên cố tình cưu mang và truyền tuyệt kỹ Vô Diện thư sinh cho ngươi.
- Vậy tại hạ là hậu nhân của ai?
Nhân vật nọ cười lạt :
- Liệu ta nói ra ngươi tin không. Thôi thà không nói còn hơn. Riêng điều lầm lẫn thứ hai của Hồng Khắc Ngụy là không hề biết Hồng Phi Ngọc chỉ là con tư sinh của Hồng phu nhân và phụ thân đích thực của y chính là Hắc Cốt Tôn Giả. Có lẽ ở chốn cửu tuyền Hồng Khắc Ngụy cho đến lúc này vẫn chưa hay biết sự thật phũ phàng đó. Còn ngươi, ngươi nghĩ võ học của Vô Diện thư sinh đã là cái thế ư? Chưa đâu, trên bậc Vô Diện thư sinh còn có một người. Chính nhân vật này mới là người có đủ bản lãnh để đào luyện ra một Mã Bình Nguyên đáng là thiên hạ đệ nhất nhân. Ngươi chưa phải là đối thủ của y đâu.
Mã Nguyên Vũ lúc này mới nhẹ nhàng tiết lộ :
- Đại sư muốn ám chỉ Nghịch Hành Ma Thế Tôn, hậu nhân đệ Tam đại, Mộ Dung Tiên lão Tiên Gia?
Nhân vật nọ giật mình và ngỡ ngàng :
- Ngươi cũng biết nhân vật này?
Mã Nguyên Vũ cười nhẹ :
- Có một gã gọi là Quản sự gia của một chốn có tên là Lạc Thế Tiên Nhân Cảnh. Gã đã lọt vào tay tại hạ, đã cung xưng tất cả, nhờ đó tại hạ mới được gã chỉ điểm cho phải tìm đại sư ở nơi nào.
Nhân vật nọ thầm lo ngại :
- Ngươi không liên quan gì đến Mã gia lẫn Hồng gia, vậy tìm ta để làm gì?
Mã Nguyên Vũ ỡm ờ :
- Theo lời gã Quản sự gia khai báo, tại hạ tìm đại sư là muốn mong

được chỉ giáo vì nguyên nhân nào đại sư dám quả quyết tại hạ chẳng có quan hệ gì đến Mã gia hoặc Hồng gia.
Nhân vật nọ lo ngại ra mặt :
- Thì chẳng phải hậu nhân của Mã gia chính là Mã Bình Nguyên như ngươi đã biết rồi sao?
Mã Nguyên Vũ cau mày và gật đầu :
- Vì biết nên tại hạ muốn minh định nguyên nhân. Bằng không, chỉ cần là người được tiếp nhận di học Vô Diện từ Hồng Khắc Ngụy bảo chủ, tại hạ vẫn đủ tư cách giết đại sư để báo thù. Đại sư nghĩ có đủ bản lãnh đối đầu tại hạ không?
Nhân vật nọ chớp nhẹ hai mắt :
- Vậy là ngươi thừa nhận ngươi chính là Vô Diện thư sinh?
Mã Nguyên Vũ vừa gật đầu, nhân vật nọ lập tức ra tay :
- Vậy thì ngươi phải chết.
Ào...
Mã Nguyên Vũ phá lên cười và chỉ cần di hình hoán vị nhẹ một lượt là đã thoát chiêu công bất thần của nhân vật nọ.
- Sao đại sư không dùng tuyệt kỹ Thiếu Lâm? Dùng tuyệt học của Thiên Cang Thượng Nhân chỉ là chọc cho tại hạ chết vì cười mà thôi. Ha Ha...
Nhân vật nọ biến sắc :
- Ngươi cũng am hiểu Thiên Cang công phu, Chuyển Tinh Hoán Đẩu thân pháp? Vậy thì đỡ!
Ào...
Mã Nguyên Vũ vẫn cứ nhẹ nhàng tránh chiêu và tiếp tục cười :
- Đại sư vẫn không vận dụng tuyệt kỹ Thiếu Lâm, tại sao thế? Sợ có người nhận ra đại sư là Như Thiền bấy lâu nay trá tử thôi sao? Công phu Kim Sa Ưng Trảo công tuy lợi hại nhưng đại sư vẫn chưa luyện đạt đủ hỏa hầu. Để tại hạ thử thi triển công phu đó một lần cho đại sư xem nha! Ha... Ha...! Trúng này!
Bùng...
Nhân vật nọ bị chấn lùi, mảnh khăn cột ngang nửa đầu cũng vì thế mà bị rơi xuống, để lộ phần da đầu trọc bóng.
Chợt có tiếng niệm Phật vang lên :
- A di đà Phật! Như Thiền nhị sư đệ, là ngươi đó sao?
Bị bại lộ thân phận, nhân vật nọ với cái đầu không một sợi tóc đã bất ngờ lao ập về phía người vừa phát lên tiếng niệm Phật :
- Như Độ! Là ngươi tiếp tay Vô Diện thư sinh uy hiếp ta. Không cho ta cơ hội báo thù cho thân huynh. Ta phải giết ngươi.
Ào...

Nơi Như Thiền đang lao đến chợt xuất hiện cùng một lúc năm vị tăng nhân. Có một lão tăng tay cầm thiền trượng và lão tăng này vẫn đứng yên, nhượng phần đối phó Như Thiền cho bốn tăng nhân cùng một lúc xuất thủ.
Vù...
Vù...
Mã Nguyên Vũ cười lạt :
- Thiếu Lâm Tứ Pháp Bảo! Lão Như Thiền ngươi vậy là đã đến lúc đền tội rồi. Hừ!
Và Mã Nguyên Vũ lắc vai đi mất, không cần xem kết quả cũng biết một Như Thiền dù lợi hại đến đâu vẫn bị Tứ Pháp Bảo Thiếu Lâm chế ngự. Nghiêm trọng thì mất mạng ngay đương trường, nhẹ lắm thì cũng bị phế bỏ toàn bộ võ công, bị xử trị theo môn quy nghiêm ngặt đã mấy trăm năm nay của Thiếu Lâm phái.
Quả nhiên là thế, vì có tiếng Như Thiền chợt gào lên bi thảm :
- A... a...
* * * * *
Đang lao đi thật nhanh, Mã Nguyên Vũ chợt dừng lại, hướng mặt về một tàng cây mọc khuất lấp ở ven rừng :
- Hiện thân di. Ta cho ngươi bám theo nhưng năm dặm là quá đủ rồi. Những ngỡ ngươi biết sợ và cứ âm thầm cút cho khuất mắt ta, ắt mọi chuyện đã qua ta không kể đến.
Nhưng vì ngươi quá to gan, quyết bám theo ta như âm hồn bất tán, phải chăng ngươi nghĩ ta không đủ lực giết ngươi, như khi nãy vì thiếu lực nên để Như Thiền lão trọc cho Thiếu Lâm Tứ Pháp Bảo xử trị? Nếu là vậy, hãy đường hoàng hiện thân xem nào!
Thế là từ tàng cây đó liền có một bóng người xuất hiện.
Vút.
Với toàn thân che kín bằng một túi lụa phủ kín từ đầu đến chân, nhân vật mới xuất hiện nếu có vẻ ngoài thần bí thì lời nói cũng bí ẩn mơ hồ không kém :
- Ngươi luôn là kẻ đa nghi? Và đối với ta hầu như ngươi cũng không có lấy một lần tin tưởng? Tại sao thế? Hay ngươi định nói vì ngươi có tài thần cơ diệu đoán, biết trước rằng sau này sẽ có lúc ta đối xử tệ bạc với ngươi nên ngươi đã có sẵn phương sách trừng trị ngược lại ta?
Mã Nguyên Vũ thở ra nhè nhẹ :
- Ta không tiên lượng trước bất kỳ điều gì cả, đó là đối với ngươi. Những gì ngươi vừa nói ta hoàn toàn không hiểu.
Thần bí nhân chợt gầm vang :

- Vậy ngươi nói đi. Vì sao ta đã có sự sắp đặt quá hoàn hảo, đã ném ngươi xuống vực sâu mà không một ai rơi xuống còn mong toàn mạng, nhưng ngươi cuối cùng vẫn sống? Phải chăng trong số những tuyệt học ngươi chỉ điểm cho ta đã có công phu ngươi cố ý giữ lại? Và nhờ đó, dù bị ta khống chế huyệt đạo ngươi vẫn tự giải khai, để sau đó là ngươi tự giải thoát, không bị tan xương nát thịt nếu để rơi đến tận đáy vực? Là ngươi nghi ngờ từ trước nên không thật tâm trao truyền toàn bộ chỗ võ học vốn dĩ là thuộc về ta. Đúng không?
Mã Nguyên Vũ vẫn nhỏ nhẹ :
- Ngươi đang nói với ta theo tư cách nào? Là Vô Diện thư sinh đời thứ tư hay là Hồng Phi Ngọc, cốt nhục hậu nhân của Hồng Khắc Ngụy, Bảo chủ Hồng gia bảo?
Nhân vật thần bí nọ tự rùng mình :
- Đã có người là Vô Diện thư sinh trước ta một đời, ta còn tư cách gì nhận mình là Vô Diện thư sinh? Còn là Hồng Phi Ngọc ư? Ha... Ha...! Ngươi đã biết có ta âm thầm bám theo ngươi từ lâu, lẽ nào ngươi nghĩ ta không nghe những gì lão trọc Như Thiền đã nói? Ta là cốt nhục của ai chứ? Của một ác ma Hắc Cốt Tôn Giả. Ta còn dám tự nhận mình là hậu nhân của Bảo chủ Hồng gia bảo được sao? Ta không thể, cũng không biết là đang nói với ngươi theo tư cách nào.
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Vậy thì ngươi đừng hỏi ta có hay không có giấu ngươi một điểm nào đó dù nhỏ trong di học Vô Diện. Vì ngươi hoàn toàn không có tư cách gì hỏi ta câu hỏi đó. Đến cả câu nói, khẳng định đó là do vốn dĩ thuộc về ngươi cũng không được quyền nói. Có chăng, ta khuyên ngươi nên thật sự bình tâm và tự xét lại những hành vi gần đây ngươi đã thực hiện. Đã xảy ra chuyện gì và nguyên nhân có phải là ngươi đã có những hành vi lỗi đạo hay không? Chỉ khi ngươi nói xong, nói tất cả, biết đâu ta sẽ tìm được một phương cách nào đó khả dĩ giúp đỡ ngươi.
Nhân vật thần bí giật mình :
- Ngươi muốn ám chỉ điều gì khi bảo sẽ tìm phương cách giúp đỡ ta? Tại sao ngươi biết ta đang có điều bất ổn, có thể cần giúp đỡ?
Mã Nguyên Vũ trầm giọng :
- Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc. Họ đã thổ lộ ẩn tình gì của Tri Thù môn cho ngươi? Ta biết, ngươi chợt nảy ý giết ta là có hai nguyên do. Một là điều ta vừa nói, có liên quan đến điều bí ẩn của Tri Thù môn. Và nguyên nhân thứ hai chỉ là vì ngươi đố kỵ ta, ngươi không muốn ta có bản lãnh cao thâm hơn ngươi, như năm năm trước vậy. Ngươi chỉ muốn tâm cơ ta hơn ngươi thì cứ hơn nhưng về võ học thì

không được. Vì ngươi đường đường là một Thiếu bảo chủ, sau lại là Thiếu hội chủ, hơn hẳn ta chỉ là một cô nhi cút côi tình cờ được Bảo chủ Hồng gia bảo đưa về cưu mang. Vậy ngươi có biết chăng, chỉ một năm sau ngày ta đặt chân vào Hồng gia bảo, kỳ thực võ công của ta đã cao minh hơn ngươi rồi. Đấy là nhờ Lệnh Hồ Triển điểm chỉ võ học cho ta. Ngươi có tin như thế không?
Thần bí nhân giận dữ tự giật bỏ túi lụa, hiện nhân hoàn toàn là một Hồng Phi Ngọc, Thiếu hội chủ Thần Long hội :
- Ngươi nói dối. Vì ngươi là kẻ có lắm thủ đoạn, nhiều tâm cơ nên thủy chung ngươi luôn là kẻ nói dối ta. Nói đi, tại sao võ học của ta chợt sa sút? Ngươi phải biết và ngươi phải nói.
Mã Nguyên Vũ gằn giọng :
- Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc đã thổ lộ điều gì với ngươi?
Hồng Phi Ngọc giận đến hai mắt tóe hung quang :
- Ngươi nhất quyết không chịu nói phải không? Đừng tưởng Hồng Phi Ngọc này không có cách uy hiếp ngươi phải nói.
Mã Nguyên Vũ gật gù và bĩu môi :
- Vậy là ngươi đã sanh cầm họ, định dùng họ để uy hiếp ta? Thủ đoạn của ngươi đê tiện lắm, thật là Hổ phụ sinh Hổ tử, ngươi thật giống thân phụ ngươi là Hắc Cốt Tôn Giả, càng giống hơn mẫu thân ngươi là dâm phụ Trang Phù Dung.
Hồng Phi Ngọc giận đến đỏ mặt tía tai :
- Ta là ta. Ta không nhìn nhận Hắc Cốt Tôn Giả là thân phụ. Ngươi nói hay không nào?
Mã Nguyên Vũ nhìn Hồng Phi Ngọc bằng ánh mắt đầy thương hại :
- Thiếu chủ. Tại hạ xin kính ngưỡng gọi là Thiếu chủ như thuở nào. Tại sao thiếu chủ lại nảy ý đố kỵ Mã Nguyên Vũ này? Vì ngỡ bản thân là hậu nhân của Mã gia, lại cảm kích đại ân Hồng gia từng cưu mang, hẳn thiếu chủ đã biết tại hạ vì muốn báo thù nên không ngần ngại gây cảnh đồ sát. Để sau đó ra sao thiếu chủ có biết không? Mã gia và Hồng gia không chỉ còn nguyên vẹn đó những hậu nhân, mà thù nhân của hai gia trang này lại là người từng có bối phận cao nhất ở đấy. Thiếu chủ có biết tại hạ bị ngỡ ngàng như thế nào không? Sao Thiếu chủ không vì thế mà thương hại tại hạ, trái lại còn đố kỵ, để lợi dụng lòng tin được tại hạ dành cho, nhẫn tâm lập kế sát hại tại hạ? Tại sao chứ, thiếu chủ?
Hồng Phi Ngọc suy sụp hoàn toàn :
- Ngươi đừng hỏi ta. Vì sau khi hạ thủ ngươi rồi chính ta cũng tự hỏi không biết bao nhiêu lần là tại sao ta lại nhẫn tâm đến thế? Tại sao ta giết ngươi trong khi ngươi, nếu muốn, chí ít cũng đã có hơn một cơ

hội để giết ta? Ngươi có đủ tư cách và danh chính ngôn thuận để giết ta, vì lúc đó ngươi gặp ta đang là Thiếu hội chủ Thần Long hội. Nhưng ngươi không giết ta. Tại sao?
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Có lần Thiếu chủ dùng thân phận Vô Diện thư sinh, cho dù chỉ là mạo nhận, để ứng cứu tại hạ. Sau lần đó, tại hạ có lẽ nhờ tư chất phần nào thông tuệ nên mơ hồ đoán biết đó là nhân vật từng quen biết tại hạ. Nhưng mãi về sau, thấy Thiếu chủ xuất hiện, tại hạ đoán ngay nhân vật đó chính là Thiếu chủ. Do vậy, lúc chạm mặt Vô Diện thư sinh lần thứ hai, vì hồ nghi nên tại hạ tìm đủ mọi cách để đoạt được vật này từ trong người nhân vật giả làm Vô Diện thư sinh đó.
Mã Nguyên Vũ lấy ra một đoạn dây ném về phía Hồng Phi Ngọc :
- Thiên Ty Sách, một dị bảo Tây Vực từng được Thiếu chủ dùng để cùng Mã Nguyên Vũ này vượt qua một vực sâu và khám phá một bí động, có lẽ do chính Hồng phu nhân, thân mẫu của Thiếu chủ thiết lập. Đã nhận ra Thiếu chủ vẫn còn giữ tình bằng hữu năm xưa, lẽ nào tại hạ nhẫn tâm hạ sát Thiếu chủ?
Hồng Phi Ngọc chạnh lòng, tay mân mê đoạn dây Thiên Tỵ Sách vừa Mã Nguyên Vũ trao trả :
- Năm đó, ta đã vào bí động và ta lập tức nghi ngờ thảm trạng đang xảy đến cho Hồng gia là có liên quan đến mẫu thân. Nhưng mẫu thân ta sau chuyện đó không những không phủ nhận mà còn thản nhiên nói với ta rằng đó chỉ là ngộ nhận, rằng mẫu thân chỉ muốn tìm diệt Vô Diện thư sinh mà thôi. Ta nghe xong đâm sợ, sợ có một ngày ta cũng là nạn nhân của mẫu thân. Vì thế ta buộc phải thuận phục, cho dù trong lòng vừa chán ghét vừa oán hận người mà ta luôn phải gọi là mẫu thân.
Đoạn Hồng Phi Ngọc thở ra một hơi thở chán chường :
- Biết tin ngươi còn sống, sau đó, hễ có dịp là ngươi lo chuyện báo thù cho Hồng gia.
Vì cảm kích ngươi đã thay ta làm những chuyện đáng lẽ phải thuộc phần ta, sau này có lần phát hiện ngươi sắp bị Phương Hồng Lam sát hại, ta đâu thể không ra tay cứu nguy cho ân nhân Hồng gia? Nguyên Vũ, ta sai rồi, là lỗi của ta. Hay nói như ngươi vừa nói, chuyện ta đột ngột hạ thủ giết ngươi phải chăng là do ta mang huyết thống của một ác ma Hắc Cốt Tôn Giả? Liệu ngươi có thể tha thứ cho ta chăng? Ta không muốn mất một bằng hữu như ngươi.
Mã Nguyên Vũ xúc động chân tình, toan mở miệng đáp ứng, chợt có tiếng cười the thé vang lên :
- Hảo nhi tử, hảo nhi tử! Việc gì ngươi lại đi cầu lụy một tiểu tử lúc

nào cũng vận dụng tâm cơ và thủ đoạn, kể cả đối với bằng hữu là ngươi y cũng không từ? Ngươi cầu xin y là lầm kế của y rồi. Muốn hiểu nguyên nhân vì sao võ công ngươi đột ngột sa sút ư? Hãy để mẫu thân ngươi giúp ngươi buộc tiểu tử phải nói cho ngươi minh bạch. Xem đây! Ha... Ha...
Hồng Phi Ngọc quay phắt lại và thất kinh khi nhìn thấy có tất cả là ba nữ nhân cùng một lúc xuất hiện. Một phụ nhân trung niên đang áp giải hai nữ nhân khác trẻ hơn. Hồng Phi Ngọc bật quát :
- Sao mẫu thân biết hài nhi ở đây mà tìm? Hai nha đầu kia là do hài nhi an trí, mẫu thân sao tùy tiện đưa họ đến đây? Đó là... Hự!
Hồng Phi Ngọc kêu hự một tiếng, sau mới biết đã bị Mã Nguyên Vũ nhanh tay chế ngự.
Mã Nguyên Vũ khẽ rít vào tai y :
- Suýt nữa ta bị ngươi lừa. Thật đáng khen cho hai tiếng bằng hữu đã là lần thứ hai làm ta lầm. Giờ thì hết rồi. Vì ngươi có biết tính đa nghi của ta là thừa hưởng từ ai chăng?
Đấy là thân phụ ta, Mộ Dung Tiên lão Tiên Gia đấy. Vì thế, kẻ nào dám lừa ta kẻ đó ắt sẽ nhận một hậu quả cực kỳ thảm khốc.
Dứt lời, Mã Nguyên Vũ không chờ Hồng Phi Ngọc đáp lời cứ thẳng tay điểm vào á huyệt của y.
Khi đó, phụ nhân trung niên nọ mới ung dung lên tiếng :
- Ngươi đừng hao phí tâm cơ, vô ích thôi tiểu tử. Vì đừng nói là một Hồng Phi Ngọc, dù ngươi có đến mười hoặc hơn vẫn không thể đánh đổi hai nha đầu này. Ngươi xem thường ta quá rồi đấy! Để bắt đầu, ta xin mượn hai nha đầu này mỗi ả một chiếc mũi xinh xinh.
Mã Nguyên Vũ thất kinh :
- Hãy chậm đã. Vì ý của phu nhân chỉ muốn đối phó với tại hạ mà thôi. Hãy nói phu nhân muốn gì ở tại hạ. Nếu có thể được tại hạ sẽ nguyện ý tuân theo, đổi lại sự tự do cho họ.
Phụ nhân bật cười :
- Ngươi nguyện ý tuân theo thật sao? Quả là khó tin hạng người như ngươi lại thật sự chung tình là thế. Nhưng cũng tốt thôi. Vậy ngươi có muốn biết ta cần gì ở ngươi không?
Hãy đoán xem nào, ngươi hãy vận dụng sự thông tuệ của ngươi để đoán xem nào. Ha... Ha...
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Cần gì phải thông tuệ hở phu nhân. Nếu phu nhân muốn sinh mạng tại hạ. Được, tại hạ sẽ giải khai huyệt đạo cho lệnh lang, sẽ nguyện ý để lệnh lang tùy nghi hành xử và không hề phản kháng. Còn họ, tại hạ thiển nghĩ giữa họ và phu nhân không thù không oán và sau này

dù họ có muốn báo thù cho tại hạ đi nữa thì họ mãi mãi vẫn không là đối thủ của phu nhân, xin phu nhân rộng lượng tha cho họ.
Phụ nhân vẫn cười và tràng cười biểu lộ tâm trạng đắc ý tột cùng :
- Thật ra mà nói ta không hề chờ đợi thái độ ngoan ngoãn này của ngươi. Vì ta đồ rằng một tiểu tử cao ngạo và tự phụ như ngươi sẽ không dễ dàng vì ai khác mà tỏ lời cầu lụy.
Nhưng vì ngươi đã nói thế, ngươi hoàn toàn khác xa tâm tính quá ư độc ác của thân phụ ngươi, nên ta có thể cân nhắc, xem xét lại dụng ý ta đã định dùng đối phó với ngươi lần này.
Tiện đây, ắt ngươi rất muốn biết ta đã có sẵn định ý như thế nào đối với ngươi?
Đối với Mã Nguyên Vũ, thời gian hễ kéo dài thêm một khoảnh khắc nhỏ nào thì lợi cho Mã Nguyên Vũ khoảnh khắc đó. Vì thế, thái độ của Mã Nguyên Vũ hoàn toàn lễ độ :
- Mong được phu nhân chỉ giáo.
Phụ nhân lạnh giọng :
- Ngươi đừng tốn công suy nghĩ và tìm biện pháp thay đổi cục diện. Vì chỉ cần bất kỳ cử chỉ nhỏ nào của ngươi cho thấy ngươi có ý phản kháng, ta lập tức tiến hành dự mưu đã có sẵn định, bất tất phải cân nhắc là có tha hay không tha hai nha đầu này theo lời cầu xin của ngươi. Hãy liệu đó mà hành sự, rõ chưa?
Mã Nguyên Vũ cười gượng :
- Phu nhân là người mà đến hai ba đời thân phu còn dám tuyệt tình sát hại. Tại hạ nào dám manh động như phu nhân đang quá nghi ngờ?
Phụ nhân cười lạt :
- Ngươi tự biết như thế là tốt. Và không có gì khó hiểu nếu Trang Phù Dung này lại là hạng người như ngươi vừa nói. Ngươi có biết ta thật sự là ai không? Hãy nhìn xem!
Thật chẳng biết đây là lần thứ mấy Trang Phù Dung dùng giả diện che kín diện mạo thật. Và lúc này, Trang Phù Dung gần như là cào thật mạnh tay vào da mặt để phẫn nộ bóc ra một lớp giả diện mỏng như cánh chuồn. Đến khi diện mạo thật của mụ lộ ra, Mã Nguyên Vũ suýt kêu hoảng vì nhìn thấy đó là một diện mạo đã bị lợi khí phá hủy với ít nhất là năm bảy lằn sẹo dọc ngang. Một diện mạo khác được mụ ngụy tạo để hóa thân thành đôi ba lần những vị phu nhân xinh đẹp tươi trẻ.
Nhìn thấy vẻ hoảng kinh của Mã Nguyên Vũ, mụ phá lên cười :
- Ngươi kinh tởm lắm phải không? Điều này chứng tỏ bao nỗi ô nhục của ta cam lòng hứng chịu quả nhiên cũng có ngày thu kết quả. Ha...

Ha...
Đoạn mụ quay qua nhìn Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc, là hai nữ nhân cùng xuất hiện với mụ, nói đúng hơn là bị mụ áp giải đưa đến.
Mụ bảo :
- Tri Thù môn từng được Vô Diện thư sinh cứu nguy một lần, vì thế Tri Thù môn luôn luôn và luôn luôn khắc cốt ghi tâm đại đức của Vô Diện thư sinh, đúng không?
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc do đã bị chế ngự huyệt đạo toàn thân nên cung cách đáp lời của hai nàng bất quá chỉ là những lượt chớp mát không hề thể hiện hết mọi điều hai nàng muốn đáp. Vậy mà mụ vẫn hiểu, vẫn tiếp tục độc thoại :
- Bọn ngươi cũng không ngờ ta lại có nhan sắc xinh đẹp đến nhường này ư? Cứ từ từ nghe ta nói thì rõ. Cũng như Tri Thù môn bọn ngươi nghĩa là Tri Thù môn vì cảm kích nhưng không biết báo đáp thế nào cho xứng với đại ân đại đức của Vô Diện thư sinh, nên Tri Thù môn từ lúc đó đã có ý định dâng hiến điều tốt đẹp nhất cho đại ân nhân. Có phải Tri Thù môn Môn chủ đã có quyết định và biến quyết định đó thành một di lệnh bất khả bất tuân? Là người kế nhiệm cương vị Môn chủ từ lần đó trở đi phải là một giai nhân hoa nhường nguyệt thẹn, và vị tân Môn chủ này ngoài việc trau dồi đức hạnh cùng võ học còn phải biết giữ mình sao cho mãi mãi là một tân nhân, để bọn thuộc hạ các ngươi sau đó phải bỏ công đi tìm cho được Vô Diện thư sinh, giải bày ý nguyện và có nhiệm vụ cung thỉnh Vô Diện thư sinh hãy đón nhận vị tân nhân đó về làm phu nhân, làm một ả nô tỳ suốt một đời hầu hạ, nâng khăn sửa túi cho một đại ân nhân đó?
Mã Nguyên Vũ giật mình và vội liếc nhìn Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc sau đó len lén nhìn Hồng Phi Ngọc.
Trong khi đó, mụ xú diện Trang Phù Dung bật cười uất hận :
- Bốn mươi hai năm trước, ta hãy còn là một mỹ nhân thơ ngây, hồn nhiên trong trắng, chỉ mới mười bốn mười lăm và chưa biết thế nào là yêu, cũng chưa hiểu phận sự của nữ nhân là sau này phải tùy thuộc hoàn toàn vào một nam nhân được cao xanh hoặc được trưởng bối định đoạt. Nhưng chỉ hôm trước hôm sau là mọi điều đều thay đổi. Vì bỗng dưng ta được chọn làm tân nhân và được dạy dỗ mọi điều để sau này hầu hạ một người mà chưa một ai nhìn thấy mặt. Và nhân vật đã chọn ta đó chẳng phải ai khác ngoài Môn chủ Tri Thù môn.
Tại sao y chọn ta? Tại sao chứ? Ha... Ha...
Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng biến sắc, ngỡ ngàng nhìn mụ.
Mụ phát hiện cử chỉ này của cả hai nên bật rít :

- Bọn ngươi phải gọi ta là cô cô. Vì bào huynh của ta cũng là tên súc sinh thân phụ hai ngươi đã không đếm xỉa gì đến tâm trạng của ta, cứ mặc nhiên định đoạt cuộc đời ta như thế, ta là vật vô tri vô giác.
Mụ chợt hỏi :
- Ta nói thế này thì hai ngươi hiểu. Thử hỏi một mỹ nữ ngây thơ đến chữ yêu cũng chưa có khái niệm gì, bỗng được hết người này đến người kia tận tình chỉ điểm, cho biết muốn hầu hạ một nam nhân thì phải có hành động gì và phải hầu hạ ra sao, kèm theo đó là học cho biết đến tường tận thế nào là thủ thuật yêu đương, thế nào là thời điểm thích hợp để vận dụng khi thì thủ thuật này khi thì thủ thuật kia. Vậy cảm giác của ta lúc đó thế nào, hai ngươi có biết chăng, có mường tượng được chăng? Ồ, bọn ngươi đỏ mặt vì ngượng ư? Vậy thì cũng là nữ nhân như nhau, ta cũng ngượng đâu khác gì hai ngươi lúc này. Nhưng nào có ai hiểu cho ta? Sao chẳng có ai chịu hiểu cho ta vậy? Ha... Ha...
Và mụ bất ngờ quay nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Ta ngượng nhưng không nhiều bằng hận và nhục. Ta nhục cho ta và nhục cho tất cả nữ nhân, tại sao phận nữ nhân phải phụ thuộc vào nam nhân, phải hầu hạ và chiều theo mọi sở thích quái đản của họ? Ta càng hận hơn khi thời gian chờ đợi được hầu hạ nam nhân ngày càng qua, ta càng mất dần tuổi xuân và tung tích của Vô Diện thư sinh thì cứ càng biệt vô âm tín. Vì thế ta có quyết định phải cho Vô Diện thư sinh biết tay, phải cho thảy thảy mọi nam nhân biết ta là hạng nữ nhân như thế nào.
Mụ lại cười :
- Vì quá hận, chính ta đã tự hủy dung nhan và lập thệ, ta sẽ tự đi tìm Vô Diện thư sinh, sẽ chỉ cho y nhìn thấy tận mắt diện mạo của ta vì sao nên nông nỗi này. Và người đó bây giờ là ngươi.
Mã Nguyên Vũ thật sự bàng hoàng khi nghe mụ thố lộ :
- Ta đã định, phàm người nào có liên quan đến ngươi ta cũng cho chịu chung số phận với ngươi. Ta sẽ tùng xẻo từng chút một, sẽ hủy hoại từ từ, sẽ toại nguyện nhìn cái chết đến dần dần với ngươi. Ta sẽ không dễ dãi nữa như đã đối xử với bất kỳ nam nhân nào đã dày vò thân xác ta, đấy là chuyện đã xảy ra cho Mã Bình Sơn, cho Hồng Khắc Ngụy, cho Hắc Cốt Tôn Giả, cho lũ người từng thỏa mãn trên thân xác ta. Ha... Ha...
Hồng Phi Ngọc tuy bị chế ngự huyệt đạo nhưng đúng thời điểm này y lại ọe lên một tiếng và từ từ thổ ra tất cả những gì nhơ bẩn y đang chứa trong người.
Nhìn thấy thế, mụ phá lên cười :

- Ngươi cũng tỏ ra kinh tởm vì hành vi bấy lâu này của ta ư? Như vậy cũng tốt, vì như thế là đạt ý nguyện của ta. Cứ kinh tởm đi, hài tử. Vì có như thế, sau này ngươi sẽ tha hồ hành xử ngược lại bất kỳ nữ nhân nào ve vãn ngươi. Chúng càng hầu hạ càng chìu lụy ngươi thì càng tự chuốc lấy khổ. Và Mã Bình Nguyên, đại huynh cùng một mẫu thân với ngươi bấy lâu nay đã được ta đào luyện theo hướng này. Giả dụ như y vì quá kinh tởm, dám ra tay hạ thủ ta thì ta cũng mãn nguyện vì mục đích đã đạt. Ha... Ha...
Đoạn mụ ra lệnh cho Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi muốn ta buông tha lũ nha đầu này? Được lắm, hãy giải khai huyệt đạo cho Phi Ngọc! Và nhớ, đừng xuẩn động tự ý giở trò với ta. Thực hiện đi.
Mã Nguyên Vũ thở dài, như liếc nhìn Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc lần cuối, đoạn từ từ giải huyệt cho Hồng Phi Ngọc. Chàng tiến hành thật chậm vì không muốn có bất kỳ cử chỉ nào khiến mụ nghi ngờ.
Mụ lại bảo, khi thấy Hồng Phi Ngọc đã có thể cử động tay chân :
- Ngươi, Nguyên Vũ, từ từ tiến đến phía trước mặt Phi Ngọc.
Mã Nguyên Vũ vừa tuân hành mệnh lệnh vừa e dè lên tiếng :
- Phu nhân vẫn chưa buông tha Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc.
Mụ gắt :
- Ta bảo sao thì làm vậy, ngươi dám phản kháng ư?
Và mụ chợt ra lệnh cho Hồng Phi Ngọc :
- Ngươi còn chờ gì nữa? Điểm huyệt y đi. Chỉ cần điểm vào huyệt Thần Đường là đủ.
Hồng Phi Ngọc thất kinh :
- Mẫu thân, điểm vào huyệt Thần Đường thì y chắc chắn phải chết, hài nhi đâu còn dịp hành hạ y?
Mụ cười :
- Ngươi yên tâm đi. Vì nếu là ai khác thì nhất định kẻ đó phải chết. Riêng y thì không.
Cứ làm đi thì ắt sẽ rõ.
Nhưng Hồng Phi Ngọc vừa chạm tay vào huyệt Thần Đường thì Mã Nguyên Vũ chợt khuỵnh xuống và ngã vật qua một bên.
Huỵch...
Hồng Phi Ngọc kinh tâm, vừa cúi nhìn Mã Nguyên Vũ vừa kêu toáng lên :
- Y chết rồi, mẫu thân! Y chết thật rồi!
Mụ vẫn thản nhiên và cười lạt :
- Chết thật rồi sao! Tiếc thật, nghĩa là hài tử chẳng còn cơ hội hành hạ y nữa rồi. Vậy tại sao hài tử không quật một kình cho y tan xương

nát thịt, cũng hả một phần nào uất hận?
Hồng Phi Ngọc nâng cao tay, đoạn giáng một kình thật mạnh vào chỗ Mã Nguyên Vũ đang nằm.
Ầm...
Bụi cát cũng theo đó tung bay mịt mù, vô tình che lấp kín một thảm trạng có lẽ đã xảy ra với Mã Nguyên Vũ.
Tuy nhiên đột ngột có tràng cười cao ngạo của mụ xú diện Trang Phù Dung vang lên :
- Bọn ngươi dù có đồng mưu cũng đừng quá xem thường ta như vậy. Một tiểu tử thì dám giở trò trá tử, một cốt nhục của ta thì lại ngang nhiên theo phe kẻ thù kháng lại mệnh lệnh của ta vốn là mẫu thân của hắn. Thủ đoạn của hai ngươi đâu thể qua mặt ta. Ha... Ha...
Bụi cát tan dần, cho thấy mụ Trang Phù Dung đã đưa Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc chuyển dời phương vị, không còn đứng ở chỗ cũ trước đó nữa. Còn Mã Nguyên Vũ thay vì đã chết thì lúc này đang ngơ ngẩn đứng nhìn Hồng Phi Ngọc.
Và bất chợt Mã Nguyên Vũ bảo Hồng Phi Ngọc :
- Đa tạ Thiếu chủ đã nương tay, vừa rồi lại còn ngấm ngầm tạo cơ hội cho tại hạ có dịp giải cứu Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc. Nhưng vì dự mưu bất thành, có lẽ đây là số phận dành sẵn cho tại hạ. Thiếu chủ ra tay đi, lệnh đường nói đúng, điểm vào huyệt Thần Đường sẽ không làm tại hạ chết ngay đâu. Đúng là tại hạ đã quá xem thường lệnh đường. Vậy thì lần này Thiếu chủ đừng nương tình nữa. Hãy vì sinh mạng của Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc.
Hồng Phi Ngọc bật quát :
- Tại sao ngươi cứ mãi bận tâm vì nữ nhân? Ta cần ngươi là cần để diệt trừ mụ xú phụ có tâm địa độc ác kia. Vì thế ta chỉ vờ chạm vào huyệt đạo của ngươi mà thôi. Lúc ta quật kình là cố tình dùng bụi đất che mắt mụ để ta và ngươi cùng liên thủ. Nếu ngươi đừng vì hai ả kia là cơ sự tất thành rồi, kẻ mê muội như ngươi có chết là đáng. Hừ.
Và y cật lực điểm vào huyệt Thần Đường của Mã Nguyên Vũ.
Mã Nguyên Vũ hự lên một tiếng và bủn rủn tứ chi suýt ngã.
Sau đó Hồng Phi Ngọc quắc mắt nhìn mụ xú diện, mẫu thân y :
- Ơn cưu mang sinh dưỡng, ta tuân lệnh mụ lần này kể như tạm đủ để đền đáp. Từ nay về sau ta và mụ là hai kẻ tử đối đầu. Ta quyết giết mụ để báo thù cho phụ thân ta là Hắc Cốt Tôn Giả. Hẹn gặp lại!
Vút...
Nhìn Hồng Phi Ngọc bỏ đi, mụ bật cười :
- Cứ hận ta đi, hài tử. Đấy chính là ý nguyện của ta. Giang hồ từ đây sẽ có hai sát tinh, cả hai đều là cốt nhục và do Công Tôn Phù Dung

này đào luyện. Ha... Ha...
Mụ đang cười chợt nghe Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc cùng quát :
- Nhưng mụ chẳng đắc ý lâu nữa đâu. Vì hôm nay chính là ngày cuối cùng của mụ.
Xem đây!
Bụp...
Bụp...
Màn hắc vụ do Huyền Huyền Mê Tiên Lộ đã xuất hiện che kín mụ và chỉ để tiếng kêu kinh ngạc lẫn giận dữ của mụ vang ra :
- Hai ngươi đã tự giải khai huyệt đạo ư? Hay là còn có cao nhân nào ẩn đâu đây cả gan dám ra tay giải huyệt cho hai ngươi?
Màn hắc vụ tan dần, cho mụ nhìn thấy điều mà mụ dù có nằm mơ cũng không bao giờ ngờ là sẽ được thấy.
Đó là Mã Nguyên Vũ đang ung dung đứng giữa hai nàng Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc, Mã Nguyên Vũ còn cười lạnh :
- Là ta đã giải khai huyệt đạo cho cả hai đấy. Mụ không ngờ phải không?
Và cứ để mụ mặc tình đứng ngơ ngác, Mã Nguyên Vũ lần lượt nhìn hai nàng :
- Vẫn chỉ một thủ đoạn cũ, ta cứ ngỡ hai nàng hiểu thì có hiểu nhưng vì nghĩ ta đã bị điểm huyệt tất không thể làm gì hơn nên ngại hai nàng không thực hiện như đã từng thực hiện. Hóa ra ta đã đánh giá sai về hai nàng.
Công Tôn Quỳnh ngước nhìn Mã Nguyên Vũ bằng ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ :
- Đang lúc thất kinh, ngỡ chàng phải chết vì một kình của Hồng Phi Ngọc làm bụi đất bay mịt mù, vậy mà bản thân muội đột nhiên được giải huyệt. Muội hiểu ngay, vậy là phải tin hoàn toàn vào chàng. Nếu chàng chỉ giải huyệt chứ không giải cứu tất là có chủ ý. Và một khi đã biết chàng có sẵn chủ ý thì muội đâu còn lo lắng gì nữa.
Bạch Cúc cũng ngưỡng mộ Mã Nguyên Vũ không kém :
- Muội cũng nghĩ thế khi bất ngờ cảm nhận huyệt đạo được giải khai. Nhất là khi nghe chàng thản nhiên đề xuất, bảo Hồng Phi Ngọc cứ điểm huyệt và đừng nương tay, muội hiểu ngay là chàng chắc chắn đã dùng công phu Thiên Cang thượng thừa, phong tỏa toàn bộ huyệt đạo, khiến bất kỳ ai cũng không thể chế ngự được chàng. Vậy là muội cứ hành động, cứ ném Huyền Huyền Mê Tiên Lộ như trước đây chúng ta từng sử dụng thủ đoạn này!
Mụ Công Tôn Phù Dung chợt lên tiếng :
- Bọn ngươi huyênh hoang như thế đã đủ chưa? Đừng nghĩ ta không

còn cách nào chế phục bọn ngươi.
Và chợt mụ ném tung lên trời nhiều loạt pháo hiệu.
Phụt... Xòa!
Phụt... Xòa!
Công Tôn Quỳnh có ý lo :
- Thần Long hội sắp đến rồi?
Bạch Cúc cũng kinh hãi :
- Chàng định tâm đối phó họ thật sao?
Mã Nguyên Vũ bật cười :
- Cứ để họ đến. Vì cố ý chờ điều này nên khi nãy, trong vùng Huyền Huyền Mê Tiên Lộ ta đã bỏ qua, không hạ sát mụ. Hãy nhẫn nại chờ một lúc, điều mụ không thể nào ngờ sẽ xảy đến. Ha... Ha...
Những phát pháo hiệu của mụ đã bắt đầu có đáp ứng. Đầu tiên là tiếng kêu la giận dữ của Hồng Phi Ngọc :
- Lũ trọc Thiếu Lâm thối tha. Ta là hậu nhân của Hồng gia, và còn là Vô Diện thư sinh nữa, sao bọn ngươi ngang nhiên dùng trận La Hán vây bắt ta?
Mụ thất sắc nhìn Mã Nguyên Vũ :
- Thần Long hội đã tự triệt thoái, hội Phục Mã Đả Long cũng tự giải trừ. Bây giờ chỉ còn là quần hùng các đại phái dưới sự chủ trì của Khưu đại thế gia chuẩn bị mở Đại Thịnh Hội Đồ Long, xét xử và trừng trị mụ cùng như sẽ khu xử Mã Bình Nguyên và Hồng Phi Ngọc, hai nhân vật mà mụ bảo sẽ là hai sát tinh của võ lâm. Có phải thế không Khưu lão nhân gia?
Vút...
Khưu lão xuất hiện, mỉm cười với Mã Nguyên Vũ :
- Nhờ thiếu hiệp giữ lời, lão phu vừa đến Thiếu Lâm đã được Như Độ phương trượng cho tin. Nhân thấy pháo hiệu phát lên, trước mắt chỉ có Thiếu Lâm phái và Võ Đang xuất lực. Tuy vậy, vẫn hy vọng Đại Thịnh Hội Đồ Long được diễn khai đúng hạn kỳ!
Vút...
Mụ Công Tôn Phù Dung nhận thức cơ sự đã đổ vỡ, mụ nhân lúc chỉ mới có một mình Khưu lão xuất hiện, hai phái Võ Đang, Thiếu Lâm chưa đến, liền thừa cơ hội tháo chạy.
Phát hiện Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc đang há to miệng chực tri hô, Mã Nguyên Vũ vội lấy mắt ngăn lại.
Chờ khi mụ chạy thật khuất trước vẻ ngạc nhiên của hai nàng, Mã Nguyên Vũ cười lạt và hạ thấp giọng nói với lão Khưu :
- Lão nghĩ được kế này cũng hay nhưng hãy nghe ta khuyên một lời. Đừng bao giờ có thái độ thừa gió bẻ măng nữa. Kẻo những gì ta hứa

có thể ta sẽ hủy bỏ.
Khưu lão tái mặt :
- Thiếu hiệp đoán biết diệu kế này ư?
Mã Nguyên Vũ bĩu môi :
- Hồng Phi Ngọc đã rõ y là hậu nhân của Hắc Cốt Tôn Giả. Giọng nói lúc nãy nếu là của y ắt phải nói theo cung cách khác. Ngoài lão ra, còn ai nữa vì thấy pháo hiệu nên vội chạy đến đây?
Khưu lão bối rối :
- Là tất cả... tất cả những ai từng là người của Thần Long hội.
Mã Nguyên Vũ lặng người một lúc, sau đó khẽ lắc đầu :
- Là chư vị không tin hoặc chưa tin vào lời ta hứa hay chư vị cố ý cùng ta quyết một phen ngọc nát vàng tan?
Khưu lão chưa đáp lời thì có tiếng niệm Phật vang lên :
- Vô lượng thọ phật. Dĩ nhiên bọn bần đạo không thể tin. Vì Vô Diện thư sinh là hạng người cực đoan, chưa bao giờ có chuyện chừa sinh lộ cho người lầm đường lạc lối được cơ hội hối cải. Huống chi...
Một giọng khác vang lên tiếp nối :
- Huống chi lai lịch của ngươi quá bất minh. Nhỡ ngươi là hậu nhân của lão Tiên gia thật thì sao? Vì thế, đừng vội trách bọn ta đành phải giữ chọn giải pháp bất đắc dĩ này. Hừ!
Vút...
Vút...
Có hơn mười nhân vật xuất hiện, và trong mười nhân vật này ngoại trừ một đạo nhân Võ Đang phái là cố tình lộ diện, kỳ dư tất cả đều che kín diện mạo.
Họ lẳng lặng tiến đến và vây kín Mã Nguyên Vũ, Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc.
Mã Nguyên Vũ cười lạt :
- Tại hạ có thành tâm nhưng chư vị vẫn không tin. Vậy tại hạ phải làm gì để chư vị tin?
Khưu lão lùi lại :
- Lão phu không còn là Hội chủ Thần Long hội nữa. Việc này lão phu không có chủ ý.
Mã Nguyên Vũ nhìn những nhân vật còn lại :
- Vậy thì ai trong chư vị hạ cố mách bảo tại hạ phải làm gì để chư vị tin?
Có người bảo :
- Có ba điều, nếu ngươi dám lập trọng thệ và lấy sinh mạng hai nữ nhân kia ra để lập thệ, bọn ta mới dám tin.
Mã Nguyên Vũ thở dài :

- Nói đi!
Một người nói :
- Thứ nhất, ngươi phải lập thệ vĩnh viễn không dùng đến thân phận Vô Diện thư sinh.
Vì còn dùng thân phận đó là còn có hành vi bất minh, dẫu diệt trừ được kẻ ác vẫn làm mọi người bất phục. Thế nào?
Mã Nguyên Vũ đành lập thệ và bảo :
- Tại hạ đã từng đàm luận và phản bác cho đến cùng hành vi chỉ chuyên gây hoang mang và lo lắng cho mọi người như thế này của Vô Diện thư sinh. Vì thế, cũng như đã từng hứa với Thiên Cang Thượng Nhân, tại hạ xin lập thệ, khai tử hoàn toàn thân phận Vô Diện thư sinh. Được chứ?
Nhân vật khác bảo :
- Ngươi cũng phải lập thệ tương tự ở điều thứ hai, là phải giúp bọn ta loại trừ vĩnh viễn Mộ Dung Tiên, nhân vật đã đồng mưu cùng mụ Trang Phù Dung, đã gây quá nhiều tai họa cho võ lâm suốt ba mươi năm qua.
Mã Nguyên Vũ thở ra nhẹ nhõm :
- Mộ Dung Tiên sẽ bị loại trừ, tại hạ hứa.
Đến lúc này Khưu lão mới lên tiếng :
- Còn đây là điều thứ ba.
Và lão cẩn thận mở thắt lưng, cho một vật bằng kim thiết vốn được nhét ở thắt lưng lão tự rơi xuống.
Keng...
Sau đó, lão Khưu tuy vẫn đứng nguyên vị như cố ý chờ đợi điều gì đó ắt sẽ xảy đến.
Quả nhiên có một người tiến đến cạnh lão Khưu. Đấy là vị đạo nhân Võ Đang phái.
Đạo nhân cũng mở thắt lưng, cho rơi xuống đất một vật tương tự như vật đã rơi từ thắt lưng lão Khưu.
Keng...
Cứ như thế, tất cả những nhân vật che kín mặt còn lại cũng tiến đến, cũng mở thắt lưng và cũng lần lượt để rơi xuống thêm chín mảnh kim thiết nữa. Sau cùng họ lần lượt lùi về, chỉ lưu lại tại đó một mình Khưu lão.
Khưu lão hắng giọng :
- Nhân vô thập toàn, ai mà không một lần lầm lỗi. Nhưng không một ai có cơ hội hối lỗi, sau khi phạm lỗi xong là gặp ngay một khác tinh của việc hành ác là Vô Diện thư sinh.
Chính vì thái độ quá thẳng, quá tuyệt tình của Vô Diện thư sinh nên

vô hình chung đẩy mọi người vào tình thế không thể không hợp lại đối kháng. Đó là nguyên do khiến Thần Long hội được khai sáng và được nhiều người tán thành. Ý của lão phu và của mọi người là...
Như đã có chủ ý sẵn, lời của Khưu lão vừa nói đến đây thì mười nhân vật còn lại chợt đồng loạt hô vang :
- Là... thiếu... hiệp... phải... lập... thệ! Vì... võ... lâm... nguyện... ý... tiếp... nhận... cương... vị... Minh... chủ...! Vệ... đạo... trừ... ma, giữ... yên... cho... mọi... người...!
Mã Nguyên Vũ giật nảy người, lại còn quắc mắt nhìn Khưu lão :
- Là lão bày ra trò này, biến tại hạ thành trò cười cho thiên hạ?
Khưu lão cũng giật mình :
- Làm Minh chủ võ lâm đâu thể bảo sẽ là trò cười cho mọi người?
Mã Nguyên Vũ gay gắt :
- Một Đại ác ma vì tự thị vào bản lãnh cao cường nên sau cùng cũng mong đạt đến chủ đích này. Là Minh chủ võ lâm so với kẻ có dã tâm độc bá võ lâm thì đâu có gì khác?
Khưu lão lại giật mình một lần nữa :
- Sao thiếu hiệp lại có sự so sánh thiển cận này? Và lão phu cũng chưa từng nghe ai có cách so sánh này như thiếu hiệp.
Mã Nguyên Vũ thở hắt ra :
- Đó là lập luận của Hắc Cốt Tôn Giả. Lão bảo dù là chính hay tà, hễ là người có hùng tâm tráng khí thì nói theo cách nào đó cũng đi đến một kết quả như nhau, là được người người thuận phục, ngưỡng mộ, công tôn làm nhân vật thiên hạ đệ nhất nhân, hễ nhất hô là bá ứng vạn ứng! Tại hạ không phải loại người như thế!
- Sai rồi!
Có một nhân vật chợt hô vang và còn bất ngờ lột bỏ lớp lụa che mặt.
Bạch Cúc kêu :
- Là Phạm Hoàng huynh đấy ư? Sao bảo huynh chỉ là người của Hội Phục Mã Đả Long?
Nhân vật đó chính là Phàm Hoàng, Thủ Khẩu Như Bình. Phạm Hoàng bảo :
- Gia sư có lưu tự ngôn, nếu không có Vô Diện thư sinh thì không có Thần Long hội.
Và vì có Thần Long hội tất phải có Phục Mã Đả Long hội để người người có cơ hội hồi đầu hối thiện. Vì thế...
Một nhân vật khác cũng tự lột bỏ lớp che kín mặt, là Du Thế Bình :
- Vì thế, một Minh chủ võ lâm sẽ vì đại cục mà không có hành vi quá cực đoan như Vô Diện thư sinh, chỉ phục người bằng đức, chẳng cần dùng uy. Đó cũng là điểm khác biệt giữa một Minh chủ được người

người công sử so với một ác ma cái thế bắt mọi người thuận phục. Tại hạ Du Thế Bình được gia sư ưu ái, đã giao cho trọng trách chấp chưởng Không Động phái. Lời vừa rồi mong Mã thiếu hiệp cân nhắc.
Mã Nguyên Vũ chưa kịp nói thì đạo nhân Võ Đang phái chợt gọi to :
- Phương trượng Như Độ còn chờ gì nữa mà chưa hiện thân?
Phàm Hoàng gật gù :
- Như Độ đại sư chính là Hội chủ hội Phục Mã Đả Long. Hy vọng lời của Như Độ đại sư ắt đủ sức thuyết phục Mã thiếu hiệp.
Nhưng mọi người chờ mãi vẫn không nghe hồi âm nào cho thấy là có Như Độ phương trượng phái Thiếu Lâm sẵn sàng xuất hiện.
Khưu lão cũng hoang mang và càng hoang mang hơn khi nghe Mã Nguyên Vũ đột ngột gầm vang :
- Mã Bình Nguyên! Ta biết chính là ngươi ra tay. Hãy buông tha Như Độ đại sư. Hãy nói muốn gặp ta ở đâu? Ta sẽ đến và sẽ cùng ngươi công bằng quyết đấu!
Không có lời nào đáp lại, khiến mọi người rúng động, biết là đã có điều bất ổn chắc chắn sẽ xảy đến cho Như Độ đại sư.
Họ nhìn Mã Nguyên Vũ, nhân vật nào chưa lột bỏ lớp lụa che mặt thì lúc này cũng tự ý lột bỏ :
- Minh chủ! Xin hãy vì võ lâm, vì sự an nguy của các bang, các phái với mọi người đây đều là những Nhất Môn chi chủ của các phái. Xin Minh chủ dùng võ công thượng thừa, diệt trừ Mã Bình Nguyên, cứu vãn kịp thời sinh mạng của Phương trượng Như Độ. Chỉ cần như thế thôi, từ nay về sau các môn, bang, phái đều một lòng một dạ với Minh chủ, giương cao ngọn cờ chính nghĩa, vệ đạo trừ ma!
Mã Nguyên Vũ chợt hít vào một hơi thật dài và thật sâu để bất ngờ đẩy một loạt nhu kình vào đống kim thiết, chính là lệnh bài Thần Long hội có tẩm độc gồm những mười mảnh.
Xèo...
Vì đó là công phu Hắc Cốt chưởng thượng thừa nên sức nhiệt cực nóng, lập tức làm tan chảy đống kim thiết nọ. Mã Nguyên Vũ gật đầu :
- Tại hạ đáp ứng. Vì võ lâm chính nghĩa, vệ đạo trừ ma!
Vút!
Chàng đi mất và chỉ đi một mình. Nhưng ai cũng hiểu chàng hủy diệt lệnh bài Thần Long hội là đáp ứng, vì võ lâm tiếp nhận trọng trách Minh chủ.

VÔ DIỆN THƯ SINH

Hồi 26
Phụ tử đoàn viên, Phu thê viên mãn

Được Mã Nguyên Vũ cứu tỉnh, câu đầu tiên của Hồng Phi Ngọc là :
- Ngươi cứu ta? Ngươi vẫn cứu ta sau bao biết tồi tệ ta đã làm cho ngươi?
Mã Nguyên Vũ vẫn từ từ thúc đẩy chân khí vào nội thể Hồng Phi Ngọc :
- Chớ phí lời nữa. Hãy bình tâm dẫn lưu nội kình, cần nhất là Thiếu chủ phải bảo lưu sinh mạng. Một khi đã sống lo gì không có cơ hội đặt cho tại hạ bao nhiêu nghi vấn cũng được.
Hồng Phi Ngọc với huyết tích đầy người, đang cố tìm cách không tiếp nhận ân cứu tử của Mã Nguyên Vũ :
- Ta không còn sinh thú gì nữa để tiếp tục sống. Càng chóng chết ta càng mau mãn nguyện.
Vì là người bị nội thương đến cạn kiệt chân lực nên Hồng Phi Ngọc đâu còn sức để ngăn cản hoặc khước từ việc tiếp trợ chân khí của Mã Nguyên Vũ. Đã thế Mã Nguyên Vũ còn trách :
- Sao Thiếu chủ bi quan, cho là không còn sinh thú để sống? Này nhé lệnh đường vì hận Vô Diện thư sinh và hận Tri Thù môn nên đã gây ra bao nhiêu tệ hại. Tại hạ còn đoán quyết Tri Thù môn hiện lâm cảnh diệt môn cũng là do lệnh đường gây ra. Nếu Thiếu chủ có đủ ngạo khí và nghị lực, hãy vì lệnh đường mà chuộc lại lầm lỗi này. Hãy giúp Tri Thù môn hưng môn phục phái.
Hồng Phi Ngọc cười lạt :
- Ta có tư cách đó sao, một khi đến cả ta cũng cảm thấy khó thể tha thứ cho mụ, liệu Tri Thù môn có tha thứ hay không?
Mã Nguyên Vũ vẫn tiếp tục chi trì việc thúc đẩy chân khí vào nội thể đang dần dần khôi phục của Hồng Phi Ngọc :
- Thiếu chủ có thừa tư cách. Đừng quên tại hạ khá là thông tuệ và qua sự việc đã xảy ra cho lệnh đường, qua lời nói úp mở của Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc về điều gọi là ẩn tình Tri Thù môn vẫn có một tân nhân khác, và sẽ có mãi cho đến khi người của Tri Thù môn tìm gặp và hiến tặng tân nhân đó cho Vô Diện thư sinh mới thôi. Phải chăng thời gian gần đây, Thiếu chủ với thân phận Vô Diện thư sinh đã tiếp nhận tân nhân đó?
Hồng Phi Ngọc đỏ mặt vì ngượng, nhưng lại là cho thấy sinh khí đang tái hiện dần dần, một người sẽ phải chết nếu không tình cờ có

Mã Nguyên Vũ đi ngang qua và động lòng từ tâm gia ân cứu tử.
Hồng Phi Ngọc bảo :
- Không phải Công Tôn Quỳnh hoặc Bạch Cúc tiết lộ cho ngươi biết sao?
Mã Nguyên Vũ giấu biệt chuyện thân cận nữ sắc làm cho chân lực Hồng Phi Ngọc sa sút mới là dấu hiệu chắc chắn khiến Mã Nguyên Vũ đoán biết chuyện này. Mã Nguyên Vũ cũng chẳng phí thời gian để cho Hồng Phi Ngọc biết rằng sinh mệnh Như Độ phương trượng đang lâm nguy nên Mã Nguyên Vũ vẫn chưa có cơ hội hỏi han hoặc chuyện vãn với Công Tôn Quỳnh và Bạch Cúc về mọi điều xảy ra liên quan đến ẩn tình Tri Thù môn. Mã Nguyên Vũ chỉ cười cười :
- Họ là nữ nhân, đâu phải bất kỳ chuyện gì họ cũng có thể thản nhiên tiết lộ. Vậy là Thiếu chủ đã mặc nhiên trở thành Môn chủ Tri Thù môn?
Hồng Phi Ngọc thở dài :
- Tân nhân là một giai nhân xinh đẹp, và sẽ mãi mãi là tân nhân nếu không tìm thấy Vô Diện thư sinh. Ta không tham sắc, nhưng vì bất nhẫn cho nàng đành thuận tình đáp ứng.
Vậy là trọng trách Môn chủ Tri Thù môn liền được Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc gán cho ta.
Mã Nguyên Vũ chỉnh sắc và nghiêm giọng :
- Nếu vì bất nhẫn Thiếu chủ tiếp nhận Tân nhân thì tại sao Thiếu chủ không vì động lòng trắc ẩn để phải quyết sống, đừng để Tân nhân chưa gì đã hóa thành góa nhân? Thiếu chủ phải vì nàng, vì tồn vong của Tri Thù môn mà tiếp tục sống. Đó chính là sẽ sống, và sinh thú đủ để giúp Thiếu chủ tự bản thân mình tồn tại.
Hồng Phi Ngọc giật mình, nhìn thẳng vào mắt Mã Nguyên Vũ :
- Ngươi nói không sai. Quả là nông cạn nếu ta cứ quyết tìm cái chết, lẫn tránh một trách nhiệm ta đã tự nguyện khoác vào thân.
Mã Nguyên Vũ nháy mắt :
- Thiếu chủ sẽ có cốt nhục lưu lại? Nếu là vậy, liệu Thiếu chủ có thuận tình cho tại hạ được một vinh hạnh trở thành nghĩa phụ của cốt nhục đó chăng?
Hồng Phi Ngọc sững sờ :
- Ngươi... ngươi không khi dễ, oán hận ta? Là thật tâm của ngươi muốn nhi tử của ta gọi ngươi là nghĩa phụ? Ôi, Nguyên Vũ đệ! Liệu ta có xứng đáng đón nhận diễm phúc này không?
Mã Nguyên Vũ chưa đáp, chợt nghe Hồng Phi Ngọc kêu hốt hoảng :
- Dừng lại! Thì ra đệ vẫn truyền lực cho ta từ nãy giờ ư? Nguy rồi, không được rồi.

Đệ hãy dừng lại ngay, dừng ngay.
Mã Nguyên Vũ kinh tâm và thu tay về :
- Đệ đâu thấy trong mình huynh có gì bất ổn? Sao huynh tỏ ra hoảng hốt?
Hồng Phi Ngọc ngồi bật dậy, thở dài vì thấy nội thể mười phần đã hồi phục sáu bảy :
- Là một gã đả thương ta. Gã tự xưng là Mã Bình Nguyên.
Mã Nguyên Vũ ngơ ngác :
- Thế thì sao? Trừ phi Mã Bình Nguyên ngoài chuyện định sát hại huynh còn có âm mưu bất lợi gì nữa, nhất là đối với huynh. Nhưng đệ không phát hiện điều đó.
Hồng Phi Ngọc cau có, sau nghĩ lại không nỡ, đành tiếp tục thở dài :
- Là gã đoán biết trước từng đường đi nước bước của đệ. Gã bảo sẽ không sát hại ta, mà chỉ tạo thương tích trầm trọng thế thôi. Gã còn bảo đệ sẽ đi ngang qua đây, sẽ nhìn thấy ta thế này, sẽ vì lòng hào hiệp mà cứu ta. Vậy là gã đã có cách làm đệ hao tổn chân nguyên thật nhiều nếu ra tay cứu ta. Gã đoán được như thế, lẽ nào tự đệ không đoán ra?
Mã Nguyên Vũ phát lên cười :
- Tưởng như thế nào. Chứ nếu chỉ thế này thì đệ ngay từ đầu đã đoán ra. Gã không phải chỉ muốn đệ hao phí chân lực thôi đâu. Kỳ thực qua hành vi đệ cứu huynh, gã muốn dò xét để am hiểu thêm, là có phải đệ đã được khai thông nhị mạch Nhâm Đốc hay chưa? Và vì Sinh Tử Huyền Quan của đệ đã được đả thông, chân khí dẫn lưu liên miên bất tận, nghĩa là đã đạt mức Sinh Cơ Bất Diệt, đệ có trút chân khí cho huynh cũng đâu có tổn hại gì. Hãy nhìn đây, đệ sẽ minh chứng cho huynh thấy sự thật!
Và Mã Nguyên Vũ đưa tay chỉ vào một cội cây ven đường nhưng vẫn cách chàng đến mươi mười lăm trượng :
- Đệ sẽ phát một kình Hắc Cốt chưởng vào đó. Phàm vật gì xung quanh cội cây trong vòng ba bốn trượng tất sẽ cháy thành than. Huynh hãy nhìn cho kỹ nha!
Mã Nguyên Vũ vẫy tay nhưng không hề nhả kình. Vậy mà từ phía sau cội cây đã có tiếng kêu hoảng :
- Cha mẹ ôi! Tiểu tử đã khai thông Sinh Tử Huyền Quan! Tiểu tử hiện là thần nhân với chân khí Sinh Cơ Bất Diệt...
Vút...
Nhìn theo bóng dáng của nhân vật cứ vừa chạy vừa kêu ầm ĩ, Mã Nguyên Vũ gật gù :
- Lại là gã Quản sự gia của Lạc Thế Tiên Nhân Cảnh. Ta tạm tha

mạng ngươi một lần nữa vậy!
Hồng Phi Ngọc cau mặt hỏi Mã Nguyên Vũ :
- Đệ dọa gã đó, nghĩa là đệ vẫn chưa khai thông nhị mạch Nhâm Đốc? Cả đệ lần này cũng muốn lừa gạt ta?
Mã Nguyên Vũ hạ thật thấp giọng :
- Hư hư thực thực, huynh đừng hỏi đệ, kẻo lộ thiên cơ. Huynh hãy đi đi. Và nhớ độ vài ngày nữa thôi đệ sẽ cùng Công Tôn Quỳnh, Bạch Cúc đến bái phỏng và vấn an Môn chủ Tri Thù môn phu phụ. Hãy sơm sớm cho đệ một tiểu hài, hễ mở miệng thì gọi đệ là nghĩa phụ. Bảo trọng!
Vút!
Như bóng u linh, Mã Nguyên Vũ đi mất, để lại một Hồng Phi Ngọc vừa ngơ ngác vừa thán phục một nghĩa đệ có tâm cơ thật khó lường.
* * * * *
- Cứu ta, Nguyên Vũ...!
Mã Nguyên Vũ dừng lại, nhìn mụ Trang Phù Dung cũng là Công Tôn Phù Dung đang nằm lê lết bên vệ đường và vẫn cố sức gọi Mã Nguyên Vũ ứng cứu.
Mã Nguyên Vũ tiến lại gần mụ :
- Chính là Mã Bình Nguyên hạ thủ mụ ư?
Mụ có sắc diện thật tiều tụy, bơ phờ và xơ xác :
- Súc sinh! Đến cả ta y cũng không tha. Y muốn ta giúp y khai thông Sinh Tử Huyền Quan. Và vì nghe ta bảo ta lực bất tòng tâm y liền hạ thủ.
Mã Nguyên Vũ lắc đầu thương hại :
- Chính mụ đã đào luyện y thành kẻ bất cận nhân tình, không còn nhân tính. Mụ tự gieo gió thì phải gặp bão, đâu thể oán trách y?
Mụ nằm ngửa ra thở dốc, cho thấy y phục mụ xốc xếch vì đã quần thảo giao đấu cũng gọi là một lúc lâu với chính cốt nhục của mụ là Mã Bình Nguyên :
- Ta cũng đâu dám oán thán ai. Chỉ xin ngươi, hãy giúp ta níu kéo lại sinh mạng đang từ từ lìa bỏ ta.
Mã Nguyên Vũ sau một lúc phân vân chợt gật đầu đáp ứng :
- Đúng là nhờ có mụ mà ta nên vóc nên hình như bây giờ. Được, ta sẽ giúp mụ một lần.
Và Mã Nguyên Vũ tiến lại gần mụ hơn nữa, chợt mụ ngồi bật dậy và quật thẳng vào Mã Nguyên Vũ một kình cực mạnh :
- Vì tiền đồ mai hậu của Bình Nguyên, ta liều mạng với ngươi, chết này!
Ào...

Nhưng khi kình lực sắp ập đến Mã Nguyên Vũ, nếu trước đó một sát na chàng có ý định sẽ dùng chưởng đối kháng lại ngọn chưởng liều mạng này của mụ thì vì câu mụ nói, cũng là vì ngọn kình của mụ lại đột ngột chuyển hướng, sắp quật vào chỗ nào đó dưới đất, giữa mụ và Mã Nguyên Vũ nên chàng sinh nghi.
Đang sinh nghi là vậy, Mã Nguyên Vũ còn bất ngờ nghe được một tiếng thều thào, với loáng thoáng hai chữ hỏa dược, chàng lập tức thâu liễm nội khí, đưa toàn bộ chân nguyên nội thể lên thượng bàn và tự làm cho thân hình cất bổng lên cao.
Viu...
Đúng lúc đó ngọn kình nọ của mụ cũng đủ đà chạm đất.
Ầm!
Mụ phát hiện Mã Nguyên Vũ biến mất và còn thấy thân hình chàng cứ là là bốc thẳng lên cao. Mụ thất kinh vừa lao theo vừa gào :
- Ẩn Long Quá Hải! Tuyệt học của Bắc Hải Lãnh Vương cũng không thể cứu được ngươi!
Vút...
Nhưng thân hình mụ chỉ vừa cất lên đường nửa trượng, sợ không đến nửa trượng là khác, thì nền đất dưới chân mụ vụt xé toang, hé lộ một miệng huyệt vừa mới bị nứt toác ra và từ đó thổi thốc lên nguyên một quầng lửa đỏ ối. Theo sau quầng lửa là một tiếng chấn nổ kinh hoàng.
Ầm...
Ngọn lửa bao trùm mụ. Mụ thét :
- Ối...
Sức nhiệt và sức chấn nổ cũng tác động đến Mã Nguyên Vũ. Nhưng do lao lên cao đã khá nhiều và chân lực thì lại được chàng đưa toàn bộ lên thượng bàn nên sức chấn nổ chỉ có thể đẩy đưa Mã Nguyên Vũ như một chiếc lá bị cơn lốc cực mạnh vô tình cuốn xoáy đi.
Mã Nguyên Vũ không dám kháng lại lực đưa đẩy, chỉ nương theo và hướng thân mình về phía mới lúc nãy đây đã vang lên tiếng thều thào cảnh tỉnh về hỏa dược.
Mã Nguyên Vũ thắng dần lực chấn nổ và sau đó thần tốc xà người xuống, dùng công phu Kim Sa Ưng Trảo công chộp vào một thân hình rất thảm hại, đoạn thần tốc cất người lao chếch qua một bên thật nhanh.
Thân hình nọ vừa được Mã Nguyên Vũ nhấc lên và đưa đi thì ở nền đất ngay chỗ thân hình nọ vừa nằm liền có một tiếng chấn nổ vang lên một lượt nữa.
Ầ... m...

Vẫn nương theo chấn kình, Mã Nguyên Vũ lao mãi, lao xa mãi.
Vút...
Mã Nguyên Vũ vẫn giữ cước lực nhanh như thế, cho dù thân hình thảm hại được chàng mang theo bỗng dưng lên tiếng với thanh âm càng lúc càng rõ dần :
- A di đà Phật! Là thí chủ dùng công phu lãnh hàn vừa chống chọi sức nóng của hỏa dược vừa giải tỏa bớt nỗi thống khổ cho lão nạp đang bị nhiệt khí Hắc Cốt chưởng của Mã Bình Nguyên hoành hành khắp kinh mạch?
Mã Nguyên Vũ vẫn cứ di chuyển bằng khinh thân pháp cực nhanh :
- Mã Bình Nguyên đã động sát cơ. Mong đại sư lượng thứ nếu tại hạ chưa thể dốc toàn lực giúp đại sư khu trục toàn bộ nhiệt hỏa công tâm.
Thân hình thảm hại đó chính là Như Độ đại sư. Và Như Độ đại sư thở dài :
- Tiểu ác Mã Bình Nguyên đã không còn nhân tính. Là y chôn sẵn hỏa dược dưới lưng lão nạp, còn bất nhân bất hiếu buộc mẫu thân y phải dùng kế khổ nhục để lừa thí chủ lọt vào bẫy sập. Dường như tiểu ác ma đang còn một đòn thâm hiểm nữa, chưa phải hết đâu.
Mã Nguyên Vũ cười lạt :
- Thú đã cùng đường nên thủ đoạn tuy còn nhưng tâm cơ quá kém. Mã Bình Nguyên quá xuẩn động khi bảo mẫu thân y dùng kế khổ nhục chỉ để phát động hỏa dược chôn sẵn mà quên rằng y đã làm như thế với đại sư. Kỳ thực, nếu không có lần phát nổ thứ nhất của hỏa dược, chỉ với số lượng được chôn sẵn dưới người đại sư là đủ đoạt mạng tại hạ rồi. Y đang lúc cuống cuồng nên vô tình giúp tại hạ thoát chết.
Như Độ đại sư kinh ngạc :
- Thí chủ đoán như thế nào?
Mã Nguyên Vũ thở dài :
- Tuy đại sư hôn mê nhưng vì tiềm thức vẫn ghi nhận là có bị ác ma chôn hỏa dược ngay dưới chỗ nằm, nên may mắn thay chính đại sư lúc mê loạn có thều thào đề cập đến hỏa dược. Thoạt nghe tại hạ lại ngỡ đó là lời cảnh tỉnh của đại sư nên thoát lượt nổ thứ nhất của hỏa dược. Đến khi phát hiện và thấy đại sư vẫn cứ mê man, không hề hồi tỉnh cho dù tiếng chấn nổ ngay bên tai gây kinh động, tại hạ đoán ra ngay tiếng kêu của đại sư là ám chỉ lượng hỏa dược nào khác. Vậy hỏa dược chôn ở đâu nếu không ngay bên dưới chỗ đại sư nằm? Đoán được như thế tại hạ đành mạo hiểm dùng công phu Bắc Hải Lãnh Tuyệt Công của Bắc Hải Lãnh Tuyệt Vương. May mà cứu được

đại sư.
Như Độ đại sư chợt cựa mình :
- Lão nạp khỏe nhiều rồi, thí chủ đừng tiếp tục hao tổn chân nguyên nữa.
Mã Nguyên Vũ chợt vận lực cười vang :
- Một người đã đạt mức Sinh Cơ Bất Diệt qua việc khai thông Sinh Tử Huyền Quan như tại hạ, có truyền chút chân lực cho đại sư nào có gì đáng gọi là tổn hại. Đại sư xin cứ yên tâm! Ha... ha...
Như Độ đại sư vừa ngưỡng mộ vừa cảm khái, cũng cất tiếng niệm Phật vang dội :
- Suy cử thí chủ là Minh chủ võ lâm quả là điều nên làm - A di đà Phật!
Mã Nguyên Vũ thi triển khinh công bắt đầu lao vùn vụt xuyên qua một vùng loạn thạch có địa hình kỳ lạ, miệng ngạo nghễ nói :
- Cửu Cung Mê Loạn trận ư? Chỉ là trò trẻ con đối với Nguyên Vũ ta. Ha... Ha...
Vượt qua vùng loạn thạch là đến một vùng sương vụ mù mờ. Mã Nguyên Vũ quát :
- Phi Sương Ảo Thủy trận ư? Có sá gì một chưởng Độc Thủ Hắc Cốt đã đạt mức thượng thừa của ta. Tan biến này!
Mã Nguyên Vũ hất kình và nhiệt khí phát ra lập tức nung nóng và hóa giải toàn bộ vùng sương vụ mù mờ.
Ào...
Đến một con suối rộng chảy vào một hồ nước có chiều rộng ước ngoài mười trượng, Mã Nguyên Vũ gầm vang :
- Ẩn Long Quá Hải! Lên!
Vút!
Dù có mang theo Như Độ đại sư bên người nhưng khinh thân pháp Ẩn Long Quá Hải vẫn có thể giúp Mã Nguyên Vũ cùng Như Độ đại sư lao vọt qua bờ hồ bên kia.
Đến một thảm cỏ mọc đầy dị hoa kỳ thảo đủ sắc màu, Mã Nguyên Vũ lại cười vang :
- Thiên Hương Bách Hoa Độc ư? Còn loại độc nào xâm nhập nổi nếu Nguyên Vũ này vận dụng cương khí Thiên Cang hộ thân? Ha... Ha...
Mã Nguyên Vũ đưa Như Độ đại sư vượt qua thảm hoa độc vẹn toàn, đến tận cánh cổng có đề hàng chữ Lạc Thế Tiên Nhân Cảnh mới dừng lại.
Mã Nguyên Vũ quát vọng vào trong :
- Mã Bình Nguyên! Hoặc ngươi ra ngoài này hoặc muốn Mộ Dung Nguyên Vũ ta phá hủy toàn bộ Lạc Thế Tiên Nhân Cảnh để tìm hạng

chạy chết như chuội ngươi. Mau hiện thân đi!
Sau một sát na chờ hồi âm nhưng không có, Mã Nguyên Vũ hất một kình cực mạnh vào cánh cổng nguy nga của Lạc Thế Tiên Nhân Cảnh.
Ầm...
Cánh cổng tuy chỉ sụp đổ có một góc nhưng cũng đủ cho Mã Nguyên Vũ đưa Như Độ đại sư lao nhanh như tên bắn vào trong.
Vút...
Dừng chân trước một ngôi trang viện bề thế, Mã Nguyên Vũ lại quát :
- Ta đã đến đây, Mộ Dung Nguyên Vũ đã đến đây. Ngươi đâu rồi Mã Bình Nguyên?
Vì vẫn không có hồi âm nên Mã Nguyên Vũ vận lực toan quật vào ngôi trang viên.
Chợt cánh cửa to nặng của ngôi trang viện vụt mở toang và từ trong bay bắn ra một thân hình.
Ào...
Mã Nguyên Vũ tái mặt, toan chộp vào thân hình đó. Nhưng chỉ một chớp mắt thôi là Mã Nguyên Vũ bỏ ngay ý niệm này. Thay vào đó Mã Nguyên Vũ kéo Như Độ đại sư tránh qua một bên và thật nhanh chàng hất ra một đạo nhu kình kềm hãm dần đà bay ra cực nhanh của thân hình nọ.
Vù...
Nhờ đạo nhu kình tác động nên đà bay của thân hình nọ giảm dần, để sau cùng rơi nhè nhẹ ngay trên nền đá lát, phía tiền sảnh của ngôi trang viện lộng lẫy xa hoa.
Huỵch...
Không chờ Mã Nguyên Vũ hỏi, có một thanh âm sang sảng từ bên trong vang ra :
- Nghịch ngã giả vong. Gã Quản sự gia đó là tấm gương cho kẻ nào dám chống lại ta.
Do đã nhận ra từ trước chủ nhân của thân hình đang bay ra chính là gã Quản sự gia phốp pháp nên Mã Nguyên Vũ không hề kinh ngạc. Chàng chỉ điềm nhiên phát thoại vào trong :
- Cứ theo khẩu ngữ này tại hạ đoán Mã Bình Nguyên đã nhận được kết cục theo ý gã?
Thanh âm bên trong thoáng có giọng lạnh lùng :
- Ngươi vừa tự xưng là Mộ Dung Nguyên Vũ? Nếu là thế và nếu đã đoán ngươi đang cùng ai phát thoại sao ngươi vẫn vô lễ xưng là tại hạ với ta?
Nguyên Vũ bình thản đáp lời :

- Tiên chủ hậu khách. Chủ chưa nhìn khách, chưa cung thỉnh khách vào nhà, tại hạ xưng hô như vậy có gì thất lễ?
- Khá. Miệng lưỡi khá đấy. Chỉ mong đởm lược của ngươi cũng khá như thế này.
Vào đi.
Mã Nguyên Vũ lấy mắt ra hiệu cho Như Độ đại sư cùng đi, đoạn ung dung tiến thẳng vào trong.
Vượt qua cửa là thấy một sảnh phòng, Nguyên Vũ dựa theo hướng phát thoại của thanh âm khi nãy, bỏ qua sảnh phòng và tiến đến một chỗ có cánh cửa dát vàng đang khép hờ.
Xô cửa ra, Nguyên Vũ nhìn thấy ngay một lão nhân tiên phong đạo cốt, mắt sáng như sao, phục quỳ bên cạnh là một Mã Bình Nguyên thảm hại như chó vừa bị chủ quở mắng.
Biết có Nguyên Vũ bước vào, Mã Bình Nguyên ngước mắt nhìn lên, cho chàng thấy đôi mắt y cứ vằn lên những tia đỏ kỳ quái.
Thoạt nhìn qua Nguyên Vũ phá lên cười :
- So về tâm cơ ngươi đâu phải đối thủ của ta. Ngươi càng thêm phát rồ khi bị ta cố ý đưa hết lượt thanh âm này đến lượt khác vào. Vì phát rồ nên ngươi quên câu “dục tốc bất đạt”. Càng miễn cưỡng thúc đẩy nội kình hầu mau chóng khai thông Sinh Tử Huyền Quan là ngươi càng tự chuốc lấy họa vào thân. Huống chi, ha ha... Nghịch Hành Chuyển Dịch công chỉ phù hợp với ai có đại huyệt Thần Đường được thiên phú cho nhiệm vụ chủ đạo. Ngươi không có điều đó, ngươi miễn cưỡng là chết, ác lai ác báo. Ha... ha...
Mã Bình Nguyên quá uất hận chợt thổ ra một dòng huyết lai láng và gục người xuống hôn mê.
Lão nhân nọ vẫn điềm nhiên nhìn sự việc xảy ra, sau đó ôn tồn bảo :
- Ta cũng khuyên gã như thế nhưng vì không tin nên gã tự chuốc họa. Đỡ cho ta khỏi bẩn tay hạ thủ gã như vừa hạ thủ tên Quản sự gia không biết ai là chủ nhân thật ai là chủ nhân giả.
Nguyên Vũ nhìn lão nhân :
- Nghe bảo Tôn giá đã bị Mã Bình Nguyên mưu hại?
Lão nhân cười lạnh :
- Như ngươi vừa nói, tâm cơ như gã liệu có đáng là đối thủ của Mộ Dung gia? Có chăng chỉ có ngươi mới xứng là đối thủ của ta.
Giọng của Nguyên Vũ cũng lạnh lùng không kém :
- Nghe bảo trước đây tôn giá có tìm một giọt máu rơi?
Lão cười hơi ngượng :
- Ta khinh suất, quá tin vào Phù Dung. Ngươi vì trách ta nên đến giờ vẫn chưa nhìn ta là thân phụ?

- Chỉ có nước chảy xuôi, chưa hề có chuyện nước chảy ngược bao giờ. Tại hạ dám nhìn sao một khi tôn giá vẫn chưa nhìn.
Lão rúng động :
- Đúng là ngươi có huyệt Thần Đường làm chủ đạo, có thể thay thế cho đại huyệt Đan Điền, một dấu hiệu tất yếu của ngươi thuộc Mộ Dung gia?
- Vậy thì sao?
Lão cười cười :
- Hài tử. Vậy hài tử hãy lại đây. Ta là thân phụ của hài tử đây.
Mã Nguyên Vũ xua tay :
- Đừng quá vội một khi tôn giá chưa hỏi về xuất thân lai lịch sư thừa của tại hạ.
- Nghĩa là...
Nguyên Vũ cười lạt :
- Mộ Dung gia đệ nhất đại vì gây thảm họa khiến cả đất trời cùng căm phẫn. Có chết đi cũng chưa thể nói là đền hết tội. Tôn giá vì muốn báo thù nên bốn mươi năm qua cũng gieo rắc kinh hoàng khắp võ lâm. Tại hạ tuy là người của Mộ Dung gia nhưng lại là đệ tử được kẻ thù của Mộ Dung gia đào luyện. Tại hạ chỉ nhìn nhận tôn giá là thân phụ nếu tôn giá hạ cố chỉ giáo cho tại hạ biết phải xử sự thế nào? Vì hậu nhân của Mộ Dung gia và đệ tử của kẻ thù Mộ Dung gia lúc này đều do một mình tại hạ cáng đáng. Tôn giá bảo tại hạ phải hành động như thế nào đây?
Lão chấn động :
- Nan đề này là do ngươi đưa ra, ta tin chắc ngươi đã có sẵn chủ ý.
Nguyên Vũ gật đầu :
- Dĩ nhiên có. Vì có nan đề nào mà không tìm được phương cách hóa giải thích hợp?
- Nói xem.
- Có hai cách. Cách thứ nhất rất vẹn toàn là tôn giá tuyên cáo hủy bỏ mối thù, sau đó là hoàn toàn thoái ẩn.
- Không được!
- Vậy còn cách thứ hai, là tôn giá cứ báo thù vì tại hạ chính là thù nhân đích thực của tôn giá, chúng ta sẽ bất chấp thân tình phụ tử, sẽ công bằng quyết đấu, sẽ tự bảo vệ sinh mạng và bảo lưu lập trường tôn chỉ của mỗi người.
- Ngươi tin chắc ngươi sẽ thắng?
- Đương nhiên, và sau đó vì tại hạ đã đại nghịch bất đạo, đã tự tay sát hại thân phụ, tại hạ cũng sẽ tự xử, thà phạm vào tội bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại hơn là chịu tiếng đời thị phi, khép vào tội sát phụ.

- Vậy thì ta chỉ còn mỗi một cách là phải đả bại ngươi, sau đó là dạy cho ngươi biết thế nào là tội bất kính, dám xúc phạm đến đấng sinh thành.
Nguyên Vũ bĩu môi :
- Tôn giá sẽ không bao giờ thắng một khi yếu điểm duy nhất của tôn giá đã bị tại hạ am hiểu.
- Ngươi cũng vậy, ta sẽ thắng nếu chế ngự được yếu điểm của ngươi trước tiên.
Nguyên Vũ bật cười :
- Yếu điểm đó của tại hạ từng bị mụ Phù Dung độc ác ra lệnh cho người kích mạnh vào, nhưng tại hạ vẫn bình yên vô sự. Tôn giá thử đoán xem vì sao?
- Ngươi đã luyện đến Kim Cương Bất Hoại Thân?
- Chưa đến độ đó đâu vì tại hạ đây đã là bậc Đại La Kim Tiên. Chỉ có điều nhờ tại hạ kiêm luyện hai công phu hữu biệt với đại huyệt chủ đạo cũng có hai phần hữu biệt. Vì thế lúc so chiêu tôn giá biết lúc nào tại hạ dùng công phu theo đường lối nào để phát chiêu chế ngự? Và chỉ cần một sát na chậm trễ là yếu huyệt của tôn giá đã bị tại hạ kềm chế rồi.
Lão hoàn toàn chấn động :
- Chưa giao đấu, ngươi cho ta biết tất cả sự thật đó để làm gì?
Nguyên Vũ chợt quỳ xuống :
- Vì, phụ thân ôi, hài nhi bây giờ đã là Minh chủ võ lâm, hài nhi sẽ đắc tội nếu cứ để phụ thân nuôi mãi cừu thù. Và ngược lại, vì là Minh chủ, nếu hài nhi đối phó với phụ thân chính là đắc tội với Mộ Dung gia. Hài nhi thật khôn bề khó xử.
Lão nhân chợt vung tay, vỗ cách không vào nền đá trước mặt Nguyên Vũ một đạo nhu kình.
Soạt...
Nền đá lún xuống, sâu đến nửa thước một theo hình thù một bàn tay đầy đặn đủ năm ngón. Lão bảo :
- Nếu ngươi có thể minh chứng một thân thủ cao minh hơn, ta nguyện ý chấp thuận đề xuất của ngươi.
Nguyên Vũ cũng đứng lên và tìm một khoảng cách ngang bằng với khoảng cách lão nhân vừa phô diễn thân thủ thượng thừa. Và Nguyên Vũ vươn tay, chộp cách không vào nền đá có dấu tay đó một lượt :
- Lên!
Soạt...
Nền đá liền bằng phẳng như cũ, chỉ còn lờ mờ ở đó một dấu tay

chưa thể xóa hết mà thôi.
Nhìn thấy thế, lão nhân phá lên cười :
- Hảo, hảo thân thủ. Ta cam bại, nhưng Mộ Dung Tiên này chỉ bại dưới tay một Mộ Dung hậu nhân khác thôi. Hay lắm, hài tử, phụ thân sẽ bỏ qua, bỏ qua tất cả. Vì dù gì hài tử cũng thay ta làm rạng danh Mộ Dung gia. Hãy cứ tiếp tục như thế, hãy xóa bỏ ác tính cho Mộ Dung gia, thay vào đó là cho người người thật sự ngưỡng mộ Mộ Dung gia. Ha... ha...
Rốp...
Rốp...
Tiếng kêu vang từ khắp gân cốt của lão nhân Mộ Dung Tiên làm Nguyên Vũ bàng hoàng :
- Phụ thân!!!
Mộ Dung Tiên chợt còng người xuống, hóa thành một lão nhân lụm khụm với thời gian những chín mươi năm dài đè trĩu lên. Lão cất lời thều thào nhưng rất vui mừng :
- Kỳ thực, từ khi đoán biết tâm địa đen tối của mẫu thân Mã Bình Nguyên, phụ thân cũng sớm biết sẽ có ngày nay. Thôi, hãy vì trọng trách Minh chủ của hài tử, phụ thân tự hóa tán võ công đã là chọn phần nhẹ nhất rồi. Hãy thay phụ thân, cố gắng chuộc lại lỗi lầm cho Mộ Dung gia.
Quá đỗi cảm kích, Như Độ đại sư liền niệm Phật :
- Thiện tai thiện tai. Lão thí chủ biết buông đao đồ tể, lão nạp xin thay mặt toàn thể võ lâm cám ơn đại ân của Mộ Dung gia. Vì nếu mãi xét theo lỗi, A di đà Phật, chính lệnh lang với thân phận Vô Diện thư sinh đâu dễ gì tha thứ cho biết bao nhiêu người đã ít nhất một lần phạm lỗi? Mộ Dung Nguyên Vũ lệnh lang còn độ lượng tha thứ cho nhiều người được lẽ nào những người đó lại không tha thứ cho Mộ Dung Tiên lão thí chủ? Thiện tai, A di đà Phật!
* * * * *
Mãi sau này, cứ mỗi lần Công Tôn Quỳnh cùng Bạch Cúc hỏi đến chuyện vì sao Hồng Phi Ngọc ngày càng sa sút võ công, nhất là bao công phu Vô Diện, thì Nguyên Vũ chỉ cười cười không nói, đôi khi còn giả vờ gắt gỏng với cả hai vị phu nhân :
- Đã bảo Vô Diện thư sinh không còn nữa, nhị vị phu nhân đề cập mãi đến chuyện đó để làm gì?
Cứ như thế, câu chuyện về nhân vật huyền thoại - Vô Diện thư sinh - từ từ chìm vào quên lãng.

HẾT

Nguồn: Nhan mon Quan
Người đăng: ms
Thời gian: 24/01/2005 4:01:19 SA